SYNOPSIS

Studiu *asupra* Cuvântului *lui* Dumnezeu

John Nelson Darby

© 2006 GBV

GBV-DILLENBURG
Eiershäuser Str. 54
35713 Eschenburg
Germany

www.gbv.ro

ISBN: _____

Printed by GBC, Bucharest, Romania

Cuprins

Drag cititor,

Îți prezint în paginile următoare o lucrare care am încrederea că îți va fi de folos în studierea Cuvântului prețios al lui Dumnezeu. De asemenea doresc ca principiile generale pe care le vei găsi expuse în ea, în vreme ce îți vor oferi o imagine slabă a bogăției aflate în Cuvânt, să te determine să-l studiezi pe acesta cu o şi mai mare atenție. Sunt conştient, chiar mai conştient decât ai putea fi tu, de marile şi numeroasele imperfecțiuni care se găsesc în această expunere. Oricât de puțin ar prețui cineva Cuvântul, oricât de puțin i-ar percepe caracterul divin, orice lucrare a omului pe marginea lui va fi, în ochii unui credincios, cu totul palidă şi sărmană. Îmi dau seama de acest lucru şi doresc să spun câteva cuvinte pentru a-ți explica scopul pe care l-am avut publicând aceste gânduri, şi de asemenea să-ți fac cunoscut la ce să te aştepți citindu-le.

Cu câțiva ani în urmă un frate mi-a sugerat să încep o astfel de lucrare, însă până acum nu am îndrăznit să fac acest lucru, mai mult din pricină că m-am simțit incapabil pentru ea, decât că aş fi fost ocupat în lucrarea Domnului, măcar că aceasta din urmă şi-a avut şi ea contribuția la amânarea deciziei mele de a începe. Simțământul că venirea Domnului este aproape m-a făcut ca să mă devotez slujirii, mai degrabă decât studiului. Însă nevoia fraților care sunt în lucrarea Domnului, şi cei mai mulți dintre ei într-un fel mai folositor decât mine, m-a determinat să încep această lucrare, fără ca, nădăjduiesc, să părăsesc o atitudine potrivită de umilință, la care țin mai mult decât la împlinirea oricărei lucrări. Câteva chestiuni, totuşi, au cântărit greu în balanță pentru a mă împiedica să mă apuc de lucru.

Mai întâi, imensa responsabilitate care, atunci când este vorba de Cuvântul lui Dumnezeu, atârnă asupra aceluia care dorește să ofere călăuzire gândurilor creștinilor; și, oricât ar fi de modest felul în care ar face-o, să prezinte idei ca fiind intenția Duhului lui Dumnezeu. Cât de gravă este eroarea de a îndruma greșit pe copiii lui Dumnezeu în înțelegerea gândurilor și a voii Sale; sau de a prezenta ca scop al comunicărilor Sale prețioase ceea ce în realitate nu este așa ceva!

Un alt lucru m-a făcut de asemenea să ezit, și anume teama că cineva s-ar putea aștepta să găsească în această lucrare întregul conținut al Cuvântului. Gravul dezavantaj al tuturor comentariilor este că acestea fac loc unui asemenea gând, oferindu-se pe ele însele inimii nedeprinse cu studiul Scripturii și lipsită de spiritualitate, care se mulțumește cu câteva explicații, bune, probabil, în ele însele, dar care nu prezintă decât câteva gânduri sugerate de Cuvânt și care sunt cu totul neputincioase să comunice atât viața care caracterizează acest Cuvânt, cât și puterea și bogăția lui. Nimic nu este mai păgubitor decât această lenevie care preferă să se preocupe cu câteva gânduri, decât să exploreze Cuvântul divin, Cuvânt făcut fără putere pentru sufletul care nu caută cu stăruință, spiritualitate și devotament, să capete din partea Domnului acea cunoștință pe care numai El o poate da. Prin urmare cititorul nu va găsi în această lucrare pretenția că îi este oferit întregul conținut al Cuvântului lui Dumnezeu. El va găsi însă – cel puțin acestea au fost dorința și scopul lucrării mele de față – câteva indicații care îi vor fi de ajutor în cercetarea Bibliei, dar care, de altă parte, îi vor fi cu totul nefolositoare fără ~~acest~~ cercetare. Nu îi voi fi făcut decât un mare rău dacă îl voi ajuta doar să capete câteva idei, în același timp îndepărtându-l de la Cuvântul viu și adevărat care ne pune în legătură cu Dumnezeu Însuși, și care așează inimile noastre înaintea acelui ochi care vede și judecă totul; dar care face aceasta pentru a ne vindeca și binecuvânta.

A existat încă un lucru, mai mult de ordin personal, care a cântărit și el – faptul că o astfel de însărcinare este una deosebit de importantă. Influența acestui gând însă a fost risipită de nădejdea de a fi de folos fraților mei; și de asemenea de

marea bucurie pe care am anticipat-o la sfârşitul îndeplinirii acestei lucrări, care bucurie, într-adevăr, am experimentat-o din plin. Chiar dacă cititorii mei nu vor avea un mare câştig în urma acestor scrieri, am cel puțin această mângâiere că ea a constituit un imens câştig pentru mine însumi. Oricare ar fi rezultatul deci, nu regret deloc că am dus la capăt o astfel de lucrare. Îl îndemn pe cititor să nu citească aceste pagini fără să le însoțească cu cele ale Cuvântului; şi să le folosească doar pentru a studia acest Cuvânt. Scopul meu este ca Scriptura să fie studiată, şi chiar am nădejdea că va fi imposibil ca cineva să folosească aceste scrieri altfel decât pentru a studia Cuvântul însuşi.

În sfârşit, nu mi-am propus să vorbesc despre rezultatul pe care adevărul l-a produs în mine însumi, nici să dau glas emoțiilor de ordin spiritual care se revarsă în inimă atunci când Cuvântul este citit aşa cum trebuie. Am intenționat mai degrabă să-l ajut pe cititorul meu să înțeleagă ceea ce de fapt ar trebui să producă astfel de simțăminte. Prefer să le las să izvorască ele însele prin har în inima lui, decât să-i împărtăşesc prea mult din ceea ce a avut loc în a mea. Doresc în mod simplu ca efectul să fie nu doar bucuria cunoaşterii, ci ceea a adevăratei comuniuni cu Dumnezeu.

Nu mai am decât un singur lucru de adăugat. Am intenționat să public un sumar al tuturor cărților Bibliei, indicând, atât cât mi-a fost dat, intenția şi gândul Duhului Sfânt în fiecare carte. De vreme ce o asemenea lucrare este foarte întinsă, am ajuns la concluzia că ea poate fi foarte bine publicată pe părți. Pentateuhul constituie în mod natural un grup care poate apărea separat. Lucrarea mea asupra celorlalte cărți este destul de avansată, aşa că nădăjduiesc, cu ajutorul lui Dumnezeu, să reiau în scurt timp publicarea acestei lucrări. Este foarte mângâietor să mă gândesc că frații mei mă vor ajuta cu rugăciunile lor, ca să beneficiez de călăuzire de la Dumnezeu în această lucrare, ca Duhul Său să dețină controlul asupra ei şi ca astfel ea să reprezinte o binecuvântare pentru toți.

Nu voi încheia această prefață fără a-l informa pe cititor că dacă va găsi lucruri care să-l zidească în lucrarea de față, va fi

în mare măsură îndatorat grijii şi interesului plin de afecțiune arătate de fratele nostru M. H. Parlier, care mi-a fost de un considerabil ajutor la editare.

Fie ca învățătura Duhului Sfânt Însuşi să-ți fie dăruită, dragă cititorule; fie ca, în aceste zile din urmă, Cuvântul să-ți devină tot mai prețios şi, de asemenea, fie ca întotdeauna să te caracterizeze un duh de ascultare şi de dragoste pentru tot ceea ce aparține lui Hristos. Aceasta este dorința fratelui tău în Hristos,

J. N. Darby

Cuvânt Înainte

Concentrarea şi extinderea luminii divine şi importanţa imensă a adevărurilor în Noul Testament.
Mă apropii cu un fel de teamă de cercetarea Scripturilor care se referă la Noul Testament, oricât de mare ar fi binecuvântarea care ar însoți această lucrare. Concentrarea şi în acelaşi timp plinătatea luminii divine în acest dar prețios al lui Dumnezeu, bogăția imensă de adevăruri cuprinse în el; varietatea infinită de aspecte şi de aplicații potrivite ale unui singur pasaj şi ale raporturilor lui cu întregul cerc al adevărurilor divine; însemnătatea imensă a acestor adevăruri, văzute fie în ele însele, fie cu privire la gloria lui Dumnezeu, fie în legătură cu nevoile omului; în sfârşit, felul în care ele Îl revelează pe Dumnezeu şi răspund acestor nevoi, toate aceste considerații, pe care eu nu le pot exprima decât imperfect, ar face ca orice persoană smerită să dea înapoi în fața pretenției de a prezenta o perspectivă reală şi – chiar şi numai în principiu – corespunzătoare intenției Duhului Sfânt în cărțile Noului Testament. Şi cu cât este revelat mai mult adevărul însuşi, cu atât străluceşte mai mult adevărata lumină; cu cât omul simte mai mult incapacitatea lui de a vorbi despre adevăr, se teme mai mult să nu întunece ceea ce este perfect... Tot aşa, cu cât adevărul cu care avem a

face este mai curat (şi aici este adevărul însuşi), cu atât este mai dificil să ne ocupăm de el şi să-l prezentăm altora, fără să-i alterăm în vreun fel curăția; şi cu atât devine mai păgubitoare această alterare. Când meditățm la un pasaj sau altul, putem comunica, pentru binele altora, măsura de lumină care ni s-a dat. Dar dacă îți propui să dai o idee cu privire la ansamblul Noului Testament, atunci se descoperă înaintea minții toată perfecțiunea adevărului însuşi şi universalitatea intenției lui Dumnezeu în revelația pe care ne-a făcut-o; şi tremuri la gândul de a încerca să dai o idee adevărată şi generală, dacă ea nu este completă, lucru pe care desigur nici un creştin n-ar pretinde că-l face.

În Vechiul Testament Dumnezeu a vorbit, dar în Noul Testament S-a manifestat pe Sine Însuşi

Pentru unele persoane, Vechiul Testament ar putea să pară mai dificil decât Noul Testament, şi, în ceea ce priveşte interpretarea unor pasaje izolate, ar putea fi aşa; dar, deşi scriitorii inspirați ai Vechiului Testament descoperă gândurile lui Dumnezeu aşa cum le-au fost comunicate de El (şi poți să admiri înțelepciunea care se desfăşoară în această parte din Scriptură), Dumnezeu Însuşi rămânea ascuns dincolo de perdea. Poți să nu înțelegi sensul unei expresii sau să nu-l observi şi atunci, fără îndoială, pierzi ceva, pentru că Dumnezeu este Cel care *a vorbit*. Însă în Noul Testament Îl întâlneşti pe Dumnezeu *Însuşi*, plin de bunătate, smerit, în chip de om, Dumnezeu pe pământ, în Evangheliile; şi învățând cu lumină divină prin comunicările ulterioare ale Duhului Sfânt; *Dumnezeu* Însuşi Se manifestă. Dar dacă în Noul Testament El ne dă mai multă lumină pentru a ne conduce şi pentru a-L cunoaşte pe El Însuşi, devine un lucru şi mai serios să interpretăm greşit aceste comunicări vii sau să schimbăm prin gândurile noastre proprii ceea ce este adevărul însuşi. Trebuie să ne aducem aminte că Hristos este adevărul; El este Cuvântul; Dumnezeu este Cel care vorbeşte în Persoana Fiului, care este Om adevărat şi în acelaşi timp Îl descoperă pe Tatăl.

Noul Testament, împlinind şi depăşind Vechiul Testament, introducând ceea ce este etern şi ceresc

Adevărul, lumina, viaţa eternă, se află în ceea ce ne este descoperit în Noul Testament; interpretarea acestor lucruri poate îmbrăca atâtea aspecte, încât dificultatea practică este mult mai mare. Acest adevăr poate fi privit în valoarea lui reală şi esenţială; poate fi privit ca manifestarea naturii eterne a lui Dumnezeu; poate fi privit în manifestarea lui în vederea gloriei Fiului; poate fi considerat de asemenea în legăturile şi în contrastele lui cu descoperirile limitate ale Vechiului Testament (pe care le împlineşte şi le eclipsează cu strălucirea lui), cu perioada guvernării pământeşti a lui Dumnezeu, pe care o pune deoparte pentru a introduce ceea ce este etern şi ceresc. În sfârşit, adevărul acesta poate fi privit în legătură cu omul, pentru că „viaţa era lumina oamenilor", Dumnezeu binevoind să Se manifeste şi să Se glorifice în om, să i Se descopere şi să-l formeze ca mijloc de a Se face cunoscut celorlalte făpturi inteligente. La fiecare pasaj din Noul Testament s-ar putea spune ceva cu privire la fiecare din aceste aspecte; pentru că adevărul este unul singur, aşa cum este şi Dumnezeu; dar El luminează toate lucrurile şi le arată adevăratul lor caracter.

Canale ale apei curate şi vii

Două lucruri, totuşi, mă încurajează: întâi, că avem a face cu un Dumnezeu de o bunătate perfectă, care ne-a dat revelaţiile acestea minunate spre folosul nostru; şi, în al doilea rând, că, deşi izvorul adevărului este infinit şi perfect, deşi revelaţiile acestea decurg din plinătatea adevărului lui Dumnezeu şi comunicarea lor este potrivită perfecţiunii Aceluia care ni le-a dat, totuşi revelaţiile acestea sunt făcute prin instrumente diferite, de o capacitate limitată în ele însele, folosite de Dumnezeu pentru a ne comunica o parte sau alta a adevărului. Această apă curată şi vie n-a fost alterată nicidecum; dar în fiecare comunicare, ea a fost limitată prin intenţia lui Dumnezeu în instrumentul folosit de El pentru a o da, fiind totuşi mereu în legătură cu întregul, potrivit înţelepciunii perfecte a Celui care a comunicat

tot adevărul. Canalul nu este infinit; apa care curge prin el este infinită, dar transmiterea este limitată. Ei au profeţit în parte şi noi cunoaştem în parte.

Aspectul şi aplicarea adevărului au chiar un caracter deosebit, în funcţie de vasul prin care Dumnezeu l-a transmis. Apa vie rămâne în curăţia ei desăvârşită, ţâşnind din izvor aşa cum este; iar fântâna prin care ea este adusă oamenilor îşi ia forma după înţelepciunea Aceluia care a făcut-o să fie instrumentul Său pentru acel scop. Duhul Sfânt lucrează în om, în vasul pregătit pentru aceasta. Dumnezeu a creat, a format, a adaptat moral şi intelectual vasul pentru o slujbă sau alta cu privire la adevăr. El lucrează în vasul acesta, potrivit scopului pentru care l-a rânduit. Hristos era şi este adevărul. Ceilalţi l-au transmis, fiecare potrivit cu ce i-a fost dat; şi această comunicare s-a referit la acele elemente cu care Dumnezeu i-a pus în legătură, prin mintea şi inima lor, şi potrivit scopului pentru care Duhul Sfânt îi pregătise.

Lăsând în urmă temerile mele, mă îndrept cu încredere spre împlinirea acestei lucrări, inima mea bizuindu-se pe bunătatea desăvârşită a lui Dumnezeu, căruia Îi face plăcere să ne binecuvânteze. Fie ca simţul drept al responsabilităţii mele să mă păzească de a spune ceva care n-ar fi potrivit cu gândul lui Dumnezeu; şi fie ca Domnul Însuşi, în harul Său, să binevoiască să mă conducă şi să-mi dea ceea ce ar fi o binecuvântare pentru cititor.

Caracterul Noului Testament: prezenţa lui Dumnezeu Însuşi ca Om între oameni

Noul Testament are în mod evident un caracter foarte diferit de cel Vechi, iar ceea ce am spus mai înainte cu privire la acest subiect constituie esenţa acestei diferenţe. Noul Testament tratează despre revelaţia lui Dumnezeu Însuşi şi-l prezintă pe om adus în dreptate, în glorie, în prezenţa lui Dumnezeu. Mai înainte Dumnezeu făcuse promisiuni şi adusese la îndeplinire judecăţi. El a condus un popor pe pământ; S-a purtat faţă de celelalte naţiuni având în vedere poporul acesta ca centru al

gândurilor Sale pentru pământ. Le-a dat legea Lui şi le-a dăruit o lumină crescândă, prin profeţi care vesteau venirea din ce în ce mai apropiată a Aceluia care avea să le spună toate lucrurile din partea lui Dumnezeu. Dar prezenţa lui Dumnezeu Însuşi, ca Om în mijlocul oamenilor, a schimbat totul. Omul trebuia să primească drept coroană a binecuvântării şi a gloriei, pe Acela a cărui prezenţă avea să izgonească orice rău, avea să dezvolte şi să aducă la perfecţiune orice element al binelui, oferind în acelaşi timp un Obiect care să fie centrul tuturor afecţiunilor făcute desăvârşit de fericite prin savurarea acestui Obiect; sau, prin respingerea Lui, sărmana noastră fire avea să se manifeste ca fiind vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, şi urma să arate nevoia de o cu totul nouă ordine a lucrurilor, în care fericirea omului şi gloria lui Dumnezeu să fie întemeiate pe o creaţie nouă.

Respingerea lui Dumnezeu de către om, mijlocul împlinirii planurilor Sale eterne pentru o nouă ordine de lucruri

Ştim ce s-a petrecut. Cel care era chipul Dumnezeului Celui nevăzut a trebuit să spună, după ce a dovedit o răbdare perfectă: „Tată drept, lumea nu Te-a cunoscut" şi, mai mult încă: „M-au urât, şi pe Mine şi pe Tatăl Meu." (Ioan 17.25; 15.24).

Starea aceasta a omului n-a împiedicat totuşi pe Dumnezeu să-Şi împlinească planurile; dimpotrivă, această stare mizerabilă I-a dat ocazia să le împlinească. Dumnezeu n-avea să-l lepede pe om, atât timp cât omul nu-L lepădase (aşa cum în grădina Edenului, omul, conştient de păcat, nefiind în stare să suporte prezenţa lui Dumnezeu, s-a îndepărtat de El înainte de a fi izgonit din grădină). Dar când omul, de partea lui, a respins în întregime pe Dumnezeu venit în îndurare în mijlocul mizeriei lui, Dumnezeu a fost liber (dacă se poate îndrăzni să vorbeşti aşa, şi expresia este corectă din punct de vedere moral), Dumnezeu a fost liber să-Şi urmărească planurile eterne. Iar aici Dumnezeu nu Îşi arată judecata ca în Eden, când omul se îndepărtase deja de El; atunci când omul este în mod evident pierdut şi s-a declarat vrăjmaş al lui Dumnezeu, harul suveran

este cel care îşi urmăreşte lucrarea de preamărire a gloriei Lui înaintea întregului univers, prin mântuirea sărmanilor păcătoşi care L-au respins[1].

Dar pentru ca înțelepciunea perfectă a lui Dumnezeu să se manifeste chiar în amănunte, lucrarea aceasta a harului suveran în care Dumnezeu Se descoperă pe Sine Însuşi trebuia să fie văzută ca având o legătură potrivită cu toate căile Sale anterioare revelate în Vechiul Testament, şi lăsând loc cârmuirii Sale asupra lumii.

Cele patru subiecte principale ale Noului Testament

Toate acestea fac ca în afara ideii celei mari care domină totul, să fie în cartea aceasta minunată patru subiecte care se dezvăluie înaintea ochilor credinței. Mai întâi, subiectul cel mare, faptul dominant, este că se arată lumina perfectă: Dumnezeu Însuşi Se descoperă.

Dar lumina aceasta este descoperită în dragoste, celălalt nume esențial al lui Dumnezeu. Hristos, care este manifestarea acestei lumini şi a acestei iubiri, şi care, dacă ar fi fost primit, ar fi fost împlinirea tuturor promisiunilor, Hristos este prezentat omului şi îndeosebi Israelului privit în responsabilitatea lui; Hristos este prezentat înaintea lui Israel cu toate dovezile personale, morale şi de putere, dovezi care au lăsat poporul acesta fără scuze.

În al doilea rând, El fiind respins, respingerea Sa a devenit mijlocul prin care a fost împlinită mântuirea; şi este adusă înaintea noastră noua ordine a lucrurilor: creația cea nouă, omul glorificat, Adunarea participând cu Hristos la gloria cerească.

---

[1] Vedeți Tit 1.2; 2 Timotei 1.9,10 şi comparați cu Proverbe 8.22-31, îndeosebi 30 şi 31, apoi Romani 16.25,26 (citiți „scrieri profetice") şi Efeseni 3.5,10; Coloseni 1.26. Sub lege, Dumnezeu nu Se descoperea niciodată şi omul nu putea să intre la El. În creştinism, Dumnezeu S-a făcut cunoscut şi omul a intrat în prezența Lui. Şi aceste lucruri aparțin esenței fiecăreia din cele două perioade. Mai înainte fuseseră promisiuni. Acestea sunt relații caracteristice.

Apoi, în al treilea rând, sunt aduse în lumină relațiile dintre vechea şi noua ordine a lucrurilor pe pământ, relații cu privire la lege, la promisiuni, la profeții sau la rânduielile divine de pe pământ; aceasta se face fie prin prezentarea celei noi ca împlinire şi punere deoparte a ceea ce este învechit, fie prin constatarea contrastului dintre cele două, fie prin arătarea înțelepciunii perfecte a lui Dumnezeu în toate amănuntele căilor Sale.

În sfârşit, este scoasă în evidență în mod profetic cârmuirea lui Dumnezeu asupra lumii, iar reluarea în viitor a relațiilor lui Dumnezeu cu Israel, fie în judecată fie în binecuvântare, este menționată, pe scurt dar clar, cu ocazia ruperii acestor relații prin respingerea lui Mesia.

Se poate adăuga că omului i s-a dat deplin tot ceea ce îi este necesar ca străin şi călător pe pământ până ce Dumnezeu va împlini în putere planurile harului Său. Ieşind, la chemarea lui Dumnezeu, din ceea ce este respins şi condamnat, şi nefiind încă pus în stăpânirea părții pe care Dumnezeu i-a pregătit-o, omul care a urmat chemarea aceasta are nevoie de călăuzire, de puterea necesară pentru a merge spre ținta chemării sale şi de mijloacele prin care să-şi poată însuşi puterea aceasta. Dumnezeu, chemându-l să urmeze un Stăpân pe care lumea L-a respins, nu l-a lăsat fără să-i dea toată lumina şi toate îndrumările necesare pentru a-l călăuzi şi a-l încuraja pe cale, nici fără să-i arate izvoarele puterii şi cum să aibă parte de ele.

Orice cititor al Bibliei înțelege că aceste subiecte nu sunt tratate fiecare separat şi metodic în Noul Testament; dacă ar fi fost aşa, ar fi fost înțelese într-un mod mai puțin perfect. Ele se desfăşoară înaintea inimilor noastre prin viața şi puterea lui Hristos şi de asemenea prin viața şi puterea de la Duhul Sfânt pe care le-au primit autorii inspirați.

Subiectele variate ale Noului Testament

Evangheliile, în general, Îl aduc pe Hristos înaintea noastră ca lumină şi har, nu ca doctrină, ca Dumnezeu Însuşi pentru prima dată prezentat oamenilor din lumea aceasta şi ca Acela

în care promisiunile făcute lui Israel vor fi împlinite – şi deci, în mod deschis ca Persoană divină în care planurile Tatălui vor fi împlinite, evreii fiind văzuți ca dezaprobați în starea lor de atunci.

Apocalipsa arată introducerea cârmuirii lui Dumnezeu în lumea aceasta, în legătură cu răspunderea sub care au pus-o relațiile ei cu un Dumnezeu revelat. Scrierile lui Pavel prezintă primirea şi locul omului înaintea lui Dumnezeu prin răscumpărare, creația cea nouă şi Adunarea potrivit planurilor lui Dumnezeu, taina lui Dumnezeu. Subiecte diferite legate de acestea se regăsesc totuşi peste tot în epistole şi fiecare dezvoltare separată a unuia dintre aceste subiecte aruncă lumină asupra celorlalte. La cele spuse se poate adăuga că scrierile lui Ioan tratează în mod deosebit felul în care Se manifestă Dumnezeu şi viața divină în Hristos, şi apoi în omul adus la viață, cele două manifestări corespunzând, aşa cum trebuie, una alteia; scrierile lui Petru vorbesc despre călătoria creştinului, întemeiată pe învierea lui Hristos şi despre cârmuirea morală a lumii.

Adevărul strălucind în manifestarea lui Dumnezeu şi în aplicarea lui față de om

Dar, repet, atât în Persoana lui Hristos, cât şi în comunicările Duhului Sfânt (viața lui Hristos fiind, şi într-un fel şi în altul, lumina oamenilor), adevărul străluceşte în manifestarea vie a lui Dumnezeu şi în aplicarea lui vie față de oameni; şi potrivit înțelepciunii lui Dumnezeu, aplicarea lui este legată de evoluția necesar progresivă[1] a adevărului, atunci când este comunicat

[1] Vorbesc aici, bineînțeles, de adevărul descoperit în Noul Testament. Comunicarea lui, prin descoperirea aceasta, a fost din ce în ce mai clară, Duhul Sfânt fiind dat după ce Domnul a fost glorificat. Apostolul putea să spună în legătură cu natura lui Dumnezeu Însuşi: „ceea ce este adevărat în El (Hristos) şi în voi, pentru că întunericul se duce şi lumina adevărată deja străluceşte" (1 Ioan 2.8). El, Hristos, este înțelepciunea lui Dumnezeu. În El locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii. Toată plinătatea şi-a găsit plăcerea să locuiască în El. El S-a sfințit pe Sine Însuşi, pentru ca noi să fim sfințiți prin adevăr. Duhul Sfânt a condus pe apostoli în tot adevărul, luând din lucrurile lui Hristos şi descoperindu-le. Şi toate

omului şi adaptat nevoilor deosebite şi capacităţii spirituale a celor către care este adresat.

Fără-ndoială, revelaţiile Noului Testament sunt pentru sfinţii din toate timpurile, dar ele au fost adresate, istoric vorbind, unor oameni în viaţă şi adaptate condiţiei lor. Situaţia aceasta nu slăbeşte deloc adevărul comunicat care este de la Dumnezeu; şi tocmai aceasta spune apostolul Pavel: „Pentru că noi nu stricăm, ca cei mulţi, Cuvântul lui Dumnezeu, ci vorbim ca din curăţie, ca din Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos."; şi apoi: „Nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, ci prin arătarea adevărului recomandându-ne pe noi înşine către orice conştiinţă omenească, înaintea lui Dumnezeu" (2 Corinteni 2.17; 4.2). Pavel nu adaugă nimic la vinul acesta curat, nu-l contrafăce. Ce a primit, curge de la el tot aşa de curat cum a primit[1].

---

lucrurile pe care le are Tatăl sunt ale lui Hristos; de aceea El a spus că Duhul Sfânt va lua din cele ale Lui şi le va arăta.

Aşa fiind lucrurile, problema unei evoluţii continue este exclusă. Există oare ceva mai mult decât „plinătatea Dumnezeirii", mai mult decât „tot ce are Tatăl", mai luminos decât „adevărata lumină"? Dar tocmai aceasta s-a revelat. Dacă cineva se gândeşte la om, ale cărui idei vin din el însuşi, aşa cum păianjenul îşi trage firul chiar din sine, s-ar putea vorbi fără îndoială de evoluţie; dar dacă este vorba de descoperirea lui Hristos, prin darul luminii adevărate care a şi venit, Hristos nu creşte. Şi, cu siguranţă, nu vom găsi nimic bun în afară de „tot ce I-a dat Tatăl". Iată ce avem prin revelaţie. Evoluţia inerentă a comunicării adevărului către om ţine de capacitatea lui de primire (şi aici este progres pentru fiecare dintre noi) şi de prezentarea lui Hristos, din zilele lui Ioan Botezătorul până la deplina Sa descoperire prin Duhul Sfânt, descoperire care ne este dată în Noul Testament. Nici o tradiţie nu poate adăuga ceva la revelaţia a ceea ce este Hristos. Nici o dezvoltare nu ne poate da nici măcar un singur adevăr nou cu privire la plinătatea lui Hristos, pentru că ea este deplină. De aceea pretenţiile pline de mândrie ale omului nu au nici o valoare.

[1] Prezentarea din 1 Corinteni 2 este izbitoare în privinţa aceasta şi de toată însemnătatea pentru zilele noastre. „Ceea ce ochiul nu a văzut şi urechea nu a auzit şi la inima omului nu s-a suit este ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru aceia care-L iubesc." (versetul 9); aceasta era starea din Vechiul Testament. „Iar nouă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său" (versetul 10); aceasta este revelaţia. „Despre care şi vorbim, nu în

Cuvântul lui Dumnezeu; autoritatea şi efectul lui

Dar Cuvântul lui Dumnezeu adresat omului are o mai mare autenticitate decât un simplu adevăr abstract; el vine direct de la Dumnezeu. Nu sunt ideile oamenilor cu privire la Dumnezeu, nici raţionamentele minţii omeneşti, chiar cu privire la adevăr; nici chiar adevărul aşa cum este el în Dumnezeu, supus într-un mod abstract capacităţii omului pentru a-l înţelege. Dumnezeu este Cel care Se adresează omului, Cel care îi vorbeşte, Cel care Îşi comunică gândurile, ca fiind ale Sale. Dacă omul ar trebui să le judece, atunci nu ar mai putea fi vorba de cuvintele lui Dumnezeu, aşa cum sunt ele vestite. „Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi (spune apostolul Pavel), l-aţi primit nu ca un cuvânt al oamenilor, ci, aşa cum este, în adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu" (1 Tesaloniceni 2.13).

Efectul produs asupra omului, efect care îl face să recunoască adevărul şi autoritatea Cuvântului, a fost adesea confundat cu judecata formată de om cu privire la Cuvânt, ca şi cum Cuvântul ar fi un obiect la dispoziţia lui. Cuvântul nu poate niciodată să se prezinte în felul acesta. Ar însemna să-i tăgăduieşti propria natură; ar fi ca şi cum ai spune: „Nu Dumnezeul meu este Cel care vorbeşte". Poate Dumnezeu să spună că El nu este Dumnezeu? Dacă nu, atunci El n-ar putea admite ideea precum căreia Cuvântul Său nu are autoritate în sine.

Cuvântul este adaptat naturii omului: viaţa este lumina *oamenilor.* Sunt multe lucruri care produc un efect potrivit naturii obiectului căruia i se aplică, fără ca ele să fie judecate de obiectul acela. Aşa se întâmplă în orice reacţie chimică. Mi se dă un medicament; eu îi experimentez efectul. El are acel efect potrivit naturii mele. În felul acesta sunt convins şi de efectul şi de puterea medicamentului, fără ca să judec remediul în sine, ca şi cum aş avea capacitatea aceasta. Este la fel, prin har, cu

---

cuvinte învăţate prin înţelepciune omenească, ci în cele învăţate prin Duhul" (versetul 13); aceasta este comunicarea, inspiraţia. În al treilea rând: „Ele se judecă spiritual" (versetul 14); aceasta este primirea. Găsim deci clar prezentate revelaţia, mărturia inspirată şi primirea acestor lucruri numai prin harul şi puterea Duhului.

revelația lui Hristos, în afară de cazul când reaua voință a omului se împotrivește acestei descoperiri și o respinge, încât ea ajunge o mireasmă a morții spre moarte. Cuvântul lui Dumnezeu nu este niciodată judecat; ci, când își face efectul, el este acela care „judecă gândurile și intențiile inimii" (Evrei 4.12). Omul îi este supus, nu judecă el Cuvântul.

Condițiile istorice date pentru înțelegerea celor spuse

Când omul, prin har, a primit Cuvântul adevărului, care i se adresează lui ca atare, el este în stare să înțeleagă toate aspectele lui cu ajutorul Duhului Sfânt; și, în cazul acesta, condițiile persoanelor cărora Cuvântul li s-a adresat, istoric, devin un mijloc pentru a înțelege intenția gândului lui Dumnezeu în acea parte din Cuvânt care este luată în considerație. Împrejurările acestea, așa cum am văzut, nu afectează deloc puritatea divină a Cuvântului; dar pentru că Dumnezeu Se adresează oamenilor potrivit stării lor, starea aceasta, așa cum ne este prezentată chiar în Cuvânt, ne ușurează în foarte mare măsură înțelegerea lucrurilor spuse. Dar chiar starea aceasta nu poate fi înțeleasă decât prin Cuvânt și cu ajutorul Duhului Sfânt. Uneori ea este efectul răutății inimii omenești, alteori depinde în parte de dispensațiile lui Dumnezeu.

Lumina Cuvântului care ajunge la oameni în condiția lor

Oricum ar fi, harul se adresează oamenilor potrivit stării lor,[1] potrivit credincioșiei pe care Dumnezeu o are față de

[1] Aceasta înseamnă Dumnezeu venit în har în mijlocul răului – harul adaptat situației în care se găsește omul. El Îl descoperă pe Dumnezeu cum nimic altceva n-o face, dar este adaptat omului oricât de rău ar fi el, așa rău cum este. De aceea, în timp ce dă ceea ce este în totul ceresc și divin, harul face aceasta cu atât mai mult cu cât este adaptat să înfrunte răul aici pe pământ. Acest har, și anume binele în mijlocul răului, deși Îl arată pe Dumnezeu așa cum va fi cunoscut în cer, este, în ceea ce privește lucrarea lui, necunoscut în paradis – fie el paradis pământesc sau ceresc. Îngerii doresc să-l privească de aproape. Și, mai mult, suveranitatea, harul și înțelepciunea reprezintă mai mult decât simpla noțiune de „bine"; toate conduc înspre forma cea mai înaltă a binelui.

promisiunile Sale şi în legătură cu căile Sale, pe care le-a arătat. Nu înseamnă că această lumină adevărată ajungând la noi, este umbrită sau micşorată, pentru a se adapta întunericului. Dacă ar fi aşa, atunci n-ar mai fi ea însăşi, nici n-ar mai fi capabilă să ridice pe om, eliberându-l din starea în care se găseşte; însă lumina adevărată este transmisă în aşa fel, încât să fie la îndemâna oamenilor şi potrivit condiţiei lor. Este în acelaşi timp ceea ce au nevoie oamenii, şi ceea ce este vrednic de Dumnezeu: numai Dumnezeu putea să facă lucrarea aceasta.

Acest lucru este în egală măsură adevărat atât cu privire la subiectele despre care vorbeşte Domnul, cât şi la acelea despre care a vorbit Duhul Sfânt prin apostoli. Domnul putea să Se adreseze iudeilor credincioşi, dar ataşaţi încă de sistemul iudaic, pentru a face să reiasă care erau intenţiile lui Dumnezeu (întotdeauna credincios promisiunilor Sale) cu privire la acest popor; tot aşa El putea, fiind înălţat la cer, să comunice prin Duhul Său toate consecinţele unirii Bisericii cu El în locurile cereşti, dincolo de toate căile lui Dumnezeu pe pământ. Şi acelor suflete care se hrăneau cu lucruri lumeşti contrare acestei înălţimi cereşti, şi care nu observau în ea lucrurile care i-ar fi putut scăpa de această tendinţă lumească şi carnală – El putea să le arate dovezile răului în care cădeau. Şi putea să facă aceasta prin mijloace care puneau sufletele acestea în legătură cu adevărurile eterne ale lui Dumnezeu, într-un mod care, deşi elementar, judeca această tendinţă carnală care există în toate timpurile în cei care nu se ridică la înălţimea intenţiilor lui Dumnezeu.

Duhul de asemenea putea arăta adevărul mai simplu în acele aspecte înalte, proprii acestui adevăr. El se putea opri la caracteristicile esenţiale ale firii lui Dumnezeu, pentru a judeca tot ceea ce, sub formele cele mai demne de crezare, pretindea a fi lumină creştină, dar care păcătuia împotriva acestei firi, în lucrurile cele mai simple; şi astfel putea să unească sufletele cele mai simple şi cele mai puţin maturizate, cu calităţile cele mai înalte ale lui Dumnezeu Însuşi, în esenţa firii Lui.

Înțelegerea adevărului divin şi împlinirea lui practică în suflet

Înțelegerea corespunzătoare poziției acelora către care sunt adresate aceste scrieri, înțelegere izvorâtă chiar din Scripturi, este de mare folos, sub călăuzirea Duhului Sfânt, pentru aprofundarea adevărului divin care se găseşte în ele; adevăr care este absolut, dar, prin harul lui Dumnezeu, devine adevăr aplicat, adevăr practic, realizat în suflet prin puterea lui Dumnezeu care lucrează în suflet şi îl păzeşte cu ajutorul acestui adevăr de tendința carnală a inimii, de a cădea în aceste greşeli care au dat ocazia Scripturilor să vorbească despre ele; adevăr care coboară până la noi, oricare ar fi starea noastră, nu prin alterarea propriului său caracter pentru a se acomoda nouă, nici îmbrăcând o formă după starea noastră, deşi se potriveşte ei; ci coboară până la noi pentru a ne ridica până la izvorul de unde a coborât el şi de care nu se desparte niciodată (pentru că adevărul comunicat nouă este totdeauna adevărul în Dumnezeu şi în Hristos), ca să ne ridice din punct de vedere moral până la înălțimea naturii divine – „ceea ce este adevărat în El şi în voi, pentru că întunericul se duce şi lumina adevărată deja străluceşte“ (1 Ioan 2.8). Este efectul intervenției lui Hristos, cu care noi suntem uniți prin Duhul Sfânt şi care este una cu Dumnezeu Tatăl.

Hristos, centrul planurilor lui Dumnezeu

Acelaşi adevăr al adaptării comunicărilor lui Dumnezeu la poziția celor care le-au primit, istoric, ne introduce în cunoaşterea tuturor gândurilor lui Dumnezeu; pentru că, în aceste gânduri, El Se descoperă în autoritatea Sa, în înțelepciunea şi în suveranitatea Sa, aşa cum Se face cunoscut în natura Sa prin descoperirea Sa în Hristos. Hristos este centrul gândurilor Sale, iar orice familie în ceruri şi pe pământ este supusă Tatălui Domnului nostru Isus Hristos. Îngeri, stăpâniri, puteri, evrei, națiuni, tot ce se poate numi, toate vor fi puse sub autoritatea Lui (Biserica fiind unită cu El în glorie). Iar gândurile lui Dumnezeu cu privire la noi sunt revelate în Cuvântul Său; şi, cu toate că

Dumnezeu nu ne vorbeşte pentru a ne satisface curiozitatea, sunt multe subiecte, în afara mântuirii propriu-zise, în legătură cu supremaţia aceasta a lui Hristos şi cu ceea ce Dumnezeu ne prezintă pentru învăţătura noastră, şi anume dezvoltarea acestei supremaţii în căile Sale aici jos pe pământ.

Noul Testament arătând armonia căilor lui Dumnezeu

Astfel, deşi intenţiile lui Dumnezeu cu privire la iudei sunt evident dezvoltate mai pe larg în Vechiul Testament, totuşi legătura istoriei lor cu subiectele Noului Testament, tranziţia istorică de la economia de altădată la cea nouă, împăcarea promisiunilor făcute evreilor cu universalitatea economiei evanghelice, toate subiectele acestea trebuie neapărat să-şi găsească un loc în Noul Testament, pentru ca noi să putem cunoaşte căile lui Dumnezeu. Spun căile lui Dumnezeu, pentru că nu trebuie să ne gândim numai la evrei; Dumnezeu este Cel care lucrează şi care Se face cunoscut în căile Sale.

Astfel, deşi în Noul Testament se dezvăluie lumina deplină, găsim acolo şi lucruri adresate iudeilor, şi ucenicilor care făcuseră parte din poporul acesta, şi care arată căile lui Dumnezeu cu privire la ei. Fără aceste revelaţii, şi dacă ele nu s-ar fi referit la poziţia acestui popor, n-ar fi fost armonie în căile lui Dumnezeu; cel puţin această armonie ne-ar fi fost ascunsă şi n-ar fi existat din punct de vedere moral. Aceste observaţii se referă la doctrină, la istorie (adică la prezentarea lui Mesia), la profeţia care arată credincioşia lui Dumnezeu, şi la judecăţile asupra acestui popor.

Dumnezeu Însuşi cunoscut şi glorificat

Pentru ca să-L cunoaştem pe Dumnezeu – Dumnezeul care a binevoit să intervină în treburile lumii acesteia – simpla lumină nu este de ajuns. El trebuie să fie cunoscut nu numai aşa cum este El în natura Lui, deşi acest lucru este esenţial şi principal, dar şi aşa cum S-a revelat El Însuşi în toate căile Sale. Să-L cunoşti în detaliile acelea din care inimile noastre mici şi strâmte pot să înţeleagă dragostea Sa plină de credincioşie,

răbdătoare, binevoitoare. Să-L cunoşti în acele căi care dezvoltă ideea abstractă a înțelepciunii Sale, în aşa fel încât s-o facă accesibilă inteligenței noastre limitate, care poate regăsi această înțelepciune în lucruri care au fost împlinite printre oameni – deşi cu totul mai presus şi dincolo de toate previziunile lor, dar care au fost făcute cunoscut de Dumnezeu, în aşa fel încât să ştim că sunt de la El. Mai presus de toate, Dumnezeu a binevoit să fie în legătură într-un mod special cu omul, în toate lucrurile acestea: privilegiu minunat pentru slaba Sa făptură! Filozofia – nebună, mărginită şi chiar cu totul absurdă în raționamentele ei – vrea să spună că lumea este prea mică pentru ca Dumnezeu să arate interes față de o ființă neputincioasă ca omul, care este doar un punct firav într-un univers imens. Nebunie demnă de dispreț! Ca şi cum dimensiunea materială a unui teatru ar fi măsura manifestărilor morale care se desfăşoară în el şi a luptelor de principii care se dau. Ce se petrece în lumea aceasta este spectacolul care dezvăluie în fața tuturor ființelor inteligente din univers, căile, caracterul şi voia lui Dumnezeu. Partea noastră este să primim, prin har, înțelegere şi putere pentru a ne bucura de ele şi pentru ca Dumnezeu să fie glorificat în noi; nu numai prin noi – ceea ce va fi adevărat cu toate lucrurile – ci în noi. Acesta este privilegiul nostru prin harul care este în Hristos şi prin unirea noastră cu El care este înțelepciunea lui Dumnezeu şi puterea lui Dumnezeu. Cu cât suntem mai mult ca nişte copilaşi ascultători şi smeriți, cu atât vom realiza mai mult poziția aceasta glorioasă: într-o zi, vom cunoaşte deplin, aşa cum am fost cunoscuți pe deplin.

Până atunci, cu cât Hristos este în mod obiectiv partea noastră şi ocupația noastră, cu atât Îi vom semăna mai mult în mod subiectiv. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! El a ascuns lucrurile acestea de cei înțelepți şi pricepuți şi le-a descoperit pruncilor. Apostolul spune: „Şi vorbim înțelepciune între cei desăvârşiți; însă înțelepciune nu a veacului acestuia, nici a stăpânitorilor veacului acestuia, care vor fi desființați. Ci vorbim înțelepciunea lui Dumnezeu care este în taină, ascunsă, pe care Dumnezeu a rânduit-o mai înainte de veacuri spre gloria noastră“ (1 Corinteni 2.6-7).

Introducere

Ordinea adevărurilor descoperite în Noul Testament

Înainte de a ne ocupa de fiecare carte în parte, vom prezenta mai întâi o privire generală asupra conținutului Noului Testament sau mai degrabă asupra ordinii în care sunt descoperite adevărurile conținute în el.

Pentru aceasta nu trebuie să schimbăm ordinea în care sunt puse cărțile de obicei, dar nici să-i acordăm o importanță deosebită.[1]

Cel dintâi subiect care se prezintă este istoria şi Persoana Însăşi a Domnului Isus, conținute în cele patru Evanghelii.

Al doilea este întemeierea Adunării şi răspândirea evangheliei în lume, după înălțarea Lui. Istoria aceasta este redată în Faptele Apostolilor.

După aceea urmează dezvoltarea învățăturii adevărate a lui Hristos, grija apostolilor pentru adunări şi pentru suflete individual, împreună cu îndrumările necesare pentru o umblare care să glorifice pe Domnul, aşteptând întoarcerea

[1] În unele Biblii germane, ca şi în unele ediții romano-catolice şi în multe manuscrise, ordinea este diferită. Dar pentru scopul propus, diferența aceasta nu are nici o importanță. Oricine înțelege că aranjarea cărților nu are nimic a face cu revelația însăşi.

Lui; combaterea greşelilor prin care vrăjmaşul caută să denatureze credința, şi instrucțiunile necesare pentru a păzi pe cei credincioşi de amăgirile venite prin instrumentele răutății sale.

Subiectele acestea, îndeosebi cel dintâi, cuprind gloria personală a Domnului. Ne referim, desigur, la conținutul epistolelor.

În ultimul rând găsim profețiile; ele constată răul, rău ce avea să întunece şi să strice mărturia dată lui Hristos în lume, rău care, când se va fi dezvoltat pe deplin, va aduce judecata. Profețiile descoperă şi desfăşurarea judecăților lui Dumnezeu, care se vor sfârşi prin distrugerea acelora care vor îndrăzni să se răzvrătească pe față împotriva Mielului, a Împăratului împăraților şi a Domnului domnilor; şi totodată gloria şi binecuvântarea care vor urma acestor judecăți. Acest ultim subiect leagă învățătura creştină de revelația căilor lui Dumnezeu cu privire la cârmuirea lumii. El este dezvoltat pe larg în Apocalipsa; dar legătura lui cu decăderea Bisericii este arătată în diferite epistole.

Cele patru Evanghelii prezentându-L pe Hristos

Vom începe bineînțeles cu Evangheliile, care ne redau istoria vieții Domnului şi Îl prezintă inimilor noastre, fie prin faptele Lui, fie prin cuvintele Lui; ele ne prezintă caracteristicile Lui diferite, care Îl fac, în toate privințele, prețios sufletelor celor răscumpărați, potrivit cu măsura de înțelegere care le este dăruită şi potrivit nevoilor lor; deşi Domnul este văzut aici în smerirea Lui (compară cu 1 Corinteni 2.8), aceste caracteristici formează împreună plinătatea gloriei Sale personale, atât cât putem s-o întrevedem, în starea în care suntem aici pe pământ în aceste vase de lut[1].

[1] Poate, pentru a fi clar înțeles, ar trebui să exclud relațiile lui Hristos cu Adunarea – subiect care se găseşte tratat în epistole; dar nu includ partea aceasta atât de prețioasă a învățăturii lui Hristos în expresia: „gloria Sa personală". Cu excepția faptului că va zidi Adunarea Sa pe pământ, El nu a descoperit apostolilor şi profeților această taină prețioasă decât prin Duhul Sfânt trimis după înălțarea Sa.

Este evident că, potrivit planurilor lui Dumnezeu şi potrivit revelaţiei Cuvântului Său, Domnul trebuia să reunească în Sine pe pământ mai multe trăsături, pentru împlinirea gloriei Sale şi pentru menţinerea şi arătarea gloriei Tatălui Său. Dar, pentru ca aceasta să aibă loc, El trebuia de asemenea *să fie* ceva, pentru a putea fi văzut în lumina adevăratei Sale naturi, în timpul umblării pe pământ. Hristos trebuia să împlinească neapărat lucrarea pe care o datora faţă de Dumnezeu, El Însuşi fiind adevăratul slujitor; şi slujind lui Dumnezeu prin Cuvânt în mijlocul poporului Său, potrivit Psalmului 40 (de exemplu versetele 8,9,10), Isaia 49.4,5 şi altele.

O mulţime de mărturii vestiseră că Fiul lui David va sta pe tronul tatălui Său prin voia lui Dumnezeu; şi împlinirea planurilor lui Dumnezeu cu privire la poporul Său pământesc este legată în Vechiul Testament de Acela care trebuia să vină şi care, pe pământ, avea să aibă relaţia de Fiu al lui Dumnezeu faţă de Domnul Dumnezeu.

Hristosul, Mesia, sau, în traducere Unsul, avea să vină şi să Se prezinte lui Israel, potrivit revelaţiei şi planurilor lui Dumnezeu. Şi această sămânţă promisă avea să fie Emanuel, Dumnezeu cu poporul Său.

Aşteptarea iudeilor se mărginea doar la caracterul acesta mesianic pe care îl priveau în felul lor, nevăzând în el altceva decât înălţarea naţiunii lor, fără a avea sentimentul păcatelor lor şi a consecinţelor acestor păcate. Însă acest caracter mesianic nu era tot ce vestise cuvântul profetic, care arătase gândurile lui Dumnezeu cu privire la Acela pe care chiar lumea Îl aştepta.

Hristos era Fiul Omului – titlu pe care Domnului Isus Îi plăcea să Şi-l dea – titlu de o mare importanţă pentru noi. Mi se pare că Fiul Omului este, potrivit Cuvântului, Moştenitorul a tot ceea ce planurile lui Dumnezeu rânduiseră omului ca parte a sa în glorie, a tot ceea ce Dumnezeu avea să dea omului potrivit gândurilor Sale (vezi Daniel 7.13,14; Psalmul 8.5,6; 80.17 şi Proverbe 8.30,31). Dar pentru a fi Moştenitor a tot ceea ce Dumnezeu rânduise pentru om, Hristos trebuia să fie om. Fiul Omului era într-adevăr din neamul omenesc – adevăr

preţios şi mângâietor! – născut dintr-o femeie, om adevărat şi părtaş sângelui şi cărnii, asemenea fraţilor Săi.

În starea aceasta, El a trebuit să sufere şi să fie respins, pentru ca să poată moşteni toate lucrurile într-o stare cu totul nouă, înviat şi glorificat. El a trebuit să moară şi să învie, deoarece moştenirea era pătată şi omul era răzvrătit, cei împreună-moştenitori cu El fiind tot atât de vinovaţi ca şi ceilalţi.

Isus trebuia deci să fie Profetul cel mare şi, în acelaşi timp, Robul, Fiul lui David şi Fiul Omului; şi prin urmare om adevărat pe pământ, născut sub lege, născut dintr-o femeie, din sămânţa lui David, moştenitor al drepturilor familiei lui David, moştenitor al destinelor omului potrivit intenţiei şi gândurilor lui Dumnezeu. Dar pentru aceasta El trebuia să-L glorifice pe Dumnezeu potrivit stării în care se găsea omul căzut în ce priveşte răspunderea lui; şi El trebuia să facă faţă acestei responsabilităţi în aşa fel ca să-L glorifice pe Dumnezeu, dar dând, în timp ce era aici pe pământ, mărturia unui profet, El, Martorul credincios.

Dar cine avea să întrunească toate trăsăturile acestea? Era numai o glorie oficială despre care Vechiul Testament spusese că un om avea s-o moştenească? Starea omului, arătată sub lege şi fără lege, dovedea imposibilitatea de a-l face să participe aşa cum era la binecuvântarea lui Dumnezeu. Respingerea lui Hristos era dovada culminantă a acestei stări a omului. Şi într-adevăr, omul avea nevoie mai presus de toate, să fie el însuşi împăcat cu Dumnezeu, dincolo de orice dispensaţie şi de orice cârmuire specială a unui popor pământesc. Omul păcătuise; era deci necesară o răscumpărare pentru gloria lui Dumnezeu şi pentru mântuirea oamenilor. Dar cine putea s-o împlinească? *Omul* însuşi avea nevoie de ea. Un înger trebuia să-şi păstreze locul şi să-l folosească, dar nu putea face mai mult; el nu putea fi un mântuitor. Şi cine dintre oameni putea fi moştenitor al tuturor lucrurilor şi să aibă toate lucrările lui Dumnezeu puse sub stăpânirea sa, potrivit Cuvântului? Fiul lui Dumnezeu trebuia să le moştenească; Creatorul lor trebuia să le aibă. Deci, Acela care avea să fie Slujitorul, Fiul lui

David, Fiul Omului, Răscumpărătorul, era Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeul Creator[1].

[1] Actul creaţiei, este totdeauna atribuit Fiului sau Duhului, atunci când nu se vorbeşte de Dumnezeu în general, ci se face distincţie între persoanele Dumnezeirii.

Evangheliile

Evangheliile, în general, dezvăluie aceste trăsături ale lui Hristos nu într-un mod dogmatic (numai cea a lui Ioan are până la un anumit punct forma aceasta), ci relatează în aşa fel istoria Domnului încât să-L prezinte în aceste trăsături diferite într-un mod mai viu decât dacă ele ne-ar fi fost comunicate numai sub formă de doctrină. Domnul vorbeşte potrivit unui caracter sau altuia; El Se poartă în felul unuia sau altuia din aceste caractere, pentru ca noi să-L vedem pe El Însuşi, împlinind ceea ce aparţine diferitelor poziţii care ştim că sunt ale Sale potrivit Scripturii.

Hristos revelat ca o Persoană pe care o cunoaştem; plinătatea harului lui Dumnezeu

Astfel, caracterul lui Hristos este mai bine cunoscut în detaliile Sale morale, potrivit cu adevărata lui însemnătate scripturistică,

potrivit planului şi intenţiei lui Dumnezeu care sunt revelate în el; dar în acelaşi timp Hristos Însuşi devine în aceste trăsături, într-un mod personal, obiectul credinţei şi al afecţiunilor inimii. Cunoaştem o Persoană, şi nu numai o doctrină.

Prin acest mijloc preţios pe care Dumnezeu a binevoit să-l folosească, adevărurile cu privire la Domnul Isus sunt de asemenea mai mult legate de tot ce a fost înainte, de istoria Vechiului Testament. Schimbarea în căile lui Dumnezeu este legată de gloria Persoanei lui Hristos, şi în legătură cu gloria aceasta a avut loc trecerea de la relaţiile lui Dumnezeu cu Israel şi cu lumea, la ordinea cerească şi creştină. Acest sistem ceresc, având un caracter cu totul deosebit de iudaism – caracter pe care nu l-ar fi avut dacă Domnul n-ar fi venit – nu este o doctrină care anulează prin contrazicere ceea ce a fost mai înainte. Când Hristos a venit, S-a prezentat iudeilor pe de o parte ca supus legii şi pe de alta ca Sămânţa în care promisiunile aveau să fie împlinite. El a fost respins; de aceea poporul evreu nu numai că a călcat legea, cum a făcut pe muntele Sinai,[1] dar a pierdut şi orice drept la promisiuni, chiar şi la promisiunile necondiţionate, acestea din urmă rămânând distincte (vezi Romani 10). Dumnezeu a putut să aducă atunci plinătatea harului Său. În acelaşi timp, umbrele şi imaginile şi-au găsit împlinirea; blestemul legii s-a manifestat; profeţiile cu privire la smerirea lui Hristos s-au împlinit; şi relaţiile tuturor sufletelor cu Dumnezeu – relaţii totdeauna ataşate în mod necesar de Persoana Sa, odată ce El Se arătase – au fost puse în legătură cu poziţia pe care Răscumpărătorul a luat-o în cer. De atunci uşa este deschisă naţiunilor, iar intenţia lui Dumnezeu cu privire la Adunare, Trupul Hristosului înălţat,

[1] Este solemn, dar instructiv, de remarcat că cel dintâi lucru pe care omul l-a făcut a fost să ruineze tot ceea ce Dumnezeu a stabilit. Astfel Noe, noul cap al lumii, s-a îmbătat. Apoi a fost viţelul de aur, când a fost dată legea, apoi preoţii aduc un foc străin chiar din prima zi. Solomon a căzut în idolatrie şi a ruinat împărăţia. Nebucadneţar a înălţat chipul de aur şi a persecutat pe slujitorii adevăratului Dumnezeu. Dumnezeu a venit în har, dar sistemul era ruinat. Aşa este şi cu Biserica, nu mă îndoiesc. Totul va fi refăcut într-un mod cu mult mai glorios în Cel de-al doilea Adam.

a fost revelată pe deplin. Fiu al lui David după trup şi dovedit cu putere Fiul lui Dumnezeu, prin învierea dintre cei morţi (Romani 1.3-4), „Hristos a devenit un slujitor al circumciziei pentru adevărul lui Dumnezeu, ca să întărească promisiunile părinţilor; şi ca naţiunile să-L glorifice pe Dumnezeu pentru îndurare“ (Romani 15.8,9). El era Cel întâi-născut dintre cei morţi, Capul Trupului Său, Adunarea, pentru ca în toate El să aibă întâietatea (Coloseni 1.18).

Noua ordine de lucruri în legătură cu Persoana lui Hristos îşi pune pecetea pe tot ce a fost mai înainte

Gloria noii ordini a lucrurilor era atât de măreaţă, atât de înălţată dincolo de orice ordine pământească de dinainte, pentru că era ataşată de Însăşi Persoana Domnului, şi de El ca om glorificat înaintea lui Dumnezeu, Tatăl Său. În acelaşi timp, ceea ce s-a petrecut şi-a pus pecetea pe tot ce avusese loc mai înainte, ca pe o ordine de lucruri care avusese locul ei şi fusese rânduită de Dumnezeu; pentru că Domnul Se prezentase pe pământ în legătură cu sistemul care exista înainte de venirea Sa.

Felul în care Hristos este prezentat în primele trei Evanghelii, şi în Ioan

Primele trei Evanghelii ne arată prezentarea lui Hristos omului responsabil şi îndeosebi lui Israel. Ioan ne prezintă caracterul divin şi etern al Domnului Însuşi, Israel fiind arătat chiar din primul capitol, ca cel care L-a respins şi care a fost apoi împietrit şi lepădat, iar lumea ca fiind insensibilă la prezenţa Creatorului ei; de aceea în această Evanghelie se vede pe deplin harul eficient şi suveran, naşterea din nou şi crucea ca temelie a lucrurilor cereşti.

Evanghelia după Matei

Să cercetăm acum Evanghelia după Matei. Ea ne prezintă pe Hristos în caracterul de Fiu al lui David şi al lui Avraam, adică în legătură cu promisiunile făcute lui Israel, dar ni-L arată în acelaşi timp ca Emanuel, Yahve Mântuitorul, pentru că aşa era, într-adevăr, Hristosul. El este Acela care trebuia să fie primit, să împlinească promisiunile în favoarea acestui popor preaiubit (ceea ce se va întâmpla într-o vreme viitoare). Evanghelia după Matei este astfel, de fapt, istoria respingerii lui Hristos de către popor; şi, drept consecinţă, istoria condamnării acestui popor în măsura falimentului responsabilităţii sale (o condamnare care nu poate însă împiedica împlinirea planurilor desăvârşite ale lui Dumnezeu); este de asemenea istoria substituirii cu ceea ce Dumnezeu avea să aducă potrivit planului Său.

Pe măsură ce caracterul Împăratului şi al Împărăţiei se desfăşoară şi trezeşte atenţia mai-marilor lui Israel, aceştia i se

împotrivesc şi se lipsesc, la fel ca şi poporul care îi urmează, de toate binecuvântările legate de prezența lui Mesia. Domnul le spune care vor fi consecințele împotrivirii lor; El arată ucenicilor Săi care va fi starea Împărăției ce trebuia să fie întemeiată pe pământ ca urmare a respingerii Lui, de asemenea bogăția de glorie care va rezulta din aceasta pentru Sine şi pentru poporul Său. În persoana Sa şi cu privire la lucrarea Sa, este de asemenea descoperită temelia Adunării – El fiind Acela care zideşte Adunarea. Într-un cuvânt, ca urmare a respingerii Sale de către Israel, este arătată în primul rând Împărăția aşa cum există ea acum (capitolul 13), apoi Adunarea (capitolul 16) şi după aceea Împărăția în glorie (capitolul 17). La sfârşit, după învierea Sa, apostolilor trimişi de Isus Cel înviat li se dă o însărcinare nouă referitoare la toate națiunile[1].

Capitolul 1

Genealogia legală a Domnului de la David şi Avraam: obiectul ei (1.1-17)

Scopul Duhului lui Dumnezeu în Evanghelia după Matei fiind de a-L arăta pe Domnul (Yahve) ca împlinitor al promisiunilor făcute lui Israel şi al profeților care se refereau la Mesia (şi oricine este frapat de numărul de referiri la împlinirea lor), Evanghelia aceasta începe cu genealogia Domnului, pornind de la David şi de la Avraam, cei doi strămoşi din care coboară genealogia mesianică şi cărora le-au fost făcute promisiunile. Genealogia se împarte în trei perioade, potrivit celor trei mari părți din istoria poporului: de la Avraam la stabilirea Împărăției în persoana lui David; de la stabilirea Împărăției până la captivitate; şi de la captivitate până la Isus.

Se poate observa că Duhul Sfânt menționează în genealogia aceasta păcatele grave înfăptuite de persoane ale căror nume ne sunt date, înălțând în felul acesta harul suveran al lui

[1] Aceasta a avut loc după învierea Sa, în Galileea, şi nu din cer şi din glorie, cum a fost cea de pe drumul Damascului.

Dumnezeu, care putea da un Mântuitor chiar în cazul unor păcate cum este cel al lui Iuda, chiar în situaţia unei sărmane moabite introdusă în mijlocul poporului Său, de asemenea în cazul unor crime ca cele ale lui David.

Genealogia, în Matei, este cea *legală*, adică cea a lui Iosif, al cărui moştenitor legitim era Hristos ca om, potrivit legii evreieşti. Evanghelistul a omis trei împăraţi din rudenia lui Ahab, pentru a avea cele paisprezece generaţii în fiecare perioadă; Ioahaz şi Ioiachin de asemenea sunt omişi; dar scopul genealogiei nu este cu nimic afectat de situaţia aceasta. Gândul era să o redea în aşa fel încât să fie recunoscută de iudei; şi toţi împăraţii erau cunoscuţi de fiecare dintre ei.

Naşterea lui Isus; importanţa ei infinită şi eternă (1.18-20)

Matei istoriseşte pe scurt faptele în legătură cu naşterea lui Isus. Faptele acestea sunt de o importanţă infinită şi eternă, nu numai pentru iudeii care erau direct interesaţi în ele, dar şi pentru noi. Dumnezeu a binevoit ca prin acestea să lege propria Sa glorie de interesele noastre, adică ale omului.

Maria era logodită cu Iosif. Prin urmare urmaşii ei erau din punct de vedere legal ai lui Iosif, cu privire la drepturile de moştenire; dar Copilul pe care ea Îl purta în pântece era de origine divină, conceput prin puterea Duhului Sfânt. Îngerul Domnului este trimis ca instrument al Providenţei pentru a linişti conştiinţa delicată şi inima dreaptă a lui Iosif, comunicându-i că ce s-a conceput în Maria era de la Duhul Sfânt.

Se poate observa aici că îngerul, adresându-se cu această ocazie lui Iosif, îl numeşte „Fiu al lui David". Duhul Sfânt ne atrage astfel atenţia asupra legăturii de rudenie a lui Iosif (care era considerat tatăl lui Isus) cu David, Maria fiind numită soţia lui. În acelaşi timp îngerul dă copilului care avea să Se nască numele „Isus", adică „Yahve Mântuitorul". El pune în legătură numele acesta cu salvarea lui Israel din starea în care îl afundase

păcatul[1]. Toate acestea au avut loc ca să se împlinească ceea ce Domnul spusese prin gura profetului Său: „Iată, fecioara va fi însărcinată şi va naşte un fiu şi-I vor pune numele Emanuel, care tradus este: Dumnezeu cu noi“ (capitolul 1.23).

Titlurile Domnului prezentând planul pe care numai El îl poate împlini

Iată deci ce ne este prezentat de Duhul lui Dumnezeu în aceste câteva versete: Isus, Fiul lui David, conceput prin puterea Duhului Sfânt; Yahve, Mântuitorul, care salvează pe Israel de păcatele lui – Dumnezeu cu poporul acesta – Acela care împlinea aceste profeții minunate care arătau, mai mult sau mai puțin clar, limitele unui cadru pe care numai Domnul Isus îl putea umple.

Iosif, om drept, cu inima sinceră şi ascultător, discerne fără greutate revelația Domnului şi ascultă de ea.

Titlurile acestea imprimă caracterul Evangheliei după Matei, adică felul în care Hristos este prezentat în ea. Dar sunt de asemenea o revelație minunată a Aceluia care trebuia să împlinească toate cuvintele şi promisiunile Domnului. Ce temelie de adevăr pentru înțelegerea Persoanei acesteia glorioase şi tainice, despre care Vechiul Testament spusese destul pentru a trezi dorințele şi a uimi mintea poporului căruia El i-a fost dat!

Născut din femeie, născut sub lege, moştenitor al tuturor drepturilor lui David după trup, de asemenea Fiul lui Dumnezeu, Yahve Mântuitorul, Dumnezeu cu poporul Său – cine ar fi putut înțelege sau ar fi putut aprofunda taina firii Aceluia care era toate acestea în acelaşi timp? Viața Sa, într-adevăr, aşa cum vom vedea, arată ascultarea omului desăvârşit, perfecțiunile şi puterea lui Dumnezeu.

---

[1] Este scris: „Pentru că El va mântui pe poporul *Său*“, fapt care arată pe deplin titlul de Yahve cuprins în numele de Isus sau Iosua, pentru că Israel era poporul Domnului, adică al lui Yahve.

Titlurile caracteristice legate de gloria lui Hristos în Israel

Titlurile pe care le are Isus, aceste titluri de moştenitor al lui David, de Mântuitor al poporului Său şi de Emanuel, pe care le-am observat şi pe care le citim în capitolul 1.20-23, sunt legate de gloria Sa în mijlocul lui Israel. Naşterea Sa prin Duhul Sfânt împlinea, referitor la Isus ca om născut pe pământ, Psalmul 2.7. Numele lui Isus şi conceperea Sa prin puterea Duhului Sfânt se întind fără îndoială dincolo de această relaţie, dar totul se leagă într-un mod deosebit de poziţia Sa în mijlocul lui Israel[1].

CAPITOLUL 2

Recunoaşterea oficială de către naţiuni ca Împărat al iudeilor

Născut în felul acesta, prezentat de înger în felul acesta şi împlinind profeţiile care anunţau prezenţa lui Emanuel, Isus este recunoscut oficial ca Împărat al iudeilor, de către naţiunile conduse de voia lui Dumnezeu care lucrează în inima înţelepţilor lor[2]. Iată deci pe Domnul, Emanuel, Fiul lui

---

[1] Descendenţa mai amănunţită este dată în mod deosebit în Evanghelia după Luca, unde genealogia Lui urcă până la Adam, şi unde El este privit mai ales ca Fiu al Omului.

[2] Steaua n-a condus pe magi din ţara lor până în Iudeea. Dumnezeu a voit să prezinte mărturia aceasta lui Irod şi căpeteniilor poporului. Fiind călăuziţi de Cuvânt (al cărui înţeles fusese spus chiar de preoţii cei mai de seamă şi de cărturari, şi potrivit căruia Irod îi trimitea la Betleem), magii au regăsit steaua pe care o văzuseră în ţara lor şi care i-a condus la casa unde era Copilaşul. Vizita lor a avut loc la câtva timp după naşterea lui Isus. Ei văzuseră fără îndoială steaua pentru prima dată în vremea naşterii Lui. Irod de asemenea se conduce în calculele lui după momentul apariţiei stelei, despre care se informase cu exactitate de la magi. Călătoria lor a luat probabil ceva timp. Naşterea lui Isus este istorisită în capitolul 1. Cel dintâi verset din capitolul 2 ar trebui tradus: „Iar Isus fiind născut...", pentru că este vorba de un timp deja trecut.

Aş remarca de asemenea aici că profeţiile Vechiului Testament sunt citate în trei feluri care nu trebuie confundate. Cuvântul spune: „Ca să se împlinească", „astfel s-a împlinit" şi „atunci s-a împlinit". În cel dintâi caz este vorba chiar de scopul profeţiei; vedeţi Matei 1.22-23, care

David, Yahve, Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, Împăratul de curând născut al iudeilor, recunoscut de căpeteniile națiunilor. Aceasta este mărturia lui Dumnezeu în Evanghelia după Matei şi caracterul sub care Isus este prezentat în ea. Apoi, în prezența lui Isus arătat în felul acesta, vedem pe căpeteniile iudeilor în relația cu un împărat străin, ei cunoscând, ca sistem, revelațiile lui Dumnezeu în Cuvântul Său, dar fiind cu totul indiferenți față de Acela care era obiectul lor; iar împăratul acesta este vrăjmaş pe față al Domnului, adevăratul Împărat şi Mesia, pe care caută să-L omoare.

Providența care veghează asupra Copilului care S-a născut

Providența veghează asupra Copilului care S-a născut lui Israel, folosind mijloace care implică în totalitate răspunderea poporului, dar care împlinesc în acelaşi timp toate gândurile lui Dumnezeu cu privire la această adevărată rămăşiță a lui Israel, singura sursă de speranță autentică pentru acest popor. Pentru că, fără El totul avea să cadă.

Adevărata viță reîncepând istoria lui Israel ieşit din Egipt

Coborât în Egipt pentru a evita planul crud al lui Irod care voia să-I ia viața, Isus devine adevărata viță; El reîncepe, din punct de vedere moral, în persoana Sa, istoria lui Israel, şi de asemenea (într-un sens extins) şi pe aceea a omului, fiind cel din urmă Adam în relația cu Dumnezeu; şi toate cu un singur scop, acela al morții Sale, izvor de binecuvântare a tuturor.

El era Fiul lui Dumnezeu şi Mesia, deci Fiu al lui David. Totuşi pentru a lua locul Său ca Fiu al Omului, El trebuia să moară (vedeți Ioan 12). Acestui adevărat început al lui Israel în

---

este un exemplu în privința aceasta. În cel de-al doilea caz este vorba de o împlinire care este în intenția profeției, fără a fi însă gândul unic şi complet al Duhului Sfânt; Matei 2.23 poate servi de exemplu. În sfârşit, în al treilea rând, este vorba despre un fapt care răspunde sensului textului, înțeles în spiritul lui, fără a reprezenta însă sensul primar al textului (vedeți capitolul 2.17).

har (ca preaiubit al lui Dumnezeu) potrivit planurilor Sale, nu i se aplică numai profeția din Osea: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt" (11.1). Poporul n-a putut face față răspunderii lui, astfel încât, fără acest har, Dumnezeu ar fi trebuit să-l înlăture cu totul. Dar vedem în Isaia pe Israel ca slujitor dând locul lui Hristos ca Slujitor care adună o rămășiță credincioasă (copiii pe care Dumnezeu I i-a dat în timp ce Își ascundea fața de casa lui Iacov: Isaia 8.17-18), rămășița devenind nucleul noului popor al lui Israel, potrivit gândului lui Dumnezeu. Capitolul 49 din Isaia ne prezintă în mod frapant trecerea aceasta de la Israel la Hristos. De altfel, aceasta este baza întregii istorii a acestui popor, privit ca fiind căzut sub lege și restabilit în har. Hristos îi este din punct de vedere moral izvorul cel nou (comparați cu Isaia 49.3-5)[1].

Fiul lui Dumnezeu în Nazaretul Galileii printre cei disprețuiți din popor

După moartea lui Irod, Dumnezeu face cunoscut lui Iosif în vis faptul acesta și îi poruncește să se întoarcă în țara lui Israel, împreună cu Copilul și cu mama Lui. Aici se poate observa că țara lui Israel este menționată sub numele care amintește privilegiile ei din partea lui Dumnezeu. Nu este nici Iudeea, nici Galileea, ci „țara lui Israel" (versetele 20,21). Dar putea Fiul lui David, intrând în țară, să Se apropie de tronul părinților Săi? Nu; El a trebuit să ia locul unui străin, împreună cu cei disprețuiți din poporul Său. Fiind îndrumat în vis de Dumnezeu, Iosif Îl duce pe Isus în Galileea, ai cărei locuitori erau obiectul unui profund dispreț al iudeilor ca nefiind în legătură obișnuită cu Ierusalimul și cu Iudeea – țara lui David, a împăraților recunoscuți de Dumnezeu și a templului, țară a cărei limbă era aceeași, dar al cărei dialect trăda despărțirea de cei care prin îndurarea lui Dumnezeu se întorseseră din Babilon în Iudeea. În Galileea, Iosif se stabilește într-un oraș al

[1] În versetul 5, Hristos ia titlul acesta de Slujitor. Aceeași înlocuire a lui Israel cu Hristos se găsește în Ioan 15. Israel fusese vița adusă din Egipt, dar Hristos este adevărata viță.

cărui nume era chiar un motiv de ruşine pentru oricine locuia în el şi o pată pentru reputaţie.

Iată care era poziţia Fiului lui Dumnezeu când a venit în lumea aceasta şi legăturile Fiului lui David cu poporul Său, atunci când prin har şi potrivit sfaturilor lui Dumnezeu, El Se afla în mijlocul lor.

El era, pe de o parte, Emanuel, Yahve, Mântuitorul lor, dar de altă parte era Fiul lui David, deşi luându-Şi locul în mijlocul poporului Său şi unindu-Se cu cei mai săraci şi mai disprețuiți din turmă; S-a adăpostit în Galileea, departe de nelegiuirea unui fals împărat care domnea în Iudeea cu ajutorul naţiunilor din cea de „a patra Împărăţie" şi cu care erau în legătură preoţii şi mai-marii poporului. Aceştia din urmă, necredincioşi lui Dumnezeu şi nemulțumiți cu starea lor, detestau cu îngâmfare un jug sub care îi aduseseră păcatele lor şi pe care nu îndrăzneau să-l înlăture, deşi nu îşi recunoşteau păcatele, pentru a se supune lui ca unei pedepse drepte din partea lui Dumnezeu.

Iată cum evanghelistul, de fapt Duhul Sfânt, ne prezintă pe Mesia în legătură cu Israel.

Capitolul 3

Lucrarea întreită a lui Ioan Botezătorul

Din acest capitol începe propriu-zis istoria Lui. Ioan Botezătorul vine, potrivit profeţiei lui Isaia (capitolul 40), să pregătească Domnului calea înaintea feţei Sale, vestind apropierea Împărăţiei cerurilor şi chemând poporul la pocăinţă. Lucrarea aceasta a lui Ioan faţă de Israel este caracterizată în Evanghelia aceasta de trei lucruri:

1. Venirea Domnului, Yahve Însuşi. Duhul Sfânt (în citatul pe care îl dă din Isaia 40.3), lasă deoparte cuvintele de la sfârşitul versetului: „pentru Dumnezeul nostru", pentru că Isus venea ca om în umilinţă – deşi era recunoscut ca Yahve – şi pentru că Israel nu avea dreptul să zică „al nostru".

2. Apropierea Împărăției cerurilor[1] – această dispensație nouă care trebuia să înlocuiască pe cea care aparținea propriu-zis de Sinai, unde Domnul vorbise pe pământ. În această dispensație nouă, „cerurile vor domni". Ele vor fi locul autorității lui Dumnezeu în Hristosul Său şi vor caracteriza această dispensație.

3. Poporul, în loc să fie binecuvântat în starea în care se găsea, este invitat să se pocăiască în vederea apropierii acestei Împărății. Ioan deci merge în pustiu: se depărtează de iudeii cu care nu se putea asocia, pentru că el venea pe „calea dreptății" (capitolul 21.32). El se hrănea cu ce putea să-i dea pustiul (chiar şi hainele lui de profet dădeau mărturie despre poziția pe care o luase din partea lui Dumnezeu), fiind el însuşi plin de Duh Sfânt.

În felul acesta Ioan era profet; el venea din partea lui Dumnezeu, adresându-se poporului Său pentru a-l chema la pocăință şi pentru a-i vesti binecuvântarea lui Dumnezeu potrivit promisiunilor Domnului Dumnezeului său. Dar Ioan era mai mult decât un profet, pentru că el prezenta ca un lucru imediat, atât venirea unei vremi noi, de mult aşteptată, cât şi venirea Domnului în persoană. În acelaşi timp, deşi Ioan venea la Israel, el nu-i recunoştea ca popor al lui Dumnezeu; pentru că poporul avea să fie judecat, aria Domnului trebuia să fie curățită, pomii care nu aduceau roade bune trebuiau tăiați. Domnul avea să aşeze într-o poziție nouă, în Împărăția pe care o vestea, numai o rămăşiță, fără a fi descoperit încă modul în care El va stabili Împărăția aceasta. Ioan anunța judecata asupra poporului.

---

[1] Expresia aceasta se găseşte numai în Matei, care se ocupă cu dispensațiile şi căile lui Dumnezeu față de Israel. „Împărăția lui Dumnezeu" este termenul general. „Împărăția cerurilor" este tot Împărăția lui Dumnezeu, privită însă îndeosebi sub aspectul cârmuirii cereşti; o vom găsi, mai departe, subîmpărțită în Împărăția Tatălui nostru şi Împărăția Fiului Omului.

Domnul Dumnezeu în mijlocul poporului Său Israel

Ce fapt nespus de mare era prezența Domnului Dumnezeu în mijlocul poporului Său, în persoana Aceluia care, deşi trebuia să fie împlinirea tuturor promisiunilor, era în mod necesar (deşi respins) judecătorul întregului rău care se afla printre cei din poporul Său!

Cu cât dăm acestor versete sensul lor adevărat, adică aplicându-le poporului Israel, cu atât mai mult le înțelegem adevărata lor putere[11].

Nevoia de pocăință; consecințele refuzului acestei chemări

Fără îndoială, pocăința este o necesitate cu consecințe eterne pentru orice suflet care se apropie de Dumnezeu; dar în ce lumină este pus adevărul acesta, când vedem pe Domnul Însuşi intervenind pentru a chema pe poporul Său la pocăința aceasta şi, în urma refuzului din partea poporului, punând deoparte tot sistemul relațiilor lui Israel cu El Însuşi, şi stabilind o dispensație nouă – o Împărăție care aparține numai acelora care ascultă de El – şi făcând în sfârşit să izbucnească judecata Sa împotriva poporului Său şi a cetății pe care o iubise atâta timp! „Dacă ai fi cunoscut şi tu, măcar în această zi a ta, cele

---

[1] Trebuie să ne amintim că, în afara promisiunilor speciale făcute lui Israel şi chemării sale ca popor al lui Dumnezeu pe pământ, poporul acesta reprezenta chiar omul văzut în răspunderea sa față de Dumnezeu, sub îngrijirea cea mai perfectă pe care Dumnezeu o putea da. Până la potop a fost o mărturie, dar nu dispensații sau instituții ale lui Dumnezeu. După aceea, într-o lume nouă, se vede o cârmuire omenească, o chemare şi promisiuni în Avraam, legea, Mesia, Dumnezeu venit în har; Dumnezeu putea face totul şi El a făcut într-adevăr totul, cu o răbdare deplină, dar fără să găsească ceva bun în firea omului; şi acum Israel fiind pus deoparte ca fiind în această fire, aceasta fiind judecată şi smochinul blestemat ca neroditor, este arătat în lume Omul lui Dumnezeu, Cel din urmă Adam, Acela în care se află binecuvântarea prin răscumpărare. În primele trei Evanghelii, aşa cum am văzut, Hristos este prezentat omului ca să fie primit; în Evanghelia după Ioan omul şi Israel sunt puşi deoparte şi sunt prezentate căile suverane ale lui Dumnezeu în har şi în înviere.

care sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi" (Luca 19.42).

Judecata care amenința; o nouă stare deosebită prin botez

Adevărul acesta lasă loc pentru punerea în lumină a altuia, de o importanță deosebită, adevăr care este vestit aici mai degrabă din punctul de vedere al drepturilor suverane ale lui Dumnezeu decât din cel al consecințelor sale, deşi poartă în sine toate aceste consecințe. Poporul – mai ales, cum citim şi în alte părți, cei păcătoşi şi disprețuiți – veneau din toate părțile ca să fie botezați, mărturisindu-şi păcatele. Dar cei care se considerau că aveau în mijlocul poporului acestuia cel dintâi loc, erau în ochii profetului (care iubea poporul potrivit gândurilor lui Dumnezeu) obiectul judecății pe care o vestea. Mânia era iminentă. Cine îi învățase pe aceşti îngâmfați să fugă de ea? Să se umilească mai degrabă la fel ca ceilalți; să îşi ia adevăratul loc şi să arate o schimbare a inimii! Lauda cu privilegiile națiunii lor sau ale părinților lor nu era de nici un folos înaintea lui Dumnezeu. Dorințele lui Dumnezeu erau potrivite naturii Sale, adevărului Său. Mai mult, El era suveran; El putea din nişte pietre să ridice copii lui Avraam; şi tocmai aceasta a făcut harul Său suveran prin Hristos referitor la națiuni. Era în toate o nevoie de autentic. Securea era la rădăcina pomilor; cei care nu purtau roade bune aveau să fie tăiați (versetele 7-10). Iată marele principiu moral care avea să fie pus în acțiune prin judecată. Lovitura nu era încă dată; dar securea era deja la rădăcina pomilor. Ioan venise pentru a pune într-o poziție nouă pe cei care primeau mărturia lui, sau cel puțin într-o stare nouă în care erau pregătiți pentru mântuirea aceasta. Pe cei care se pocăiau, el îi deosebea de ceilalți prin botez. Dar Acela care venea după el – Căruia Ioan nu era vrednic să-I ducă sandalele – Îşi va curăți cu desăvârşire aria, va despărți pe cei care erau cu adevărat ai Săi din punct de vedere moral în mijlocul poporului Israel (care era aria Sa) şi va

aduce judecata peste toți ceilalți. Mai întâi, Ioan deschide uşa pocăinței; după aceea avea să vină judecata.

Cele două lucruri atribuite de Ioan lui Isus

Judecata nu era singura lucrare pe care Isus avea s-o facă. Totuşi, două lucruri Îi sunt atribuite în mărturia aceasta a lui Ioan. El botează cu foc – judecata anunțată în versetul 12 – care consumă tot ce este rău. Dar Isus botează de asemenea cu Duh Sfânt; acest Duh care, dat omului şi lucrând cu putere divină în el (lucrând deci în omul adus la viață, răscumpărat, curățit în sângele lui Hristos), îl face să iasă de sub influența a tot ceea ce lucrează asupra firii păcătoase şi îl pune în legătură şi în comuniune cu tot ce este descoperit din partea lui Dumnezeu, cu gloria în care Dumnezeu introduce făpturile Sale, în viața pe care le-o dă, nimicind în noi din punct de vedere moral puterea a tot ceea ce ne-ar împiedica să ne bucurăm de aceste privilegii.

Singura roadă recunoscută de Ioan

Observați aici că singura roadă bună recunoscută de Ioan ca singurul mijloc de a scăpa este mărturisirea sinceră, prin har, a păcatelor. Numai cei care făceau mărturisirea aceasta scăpau de secure. Singurii pomi cu adevărat buni erau cei care mărturiseau că sunt răi.

Dar ce moment serios era acela pentru poporul iubit al lui Dumnezeu! Ce eveniment era prezența Domnului (Yahve) în mijlocul poporului cu care era în legătură.

Mesia prezentat ca Yahve care judecă

Observați că Ioan Botezătorul nu prezintă aici pe Mesia ca Mântuitorul venit în har, ci pe Capul Împărăției, pe Yahve care avea să aducă judecata, dacă poporul nu se pocăia. Vom vedea după aceea poziția pe care Isus o ia, în har.

Botezul lui Isus; identificarea Lui Însuşi cu poporul, în har
În versetul 13, Isus Însuşi, care până aici ne-a fost prezentat ca Mesia şi chiar ca Yahve, vine la Ioan ca să fie botezat cu botezul pocăinței. A se prezenta pentru botezul acesta, am spus, era singura roadă bună pe care o putea aduce un iudeu în starea în care se găsea. Însuşi actul acesta era roada unei lucrări a lui Dumnezeu – a intervenției Duhului Sfânt. Cel care se pocăieşte mărturiseşte că mai înainte a umblat departe de Dumnezeu; astfel, această mărturisire apare ca ceva nou, ca o roadă a Cuvântului şi a lucrării lui Dumnezeu în acel om, semn al unei vieți noi, al vieții Duhului, în sufletul său. Misiunea pe care o primise Ioan arăta că înaintea lui Dumnezeu, mărturisirea era singura roadă sau dovadă valabilă a vieții din Dumnezeu într-un iudeu. Nu înseamnă că nu era nimeni în care Duhul să lucreze deja; dar în starea poporului şi potrivit chemării lui Dumnezeu prin slujitorul Său, în aceasta consta dovada vieții – a mişcării inimii spre Dumnezeu. Aceştia erau adevărata rămăşiță a poporului, pe care Dumnezeu îi recunoştea ca atare; şi în felul acesta ei erau despărțiți de mulțimea care era gata de judecată. Aceştia erau adevărații sfinți (cei mai aleşi); totuşi singura poziție pentru oamenii aceştia era umilirea pocăinței. Cu aceasta aveau ei să înceapă. Când Dumnezeu aduce îndurarea şi dreptatea, ei folosesc cu mulțumiri pe cea dintâi, recunoscând-o ca singura nevoie a sufletului, şi îşi pleacă inima în fața celei de a doua, ca o consecință dreaptă a stării poporului lui Dumnezeu, dar aplicând-o la ei înşişi.

Iar Isus Se prezintă în mijlocul acelora care iau poziția aceasta (versetul 13). Deşi El era chiar Domnul, Yahve, Judecătorul cel drept al poporului Său, Cel care trebuia să-Şi curețe aria, El Se aşează totuşi alături de rămăşița credincioasă care se smereşte în fața acestei judecăți. El ia locul celui mai mic în poporul Său, înaintea lui Dumnezeu. El Se îndreaptă spre Domnul ca în Psalmul 16.2 şi 3 şi Îi spune: „Bunătatea mea nu ajunge până la Tine!"; iar despre sfinții care sunt în țară, cei mai aleşi, spune: „ei sunt toată plăcerea mea". Mărturie perfectă a harului – Domnul Se identifică, potrivit harului acestuia, cu cea dintâi mişcare a Duhului în inima poporului Său, Mântuitorul

coborându-Se pe Sine nu numai în condescendența harului Său față de ai Săi, ci aşezându-Se alături de ei, ca unul dintre ei, în adevărata lor poziție înaintea lui Dumnezeu; nu numai pentru a le mângâia inima printr-o astfel de bunătate, ci şi pentru a-i înțelege în toate necazurile şi greutățile lor; pentru a fi modelul, izvorul şi expresia perfectă a tuturor sentimentelor care se potriveau poziției lor.

Asocierea Domnului cu cei săraci din turmă, pentru a-i conduce spre bucuria binecuvântării

El nu Se putea uni cu un Israel rău şi fără pocăință, ci cu prima roadă vie a Cuvântului şi a Duhului lui Dumnezeu în cei smeriți din turmă. El putea lucra în har şi aşa făcea. La fel face El şi astăzi. Hristos, Cel care cu adevărat este de la Dumnezeu Se manifestă în viața credinciosului încă de la primul pas.

Mai mult încă. Isus vine să pună în legătură cu Dumnezeu pe cei care Îl primesc, potrivit favorii care se întemeiază pe o perfecțiune cum este cea a Lui Însuşi şi pe dragostea care, purtând de grijă poporului Său, satisfăcea inima Domnului, glorificând în mod deplin pe Dumnezeu în tot ceea ce este El, satisfăcând dorința lui Dumnezeu de a-Şi manifesta bunătatea Sa. Fără îndoială, pentru ca aceasta să aibă loc, Domnul a trebuit să-Şi dea viața; starea iudeului, ca a oricărui om, cerea această jertfă, pentru ca şi unul şi altul să fie în legătură cu Dumnezeul adevărului. Dar şi pentru jertfirea aceasta, dragostea lui Isus s-a dovedit desăvârşită. Însă aici, El conduce pe ai Săi spre bucuria binecuvântării exprimată în Persoana Sa, bucurie care trebuia să fie bine întemeiată pe această jertfă; iar pentru a ajunge la binecuvântare trebuiau să meargă pe drumul pocăinței în care se intra prin botezul lui Ioan. Şi Isus primea împreună cu ei botezul acesta, pentru ca să meargă împreună spre stăpânirea tuturor bunurilor pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc.

Opoziția lui Ioan; adevăratul caracter al acțiunii Domnului Ioan, simțind demnitatea şi excelența Persoanei care venea către el, se împotriveşte intenției Domnului. Duhul Sfânt face astfel să reiasă caracterul adevărat al faptei Domnului. În ce Îl priveşte pe Isus, dreptatea era aceea care Îl aducea acolo, şi nu păcatul – dreptatea pe care o împlinea în dragoste. El împlinea ca şi Ioan Botezătorul, ceea ce se potrivea cu locul care Îi era dat de Dumnezeu. Cu câtă condescendență în acelaşi timp El Se alătură lui Ioan, spunând: „aşa *ni* se cuvine să împlinim..." El este slujitorul smerit şi ascultător; aşa a fost totdeauna purtarea Lui pe pământ. Mai mult, în ce priveşte poziția Sa, harul L-a adus pe Isus acolo unde păcatul ne-a adus pe noi; El a intrat pe uşa pe care Domnul o deschisese pentru oile Sale. Mărturisind păcatul aşa cum este, venind înaintea lui Dumnezeu cu recunoaşterea păcatului nostru (recunoaştere care este din punct de vedere moral contrariul păcatului), ne regăsim în compania Domnului Isus[1].

Într-adevăr, aceasta este roada Duhului Sfânt în noi. Aşa au fost lucrurile cu aceşti sărmani păcătoşi care au venit la Ioan. În felul acesta Isus Şi-a luat locul în dreptate şi în ascultare în mijlocul oamenilor şi, mai exact, în mijlocul iudeilor care se pocăiau. În poziția aceasta de om – drept, ascultător şi împlinind pe pământ într-o smerenie perfectă lucrarea pentru care El Se oferise în har, potrivit Psalmului 40, dându-Se pentru împlinirea întregii voințe a lui Dumnezeu într-o renunțare deplină – în poziția aceasta Dumnezeu, Tatăl Său, L-a recunoscut pe deplin şi L-a pecetluit, spunând că El este aici pe pământ Fiul Său preaiubit.

[1] La fel este cu sentimentul nimicniciei noastre. El S-a dezbrăcat de Sine Însuşi, iar când noi suntem conştienți de nimicnicia noastră, ne întâlnim cu El şi, în acelaşi timp, suntem umpluți de plinătatea Lui. Chiar şi când cădem, vedem cum Isus lucrează pentru restabilirea noastră, după ce am fost aduşi să ne cunoaştem aşa cum suntem.

Cerurile deschise; Fiul Preaiubit; coborârea Duhului Sfânt

Isus fiind botezat – semnul cel mai izbitor al poziției pe care o luase împreună cu poporul Său – cerurile I s-au deschis şi El a văzut pe Duhul Sfânt coborând peste El ca un porumbel; şi iată! o voce din cer, care zicea: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea!“ (versetele 16-17).

Dar împrejurările acestea cer o atenție mai mare din partea noastră.

Niciodată cerurile n-au fost deschise pentru pământ, nici vreunui om de pe pământ, înainte ca Cel Preaiubit să fi fost aici[1]. Fără îndoială, Dumnezeu în răbdarea Sa şi într-un mod providențial, binecuvântase nu numai toate făpturile Sale, dar potrivit regulilor cârmuirii Sale pământeşti, El binecuvântase şi pe poporul Său. El avea de asemenea „pe cei aleşi“ pe care îi păstra în credincioşia Sa. Totuşi până atunci cerul nu fusese deschis. Dumnezeu ridicase în alte împrejurări o mărturie în legătură cu cârmuirea Sa asupra pământului; dar nu existase pe pământ vreo persoană asupra căreia ochiul lui Dumnezeu să se poată odihni desfătându-se, până ce Isus a venit aici, ascultător şi fără păcat, Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu.

Dar ceea ce rămâne atât de prețios pentru noi este că îndată ce El ia prin har în mod public locul acesta de smerire împreună cu Israel – adică împreună cu rămăşița credincioasă, prezentându-Se în felul acesta înaintea lui Dumnezeu, împlinind voia Sa – cerurile se deschid asupra unui Obiect demn de atenția lor. Totdeauna, fără îndoială, El era vrednic de adorare, chiar înainte de a fi lumea; dar acum, El ia ca om poziția aceasta în căile lui Dumnezeu, iar cerurile se deschid asupra lui Isus, Obiectul dragostei depline a lui Dumnezeu pe pământ. Duhul Sfânt coboară asupra Lui în mod vizibil. Şi El, om pe pământ, om care lua locul împreună cu cei smeriți din popor care se pocăiau, este recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu. Nu numai că El este uns de Dumnezeu, dar ca om El este conştient

[1] La începutul cărții Ezechiel (1.1) se spune într-adevăr că cerurile au fost deschise, dar aceasta nu a fost decât în viziune, aşa cum profetul însuşi explică. În cazul acela era arătarea lui Dumnezeu în judecată.

de coborârea Duhului Sfânt asupra Lui – pecetea Tatălui pusă peste El. Şi aici nu este vorba, desigur, de firea Sa divină sub caracterul de Fiu etern al Tatălui. Pecetea nici n-ar putea să fie în legătură cu acest caracter; şi în ce priveşte Persoana Lui, pecetea aceasta se manifestase împreună cu conştienţa pe care o avea despre aceasta chiar de la doisprezece ani, în Evanghelia lui Luca. Dar, fiind Fiul etern al Tatălui, El este de asemenea om: Fiul lui Dumnezeu pe pământ şi pecetluit ca om. Ca om, El este conştient de prezenţa imediată a Duhului Sfânt cu El. Prezenţa aceasta este în legătură cu caracterul de smerenie, de blândeţe şi de ascultare în care Se arăta Domnul aici pe pământ. „Ca un porumbel" a coborât Duhul Sfânt asupra Lui, tot aşa cum a venit în forma limbilor ca de foc asupra capetelor ucenicilor, în vederea mărturiei lor de putere în lumea aceasta, potrivit harului care se adresa către toţi şi fiecăruia în propria lui limbă.

Gloria Persoanei Domnului păzită cu grijă

Isus creează astfel, în poziţia Sa ca om, locul în care ne introduce prin răscumpărare (Ioan 20.17). Dar gloria Persoanei Sale este totdeauna păzită cu grijă. Nu Îi este prezentat lui Isus ceva anume din cer, aşa cum a fost de exemplu pentru Saul şi, într-un caz asemănător, pentru Ştefan, care, fiind plin de Duhul, vede de asemenea cerurile deschise, priveşte şi vede pe Fiul Omului şi este transformat în chipul Său. Nu, ci Isus este aici; El Însuşi este Acela asupra Căruia se deschid cerurile; nu este nici un obiect care să transforme, cum a fost pentru Ştefan sau pentru noi, care suntem transformaţi prin Duhul Sfânt; ci cerurile Îl contemplă pe El, Obiect perfect de desfătare. Se pecetluieşte astfel relaţia deja existentă dintre El şi Tatăl[1]. Duhul Sfânt nu Îi creează caracterul (în afară de faptul, privitor la firea Sa omenească, că El a fost conceput în pântecele Mariei prin puterea Duhului Sfânt); El S-a unit cu cei săraci în perfecţiunea acestui caracter, înainte de a fi pecetluit, şi apoi

[1] Aceasta este adevărat şi cu privire la noi, când ne aflăm în relaţia aceasta prin har.

a lucrat potrivit cu puterea pe care a primit-o fără măsură, în viaţa Sa omenească aici pe pământ (Matei 12.28; Ioan 3.34, de comparat cu Fapte 10.38).

Patru ocazii în care cerurile s-au deschis; Hristos, Obiectul fiecăreia din ele

Găsim în Cuvânt patru ocazii însemnate în care cerurile se deschid, şi Hristos este Obiectul fiecăreia din aceste revelaţii. Fiecare dintre ele are caracterul ei special. În cea de care ne ocupăm aici, Duhul Sfânt coboară asupra lui Isus şi El este recunoscut ca fiind Fiul lui Dumnezeu (comparaţi cu Ioan 1.33,34).

La sfârşitul capitolului 1 al Evangheliei după Ioan, Isus se prezintă ca fiind Fiul Omului iar îngerii lui Dumnezeu se suie şi coboară deasupra Lui. El este, ca Fiu al Omului, obiectul slujirii lor[1].

La sfârşitul capitolului 7 din Faptele Apostolilor, se deschide o privelişte cu totul nouă. Iudeii resping ultima mărturie pe care Dumnezeu le-o trimite. Ştefan, care dă mărturia aceasta înaintea lor, este umplut de Duh Sfânt şi cerurile îi sunt deschise. Sistemul pământesc era cu totul terminat prin respingerea mărturiei pe care o dădea Duhul Sfânt despre gloria lui Hristos înălţat la cer. Dar aici nu este numai o mărturie. Creştinul este umplut de Duh, cerul *îi* este deschis, gloria lui Dumnezeu se arată şi *Fiul Omului* i Se arată în picioare la dreapta lui Dumnezeu. Este deci o diferenţă faţă de cerul deschis deasupra lui Isus, obiectul plăcerii lui Dumnezeu pe pământ. Este cerul deschis creştinului, cerul în care se găseşte centrul preocupării sale, Acela care este încă respins de pământ. El vede prin Duhul Sfânt gloria cerească a lui Dumnezeu, şi pe Isus Fiul Omului, centrul mărturisirii sale, în gloria lui Dumnezeu. Deosebirea este pe cât de însemnată pe atât de interesantă pentru noi, şi arată în modul cel mai frapant adevărata poziţie a creştinului pe pământ şi schimbarea pe care

[1] Este complet greşit să consideri că Isus ar fi scara lui Iacov. El este, aşa cum a fost Iacov, obiectul slujirii îngerilor.

a adus-o respingerea lui Isus de către poporul Său pământesc. Însă Adunarea, unirea celor credincioşi într-un singur trup cu Domnul care este în cer, nu era încă descoperită.

În sfârşit, cerul se deschide (Apocalipsa 19) şi Domnul Însuşi apare, Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor.

Vedem deci:

Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe pământ, obiectul desfătării cerului, pecetluit cu Duhul Sfânt;

Isus, Fiul Omului, obiect al îngrijirii cerului, îngerii lui Dumnezeu fiind slujitorii Săi;

Isus în cer, la dreapta lui Dumnezeu, iar cel credincios plin de Duh şi suferind pe pământ pentru El, cel credincios văzând gloria cerească şi pe Fiul Omului în această glorie;

În sfârşit, Isus, Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, apare pentru a judeca şi a face război împotriva oamenilor îngâmfaţi care contestă autoritatea Sa şi fac rău pământului.

Omul ascultător pe pământ, Fiul lui Dumnezeu, pecetluit cu Duhul Sfânt

Revenim la sfârşitul capitolului 3 din Matei. Tatăl Însuşi Îl recunoaşte pe Isus, om pe pământ, ascultător şi intrând pe poartă ca bunul păstor; Îl recunoaşte ca pe Fiul Său Preaiubit în care Îşi găseşte toată desfătarea. Cerul se deschide deasupra lui Isus; El vede Duhul Sfânt coborându-Se ca să-L pecetluiască; pecetea aceasta a Duhului dă tăria şi susţinerea perfecţiunii vieţii Sale omeneşti şi El primeşte de la Tatăl mărturia legăturii dintre El şi Tatăl. Lui însă nu Îi este prezentat nici un lucru pe care să-Şi întemeieze credinţa, cum este cazul în situaţia noastră; ci este pecetluită propria Sa legătură cu cerul şi cu Tatăl. Sufletul Lui se bucură de ea, prin coborârea Duhului Sfânt şi prin glasul Tatălui Său.

Cerul deschis credincioşilor prin răscumpărare

Dar textul acesta din Matei cere şi alte observaţii. Preaiubitul nostru Domn sau mai degrabă ceea ce I se întâmplă ne arată locul în care El aşează pe cei credincioşi sau modelul pe care

li-l dă, fie că sunt iudei sau dintre națiuni; însă este clar că noi nu suntem aduşi aici decât prin răscumpărare. „Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru“, acestea sunt cuvintele Sale binecuvântate, după învierea Sa. Dar şi pentru noi cerul este deschis; suntem pecetluiți cu Duhul Sfânt; Tatăl ne recunoaşte ca fii. Totuşi demnitatea divină a persoanei lui Hristos este întotdeauna păstrată cu grijă, atât aici în smerirea Sa, cât şi în transfigurarea în glorie. Este aceeaşi glorie în care sunt prezentați şi Moise şi Ilie; dar ei dispar atunci când Petru, grăbit, de îndată ce poate lua cuvântul, vrea să-i pună la acelaşi nivel cu Domnul. Cu cât suntem mai aproape de Persoana Lui, cu atât mai mult o vom adora şi o vom recunoaşte aşa cum este.

Cea dintâi descoperire deplină a Trinității

Dar găsim aici un alt fapt, absolut remarcabil. Când Hristos ia în smerenie acest loc în mijlocul oamenilor, atunci pentru prima dată Trinitatea este pe deplin descoperită. Fără îndoială, Fiul şi Duhul sunt menționați în Vechiul Testament; dar acolo punctul central al descoperirii este unitatea Dumnezeirii. Aici, Fiul este recunoscut în om, Duhul Sfânt coboară asupra Lui şi Tatăl Îl recunoaşte ca Fiul Său. Ce legătură minunată cu omul, ce loc în care omul se poate găsi! Prin legătura lui Hristos cu omul, Dumnezeirea S-a descoperit în plinătatea ei. Firea Lui omenească a permis manifestarea Dumnezeirii. El era într-adevăr un om; însă era omul în care aveau să fie împlinite planurile lui Dumnezeu cu privire la oameni.

În luptă cu vrăjmaşul

De aceea, aşa cum El a trăit şi a arătat locul pe care omul îl are înaintea lui Dumnezeu, în persoana Sa, şi care este legătura noastră cu Dumnezeu potrivit sfaturilor harului Său față de noi, tot aşa (noi fiind în luptă cu vrăjmaşul), El intră şi în acest aspect al poziției noastre. Noi avem legătura noastră cu Dumnezeu Tatăl şi atunci avem a face şi cu Satan. Domnul a câştigat biruința pentru noi şi El ne învață să învingem. Observați de

asemenea că mai întâi relația Domnului cu Dumnezeu este pe deplin stabilită şi manifestată, şi după aceea începe lupta cu Satan; tot aşa este şi cu noi. Dar cea dintâi întrebare era: Cel din urmă Adam va învinge acolo unde cel dintâi a fost înfrânt? Şi, mai mult, aceasta avea loc în pustiul lumii acesteia şi sub puterea lui Satan – nu în mijlocul binecuvântărilor lui Dumnezeu – pentru că aici am ajuns noi prin păcat.

Istoria poporului terminată în judecată; un nou lucru anunțat: Împărăția cerurilor

Trebuie observat aici un alt punct care face să reiasă din plin locul pe care Domnul îl ia. Legea şi profeții au ținut până la Ioan. În acel moment se vesteşte un lucru nou, Împărăția cerurilor. Judecata cu privire la poporul lui Dumnezeu se încheie. Securea este pusă la rădăcina pomilor, vânturătoarea este în mâna Aceluia care vine, grâul este strâns în hambarul lui Dumnezeu şi pleava este arsă. Înseamnă că avem aici sfârşitul istoriei poporului lui Dumnezeu în judecată. Intrăm pe terenul pe care omul este pierdut şi aşteaptă judecata; dar istoria omului în responsabilitatea sa s-a încheiat. Iată de ce este scris: „Dar acum, *la sfârşitul veacurilor*, S-a arătat o singură dată pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa" (Evrei 9.26). Încheierea responsabilității s-a întâmplat literal, într-un mod văzut, cu Israel; dar tot aşa este adevărat din punct de vedere moral cu noi; numai că noi suntem adunați pentru cer, aşa cum era cazul pentru rămăşița de atunci, şi vom fi *în* cer. Dar Hristos fiind respins, istoria răspunderii s-a terminat şi noi intrăm în har ca nişte ființe deja pierdute. Ca urmare a vestirii că judecata este inevitabilă, Hristos vine şi, identificându-Se cu rămăşița care scapă prin pocăință, creează acest nou loc pentru om pe pământ; un loc în care nu puteam intra decât după împlinirea răscumpărării. Totuşi, chiar înainte de jertfa răscumpărătoare, El a făcut cunoscut numele Tatălui celor pe care El I i-a dat din lume.

Capitolul 4

Condus de Duhul ca să fie ispitit de Diavolul

Luând în felul acesta în har poziția Sa ca om pe pământ, Isus Își începe activitatea pe pământ, fiind călăuzit de Duhul în pustiu pentru a fi ispitit de Diavolul. Omul drept și sfânt, Fiul lui Dumnezeu, bucurându-Se de toate privilegiile care Îi sunt proprii, trebuie să întâmpine aceleași vicleșuguri care l-au făcut pe întâiul Adam să cadă. Starea Sa spirituală este pusă la încercare. Aici nu este vorba de un om inocent, bucurându-se de toate binecuvântările naturale ale lui Dumnezeu și pus la încercare în mijlocul acestor binecuvântări care i-ar fi putut aminti de Dumnezeu. Hristos, atât de aproape de Dumnezeu, ca Fiu al Său iubit, dar aflându-Se în mijlocul încercării, având cunoașterea binelui și răului și, în ce privește împrejurările exterioare, fiind coborât în mijlocul stării omului căzut, trebuie să experimenteze punerea la încercare a credincioșiei Sale față de poziția aceasta, credincioșie manifestată prin ascultarea Sa perfectă. Iar pentru a rămâne în această poziție, El trebuia să nu aibă altă voință decât aceea a Tatălui Său și să împlinească această voință, sau să o suporte, indiferent care ar fi fost consecințele pentru El Însuși. Voința aceasta trebuia împlinită în mijlocul tuturor greutăților, lipsurilor și în singurătatea pustiului unde se afla puterea lui Satan. Toate acestea L-ar fi putut determina să aleagă un drum mai ușor decât acela al glorificării depline a Tatălui Său. El trebuia să renunțe la toate drepturile care aparțineau persoanei Sale, și să le primească de la Dumnezeu, abandonându-I-le Lui într-o deplină încredere.

Vrăjmașul făcea tot ce putea pentru a-L face pe Hristos să Se folosească de privilegiile Sale – „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu" – pentru a-I fi Lui mai ușor, ieșind însă în afara limitelor poruncii lui Dumnezeu și evitând suferințele care ar fi însoțit împlinirea acestei voințe. Scopul era deci să-L facă să împlinească propria Sa voință, și nu pe aceea a lui Dumnezeu.

Confruntarea cu vrăjmaşul în pustiu

Isus, bucurându-Se în propria Sa Persoană şi în relaţia Sa cu Dumnezeu, de toată favoarea lui Dumnezeu, ca Fiu al lui Dumnezeu, bucurându-Se de lumina feţei Sale, va petrece patruzeci de zile în pustiu pentru a se confrunta cu vrăjmaşul. El nu se îndepărtează de oameni, de orice relaţie cu omul şi cu lucrurile omeneşti, pentru a fi cu Dumnezeu, aşa cum a fost cazul cu Moise şi Ilie. Ci El este deja în mod desăvârşit cu Dumnezeu şi este separat de oameni prin puterea Duhului Sfânt pentru a fi singur în lupta Sa cu vrăjmaşul. În privinţa lui Moise, omul se afla în afara stării lui naturale, pentru a fi cu Dumnezeu. Cât despre Isus, El Se află în această stare pentru a lupta cu vrăjmaşul; a fi cu Dumnezeu era poziţia Sa naturală.

Ascultarea simplă şi absolută, trăind din Cuvântul lui Dumnezeu

Mai întâi, vrăjmaşul Îl ispiteşte pe Isus încercând să-L angajeze în satisfacerea nevoilor trupului Său şi, în loc să Se încreadă în Dumnezeu, să folosească după propria voinţă şi pentru El Însuşi puterea cu care era dotat. Dacă însă Israelul în pustiu a fost hrănit cu mană din partea lui Dumnezeu, atunci Fiul lui Dumnezeu, indiferent ce putere ar avea, Se va comporta potrivit cu ceea ce Israel ar fi trebuit să înveţe primind acea mană, şi anume că „omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu."

Omul, Iudeul ascultător, Fiul lui Dumnezeu, Se sprijinea pe acest Cuvânt şi nu făcea nimic fără el. Nu venise să împlinească propria voinţă, ci voinţa Celui care Îl trimesese. Acesta este principiul care caracterizează Duhul lui Hristos în Psalmi. Nici o izbăvire nu este acceptată fără intervenţia Domnului, atunci când găseşte El cu cale. Este răbdarea perfectă, pentru a fi perfect şi desăvârşit în toată voia lui Dumnezeu. În Hristos nu se putea găsi nici o dorinţă vinovată; dar foamea nu este un păcat; era o nevoie omenească, şi ce este rău în a mânca atunci când îţi este foame? Totuşi, nu potolirea foamei era voia lui Dumnezeu, voie pe care Isus venise să o împlinească,

potrivit Scripturii. Sugestia lui Satan era „Dacă eşti Fiu al lui Dumnezeu, porunceşte“, dar El luase locul slujitorului şi acest loc, cu siguranţă, nu era cel de unde se dau porunci. Satan încearcă să-L facă pe Domnul să părăsească locul ascultării şi slujbei desăvârşite, locul slujitorului.

Cuvântul scris şi caracterul ascultării lui Hristos

Remarcaţi aici însemnătatea pe care o are Scriptura şi caracterul ascultării lui Hristos. Pentru ascultarea aceasta, voia lui Dumnezeu era nu numai o regulă, era singurul motiv de a lucra. Voia noastră este deseori strunită prin Cuvânt. Cu Hristos nu era aşa. Voia Tatălui era motivaţia Lui: El nu lucra numai *potrivit* voii lui Dumnezeu, ci lucra *pentru că* aşa era voia lui Dumnezeu. Nu ne-ar plăcea să vedem un copil care, îndreptându-se spre un lucru care îi place, s-ar opri şi ar face cu bucurie voia părinţilor săi, când i s-ar cere aceasta? Dar Hristos n-a ascultat niciodată în felul acesta, El niciodată n-a căutat voia Sa proprie, ci a făcut numai voia Tatălui. Iar noi suntem sfinţiţi pentru ascultarea *lui Hristos*. Remarcaţi de asemenea că Scriptura era lucrul prin care trăia şi care-L făcea să învingă. Iar în acest moment, totul depindea de biruinţa lui Hristos, aşa cum totul depindea până atunci de căderea lui Adam. Dar pentru Hristos, un singur text folosit bine, era, desigur, de ajuns. El nu căuta altceva, decât ascultarea. Aceasta era de ajuns împotriva Satan, care nu mai are nici un răspuns. Şiretlicurile lui au fost astfel zădărnicite.

Cel dintâi principiu al biruinţei este ascultarea simplă şi absolută, care trăieşte cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Al doilea este încrederea deplină pe calea ascultării.

Perfectă încredere pe calea ascultării

În al doilea rând, vrăjmaşul aşează pe Isus pe vârful templului ca să-L facă să ia pentru Sine promisiunile făcute lui Mesia, fără să rămână în căile lui Dumnezeu. Omul credincios poate desigur să se bazeze pe ajutorul lui Dumnezeu când merge pe

calea Lui. Vrăjmaşul voia ca Fiul Omului să pună pe Dumnezeu la încercare (în loc de a Se baza pe El, rămânând în căile Lui), pentru a şti dacă S-ar putea încrede în El. Aceasta ar fi fost o lipsă de încredere în Dumnezeu şi nicidecum ascultare; sau mândrie care se laudă cu privilegiile ei, în loc să se bazeze pe Dumnezeu în ascultare[1]. Luând locul Său împreună cu Israel în starea în care se afla fără împărat în ţară, şi amintind îndrumările care îi erau date în cartea aceasta pentru a-l călăuzi pe calea lui Dumnezeu, care îi era arătată, Isus foloseşte pentru propria Sa purtare partea din Cuvânt care conţine porunca divină în această privinţă: „Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău"; locul acesta este citat deseori ca şi cum ar opri o prea mare încredere în Dumnezeu, în timp ce el înseamnă să nu ai vreo neîncredere, ci să probezi că El este credincios. Poporul ispitea pe Dumnezeu când spunea; „Este Dumnezeu cu adevărat în mijlocul nostru?" Iată ce voia Satan să obţină de la Domnul.

Moştenirea pământească oferită Fiului Omului de Satan, în răzvrătire pe faţă împotriva lui Dumnezeu

Vrăjmaşul, pentru că nu a reuşit să înşele inima aceasta ascultătoare, chiar ascunzându-se sub folosirea Cuvântului lui Dumnezeu, se arată în adevăratul lui caracter, ispitind pentru a treia oară pe Domnul ca să-Şi cruţe toate suferinţele care Îl aşteptau, arătându-I moştenirea Fiului Omului pe pământ, moştenire care avea să fie a Lui după ce va fi trecut prin toate aceste căi dureroase, dar necesare spre gloria Tatălui şi pe care Tatăl le rânduise pentru El. Toate ar fi fost ale Lui, dacă l-ar fi recunoscut pe Satan, dumnezeul lumii acesteia,

[1] Avem nevoie de încredere pentru a avea curajul de a asculta; dar adevărata încredere se găseşte pe calea ascultării. Satan poate folosi Cuvântul cu şiretenie, dar nu-L poate îndepărta de la Cuvânt pe Hristos Domnul. Hristos poate de asemenea să-l folosească întocmai ca o armă dumnezeiască şi care este îndeajuns, iar Satan nu mai are ce răspuns să dea. Dacă ar fi fost pe faţă împotriva ascultării, ar fi însemnat să se arate el însuşi că este Satan. În ce priveşte locul în care Domnul Se găsea din punct de vedere dispensaţional, putem observa că El citează mereu din Deuteronom.

închinându-i-Se. De fapt aceasta au făcut împărații pământului numai pentru o parte din lucrurile lumii acesteia; cât de des se face lucrul acesta pentru o deşertăciune trecătoare! – dar El, El le-ar fi avut pe toate. Dar dacă Isus trebuia să moştenească gloria pământească (ca toate celelalte), scopul inimii Lui era Dumnezeu Însuşi, Tatăl Său, pe care să-L glorifice. Oricare ar fi fost prețul darului, era darul Acelui Dăruitor pe care Îl prețuia inima Lui. În orice altă privință, El lua locul unui om pus la încercare şi al unui israelit credincios; şi oricare ar fi fost încercarea răbdării, în care L-ar fi dus păcatul poporului, oricât de grea ar fi fost încercarea, El avea să slujească numai lui Dumnezeu.

Atitudinea credinciosului față de Satan

Iar dacă Diavolul duce la culme ispita, păcatul, şi se arată ca Adversarul (Satan), cel credincios are dreptul să-l izgonească. Dacă el vine ca un ispititor, credinciosul trebuie să-i răspundă cu credincioşie față de Cuvânt, călăuza perfectă a omului, potrivit voii lui Dumnezeu. Nu este nevoie ca el să poată pătrunde toate lucrurile. Cuvântul este Cuvântul Aceluia care lucrează şi, urmându-l, mergi potrivit unei înțelepciuni care cunoaşte totul, pe o cale făurită de înțelepciunea aceasta şi care, prin urmare, aduce cu sine o încredere absolută în Dumnezeu. Primele două ispite erau şiretlicuri ale Diavolului, a treia era o răzvrătire pe față împotriva lui Dumnezeu. Dacă Cel Rău vine ca vrăjmaş pe față împotriva lui Dumnezeu, cel credincios are dreptul să nu aibă deloc a face cu el. „Împotriviți-vă Diavolului şi el va fugi de la voi". Atunci Satan constată că a întâlnit pe Hristos, nu firea noastră. Fie ca cei credincioşi *să se împotrivească* dacă Satan ar căuta să-i ispitească prin Cuvânt, aducându-şi aminte că ținutul lui Satan este în omul căzut!

Protecția celui credincios

Ceea ce îți dă garanție din punct de vedere moral (cu privire la starea inimii tale) este un ochi simplu. Dacă nu caut decât gloria lui Dumnezeu, atunci ceea ce nu are alt scop decât

propria mea mărire sau propria mea satisfacție, a trupului sau a sufletului, nu va avea interes pentru mine şi se va arăta în lumina Cuvântului care călăuzeşte ochiul simplu, ca fiind contrar gândului lui Dumnezeu. Pentru că nu îngâmfarea este cea care respinge ispita, ca şi cum tu ai fi bun; ascultarea este cea care, în smerenie, dă lui Dumnezeu, şi prin urmare şi Cuvântului Său, locul cuvenit. „Prin cuvântul buzelor Tale, eu m-am păzit de căile celui violent" (Psalmul 17.4), de cei care îşi fac propria voință şi fac din ea călăuza lor. Dacă inima nu caută decât pe Dumnezeu, viclenia cea mai subtilă este descoperită, pentru că vrăjmaşul nu ne va îndemna niciodată să căutăm numai pe Dumnezeu. Dar aceasta presupune o inimă curată şi nici o preocupare cu eul. Aceasta ni s-a arătat în Isus.

Apărarea noastră împotriva ispitei este Cuvântul folosit de priceperea unei inimi în totul curate, care trăieşte în prezența lui Dumnezeu, învață să cunoască gândurile Lui în Cuvânt[1] şi înțelege prin urmare aplicarea acestui Cuvânt în împrejurările prezente. Cuvântul este cel care dă garanție sufletului în fața vicleniilor vrăjmaşului.

Observați de asemenea că în duhul acesta de ascultare simplă şi modestă stă puterea; acolo unde există duhul acesta, Satan nu poate face nimic. Dumnezeu este acolo şi deci vrăjmaşul este înfrânt.

Cele trei ispitiri şi trei caractere ale Domnului

Mi se pare că aceste trei ispite sunt prezentate Domnului sub cele trei caractere de om, de Mesia şi de Fiu al Omului.

[1] Nu trebuie să fie alt motiv pentru a face ceva, decât voia lui Dumnezeu, voie pe care omul trebuie totdeauna să o caute în Cuvânt; în felul acesta, când Satan ne-ar îndemna să facem ceva – aşa cum procedează el mereu – pentru un motiv cu totul deosebit, acest motiv va apărea ca fiind contrar Cuvântului care este în inimă şi motivației care o stăpâneşte; el este deci judecat ca fiind împotrivă. Este scris: „Am ascuns Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta". De aceea deseori este important, când suntem în nesiguranță, să ne întrebăm ce motiv ne animă.

1. El nu avea dorințe rele cum are omul căzut, dar Îi era foame. Ispititorul voia să-L îndemne să-Şi satisfacă nevoia aceasta fără Dumnezeu.

2. Promisiunile din Psalmi Îi aparțineau ca fiind făcute lui Mesia.

3. Şi toate împărățiile Îi aparțineau ca Fiu al Omului.

Isus răspunde totdeauna ca un israelit credincios, personal responsabil față de Dumnezeu, citând cartea Deuteronom care tratează subiectul acesta (adică ascultarea lui Israel, în vederea stăpânirii pământului, şi a privilegiilor care îi aparțineau în legătură cu ascultarea aceasta; ascultarea ca o cerință pentru fiecare israelit în parte, chiar în afara organizării care făcea din ei o unitate înaintea lui Dumnezeu)[1].

Satan Îl lasă pe Isus şi îngerii vin să slujească lui Mesia, Fiului Omului învingător prin ascultare. El beneficiază din plin acum de lucrurile pentru obținerea cărora Satan ar fi vrut ca El să-L ispitească pe Dumnezeu. Îngerii sunt şi pentru noi nişte duhuri slujitoare.

Satan înfruntat şi legat, în beneficiul omului

Dar este de o însemnătate profundă să vezi pe adorabilul nostru Domn, Fiul lui Dumnezeu, coborând din cer – El, Cuvântul făcut carne – şi luând un loc pe pământ în mijlocul unei cete smerite de oameni evlavioşi; apoi, luând locul acesta, recunoscut de Tatăl ca fiind Fiul Său, cerurile se deschid, şi se deschid deasupra Lui, iar Duhul Sfânt coboară şi rămâne asupra Lui ca om (deşi fără măsură); în felul acesta El stabileşte

[1] O cercetare atentă a Pentateuhului va arăta că, independent de prezentarea istorică a faptelor, conținutul Exodului, Leviticului şi Numerilor este în mod esențial pilduitor. Cortul era făcut după modelul arătat pe munte, model al lucrurilor cereşti; nu numai rânduielile ceremoniale, ci şi faptele istorice, aşa cum a precizat clar apostolul, li s-au întâmplat ca pilde şi au fost scrise pentru învățătura noastră. Deuteronomul dă îndrumări pentru purtarea lor în țară; cele trei cărți menționate, chiar şi atunci când conțin fapte istorice, sunt pilduitoare în obiectul lor. Nu ştiu dacă a fost adusă vreo jertfă după instituirea ceremonialelor, decât poate unele jertfe oficiale (vedeți Fapte 7.42).

modelul poziției noastre, deşi noi nu eram încă în ea; toată Trinitatea, cum am spus, a fost pe deplin revelată atunci când El S-a asociat în felul acesta omului; şi atunci când noi eram robi ai lui Satan, El a mers în caracterul acesta şi în relația aceasta să înfrunte pe Satan pentru noi, pentru ca să lege pe cel tare şi să dea şi omului, prin Sine, locul acesta; era nevoie însă de răscumpărare pentru a ne aduce acolo unde este El.

Lucrarea Domnului în afara Ierusalimului, împlinind profeția

Ioan fiind pus în închisoare, Domnul Se duce în Galileea. Schimbarea aceasta, care aşeza locul slujirii Sale în afara Ierusalimului şi Iudeii, avea o mare însemnătate cu privire la iudei. Poporul (care îşi avea centrul la Ierusalim, mândrindu-se că au promisiunile, jertfele, templul şi că sunt semința împărătească) pierdea prezența lui Mesia, Fiul lui David. Pentru arătarea Persoanei Sale, pentru mărturia intervenției lui Dumnezeu în Israel, Isus Se duce în mijlocul celor săraci şi disprețuiți din turmă; rămăşița şi săracii turmei sunt deja, în capitolele 3 şi 4, foarte clar deosebiți de căpeteniile poporului. Astfel El devine adevăratul butuc, în loc să fie o ramură din ceea ce fusese plantat odată, deşi urmarea acestui fapt nu se arătase pe deplin. Momentul acesta corespunde capitolului 4 din Ioan.

Ar fi de remarcat aici că în Evanghelia după Ioan, iudeii sunt totdeauna deosebiți de mulțime[1]. Dialectul, sau mai degrabă pronunția pe care o aveau galileenii, era cu totul diferită de cea a iudeilor. În Galileea nu se vorbea caldeeana.

Prezentarea aceasta a Fiului lui David în Galileea era în acelaşi timp împlinirea unei profeții din Isaia. Sensul profeției acesteia este: deşi captivitatea romană se dovedea mai grea decât invazia asirienilor când au năvălit în țara lui Israel, era totuşi o împrejurare care schimba totul, şi anume prezența lui Mesia, adevărata Lumină, chiar în ținuturile acestea.

[1] Numită „poporul" în Evanghelii.

Istoria Domnului până la moartea lui Ioan Botezătorul

Observăm că Duhul lui Dumnezeu trece aici peste toată istoria lui Isus, până la începutul lucrării Sale după moartea lui Ioan Botezătorul. El dă lui Isus propria Lui poziție în mijlocul lui Israel – Emanuel, Fiul lui David, iubitul lui Dumnezeu, recunoscut ca Fiul Său, Cel credincios în Israel, deşi supus tuturor ispitelor lui Satan; şi apoi poziția Lui profetică vestită de Isaia şi Împărăția anunțată ca fiind aproape[1].

Isus adună atunci în jurul Său pe cei care trebuiau să-L urmeze în lucrarea şi în încercările Sale şi care, la chemarea Sa, au abandonat orice altceva, legând destinul lor şi poziția lor de destinul şi poziția Sa.

Omul cel tare era legat, încât Isus putea să-i ia toate bunurile şi să vestească Împărăția cu dovezile acelei puteri capabile să stabilească Împărăția aceasta.

Proclamarea Împărăției în putere, caracterul, natura ei şi cei ce o compun

Două lucruri sunt scoase acum în evidență în istorisirea Evangheliei: **1.** Puterea care însoțeşte vestirea evangheliei, fapt anunțat în două sau trei versete[2], fără alte amănunte. Împărăția este vestită cu fapte ale puterii care atrag atenția întregii țări, a întregului teritoriu de altădată al lui Israel. Isus apare înaintea lor învestit cu puterea aceasta. **2.** (Capitolele 5-7). Caracterul Împărăției este anunțat în predica de pe munte, la fel ca şi

---

[1] Putem observa aici, cum s-a remarcat deja, că El părăseşte pe iudei şi Ierusalimul, la fel ca şi Nazaretul, să spunem aşa locul Său natal, care I-a dat numele, şi Îşi ocupă locul Său profetic. Punerea lui Ioan în închisoare era semnul propriei Sale respingeri. Ioan era înainte-mergătorul Domnului şi aşa a fost în misiunea lui (vezi capitolul 17.12). Mărturia lui Isus este aceeaşi ca a lui Ioan Botezătorul.

[2] Este de remarcat faptul că toată lucrarea Domnului este istorisită într-un singur verset (4.23). Tot ce este prezentat după aceea sunt fapte care au o însemnătate morală deosebită şi arată ce se petrecea prin har în mijlocul poporului până la respingerea Lui; nu este o istorie propriu-zisă, la rând. Faptul acesta imprimă foarte clar caracterul Evangheliei după Matei.

caracterul persoanelor care vor lua parte la ea (numele Tatălui fiind descoperit în acelaşi timp). Domnul vestise Împărăția care va veni şi, cu puterea prezentă a bunătății, învinsese pe vrăjmaş; El arată acum care erau adevăratele caractere pe care Împărăția va fi stabilită, cine va intra în ea şi cum. Nu se vorbeşte aici despre răscumpărare, ci de caracterul şi natura Împărăției şi de cei care vor putea intra în ea; ceea ce arată clar locul moral pe care predica aceasta îl ocupă în învățătura Domnului.

Poziția Domnului în Israel; principiile Împărăției Sale

Este evident că, în toată partea aceasta a Evangheliei, subiectul învățăturii Duhului este poziția Mântuitorului, şi nu detaliile din viața Sa. Detaliile acestea vin după aceea, pentru a arăta pe deplin ce era El în mijlocul lui Israel, relațiile Sale cu poporul acesta şi calea pe care a urmat-o în puterea Duhului şi care a dus la ruptura dintre Fiul lui David şi poporul care ar fi trebuit să-L primească. Atenția întregii țări fiind atrasă de faptele Sale de putere, Domnul pune înaintea ucenicilor Săi – dar în auzul poporului – principiile Împărăției Sale.

CAPITOLELE 5-7

Părțile şi conținutul predicii de pe munte

Se pot observa în cuvântarea aceasta următoarele părți[1]:

---

[1] Împărțirea pe care am dat-o textului ar putea fi de folos într-un mod practic la înțelegerea predicii de pe munte. În ce priveşte subiectele cuprinse în predica aceasta, ele s-ar putea împărți mai bine, deşi diferența n-ar fi prea mare, astfel:

Capitolul 5.1-16 cuprinde tabloul complet al caracterului şi al poziției rămăşiței care primeşte învățăturile Domnului, poziția rămăşiței acesteia aşa cum trebuia să fie potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Tabloul acesta este complet în el însuşi.

Versetele 17-48 din capitolul 5 stabilesc autoritatea legii care a trebuit să fie regula de conduită a credinciosului până la venirea Împărăției, lege pe care ei ar fi trebuit s-o împlinească, la fel ca şi cuvintele profeților, pentru ca ei (rămăşița) să fie aşezați pe acest teren nou; oricine va fi vinovat de nesocotirea legii acesteia va fi exclus din Împărăție. Dar, deşi stabilind

Caracterul şi partea acelora care vor fi în Împărăţie: capitolul 5.1-12.

Poziţia lor în lume: capitolul 5.13-16.

---

astfel autoritatea legii, El reia cele două aspecte mari ale răului, tratate numai în faptele exterioare ale legii, violenţa şi corupţia, şi judecă răul din inimă (versetele 22,28); trebuie, oricât ar costa, să scapi de rău şi de orice ocazie de a-l face; El arată astfel cum ar trebui să fie purtarea ucenicilor Săi şi starea lor de suflet – ce ar trebui să-i caracterizeze în privinţa aceasta. Domnul arată apoi unele lucruri îngăduite de Dumnezeu în Israel şi rânduite potrivit cu ceea ce puteau ei purta. După aceea El aduce în lumina unei estimări morale adevărate, divorţul – căsătoria fiind baza stabilită de Dumnezeu pentru toate relaţiile omeneşti – şi jurămintele, acţiunea voinţei omului în legătură cu Dumnezeu; apoi vorbeşte despre suferirea răului şi plinătatea harului, adică despre caracterul Său binecuvântat care aducea cu sine un titlu moral decurgând din poziţia Sa: fii ai Tatălui lor care era în ceruri.

În loc de a reduce din ceea ce Dumnezeu cerea sub lege, El voia nu numai ca legea să fie ţinută până la împlinirea ei, dar şi ca ucenicii Săi să fie desăvârşiţi, *după cum şi Tatăl lor* care este în ceruri este desăvârşit. Aceasta adaugă la revelarea Tatălui, umblarea morală şi starea morală care se potrivesc caracterului de fii, aşa cum era descoperit acest caracter în Hristos.

În capitolul 6 avem motivele, scopul care trebuie să stăpânească inima când face bine, ducând o viaţă religioasă. Ochii ucenicilor trebuiau îndreptaţi *spre Tatăl lor*. Este un aspect personal, individual.

Capitolul 7 se ocupă îndeosebi de ceea ce se potriveşte ucenicilor lui Isus în relaţiile lor cu alţii – a nu judeca pe fraţii tăi şi a te păzi de cei fără Dumnezeu (versetele 1-6). Apoi Domnul îndeamnă pe ai Săi să se încreadă în Tatăl lor, să-I ceară ceea ce le trebuie; îi învaţă să se poarte faţă de alţii potrivit cu acelaşi har pe care ei ar vrea să-l vadă pus în practică faţă de ei înşişi. Lucrul acesta este întemeiat pe cunoaşterea bunătăţii Tatălui (versetele 7-12). În sfârşit, Domnul îndeamnă pe ai Săi să manifeste energia care îi va face să intre pe poarta cea strâmtă şi să meargă pe calea lui Dumnezeu, oricât ar costa lucrul acesta (pentru că mulţi ar dori să intre în Împărăţie, dar nu pe poarta aceasta). Îi avertizează cu privire la cei care ar căuta să-i înşele, pretinzând că ar avea Cuvântul lui Dumnezeu. Nu numai propria noastră inimă şi răul propriu-zis sunt de temut atunci când este vorba de a urma pe Domnul, ci şi şiretlicurile şi agenţii vrăjmaşului. Iar aceştia se vor trăda prin roadele lor.

Raporturile de principii între Împărăție şi lege: capitolul 5.17-48[1].

Duhul în care ucenicii lui Isus trebuie să facă faptele bune: capitolul 6.1-18.

Despărțirea de duhul lumii şi de îngrijorările ei: capitolul 6.19-34.

Duhul în care se arată legăturile ucenicilor cu ceilalți oameni: capitolul 7.1-6.

Încrederea în Dumnezeu care li se potriveşte: capitolul 7.7-12.

Energia care trebuie să-i caracterizeze pentru a intra în Împărăție; totuşi nu numai pentru a intra în ea (pentru că mulți vor încerca să intre), ci pentru a intra în ea potrivit acelor principii greu de îndeplinit pentru om; a intra acolo potrivit gândului lui Dumnezeu – pe poarta cea strâmtă; şi apoi mijlocul pentru ei de a recunoaşte pe cei care vor încerca să-i înşele, de asemenea vegherea necesară pentru a nu se lăsa înşelați: capitolul 7.13-23.

În sfârşit, ascultarea practică şi reală față de cuvintele Domnului, înțelepciunea cea adevărată a celor care ascultă cuvintele Lui: capitolul 7.23-29.

Descoperirea numelui Tatălui

Este şi un alt principiu care caracterizează cuvântarea aceasta: introducerea numelui Tatălui. Isus pune pe ucenicii Săi în legătură cu Tatăl Său, ca fiind Tatăl lor; El le descoperă numele Tatălui pentru ca ei să fie în legătură cu El şi să se poarte potrivit cu ceea ce este El.

[1] Este totuşi important de observat că aici nu este deloc vreo spiritualizare a legii, cum se pretinde deseori. Este vorba de cele două principii de imoralitate printre oameni (violența şi pofta rea), la care se adaugă jurămintele de bunăvoie. În privința aceasta este un contrast între cerințele legii şi ceea ce cerea Hristos.

Respingerea Împăratului; poziția şi purtarea celor care Îl urmează

Cuvântarea aceasta dă principiile Împărăției, subînțelegând în acelaşi timp respingerea Împăratului; arată poziția în care se vor afla ai Săi în urma acestei respingeri, poziție în care ei sunt chemați să aştepte o răsplată cerească. Ei trebuiau să fie o mireasmă divină prin care Dumnezeu să fie cunoscut şi prin care să lucreze, şi aveau să devină o privelişte pentru lumea întreagă. Acesta era, de altfel, scopul lui Dumnezeu. Mărturia lor trebuia să fie atât de clară, încât lumea să facă legătură între faptele lor şi Tatăl. Ei trebuiau să se poarte pe de o parte potrivit unei judecăți a răului care atingea inima şi motivele, şi, de altă parte, potrivit caracterului Tatălui în har, raportându-se la aprobarea Tatălui care vede în ascuns, acolo unde ochiul omului nu poate pătrunde. Ei trebuiau să aibă o încredere deplină în El, pentru toate nevoile lor. Voia Sa era regula pentru intrarea în Împărăție.

Cuvântarea rostită în Israel înaintea stabilirii Împărăției

Se poate observa că această cuvântare se referă la vestirea Împărăției ca fiind aproape; şi toate principiile acestea de purtare sunt prezentate aici ca fiind caracteristice Împărăției şi ca fiind condițiile de intrare. Fără îndoială, rezultă de aici că ele se potrivesc celor care au intrat în ea. Însă cuvântarea este rostită în mijlocul lui Israel[1], înainte ca Împărăția să fi fost stabilită, ca stare cerută mai dinainte pentru a intra în ea şi pentru a pune în evidență principiile ei fundamentale, în legătură cu poporul acesta şi în contrast moral cu ideile pe care ei şi le făcuseră despre ea.

---

[1] Trebuie totdeauna să ne amintim că, în timp ce Israel are, într-un mod dispensațional, o mare importanță ca centru al cârmuirii lumii acesteia de către Dumnezeu, el era din punct de vedere moral „omul" în care toate căile şi toate relațiile lui Dumnezeu au fost desfăşurate, în aşa fel încât să aducă la lumină ce era omul. Cel dintre națiuni era omul lăsat la propria latitudine în ce priveşte căile speciale ale lui Dumnezeu, şi astfel el nu era pus în lumină. Hristos era o lumină (eis apokalipsin ethnon) care expunea starea şi a celor dintre națiuni.

Fericirile: caracterul şi partea celor din Împărăţie

Cercetând fericirile, vom găsi că partea aceasta a cuvântării ne arată în general caracterul lui Hristos Însuşi. Fericirile acestea presupun două lucruri: stăpânirea viitoare a ţării lui Israel de către cei blânzi şi persecuţia rămăşiţei credincioase, cu adevărat dreaptă în căile ei şi care proclamă drepturile adevăratului Împărat (cerul fiind prezentat acestei rămăşiţe ca speranţă pentru a-i susţine inima)[1].

Poziţia ucenicilor în lume

Aşa va fi poziţia rămăşiţei în zilele *din urmă*, înainte de introducerea Împărăţiei. Din punct de vedere moral aşa era cu Israel în timpul ucenicilor Domnului, aspectul pământesc al Împărăţiei fiind amânat. Înaintea cerului, ucenicii sunt priviţi ca martori faţă de Israel; dar ei erau şi o mărturie faţă de lume, fiind în acelaşi timp singurul principiu activ care păzeşte pământul de stricăciune. Ucenicii sunt înfăţişaţi astfel în legătură cu Israel, dar în acelaşi timp ca martori înaintea lumii din partea lui Dumnezeu (Împărăţia fiind avută în vedere, dar nu încă stabilită). Legătura cu zilele din urmă este evidentă; totuşi mărturia ucenicilor avea atunci acest caracter (al zilelor din urmă) doar din punct de vedere moral. Însă stabilirea

[1] Trebuie să remarcăm care sunt caracterele cu adevărat binecuvântate. Ele presupun existenţa răului în lume şi chiar în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Este vorba, mai întâi, de a nu căuta lucruri mari pentru sine, acceptând un loc disprețuit în mijlocul unei scene opuse lui Dumnezeu. Iată de ce ei sunt caracterizaţi aici de întristare şi blândeţe, de o voinţă care nu se ridică împotriva lui Dumnezeu sau care nu-şi susţine poziţia sau drepturile. Se arată apoi dorinţa după un bine pe care încă nu îl au; ei sunt flămânzi şi însetaţi, aspecte care se referă la starea lăuntrică şi la activitatea duhului lor. Doar aşa se manifestă harul faţă de alţii, la fel şi curăţia inimii şi absenţa lucrurilor care L-ar înlătura pe Dumnezeu şi – ceea ce este întotdeauna legat de acestea – pacea şi lucrurile care aduc pace. Cred că în aceste versete este un progres, o succesiune de aspecte morale prezentate progresiv, fiecare decurgând din cele precedente. În ultimele două se văd consecinţele menţinerii unei bune conştiinţe şi a legăturii cu Hristos într-o lume de păcat. Sunt, ca în 1 Petru, două principii ale suferinţei: pentru dreptate şi din dragoste pentru Hristos.

Împărăției pământeşti a fost amânată şi a fost introdusă Adunarea, care este cerească. Capitolul 5.25 face aluzie în mod evident la poziția lui Israel în timpul lui Hristos; de fapt Israel rămâne captiv, în închisoare, până ce va fi primit pedeapsa deplină şi numai atunci va ieşi din ea.

Omul ascultător, Domnul din ceruri

Domnul vorbeşte şi lucrează totdeauna ca om ascultător, condus şi călăuzit de Duhul Sfânt; dar în Evanghelia după Matei vedem în modul cel mai izbitor cine este Acela care Se comportă astfel. Iată ce dă Împărăției cerurilor adevăratul ei caracter moral. Ioan Botezătorul putea vesti Împărăția cerurilor ca schimbare de dispensație, dar slujba lui era pământească. Hristos de asemenea putea vesti acelaşi adevăr (şi schimbarea aceasta de dispensație era de toată însemnătatea), dar în El era mai mult decât aceasta. El era din cer, Domnul care venea din cer. Vorbind despre Împărăția cerurilor, El vorbea din adâncul şi plinătatea divină a inimii Sale. Nimeni nu fusese în cer, decât Cel care coborâse de acolo, Fiul Omului care era în cer (Ioan 3.13). Astfel, când vorbea despre cer, Isus spunea ce ştia şi dădea mărturie despre ceea ce văzuse. Acest adevăr, aşa cum este prezentat în Matei, se realiza în două feluri: **1.** nu mai era o cârmuire pământească potrivită legii; **2.** Domnul (Yahve), Mântuitorul, Emanuel era prezent. Putea El să fie altfel decât ceresc în caracterul Său, în spiritul şi în principiile de seamă ale întregii Sale vieți?

Caracterul lui Hristos identificat cu cerul

Mai mult, când Hristos Şi-a început lucrarea publică şi a fost pecetluit cu Duhul Sfânt, cerul I s-a deschis. El a fost identificat cu cerul, ca om pecetluit cu Duhul Sfânt pe pământ. Era astfel expresia continuă a atmosferei, a realității cerului. Nu se manifesta încă puterea de judecată față de tot ceea ce era împotrivă; ci era manifestarea caracterului ceresc în răbdare, cu toată împotrivirea a tot ceea ce Îl înconjura şi cu toată incapacitatea ucenicilor de a-L înțelege. Astfel, în predica de

pe munte găsim descrierea a ceea ce se potriveşte Împărăţiei cerurilor şi chiar asigurarea unei recompense în cer pentru cei care vor suferi pentru Hristos pe pământ. Descrierea aceasta, aşa cum am văzut, este în esenţă cea a caracterului lui Hristos Însuşi. Acesta este felul în care o inimă cerească se exprimă pe pământ. Dacă Domnul învăţa lucrurile acestea, făcea aşa pentru că le iubea, pentru că El Însuşi era realitatea lor şi Îşi găsea plăcerea în ele. Fiind Dumnezeul cerului, umplut, ca om, cu Duhul Sfânt dat fără măsură, inima Lui era în mod desăvârşit la unison cu un cer pe care El îl cunoştea perfect. De aceea El termină cu cuvintele acestea descrierea caracterului care avea să împodobească pe ucenicii Săi: „Voi deci fiţi desăvârşiţi, după cum Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârşit" (5.48). Toată purtarea lor trebuia să fie în legătură cu Tatăl lor ceresc.

Cu cât cunoaştem gloria divină a lui Isus şi felul în care El a fost ca om în legătură cu cerul, cu atât mai mult înţelegem ce însemna pentru El Împărăţia Cerurilor, din punct de vedere a ceea ce se potrivea pentru ea. Când Împărăţia aceasta va fi stabilită mai târziu în putere, lumea va fi cârmuită după principiile acestea, deşi ele nu sunt, propriu-zis, principiile lumii. Rămăşiţa în zilele din urmă, nu mă îndoiesc, găsind toate lucrurile în jurul ei contrare credincioşiei şi văzând speranţa iudaică decăzând sub ochii ei, va fi nevoită să privească mai sus şi va avea din ce în ce mai mult caracterul acesta care, deşi este în raport cu aspecte pământeşti este în întregime asemenea lui Hristos[1].

---

[1] Cei care vor fi omorâţi se vor urca la cer, aşa cum ne mărturisesc Matei 5.12 şi Apocalipsa. Ceilalţi, făcuţi asemenea cu Hristos ca iudeu care suferă, vor fi cu El pe Muntele Sionului; ei vor învăţa cântecul intonat în cer şi vor însoţi pe Miel oriunde va merge El (pe pământ).

Putem de asemenea observa aici că, în fericiri, pământul este promis celor blânzi (5.5), şi aceasta se va împlini literal în zilele din urmă. În versetul 12 din acelaşi capitol se află promisiunea unei răsplătiri în ceruri pentru cei care suferă pentru Hristos, promisiune adevărată pentru noi acum şi adevărată în acelaşi fel pentru cei care vor suferi moartea pentru El în zilele din urmă, care îşi vor avea locul în ceruri, deşi ei vor fi o parte din rămăşiţa iudaică şi nu din Adunare. Acelaşi lucru se găseşte în

Mulțimile şi puterea Domnului

Sunt două lucruri legate de prezența mulțimii în capitolul 5.1. În primul rând, momentul acela cerea ca Domnul să dea o idee adevărată despre caracterul Împărăției Sale, pentru că El deja atrăgea mulțimea la El. Puterea Lui se făcea simțită, deci era important să fie cunoscut caracterul Lui. De altă parte, mulțimea aceasta care urma pe Isus era o piedică pentru ucenicii Săi; şi Domnul îi face să înțeleagă contrastul total care exista între efectul pe care mulțimile puteau să-l aibă asupra lor şi adevăratul duh care trebuia să-i stăpânească. Astfel, plin El Însuşi de ce era cu adevărat bun, aduce imediat înainte ceea ce umplea inima Sa. Acesta era caracterul adevărat al rămăşiței, care în general se asemăna cu Hristos în privința aceasta. Aşa este deseori şi în Psalmi.

Sarea pământului şi lumina lumii

Sarea pământului este altceva decât lumina lumii. Pământul, mi se pare, este aici expresia a tot ce dădea mărturie că a primit lumina din partea lui Dumnezeu – ceea ce era în legătură cu El datorită luminii acesteia – având înaintea Lui o formă conturată. Ucenicii lui Hristos erau principiul de conservare pe *pământ*. Ei erau însă şi lumina *lumii*, a unei lumi care nu avea lumina aceasta. Şi aşa era poziția lor, orice altceva ar fi vrut ei să fie. Aceasta era intenția lui Dumnezeu, ca ei să fie lumina lumii, iar lumina nu este aprinsă ca să rămână ascunsă.

Împotrivirea oamenilor față de stabilirea Împărăției

Toate acestea presupun posibilitatea stabilirii Împărăției în lumea aceasta, dar şi împotrivirea celei mai mari părți dintre oameni. Nu este vorba aici de răscumpărarea păcătosului, ci de realizarea caracterului care era potrivit unui loc în Împărăția lui Dumnezeu; loc pe care cel păcătos trebuia să-l caute în timp ce era pe drum cu adversarul lui, pentru ca să nu fie dat

---

Daniel 7; însă trebuie observat că vremurile şi legea – nu cei sfinți – vor fi date în mâna fiarei.

pe mâna judecătorului – şi tocmai lucrul acesta s-a întâmplat într-adevăr cu iudeii.

Relaţia cu Tatăl; rugăciunea în dependenţă

În acelaşi timp, ucenicii sunt aşezaţi individual în legătură cu Tatăl – al doilea principiu mare al cuvântării, consecinţă a faptului că Fiul era prezent – şi Isus le prezintă ceva mai înalt decât poziţia lor de mărturie pentru Împărăţie. Ucenicii trebuiau să se poarte şi ei în har, aşa cum făcea Tatăl lor; şi rugăciunea lor trebuia să caute o ordine de lucruri în care toate să corespundă din punct de vedere moral cu caracterul şi voia Tatălui lor. „Sfinţească-se Numele Tău; vie Împărăţia Ta!"[1], adică totul să corespundă caracterului Tatălui, totul să fie rezultatul puterii Lui. „Facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ" este ascultarea perfectă (6.9,10). Toate lucrurile supuse lui Dumnezeu în cer şi pe pământ, acesta va fi rezultatul împlinit, până la un anumit punct, prin intervenţia lui Hristos în Împărăţia de o mie de ani – şi în mod perfect atunci când Dumnezeu va fi totul în toţi. Până atunci, rugăciunea exprimă dependenţa de fiecare zi, nevoia de iertare, nevoia de a fi păzit de puterea vrăjmaşului, dorinţa de a nu fi cernut de el aşa cum au fost Iov şi Petru, şi de a fi scăpaţi de rău.

Aplicarea specială a rugăciunii „Tatăl nostru"

De asemenea ea este o rugăciune în legătură cu poziţia rămăşiţei; ea nu se aplică dispensaţiei Duhului[2], şi nici la ceea ce este propriu mileniului ca Împărăţie pământească, ci exprimă dorinţele drepte ale rămăşiţei şi vorbeşte despre starea ei şi pericolele ei, până ce va veni Împărăţia Tatălui. Multe dintre principiile acestea sunt totdeauna adevărate, pentru că noi suntem în Împărăţie şi trebuie în duh să-i arătăm trăsăturile; dar aplicarea specială şi literală a pasajului acestuia este cea pe care am arătat-o. Ucenicii sunt puşi în legătură cu Tatăl

[1] Adică a Tatălui. Comparaţi cu Matei 13.43.

[2] Perioada când Duhul Sfânt este pe pământ, în Adunare – perioada harului (n.tr.)

pentru realizarea caracterului Său care trebuie să se desfăşoare în ei, datorită legăturii acesteia, făcându-i să dorească stabilirea Împărăţiei Tatălui şi să învingă greutăţile unei lumi vrăjmaşe, păzindu-se de şiretlicurile vrăjmaşului şi împlinind voia Tatălui. Isus era Cel care putea să le împărtăşească toate acestea. Astfel Isus trece de la lege[1] recunoscută ca venind de la Dumnezeu, la împlinirea legii acesteia când ea va fi, pentru a spune aşa, absorbită în voia Aceluia care a dat-o, sau împlinită în intenţiile ei de Acela, *Singurul*, care putea s-o facă.

Capitolul 8

Începutul mărturiei Domnului în mijlocul lui Israel

Aici, Domnul începe, în mijlocul lui Israel, viaţa Sa răbdătoare de mărturie, viaţă care s-a terminat prin respingerea Sa din partea poporului pe care Dumnezeu îl păstrase atât de mult timp pentru Sine şi pentru propria lor binecuvântare.

Domnul vestise Împărăţia, Îşi desfăşurase puterea în toată ţara, arătase caracterul Său şi starea de inimă a acelora care trebuiau să intre în Împărăţie.

Caracterul minunilor Domnului

Dar minunile Lui[2], au totdeauna, la fel ca întreaga Evanghelie, caracterul poziţiei Sale în mijlocul iudeilor şi al relaţiilor lui Dumnezeu cu ei, până la respingerea Lui. El este Yahve, dar

---

[1] Legea este regula perfectă pentru un copil al lui Adam, regula sau măsura a ceea ce trebuie el să fie, dar nu este arătarea lui Dumnezeu în har, cum a fost Hristos, care este modelul nostru în privinţa aceasta; legea este o chemare dreaptă de a iubi pe Dumnezeu şi a umbla în împlinirea datoriei faţă de El, dar nu este o imitare a lui Dumnezeu, umblând în dragoste, aşa cum Hristos ne-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi.

[2] Minunile lui Hristos aveau un caracter deosebit. Ele nu erau numai acte de putere, ci toate erau acte ale puterii lui Dumnezeu care vizita lumea aceasta în bunătate. Puterea aceasta s-a arătat deseori, îndeosebi de la Moise ~~încolo~~, dar în special în judecată. Însă toate minunile lui Hristos eliberau pe oameni de urmările nenorocite pe care le-a adus păcatul. Este o singură excepţie, blestemarea smochinului, dar aceasta era o sentinţă

totodată Omul ascultător de lege; este în acelaşi timp Cel care face să se întrevadă momente viitoare – intrarea naţiunilor în Împărăţie (stabilirea ei ca o taină în lume), ridicarea Bisericii, a Adunării, pe temelia aceasta: El recunoscut ca Fiu al Dumnezeului Celui viu, şi face de asemenea să se întrevadă Împărăţia în glorie; dar mai mult, El poartă în inima Sa, cu o răbdare perfectă povara lui Israel, deşi, ca rezultat al prezenţei Sale, scoate în evidenţă perversitatea acestui popor[1]. El era

a dreptăţii împotriva lui Israel, adică împotriva omului sub vechiul legământ, când avea o înfăţişare frumoasă, dar nici o roadă.

[1] Adaug aici câteva note, luate citind Evanghelia după Matei; cred că ele vor da ceva lumină asupra structurii acestei Evanghelii. Capitolele 5-7 dau caracterul cerut pentru a intra în Împărăţie, caracter care ar trebui să deosebească rămăşiţa recunoscută de Domnul, Yahve fiind atunci pe cale de a judeca naţiunea. Capitolele 8 şi 9 arată cealaltă latură: harul şi bunătatea introduse, Dumnezeu arătat, caracterul Său şi faptele Sale, acest lucru nou care nu se putea pune în burdufuri vechi; şi mai mult, bunătatea arătată în putere, dar respinsă; Fiul Omului (nu Mesia) neavând unde-Şi odihni capul. Capitolul 8 prezintă intervenţia în timp a lui Dumnezeu, în bunătate şi cu putere. Capitolul acesta merge dincolo de Israel, datorită bunătăţii care lucrează în har cu privire la ce era exclus din câmpul lui Dumnezeu în mijlocul lui Israel. El include puterea lui Dumnezeu mai presus de toată puterea lui Satan, de toate bolile şi elementele naturii, şi aceasta prin Hristos care ia povara asupra Lui Însuşi, fiind respins de popor, lucru de care El era conştient. Versetele 17-20 din capitolul 8 ne conduc la Isaia 53.3,4 şi la o stare de lucruri care cere să-L urmezi în întregime, renunţând la toate. Faptul acesta conduce la această mărturie tristă că, dacă puterea divină alungă pe Satan, prezenţa divină care se manifestă în felul acesta este insuportabilă lumii. Porcii îl reprezintă pe Israel.

Capitolul 9 arată partea religioasă a prezenţei Domnului în har, iertarea şi mărturia că Yahve era acolo, potrivit Psalmului 103, dar pentru a chema pe cei păcătoşi şi nu pe cei drepţi; iar aceasta nu se potrivea burdufurilor vechi. În final (cu excepţia răbdării în bunătate) capitolul acesta pune practic capăt istoriei. El a venit ca să salveze viaţa lui Israel; într-adevăr, atunci când a venit El, era prezentă moartea; au avut loc vindecări numai acolo unde era credinţă în mijlocul mulţimii care-L înconjura. Fariseii exprimă insultele conducătorilor, dar răbdarea harului continuă, arătată faţă de Israel în capitolul 10; în capitolul 11, toate mijloacele de recuperare au fost găsite ca fiind ineficiente. Fiul descoperea pe Tatăl şi aceasta rămâne

Yahve prezent în bunătate, şi aceasta în mod fizic, văzut: minunat adevăr!

Vindecarea leprosului; Dumnezeu manifestat în har şi bunătate

Găsim mai întâi vindecarea leprosului. Numai Domnul putea să vindece pe cel lepros, prin bunătatea Sa suverană (vezi Levitic 14). Aici Isus face la fel. „Dacă vrei", spune leprosul, „poți să mă curățești." „Da, vreau", răspunde Domnul (versetele 2,3). Dar în acelaşi timp Isus arată în Persoana Sa ceva care înlătura orice posibilitate de întinare – ceva mai presus de păcat – şi de asemenea cea mai perfectă bunăvoință față de cel care este întinat. „Vreau, fii curățit!" (versetul 3). Se vede harul, puterea, sfințenia deplină a lui Yahve coborând, în persoana lui Isus, în cea mai mare apropiere față de păcătos, atingându-l, pentru a spune astfel. El era desigur „Domnul care te vindecă" (Exod 15.26)[1]. În acelaşi timp Isus Se ascunde şi porunceşte celui vindecat să se ducă la preoți potrivit rânduielii legii şi să-şi aducă darul. El nu iese din poziția de iudeu supus legii; dar Yahve era prezent acolo în bunătate.

Harul suveran către națiuni

Dar în cazul următor găsim (versetele 5-13) pe unul dintre națiuni care, prin credință, se bucură de rezultatul deplin al puterii pe care credința aceasta o atribuia lui Isus; el dă ocazie Domnului să facă să reiasă adevărul acesta de seamă, că mulți dintre aceşti sărmani dintre națiuni vor veni în Împărăția cerurilor să stea împreună cu părinții onorați de

---

şi dă odihnă. Capitolul 12 arată pe deplin judecata şi lepădarea lui Israel. Capitolul 13 prezintă pe Hristos ca un semănător, necăutând rod în via Sa; el prezintă de asemenea forma actuală a Împărăției cerurilor.

[1] Cel care atingea un lepros devenea el însuşi necurat, însă minunatul nostru Domn S-a apropiat în felul acesta de om; El i-a luat întinăciunea fără a Se întina. Leprosul cunoştea puterea Lui, dar nu era sigur de bunătatea Lui. Acest „Da, vreau" a arătat şi bunătatea Lui, dar cu dreptul pe care numai Dumnezeu îl are de a spune: „Da, vreau".

iudei ca strămoşi ai moştenirii promisiunilor, în timp ce copiii Împărăției vor fi în întunericul de afară. Într-adevăr, credința sutaşului acestuia recunoştea o putere divină în Isus, putere care trebuia, prin gloria Aceluia care o avea, nu să abandoneze pe Israel, ci să deschidă uşa naţiunilor, ca să intre în măslinul promisiunii ramurile măslinului sălbatic, în locul celor care aveau să fie tăiate. Forma sub care lucrurile acestea aveau să se împlinească în Adunare nu se punea atunci în discuție.

Soacra lui Petru vindecată; înțelegerea suferințelor oamenilor

Isus încă nu părăseşte pe Israel. El intră în casa lui Petru şi vindecă pe soacra lui. El face la fel față de toți bolnavii care se adună seara în jurul casei, după ce a trecut sabatul. El îi vindecă; demonii sunt alungați, încât profeția lui Isaia se împlineşte: „El suferințele noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a luat asupra Lui" (Isaia 53.4). Isus Se aşeza cu inima Lui sub povara tuturor necazurilor care apăsau pe Israel, pentru a-l ajuta şi a-l vindeca. Întotdeauna, Emanuel este Acela care are înțelegere pentru necazurile lor şi participă în toate suferințele lor. Dar El vine cu puterea aceasta care arată că este capabil să-i salveze.

Isus este conştient de faptul că este respins

Cele trei cazuri de vindecare despre care am vorbit arată caracterul slujbei lui Isus într-un mod clar şi izbitor. El Se ascunde, pentru că până în clipa în care va trebui să arate judecata naţiunilor nu-Şi va ridica glasul pe străzi. Porumbelul era asupra Lui. Arătările puterii Lui atrag pe oameni la El; dar El nu Se înşeală şi nu Se depărtează niciodată în duh de locul pe care l-a luat. El este Cel batjocorit şi respins de oameni, El n-are unde să-Şi plece capul. Vulpile şi păsările au pe pământ mai mult loc decât El, Acela pe care L-am văzut apărând pentru un moment înaintea noastră ca Domnul, recunoscut cel puțin de nefericiții ale căror nevoi nu I-au fost niciodată indiferente. Prin urmare, orice om care vrea să urmeze pe Isus trebuie să renunțe la toate, pentru a fi un însoțitor al Domnului, care

n-ar fi venit pe pământ dacă toate ar fi fost în rânduială; avea asupra pământului un drept absolut, dar pe care l-a manifestat în acelaşi timp într-o dragoste care nu se putea ocupa decât de misiunea şi de nevoia care L-au adus aici.

Furtuna permisă pentru încercarea credinţei şi pentru manifestarea demnităţii lui Hristos

Pe pământ Domnul era totul sau nimic. Faptul acesta, este adevărat, avea să se facă simţit din punct de vedere moral în efectele lui, prin harul care, lucrând prin credinţă, ataşa pe cel credincios de El printr-o legătură care nu se poate exprima. Altfel inima n-ar fi fost pusă la încercare din punct de vedere moral; dar nu era mai puţin adevărat că El Însuşi era prezent înaintea lor. Prin urmare dovezile erau prezente: vântul şi marea (versetul 23) faţă de care Domnul părea expus în ochii oamenilor, ascultă îndată la glasul Lui – mustrare izbitoare a necredinţei care L-a trezit din somn şi care presupusese că ar fi posibil ca valurile să-L înghită şi împreună cu El planurile şi puterea Aceluia care crease vânturile şi valurile!

Este evident că furtuna aceasta fusese îngăduită pentru a pune la încercare credinţa ucenicilor şi a face să reiasă demnitatea persoanei Domnului. Dacă vrăjmaşul a fost instrumentul care a adus furtuna, el n-a reuşit altceva decât să dea Domnului ocazia de a-Şi arăta gloria. Aşa este întotdeauna cazul pentru Hristos – şi pentru noi, când credinţa este prezentă.

Iar realitatea puterii acesteia şi felul în care ea se arată sunt dovedite din cele ce urmează (8.28-34).

Puterea divină alungă puterea lui Satan; prezenţa divină insuportabilă lumii

Domnul debarcă în ţinutul Gherghesenilor. Puterea vrăjmaşului se desfăşoară aici în toată grozăvia ei. Dacă omul la care Domnul venise în har nu-L cunoştea, demonii cunoşteau pe Judecătorul lor în persoana Fiului lui Dumnezeu. Omul era sub puterea lor. Teama pe care ei o aveau de chinurile judecăţii din ziua de la urmă este transpusă în duhul omului aflat în

prezența Domnului: „Ai venit aici ca să ne chinuieşti înainte de vreme?“ Duhurile rele lucrează asupra omului prin teama față de puterea lor; ele n-ar lucra, dacă omul nu s-ar teme de ele. Dar numai credința înlătură teama aceasta din sufletul omului. Nu vorbesc despre poftele asupra cărora ele pot acționa, nici despre şiretlicurile vrăjmaşului, ci despre *puterea lui*. „Împotriviți-vă Diavolului şi el va fugi de la voi“.

Aici, demonii doresc să arate realitatea puterii lor, iar Domnul le permite, pentru ca să fie evident că în lumea aceasta nu este vorba, simplu, de omul bun sau rău, ci şi de lucruri mai puternice decât omul. Demonii intră în porci şi aceştia pier în ape. Tristă realitate, clar arătată! Nu este vorba nici de o simplă boală, nici de pofte, ci de demoni! Dar, datorită lui Dumnezeu, este vorba şi de Cineva care, deşi fiind om pe pământ, era mai puternic decât demonii. Ei sunt forțați să recunoască puterea Aceluia care este prezent şi se adresează acestei puteri fără a avea gândul de a I se împotrivi. În ispitirea din pustie, Satan a fost învins. Isus eliberează în întregime pe omul pe care demonii îl chinuiau cu puterea lor răufăcătoare. Înaintea Lui, puterea lor era nimicită.

Isus ar fi putut, dacă n-ar fi fost vorba decât de atât, să elibereze lumea de toată puterea vrăjmaşului şi de toate nenorocirile umanității. Omul tare era legat, Domnul îi putea prăda bunurile. Dar prezența lui Dumnezeu, a lui Yahve, nelinişteşte lumea mai mult decât puterea vrăjmaşului care domină şi degradează trupul şi duhul. Stăpânirea vrăjmaşului asupra inimii – stăpânire prea liniştită şi prea puțin observată, deseori – este mai puternică decât tăria lui. Şi tăria cade în fața cuvântului lui Isus; dar voia omului acceptă lumea aşa cum este, stăpânită de influența lui Satan.

Toată cetatea, martoră a eliberării celui demonizat şi a puterii lui Isus care Se află acolo, roagă pe Domnul să plece. Tristă imagine a istoriei lumii! Domnul a venit aici pe pământ cu putere pentru a elibera lumea – omul – de toată puterea vrăjmaşului, dar lumea nu L-a vrut. Omul era îndepărtat din punct de vedere moral, şi nu doar supus sclaviei vrăjmaşului.

Omul se supunea jugului său, se obişnuise cu el; el nu voia nicidecum prezența lui Dumnezeu.

Nu mă îndoiesc că tot ce s-a întâmplat porcilor este o imagine a ceea ce a venit peste iudeii nelegiuiți şi necredincioşi care au respins pe Domnul Isus. Nu este nimic mai izbitor decât felul în care o persoană divină, Emanuel, deşi un om în har, se manifestă în acest capitol.

Capitolul 9

Domnul (Yahve) prezent în Israel cu dovada puterii Sale de a ierta pe păcătoşi în har

În timp ce Domnul lucrează potrivit caracterului şi puterii lui Yahve (aşa cum se prezintă în Psalmul 103.3): „El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale", ne este prezentat harul în care El a venit în mijlocul lui Israel. Capitolul acesta dă caracterul slujirii Sale, după cum cel de dinainte arată Persoana Sa şi valoarea a ceea ce era El. Domnul Se prezintă lui Israel ca adevăratul său Răscumpărător şi Eliberator. Pentru a dovedi dreptul Său (față de care necredința se împotrivea deja) de a fi astfel binecuvântarea lui Israel şi de a-i ierta toate nelegiuirile care ridicau o barieră între el şi Dumnezeu, Isus împlineşte cealaltă parte a versetului 3 din Psalmul 103: „El îți vindecă toate bolile tale." Frumoasă şi prețioasă mărturie de bunătate față de Israel şi în acelaşi timp o manifestare a gloriei Aceluia care Se afla în mijlocul poporului Său! În acelaşi duh, aşa cum El a iertat şi a vindecat, El cheamă pe vameş şi intră în casa lui, pentru că El n-a venit să cheme pe cei drepți, ci pe cei păcătoşi.

Accentuarea împotrivirii, respingerea lucrării şi Persoanei Domnului

Ne rămâne acum să cercetăm o altă parte a învățăturii Evangheliei: desfăşurarea împotrivirii celor necredincioşi, îndeosebi a învățătorilor şi a celor *religioşi*, şi desfăşurarea respingerii lucrării şi persoanei Domnului.

Respingerea Sa ni s-a prezentat deja, ca imagine, în cazul demonizatului din Gherghesa, unde vedem puterea lui Dumnezeu pentru a elibera în întregime pe poporul Său şi lumea întreagă, dacă El ar fi fost primit, această putere fiind recunoscută de demoni ca cea care îi va judeca şi îi va pedepsi mai târziu, şi manifestându-se ca binecuvântare pentru ghergheseni. Dar ei o resping, pentru că nu vor o astfel de putere în mijlocul lor; ei nu doresc prezența lui Dumnezeu.

Respingerea intervenției lui Dumnezeu pe pământ

După aceasta începe istorisirea detaliilor acestei respingeri şi caracterul ei. Observați că în capitolul 8.1-27 ne este descrisă arătarea puterii Domnului, care este într-adevăr cea a lui Yahve pe pământ. De la versetul 28 ni se arată felul în care a fost primită această lucrare în lume, fie ca putere, fie din punct de vedere moral în inima oamenilor.

Ajungem deci la desfăşurarea istorică a respingerii intervenției lui Dumnezeu pe pământ.

Mulțimea glorifică pe Dumnezeu, care a dat o astfel de putere unui om (versetul 8). Isus acceptă poziția aceasta. El era om; mulțimea vedea acest Om şi recunoştea puterea lui Dumnezeu, fără a şti totuşi cum să combine aceste două realități în persoana lui Isus.

Dumnezeu manifestat în har față de păcătoşi

Harul care înlătură pretențiile omului de a se îndreptăți este acum arătat.

Matei vameşul este chemat, pentru că Dumnezeu priveşte la inimă şi harul cheamă vasele alese de El.

Domnul arată gândul lui Dumnezeu în privința aceasta şi propria Sa misiune (versetul 13): El a venit să cheme pe cei păcătoşi, El vrea „milă, nu jertfă". Era Dumnezeu arătat în har, şi nu mai era loc pentru om, cu pretinsa lui dreptate, bazându-se pe meritele lui.

Principii noi şi putere nouă

Isus (versetul 14 şi următoarele), dă apoi două motive care fac imposibilă împăcarea felului Său de a Se purta cu cerinţele fariseilor. Cum ar putea ucenicii să postească, dacă mirele era prezent? Când Mesia va lipsi, atunci vor avea ocazia aceasta. De altfel este imposibil să introduci noile principii şi noua putere a misiunii Lui în vechile forme fariseice.

Viaţa dăruită unui mort, o dovadă că Yahve era prezent în har

În felul acesta vedem har faţă de cei păcătoşi, dar (harul fiind respins) este dată imediat o dovadă că Mesia, Yahve, era de faţă şi că Se găsea acolo în har.

Rugat să învie pe o tânără de pe patul ei de moarte, Isus răspunde chemării. În timp ce mergea spre locul acela, o femeie necăjită, care folosise deja fără rezultat toate mijloacele de vindecare, este vindecată pe loc, atingând poala hainei Lui.

Hristos, puterea pentru un Israel mort şi pentru credinţa individuală; răutatea fariseilor

Istorisirea aceasta ne oferă cele două puncte de vedere sub care se prezintă harul venit prin Isus. Hristos a venit ca să trezească pe Israel care era mort; El va face mai târziu lucrul acesta, în sensul deplin al acestui cuvânt. Până atunci, dacă în mijlocul mulţimii care însoţeşte pe Hristos, cineva se atinge de El prin credinţă, este vindecat, oricât de disperată i-ar fi starea. Şi faptul acesta care a avut loc în Israel când Isus era prezent între ei, este adevărat în principiu şi cu noi. Harul în Isus este o putere care duce la viaţă şi vindecă. Astfel El deschidea ochii celor din Israel care Îl recunoşteau ca Fiu al lui David şi credeau în puterea Sa de a răspunde nevoilor lor. El alunga de asemenea demonii şi dădea grai celor muţi (versetul 27 şi următoarele).

Dar pe când Isus arăta aceste fapte de putere în Israel, astfel încât poporul le recunoştea cu admiraţie, fariseii, partida cea mai religioasă a poporului, atribuiau puterea aceasta căpeteniei demonilor (versetul 34). Iată ce urmare a avut prezenţa

Domnului asupra căpeteniilor poporului, geloşi din pricina gloriei Sale arătată astfel în mijlocul acelora asupra cărora ei îşi exercitau influenţa. Dar aceasta nu întrerupe nicidecum pe Isus în lucrarea Sa de binefacere. În ciuda fariseilor, bunătatea Sa răbdătoare încă lucrează. El continuă să predice şi să vindece. Îi e milă de mulţimi, care erau ca nişte oi fără păstor şi, din punct de vedere moral, lăsate la propria lor călăuzire. El vede de asemenea că secerişul este mare şi lucrătorii sunt puţini. Adică El vede toate porţile deschise pentru a Se adresa poporului şi trece peste răutatea fariseilor. Atât timp cât Dumnezeu Îi dă posibilitatea să Se apropie de popor, Domnul continuă lucrarea Sa de dragoste.

Răbdarea şi bunătatea harului

Să rezumăm ce găsim în capitolul acesta, adică harul desfăşurat în Israel. Mai întâi harul care vindecă şi iartă, ca în Psalmul 103. Apoi, harul venit pentru a chema pe cei păcătoşi, nu pe cei drepţi; Mirele era acolo şi harul manifestat cu putere nu putea fi pus în burdufurile iudaice şi fariseice; era ceva nou chiar şi cu privire la Ioan Botezătorul. Hristos vine de fapt pentru a da viaţă celor morţi, nu pentru a vindeca, deşi oricine Îl atingea atunci prin credinţă – desigur, existau astfel de persoane – era vindecat. Ca Fiu al lui David, El deschide oamenilor ochii ca să vadă şi deschide gura mută a aceluia pe care Diavolul îl ţinea sub puterea sa. Totul este însă respins cu hule de fariseii care se considerau drepţi în ei înşişi. Dar harul vede mulţimea ca neavând păstor; şi atât timp cât portarul ţine uşa deschisă, El nu încetează să caute şi să ajute oile.

CAPITOLUL 10

Cei doisprezece ucenici trimişi la oile pierdute ale lui Israel; mesajul şi autoritatea lor

Deşi El nu căuta propria Sa glorie, conştient fiind de nelegiuirea care stăpânea poporul, îndeamnă pe ucenicii Săi să ceară ca noi lucrători să fie trimişi la seceriş, şi El Însuşi începe să lucreze

potrivit dorinței acesteia. Cheamă pe cei doisprezece ucenici, le dă puterea de a alunga demonii şi de a vindeca pe cei bolnavi şi îi trimite la oile pierdute ale casei lui Israel.

Se vede în misiunea aceasta, a celor doisprezece, cât de mult căile lui Dumnezeu față de Israel formează subiectul acestei Evanghelii. Ucenicii trebuiau să vestească acestui popor, şi numai lui, apropierea Împărăției, folosind în acelaşi timp puterea pe care o primiseră: mărturie izbitoare dată Aceluia care venise şi care putea nu numai să facă El Însuşi minuni, ci să dea şi altora puterea de a le face. De aceea Isus dă ucenicilor Săi autoritate asupra demonilor. Şi aceasta caracterizează Împărăția: omul vindecat de orice rău şi demonii scoşi afară. De aceea minunile sunt numite în Evrei 6.5 „puterile veacului viitor"[1].

Dependența de Domnul pentru lucrurile care le erau necesare; acceptarea sau respingerea trimişilor Împăratului

Ucenicii trebuiau de asemenea, cu privire la nevoile lor, să depindă în întregime de Acela care îi trimitea. Emanuel era acolo. Dacă minunile erau pentru lume o dovadă a puterii Stăpânului lor, faptul că ei nu duceau lipsă de nimic trebuia să fie pentru inimile lor o dovadă a acestei puteri.

Porunca aceasta a fost desființată pentru timpul slujirii ucenicilor care a urmat plecării lui Isus din lumea aceasta (vedeți Luca 22.35-37). Ceea ce le este poruncit aici (în Matei 10) ține de prezența Sa ca Mesia, ca Yahve Însuşi pe pământ. Astfel, primirea sau respingerea trimişilor Săi hotăra soarta celor la care ei fuseseră trimişi. A-i respinge însemna a respinge pe Domnul, Emanuel, Dumnezeu cu poporul Său[2].

---

[1] Pentru că în veacul viitor Satan va fi legat şi omul va fi eliberat prin puterea lui Hristos. Au fost atunci eliberări parțiale de acelaşi fel.

[2] Este o împărțire a cuvântării Domnului care se face odată cu versetul 15. Până la versetul acesta este misiunea din acel moment. Pornind de la versetul 16 avem gânduri mai generale cu privire la misiunea ucenicilor, văzută în ansamblul ei în mijlocul lui Israel, până la sfârşit. Desigur, aceasta

Într-adevăr, Isus trimitea pe ucenicii Săi ca pe nişte oi în mijlocul lupilor. Ei aveau nevoie de prudenţa şerpilor şi trebuiau să arate simplitatea porumbeilor (virtuţi rar unite şi care nu se întâlnesc decât în aceia care, prin Duhul Domnului, sunt înţelepţi în ce priveşte binele şi simpli în ce priveşte răul).

Dacă ucenicii nu se păzeau de oameni (tristă mărturie dată despre aceştia din urmă, în versetul 17), nu puteau decât să sufere; dar când erau bătuţi cu nuiele, aduşi înaintea sinedriilor, a guvernatorilor şi a împăraţilor, toate aceste necazuri vor deveni pentru ei o mărturie – un mijloc divin de a prezenta evanghelia Împărăţiei către regi şi prinţi, fără a-i strica din caracter şi fără a o potrivi lumii sau a amesteca pe ucenicii lui Isus cu obiceiurile şi măreţia falsă a lumii acesteia. De fapt, împrejurări ca acestea puneau mărturia lor şi mai mult în evidenţă decât ar fi făcut-o asocierea cu cei mari ai pământului.

Ajutor şi încurajare

Şi pentru a împlini mărturia aceasta, Domnul va da alor Săi puterea şi îndrumarea Duhului Tatălui lor, care va face cuvintele lor să fie nu ale lor, ci ale Aceluia care îi va inspira (versetele 19,20).

Aici din nou, relaţia ucenicilor cu Tatăl lor, care caracterizează atât de evident predica de pe munte, devine baza capacităţii lor pentru lucrarea pe care aveau s-o împlinească. Trebuie să ne reamintim că mărturia aceasta nu era adresată decât lui Israel; însă Israel fiind din timpul lui Nebucadneţar

---

merge dincolo de misiunea lor de atunci şi presupune venirea Duhului Sfânt. Misiunea la care Adunarea este chemată ca atare este deosebită. Cele de aici se aplică numai la Israel: le era interzis să se ducă la naţiuni. Aceasta a luat sfârşit în mod necesar odată cu nimicirea Ierusalimului şi împrăştierea poporului evreu, dar se va reînnoi la sfârşit, până la venirea Fiului Omului. Exista şi un aspect de mărturie faţă de naţiuni arătat însă Israelului ca să poată judeca corect; aşa a fost cu Pavel, iar partea aceasta a istoriei lui, chiar până la Roma, în cartea Faptele Apostolilor, se petrecea în mijlocul iudeilor. Cea din urmă parte, începând cu versetul 16, are mai puţin a face cu evanghelia Împărăţiei.

sub jugul naţiunilor, mărturia avea să ajungă până la căpeteniile acestora.

Respingerea mesajului prevăzută; mărturia reluată faţă de Israel

Dar mărturia aceasta avea să ridice o împotrivire care va rupe orice legătură de familie şi va descoperi o ură care nu va cruţa viaţa fiinţelor celor mai scumpe. Cel care va stărui prin toate acestea va fi salvat (versetele 21,22). Însă situaţia era presantă. Ei nu trebuiau să se împotrivească şi, dacă respingerea lua forma persecuţiei, ei aveau să fugă şi să predice evanghelia în alte părţi, pentru că mai înainte ca ei să fi străbătut cetăţile lui Israel, Fiul Omului va veni[1]. Ei trebuiau să vestească Împărăţia. Yahve Emanuel era acolo în mijlocul poporului Său, iar căpeteniile poporului numiseră Beelzebul pe stăpânul casei. Aceasta n-a oprit mărturia lui Isus, însă a caracterizat foarte

[1] Observaţi aici expresia „Fiul Omului". Acesta este caracterul în care (potrivit cu Daniel 7) Domnul va veni, cu o putere şi o glorie mult mai mari decât cele ale arătării Sale ca Mesia, Fiul lui David, şi care se vor desfăşura într-o sferă mult mai vastă. Ca Fiul al Omului, El este moştenitor a tot ceea ce Dumnezeu a rânduit omului (vezi Evrei 2.6-8 şi 1 Corinteni 15.27). Trebuia prin urmare, având în vedere starea în care se găsea omul, ca El să sufere pentru a avea moştenirea aceasta. El era acolo ca Mesia, dar trebuia să fie primit în adevăratul Lui caracter, ca Emanuel; şi iudeii trebuiau astfel să fie încercaţi din punct de vedere moral. El nu va avea Împărăţia după principii fireşti. Respins ca Mesia, ca Emanuel, El amână perioada evenimentelor acestora care vor închide lucrarea ucenicilor Săi faţă de Israel, până la venirea Sa ca Fiu al Omului. În timpul acesta Dumnezeu a adus la lumină alte lucruri care fuseseră ascunse de la întemeierea lumii: adevărata glorie a lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, gloria Sa ca om înălţat în cer, şi unirea Adunării cu El în cer. Judecata venită asupra Ierusalimului şi împrăştierea poporului au suspendat lucrarea care începuse în momentul despre care Evanghelia vorbeşte aici. Ceea ce a umplut intervalul după acest moment nu este aici subiectul cuvântării Domnului, care se referă numai la iudei. Despre planurile lui Dumnezeu cu privire la Adunare, în legătură cu gloria lui Isus la dreapta lui Dumnezeu, vom vedea că se vorbeşte în altă parte.

Luca ne dă mai multe amănunte cu privire la Fiul Omului. În Matei, Duhul Sfânt evidenţiază doar respingerea lui Emanuel.

puternic împrejurările în care ea trebuia să fie dată. El trimite pe ucenicii Săi şi îi avertizează cu privire la această stare de lucruri, pentru a menține cât mai mult timp posibil mărturia lor în mijlocul poporului Său preaiubit. Mărturia aceasta era dată în timpul acela; şi este posibil să fie dată, dacă împrejurările permit, până ce va veni Fiul Omului ca să facă judecata; dar atunci stăpânul casei se va *ridica* să închidă uşa. „Astăzi" din Psalmul 95 nu va mai fi.

Israel încă îşi stăpânea cetățile fiind obiectul mărturiei de care ne ocupăm aici; rezultă că această mărturie este în mod necesar suspendată când Israel nu mai este în țara lui. Mărturia cu privire la Împărăția viitoare, dată în Israel de apostoli după moartea Domnului, este o împlinire a acestei misiuni, atât timp cât se mărginea la țara lui Israel; Împărăția putea fi vestită ca trebuind să se stabilească fie în timpul în care Emanuel era pe pământ, fie prin reîntoarcerea lui Hristos din cer, aşa cum Petru spune în capitolul 3 din Faptele Apostolilor. Şi această proclamare putea avea loc, dacă Israel ar fi rămas în țara lui, până la venirea lui Hristos. Astfel mărturia poate fi reluată în Israel, când acesta se va afla iar în țara lui şi când Dumnezeu va da puterea spirituală necesară pentru această mărturie.

Poziția martorilor lui Dumnezeu pe pământ; Hristos piatra de încercare

În tot acest timp, ucenicii trebuiau să împărtăşească poziția lui Hristos Însuşi. Dacă pe stăpânul casei L-au numit Beelzebul, cu cât mai mult vor numi aşa pe cei din casa Lui. Dar ucenicii nu trebuiau să se teamă. Aceasta era situația necesară a celor care erau de partea lui Dumnezeu în mijlocul poporului. Nu era nimic ascuns care să nu urmeze a fi descoperit. Ucenicii nu trebuiau să țină nimic ascuns, ci să proclame de pe acoperişuri ceea ce au fost învățați. Totul va fi pus în lumină: credincioşia lor față de Dumnezeu în privința aceasta, la fel şi toate celelalte lucruri. Aceasta avea să caracterizeze calea ucenicilor, descoperind planurile secrete ale vrăjmaşilor lor. Dumnezeu, care este lumină şi vede în întuneric ca în lumină, va aduce

totul la lumină, dar ei aveau acum să facă lucrul acesta din punct de vedere moral. De asemenea ei nu trebuiau să se teamă de nimic când împlineau lucrarea aceasta, decât de Dumnezeu Însuşi, dreptul Judecător în ziua de la urmă. De altfel, perii de pe capul lor erau numărați (versetul 30). Ei erau prețioşi Tatălui lor, care ține seama şi de moartea unei vrăbii. Aceasta nu se putea întâmpla fără voia Lui, a Aceluia care le era Tată.

În sfârşit, ucenicii trebuiau să fie bine pătrunşi de convingerea că Domnul nu venise pentru a aduce pacea pe pământ; dimpotrivă, va fi dezbinare chiar şi în sânul familiilor (versetul 36). Dar Hristos trebuia să fie mai prețios alor Săi decât un tată sau o mamă; chiar decât propria lor viață. Cel care îşi va câştiga viața în paguba mărturiei lui Hristos, şi-o va pierde; cel care o va pierde din dragoste pentru Hristos, o va câştiga. De asemenea cel care va primi mărturia aceasta, în persoana ucenicilor, va primi pe Hristos şi, în Hristos, pe Cel care L-a trimis (versetul 40). Dumnezeu fiind astfel recunoscut în persoana martorilor Săi pe pământ, va răsplăti pe toți cei care îi vor primi, potrivit mărturiei care le-a fost dată. Acela care, recunoscând astfel mărturia Domnului respins, va da chiar numai un pahar de apă rece, nu îşi va pierde răsplata. Într-o lume vrăjmaşă, cel care crede mărturia lui Dumnezeu şi primeşte (cu toată împotrivirea lumii) pe slujitorul care aduce mărturia aceasta, mărturiseşte în adevăr pe Dumnezeu, ca şi pe slujitorul Lui. Este tot ce am putea face. Respingerea lui Hristos a făcut din El o punere la probă, o piatră de încercare.

Judecata asupra națiunii

Începând cu ceasul acesta, găsim judecata definitivă a națiunii, totuşi nu declarată deschis (lucrul acesta are loc în capitolul 12), nici manifestată prin încetarea slujirii lui Hristos, care lucra, cu toată împotrivirea națiunii, adunând rămăşița şi lucra de asemenea – ceea ce este şi mai important – manifestându-Se ca Emanuel. Dar judecata aceasta se desfăşoară în caracterul cuvântărilor lui Isus, în declarațiile Lui concrete care zugrăvesc starea poporului, şi în umblarea Domnului în mijlocul

împrejurărilor care aveau să devină pentru El ocazia de a exprima care erau relațiile Sale cu acest popor.

CAPITOLUL II

Întrebarea lui Ioan Botezătorul; mărturia Domnului despre Sine Însuşi

După ce a trimis pe ucenicii Săi să predice, Isus continuă propria Sa lucrare. Vestea despre lucrările Lui a ajuns până la Ioan în închisoare; şi Ioan, în a cărui inimă, cu toate darurile sale profetice, rămânea încă ceva din gândirea şi din speranțele evreieşti, a trimis pe ucenicii săi la Isus să-L întrebe dacă El era Cel care trebuia să vină sau dacă trebuia să aştepte pe un altul[1]. Dumnezeu a îngăduit întrebarea aceasta pentru a pune fiecare lucru la locul lui. Hristos fiind Cuvântul lui Dumnezeu, a trebuit să fie propriul Său martor. El a trebuit să dea mărturie despre Sine Însuşi şi despre Ioan, nu să primească mărturie de la Ioan; şi lucrul acesta l-a făcut în prezența ucenicilor lui Ioan. El vindeca toate bolile oamenilor şi predica săracilor Evanghelia, iar trimişii lui Ioan aveau să ducă învățătorului lor această mărturie adevărată cu privire la ceea ce era Isus. Ioan urma să primească această mărturie.

Şi prin lucrurile acestea omul era pus la încercare. Ferice de acela care nu se va poticni de înfățişarea exterioară modestă a Împăratului lui Israel. Dumnezeu arătat în trup n-a venit să caute gloria împărătească, deşi I s-ar fi cuvenit; El a venit să salveze pe oamenii nefericiți. Lucrarea Sa descoperea un caracter cu atât mai profund divin, care are un izvor al faptelor mult mai glorios decât cel care depindea de stăpânirea tronului lui David – mult mai glorios, spun, decât o eliberare care ar fi pus pe Ioan în libertate şi ar fi pus capăt tiraniei care îl aruncase în închisoare.

---

[1] Trimiterea ucenicilor săi la Isus arată o încredere deplină în cuvântul Domnului ca profet, însă ignoranță cu privire la Persoana Lui; şi aceasta se vede aici în lumină deplină.

A începe lucrarea aceasta, a coborî în locul unde avea să fie făcută, a purta suferinţele şi poverile poporului Său, aceasta putea fi o piatră de poticnire pentru o inimă firească, care se aştepta la apariţia unei Împărăţii glorioase care ar fi satisfăcut mândria lui Israel. Dar nu era aceasta mai divin, mai necesar stării poporului aşa cum era văzut de Dumnezeu? Inima fiecăruia avea astfel să fie pusă la încercare, ca să arate dacă aparţinea de rămăşiţa aceasta care se pocăia, care înţelegea căile lui Dumnezeu – sau de mulţimea îngâmfată care căuta propria ei glorie, fără să aibă conştiinţa atinsă înaintea lui Dumnezeu şi fără sentimentul nevoilor şi mizeriei ei.

Mărturia Domnului despre Ioan şi despre Împărăţia care va veni

Aducându-l pe Ioan sub răspunderea primirii mărturiei care punea pe tot Israelul la încercare şi deosebea rămăşiţa de naţiune în general, Domnul dă mărturie despre Ioan, adresându-Se mulţimii şi amintindu-le în ce fel urmaseră ei îndemnurile predicii acestuia din urmă. El face să se vadă exact punctul în care Israel ajunsese în căile lui Dumnezeu. Introducerea, în mărturie, a Împărăţiei, făcea deosebirea între ce fusese înainte şi ce urma. Dintre toţi cei născuţi din femeie, nu era unul mai mare ca Ioan Botezătorul, nici unul care să fi fost atât de aproape de Yahve, ca fiind trimis înaintea feţei Sale, nici unul care să-I fi dat o mărturie mai precisă, mai completă, care să fi fost atât de mult despărţit de orice rău, prin puterea Duhului – despărţire potrivită împlinirii unei astfel de misiuni în mijlocul poporului lui Dumnezeu.

Totuşi Ioan nu fusese în Împărăţie; aceasta nu era încă stabilită. Iar, a fi în prezenţa lui Hristos, în Împărăţia Lui, bucurându-te de efectul şi de arătarea gloriei Sale[1] era un lucru

[1] Nu este vorba despre întemeierea Adunării lui Dumnezeu; însă drepturile Împăratului, aşa cum se manifestă în glorie, fiind stabilite, temelia acestei Împărăţii fiind pusă, creştinii sunt în Împărăţie, cu toate că într-un fel cu totul deosebit şi excepţional, pentru că ei sunt părtaşi la Împărăţia şi răbdarea lui Isus Hristos glorificat, dar ascuns în Dumnezeu.

mai mare decât toată mărturia referitoare la venirea acestei Împărății.

Împărăția anunțată şi predicată, dar nu stabilită încă

Totuşi în timpul lui Ioan Botezătorul a avut loc o schimbare însemnată. Din zilele lui a fost vestită Împărăția. Ea nu era stabilită, ci predicată. Era un lucru diferit de profețiile care spuneau despre o Împărăție care va veni şi care chemau poporul la lege aşa cum le fusese dată de Moise. Botezătorul venea înaintea Împăratului, vestind apropierea Împărăției şi îndemnând pe iudei să se pocăiască pentru a intra în ea. Astfel profeții şi legea au vorbit din partea lui Dumnezeu până la Ioan. Legea era regula; profeții, menținând regula, întăreau aşteptarea şi credința rămăşiței. Puterea Duhului îl determina pe om să-şi croiască drumul de-a lungul tuturor dificultăților şi împotrivirilor căpeteniilor națiunii şi a unui popor orbit, pentru a ajunge, oricât ar costa, în Împărăția unui Împărat respins de necredința oarbă a acelora care ar fi trebuit să-L primească. Pentru că Împăratul venise în smerenie şi ei L-au respins, era necesară această violență pentru a intra în ea (versetul 12). Poarta cea strâmtă era singura intrare.

Ioan, prezentat ca Ilie care trebuia să vină

Dacă credința putea pătrunde gândul lui Dumnezeu în lucrurile acestea, Ioan era Ilie[1] care trebuia să vină. Cine avea urechi de auzit, să audă. De fapt, lucrurile acestea erau numai pentru cei ce le puteau primi.

Dacă Împărăția ar fi apărut în gloria şi în puterea Capului ei, violența n-ar mai fi fost necesară; intrarea în Împărăție s-ar fi făcut ca rezultat sigur al acestei puteri; dar Dumnezeu vroia ca ei să fie puşi la probă din punct de vedere moral. Şi de aceea ei trebuiau să-l primească şi pe Ilie într-un mod spiritual.

Ei împărtăşesc soarta Împăratului şi vor împărtăşi gloria Lui când El va împărăți.

[1] Ilie – articulat (fr. l'Elie).

Caracterul acestei „generații", manifestat prin respingerea lui Isus

Rezultatul încercării acesteia ne este dat în cuvintele Domnului care urmează (de la versetul 16 înainte), adică adevăratul caracter al *acestei generații* şi căile lui Dumnezeu în legătură cu persoana lui Isus, scoase în evidență prin însăşi respingerea Lui. Amenințările dreptății şi atracția harului erau deci fără efect pentru această generație a poporului Israel. Copiii înțelepciunii, cei care erau într-adevăr învățați de Dumnezeu în conştiința lor, recunoşteau adevărul mărturiei lui Ioan împotriva lor şi harul căilor lui Isus, atât de necesare pentru cei vinovați.

Mustrarea dreaptă a Domnului

Ioan, despărțit de nelegiuirea națiunii, în ochii lor avea demon. Isus, plin de bunătate față de cei mai răi, era acuzat că a ajuns pe căi rele. Totuşi lucrurile erau atât de evidente încât ar fi putut convinge inima celor din acele cetăți ca Tirul şi Sodoma; şi reproşul drept al Mântuitorului a avertizat națiunea necredincioasă şi perversă despre o judecată şi mai îngrozitoare decât cea pe care o aveau de aşteptat mândria Tirului şi corupția Sodomei.

Dar aceasta era o punere la probă pentru oamenii cei mai favorizați. S-ar fi putut spune: De ce mesajul n-a fost trimis la Tir, oraş gata să asculte? De ce nu Sodomei, ca să scape de flăcările care au consumat-o? Pentru ca omul să fie pus la probă în toate felurile, iar hotărârile perfecte ale lui Dumnezeu să fie dezvăluite. Dacă Tirul şi Sodoma abuzaseră de avantajele cu care un Dumnezeu creator şi al providenței le-a copleşit, iudeii aveau să arate ce era în inima omului, ei care aveau promisiunile şi fuseseră făcuți depozitarii cuvintelor lui Dumnezeu.

Ei se mândresc cu darul şi se îndepărtează de Cel care l-a dat. Inima lor orbită n-a recunoscut pe Dumnezeul lor şi chiar L-au respins.

Disprețul din partea poporului simțit de Domnul, dar acceptat ca voia Tatălui Său

Domnul era simțitor la disprețul poporului Său, pe care îl iubea; dar, ca Om ascultător pe pământ, El Se supune voii Tatălui Său care lucra în suveranitatea Sa, ca Domn al cerurilor şi al pământului şi arăta, în exercitarea suveranității Sale, înțelepciunea Sa divină şi perfecțiunea caracterului Său. Isus acceptă voia Tatălui Său şi consecințele pe care aceasta le avea, şi vede perfecțiunea acestei voințe, căreia i Se supune.

Revelația lui Dumnezeu către cei smeriți; gloria planurilor lui Dumnezeu

Se cuvenea ca Dumnezeu să descopere celor smeriți toate darurile harului Său în Isus, Emanuel pe pământ, şi să le ascundă de mândria care căuta să le cerceteze şi să le judece. Aceasta deschidea uşa pentru manifestarea gloriei planurilor lui Dumnezeu.

Persoana Domnului era prea glorioasă pentru ca omul s-o cerceteze sau s-o înțeleagă, deşi cuvintele şi lucrările Lui lăsau națiunea fără scuză în refuzul ei de a veni la El ca să-L cunoască pe Tatăl.

Isus, supus voinței Tatălui Său, fiind sensibil la tot ceea ce-I îndurera inima prin împlinirea acestei voințe, vede toată întinderea gloriei care avea să urmeze respingerii Sale.

Revelarea Fiului către cei care cred şi revelarea Tatălui prin Fiul

Toate lucrurile erau puse în mâinile Sale de către Tatăl Său. Fiul este descoperit credinței noastre, voalul care acoperea gloria Lui fiind înlăturat, acum când El este respins ca Mesia. Nimeni nu Îl cunoaşte, în afară de Tatăl. Cine dintre aceşti îngâmfați ar fi putut pătrunde ce era El? Cel care fusese întreaga eternitate una cu Tatăl şi care devenise om, depăşea în profunzimea tainei ființei Sale orice cunoaştere, în afara aceleia a Tatălui Însuşi. Imposibilitatea de a-L cunoaşte pe Cel care S-a dezbrăcat de Sine pentru a deveni om este tocmai ceea ce dă certitudinea,

realitatea divinității Sale, divinitate pe care renunțarea la Sine Însuşi ar fi putut-o ascunde de ochii necredinței. Imposibilitatea de a înțelege o ființă într-o formă finită dovedea infinitul care se găsea în El. Divinitatea Lui era o certitudine a credinței, dincolo de orice gând omenesc în privința umanității Sale.

Dar, dacă nimeni nu cunoştea pe Fiul afară de Tatăl, Fiul, care este Dumnezeu adevărat, putea totuşi să-L descopere pe Tatăl. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut" (Ioan 1.18). Nimeni nu cunoaşte pe Tatăl, decât numai Fiul şi acela căruia Fiul vrea să-L descopere. Mizerabilă ignoranța care Îl respinge în mândria ei! De asemenea, descoperirea aceasta era potrivit bunei plăceri a Fiului. Atribut caracteristic perfecțiunii divine! El venise ca să descopere pe Tatăl şi făcea lucrul acesta potrivit înțelepciunii Sale. Acesta era adevărul raporturilor omului cu Fiul, cu toate că Fiul a trebuit să Se supună umilirii dureroase a respingerii din partea poporului Său, ca ultimă punere la probă a stării lor, a stării omului.

Uşa deschisă națiunilor

Observați de asemenea că principiul acesta, adevărul cu privire la Hristos, deschide uşa națiunilor, tuturor celor care vor fi chemați. Fiul revelează pe Tatăl cui vrea El. El caută întotdeauna gloria Tatălui Său. Numai El poate să-L reveleze – El, căruia Tatăl, Domnul cerului şi al pământului, I-a dat toate. Națiunile sunt incluse în drepturile oferite de titlul acesta, chiar orice familie în ceruri şi pe pământ. Hristos foloseşte în har drepturile acestea, chemând pe cine vrea El, să cunoască pe Tatăl.

Cei care au refuzat revelația lăsați în totală ignoranță

Vedem aici generația perversă şi necredincioasă; aflăm o rămăşiță a națiunii, îndreptățind înțelepciunea lui Dumnezeu arătată în Ioan şi în Isus, în judecată şi în har; apoi, sentința judecății celor necredincioşi; respingerea lui Isus în caracterul potrivit căruia Se prezentase națiunii şi supunerea Sa perfectă

ca om față de voința Tatălui Său în respingerea aceasta, dând o ocazie sufletului Său de a arăta gloria care Îi era potrivită ca Fiu al lui Dumnezeu. Era o glorie pe care nimeni n-o putea cunoaşte şi, în acelaşi fel, numai El singur putea să reveleze gloria Tatălui. Astfel, lumea care refuza să-L primească era în ignoranță totală, numai Fiul putând să-L descopere pe Tatăl, după buna Sa plăcere.

Misiunea ucenicilor către Israel continuă până la venirea Domnului în judecată

De asemenea se vede aici că misiunea ucenicilor față de Israel care a respins pe Hristos continua (atât timp cât Israel era în țara lui) până la venirea lui Hristos ca Fiu al Omului – numele Său de judecată şi de glorie – ca moştenitor al tuturor lucrurilor (adică până la judecata prin care El ia stăpânirea țării Canaanului, cu o putere care nu lasă nici un loc vrăjmaşilor Săi). Numele acesta, ca moştenitor al tuturor lucrurilor, este menționat în Ioan 5, Daniel 7, Psalmii 8 şi 80.

Harul suveran; locul odihnei depline a inimii

Observăm de asemenea în capitolul 11 cum perversitatea generației care a respins mărturia lui Ioan şi cea a Fiului Omului (venit în har şi asociindu-Se iudeilor plin de bunătate), deschide uşa mărturiei gloriei Fiului lui Dumnezeu şi a descoperirii Tatălui prin El, în harul Său suveran – har care putea să-L facă cunoscut la fel de bine atât unui sărman dintre națiuni cât şi unui iudeu. Nu mai era vorba de răspunderea de a primi pe Cel care fusese trimis, ci de harul suveran care dădea cui vroia el. Isus cunoştea omul, lumea, generația care se bucurase de cele mai mari avantaje posibile. Nu era loc unde să-ți poți pune piciorul în mlaştina aceasta care se depărtase de Dumnezeu. În mijlocul unei lumi a răului, Isus rămânea singurul care descoperea pe Tatăl, izvorul oricărui bine. Şi pe cine invită El? Ce dă El celor care vin la El? Singurul izvor de binecuvântare şi de descoperire a Tatălui, El invită pe toți cei trudiți şi împovărați. Poate că oamenii aceştia nu cunoşteau

izvorul întregii mizerii, adică depărtarea de Dumnezeu, păcatul. Isus o cunoştea şi numai El putea să-i vindece. Dacă într-adevăr cunoaşterea păcatului apăsa asupra lor, cu atât mai bine. Lumea, în orice caz, nu le mulţumea inima; ei erau în nevoie şi prin urmare deveneau ţinta inimii lui Isus.

Mai mult, Isus le dă odihnă; El nu spune aici prin ce mijloace, anunţă numai faptul. Dragostea Tatălui care în har, în persoana Fiului, căuta pe cei pierduţi, va da odihnă (nu numai uşurare sau înţelegere, ci odihnă) oricui va veni la Isus. Era descoperirea perfectă a numelui Tatălui pentru inima care avea nevoie de ea; şi aceasta prin Fiul – iată ce însemna pacea, pacea cu Dumnezeu. A veni la Isus era de ajuns: El avea grijă de toate şi dădea odihnă.

Dar este un al doilea element în odihna aceasta. Este mai mult decât pacea prin cunoaşterea Tatălui în Isus. Şi este nevoie de acest ceva mai mult; chiar atunci când sufletul se află în pace deplină cu Dumnezeu, lumea aceasta aduce în inimi multe motive de necaz. Acest ceva în plus este supunerea, în contrast cu propria voinţă. Hristos, conştient de respingerea Lui, în necazul profund pe care îl încerca din cauza necredinţei cetăţilor în care făcuse atâtea minuni, tocmai arătase cea mai întreagă supunere faţă de Tatăl Său şi găsise în aceasta o odihnă perfectă pentru sufletul Său.

El invită la această supunere şi odihnă pe cei care Îl ascultă, care simt această nevoie de odihnă pentru sufletul lor. „Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine...“, adică jugul unei supuneri întregi faţă de voia Tatălui Său, învăţând de la El cum să se poarte în necazurile vieţii; pentru că El era „blând şi smerit cu inima“, mulţumit de a fi în cel din urmă loc prin voia lui Dumnezeu. De fapt, nimic nu-l poate răsturna pe cel care este cel mai jos. Acesta este locul odihnei perfecte pentru inimă.

CAPITOLUL 12

Respingerea națiunii pe deplin arătată; o nouă poziție în harul suveran

În sfârşit, lepădarea națiunii din cauza disprețului ei față de Domnul este clar arătată, la fel şi încetarea tuturor relațiilor Domnului față de ea, pentru a pune în evidență, din partea lui Dumnezeu, un sistem în întregime diferit, adică Împărăția sub o formă cu totul aparte.

Astfel, capitolul 11 este marele pivot al întregii situații. Hristos este martorul divin, mărturisind pentru Sine Însuşi, iar Ioan Botezătorul trebuia să-L recunoască în felul acesta. El n-a rămas numai la poziția de Mesia despre care s-a mărturisit, ci, ca Fiu al lui Dumnezeu, dă o mărturie deplină despre Ioan. Națiunea respinsese pe Dumnezeu, care Se manifestase prin avertismente, dar şi în har; totuşi era o rămăşiță. Înțelepciunea era îndreptățită de copiii ei. Atunci, oricât de nelegiuită era respingerea aceasta, vedem că El era supus, pentru că aceasta era voia Tatălui; dar aceasta Îl conduce la conştiența despre gloria Sa personală, adevăratul motiv al respingerii. *Nimeni* nu putea să-L cunoască, nici pe El, şi nici pe Tatăl dacă El nu Îl revela.

Lumea întreagă, pusă la încercare de perfecțiunea Domnului, s-a arătat că zăcea în răutate (deşi era o rămăşiță cruțată), iar omul era în totul îndepărtat de Dumnezeu. Dumnezeu a privit din ceruri să vadă, aşa cum citim; dar *toți* fiii oamenilor se depărtaseră pe căi greşite; nu era nici unul drept, nici unul măcar. Astfel, Isus, când umbla pe mare, rămânea singur într-o lume judecată din cauza respingerii Lui; dar acum, în harul suveran al Tatălui, El este Fiul care descoperă pe Tatăl şi care poartă în Sine Însuşi descoperirea acestui har. Aceasta este acum poziția cea nouă. El pusese pe om la încercare. Ceea ce era El în Sine Însuşi împiedica pe oameni să-L primească. Atunci, cei care erau obosiți trebuiau să vină la Acela care era astfel unic, şi El le va da odihnă. Aveau să învețe de la Acela care S-a supus astfel în întregime, şi vor avea odihnă cu privire

la lumea aceasta şi la tot ce este aici. Tot aşa este şi cu noi: când suntem umiliți pe deplin, intrăm, ca lepădați, într-un mod conştient în stăpânirea privilegiilor noastre, pe un teren ceresc, mai înalt.

Fiul Omului ca Domn al sabatului

Cea dintâi împrejurare în care Persoana Sa şi dreptul pe care îl avea de a pune capăt acestei dispensații au fost puse sub semnul întrebării, a avut loc atunci când ucenicii Săi smulgeau spice de grâu şi le zdrobeau în mâini, apoi le mâncau pentru a-şi potoli foamea. Fariseii i-au certat, pentru că aceea era o zi de sabat. Isus le aduce înainte faptul că împăratul, înlăturat de răutatea lui Saul, luase parte din ceea ce era rânduit numai preoților. Fiul lui David, într-un caz asemănător putea foarte bine să se bucure de un privilegiu similar. În afară de aceasta, Dumnezeu lucra în har. Şi apoi, preoții nu profanează sabatul în templu? Iar acolo Se afla Acela care era mai mare decât templul (versetele 5,6).

Totuşi, dacă ei ar fi cunoscut într-adevăr gândurile lui Dumnezeu, dacă ar fi fost pătrunşi de duhul despre care Cuvântul Său spunea că Îi este plăcut – „milă voiesc, iar nu jertfă" – fariseii n-ar fi condamnat pe cei care nu erau vinovați. De altfel, Fiul Omului este Domn al sabatului. El nu ia aici titlul de Mesia, ci de Fiu al Omului – nume care dădea mărturie despre o nouă stare de lucruri şi despre o putere şi mai întinsă. Iar ceea ce Domnul spunea avea o mare însemnătate, pentru că sabatul era semnul legământului dintre Domnul (Yahve) şi poporul evreu (Ezechiel 20.12,20), iar Fiul Omului dispunea de el. Dacă te atingeai de el, se termina cu legământul.

Ura continuă a fariseilor; poziția Domnului

Aceeaşi întrebare s-a ridicat în sinagogă; şi Domnul stăruie să lucreze în har şi să facă bine, arătându-le celor care-L observau că la fel ar fi făcut şi ei pentru una din oile lor. Aceasta, oricât ar fi fost dovada puterii binefăcătoare a lui Isus, nu făcea decât să le mărească ura. Ei erau copii ai celui care este ucigaş. Isus

Se retrage dintre ei şi mari mulţimi Îl urmează. El îi vindecă, oprindu-i să-L facă cunoscut.

Totuşi în toate acestea, lucrările Lui erau doar împlinirea unei profeţii care arăta poziţia Domnului în acel moment (versetul 17 şi următoarele). Avea să vină ceasul când El va face ca judecata să fie învingătoare. Până atunci, El păstra o poziţie de umilinţă perfectă, în care harul şi adevărul puteau să fie de folos celor care le gustau şi care aveau nevoie de ele. Dar, în lucrarea harului acestuia şi în mărturia Lui pentru adevăr, Isus nu făcea nimic care să înlăture caracterul acesta de umilinţă, nici care să atragă atenţia oamenilor, încât să împiedice adevărata Sa lucrare sau chiar să fi fost bănuită în El căutarea onoarei pentru Sine Însuşi. Iar Duhul Domnului era peste El ca peste Acela care Se dovedise Preaiubitul Său, în care sufletul Său Îşi găsea desfătarea; El va vesti naţiunilor judecata şi ele se vor încrede în Numele Lui.

Aplicarea profeţiei acesteia la Isus chiar în clipele acelea este foarte evidentă. Vedem cât de rezervat era El cu iudeii, ferindu-Se să le satisfacă dorinţele fireşti şi mulţumit să fie în umbră, numai ca Tatăl Său să fie onorat. El Însuşi preamărea în mod perfect pe Tatăl Său pe pământ, făcând bine. În curând El avea să fie vestit naţiunilor, fie în executarea judecăţii lui Dumnezeu, fie prezentându-Se lor ca singurul în care se puteau încrede (versetele 17-21).

Textul din Isaia 42 este în mod evident pus aici de Duhul Sfânt pentru a arăta clar poziţia Domnului, înainte de a ne fi prezentate noi aspecte ale consecinţelor respingerii Sale.

Orbirea oamenilor religiei; puterea lui Beelzebul

Domnul scoate atunci un demon dintr-un om orb şi mut (versetul 22 şi următoarele) – stare tristă care o zugrăveşte pe cea a lui Israel faţă de Dumnezeu. Mulţimile, pline de admiraţie, se întreabă: Nu este Acesta Fiul lui David? Dar cei religioşi dintre ei, auzind aceasta, geloşi pe Domnul şi împotrivitori mărturiei lui Dumnezeu, spun că Isus făcea minunea aceasta cu puterea lui Beelzebul, pecetluind în felul

acesta propria lor stare, aşezându-se sub judecata definitivă a lui Dumnezeu. Isus demonstrează absurditatea acuzaţiei lor. Satan nu şi-ar distruge propria lui împărăţie. Copiii lor, care afirmau că alungă demonii, le vor judeca nelegiuirea. Dar dacă lucrul acesta nu se făcea cu puterea lui Satan (şi fariseii recunoşteau că demonii fuseseră într-adevăr scoşi), însemna că aici era degetul lui Dumnezeu, iar Împărăţia lui Dumnezeu era în mijlocul lor.

Cel care intrase în casa omului tare trebuia mai întâi să-l lege pentru ca să-i prădeze bunurile (versetul 29).

Păcatul care nu se poate ierta; hotărârea propriei lor sorţi

Fapt este că prezenţa lui Isus punea totul la încercare; totul se concentra în El, din partea lui Dumnezeu. Emanuel Însuşi era acolo! Cel care nu era cu *El*, era împotriva Lui; cel care nu strângea cu *El*, risipea (versetul 30). Totul acum depindea numai de El. El urma să suporte toată necredinţa referitoare la Persoana Sa. Harul nu putea înlătura această necredinţă. Isus putea ierta orice păcat; dar a vorbi împotriva Duhului Sfânt şi a-L huli (adică *a recunoaşte* lucrarea unei puteri, care este de la Dumnezeu, dar a o atribui lui Satan), aceasta nu putea fi iertat; fariseii admiteau că demonul fusese scos (versetul 24) şi numai cu răutate şi deplin conştienţi, cu ură împotriva lui Dumnezeu şi cu ochii deschişi, ei atribuiau lui Satan lucrarea aceasta. Şi pentru hula aceasta, ce iertare ar fi putut avea ei? Nu putea fi iertare nici în veacul legii[1], nici în cel al lui Mesia.

---

[1] Notaţi expresia aceasta. Vedem felul în care Duhul Sfânt trece de la timpul prezent atunci pentru iudei, dar care avea în curând să ia sfârşit, la acela în care Mesia îşi va stabili Împărăţia, „veacul viitor". Noi avem o poziţie în afară de toate acestea, în timpul suspendării stabilirii publice a Împărăţiei. Apostolii nu au făcut altceva decât să o predice sau să o vestească, ei nu au întemeiat-o. Minunile lor erau „minunile veacului *viitor*" (comparaţi cu 1 Petru 1.11-13). Lucrul acesta este de mare însemnătate, cum vom vedea în curând. La fel este şi cu noul legământ, al cărui slujitor era Pavel; cu toate acestea el nu l-a stabilit în Iuda şi în Israel.

Soarta celor care huleau astfel era pecetluită. Domnul îi face să înțeleagă lucrul acesta. Pomul se recunoştea după roada lui, iar roada aceasta era rea într-adevăr. Ei erau o generație de vipere; Ioan le spusese la fel. Cuvintele lor îi condamnau. În acest moment cărturarii şi fariseii cer un semn (versetul 38 şi următoarele). Aceasta nu era altceva decât răutate. Ei văzuseră destule minuni. Nu spuneau aşa decât ca să provoace necredința celorlalți.

Cererea fariseilor admisă; prezentarea sensului judecății; condamnarea lor de către națiuni

Cererea lor a dat Domnului ocazia de a rosti judecata generației acesteia.

Nu va fi dat acestei generații rele alt semn decât cel al lui Iona. Aşa cum Iona a rămas trei zile şi trei nopți în pântecele peştelui, tot aşa Fiul Omului va rămâne trei zile şi trei nopți în inima pământului. Dar atunci, vai! Hristos era deja respins.

În ziua judecății, oamenii din Ninive vor condamna generația aceasta prin purtarea lor, pentru că ei s-au pocăit la predica lui Iona; şi acolo era Cineva mai mare decât Iona. Împărăteasa de la miazăzi de asemenea va da aceeaşi mărturie împotriva acestei generații viclene. Inima împărătesei, atrasă de renumele înțelepciunii lui Solomon, o condusese la el, de la marginile pământului; şi acolo era unul mai mare decât Solomon! Aceşti sărmani păgâni ignoranți înțelegeau mai bine înțelepciunea lui Dumnezeu în Cuvântul Său, fie prin profet, fie prin împărat, decât poporul Său preaiubit, chiar atunci când marele Împărat şi Profet era printre ei.

Judecata lui Israel pronunțată

Iată deci judecata lui Dumnezeu: duhul necurat (duhul de idolatrie) care ieşise din popor, negăsind odihnă departe de Israel (şi Israel îi era adevărata locuință, în timp ce ar fi trebuit să fie o locuință a lui Dumnezeu), va reveni cu şapte duhuri mai rele decât el. Vor găsi casa goală, măturată şi împodobită; şi starea ei din urmă va fi mai rea ca cea dintâi (versetul 45).

Ce judecată solemnă a poporului era aceasta – ca aceia în mijlocul cărora umblase Domnul, să devină locuința unui duh necurat, a unor mulțimi de duhuri necurate! Sunt nu numai şapte demoni, un număr complet, ci împreună cu aceştia (care vor îndemna poporul la toată nebunia împotriva lui Dumnezeu şi împotriva celor ce vor onora pe Dumnezeu, conducându-i astfel la propria lor distrugere), este şi acest alt duh necurat care va afunda poporul în idolatria mizerabilă din care scăpase! Judecata lui Israel era pronunțată.

Legăturile naturale rupte; cele noi recunoscute

În sfârşit, Isus rupe public legăturile care existau între El şi poporul Său după trup (versetele 46-50), neacceptând ca ai Săi decât pe cei care erau formați prin Cuvântul lui Dumnezeu şi dovediți prin faptul că împlineau voia Tatălui Său care era în ceruri. El nu recunoştea ca rude ale Sale decât pe cei care erau formați după modelul predicii de pe munte.

Capitolul 13

O poziție nouă, o lucrare nouă ca semănător pentru a produce roade

Faptele şi cuvintele Sale, începând cu acest moment, dau mărturie despre lucrarea cea nouă pe care El o făcea în adevăr pe pământ. El părăseşte (capitolul 13) casa şi Se aşează pe malul lacului. El ia o poziție nouă în afara lui Israel, pentru a vesti mulțimii ce însemna într-adevăr lucrarea Lui. Un semănător a ieşit să semene.

Domnul nu mai caută rod în via Sa. Trebuise, potrivit relațiilor lui Dumnezeu cu Israel, ca Domnul să caute rodul aceasta; dar adevărata Lui lucrare, El ştia bine, era nu de *a găsi* rod printre oameni, ci de a aduce omului ceea ce putea *să producă* roade.

Este important de observat aici că Domnul vorbeşte de efectul evident şi exterior al lucrării Sale de semănător. Singura ocazie când El exprimă judecata Sa cu privire la cauza lăuntrică

a rezultatului este atunci când spune: „n-are rădăcină"; şi chiar aici, El Se rezumă la a spune numai faptul. Învăţăturile relative la lucrarea divină necesară pentru a avea roade nu sunt tratate aici. Ne este prezentat doar semănătorul şi rezultatul lucrării lui, şi nu ceea ce face să încolţească sămânţa în pământ. În fiecare caz, în afară de cel dintâi, se produce un anumit efect.

Domnul este deci prezentat aici ca începând o lucrare independentă de orice fel de relaţie pe care Dumnezeu a avut-o până aici cu oamenii, aducând cu Sine sămânţa Cuvântului pe care o seamănă în inimă prin lucrarea Sa. Acolo unde Cuvântul acesta rămâne, acolo unde este înţeles, unde nu este nici înăbuşit nici veştejit, el produce roade pentru gloria Domnului şi pentru fericirea şi folosul omului care aduce roade.

Distincţia dintre rămăşiţă şi naţiune; motivul pentru care Domnul foloseşte parabole

În versetul 11, Domnul arată de ce vorbeşte enigmatic mulţimii. Deosebirea este acum în mod definitiv stabilită între rămăşiţă şi naţiune: aceasta era sub judecata orbirii rostite de profetul Isaia. Fericiţi erau ochii ucenicilor care Îl vedeau pe Emanuel, Mesia, ţinta speranţelor şi a dorinţelor atâtor profeţi şi oameni drepţi! Toate acestea arată judecata, şi punerea deoparte a unei rămăşiţe[1].

Caracterul persoanelor cărora li se prezintă cuvântul

Voi adăuga aici câteva observaţii asupra caracterului persoanelor despre care Domnul vorbeşte în pilda aceasta. Când Cuvântul este semănat într-o inimă care nu-l înţelege, când el nu produce nici o legătură a minţii, a sentimentului sau a conştiinţei între inimă şi Dumnezeu, vrăjmaşul răpeşte ce s-a semănat: Cuvântul nu mai rămâne în inimă. Cel care l-a auzit nu este pentru aceasta mai puţin vinovat: ce i se semănase în inimă se potrivea tuturor nevoilor, firii şi stării omului.

[1] Comparaţi cu Marcu 4.33,34. Aceasta s-ar fi aplicat la toţi, dacă ar fi avut urechi de auzit, dar era un aspect neînţeles oamenilor stăpâniţi de propria lor voinţă.

Primirea imediată a Cuvântului, cu bucurie, în cazul următor, tinde mai degrabă să indice că inima nu va păstra Cuvântul, pentru că este puțin probabil să fi fost şi conştiința atinsă. O conştiință atinsă de Cuvânt îl face pe om să fie deosebit de serios; el se vede înaintea lui Dumnezeu, lucru care este întotdeauna solemn, oricât de mare ar fi atragerea harului lui Dumnezeu sau speranța pe care ar da-o bunătatea Sa. Atunci când conştiința nu a fost atinsă, nu este rădăcină. Cuvântul a fost primit pentru bucuria pe care i-a adus-o; când vine necazul, Cuvântul este părăsit. Când conştiința a fost deja exersată, evanghelia produce de îndată bucurie; dar când ea n-a fost exersată, evanghelia o trezeşte, dacă este o lucrare reală. În cel dintâi caz, ea (Evanghelia) răspunde nevoilor care existau deja şi le satisface; în cel de al doilea, ea creează aceste nevoi.

Istoria de fiecare zi este trista explicație a celei de a treia clase! Nu este rea voință, este sterilitate.

Cuvântul înțeles; adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu este viață eternă

Adevărata cunoaştere a Cuvântului este dovedită doar de cei care produc roade. Adevărata înțelegere a Cuvântului aduce sufletul în legătură cu Dumnezeu, deoarece Cuvântul revelează pe Dumnezeu – exprimă ce este El. Dacă îl înțeleg, Îl cunosc; şi adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu (adică a Tatălui şi a Fiului Său Isus Hristos) este viața eternă. Şi, oricare ar fi gradul de lumină, totdeauna Dumnezeu revelat în felul acesta este făcut cunoscut prin cuvântul pe care Isus îl seamănă. În felul acesta, fiind născuți prin Cuvânt, vom produce în lumea aceasta, în diferite măsuri, roada vieții lui Dumnezeu. Subiectul despre care se vorbeşte aici este efectul, în lumea aceasta, al primirii adevărului adus de Isus (nu cerul, nici ceea ce Dumnezeu lucrează in inimă ca sămânța să aducă roade).

Parabola semănătorului ca principiu al lucrării lui Hristos

Parabola aceasta nu vorbeşte, ca asemănare, despre Împărăție, deşi cuvântul semănat era cuvântul Împărăției, ci de marele

principiu elementar al lucrării lui Hristos în aplicarea lui universală; şi el a fost realizat în Persoana Lui şi în lucrarea Lui când era pe pământ şi după plecarea Lui, cu toate că subiecte şi mai mari de har au mai fost prezentate după înălțarea Domnului la cer.

Asemănările Împărăției caracterizată de absența Împăratului; cele două împărţiri ale lor

În cele şase pilde care urmează, găsim asemănări ale Împărăției; şi avem să ne amintim că Împărăția aceasta este stabilită în timpul când Împăratul[1] este respins; ea are prin urmare un caracter particular, adică este caracterizată prin absența Împăratului; în plus, în explicarea celei dintâi parabole, aflăm care este efectul reîntoarcerii Sale.

Primele trei dintre aceste şase pilde ne prezintă Împărăția în formele ei exterioare în lume. Ele sunt adresate mulțimii. Ultimele trei ne-o arată potrivit estimării pe care o face Duhul Sfânt, potrivit cu realitatea pe care o vede Dumnezeu – gândul şi planul lui Dumnezeu cu ea. De asemenea ele sunt adresate numai ucenicilor. Stabilirea publică a Împărăției potrivit dreptății şi puterii lui Dumnezeu este de asemenea anunțată ucenicilor în explicarea parabolei neghinei.

Forma exterioară a Împărăției

Să ne gândim întâi la forma exterioară pe care o va lua Împărăția aceasta, vestită public mulțimii.

Să ne amintim că Împăratul, adică Domnul Isus, a fost respins pe pământ; că iudeii, respingându-L, s-au condamnat ei înşişi; Cuvântul lui Dumnezeu era folosit ca să împlinească lucrarea Aceluia pe care Tatăl Îl trimisese, iar Domnul făcea astfel cunoscut că El va stabili Împărăția nu prin puterea Sa, arătată în dreptate şi judecată, ci dând mărturie inimilor

[1] Remarcăm aici că în capitolul 12 ni s-a arătat judecata poporului iudeu, iar în capitolul 13 avem Împărăția aşa cum este ea în timpul absenței Împăratului; în capitolul 16 ni se va prezenta Adunarea zidită de Hristos, iar în capitolul 17, Împărăția în glorie.

oamenilor; şi că Împărăţia acum lua un caracter în legătură cu responsabilitatea omului şi cu rezultatul care se va produce când cuvântul luminii este semănat pe pământ, adresat inimilor oamenilor şi încredinţat ca sistem de adevăr credincioşiei lor şi grijii lor (Dumnezeu totuşi menţinând dreptul Său suveran de a păzi pe copiii Săi şi adevărul însuşi). Partea aceasta din urmă nu este subiectul acestor parabole. Am menţionat-o aici, pentru că altfel s-ar fi putut presupune că totul ar depinde în mod absolut de om. În acest caz, totul ar fi fost pierdut!

Parabola neghinei; Împărăţia aici pe pământ în mâinile oamenilor

Parabola neghinei vine cea dintâi (versetele 24-30) Ea ne dă o idee generală despre efectul semănăturii cu privire la Împărăţie sau mai degrabă ce a rezultat după ce Împărăţia aici pe pământ a fost încredinţată pentru un timp în mâinile oamenilor.

Rezultatul a fost că Împărăţia aceasta n-a mai prezentat, ca întreg, aparenţa lucrării însăşi a Domnului. Domnul nu seamănă neghină; dar, prin neglijenţa şi necredincioşia oamenilor, vrăjmaşul a găsit mijlocul de a o semăna. Observaţi că „neghina" nu este imaginea nici a păgânilor, nici a iudeilor, ci a răului lucrat în mijlocul creştinilor de către Satan, prin învăţăturile rele, prin învăţătorii răi şi adepţii lor. Domnul Isus a semănat. Satan a semănat şi el, în timp ce oamenii dormeau. Au fost iudaizanţi, filozofi, eretici care aparţineau de unii şi de ceilalţi sau care se împotriveau adevărului Vechiului Testament.

Totuşi Hristos semănase numai grâu curat. Atunci ar trebui smulsă neghina? Este clar că starea Împărăţiei în lumea aceasta, în timpul absenţei lui Hristos, depinde de răspunsul la întrebarea aceasta; şi ea aruncă lumină şi asupra acestei stări. Dar era nevoie de mai multă putere pentru a remedia introducerea răului, decât pentru a-l preveni. Totul era iremediabil până la intervenţia Împăratului la timpul secerişului. Împărăţia cerurilor *pe pământ*, aşa cum este ea în mâinile oamenilor, trebuie să rămână un sistem amestecat. Eretici, fraţi falşi se găsesc în

ea, la fel şi rodul lucrării Domnului; rodul însă, în această din urmă legătură a lui Dumnezeu cu omul, dă mărturie despre incapacitatea omului de a păstra ce este bun şi curat în starea dintâi. Şi întotdeauna a fost aşa[1].

Executarea judecății asupra a tot ce nu este de la Dumnezeu

La timpul secerişului (expresie care arată o anumită perioadă în care au loc evenimentele care se referă la seceriş) Domnul Se va ocupa mai întâi, în providența Sa, de neghină. Spun „în providența Sa", pentru că El foloseşte pe îngeri. Neghina va fi legată în snopi, gata pentru a fi arsă.

Trebuie să observăm că subiectul actelor de smulgere din rădăcini a stricăciunii sunt aici lucrurile exterioare din lume – fiind vorba despre stricăciunea care s-a dezvoltat în mijlocul creştinătății.

Robii nu sunt în stare să facă lucrul acesta. Amestecul (datorat slăbiciunii şi neglijenței lor) este de aşa fel încât dacă ar smulge neghina, ar smulge şi grâul cel bun. Nu numai priceperea, dar şi puterea practică de a deosebi lucrurile le-ar lipsi pentru a executa un astfel de plan. Odată ce neghina este acolo, ei n-au nimic de făcut cu ea, în ce priveşte prezența ei în lumea aceasta, în creştinătate. Lucrarea lor se referă la ce este bine. Grija de a curăți creştinătatea nu face parte din ce li s-a încredințat. Aceasta este o lucrare de *judecată* asupra a ceea ce nu este de la Dumnezeu, lucrare care aparține Aceluia care ştie s-o execute potrivit perfecțiunii unei cunoaşteri care cuprinde totul şi a unei puteri căreia nimic nu-i scapă; El va şti, dintre doi care vor fi în acelaşi pat, să ia pe unul şi să lase pe celălalt.

---

[1] Este un gând solemn, că cea dintâi faptă a omului a fost să strice ceea ce Dumnezeu a făcut bun. Aşa a fost cu Adam, cu Noe, cu legea, cu preoția lui Aaron, cu fiul lui David, de asemenea cu Nebucadnețar sau cu Biserica. În timpul lui Pavel, toți căutau propriile lor interese, nu ale lui Hristos. Dar totul este făcut bun, mai bun şi stabil în Mesia.

Executarea judecății asupra celor răi în lumea aceasta nu aparține slujitorilor[1] lui Hristos. Domnul va împlini judecata aceasta prin îngerii puterii Sale, cărora El le dă grija de a o executa.

Strângerea grâului

După ce a legat neghina, El adună grâul cel bun în grânarul Său. Grâul nu este legat în diferite mănunchiuri; Domnul îl ia pe tot la El. Aşa este sfârşitul privitor la manifestarea exterioară a Împărăției aici pe pământ. Aceasta nu este tot ce ne-ar putea învăța aici parabola aceasta, dar ea termină subiectul acestei părți a capitolului. În timpul absenței lui Isus, ansamblul roadelor din ceea ce s-a semănat va fi stricat de lucrarea vrăjmaşului. La sfârşit, Domnul va lega în mănunchi întreaga lucrare a vrăjmaşului, adică o va pregăti în lumea aceasta pentru judecată. Apoi El va lua de aici Adunarea. Este evident că aceasta termină aici pe pământ scena care se desfăşoară în timpul absenței Sale. Judecata încă nu este executată; şi înainte de a vorbi despre ea, Domnul dă alte imagini ale formelor pe care Împărăția le va lua în timpul absenței Sale.

Grăuntele de muştar: forma unei mari puteri

Ce s-a semănat ca un grăunte de muştar devine un copac mare, expresie care este simbolul unei mari puteri pe pământ. Asirianul, Faraon, Nebucadneţar, ne sunt prezentați ca nişte copaci mari în cuvânt (vedeți Ezechiel 31.3; 17.23,24; Daniel 4.10). Aşa avea să fie forma Împărăției care începea ca foarte mică prin Cuvânt, semănat de Domnul şi mai târziu de ucenicii Săi. Ceea ce va produce sămânța aceasta va trebui să îmbrace puțin câte puțin forma unei mari puteri care se va arăta în mod proeminent pe pământ şi sub care ceilalți vor veni să se adăpostească, asemenea unor păsări sub ramurile unui copac. Şi chiar aşa s-a întâmplat.

[1] Vorbesc aici despre cei care vor fi fost slujitori ai Săi în timpul absenței Sale; pentru că îngerii sunt de asemenea slujitorii Săi, tot aşa şi sfinții din veacul viitor.

Aluatul: corupția în doctrină

Apoi (de la versetul 33 înainte) nu numai că aceasta va fi o mare putere pe pământ, dar Împărăția va avea caracterul unui sistem de doctrină care se va răspândi de la sine – o mărturie care va cuprinde tot ce era de aşteptat de la sfera ei de influență. Cele trei măsuri se vor dospi în întregime. Nu insist aici asupra faptului că mereu cuvântul „aluat" este folosit în Scriptură într-un sens rău; însă Duhul Sfânt vrea să ne facă să înțelegem că nu este vorba aici de puterea regeneratoare a Cuvântului în inima unei persoane, care în felul acesta ar veni la Dumnezeu; că nu este vorba nici de vreo putere care să lucreze prin forța exterioară, ca Faraon, Nebucadnețar şi ceilalți copaci mari din Scriptură. Aici însă este un sistem nou de doctrină care, pătrunzând peste tot, va caracteriza toată plămădeala. Nu este nici credința propriu-zisă, nici viața; aici este o religie, creştinătatea. Mărturisirea unei doctrine de către inimi care nu suportă nici pe Dumnezeu, nici adevărul, duce întotdeauna la coruperea doctrinei însăşi.

Cu parabola aluatului se termină învățăturile Domnului date mulțimii. Toate erau acum prezentate mulțimii în parabole, pentru că ea nu-L primea pe *El*, Împăratul; şi El vorbea de nişte lucruri care presupuneau respingerea Lui, de un aspect al Împărăției necunoscut în revelațiile Vechiului Testament, revelații care au în vedere ori Împărăția venită în putere, ori o rămăşiță mică, primind în mijlocul suferințelor cuvântul Împăratului Profet care fusese respins.

Cu ucenicii Săi, în casă, într-un loc izolat

După ce a spus parabola aluatului, Isus nu mai rămâne cu mulțimea, pe malul mării – loc potrivit poziției în care El Se afla față de popor după mărturia dată la sfârşitul capitolului 12 şi unde El venise după ce a ieşit din casă. Acum Isus intră din nou în casă cu ucenicii Săi; şi acolo, într-o intimitate deosebită cu ei, El descoperă adevăratul caracter (sau scopul) Împărăției cerurilor, rezultatul a ceea ce se făcea în ea şi mijloacele care vor fi folosite pentru a curăți totul pe pământ, când istoria

exterioară a Împărăției, din timpul absenței Sale, se va fi terminat. Deci aflăm aici ce caracterizează Împărăția pentru omul spiritual, ce înțelege el ca fiind adevăratul gând al lui Dumnezeu cu privire la Împărăție, precum şi judecata care va înlătura ce Îi era împotrivă – prin manifestarea puterii care va face ca Împărăția în exteriorul ei să fie potrivită inimii lui Dumnezeu.

Explicarea parabolei neghinei

Am văzut istoria exterioară a Împărăției terminându-se cu aceste două lucruri: grâul cel bun pus în grânar, iar pleava legată în mănunchiuri pe pământ, gata să fie arsă. Explicația parabolei acesteia reia istoria Împărăției în acel timp; însă ea ne face să înțelegem şi să deosebim părțile diferite ale amestecului, atribuind fiecare parte din acest amestec adevăratului ei autor. Țarina este lumea[1]; Cuvântul a fost semănat în ea pentru a stabili astfel Împărăția. Sămânța cea bună erau fiii Împărăției; ei aparțineau într-adevăr de ea, potrivit gândului lui Dumnezeu; ei îi sunt moştenitorii. Iudeii nu mai erau aceşti fii, iar apartenența de Împărăție nu mai era privilegiul naşterii lor fireşti, din această națiune. Deveneai copil al Împărăției prin Cuvânt.

Dar în mijlocul copiilor Împărăției, pentru a strica lucrarea Domnului, vrăjmaşul introduce tot felul de persoane, roade ale învățăturilor pe care el le semănase în mijlocul celor care erau născuți din adevăr. Aceasta este lucrarea lui Satan, acolo unde învățătura lui Hristos a fost introdusă. „Secerişul este sfârşitul veacului[2]; secerătorii sunt îngerii“ (versetul 39).

Se va remarca aici că Domnul nu explică cele petrecute din perspectivă istorică, ci termenii folosiți introduc deznodământul

---

[1] Este clar că nu în Adunare a început Domnul să semene; ea încă nu exista; de asemenea aici Israel este deosebit de lume, şi despre aceasta din urmă este vorba. El căutase roade în Israel; iar acum seamănă în lume, pentru că Israel, după toate îngrijirile Sale deosebite, nu aducea rod.

[2] Nu numai momentul care sfârşeşte veacul, ci faptele care împlinesc planurile lui Dumnezeu, încheindu-l.

când soseşte secerişul. Se subînţelege împlinirea istorică a ceea ce fusese vestit în parabolă; şi Domnul trece mai departe, pentru a prezenta marele rezultat, în afara Împărăţiei însăşi (aşa cum este ea în timpul absenţei Sale, când El este în cer). Grâul cel bun – adică Adunarea – este în grânar, iar neghina în snopi pe pământ. Şi Fiul Omului va lua tot ce formează aceşti snopi, tot ceea ce, ca rău, necinsteşte pe Dumnezeu în Împărăţie, şi îl va arunca în cuptorul de foc unde sunt plânsul şi scrâşnirea dinţilor (versetele 40-42). Urmare acestei judecăţi, cei drepţi vor străluci întocmai ca El, adevăratul Soare al acestei zile glorioase – din veacul viitor – în Împărăţia Tatălui lor. Hristos va fi primit Împărăţia de la Tatăl, ai Cărui copii sunt ei, şi ei vor străluci împreună cu El potrivit acestui caracter.

Astfel aflăm rezultatele, pe pământ, pentru mulţime, ale semănăturii divine şi uneltirile vrăjmaşului – Împărăţia prezentată sub aspectul acesta; apoi asocierea celor răi între ei, în afara ordinii naturale pe suprafaţa ţarinei, şi răpirea Adunării. Dar pentru ucenicii Săi, Domnul explică tot ce era necesar ca să-i facă să înţeleagă perfect termenii parabolei. Apoi vine judecata făcută de Fiul Omului asupra celor răi, care sunt aruncaţi în foc, şi *arătarea* celor drepţi în glorie (aceste evenimente din urmă împlinindu-se după ce Domnul Se va fi ridicat şi va fi pus capăt formei exterioare a Împărăţiei cerurilor pe pământ, cei răi fiind legaţi în snopi, iar cei sfinţi luaţi sus)[1].

Comoara ascunsă în ogor

Domnul, după ce a dat astfel, pentru învăţătura deplină a ucenicilor Săi, explicaţia istoriei văzute şi rezultatele ei în judecată şi în glorie, le comunică gândurile lui Dumnezeu cu privire la ce se va petrece pe pământ în timpul desfăşurării evenimentelor exterioare şi pământeşti ale Împărăţiei – două categorii de lucruri pe care omul spiritual ar trebui să le

[1] Observaţi de asemenea că Împărăţia cerurilor este prezentată în două părţi distincte: Împărăţia Fiului Omului şi Împărăţia Tatălui nostru; respectiv punerea vrăjmaşilor sub picioarele lui Hristos, şi un loc asemănător cu al Său înaintea Tatălui, pentru cei care sunt fii.

deosebească. Împărăția cerurilor este pentru el, pentru cel care avea înțelegerea scopului lui Dumnezeu, ca o comoară ascunsă într-un ogor (versetul 44). Un om găseşte comoara şi cumpără tot ogorul, pentru a avea comoara aceasta. Nu ogorul era scopul pe care îl avea, ci comoara care se găsea în el. În felul acesta Hristos a cumpărat lumea. El o posedă de drept. Scopul Lui este comoara ascunsă în ea, poporul Său, toată gloria răscumpărării care este în legătură cu ea; într-un cuvânt, Adunarea, prezentată nu în frumusețea sa morală şi, într-un anumit sens, divină, ci ca obiect special al dorințelor şi al jertfirii Domnului – ceea ce inima Sa a găsit în lumea aceasta, potrivit planurilor şi gândurilor lui Dumnezeu.

În parabola aceasta vedem atracția puternică a acestui „lucru nou" care îl face pe cel care l-a găsit să cumpere ogorul, ca să aibă ce dorea.

Iudeii nu erau un lucru nou; lumea nu avea nimic atrăgător, dar comoara aceasta nouă îl determina pe cel care a descoperit-o să se lipsească de tot ce avea numai ca s-o obțină. Într-adevăr, Hristos a părăsit totul. Nu numai că El S-a golit de toate pentru a ne răscumpăra, dar El a renunțat la tot ce Îi aparținea ca om, ca Mesia pe pământ; El a renunțat la promisiunile care se refereau la El, la drepturile Sale împărăteşti, la viața Sa, pentru a lua în stăpânire lumea care conținea comoara aceasta, poporul pe care El îl iubea.

Perla de mare preț

Aceeaşi idee, dar sub alt aspect, se găseşte în parabola perlei de mare preț (versetele 45,46). Un om căuta perle frumoase. Ştia ce făcea. Avea gustul, posibilitatea de a deosebi lucrurile, cunoaşterea a ceea ce căuta. Frumusețea binecunoscută a lucrului acestuia îl făcea să caute. Când a găsit o perlă care corespundea gândurilor sale, a înțeles că merita să vândă totul, numai s-o aibă. Perla avea prețul acesta în fața ochilor aceluia care ştia să-i aprecieze valoarea. Astfel, cumpără perla, fără nimic altceva împreună cu ea. În felul acesta Hristos a găsit în Adunare, în ea însăşi, o frumusețe şi (din cauza acestei

frumuseți) o valoare care L-a făcut să părăsească totul pentru a o obține. Tocmai aceasta s-a întâmplat cu Împărăția. Cunoscând starea omului, chiar şi a iudeilor, gloria lui Dumnezeu cerea ca totul să fie părăsit pentru a avea acest lucru nou; nu se găsea nimic în om pe care Hristos să-l poată lua pentru Sine. Nu numai că El Îşi găsea bucuria în a lăsa totul pentru a avea acest lucru nou; dar ceea ce inima Lui căuta şi care nu se găsea în nici o altă parte, El a găsit în ceea ce Dumnezeu I-a dat, în cadrul Împărăției. El n-a cumpărat alte perle. Înainte de a descoperi perla aceasta, El nu avea nici un motiv ca să vândă tot ce avea. Îndată ce a văzut-o, El a luat o hotărâre; El părăseşte totul pentru ea. Valoarea pe care ea o are Îl determină, pentru că El ştie cum să judece şi să caute cu atenție.

Nu vreau să spun că fiii Împărăției n-ar fi însufleții de acelaşi principiu. Când cineva a înțeles ce înseamnă să fii copil al Împărăției, părăseşte totul pentru a se bucura de faptul acesta, pentru a fi o parte din perla de mare preț. Dar noi nu cumpărăm lucruri fără valoare pentru a avea comoara în sine; şi suntem departe de a căuta perle frumoase pentru a o găsi pe cea de mare preț. Parabolele acestea, în toată însemnătatea lor, nu se aplică decât lui Hristos. Scopul acestor parabole este de a face să reiasă contrastul dintre ce se făcea atunci şi starea de lucruri care avusese loc înainte – adică relațiile pe care Domnul le avusese cu iudeii.

Năvodul aruncat în mare; peştii cei buni

Ne rămâne încă de cercetat una din cele şapte parabole – cea a năvodului aruncat în mare (versetele 47-50). În parabola aceasta nu se schimbă personajele: aceiaşi pescari care au aruncat năvodul, îl trag la mal şi fac trierea, punând peştii cei buni în vase, fără să se ocupe şi de cei răi. A pune în siguranță peştii cei buni, aceasta era lucrarea celor care trăgeau năvodul; şi lucrarea aceasta nu se făcea decât atunci când au ajuns la mal. A face trierea este lucrarea lor, fără îndoială; dar ei nu se ocupă decât de peştii cei buni. Ei îi cunosc. A avea peşti buni este munca lor, scopul pescuirii lor. Fără îndoială, şi alți peşti

intră în năvod şi sunt reţinuţi acolo împreună cu cei buni; dar ei nu sunt buni. Nu este necesară o altă judecată. Pescarii ştiu care peşti sunt buni. Nu toţi peştii sunt buni. Cei buni sunt puşi deoparte.

Lucrarea aceasta a pescarilor face parte chiar din istoria însăşi a Împărăţiei cerurilor. Nu este aici vorba de judecata celor răi. Ei sunt lăsaţi deoparte atunci când pescarii adună pe cei buni în vase. Nu este vorba aici de soarta finală, nici a celor buni, nici a celor răi. Soarta celor buni nu este de a fi puşi deoparte pe ţărm, nici a celor răi de a fi doar lăsaţi acolo. Aceasta va fi după acţiunea din parabolă; şi, cu privire la cei răi, judecata lor nu se face numai prin separarea lor de cei buni, printre care fuseseră amestecaţi, ci prin nimicirea lor. Nici în parabola aceasta, nici în cea a neghinei şi a grâului, judecata nu face parte din parabola însăşi. Acolo neghina este legată şi lăsată pe câmp; aici, peştii răi sunt aruncaţi din năvod.

În felul acesta năvodul Evangheliei a fost aruncat în marea popoarelor şi a strâns oameni de toate felurile. După această strângere generală care a umplut năvodul, lucrătorii Domnului, ocupându-se de cei buni, îi adună împreună, despărţindu-i de cei răi. Trebuie remarcat aici că aceasta este o asemănare a Împărăţiei. Acesta este caracterul pe care îl ia Împărăţia, când evanghelia a adunat o mulţime formată din buni şi răi. La sfârşit, când năvodul a fost tras, adunând tot felul de peşti, cei buni sunt puşi deoparte, pentru că sunt preţioşi; ceilalţi sunt lăsaţi. Cei buni sunt adunaţi în diferite vase. Cei sfinţi sunt adunaţi nu de îngeri, ci prin lucrarea celor care s-au străduit în numele Domnului. Deosebirea nu se face prin judecată, ci prin lucrătorii care se ocupă de cei buni.

Executarea publică a judecăţii

Executarea judecăţii este cu totul alt lucru. Lucrătorii nu au nimic a face cu ea. La sfârşitul veacului, îngerii vor ieşi şi vor despărţi pe cei răi din mijlocul celor drepţi – nu pe cei drepţi de restul, cum au făcut pescarii – şi îi vor arunca în cuptorul de foc, unde vor fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor (versetele 49,50).

Nu se spune aici nimic despre vreo lucrare a lor cu privire la cei drepți. Nu era lucrarea îngerilor de a pune pe cei drepți în vase, ci a pescarilor.

În cele două parabole, îngerii se ocupă de cei răi. În parabola neghinei, fusese prezentat rezultatul public, care are loc fie în timpul perioadei Împărăției cerurilor, fie după aceea. Lucrul acesta nu este repetat aici. Dar aici se adaugă lucrarea care trebuie făcută cu privire la cei drepți, când năvodul este plin. Soarta celor răi este prezentată încă o dată, pentru a se vedea diferența dintre lucrarea care se face cu privire la ei, față de cea împlinită de către pescari care adună pe cei buni în diferite vase.

De asemenea soarta celor răi este prezentată sub un alt punct de vedere: cei drepți sunt *lăsați* la locul lor. În parabola neghinei, judecata celor răi este declarată astfel: ei vor fi *aruncați* acolo unde vor fi plânsete şi scrâşniri de dinți; dar este descoperită în acelaşi timp starea generală a Împărăției, şi îi vedem pe cei drepți strălucind ca soarele în partea cea mai înălțată a Împărăției. În parabola năvodului, numai cei înțelepți înțeleg, cei care au gânduri spirituale văd; cei drepți sunt puşi în vase. În cea dintâi parabolă, înaintea judecății este, prin puterea spirituală, o separare care nu exista în starea publică generală a Împărăției, ci numai ceea ce providența a lucrat în câmp; iar grâul cel bun este primit în cer. Aici însă, separarea se face față de cei buni. Pentru priceperea spirituală, acesta era punctul principal, mai însemnat decât o manifestare publică; ulterior judecata va fi executată în fapt asupra celor răi; atunci cei drepți vor fi lăsați[1].

[1] În toate profețiile simbolice şi în parabole, explicația acestora merge dincolo de parabolă şi adaugă unele fapte; judecata executată mărturiseşte public despre ceea ce, în cadrul parabolei, poate fi înțeles doar prin discernământ spiritual. Parabola poate fi înțeleasă spiritual. Rezultatul există; judecata îl va arăta public. Înțelegem deci că explicația parabolei merge dincolo de parabola însăşi. Judecata explică ceea ce înainte nu putea fi înțeles decât în mod spiritual, şi introduce o nouă ordine de lucruri (comparați cu Daniel 7).

Explicarea parabolei peştilor

În explicarea celei de a doua parabole, adică în cazul neghinei, judecata absolută şi finală distruge şi consumă ce rămâne pe câmp şi care fusese deja strâns şi separat în mod providenţial de grâul cel bun. Îngerii sunt trimişi la sfârşit nu pentru a separa neghina de grâu (lucru care s-a făcut), ci pentru a arunca neghina în foc, curăţind astfel Împărăţia. În explicaţia parabolei peştilor (versetul 49) se face aceeaşi triere: vor fi oameni drepţi pe pământ şi cei răi vor fi despărţiţi de ei. Învăţătura practică a pildei acesteia este separarea celor buni dintre cei răi şi strângerea laolaltă a unui mare număr din cei dintâi. Aceasta se repetă de mai multe ori, mulţi buni fiind astfel strânşi laolaltă. Slujitorii Domnului sunt instrumentele folosite pentru ceea ce are loc în parabola însăşi.

Lucruri noi şi vechi

Parabolele acestea conţin lucruri vechi şi lucruri noi (versetele 51,52). Învăţătura despre Împărăţie, de exemplu, era bine cunoscută. Faptul că Împărăţia avea să ia formele descrise de Domnul, că avea să cuprindă toată lumea fără deosebire, poporul lui Dumnezeu avându-şi existenţa nu de la Avraam, ci din Cuvânt – toate acestea erau cu totul noi. Totul era de la Dumnezeu. Cărturarul avea desigur cunoştinţă despre Împărăţie, dar nu ştia nimic despre caracterul pe care o va lua ca Împărăţie a cerurilor întemeiată în lumea aceasta prin Cuvânt, de care totul depinde aici.

Lucrarea reluată printre iudei; Hristos respins ca Profet şi Împărat

După aceea (versetele 53 şi următoarele) Domnul reia lucrările Sale printre iudei[1]. Pentru ei, El nu era decât „fiul tâmplarului“;

[1] Capitolele care urmează sunt izbitoare în caracterul lor. Persoana lui Hristos ca Domnul (Yahve) din Psalmul 132 este adusă înainte, dar Israel este lăsat deoparte, ucenicii sunt lăsaţi singuri, în timp ce Isus Se roagă pe munte. El Se întoarce, Se alătură ucenicilor Săi, iar ţinutul Ghenezaretului Îl recunoaşte. Apoi avem, în capitolul 15, descrierea morală completă a

ei cunoşteau familia Lui pământească. Împărăția cerurilor nu era nimic pentru ei. Descoperirea Împărăției acesteia era dusă în altă parte şi acolo lucrurile divine erau comunicate. Iudeii nu vedeau nimic dincolo de lucrurile pe care inima firească le putea înțelege. Binecuvântarea Domnului era oprită de necredința lor: El era respins de Israel atât ca Profet cât şi ca Împărat.

CAPITOLUL 14

Moartea lui Ioan Botezătorul

Aici Evanghelia reia cursul istoric al acestor revelații, dar în aşa fel încât să facă să se arate spiritul care însufleţea mulțimea. Irod (iubind puterea sa pământească şi propria lui glorie mai mult decât supunerea față de mărturia lui Dumnezeu, şi legat mai mult de o gândire greşită omenească decât de conştiința lui, deşi părea să fi recunoscut în multe privințe puterea adevărului) tăiase capul precursorului lui Mesia, Ioan Botezătorul, pe care îl pusese în închisoare, ca să înlăture din fața soției sale pe acela care îl mustra cu credincioşie pentru păcatul în care trăia.

Isus, ca Yahve, îngrijeşte de toate nevoile poporului Său

Isus este sensibil față de însemnătatea faptei acesteia care Îi este adusă la cunoştință. Împlinind împreună cu Ioan, într-o lucrare smerită (deşi personal era nespus de înălțat față de el) mărturia lui Dumnezeu în popor, El Se simțea ataşat de Ioan în inima şi în lucrarea Lui, pentru că întotdeauna credincioşia în mijlocul răului uneşte strâns inimile; şi Isus a binevoit să ia un loc acolo

---

terenului pe care se afla Israel şi pe care trebuia să stea; dar se intră mai departe în ceea ce este inima omului. Apoi vedem ce este Dumnezeu, revelat în har credinței, chiar când aceasta se întâlneşte la o persoană dintre națiuni. Istoric, El recunoaşte încă pe Israel, dar în perfecțiune divină, nu şi în putere administrativă omenească. Atunci (în capitolul 16) este profetic introdusă Adunarea, iar în capitolul 17 este văzută Împărăția glorioasă. În capitolul 16 li s-a interzis să mai spună că El este Hristosul , deoarece timpul recunoaşterii lui ca Mesia se sfârşise.

unde era vorba de credincioşie (vezi Psalmul 40.9,10). Aflând despre moartea lui Ioan, El Se retrage într-un loc pustiu; dar, în timp ce Se depărta de mulţimea lui Israel, care începea astfel să respingă clar mărturia lui Dumnezeu, Isus nu încetează să fie susţinătorul tuturor nevoilor acestei mulţimi şi să dea astfel mărturie că Acela care putea îngriji direct de nevoile lor era acolo în mijlocul lor. Mulţimea care simţea aceste nevoi, deşi nu avea credinţă, totuşi admira puterea lui Isus şi L-a urmat în locul acela pustiu; şi Isus, făcându-I-se milă, a vindecat pe toţi cei bolnavi.

Seara, ucenicii L-au rugat să dea drumul mulţimii ca să-şi caute de mâncare. El n-a vrut şi a dat o mărturie deosebită despre prezenţa, în Persoana Sa, a Aceluia care avea să sature cu pâine pe săracii din poporul Său (Psalmul 132). Domnul (Yahve), Mântuitorul, care întărea tronul lui David, era acolo în Persoana Aceluia care trebuia să moştenească acest tron (versetele 13-21). Nu mă îndoiesc că cele douăsprezece coşuri cu ~~fărâmituri~~ se referă la numărul care arată totdeauna în Scripturi perfecţiunea puterii administrative exercitată de om.

Ucenicii ca instrumente ale binecuvântării şi puterii Împărăţiei

Este de observat de asemenea că Domnul aştepta ca cei doisprezece ucenici să fie capabili de a servi ca instrumente pentru împlinirea faptelor Sale de binecuvântare şi de putere, administrând potrivit puterii Sale binecuvântările Împărăţiei. „Daţi-le voi să mănânce“, spune El (versetul 16). Aceasta se aplică la binecuvântarea Împărăţiei Domnului şi la ucenicii lui Isus, cei doisprezece, ca fiind slujitorii ei; dar este şi un principiu foarte însemnat cu privire la efectul credinţei faţă de orice intervenţie a lui Dumnezeu în har. Credinţa ar trebui să poată folosi puterea care lucrează într-o astfel de intervenţie, pentru a produce lucrările potrivite acestei puteri, în conformitate cu rânduiala dispensaţiei respective şi cu înţelegerea acestei dispensaţii prin credinţă. Vom găsi în alte părţi acest principiu şi mai mult dezvoltat.

Ucenicii voiau să dea drumul mulțimii, neştiind să folosească puterea lui Hristos. Ei ar fi trebuit să ştie s-o folosească în favoarea lui Israel, potrivit gloriei Aceluia care Se afla în mijlocul lor.

Ucenicii în mijlocul mării; Isus în furtună şi în liniște

Dacă acum Domnul arăta cu o răbdare perfectă, prin faptele Sale, că Acela care putea să binecuvânteze în felul acesta pe Israel era în mijlocul poporului Său, totuşi dădea în acelaşi timp mărturie că El era despărțit de poporul acesta din cauza necredinței lui. Isus face ca ucenicii Lui să se suie într-o corabie ca să treacă marea, singuri; şi, dând drumul mulțimii, El Se urcă pe un munte, deoparte, ca să Se roage, în timp ce corabia în care sunt ucenicii este bătută de valurile mării, agitată de un vânt care era împotrivă: tablou mişcător a ceea ce urma să aibă loc. Dumnezeu, într-adevăr, a trimis pe ai Săi să treacă singuri marea furtunoasă a lumii, întâmpinând o împotrivire față de care este greu de luptat. În timpul acesta, Isus Se roagă singur, sus. El trimisese acasă pe cei din poporul iudeu care Îl înconjuraseră în timpul prezenței Sale aici pe pământ.

În afara caracterului ei general, plecarea ucenicilor ne prezintă în mod deosebit rămăşița evreiască. Petru, individual, ieşind din corabie, depăşeşte chiar, simbolic vorbind, poziția acestei rămăşițe. El reprezintă credința aceasta care, părăsind comoditatea pământească a corăbiei, merge în întâmpinarea lui Isus, care i S-a descoperit. Petru merge pe mare – încercare îndrăzneață, dar întemeiată pe cuvintele lui Isus: „Vino" (versetul 29). Dar observați că mersul acesta al lui Petru nu are altă bază decât cuvintele acestea: „Dacă eşti Tu" (versetul 28), adică Isus Însuşi. Nu există nici un sprijin, nici o posibilitate de a merge, dacă Îl pierzi din vedere pe Hristos. Totul depinde de El. Corabia era mijlocul cunoscut de a ajunge la locul dorit; numai credința care priveşte la Isus poate merge pe ape. Omul, numai ca om, se afundă prin chiar faptul că este acolo. Nimeni nu se poate menține deasupra apelor, în afară de credința care îşi găseşte în Isus puterea care este în El şi care apoi Îi urmează

exemplul. Dar este plăcut să fii ca Isus, să-L imiți; şi atunci eşti mai aproape de El, mai asemenea Lui. Aceasta este adevărata poziție a Adunării, în contrast cu rămăşița în caracterul ei obişnuit. Isus merge pe ape ca pe pământul tare. El, care a creat elementele aşa cum sunt, poate foarte bine să dispună de calitățile lor aşa cum Îi place.

El îngăduie furtunile pentru a ne pune la încercare credința. El merge pe valurile furioase ca şi pe timp liniştit. De altfel furtuna nu schimbă nimic. Cel care se afundă în ape, se va afunda în timp liniştit ca şi în furtună, iar cel care poate merge pe ape, va merge în furtună ca şi atunci când apele sunt potolite. Dar îndată ce priveşti la împrejurări, credința se duce şi Domnul este uitat. Deseori, într-adevăr, împrejurările ne fac să-L uităm pe Isus, acolo unde credința în Cel care este mai presus de toate lucrurile ar trebui să ne facă în stare să le dominăm.

Totuşi, Dumnezeu fie lăudat, Cel care cu propria Sa putere merge pe ape este prezent pentru a susține credința şi paşii şovăitori ai sărmanului ucenic; oricum ar fi, credința aceasta adusese pe Petru atât de aproape de Isus încât El îi întinde mâna şi îl susține. Greşeala lui Petru era că el privea la valuri, la furtună (care, de fapt nu avea însemnătate), în loc să privească la Isus, care nu Se schimbase şi mergea chiar peste valuri, fapt pe care credința lui Petru ar fi trebuit să-l remarce. Cu toate acestea, strigătul disperării lui a pus în activitate puterea lui Isus, aşa cum credința lui Petru ar fi trebuit s-o facă: însă aceasta era acum spre ruşinea lui, în loc să fi fost în bucuria părtăşiei cu Domnul şi mergând ca El.

În corabie cu rămăşița; în Ghenezaret şi, în viitor, în lume

După ce Isus S-a suit în corabie, vântul a încetat. Aşa va fi şi când Domnul Se va întoarce la rămăşița poporului Său în lumea aceasta. Atunci de asemenea El va fi adorat ca Fiu al lui Dumnezeu de toți cei care sunt în corabie cu rămăşița lui Israel. La Ghenezaret, Isus Îşi arată din nou puterea care mai târziu va înlătura de pe pământ tot răul pe care Satan l-a făcut.

Când va veni El din nou, lumea Îl va recunoaşte. Acesta este un tablou frumos al rezultatului respingerii lui Hristos în mijlocul poporului evreu, respingere pe care Evanghelia după Matei ne-a prezentat-o deja.

CAPITOLUL 15

Punerea deoparte de către Dumnezeu a sistemului iudaic

Capitolul acesta ne prezintă pe om şi pe Dumnezeu, contrastul moral între învăţătura lui Hristos şi cea a iudeilor; de asemenea, sistemul iudaic este, din punct de vedere moral, înlăturat de Dumnezeu. Vorbind despre sistem, mă gândesc la întreaga stare morală a iudeilor ajunsă un sistem prin făţărnicia care căuta să ascundă nelegiuirea, însă înălţându-se în ochii lui Dumnezeu înaintea Căruia se prezentau pe ei înşişi. Ei se serveau de numele lui Dumnezeu pentru a coborî, sub pretextul evlaviei, mai jos decât regulile conştiinţei naturale. În felul acesta un sistem religios devine marele instrument al puterii vrăjmaşului, şi mai ales atunci când acest sistem din care a rămas doar numele, a fost instituit de Dumnezeu. Dar prin aceasta omul este judecat, pentru că iudaismul însemna omul care avea legea şi cultura transmise din partea lui Dumnezeu.

Moralitatea adevărată şi tradiţia

Judecata pe care Domnul o rosteşte asupra sistemului acestuia făţarnic, arătându-i rezultatul, adică punerea deoparte a lui Israel, dă loc unei învăţături care merge şi mai departe. Cercetând inima omului şi judecând pe om după ceea ce iese din ea, se vede că inima lui este un izvor al tuturor nelegiuirilor; El arată astfel foarte clar că orice adevărată moralitate îşi are temelia în convingerea despre păcat şi în mărturisirea lui. Fără această convingere şi această mărturisire, inima este întotdeauna într-o atitudine greşită şi se consideră satisfăcută. Astfel Isus ajunge la izvorul tuturor lucrurilor şi iese din relaţiile speciale şi temporare ale poporului evreu pentru a intra în adevărata moralitate care aparţine tuturor timpurilor. Ucenicii nu ţineau

tradiția bătrânilor (versetele 1,2); Domnul nu Își făcea griji cu această tradiție. El prinde ocazia cu acuzația aceasta ca să atingă conștiința acuzatorilor lor, spunând adevărul acesta, că judecata care va veni în urma respingerii Fiului lui Dumnezeu era îndreptățită și de temeiul relațiilor care existau deja între Dumnezeu și Israel.

Cărturarii și fariseii anulau porunca lui Dumnezeu prin tradițiile lor, și aceasta într-un punct capital și de care depindeau toate binecuvântările pământești pentru copiii lui Israel. Isus (versetele 8,9) le arată astfel, prin propriile lor rânduieli, fățărnicia profundă, egoismul și zgârcenia acelora care pretindeau că ar fi conducători ai poporului și că i-ar forma inima pentru moralitatea și închinarea către Domnul (Yahve). Isaia rostise deja judecata lor.

Omul arătat în adevăratul lui caracter înaintea lui Dumnezeu

Apoi El arată mulțimii (începând cu versetul 10) că problema se pune în ceea ce este omul, ce iese din inima lui, din lăuntrul ființei lui; și descrie șuvoaiele întunecate care vin din acest izvor corupt. Dar ce scandaliza pe cei care se socoteau ei înșiși drepți înaintea lumii acesteia și ce era de neînțeles chiar pentru ucenici era adevărul simplu cu privire la inima omului așa cum este cunoscută ea de Dumnezeu. Nimic nu este mai simplu decât adevărul, atunci când este cunoscut; nimic nu este atât de dificil, atât de neclar, când o judecată este formată cu privire la el de către inima unui om care nu are adevărul. Omul judecă potrivit propriilor sale gânduri și adevărul nu se află în ele. Într-un cuvânt, Israel și îndeosebi Israelul religios este pus în contrast cu adevărata morală: omul este pus în propria lui responsabilitate și arătat în adevăratul lui caracter înaintea lui Dumnezeu.

Formele exterioare sau curăția lăuntrică

Isus cercetează inima; dar, purtându-Se cu har, El lucrează potrivit inimii lui Dumnezeu, pe care o arată ca fiind deasupra

termenilor obişnuiţi ai relaţiilor lui Dumnezeu cu Israel. O persoană divină, Dumnezeu, poate umbla în limitele legământului pe care l-a dat, dar nu este limitată de el. Necredincioşia poporului Său faţă de acest legământ dă ocazia de a ne arăta pe Domnul plasându-Se deasupra lui. Notaţi aici efectul religiei tradiţionale care orbeşte judecata morală. Ce este mai clar şi mai simplu ca adevărul acesta, că ceea ce întinează pe om nu este ceea ce el mănâncă, ci ce iese din gura şi din inima sa? Dar ucenicii nu puteau să înţeleagă lucrul acesta, fiind sub influenţa nefericită a învăţăturii fariseice care punea formele exterioare în locul curăţiei lăuntrice.

Cererea femeii canaanite; asprimea aparentă a Domnului

Hristos părăseşte atunci hotarele lui Israel şi disputele cu cărturarii din Ierusalim, pentru a vizita locurile cele mai depărtate de privilegiile iudaice. S-a dus în părţile Tirului şi Sidonului (versetul 21), aceste cetăţi pe care El Însuşi le dăduse ca exemple ale celor care erau cei mai departe de pocăinţă. Vedeţi capitolul 11, unde El pune aceste oraşe în acelaşi rând cu Sodoma şi Gomora, ba chiar mai împietrite decât acestea.

O femeie a venit din ţinuturile acestea. Ea era dintr-un popor blestemat, potrivit principiilor care deosebeau pe Israel (Deuteronom 7.1,2). Era canaanită. Femeia aceasta a venit să ceară intervenţia lui Isus pentru fiica ei stăpânită de un demon. Cerând lui Isus favoarea aceasta, ea se serveşte de titlul pe care credinţa îl recunoştea Domnului în relaţia Sa cu iudeii, şi Îi spune: „Fiu al lui David". Aceasta dă loc unei întregi dezvoltări a poziţiei Domnului şi, în acelaşi timp, a condiţiilor sub care omul putea spera să aibă parte de bunătatea Sa, de revelaţia lui Dumnezeu Însuşi.

Ca *Fiu al lui David*, El nu are nimic a face cu o canaanită. El nu-i răspunde. Ucenicii ar fi vrut ca El să-i satisfacă cererea, ca să scape de ea, să termine cu această stăruinţă plictisitoare. Domnul le răspunde că El nu este trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel (versetul 24). Şi aşa stăteau lucrurile. Oricare ar fi putut fi planurile lui Dumnezeu arătate cu ocazia respingerii

Sale (vedeți Isaia 49), El era slujitor al tăierii împrejur pentru adevărul lui Dumnezeu, ca să împlinească promisiunile făcute părinților (Romani 15.8).

Luându-şi adevăratul loc, femeia canaanită se bucură de bunătatea suverană a lui Dumnezeu față de națiuni

Femeia, cu un limbaj mai simplu şi mai direct, expresie mai naturală a sentimentelor ei, cere intervenția plină de îndurare a Aceluia în a Cărui putere ea îşi pune toată încrederea. Domnul îi răspunde că nu este potrivit să iei pâinea copiilor şi s-o arunci cățeilor (versetul 26). Vedem aici adevărata poziție a Domnului, ca Unul care venise la Israel; promisiunile erau pentru copiii Împărăției. Fiul lui David era administratorul acestor promisiuni. Putea El atunci să nu ia în seamă ceea ce distingea poporul lui Dumnezeu?

Dar credința aceasta care îşi trage tăria din nevoia ei şi care nu găseşte alt ajutor decât în Domnul Însuşi, acceptă umilirea poziției ei şi socoteşte că la Domnul există pâine şi pentru foamea acelora care nu au dreptul la ea. Credința aceasta stăruie în felul acesta, pentru că era o nevoie bine simțită şi era încredere în Cel care venise în har.

Ce a făcut El prin duritatea Sa aparentă? El a adus sărmana femeie la sentimentul şi la exprimarea adevăratului ei loc înaintea lui Dumnezeu, adică la adevărul cu privire la ea. Dar atunci este adevărat să spui că Dumnezeu era mai puțin bun decât credea ea, mai puțin bogat în îndurare față de cea lipsită de orice, care nu avea speranță şi încredere decât în îndurarea aceasta? A spune aceasta înseamnă a tăgădui caracterul şi natura lui Dumnezeu, a cărui expresie, adevăr şi martor pe pământ era Isus; ar fi însemnat să Se tăgăduiască pe Sine Însuşi şi scopul misiunii Sale. Isus nu putea spune: „Dumnezeu nu are o fărâmitură pentru o astfel de făptură". El răspunde cu toată inima: „O, femeie, mare este credința ta; facă-ți-se după cum voieşti!" (versetul 28). Dumnezeu iese din limitele strâmte ale legământului Său cu evreii pentru a lucra în bunătatea Sa

suverană, potrivit însăşi firii Sale. El Se arată ca Dumnezeu al bunătăţii, şi nu numai ca Yahve al lui Israel.

Simţul nevoii şi Izvorul binecuvântării

Dar bunătatea aceasta se arată faţă de un suflet adus să recunoască, în prezenţa acestei bunătăţi, că nu are nici un drept la ea. Aici a condus-o aparenta duritate a Domnului. Ea primea totul prin har, fiind ea însăşi nedemnă de orice. Aşa, şi numai aşa, orice suflet obţine binecuvântarea. Nu este numai simţul nevoilor ei – femeia canaanită îl avea de la început – nevoile ei au adus-o aici. Nu era de ajuns să-şi dea seama că Domnul Isus poate să răspundă nevoilor ei; femeia a venit recunoscând lucrul acesta. Trebuie să ne aflăm în prezenţa singurului izvor de binecuvântare şi să fim aduşi să simţim că, deşi suntem acolo, nu avem nici un drept de a ne bucura de el. Şi aceasta este o poziţie extrem de grea. Când am ajuns aici, totul este har. Dumnezeu poate atunci să lucreze potrivit propriei Sale bunătăţi; şi El răspunde oricărei dorinţe pe care inima şi-o poate forma pentru adevărata ei fericire.

Inima omului şi inima lui Dumnezeu; înţelepciunea, credincioşia şi harul lui Dumnezeu

Vedem deci aici pe Hristos, slujitor al tăierii împrejur pentru adevărul lui Dumnezeu, ca să împlinească promisiunile făcute părinţilor şi pentru ca naţiunile să glorifice pe Dumnezeu pentru îndurarea Sa, potrivit cu ce este scris: Romani 15.8,9. În acelaşi timp, adevărul acesta din urmă arată starea reală a omului şi harul deplin şi perfect al lui Dumnezeu. Dumnezeu lucrează potrivit acestui adevăr, rămânând totuşi credincios promisiunilor Sale; şi înţelepciunea Sa se desfăşoară într-un fel care trezeşte admiraţia noastră.

Vedem cât de mult introducerea în locul acesta a istoriei femeii canaanite dezvoltă şi ilustrează partea aceasta a Evangheliei pe care o studiem. Începutul capitolului expune starea morală a iudeilor, falsitatea religiozităţii fariseice şi preoţeşti; el face să vedem starea adevărată a omului ca om,

ce fel de izvor este inima omului şi apoi descoperă inima lui Dumnezeu aşa cum este ea manifestată în Isus. Felul de purtare al lui Isus faţă de femeia aceasta arată credincioşia lui Dumnezeu faţă de promisiunile Sale; şi binecuvântarea, în sfârşit acordată, face să reiasă harul deplin al lui Dumnezeu, în legătură cu manifestarea adevăratei stări a omului, recunoscută de conştiinţă – harul ridicându-se mai presus de blestemul care apăsa asupra obiectului acestui har – ridicându-se mai presus de orice, pentru a-şi croi un drum până la nevoia pe care credinţa i-o prezenta.

În Galileea; dovezi reînnoite ale îndurării Domnului

Acum Domnul Se retrage de acolo şi Se duce în Galileea, locul în care era în legătură cu rămăşiţa disprețuită a iudeilor. Nu era nici Sionul, nici templul, nici Ierusalimul, ci cei săraci ai turmei, acolo unde poporul zăcea în mare întuneric (Isaia 8.9). Mila Sa urmează acolo rămăşiţa săracă şi se arată încă de partea ei. El reînnoieşte dovezile, nu numai ale milei Sale simţitoare, ci şi ale prezenţei Sale, care satură cu pâine pe cei săraci din poporul Său. Totuşi nu foloseşte puterea administrativă pe care ar fi putut-o încredinţa ucenicilor Săi, ci lucrează potrivit propriei Sale perfecţiuni şi luând El Însuşi iniţiativa. El are grijă de nevoile rămăşiţei poporului Său. Apoi s-au strâns şapte coşniţe pline cu resturile firimiturilor de pâine (versetul 37). Isus pleacă fără să aibă loc şi alte întâmplări.

Am văzut moralitatea valabilă în toate timpurile şi adevărul lăuntric înlocuite cu făţărnicia formelor, religia legalistă a omului şi inima lui arătată ca un izvor de rău şi de nimic altceva; iar, pe de altă parte, inima lui Dumnezeu pe deplin descoperită, ridicându-se mai presus de orice dispensaţie pentru a arăta harul deplin care este în Hristos. Astfel dispensaţiile sunt puse deoparte, deşi bine recunoscute, şi prin aceasta omul şi Dumnezeu sunt descoperiţi pe deplin.

Acesta este un capitol minunat, arătând ceea ce este etern în adevărul cu privire la Dumnezeu şi ceea ce revelaţia lui Dumnezeu dezvăluie în om. Şi aceasta, observaţi, dă ocazia

de a revela, în capitolul următor, Adunarea, care nu este o dispensaţie, ci este întemeiată pe ceea ce Hristos este, Fiul Dumnezeului Celui viu. În capitolul 12, Hristos este respins în dispensaţia în care se afla şi, în capitolul 13, acesteia îi ia locul Împărăţia. Aici omul este pus deoparte, la fel tot ce a făcut el din lege, iar Dumnezeu lucrează potrivit propriului Său har, mai presus de toate dispensaţiile. Apoi apar Adunarea şi Împărăţia în glorie.

CAPITOLUL 16

Răspunsul Domnului faţă de inima şi voinţa necredincioasă

Capitolul 16 nu se rezumă la prezentarea harului lui Dumnezeu, ci merge mai departe. Isus descoperă ceea ce avea să se formeze în sfaturile acestui har în care El era recunoscut, arătând că toţi cei mândri din poporul lui Dumnezeu sunt lepădaţi, că Dumnezeu se scârbise de ei (Zaharia 11), aşa cum şi ei disprețuiau pe Dumnezeu. Închizând ochii (în perversitatea voinţei lor) faţă de semnele minunate şi binefăcătoare ale puterii Sale, pe care El le arăta fără încetare săracilor care Îl căutau, fariseii şi saducheii – marcaţi totuşi, prin forţa lucrurilor care se manifestau prin El, deşi necredincioşi cu voinţa şi cu inima – cer un semn din cer. Domnul le reproşează necredinţa, arătându-le că dacă ei ştiau să deosebească semnele cerului (versetele 2,3), totuşi semnele timpurilor erau şi mai izbitoare. Ei erau generaţia adulteră şi rea şi El „i-a părăsit": expresie semnificativă despre ceea ce se petrecea atunci în Israel.

Ucenicii uituci înştiinţaţi cu un har răbdător

Isus previne pe ucenicii Săi care uitau repede, împotriva şireteniilor acestor subtili adversari ai adevărului şi ai Aceluia pe care Dumnezeu Îl trimisese ca să le aducă la cunoştinţă acest adevăr (versetele 5-12). Israel ca popor este părăsit în persoana conducătorilor lor. În acelaşi timp, într-un har răbdător, El aminteşte ucenicilor Săi ce le explicase prin cuvintele Sale.

Revelația Tatălui către Petru cu privire la Persoana lui Hristos

După aceea Isus întreabă pe ucenicii Săi ce zic oamenii despre El (versetul 13 şi următoarele). Toate gândurile oamenilor nu erau decât păreri, nu credință; arătau nesiguranța care ține de indiferența morală, de lipsa acestor nevoi simțite ale sufletului, care nu se pot linişti decât în adevăr, în Mântuitorul. Apoi Isus întreabă pe ucenici ce spuneau ei înşişi despre El. Petru, căruia Tatăl a binevoit să i Se descopere îşi arată credința, răspunzând: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului *Celui Viu*". Nici un fel de nesiguranță, nici doar o simplă opinie, ci efectul puternic al revelației făcute de Tatăl Însuşi, despre Persoana lui Hristos, ucenicului pe care El l-a ales pentru a se bucura de privilegiul acesta.

Trei clase prezentate

Aici reiese într-un fel remarcabil starea poporului, nu cu privire la lege, ca în capitolul dinainte, ci cu privire la Hristos care le-a fost prezentat. Este o stare ce apare în contrast cu revelarea gloriei Sale către cei care Îl urmaseră. Avem astfel trei clase: în primul rând, fariseii aroganți şi necredincioşi; apoi, persoanele care simțeau şi recunoşteau că în Hristos era o putere divină şi o autoritate, dar care rămâneau indiferente; în sfârşit, aceia care beneficiau de revelația lui Dumnezeu şi de credința transmisă pe căi divine.

Harul în contrast cu neascultarea

În capitolul 15, harul față de cel care nu are altă speranță este pus în contrast cu neascultarea şi cu pervertirea din ipocrizie a legii, prin care cărturarii şi fariseii căutau să acopere neascultarea aceasta sub pretextul evlaviei.

Revelația Persoanei lui Hristos ca temelie a Adunării şi administrare a Împărăției

Capitolul 16, judecând necredința fariseilor cu privire la Persoana lui Hristos şi punând deoparte pe aceşti oameni

pervertiți, introduce revelarea acestei Persoane ca temelie a Adunării care avea să înlocuiască pe iudei ca martor al lui Dumnezeu pe pământ; şi apoi El arată planurile lui Dumnezeu cu privire la întemeierea acestei Adunări. El ne arată totodată administrarea Împărăției aşa cum se stabilea ea atunci pe pământ.

Hristos, Mesia, Fiul lui Dumnezeu

Să ne gândim în primul rând la revelarea persoanei lui Hristos.

Petru mărturiseşte că Isus este Hristosul, împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu şi a profeților care anunțau împlinirea lor. El era Cel care trebuia să vină, Mesia promis de Dumnezeu.

Mai mult, El era Fiul lui Dumnezeu. Psalmul 2 vestise că, în ciuda uneltirilor căpeteniilor decăzute ale poporului şi a vrăjmăşiei pline de îngâmfare a împăraților pământului, Împăratul lui Dumnezeu va fi uns pe muntele Sion. Acesta era Fiul, născut din Dumnezeu. Împărații şi judecătorii pământului[1] sunt chemați să I se supună, ca să nu fie loviți de toiagul puterii Lui când va lua națiunile ca moştenire. De aceea credinciosul adevărat aştepta pe Fiul lui Dumnezeu, născut la timpul potrivit pe pământ. Petru mărturiseşte că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Aşa făcuse şi Natanael: „Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Tu eşti împăratul lui Israel" (Ioan 1.49). Marta a spus acelaşi lucru mai târziu.

Fiul Dumnezeului celui viu, piatra de temelie a puterii de viață neschimbătoare

Totuşi Petru, în mod special învățat de Tatăl, adaugă la mărturia sa un cuvânt simplu, însă plin de putere: „Tu eşti Fiul Dumnezeului *celui viu*." Isus este nu numai Cel care împlineşte

[1] Studiul Psalmilor ne-a făcut să înțelegem că lucrul acesta este în legătură cu stabilirea rămăşiței iudaice în binecuvântare în zilele din urmă.

promisiunile şi răspunde profeţiilor; El este Fiu al Dumnezeului celui viu, al Aceluia în care *este* viaţa şi care poate să dea viaţa.

El moşteneşte această putere de viaţă în Dumnezeu, pe care nimic n-o poate învinge nici distruge. Cine ar putea învinge puterea Lui – a acestui Fiu – care a venit de la „Cel care este viu"? Satan are puterea morţii; el este cel care ţine pe om sub stăpânirea acestei consecinţe înfricoşătoare a păcatului; şi aceasta, prin judecata dreaptă a lui Dumnezeu, care îi constituie puterea. Expresia din versetul 18, „porţile Locuinţei Morţilor" (Hadesului), a locului nevăzut, se referă la această împărăţie a lui Satan.

Deci pe această putere, care reduce la nimic fortăreaţa vrăjmaşului, este zidită Adunarea. Viaţa lui Dumnezeu nu va fi nimicită. Fiul Dumnezeului celui viu nu va fi învins. Ceea ce Dumnezeu întemeiază pe stânca aceasta a puterii de viaţă neschimbătoare în Fiul Său, nu va fi răsturnat de împărăţia morţii. Dacă omul a fost învins şi a căzut sub puterea acestei împărăţii a răului, Dumnezeu, Dumnezeul celui viu nu poate fi învins. Şi tocmai pe această temelie zideşte Hristos Adunarea Sa. Ea este lucrarea lui Hristos, întemeiată pe El ca Fiu al Dumnezeului celui viu şi nu al celui dintâi Adam; Adunarea nu este întemeiată pe întâiul Adam, ci pe lucrarea lui Hristos, împlinită potrivit puterii pe care adevărul acesta îl descoperă. Persoana lui Isus, Fiul Dumnezeului celui viu îi este puterea. Învierea a dovedit puterea aceasta. Acolo, El este declarat Fiu al lui Dumnezeu în putere. De aceea, Isus a început lucrarea aceasta nu în timpul vieţii Sale, ci atunci când a înviat. Viaţa era în El Însuşi; dar după ce Tatăl a zdrobit chiar porţile Hadesului – ba chiar El, prin puterea Sa divină a făcut aceasta şi a înviat – fiind înălţat la cer, El începe să zidească, prin Duhul Sfânt, ceea ce puterea morţii sau a celui care a fost deja învins, nu va putea niciodată să nimicească. Persoana Lui este avută în vedere aici şi pe persoana Lui se întemeiază totul. Învierea este dovada că El este Fiul Dumnezeului celui viu şi că porţile Hadesului nu pot face nimic împotriva Lui; puterea lor este distrusă prin înviere. Prin aceasta, noi vedem că Adunarea (deşi întemeiată

pe pământ) este mai mult decât o dispensaţie; fapt ce nu se poate spune şi despre Împărăţie.

Lucrarea crucii era necesară; dar aici nu este vorba de ceea ce cerea judecata dreaptă a lui Dumnezeu sau îndreptăţirea unui individ, ci de ce anume zdrobea puterea vrăjmaşului. I-a fost dat lui Petru să recunoască persoana Aceluia care trăia potrivit puterii vieţii din Dumnezeu. Era o revelaţie deosebită şi directă din cer, din partea Tatălui. Fără îndoială, Hristos dăduse destule dovezi despre ceea ce era; dar ele n-au dovedit nimic inimii omului. Revelaţia Tatălui era mijlocul de a şti cine era El, şi aceasta mergea mult mai departe decât speranţele legate de Mesia.

Numele dat lui Petru

Aici, Tatăl descoperise direct adevărul persoanei însăşi a lui Hristos, o revelaţie care mergea dincolo de orice relaţie cu iudeii. Pe această temelie, Hristos va zidi Adunarea Sa. Petru, deja numit în felul acesta de către Domnul, primeşte cu ocazia aceasta o confirmare a acestui titlu. Tatăl descoperise lui Simon, fiul lui Iona, taina persoanei lui Isus; şi apoi Isus indică de asemenea, prin numele pe care i-l dă[1], stabilitatea, tăria, durabilitatea, puterea practică a slujitorului Său favorizat de har.

Dreptul de a da un nume aparţine unei persoane superioare care poate recunoaşte celui care îl poartă, locul său şi numele său în familie sau în poziţia în care persoana inferioară se găseşte. Dreptul acesta, când este real, presupune discernământ, inteligenţă în ceea ce se face: Adam dă nume animalelor (Geneza 2.19,20). Nebucadneţar dă nume noi iudeilor captivi (Daniel 1.7); împăratul Egiptului, lui Eliachim, pe care l-a pus pe tron (2 Împăraţi 23.34). Isus ia deci locul acesta, spunând lui Petru: *Tatăl* ţi-a descoperit lucrul acesta, iar Eu *de asemenea* îţi dau un loc şi un nume în legătură cu

[1] Textul din capitolul 16.18 trebuie să fie citit aşa: „Şi Eu de asemenea îţi spun".

harul acesta. Pe ceea ce Tatăl ți-a descoperit voi zidi Adunarea[1] Mea, pe care (fiind întemeiată pe această viață care vine de la Dumnezeu) porțile Locuinței morților nu o vor învinge; şi Eu care zidesc pe această temelie de nezdruncinat, Eu îți dau locul unei *pietre* (*Petru*) în legătură cu acest templu viu. Prin darul lui Dumnezeu, tu aparții deja prin natură clădirii – piatră vie, având cunoştința adevărului acestuia care îi este temelia şi care face din fiecare piatră o parte din clădire. Petru era în mod sigur aşa, prin mărturia aceasta; el era aşa şi mai dinainte, prin alegerea lui Dumnezeu. Tatăl îi face descoperirea aceasta în suveranitatea Sa. Domnul îi stabileşte în acelaşi timp locul pe care îl are, deoarece El are dreptul de administrare şi autoritate în Împărăția pe care avea s-o întemeieze.

Iată ce ni se spune cu privire la Adunare, numită aici pentru prima dată, iudeii fiind puşi deoparte din cauza necredinței lor, iar omul fiind încredințat de păcatul lui.

Împărăția lui Dumnezeu pe pământ guvernată din ceruri; cheile ei

Un alt subiect se prezintă în legătură cu cel al Adunării pe care Domnul avea s-o zidească; este vorba de Împărăția care trebuia să fie stabilită. Împărăția aceasta trebuia să ia forma Împărăției cerurilor; aşa era în planurile lui Dumnezeu; dar Împăratul fiind neprimit pe pământ, Împărăția avea să se stabilească acum într-un mod cu totul special.

Totuşi, aşa respins cum era, Domnul ținea cheile acestei Împărății; autoritatea Împărăției era a Lui. El avea să le

[1] Este important să distingem aici Adunarea pe care Hristos o zideşte, neterminată încă, dar pe care El Însuşi o zideşte, însă care, manifestată în lume ca un întreg, este zidită sub răspundere, de către om. În Efeseni 2.20,21 şi în 1 Petru 2.4,5 avem această construcție care creşte şi este zidită. Nu este făcută nici o mențiune despre lucrarea omului, într-unul sau altul din aceste locuri; ea este o lucrare divină. În 1 Corinteni 3, Pavel este un arhitect înțelept; alții pot zidi lemn, fân, trestie. Confundarea acestor lucruri a stat la baza papalității şi a altor corupții care se întâlnesc în ceea ce se numeşte biserică. Adunarea lui Dumnezeu, văzută în realitatea ei, este o lucrare divină pe care Hristos o împlineşte şi care rămâne.

încredințeze lui Petru, care, atunci când El va fi plecat, să deschidă porțile Împărăției, întâi pentru iudei şi apoi pentru națiuni. Petru trebuia apoi să-şi exercite autoritatea în Împărăție, din partea Domnului; în felul acesta, ce va lega pe pământ în numele lui Hristos (adevăratul Împărat, deşi înălțat la cer), va fi legat în cer şi dacă va dezlega ceva pe pământ, actul respectiv va fi recunoscut în cer.

Într-un cuvânt, Petru avea autoritatea de a da comanda în Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, ea având acum caracterul de Împărăție a cerurilor, pentru că Împăratul ei era în cer, iar cerul pecetluia cu autoritatea lui faptele lui Petru. Dar aici este vorba de faptul că cerul era de acord cu deciziile luate de Petru pe pământ, nu că Petru lega şi dezlega pentru cer. Adunarea, fiind în legătură cu caracterul Fiului Dumnezeului celui viu şi zidită pe Hristos, deşi formată pe pământ, aparține cerului; Împărăția, deşi dirijată din cer, aparține pământului – aici îşi are ea locul şi slujirea[1].

[1] Observați aici ce am spus şi în alte părți: nu există chei ale Bisericii sau Adunării, sau chei pentru ea. Petru avea cheile administrării în Împărăție. Dar ideea de chei în legătură cu Biserica sau puterea cheilor în Biserică este curată închipuire. Nu există un astfel de lucru. Biserica este zidită; oamenii nu zidesc cu chei, şi Hristos (nu Petru) zideşte. În plus faptele astfel recunoscute erau acte administrative, aici pe pământ. Cerul îşi punea pecetea pe aceste fapte; ele nu sunt în legătură cu cerul, ci cu administrarea pământească a Împărăției.

Mai mult, trebuie remarcat că tot ce este dăruit aici este un lucru individual şi personal. Era un nume şi o autoritate încredințate lui Simon, fiul lui Iona.

Alte câteva observații ne vor ajuta să înțelegem mai bine însemnătatea acestor capitole. În pilda semănătorului (capitolul 13), Persoana Domnului nu ne este prezentată; nu este vorba decât de a semăna, nu de a secera. În cea dintâi pildă a Împărăției, El este Fiul Omului, iar câmpul este lumea. Isus este cu totul în afara iudaismului. Capitolul 14 ne arată starea de lucruri de la respingerea lui Ioan până la timpul în care Domnul, la întoarcerea Sa, va fi recunoscut acolo unde El a fost respins. În capitolul 15 este arătată lupta morală şi Dumnezeu Se arată în har, ca fiind mai presus de rău. Dar în capitolul 16 avem Persoana Fiului lui Dumnezeu, Dumnezeul Cel viu, apoi Adunarea şi Hristos care o zideşte; în capitolul 17, Împărăția cu Fiul Omului venind în glorie. Cheile (deşi

Planurile de viitor ale lui Dumnezeu în Adunare şi Împărăţie, în legătură cu Petru

Patru lucruri sunt arătate de Domnul în textul acesta:

1. Revelaţia făcută de Tatăl lui Simon;

2. Numele dat acestui Simon de către Isus care avea să zidească Adunarea Sa pe temelia revelată în ceea ce Tatăl comunicase lui Simon;

3. Adunarea zidită de Hristos Însuşi, încă incompletă, pe temelia persoanei lui Isus recunoscut ca Fiu al Dumnezeului celui viu;

4. Cheile Împărăţiei încredinţate lui Petru, adică autoritatea în Împărăţie dată lui Petru ca să administreze Împărăţia aceasta din partea lui Hristos şi să rânduiască în ea lucruri care erau după voia Sa şi care aveau să fie recunoscute în cer. Toate acestea sunt în legătură personală cu *Simon* (datorită alegerii Tatălui, care îl pusese deoparte în înţelepciunea Sa pentru a primi revelaţia aceasta) şi în virtutea autorităţii lui Hristos (care i-a dăruit numele care îl evidenţia, ca beneficiar al acestei favori).

Moartea Domnului anunţată; tranziţia de la sistemul mesianic la întemeierea Adunării

Odată ce Domnul a făcut cunoscute astfel planurile lui Dumnezeu cu privire la viitor – planuri care să fie împlinite în Adunare şi în Împărăţie – nu mai era loc pentru prezentarea Sa ca Mesia către iudei. Nu înseamnă că El abandona mărturia aceasta plină de har şi de răbdare faţă de popor, mărturie pe care El a dat-o în tot timpul lucrării Sale. Nu; mărturia aceasta continua de fapt, dar ucenicii Săi aveau să înţeleagă că nu mai era lucrarea lor să-L vestească poporului ca fiind Hristosul. De asemenea, de aici înainte El începe să înveţe pe ucenicii

---

cerul este de acord cu folosirea lor de către Petru) erau, aşa cum am văzut, cele ale Împărăţiei (nu ale Adunării); şi aceasta, aşa cum ne arată parabola neghinei, avea să se strice şi să se distrugă în mod iremediabil. Hristos, şi nu Petru, zideşte Adunarea (comparaţi cu 1 Petru 2.4,5).

Săi că trebuia să sufere, să fie omorât şi să învie (versetul 21 şi următoarele).

Petru făcând lucrarea vrăjmaşului; singura cale este crucea

Dar oricât de binecuvântat şi onorat a fost Petru prin revelaţia pe care Tatăl i-o făcuse, inima lui încă ţinea într-un mod firesc la gloria omenească a Stăpânului său (şi de fapt la a sa proprie) şi era departe de a se ridica la înălţimea gândurilor lui Dumnezeu. Şi în mod trist el nu este singurul în felul acesta! Una este să fii convins de adevărurile cele mai înalte şi chiar să te bucuri în mod sincer de ele ca adevăruri, şi alta este să ai inima formată pentru sentimente şi pentru un mers aici pe pământ care să fie potrivite cu aceste adevăruri. Ceea ce lipseşte nu este sinceritatea în a te bucura de adevăr, ci atitudinea de a ţine firea, eul, în poziţia de mort faţă de lume. Ne putem bucura cu sinceritate de adevăr aşa cum ne este el prezentat din partea lui Dumnezeu şi totuşi să nu dăm morţii mădularele cărnii şi să nu avem o inimă într-o stare potrivită acestui adevăr.

Petru, de curând atât de onorat prin revelaţia gloriei lui Isus şi făcut într-un mod atât de deosebit depozitarul administrării Împărăţiei încredinţate Fiului – având un loc distinct în starea de lucruri care avea să urmeze respingerii lui Hristos de către iudei, tocmai acest Petru face acum lucrarea vrăjmaşului cu privire la supunerea perfectă a lui Isus, la suferinţa şi la ruşinea care aveau să introducă această glorie şi să caracterizeze Împărăţia. Vai! Totul era limpede; Petru gândea la lucrurile omului, nu la cele ale lui Dumnezeu. Dar Domnul în credincioşia Sa, îl respinge pe Petru în privinţa aceasta şi învaţă pe ucenicii Săi că singura cale, rânduită şi necesară, este crucea; şi cine voia să-L urmeze, trebuia să intre pe această cale pe care El Se angajase. De altfel, ce ar folosi un om să câştige lumea întreagă, dacă şi-ar pierde sufletul? Pentru că despre aceasta era vorba[1], şi nu în primul rând despre gloria văzută, din Împărăţie.

[1] În cea dintâi epistolă a lui Petru întâlnim deseori gândurile acestea – cuvintele „speranţă vie", „piatră vie" – folosite pentru Hristos şi apoi

Necredința printre iudei şi în inimile ucenicilor

După ce am cercetat capitolul 16, ca fiind expresia trecerii de la sistemul mesianic la stabilirea Adunării întemeiată pe revelarea Persoanei lui Hristos, doresc de asemenea să atrag atenția asupra caracterelor de necredință care se dezvoltă atât printre iudei cât şi în inimile ucenicilor. Ne va fi de folos să observăm puțin formele acestei necredințe.

Mai întâi, ea ia un aspect mai grosolan, cerând un semn din cer. Fariseii şi saducheii se unesc pentru a arăta insensibilitatea lor față de tot ceea ce Domnul făcuse. Ei cer o dovadă pentru simțurile lor naturale, adică pentru necredința lor. Ei nu vor să creadă pe Dumnezeu, fie ascultând cuvintele Lui, fie observând lucrările Lui. Ar fi trebuit ca Dumnezeu să satisfacă propria lor voință, ceea ce n-ar fi fost nici credință, nici lucrare a lui Dumnezeu. Ei aveau pricepere pentru lucrurile omeneşti, care erau manifestate cu mai puțină claritate, dar nu aveau deloc pentru cele ale lui Dumnezeu. De aceea nu le va fi dat nici un alt semn decât un Mântuitor pierdut pentru ei, ca iudei pe pământ. Va trebui ca ei să se supună, de bună voie sau nu, judecării necredinței pe care o arătau. Împărăția le va fi luată; Domnul îi părăseşte. Semnul lui Iona este în legătură cu subiectul întregului capitol.

Apoi, regăsim – şi la ucenici – aceeaşi indiferență pentru puterea manifestată în lucrările lui Isus; dar nu mai este împotrivirea voinței plină de necredință, ci o preocupare a inimii cu lucrurile de acum care o sustrage de sub influența semnelor deja date. Aceasta este slăbiciune, nu rea voință. Totuşi, ucenicii sunt vinovați şi Isus îi numeşte „oameni puțin credincioşi"; dar nu „fățarnici" sau „generație rea şi adulteră".

După aceea vedem necredința manifestându-se sub forma unei atitudini nepăsătoare, care arată că inima şi conştiința celor despre care este vorba nu se interesează de un subiect

---

pentru creştini. Şi, potrivit cu subiectul nostru (mântuirea prin viața în Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu) găsim şi aceste cuvinte: „Primind ca sfârşit al credinței voastre, mântuirea sufletelor". Vedeți de asemenea, toate versetele în care apostolul prezintă îndemnurile sale.

care ar trebui să-i domine – subiect de aşa fel încât, dacă inima s-ar aşeza cu adevărat în faţa lui şi a însemnătăţii lui, n-ar putea rămâne liniştită înainte de a dobândi cu privire la acest adevăr o siguranţă deplină. Sufletul care nu are nici o nevoie, nu are nici discernământ. Când sufletul simte aceste nevoi, un singur lucru îi poate da un răspuns; şi nu există odihnă până la aflarea acestui lucru. Revelaţia lui Dumnezeu care a creat nevoia nu lasă sufletul liniştit până nu are certitudinea posesiei lucrului revelat. Cei care nu au nevoi pot să rămână în probabilităţi, fiecare potrivit cu caracterul său natural, cu educaţia sa, cu împrejurările sale. Sunt destule lucruri care trezesc curiozitatea şi mintea se ocupă cu ele. Credinţa însă are nevoi; şi are, din principiu, pricepere faţă de ceea ce răspunde acestor nevoi; sufletul este în căutare până găseşte ceea ce îi trebuie. Iar Dumnezeu este prezent, alături, în tot acest timp.

Credinţa vie a lui Petru, ca o piatră vie în templu

Aşa este cazul lui Petru. Tatăl îi descoperă pe Fiul Său. Deşi era slab, se găsea în el o credinţă vie şi recunoaştem starea lui de suflet când spunea: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieţii eterne; şi noi am crezut şi am cunoscut că Tu eşti Sfântul lui Dumnezeu“ (Ioan 6.68,69). Ferice de omul căruia Dumnezeu îi descoperă astfel de adevăruri, în care El trezeşte astfel de nevoi! Se poate să fie lupte, multe lucruri de învăţat, multe aspecte fireşti care trebuie omorâte; dar există o permanentă însoţire din partea lui Dumnezeu care este acolo, cu planurile Sale şi cu viaţa care este în legătură cu ele. Am văzut efectul în cazul lui Petru. Fiecare creştin îşi are locul lui în templul în care Simon era o piatră atât de remarcabilă. Urmează deci că inima ar fi în mod practic la înălţimea revelaţiei care i-a fost făcută? Nu; carnea, după toate acestea, se poate să nu fie mortificată, iar aceasta se vede acolo unde revelaţia atinge poziţia noastră pământească.

Revelaţia dată lui Petru presupunea respingerea lui Hristos de către oameni şi implica un drum de smerenie până la moarte. Acesta era punctul esenţial. A aduce revelaţia Fiului

lui Dumnezeu, a Adunării şi a Împărăției cereşti, în locul manifestării lui Mesia pe pământ – ce însemna aceasta, decât că Isus trebuia să fie dat în mâinile celor dintre națiuni, să fie răstignit şi apoi să învie? Dar Petru nu atinsese nivelul acesta din punct de vedere moral, ci inima lui firească profita de revelația care îi fusese făcută şi de ceea ce Domnul îi spusese, pentru a se înălța în ochii săi. El vedea deci gloria personală a lui Isus, fără a-i înțelege consecințele morale. El mustră chiar pe Domnul şi caută să-L abată de la calea ascultării şi a supunerii. Domnul, întotdeauna credincios, îl tratează ca vrăjmaş. Vai! De câte ori ne-am bucurat de un adevăr şi am făcut aceasta cu sinceritate, totuşi am greşit în consecințele practice care ar fi urmat din acesta pentru noi pe pământ. Un Mântuitor ceresc, glorificat, care Îşi zideşte Adunarea, aceasta presupune crucea pe pământ. Carnea nu poate pricepe lucrul acesta. Ea ar înălța pe Mesia chiar până la cer; dar imaginea ei despre Mesia glorificat nu include participarea la umilirea care, în mod necesar, va urma. Carnea trebuie să fie mortificată pentru a ajunge aici. Pentru aceasta este nevoie de puterea lui Hristos, prin Duhul Sfânt. Un creştin care nu este răstignit față de lume nu este decât o piatră de poticnire pentru oricine caută să urmeze pe Hristos.

Acestea sunt formele de necredință care vin înaintea adevăratei mărturisiri a lui Hristos şi care se găsesc, vai! în cei care L-au mărturisit cu sinceritate şi L-au cunoscut (firea păcătoasă nefiind dată morții, în aşa fel încât să lase ca sufletul să umble la înălțimea celor învățate de la Dumnezeu, iar priceperea spirituală fiind întunecată de gândul consecințelor pe care carnea le respinge).

Titlul glorios de „Fiul Omului" înlocuind pe cel de Mesia

Dar dacă crucea este poarta Împărăției, gloria nu va întârzia să se arate. Mesia fiind respins de iudei, un titlu şi mai glorios şi de o însemnătate mult mai profundă este revelat: Fiul Omului va veni în gloria Tatălui Său (pentru că El este Fiul lui Dumnezeu) şi atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui (versetul 27).

Chiar unii care stăteau acolo, nu vor gusta moartea (pentru că ei despre aceasta vorbeau) înainte de *a vedea* manifestarea gloriei Împărăției, care aparținea Fiului Omului.

Se poate observa aici titlul de „Fiul lui Dumnezeu" pus ca temelie; titlul de Mesia este lăsat deoparte, ca mărturie dată în timpul acela, şi înlocuit cu cel de „Fiul Omului", pe care Isus îl ia în acelaşi timp cu cel de Fiu al lui Dumnezeu şi care avea o glorie ce Îi aparținea de drept. Isus avea să vină în gloria Tatălui Său ca Fiu al lui Dumnezeu, şi în Împărăția Sa, ca Fiu al Omului.

Hristos ca Fiu al Omului în Psalmi

Este interesant a aminti aici învățătura care ne este dată la începutul cărții Psalmilor. Omul cel drept, deosebit de adunarea celor răi, a fost prezentat în Psalmul 1. Apoi, în Psalmul 2, găsim revolta împăraților pământului şi a prinților împotriva Domnului şi a Unsului Său (adică a Hristosului Său). Cu privire la aceasta este dată hotărârea Domnului (Yahve). Adonai, Domnul, Îşi bate joc de ei, din ceruri. Mai mult, Împăratul Domnului (Yahve) va fi aşezat pe Muntele Sionului. Iată hotărârea aceasta: „Domnul (Yahve) Mi-a zis: Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut!"[1] Se porunceşte împăraților pământului şi judecătorilor să sărute pe Fiul.

În psalmii următori, toată această glorie se întunecă. Ne este redată suferința rămăşiței, la care Hristos are parte. Apoi, în Psalmul 8, Hristos este aclamat ca Fiu al Omului, moştenitor al tuturor drepturilor conferite în suveranitate omului prin planurile lui Dumnezeu. Numele lui Yahve devine măreț pe tot pământul. Psalmii aceştia nu depăşesc partea pământească a acestor adevăruri, în afara unui singur pasaj: „Cel care locuieşte în ceruri râde" (Psalmul 2.4), în timp ce în Matei 16 ne este prezentată atât legătura dintre Fiul lui Dumnezeu şi

[1] Am văzut că Petru a mers dincolo de aceasta. Aici, în Psalmul 2, Hristos este văzut ca Fiu, născut pe pământ în timp, nu ca Fiu etern în sânul Tatălui. Petru, fără a primi revelația deplină a acestui din urmă adevăr, Îl vede ca Fiu potrivit puterii de viață divină în propria Sa Persoană; Persoană pe care, prin consecință, putea fi zidită Adunarea. Dar acum, ne oprim doar la ceea ce este în legătură cu Împărăția.

ceruri, cât şi venirea Sa împreună cu îngerii (nemaivorbind despre Adunare). Adică vedem că Fiul Omului va veni în gloria cerului. Nu înseamnă că şederea lui în cer ar fi adevărul vestit în textul acesta; însă Fiul Omului, venind pentru a-Şi instaura Împărăția pe pământ, este investit cu cea mai înaltă glorie a cerului. El vine în Împărăția Sa. Împărăția este întemeiată pe pământ; dar atunci când primeşte Împărăția, El vine cu toată gloria cerului. Vom vedea aceasta în capitolul următor, potrivit promisiunii făcute aici în versetul 28.

Un exemplu al gloriei viitoare dat ca să întărească credința ucenicilor

În fiecare Evanghelie care ne vorbeşte despre faptul acesta, promisiunea de a nu gusta moartea înainte de a vedea Împărăția Fiului Omului este urmată imediat de schimbarea la față. Şi nu numai atât, dar Petru (în a doua lui epistolă, capitolul 1.16), amintind despre scena aceasta, spune că ea a fost o manifestare a puterii şi a venirii Domnului nostru Isus Hristos. El face referire la cuvântul profetic care le-a fost confirmat prin vederea măreției Lui; astfel că apostolii ştiau despre ce vorbeau vestind puterea şi venirea lui Hristos, deoarece contemplaseră măreția Lui. De fapt tocmai în acest sens Domnul vorbeşte aici despre venirea Sa, aşa cum am văzut; acesta era un exemplu al gloriei în care El va reveni, exemplu menit să întărească credința ucenicilor Săi, în perspectiva morții Sale pe care El tocmai le-o anunțase.

Capitolul 17

Transfigurarea

În capitolul 17, Isus conduce pe Petru, Iacov şi Ioan pe un munte înalt şi acolo El este transfigurat înaintea lor: fața Lui a strălucit ca soarele şi hainele Lui au devenit albe ca lumina. Moise şi Ilie au apărut de asemenea, vorbind cu El. Pentru moment vom lăsa subiectul convorbirii lor, care este de un interes profund, până ce vom ajunge la Evanghelia după Luca. Evanghelistul

acesta adaugă câteva detalii care prezintă în anumite privințe un alt aspect al acestei scene.

Aici, Domnul apare în glorie, iar Moise şi Ilie sunt cu El: unul, legislatorul iudeilor, iar celălalt (aproape tot atât de remarcabil), profetul care a căutat să readucă la închinarea către Domnul (Yahve) pe cele zece seminții apostate şi care, fiind dezamăgit de popor, s-a întors la Horeb, de unde ieşise legea, şi a fost luat la cer fără a trece prin moarte.

Greşeala lui Petru; obiectul desfătării Tatălui, destinat să fie şi al nostru

Aceste două personaje deosebit de însemnate în căile lui Dumnezeu cu Israel, unul întemeietorul, celălalt restauratorul potrivit legii, aceşti doi bărbați apar împreună cu Isus. Petru (frapat de această apariție, fericit să vadă pe Stăpânul lui asociat acestor stâlpi ai sistemului iudaic, acestor slujitori atât de însemnați ai lui Dumnezeu, ignorând gloria Fiului Omului şi uitând revelația pe care tot el o primise despre gloria persoanei Sale ca Fiu al lui Dumnezeu) doreşte să facă trei corturi şi să pună pe Isus, Moise şi Ilie pe acelaşi nivel, ca pe nişte profeți ai lui Dumnezeu. Dar gloria lui Dumnezeu se arată, adică semnul cunoscut în Israel ca locuință (şekina) a acestei glorii;[1] şi vocea Tatălui se face auzită. Harul poate pune pe Ilie şi pe Moise în aceeaşi glorie cu Fiul lui Dumnezeu şi să-i asocieze cu El; dar dacă nebunia omului, în ignoranța lui, vrea să-i pună împreună ca şi cum ar avea în ei înşişi o autoritate egală asupra inimii celui credincios, trebuie ca Tatăl să revendice de îndată drepturile Fiului Său. Nici o clipă nu trece şi vocea Tatălui proclamă gloria Persoanei Fiului Său, legătura cu El, subliniind cu tărie că El este Obiectul întregii Sale afecțiuni, în care Îşi găseşte toată plăcerea. De El trebuie să asculte ucenicii.

Moise şi Ilie au dispărut. Hristos rămâne acolo singur, ca fiind Acela care trebuie să fie glorificat, să învețe pe cei care ascultau vocea Tatălui. Tatăl Însuşi Îi dă această distincție, Îl prezintă atenției ucenicilor, nu ca fiind demn de dragostea

[1] Petru, învățat de Duhul Sfânt, o numeşte „gloria minunată".

lor, ci ca Obiect al propriei Sale desfătări. El Însuşi Îşi găsea desfătarea în Isus. În felul acesta afecțiunile Tatălui ne sunt prezentate ca îndrumându-le pe ale noastre – deoarece avem înainte una şi aceeaşi Persoană glorificată. Ce poziție pentru ființe atât de neînsemnate ca noi! Ce har![1]

Isus, singurul Dăruitor al cunoaşterii şi al gândului lui Dumnezeu

În acelaşi timp legea şi orice gând de restabilire a legii sub vechiul legământ trecuseră; şi Isus, glorificat ca Fiu al Omului şi Fiu al Dumnezeului celui viu, rămâne singurul care poate da cunoaşterea lui Dumnezeu şi a gândurilor Sale. Ucenicii, înspăimântați când au auzit vocea lui Dumnezeu, au căzut cu fețele la pământ. Isus, pentru care gloria aceasta şi vocea aceasta erau naturale, îi încurajează, aşa cum a făcut totdeauna când era aici pe pământ, spunându-le: „Nu vă temeți" (versetul 7). Erau cu El, obiectul afecțiunii Tatălui; de ce ar fi avut să se teamă? Cel mai bun Prieten al lor era manifestarea lui Dumnezeu pe pământ; a Lui era gloria. Moise şi Ilie dispăruseră, la fel şi gloria pe care ucenicii nu erau încă în stare s-o suporte. Isus – care li Se arătase astfel în gloria care Îi era dată şi în drepturile

[1] Moise şi Ilie nu dispar din scenă datorită ~~valorii divine a mărturiei lor, mărturie care~~ nu putea fi confirmată mai puternic decât în scena aceasta, aşa cum spune Petru. Dar nu numai că ei nu erau subiectul mărturiei lui Dumnezeu, aşa cum era Hristos, dar mărturia lor nu se referea la lucrurile cereşti care trebuiau atunci să fie descoperite în legătură cu Fiul venit din cer şi îndemnurile lor nu atingeau lucrurile acestea. Ioan Botezătorul însuşi arată diferența aceasta (Ioan 3.13,31-34). De aceea, aşa cum ne este arătat, Fiul Omului trebuia să fie înălțat. Astfel Domnul porunceşte ucenicilor Săi să nu spună că El era Mesia, pentru că Fiul Omului trebuia să sufere. Era o schimbare în viața şi în slujirea Domnului, iar gloria viitoare a Împărăției era arătată ucenicilor; dar pentru aceasta El trebuia să sufere (Ioan 12.27). Istoria iudeilor era terminată în capitolul 12, sau mai exact în capitolul 11, şi temelia schimbării era pusă. Acolo vedem cum Ioan şi Domnul sunt respinşi şi unul şi celălalt, apare o manifestare de supunere perfectă, apoi toate lucrurile date lui Hristos de Tatăl Său, iar El descoperă pe Tatăl (comparați cu Ioan 13 şi 14). Dar în Matei 13, în afara iudaismului, El începe cu ceea ce a adus, necăutând roadă în om.

Persoanei Sale minunate, în relațiile Lui cu Tatăl – Isus rămâne cu ei, acelaşi cum Îl cunoscuseră dintotdeauna. Dar gloria aceasta nu trebuia să fie subiectul mărturiei lor decât atunci când El, Fiul Omului, va fi înviat dintre cei morți – Fiul Omului care avea să sufere. Trebuia atunci dată dovada cea mare că El era Fiul lui Dumnezeu în putere. Şi trebuia dată mărturie cu privire la faptul că El va intra personal în gloria aceasta care tocmai strălucise înaintea ochilor lor.

Venirea şi respingerea lui Ilie şi a Fiului Omului

Se ridică însă o dificultate în duhul ucenicilor, datorită doctrinei cărturarilor cu privire la Ilie. Ei spuneau că Ilie trebuie să vină înainte de arătarea lui Mesia; şi, într-adevăr, profeția lui Maleahi 4.5,6 dădea loc acestei aşteptări. Ucenicii întreabă pe Isus: „De ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?" – adică înainte de arătarea lui Mesia, în timp ce noi tocmai am văzut că Tu eşti Mesia, iar Ilie n-a venit. Isus confirmă cuvintele profetului, adăugând că Ilie va restabili toate lucrurile (versetul 11). „Dar", continuă Domnul, „vă spun că Ilie a şi venit şi ... ei i-au făcut ce au vrut; tot aşa va suferi şi Fiul Omului din partea lor" (versetul 12). Ucenicii au înțeles că El vorbea despre Ioan Botezătorul, care venise în duhul şi în puterea lui Ilie, aşa cum Duhul Sfânt anunțase lui Zaharia, tatăl lui (Luca 1.17). Dar textul acesta cere unele observații.

Mai întâi, când Domnul spune (Matei 17.11): „Într-adevăr, Ilie va veni şi va restabili toate lucrurile", El nu face decât să confirme ce spuneau cărturarii potrivit profeției lui Maleahi, ca şi cum ar fi zis: „Ei au dreptate." Apoi, Domnul arată urmările venirii lui Ilie: „El va restabili toate lucrurile". Dar venirea Fiului Omului era încă un eveniment viitor. Isus spusese ucenicilor Săi: „Nu veți sfârşi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul Omului" (Matei 10.23). Totuşi Fiul Omului venise şi chiar stătea de vorbă cu ei. Însă venirea aceasta a Fiului Omului despre care le vorbea era venirea Sa în glorie, când Fiul Omului Se va arăta la judecată, potrivit cu Daniel 7. În felul acesta tot ce fusese spus iudeilor se va împlini; şi în Evanghelia după Matei,

Isus vorbeşte ucenicilor Săi în legătură cu această aşteptare. Totuşi Isus a trebuit să fie prezentat națiunii şi să sufere. Era necesar ca națiunea să fie pusă la încercare prin prezentarea lui Mesia potrivit promisiunii. Lucrul acesta a avut loc şi, aşa cum Dumnezeu spusese mai dinainte prin profeți, El a fost respins de oameni. De asemenea Ioan a mers înaintea Lui potrivit cu Isaia 40, ca un glas în pustiu, în duhul şi puterea lui Ilie; Ioan a fost respins, aşa cum avea să fie şi Fiul Omului.[1]

Respingerea Fiului Omului; punerea deoparte pentru un timp a națiunii şi amânarea restabilirii tuturor lucrurilor

Deci prin cuvintele acestea Domnul vesteşte ucenicilor Săi (în legătură cu scena pe care tocmai o contemplaseră şi cu toată această parte a Evangheliei noastre) că Fiul Omului, aşa cum era acum prezentat iudeilor, trebuia să fie respins. Dar tot acest Fiu al Omului trebuia să fie arătat în glorie, aşa cum Îl văzuseră pentru puțin timp pe munte. Ilie în adevăr trebuia să vină, aşa cum spuneau cărturarii; dar Ioan Botezătorul împlinise cu putere această funcție a lui Ilie, în vederea prezentării Fiului Omului. Iudeii fiind lăsați, aşa cum era potrivit, în propria lor responsabilitate, au respins această prezentare, ceea ce a condus la punerea deoparte a lui Israel, până în zilele în care Dumnezeu va relua relațiile Sale cu poporul care rămâne preaiubit al Său, indiferent de starea în care se află. Dumnezeu va restabili atunci toate lucrurile (lucrare măreață pe care El o va împlini introducând în lume pe Cel întâi-născut al Său). Expresia „a restabili toate lucrurile" este *aici* în legătură cu iudeii, folosită într-un sens moral. În Fapte 3 ea arată efectul prezenței însăşi a Fiului Omului.

Ultimul pas în punerea la probă a iudeilor: harul curat

Prezența temporară a Fiului Omului a fost momentul împlinirii unei lucrări de care depinde gloria eternă şi în care Dumnezeu

[1] Ioan Botezătorul respinge ideea că aplicația textului din Maleahi 4.5,6 s-ar referi la el însuşi, în timp ce Isaia 40 şi Maleahi 3.1 se referă la el conform textelor din Luca 1.76 şi 7.27.

a fost pe deplin preamărit, mai presus şi în afară de orice dispensaţie; lucrare faţă de care chiar gloria exterioară a Fiului Omului nu este decât un rod (prin faptul că această glorie depinde de lucrarea Sa, şi nu de persoana Sa divină); în sfârşit, o lucrare în care din punct de vedere moral El a fost glorificat în chip desăvârşit şi L-a glorificat în acelaşi mod pe Dumnezeu.

Totuşi în ce priveşte promisiunile făcute iudeilor, această prezenţă a Fiului Omului era ultimul moment al încercării la care harul a supus acest popor. Dumnezeu ştia bine că ei vor respinge pe Fiul Său; dar El nu avea să-i socotească în mod definitiv vinovaţi, atât timp cât ei nu făcuseră lucrul acesta. Astfel Dumnezeu în înţelepciunea Sa divină (deşi va împlini mai târziu promisiunile Sale de neschimbat) prezintă iudeilor pe Isus, Fiul Său, Mesia al lor. Le dă toate dovezile necesare. Le trimite pe Ioan Botezătorul ca înainte-mergător, în duhul şi puterea lui Ilie. Fiul lui David este născut în Betleem, cu toate semnele care ar fi trebuit să-i convingă. Dar iudeii erau orbiţi de mândria lor şi de propria lor îndreptăţire şi L-au respins cu totul.

Cu toate acestea, se cuvenea ca Isus să Se adapteze în har, în ceea ce priveşte poziţia Sa, condiţiei mizerabile a poporului Israel. Tot astfel, ca şi David, respins de asemenea în timpul lui, El împărtăşea necazul poporului Său. Dacă naţiunile îi asupreau, El, împăratul lor, trebuia să Se asocieze necazului lor, dând în acelaşi timp dovezile cu privire la ce era El şi căutând pe ai Săi în dragoste. El nefiind primit, totul devine numai har. Iudeii nu mai au dreptul la nimic potrivit promisiunilor şi sunt aduşi în situaţia de a primi toate chiar de la acest har, aşa cum putea face şi un sărman dintre naţiuni. Dumnezeu este perfect în harul Său. În felul acesta Dumnezeu i-a pus în adevărata condiţie de păcătoşi urmând să împlinească cu toată credincioşia promisiunile Sale. Acesta este subiectul din Romani 11.

Ioan Botezătorul şi Ilie

Dar Fiul Omului care va reveni, va fi acelaşi Isus care a plecat. Cerurile Îl vor primi până la restabilirea tuturor lucrurilor, despre care au vorbit profeții. Dar cel care trebuia să fie înainte-mergătorul Său în prezența Sa temporară aici pe pământ nu putea să fie unul şi acelaşi cu Ilie. Astfel, Ioan se potrivea cu manifestarea de atunci a Fiului Omului, în afara deosebirii care decurgea în mod necesar din Persoana Fiului Omului, care nu putea fi decât unul, cum nu era însă cazul nici pentru Ioan Botezătorul şi nici pentru Ilie. Dar după cum Isus a manifestat toată puterea lui Mesia, toate drepturile Sale față de tot ce Îi aparținea, fără a arăta gloria exterioară, pentru că timpul Său (Ioan 7) nu venise încă, tot aşa Ioan a împlinit din punct de vedere moral şi în putere misiunea lui Ilie de a pregăti calea Domnului înaintea Sa (potrivit adevăratului caracter al venirii Sale, aşa cum îl împlinea atunci) şi a împlinit literal Isaia 40 şi chiar Maleahi 3, singurele pasaje care îi sunt aplicate. De aceea Ioan a afirmat că nu era el Ilie, iar Domnul a spus: „*Dacă vreți să primiți*, el este Ilie, care trebuia să vină" (Matei 11.14). Din acelaşi motiv, Ioan nu-şi aplică niciodată textul din Maleahi 4.5,6, dar se prezintă ca cel care împlineşte Isaia 40.3-5, şi aceasta în toate Evangheliile, indiferent de caracterul lor particular.[1]

Necredința credincioşilor; nevoia simțită şi remediul ei

Dar să continuăm studiul capitolului 17. Dacă Domnul Se înalță în glorie, El coboară totuşi în lumea aceasta chiar acum, cu o deplină înțelegere față de oameni în duhul Său, şi întâlneşte mulțimile şi puterea lui Satan cu care avem a face. În timp ce Domnul era pe munte, un sărman tată aduce ucenicilor pe fiul său lunatic şi stăpânit de un demon (versetul 14 şi următoarele). Aici se arată un alt caracter al necredinței omului, chiar a credinciosului – incapacitatea de a se servi de puterea care este pusă, să spunem aşa, la dispoziția lui în Domnul. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mesia, Fiul Omului învinsese pe vrăjmaş, legase pe omul cel tare şi avea dreptul să-l izgonească. Ca

[1] Vedeți nota precedentă.

Om ascultător, în ciuda ispitelor lui Satan, Hristos îl învinsese în pustiu şi avea astfel ca Om dreptul de a-l deposeda de stăpânirea pe care o are asupra omului, asupra lumii; şi tocmai aceasta face. Alungând demonii şi vindecând pe cei bolnavi, El elibera pe om de puterea vrăjmaşului. „Dumnezeu" spune Petru (Fapte 10.38) „a uns cu Duh Sfânt şi cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcând bine şi vindecând pe toţi care erau asupriţi de Diavolul."

Iar puterea aceasta ar fi trebuit să fie folosită de ucenici, care ar fi trebuit prin credinţă să ştie şi să-şi însuşească ceea ce Isus manifestase pe pământ; dar ei n-au fost în stare să facă acest lucru. Ce folos atunci să aduci această putere pe pământ, dacă ucenicii nu aveau credinţă pentru a se servi de ea? Puterea era prezentă, omul putea profita de ea pentru o eliberare deplină de orice asuprire a vrăjmaşului; dar credinţa îi lipsea pentru aceasta – chiar cei credincioşi n-o aveau. Prezenţa lui Hristos devenea astfel fără folos pe pământ, când chiar ai Săi nu ştiau să profite de ea. Era mai multă credinţă în acela care aducea copilul decât în ucenici, pentru că nevoia îl conducea spre remediu. Toţi au trebuit să primească această apreciere a Domnului: „Generaţie necredincioasă şi stricată!" (versetul 17). El trebuie să-i părăsească; ceea ce gloria descoperise sus în cer, va înţelege odată şi necredinţa aici jos, pe pământ.

Credinţa individuală binecuvântată

Observăm aici că ceea ce pune capăt unei intervenţii deosebite a lui Dumnezeu nu este răul în lume; dimpotrivă, el dă ocazie arătării intervenţiei lui Dumnezeu în har. Hristos venise din cauza stăpânirii pe care Satan o avea asupra oamenilor. El va pleca pentru că cei care L-au primit sunt incapabili de a se servi de puterea pe care El a adus-o cu Sine sau pe care El le-a dat-o ca să fie eliberaţi; ei nu ştiau să profite de avantajele de care se bucurau. Lipsea credinţa. Totuşi să urmărim şi acest adevăr important şi mişcător că, atât timp cât această bunăvoinţă a lui Dumnezeu continuă, Isus nu omite să răspundă cu binecuvântare credinţei individuale, chiar şi atunci când

ucenicii Săi nu ştiu să-L glorifice printr-un exerciţiu de credinţă. Aceeaşi sentinţă care judecă necredinţa ucenicilor cheamă pe tatăl întristat să aibă parte de bucuria binecuvântării. De fapt pentru a profita de puterea lui Isus trebuie să fii în comuniune cu El, prin energia practică a credinţei.

Isus binecuvântează deci pe sărmanul tată potrivit nevoilor lui şi, plin de răbdare, reia cursul învăţăturilor pe care le dădea ucenicilor Săi cu privire la respingerea Sa şi la învierea Sa ca Fiu al Omului. Iubind pe Domnul şi incapabili de a-şi duce gândurile dincolo de împrejurările de moment, ei sunt tulburaţi; totuşi era vorba despre răscumpărare, mântuire şi despre gloria lui Hristos.

Asocierea cu un Stăpân respins

Totuşi înainte de a merge mai departe şi de a-i învăţa ce se potrivea ucenicilor unui Stăpân respins în felul acesta şi poziţiei pe care ei urmau să o ocupe, Hristos prezintă alor Săi în modul cel mai mişcător gloria Sa divină şi asocierea lor cu Acela care o avea, numai ei să fi putut să înţeleagă. În acelaşi timp El Se aşează alături de ei cu o înţelegere şi o afecţiune perfectă sau mai degrabă El îi aşează în acelaşi loc cu El, Fiul marelui Împărat al templului şi al întregului pământ (versetele 24-27).

Banii pentru tribut; condescendenţa divină

Cei care strângeau tributul pentru serviciul templului vin la Petru şi îl întreabă dacă Stăpânul lor nu-l plăteşte. Petru, întotdeauna gata să iasă înainte, uitând de gloria pe care o văzuse şi de revelaţia pe care Tatăl i-o făcuse, revine la nivelul obişnuit al propriilor sale gânduri, socotind că este cazul ca Stăpânul său să fie stimat de iudei şi, fără să-L întrebe, răspunde afirmativ. Atunci Domnul o ia înaintea lui Petru la intrarea lui în casă şi îi arată cunoaşterea divină pe care El o avea cu privire la ce se petrecea când El nu era de faţă. În acelaşi timp El vorbeşte despre Petru şi despre Sine Însuşi ca fiind amândoi fii ai Împăratului templului (este vorba despre poziţia Sa ca Fiu al lui Dumnezeu, păstrând totuşi cu o bunătate plină de răbdare

locul Său modest de iudeu) şi fiind prin urmare amândoi scutiţi de tribut. Dar ei nu trebuiau să facă pe alţii să se poticnească.

Apoi Domnul porunceşte creaţiei (pentru că El *poate* totul, după cum El şi *ştie* toate) şi face să I se aducă de către un peşte exact suma cerută, punând din nou împreună numele lui Petru alături de al Său. Spusese: „ca *noi* să nu-i facem să se poticnească", iar acum: „dă-l pentru Mine şi pentru tine." Minunată şi divină condescendenţă! Cel care cercetează inimile şi dispune după plac de întreaga creaţie, Fiul Stăpânului suveran al templului, pune pe simplii Săi ucenici chiar în relaţie cu Tatăl ceresc, cu Dumnezeu căruia I se aducea închinare în acel templu. El Se supune cerinţelor cărora trebuiau să fie supuşi tocmai străinii; dar El pune pe ucenicii Săi în toate drepturile Sale ca Fiu. Legătura dintre această arătare mişcătoare a harului divin şi subiectul acestor capitole reiese foarte clar; arată toată însemnătatea schimbării care avea loc.

Epistolele lui Petru în legătură cu capitolele 16 şi 17

Este interesant de remarcat că cea dintâi epistolă a lui Petru este întemeiată pe Matei 16, iar cea de a doua pe capitolul 17 pe care tocmai l-am cercetat.[1] În capitolul 16, Petru, învăţat de Tatăl, mărturisise pe Domnul ca Fiul Dumnezeului celui viu; şi Domnul spusese că pe stânca aceasta El va zidi Adunarea Sa şi cel care avea puterea morţii nu o va învinge. Tot aşa, Petru, în cea dintâi epistolă a lui, spune că el şi ceilalţi ucenici fuseseră născuţi din nou pentru o speranţă vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre cei morţi. Iar tocmai prin învierea aceasta s-a arătat puterea de viaţă a Dumnezeului celui viu. Apoi Petru Îl numeşte pe Hristos piatra vie la care şi noi, adăugaţi ca nişte pietre vii, suntem zidiţi pentru a fi un templu sfânt Domnului.

[1] Cele două epistole, după ce au arătat răscumpărarea prin sângele scump al lui Hristos şi naşterea din nou prin sămânţa care nu poate putrezi a Cuvântului, tratează despre cârmuirea lui Dumnezeu. În cea dintâi găsim aplicarea ei faţă de ai Săi ca să fie păstraţi; în cea de a doua, această aplicare se face celor răi şi lumii; ea merge până la elementele aprinse care se vor topi şi la cerurile noi şi pământul cel nou.

În cea de a doua epistolă, el se referă la gloria transfigurării ca dovadă a venirii şi a Împărăţiei Fiului Omului. De asemenea el vorbeşte în cea de a doua epistolă despre judecata Domnului.

Capitolul 18

Căile lui Dumnezeu în noua ordine de lucruri

În acest capitol sunt arătate ucenicilor marile principii care se potrivesc cu noua ordine de lucruri. Să privim puţin aceste scumpe învăţături ale Domnului. Lucrurile pot fi privite sub două aspecte. Mai întâi este o descoperire a căilor lui Dumnezeu cu privire la ceea ce urma să-L înlocuiască pe Domnul aici pe pământ în poziţia de mărturie dată harului şi adevărului. În al doilea rând aceste învăţături arată caracterul adevăratei mărturii care trebuie dată.

Acest capitol presupune că Hristos este respins şi absent de pe pământ. Gloria din capitolul 17 nu sosise încă. Descrierea face o punte peste capitolul precedent, 17, pentru a se lega de capitolul 16 (excluzând în felul acesta ultimele versete din capitolul 17 care sunt o mărturie practică despre faptul că Hristos a amânat adevăratele Sale drepturi până în clipa în care Dumnezeu I le va da).

„Ca nişte copilaşi"; duhul care se potrivea celor care urmau pe un Domn respins

Domnul vorbeşte deci în capitolul 18 despre subiectele pe care le priveşte şi în capitolul 16, Împărăţia şi Adunarea. Ceea ce se potrivea Împărăţiei era acea blândeţe a unui copilaş care nu-şi scotea în evidenţă drepturile în faţa unei lumi care nu-l ia în seamă – un duh de blândeţe şi de smerenie. Trebuie să devenim ca nişte copilaşi. În lipsa Domnului lor respins, acesta era duhul care li se potrivea celor care Îl urmau. Oricine va primi un copilaş în Numele lui Isus, Îl va primi pe Isus Însuşi. De altă parte, oricine va pune o piatră de poticnire în calea

unuia din aceşti copilaşi care cred în Isus[1] va fi sub pedeapsa celei mai teribile judecăţi (versetele 5,6).

Aşa face lumea; însă vai de lume din cauza aceasta. În ceea ce-i priveşte pe ucenici, dacă lucrurile pe care le apreciau cel mai mult deveneau o piedică pentru ei, atunci aceste lucruri trebuiau smulse şi tăiate (versetele 8,9) – adică trebuiau în har să aibă cea mai mare grijă de a nu fi o ocazie de cădere pentru unul din aceşti micuţi care credeau în Hristos şi să manifeste cea mai neînduplecată severitate faţă de ei înşişi în tot ceea ce ar fi putut deveni pentru ei o ocazie de cădere. Pierderea lucrurilor celor mai scumpe aici pe pământ nu însemna nimic în comparaţie cu starea lor eternă într-o altă lume; pentru că despre lucrul acesta era vorba atunci, iar păcatul n-ar fi putut să-şi găsească locul în casa lui Dumnezeu. Grijă deosebită faţă de alţii, chiar faţă de cei mai slabi, severitate faţă de sine, aceasta era regula Împărăţiei, ca să nu existe în ea nici pricini de poticnire, nici rău. În ceea ce priveşte greşelile, trebuia exercitat un har desăvârşit în iertare. Ei nu trebuiau să dispreţuiască pe nici unul din aceşti micuţi; pentru că dacă ei nu ştiau să-şi croiască singuri drum prin această lume, erau totuşi obiectul favorii speciale a Tatălui, ca aceia care, în curţile împărăteşti de pe pământ, aveau privilegiul particular de a privi faţa împăratului (versetul 10). Nu este vorba de faptul că în ei n-ar fi existat păcat; însă Tatăl nu-i dispreţuia pe cei care erau departe de El. Fiul Omului venise să mântuiască ceea ce era pierdut[2].

Şi voinţa Tatălui era ca nici unul din aceşti micuţi să nu piară (versetele 11-14). Domnul, nu mă îndoiesc, vorbeşte aici de un copilaş, ca acela pe care îl ţinea în braţele Sale; dar El indică ucenicilor Săi pe de o parte să aibă un duh de smerenie şi de dependenţă, iar pe de altă parte să manifeste acel duh al

[1] Aici Domnul distinge „un micuţ care crede". În celelalte versete El vorbeşte despre un copilaş, făcând din caracterul acestuia, ca atare, modelul de caracter pe care trebuie să-l aibă creştinul în lume.

[2] Din punct de vedere al doctrinei, starea de păcat a copilaşilor şi faptul că şi ei au nevoie de jertfa lui Hristos, sunt constatate aici în mod clar. Când este vorba de a căuta, nu este vorba de ei. Este frapantă aici folosirea parabolei cu oaia pierdută.

Tatălui pe care trebuie să-l imite pentru a fi adevărați copii ai Împărăției; ei nu trebuie să umble după duhul omului care vrea să-şi menţină locul şi să-l scoată în evidenţă, ci să se coboare şi să suporte dispreţul; şi în acelaşi timp să imite (aceasta fiind adevărata glorie) pe Tatăl care priveşte cu grijă la cei smeriți şi îi primeşte în prezența Sa. Fiul Omului venise pentru cei care erau vrednici de dispreț. Iată duhul Împărăției: acel duh de har despre care se vorbeşte la sfârşitul capitolului 5.

Adunarea are pe Hristos în mijlocul ei

Dar Adunarea în mod deosebit trebuia să ocupe locul lui Hristos pe pământ. În ceea ce priveşte păcatul comis împotriva cuiva personal, acelaşi duh de blândețe se potrivea şi ucenicului Domnului Isus; el trebuia să câştige pe fratele său. Dacă cel care păcătuise împotriva fratelui său asculta, atunci lucrul era îngropat în inima celui care suferise jignirea; dacă nu, cel păgubit trebuia să ia cu el două sau trei persoane şi să se ducă la cel care greşise pentru a-i atinge conştiința sau dacă nu, cel puțin pentru a servi de mărturie; dar dacă aceste mijloace rânduite rămâneau fără rezultat, lucrul trebuia adus la cunoştința adunării, şi dacă vinovatul nu se supunea, trebuia să fie privit de el ca un străin, aşa cum erau înaintea lui Israel un păgân sau un vameş. Aici nu este vorba de disciplina publică în rândul Adunării, ci de duhul în care trebuie să umble creştinii. Dacă vinovatul ceda în fața avertismentului trebuia să i se ierte chiar de şaptezeci de ori câte şapte în fiecare zi. Dar, deşi nu este vorba aici de disciplina în adunare, înțelegem totuşi că Adunarea înlocuieşte pe Israel pe pământ. Iar problema poziției în afară sau înăuntru se referă de acum înainte la Adunare. Cerul va ratifica ceea ce Adunarea va lega pe pământ şi Tatăl de asemenea va asculta cererea a doi sau trei care vor fi de acord pentru a cere un anumit lucru; pentru că Hristos este acolo unde doi sau trei sunt adunați în, sau pentru, Numele Său[1].

[1] Este important să ne amintim aici că venirea Duhului Sfânt pentru a deschide o nouă dispensație divină, nu face parte din învățătura prezentată în această Evanghelie, deşi acest aspect poate să fie recunoscut de fapt în

Astfel fie în privința deciziilor, fie în privința rugăciunilor, ei erau ca şi Hristos pe pământ, pentru că Însuşi Hristos era cu ei, un adevăr solemn, o imensă favoare acordată la doi sau trei care sunt adunați cu adevărat pentru Numele Său. Dar este în acelaşi timp şi un subiect de tristețe profundă atunci când sunt pretenții de unitate, dar nu există realitatea acestei unități[1].

Duhul împărăției: har şi smerenie

Un alt element al caracterului propriu Împărăției care fusese manifestat în Dumnezeu şi în Hristos este harul care iartă. Şi în aceasta, copiii Împărăției trebuiau să fie imitatori ai lui Dumnezeu şi să ierte întotdeauna. Este vorba numai de greşeli pe care alții le fac față de noi înşine şi nu de disciplina publică. Iertarea trebuie să meargă până la capăt, sau cu alte cuvinte să nu aibă limite, în acelaşi fel în care Dumnezeu ne-a iertat deplin.

---

capitolul 10. Dar Duhul Sfânt este recunoscut deplin în Evanghelia după Matei ca o Persoană, cum se întâmplă de exemplu la naşterea Domnului şi în capitolul 10 unde este prezentat lucrând şi vorbind ca Persoană divină în ucenici şi împlinind slujba lor, iar noi, de asemenea, numai prin Duhul Sfânt putem să lucrăm şi să ne purtăm aşa cum se cuvine. Însă, aspectele tratate de Domnul Isus în Matei se încheie cu momentul învierii Sale, rămăşița credincioasă a lui Israel fiind trimisă din Galileea în lume, pentru a-i evangheliza pe cei dintre națiuni, iar Domnul Isus declară că va fi cu ei până la sfârşitul veacului, şi tocmai în acest sens El Se găseşte aici în mijlocul a doi sau trei adunați în Numele Său. Adunarea în sensul prezentat aici în Matei nu este trupul constituit prin botezul Duhului Sfânt, nu este casa în care locuieşte Duhul Sfânt pe pământ, ci dacă doi sau trei sunt adunați pentru Numele Său, Hristos este în mijlocul lor. Nu mă îndoiesc că orice lucru bun din viață şi Cuvântul vieții vin prin Duhul Sfânt, dar acesta este un alt lucru şi Adunarea aşa cum este ea prezentată aici nu este nici trupul, nu este nici casa, care au rezultat după coborârea Duhului Sfânt. Învățătura şi descoperirea despre trup şi casă aveau să urmeze, iar ele sunt cu siguranță lucruri binecuvântate. Dar aici ne este prezentat Hristos, în mod simplu, în mijlocul celor adunați în Numele Său. În capitolul 16, El este prezentat ca Cel care zideşte, dar este vorba de un alt lucru. Bineînțeles El este prezent într-un sens spiritual.

[1] Este izbitor să vedem aici că singura succesiune în această slujbă de a lega şi a dezlega, astfel ca hotărârile să fie ratificate în cer, este aceea a doi sau trei adunați în Numele lui Hristos.

În acelaşi timp consider că ne sunt prezentate şi îndurările lui Dumnezeu faţă de iudei. Ei nu numai că au călcat legea, dar L-au omorât pe Fiul lui Dumnezeu. Hristos a mijlocit pentru ei, spunând: „Tată, iartă-i căci ei nu ştiu ce fac" (Luca 23.34). Ca răspuns la această rugăciune este dată o iertare predicată de Duhul Sfânt prin gura lui Petru (Fapte 3). Dar şi acest har a fost respins. Atunci când a venit vorba ca iudeii să manifeste har faţă de naţiuni, care, fără îndoială le datorau cei o sută de dinari, iudeii n-au vrut să asculte despre aşa ceva şi au fost daţi chinuitorilor[1], până când Domnul va putea spune: au primit de două ori pentru păcatele lor.

Într-un cuvânt, duhul Împărăţiei nu este puterea exterioară, ci smerenia. Dar în această stare cel credincios este aproape de Tatăl şi în această poziţie este uşor să fii blând şi smerit în această lume. Cel care a gustat favoarea lui Dumnezeu nu va căuta să fie mare pe pământ. El este profund marcat de acest spirit de har, îi iubeşte pe cei mici, iartă pe cei care greşesc faţă de el şi este aproape de Dumnezeu căruia Îi seamănă, dovedind aceasta prin căile sale. Acelaşi duh de har domneşte fie în Adunare, fie în mădularele ei. Numai Adunarea Îl reprezintă pe Hristos pe pământ; şi ei i se potrivesc aceste reguli fundamentale bazate pe acceptarea unui popor ca aparţinând lui Dumnezeu. Doi sau trei, cu adevărat adunaţi pentru Numele lui Isus, lucrează cu autoritatea Sa şi se bucură de privilegii înaintea Tatălui, pentru că Isus Însuşi este în mijlocul lor.

[1] Acest fapt de a fi dat pe mâna chinuitorilor şi descoperirea oficială a poziţiei cereşti intermediare pe care o ocupă Fiul Omului în glorie, se găsesc prezentate în Fapte 7, când Ştefan descrie istoria poporului Israel de la Avraam, primul chemat ca rădăcină a promisiunii, şi până în momentul în care se desfăşurau acele lucruri.

CAPITOLUL 19

Principii care guvernează natura umană; caracterul legăturii căsătoriei

Acest capitol continuă subiectul pe care l-am văzut mai înainte şi anume duhul care se potriveşte cu Împărăţia cerurilor, şi pătrunde adânc în principiile care guvernează natura umană, ca şi în acele aspecte care erau introduse atunci, în mod divin. Domnul Se apropiase de Iudeea; şi o întrebare a fariseilor face loc unei expuneri a doctrinei Sale cu privire la căsătorie. Lăsând la o parte rânduiala dată din cauza împietririi inimii lor, El Se întoarce[1] la instituţia rânduită de Dumnezeu, după care un

[1] Lucrurile sunt privite aici aşa cum fuseseră rânduite de Dumnezeu de la început, trecând peste lege, privită aici ca un lucru intermediar. În urma intervenţiei păcatului trebuia desfăşurată o nouă putere din partea lui Dumnezeu; însă creaţia Lui este recunoscută, arătându-se în acelaşi timp starea de inimă a acelora care nu-şi recunosc slăbiciunea. Păcatul a stricat ceea ce Dumnezeu a creat bine. Puterea Duhului lui Dumnezeu care ne-a fost dată prin răscumpărare îl aşează pe om şi căile lui cu totul în afara firii pământeşti, a cărnii, şi oferă o nouă putere divină prin care omul umblă în această lume după exemplul lui Hristos. Iar aceasta se petrece în deplină conformitate cu ceea ce Dumnezeu a rânduit la început. Este un lucru bun, deşi pot exista şi lucruri mai bune. Ceea ce frapează aici este modul în care legea este pusă deoparte pentru a reveni la instituţia primară creată de Dumnezeu, fără ca această putere spirituală să scoată inima din scena în care ea continuă să trăiască. Domnul recunoaşte în căsătorie, în copii, în caracterul tânărului, lucrurile care sunt de la Dumnezeu şi care sunt bune. Dar cercetează în acelaşi timp inima omului. Starea acestei inimi nu depinde de caracter, ci de motivele, de mobilurile care o domină, iar această stare de inimă este deplin pusă la încercare prin Hristos, şi anume prin Hristos care este respins (fiind aici o schimbare dispensaţională completă, pentru că iudeului credincios din vechime îi fuseseră promise bogăţii pe pământ).

Dumnezeu l-a făcut pe om drept şi l-a aşezat în anumite relaţii de familie. Păcatul a corupt pe deplin această veche (primă) creaţie. Venirea Duhului Sfânt a adus o putere care în al doilea Om ne mută din vechea creaţie în cea nouă şi ne dă lucrurile cereşti cu excepţia a ceea ce încă nu avem, adică vasul, sau trupul ceresc; dar această putere nu poate nici să nege, nici să condamne ceea ce Dumnezeu a creat la început. Aceasta ar

singur bărbat şi o singură femeie trebuiau să se unească pentru a fi în ochii lui Dumnezeu una.

Domnul stabileşte, sau mai degrabă restabileşte, adevăratul caracter al legăturii indisolubile din căsătorie; spun indisolubilă, pentru că excepţia prezentată pentru cazul desfrânării nu este de fapt cu adevărat o excepţie; persoana vinovată a rupt deja această legătură. Nu mai poate fi vorba de bărbatul şi femeia care ar fi o singură carne. În acelaşi timp, dacă Dumnezeu dă puterea spirituală, este mai bine pentru cineva să fi putut rămâne singur (versetele 10-12).

Învăţături cu privire la copii

Domnul înnoieşte acum învăţăturile Sale în privinţa copiilor, mărturisind dragostea Sa pentru ei; mi se pare că aici El priveşte lucrurile prin prisma absenţei din fiinţa lor a oricărui lucru care poate lega de lume, de distracţiile şi de poftele ei, recunoscând ceea ce este curat în sine. În capitolul 18 însă accentul îl vedem mai degrabă pe caracterul intrinsec al Împărăţiei.

După aceasta, Isus arată (în legătură cu introducerea Împărăţiei în Persoana Sa) natura devotamentului absolut şi al deplinului sacrificiu cerut pentru a-L urma pe El, dacă cineva doreşte cu adevărat să-I placă lui Dumnezeu. Duhul lumii, pasiunile carnale, bogăţiile, sunt toate aspecte opuse acestui duh. Legea lui Moise punea, bineînţeles, o frână acestor pasiuni; dar ea le presupune ca existente şi le îngăduie între anumite limite. Din punct de vedere al gloriei lumii, copilul nu

---

fi imposibil. La început Dumnezeu a făcut aceste lucruri. Când ajungem la starea cerească toate acestea dispar, dar nu şi roadele care provin din ele prin har. Dacă un om prin puterea Duhului Sfânt poate să producă astfel de roade şi să rămână în întregime ceresc, cu atât mai bine. Dar este oricum absolut rău de a vorbi împotriva relaţiilor pe care Dumnezeu le-a creat la început, de a le condamna, de a le diminua ca importanţă sau de a tăgădui autoritatea pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru aceste lucruri de la început. Dacă un om poate să trăiască în sfinţenie fiind deasupra şi în afara acestor relaţii de căsătorie pentru a-L sluji pe Hristos, aceasta este foarte bine, dar este un lucru rar şi de excepţie.

avea nici un preț. Ce putere să aibă el în această lume? Dar el este scump în ochii Domnului.

Motivațiile inimii puse la încercare; bogățiile pământeşti

Legea promitea viață celui care o păzea. Domnul o face simplă şi practică în cerințele ei sau mai degrabă aminteşte aceste cerințe în adevărata lor simplitate. Bogățiile nu erau interzise de lege; adică, deşi ea menținea obligațiile morale în relațiile dintre oameni, nu judeca lucrurile care legau inima de lume. Sub lege, prin guvernarea lui Dumnezeu, prosperitatea materială era legată de ascultarea de lege, care-l privea pe om ca fiind viu în mijlocul lumii şi-l punea la probă în această condiție. Hristos recunoaşte aceasta; dar ceea ce se întâmplă aici este faptul că motivațiile profunde ale inimii sunt puse la încercare. Legea avea un sens spiritual, iar Fiul lui Dumnezeu Se afla acum acolo. Regăsim ceea ce am văzut deja, şi anume omul pus la încercare şi Dumnezeul care Se descoperă. Totul este acum intrinsec şi etern, pentru că Dumnezeu este deja descoperit. Hristos judeca tot ceea ce corupe inima, tot ceea ce lucrează asupra egoismului din ea şi o îndepărtează astfel de Dumnezeu. „Vinde ce ai şi urmează-Mă", spune El. Vai, tânărul nu putea să renunțe la bogățiile lui, la lucrurile care-i făceau viața comodă, la sine însuşi. Şi Isus adaugă: „Cu greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor". Aceasta era evident: era vorba de Împărăția lui Dumnezeu, de Împărăția cerurilor; eul, lumea, nu aveau loc în ea. Ucenicii, neînțelegând că nu există nici un bine în om, se miră că un om atât de favorizat şi de bine intenționat poate fi departe de mântuire. Dacă lucrurile stau aşa, cine ar putea reuşi? Cine ar putea fi mântuit? Şi atunci se descoperă adevărul în întregime. Lucrul acesta este imposibil oamenilor; ei nu pot învinge poftele cărnii. Moral vorbind, aceste pofte sunt de fapt omul însuşi în ceea ce priveşte voința şi afecțiunile lui. Nu poți să albeşti un negru, nici să iei petele de pe un leopard. Lucrurile care apar la exteriorul acestor ființe sunt profund înrădăcinate în firea lor. Dar pentru Dumnezeu, binecuvântat fie Numele Său, totul este posibil.

Renunțarea pentru Isus; răsplata ei

Aceste învățături în privința bogăților îl împing pe Petru să întrebe care va fi partea acelora care au renunțat la tot. Suntem aduşi astfel la gloria din capitolul 17. Va fi o regenerare a lucrurilor. Starea lucrurilor va fi în întregime înnoită sub dominația Fiului Omului. În acea vreme ucenicii vor sta pe douăsprezece tronuri judecând pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Ei vor avea primul loc în administrarea împărăției pământeşti. Totuşi fiecare va avea o anumită parte a lui proprie; pentru că oricare ar fi lucrurile la care cineva ar renunța din dragoste pentru Hristos, va primi însutit şi va moşteni viața eternă. Atunci aceste lucruri nu vor fi decise nici după aparențe, nici după locul pe care oamenii îl ocupă sau îl ocupau în vechiul sistem sau înaintea semenilor lor; mulți dintre cei care sunt primii vor fi ultimii şi dintre ultimii vor fi primii. Exista însă, într-adevăr, riscul ca inima firească a omului să ia o astfel de încurajare prezentată sub formă de recompensă, ca un motiv suficient pentru toată lucrarea şi pentru toate sacrificiile lui, într-un duh nepotrivit, căutând cumva să-L facă pe Dumnezeu dator. De aceea, prin parabola prin care Domnul Îşi continuă predica (capitolul 20), El stabileşte clar principiul harului şi al suveranității lui Dumnezeu în ceea ce El dă, şi într-un mod distinct față de cei pe care îi cheamă. Domnul face ca darurile Sale către cei pe care îi aduce în via Sa să depindă de harul şi de chemarea Sa.

Capitolul 20

Lucrători în via lui Dumnezeu; chemarea şi harul Său

Putem remarca faptul că atunci când îi răspunde lui Petru, acest răspuns vine ca o consecință a faptului că Petru, la chemarea lui Hristos, părăsise totul pentru El. Motivul era Hristos Însuşi. De aceea spune: „Voi care M-ați urmat". El vorbeşte de cei care au părăsit totul din dragoste pentru Numele Său. Iată motivul! Recompensa este o încurajare când suntem deja pe

drumul acesta din dragoste pentru Hristos. Când este vorba de răsplătire în Noul Testament[1], totdeauna lucrurile stau aşa.

Cel care a fost chemat în ceasul al unsprezecelea depindea de această chemare pentru a intra în slujbă. Şi dacă stăpânul său în bunătatea sa a vrut să-i dea la fel ca şi celorlalţi, aceştia ar fi trebuit să se bucure. Cei dintâi s-au bazat pe dreptate; au primit ceea ce fusese convenit cu ei. Ultimii s-au bucurat de harul stăpânului lor. Şi este de observat că ei acceptaseră principiul harului, al încrederii în acest har. „Vă voi da ce este drept". Acesta este punctul esenţial al parabolei şi anume încrederea în harul stăpânului viei şi harul acesta ca punct de plecare al lucrării lor. Dar cine înţelegea aceasta? Unul ca Pavel avea să intre mai târziu în lucrare – atunci l-a chemat pe el Dumnezeu – şi să fie totuşi o mărturie mai puternică în ceea ce priveşte harul decât lucrătorii care se aflau în lucrare din dimineaţa zilei evangheliei.

A avea parte de suferinţele Domnului.
Domnul Îşi continuă gândurile în discuţia cu ucenicii. Se urcă la Ierusalim unde Mesia ar fi trebuit să fie primit şi încoronat, dar acolo avea să fie respins şi omorât şi apoi urma să învie; iar când fiii lui Zebedei vin să-i ceară primele două locuri în Împărăţie, le răspunde că El poate să-i conducă spre suferinţe, dar în ceea ce priveşte aceste locuri El nu le poate acorda decât, potrivit cu planurile Tatălui, acelora pentru care Tatăl le-a pregătit. Minunată renunţare la El Însuşi! El lucrează pentru Tatăl, pentru noi. El nu dispune de nimic. El poate da celor care Îl urmează o parte în suferinţele Sale; toate celelalte lucruri vor fi date după planurile Tatălui. Dar ce har real pentru Hristos şi ce desăvârşire în El şi ce privilegiu pentru noi de a nu avea alt

[1] În adevăr, răsplătirea în Scriptură este întotdeauna o încurajare a celor care sunt în întristare, în necaz şi suferinţă, dar care au intrat pe drumul acesta potrivit voii lui Dumnezeu din motive mai înalte. Aşa a fost şi cu Moise, şi cu Hristos, ale Cărui motivaţii se găseau într-o dragoste desăvârşită, aşa cum ştim, şi totuşi se spune, „pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind ruşinea". El era archegos kai teleiotes (adică, Iniţiator şi Desăvârşitor, n.tr.) pe calea credinţei.

motiv şi de a fi părtaşi suferinţelor Domnului! Şi ce curăţire a inimilor noastre carnale, curăţire care ne este pusă aici înainte lucrând numai pentru un Hristos care suferă, luând parte la crucea Sa şi încredinţându-ne lui Dumnezeu în tot ceea ce priveşte răsplătirea.

Duhul lui Hristos, un duh de slujire

Domnul foloseşte această ocazie pentru a explica sentimentele care se potriveau celor care Îl urmează, sentimente care au fost văzute desăvârşit la El Însuşi. În lume se urmărea autoritatea, dar duhul lui Hristos era un duh de slujire care alege întotdeauna locul din urmă şi arată un devotament absolut faţă de ceilalţi. Principii frumoase şi perfecte a căror desăvârşire a fost manifestată în Hristos în toată splendoarea Sa. Să părăseşti totul pentru a depinde cu încredere de harul Celui pe care-L slujim; şi, ca o consecinţă, dorinţa arzătoare de a lua ultimul loc şi a fi astfel slujitorul tuturor – iată cum trebuia să fie duhul acelora care au parte de Împărăţie, aşa cum rânduieşte acum Domnul, Cel respins. Aceasta se potriveşte celor care-L urmează.[1]

Ultima prezentare a lui Hristos către Israel ca Fiu al lui David

Această parte a Evangheliei se termină la sfârşitul versetului 28 din capitolul nostru, şi atunci încep ultimele scene din viaţa

[1] Remarcaţi modul cum fiii lui Zebedei şi mama lor caută primul loc chiar în momentul când Domnul este dispus să ia fără rezerve ultimul loc. Şi în mod trist vedem atâtea exemple în sensul acesta. Aceasta scoate în evidenţă modul desăvârşit în care Domnul a renunţat la tot. Iată principiile Împărăţiei cereşti: abnegaţie desăvârşită, mulţumire însoţită de devotament complet. Acesta este rodul dragostei care nu caută binele propriu – condescendenţa care decurge din aceea că cineva nu caută propriile sale interese; supunere atunci când eşti disprețuit, blândeţe şi smerenie de inimă. Dragostea produce în acelaşi timp şi duhul de slujire faţă de ceilalţi şi smerenia care este mulţumită cu această poziţie. Domnul a împlinit aceasta până la moarte, dându-Şi viaţa ca răscumpărare pentru mulţi.

scumpului nostru Mântuitor. În a doua parte a versetului 29[1] începe ultima Sa prezentare către Israel ca Fiu al lui David, ca Domnul, ca adevăratul Împărat al lui Israel, Mesia. El începe în această privință drumul Său la Ierihon, locul unde Iosua intrase în țară – locul unde blestemul a dominat atât de mult. El deschide ochii orbiți ai poporului Său, a celor care cred în El şi-L primesc ca Mesia, pentru că El era cu adevărat Mesia, deşi Se afla în această poziție de a fi respins. Orbii I se adresează ca Fiu al lui David şi El răspunde credinței lor deschizându-le ochii. Ei Îl urmează, ca o imagine a adevăratei rămăşițe a poporului Său care-L va aştepta într-o vreme viitoare.

CAPITOLUL 21

Intrarea Domnului în Ierusalim ca Împărat şi Domn

După aceea Domnul Isus dispunând de tot ceea ce aparținea acelora din popor care erau binevoitori față de El, Îşi face intrarea în Ierusalim ca Împărat şi Domn potrivit mărturiei din Zaharia. Dar intrând ca Împărat – ultima mărturie dată cetății preaiubite, care (spre ruina ei) avea să-L respingă – El vine ca Împărat smerit şi blând. Puterea lui Dumnezeu lucrează asupra inimii mulțimilor; ei Îl salută pe Isus ca Împărat, ca Fiu al lui David, folosind expresiile din Psalmul 118[2] care celebrează sabatul milenar introdus de Mesia şi care atunci va trebui să fie recunoscut de popor.

Mulțimile îşi aştern atunci veşmintele pentru a pregăti calea Împăratului lor glorios, dar blând. Ele taie ramuri pentru

---

[1] Cazul orbului de la Ierihon este, în toate cele trei Evanghelii sinoptice, începutul împrejurărilor finale din viața lui Hristos, care conduc către cruce, conținutul general şi învățăturile fiecărei Evanghelii fiind încheiate. De aici înainte El este numit Fiul lui David, aceasta fiind poziția în care El este prezentat pentru ultima oară poporului Israel, Dumnezeu dând mărturie despre El sub titlul acesta.

[2] Acest Psalm este în mod deosebit profetic, referindu-se la timpul primirii viitoare a Domnului; el este adesea citat în legătură cu momentul acestei primiri.

a-I da mărturie. Este condus în triumf până la Ierusalim, în timp ce poporul strigă „Osana (Mântuieşte acum) Fiului lui David! Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului, Osana în cele preaînalte!“ (versetul 9). Cât de fericiți ar fi fost dacă inimile lor ar fi fost schimbate pentru a păstra această mărturie prin Duhul; dar Dumnezeu în suveranitatea Sa face totuşi ca inimile lor să poarte această mărturie; nu putea să permită ca Fiul Său să fie respins fără să fi primit o astfel de mărturie.

Împăratul analizează pe toți oamenii ca adevăratul Judecător

Şi acum, Împăratul, păstrându-Şi poziția de smerenie şi de mărturie, va analiza pe toți oamenii. În aparență, diferitele clase ale poporului vin înaintea Lui pentru a-L judeca şi pentru a-L pune în încurcătură. Dar în realitate se vor prezenta toți înaintea Lui pentru a primi unii după alții din partea Sa judecata lui Dumnezeu în ceea ce-i priveşte.

O scenă mişcătoare se desfăşoară aici în fața ochilor noştri – adevăratul Judecător, Împăratul etern Se prezintă pentru ultima dată înaintea poporului Său răzvrătit, cu mărturia cea mai strălucitoare dată în ceea ce priveşte puterea şi drepturile Sale. Şi ei vin pentru a-L hărțui şi a-L condamna, conduşi de răutatea lor, defilând unii după alții înaintea Lui, arătându-şi adevărata lor stare, şi totul pentru a primi din gura Sa judecata; şi El a făcut aceasta fără să părăsească nici o clipă poziția de Martor credincios şi adevărat în toată smerenia pe acest pământ (cu excepția momentului în care curăță templul, moment care este prezentat înaintea începutului acestei scene).

Domnul ca Mesia şi Yahve

Sunt două părți distincte în această descriere. Prima ne prezintă pe Domnul în caracterul Său de Mesia şi de Yahve. Ca Domn, El cere să-I fie adusă măgărița (versetul 3). El intră în cetate ca Împărat, conform profeției (versetele 7-11), curăță templul cu autoritatea Sa (versetele 12,13). Obiecțiilor pe care le aduc preoții El le opune Psalmul 8, care vorbeşte despre modul

în care Yahve Îşi scotea gloria şi laudele din gura copilaşilor (versetele 15,16). De asemenea în templu El vindecă pe Israel (versetul 14). Domnul îi părăseşte apoi, neputând să rămână peste noapte în cetatea pe care n-o mai recunoştea. El stă în afara ei, cu rămăşiţa. A doua zi dimineaţă, printr-o imagine remarcabilă, El arată blestemul care va cădea asupra poporului. Israel era smochinul lui Yahve, dar nu făcea decât umbră pământului. Era plin de frunze, dar nu a adus deloc roadă. Smochinul judecat de Domnul se usucă: imagine a acestui sărman popor, a omului în carne cu toate avantajele sale, dar care nu aduce nici un rod pentru Cultivator.

Nici un rod pentru Dumnezeu

Israel, într-adevăr, avea multe forme exterioare de evlavie; era plin de zel pentru lege şi pentru porunci, dar nu aducea rod pentru Dumnezeu. Plasat sub responsabilitatea de a aduce aceste roade, adică sub vechiul legământ, nu le va aduce niciodată. Respingerea lui Isus pune capăt oricăror speranţe. Dumnezeu Se va purta în har sub legământul cel nou, dar nu de aceasta este vorba aici. Smochinul reprezintă pe Israel aşa cum era el, omul cultivat de Dumnezeu, dar cultivat în zadar. Totul se termina. Nu mă îndoiesc că ceea ce Domnul spune aici ucenicilor despre deplasarea muntelui (versetele 20-22), rămânând totuşi un principiu general, se referă şi la ceea ce trebuia să i se întâmple lui Israel în urma lucrării lor (ucenicilor). Privit din punct de vedere corporativ pe pământ, ca naţiune, Israel va dispărea şi va fi pierdut în mijlocul naţiunilor. Cei plăcuţi lui Dumnezeu erau numai ucenicii, datorită credinţei lor.

Detalii despre judecarea diverselor clase

L-am văzut pe Domnul intrând în Ierusalim ca Împărat – Yahve, Împăratul lui Israel – şi apoi judecata pe care o pronunţă asupra naţiunii. Apoi vin detaliile judecăţii asupra diverselor clase care compun poporul. Mai întâi, marii preoţi şi bătrânii care ar fi trebuit să-l conducă; ei se apropie de Domnul şi pun în discuţie

autoritatea Sa (versetul 23 şi următoarele). Adresându-I-se în felul acesta, ei se situează ca lideri ai naţiunii şi ca judecători capabili să se pronunţe asupra exactităţii tuturor pretenţiilor care ar fi putut fi ridicate. Dacă nu ar fi ocupat poziţia aceasta, nu s-ar fi adresat astfel Domnului Isus.

Domnul în înţelepciunea Sa infinită le răspunde cu o întrebare care le pune la încercare competenţa şi după propria lor mărturie sunt găsiţi incapabili. Cum pot ei atunci să-L judece?[1]

Ar fi fost fără folos să le comunice care era baza activităţii Lui. Era acum prea târziu pentru a face lucrul acesta. L-ar fi omorât cu pietre dacă le-ar fi spus care este adevăratul Său izvor. De aceea le răspunde: pronunţaţi-vă asupra misiunii lui Ioan Botezătorul. Şi dacă nu puteau să facă aceasta, de ce s-ar fi interesat de misiunea pe care o avea El? Nu puteau să judece acest lucru. A recunoaşte misiunea lui Ioan ca trimis al lui Dumnezeu, aceasta ar fi însemnat şi recunoaşterea lui Hristos. Tăgăduirea ar fi însemnat pierderea influenţei pe care o aveau asupra poporului. Despre conştiinţă nu se punea problema. Atunci ei îşi mărturisesc incapacitatea. Isus declină competenţa lor ca lideri şi păzitori ai credinţei şi ai poporului; ei îşi rostiseră propria judecată. Apoi în acest temei, de la versetul 28 până la versetul 14 al capitolului 22, Domnul le aduce clar înaintea ochilor lor guvernarea şi căile lui Dumnezeu faţă de ei.

Perversitate şi răzvrătire; ei singuri se condamnă

Mai întâi, având pretenţia de a împlini voia lui Dumnezeu, ei nu o împlineau, în timp ce aceia care erau în mod evident răi se pocăiau şi împlineau această voie. Ei, văzând aceasta, rămân împietriţi. Apoi nu numai că nu le-a fost atinsă conştiinţa nici de mărturia lui Ioan, nici de pocăinţa altora, dar orice ar fi folosit Dumnezeu pentru a-i face să aducă rodul vrednic de grija pe care El le-a arătat-o, Dumnezeu nu găseşte în ei decât perversitate şi răzvrătire. Profeţii au fost respinşi, la fel a fost şi Fiul. Ei ar fi

[1] A face pe cineva să stea faţă în faţă cu propria sa conştiinţă este adesea răspunsul cel mai înţelept atunci când voinţa acelui om este rea.

vrut să aibă moştenirea Fiului pentru ei înşişi (versetul 38), dar nu puteau decât să recunoască faptul că urmarea unei astfel de crime va fi în mod necesar distrugerea celor răi şi că via va fi dată altora. Isus le aplică această parabolă citând Psalmul 118 (versetele 22,23), spunând că piatra respinsă de cei care zideau va deveni Piatra din capul unghiului; mai mult, cei care vor cădea peste această Piatră, în sensul de a se împiedica de ea – exact ceea ce făcea naţiunea în acel moment – vor fi zdrobiţi, dar cel peste care va cădea această piatră – aceasta va fi soarta naţiunii răzvrătite în zilele din urmă – va fi spulberat de ea (versetul 44). Marii preoţi şi fariseii au înţeles că vorbea despre ei; dar nu îndrăzneau să pună mâna pe El, pentru că mulţimile Îl considerau un profet. Aceasta este istoria lui Israel privită în responsabilitatea sa, şi aceasta chiar până în zilele din urmă. Domnul căuta rod în via Sa.

CAPITOLUL 22

Sărbătoarea nunţii; harul disprețuit de Israel; introducerea naţiunilor

Aici ne este prezentată purtarea iudeilor în ceea ce priveşte invitaţiile harului. Parabola este deci o asemănare a Împărăţiei cerurilor. Dumnezeu vrea să-L onoreze pe Fiul Său, sărbătorind nunta Sa. În primul rând iudeii deja invitaţi sunt rugaţi să vină la ospăţul de nuntă. Ei nu vor să vină. Aceasta s-a petrecut în timpul în care Hristos trăia pe acest pământ; apoi când totul este gata, Dumnezeu trimite din nou mesageri pentru a-i chema. Este misiunea apostolilor faţă de această naţiune a iudeilor în momentul în care lucrarea de răscumpărare este împlinită. Iudeii disprețuiesc şi mesajul acesta şi omoară pe mesageri[1].

Consecinţa este că răii aceştia şi cetatea lor vor fi distruşi (versetul 7). Aceasta este judecata care a căzut asupra Ierusalimului.

[1] Disprețul şi violenţa sunt două forme ale respingerii mărturiei lui Dumnezeu şi adevăratului martor. Cine urăşte un stăpân iubeşte pe celălalt şi cine se ataşează de unul disprețuieşte pe celălalt.

Urmare a refuzului lor de a accepta invitația sunt introduşi pe scenă cei fără drepturi, națiunile, cei de afară. Aceştia vin la ospăț şi sala de nuntă se umple cu invitați. Dar aici vedem un alt lucru. Am găsit aici, este adevărat, judecata Ierusalimului prezentată în parabolă, dar cum această parabolă este o asemănare cu Împărăția, ea ne prezintă de asemenea şi judecata a ceea ce este în Împărăție. Trebuie ca anumite lucruri să fie potrivite cu momentul special. Iar pentru un ospăț de nuntă trebuie o haină de nuntă. Hristos fiind glorificat, atunci totul trebuie să fie potrivit gloriei Sale. Cineva poate să intre din punct de vedere exterior în Împărăție, să dea mărturie că face parte din creştinism; dar cel care nu este îmbrăcat cu ceea ce se potriveşte la nuntă va fi dat afară. Iar îmbrăcămintea potrivită este Hristos Însuşi. Pe de altă parte totul este gata, nimic nu se cere. Invitatul nu trebuia să aducă absolut nimic. Împăratul dădea totul, dar invitatul trebuia să fie pătruns de duhul care domina tot ceea ce se făcea. Dacă ar fi existat cel mai mic gând cu privire la ceea ce se potrivea nunții, atunci s-ar fi simțit cu siguranță şi nevoia de a se prezenta într-o haină de nuntă; altfel, ar fi uitată onoarea care se cuvine Fiului Împăratului. Dar inima este străină de toate acestea şi omul acela va fi tratat ca un străin în fața judecății Împăratului, când acesta va cerceta pe invitații prezenți la ospăț.

Astfel harul a fost arătat față de Israel, iar acesta din urmă este judecat pentru că a refuzat invitația Marelui Împărat la nunta Fiului Său. Este judecat apoi şi abuzul de har din partea celor care se părea că l-ar fi primit. De asemenea primirea națiunilor este vestită aici, şi astfel se termină istoria judecății lui Israel în general, şi descrierea caracterului care va domina în timpul Împărăției.

Răspunsuri date fariseilor şi irodianilor

După aceasta (versetul 15 şi următoarele) se prezintă, fiecare pe rând, diversele clase ale poporului iudeu. Mai întâi irodianii şi fariseii (adică cei care favorizau autoritatea romanilor şi cei care i se opuneau), căutând să-L pună în încurcătură pe

Domnul Isus prin cuvintele Sale. Binecuvântatul Domn le răspunde cu această desăvârşită înţelepciune care se descoperea întotdeauna în tot ceea ce El făcea şi spunea. Din partea lor nu era decât pură răutate, manifestând o totală lipsă de conştiinţă. Propriul lor păcat îi aşezase sub jugul roman, poziţie contrară, într-adevăr, cu aceea pe care ar fi trebuit să o aibă poporul lui Dumnezeu pe pământ. Astfel se părea că Hristos ar fi trebuit ori să devină suspect autorităţilor, ori să renunţe la pretenţia de a fi Mesia şi în consecinţă Eliberatorul. Dar cine adusese de fapt această dilemă? Nu cumva fructul propriilor lor păcate? Domnul le arată că ei înşişi au acceptat jugul acesta. Dinarul purta amprenta în această privinţă; să-l dea deci celor cărora le aparţine şi să dea de asemenea lui Dumnezeu ceea ce era al Lui (însă ei nu făceau aceasta). Domnul îi lasă sub jugul sub care se aşezaseră ei înşişi şi le aminteşte drepturile lui Dumnezeu pe care le uitaseră. Aceasta trebuia să fie de altfel starea lui Israel conform puterii dată lui Nebucadneţar, Israelul fiind ca o „vie care se întinde, dar care nu are înălţime" (Ezechiel 17).

Necredinţa saducheilor

Urmează apoi saducheii, care se prezintă înaintea Lui şi-I pun întrebări în ce priveşte învierea, gândind că vor arăta absurditatea ei. Dar în acelaşi fel în care starea naţiunii fusese pusă în evidenţă în discuţia Domnului Isus cu fariseii, tot aşa necredinţa saducheilor este expusă aici. Saducheii nu se gândesc decât la lucrurile din această lume, dorind să tăgăduiască existenţa unei alte lumi. Dar oricare ar fi starea de degradare şi de robie în care căzuse poporul, Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov nu Se schimbase. Promisiunile făcute părinţilor rămâneau sigure şi părinţii erau vii pentru a se bucura de aceasta într-o zi viitoare. Ceea ce puneau în discuţie aici saducheii era puterea şi Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul menţine însă aceste lucruri în toată claritatea. Şi astfel saducheii sunt reduşi la tăcere.

Perfecțiunea legii

Oamenii legii, mişcați de răspunsul Său, pun o întrebare care dă ocazie Domnului să extragă din conținutul legii ceea ce este esențial în ochii lui Dumnezeu, prezentând astfel perfecțiunea ei şi ceea ce aduce fericire pentru cei care umblă potrivit ei. Însă nu intră în discuție aici modul în care se ajunge la această umblare şi la această fericire. Numai harul se ridică deasupra acestui nivel.

Aici întrebările încetează. Totul este judecat, totul este pus în lumină în ceea ce priveşte poziția poporului şi a partidelor în Israel; şi Domnul a aşezat înaintea lor gândurile desăvârşite ale lui Dumnezeu în ceea ce-i priveşte, fie în aspectul stării poporului, a promisiunilor lui Dumnezeu sau a însăşi conținutului legii.

Întrebarea Domnului; poziția Sa

Acum Domnul pune o întrebare pentru a-Şi scoate în evidență propria Sa poziție. El le propune fariseilor să împace cumva titlul de Fiu al lui David cu cel de Domn care I-a fost dat de David însuşi, şi aceasta în legătură cu înălțarea aceluiaşi Hristos pentru a şedea la dreapta lui Dumnezeu, până când Dumnezeu va pune pe toți vrăjmaşii Săi aşternut picioarelor Sale, până când tronul Său va fi întemeiat în Sion. Tocmai aici era cheia poziției lui Hristos în acest moment. Incapabili de a-I răspunde, nimeni nu mai îndrăzneşte să-I pună vreo întrebare. Într-adevăr, dacă iudeii ar fi putut să înțeleagă Psalmul 110, ar fi înțeles toate căile lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său tocmai în momentul în care aveau să-L respingă. Această respingere însă, încheie orice discuții, arătând adevărata poziție a lui Hristos care, fiind totuşi Fiul lui David, trebuia să fie înălțat pentru a primi Împărăția şi, până când aceasta se va întâmpla, să rămână aşezat la dreapta lui Dumnezeu, potrivit cu drepturile glorioasei Sale persoane – Domn al lui David ca şi Fiu al lui David.

Privilegiile şi responsabilităţile diferitelor clase ale poporului

Mai este un lucru interesant de remarcat aici. În discuţiile şi în predicile Sale faţă de diferite clase ale poporului Domnul constată starea iudeilor în ceea ce priveşte relaţiile lor cu Dumnezeu sub toate aspectele şi arată poziţia pe care o ia El Însuşi. Mai întâi El ia în discuţie poziţia lor naţională faţă de Dumnezeu, ca fiind responsabili înaintea Lui datorită privilegiilor care le fuseseră date şi încercând să-i facă să privească aceasta prin conştiinţa lor personală. Rezultatul stării lor va fi tăierea şi înlocuirea lor cu alţii în via Domnului (capitolul 21.28-46). Apoi Domnul expune condiţia iudeilor în legătură cu harul Împărăţiei şi de asemenea introducerea în Împărăţie a păcătoşilor dintre naţiuni. Aici, de asemenea rezultatul este distrugerea cetăţii[1]. Apoi irodianii, prietenii romanilor, şi fariseii, vrăjmaşii lor, pretinşii prieteni ai lui Dumnezeu, fac să reiasă adevărata poziţie a iudeilor cu privire la puterea imperială a naţiunilor şi cu privire la Dumnezeu. În discuţia Sa cu saducheii, Domnul arată certitudinea promisiunilor făcute părinţilor, precum şi relaţia în care Dumnezeu Se afla faţă de ei în ceea ce priveşte viaţa şi învierea. După aceasta, El pune înaintea cărturarilor

[1] De la capitolul 21.28 până la sfârşit găsim responsabilitatea naţiunii privită ca bucurându-se de privilegiile din vechime, potrivit cărora ar fi trebuit să aducă rod; dar neaducând rod, o altă naţiune va fi introdusă. Iar introducerea acestei noi naţiuni nu este cauza judecăţii care se executa împotriva Ierusalimului şi care trebuia să se manifeste încă într-o manieră şi mai teribilă până se va ajunge la nimicirea cetăţii. Ceea ce aduce judecata asupra acestor ucigaşi este moartea Domnului Isus, ultimul dintre cei care au fost trimişi pentru a căuta rod (Matei 21.33-41). Distrugerea Ierusalimului este consecinţa refuzului mărturiei despre Împărăţie, mărturie trimisă pentru a-i chema în har. Este vorba mai întâi de judecata păzitorilor viei – a cărturarilor, a marilor preoţi, a căpeteniilor poporului. Judecata exercitată din cauza respingerii mărturiei Împărăţiei merge încă mai departe (vezi capitolul 22.7). Unii disprețuiesc mesajul, alţii se poartă rău faţă de mesageri; şi harul fiind astfel respins, cetatea este arsă, iar locuitorii ei omorâţi (compară capitolul 23.36 şi observă profeţia istorică din Luca 21). Această distincţie este menţinută în toate cele trei Evanghelii sinoptice.

semnificația adevărată a legii; iar apoi, poziția pe care El a luat-o, fiind El Însuşi Fiul lui David potrivit cu Psalmul 110, poziție legată de respingerea Sa de către conducătorii națiunii, ce stăteau împrejurul Lui.

Capitolul 23

Poziția ucenicilor ca făcând parte din națiune

Acest capitol arată limpede până la ce punct ucenicii sunt considerați în legătură cu națiunea, ca formând toți laolaltă poporul iudeu, deşi Domnul îi judecă pe conducătorii care înşelau poporul şi-L dezonorau pe Dumnezeu prin fățărnicia lor. Isus spune mulțimii şi ucenicilor Lui: „cărturarii şi fariseii s-au aşezat pe scaunul lui Moise" (versetul 2). Trebuie să li se dea ascultare din moment ce ei sunt astfel interpreți ai legii. Iar această ascultare se referă la tot ce spuneau ei potrivit acestei legi, deşi conduita lor nu era decât fățărnicie. Ceea ce este important aici este poziția ucenicilor; de fapt ea este aceeaşi cu cea a Domnului Isus. Ei sunt în relație cu ceea ce este de la Dumnezeu în această națiune, privită ca popor recunoscut de Dumnezeu şi, în consecință, cu legea care are autoritate din partea lui Dumnezeu. În acelaşi timp, Domnul judecă şi ucenicii de asemenea trebuie în practică să judece felul cum se purta națiunea sau era reprezentată public prin căpeteniile ei. Trebuiau deci să evite cu grijă felul de purtare al cărturarilor şi al fariseilor, deşi făceau în continuare parte din națiunea iudeilor.

După ce a reproşat acestor păstori ai poporului fățărnicia lor, Domnul arată modul prin care condamnau ei înşişi faptele părinților – zidind mormintele profeților pe care aceşti părinți îi omorâseră. Ei erau deci copii ai celor care îi omorâseră pe profeți. Dumnezeu îi va pune la încercare trimițându-le şi lor profeți, oameni drepți şi învățați; dar ei vor umple măsura nelegiuirii lor, omorând şi persecutând pe aceşti trimişi – condamnându-se ei înşişi prin comportarea lor – aşa încât tot sângele drepților care a fost vărsat de la sângele lui Abel

până la cel al profetului Zaharia, să vină asupra acelei generații (versetele 35,36). Teribilă este această însumare a vinovăției, pe care omul păcătos așezat sub responsabilitate înaintea lui Dumnezeu n-a făcut decât să o crească întotdeauna din momentul acela de început în care a arătat vrăjmășie față de mărturia lui Dumnezeu; și ea creștea zi după zi, iar conștiința se împietrea și mai mult, pe măsură ce se împotrivea față de această mărturie. Adevărul era cu atât mai mult pus în evidență, cu cât martorii suferiseră. Dar poporul stăruia în a face răul și fiecare pas pe drumul acesta, fiecare act de acest fel era dovada unei împietriri crescânde. Această întreagă vină se strânsese asupra capului acestei națiuni reprobate. Răbdarea lui Dumnezeu, în timp ce dădea mărturie prin har, nu trecuse cu vederea căile lor, și în timpul manifestării acestei răbdări se acumulase totul.

Remarcați aici caracterul dat apostolilor și profeților creștini. Sunt cărturari, înțelepți, profeți trimiși iudeilor – acestei națiuni întotdeauna răzvrătită. Aceasta face să reiasă foarte clar din ce punct de vedere sunt ei priviți în acest capitol. Chiar apostolii sunt „înțelepți", „cărturari", trimiși ca atare iudeilor.

Dar Ierusalimul – cetatea iubită de Dumnezeu – este vinovată și judecată. Hristos, așa cum am văzut, de la vindecarea orbului în apropiere de Ierihon, Se prezintă ca fiind Yahve, Împăratul lui Israel. De câte ori a vrut să adune pe copiii Ierusalimului, și ei n-au vrut! (versetele 37-39). Și acum casa lor va fi lăsată pustie până când, schimbați în inimile lor, vor folosi expresiile Psalmului 118 și vor saluta cu dor sosirea Aceluia care vine în Numele lui Yahve, așteptând izbăvirea din mâinile Lui și cerându-I această izbăvire – într-un cuvânt, clipa aceea în care vor spune: „Osana Celui care vine". Ei nu-L vor mai vedea pe acest Isus până în clipa când, smeriți în inimile lor, vor proclama ca binecuvântat pe Acela pe care Îl așteaptă și pe care L-au respins acum – adică până atunci când vor fi pregătiți în inimile lor. Pacea va urma, iar dorința de a-L vedea va veni înainte de arătarea Sa.

Poziția iudeilor înaintea lui Dumnezeu

Ultimele trei versete ne prezintă destul de clar poziția iudeilor sau a Ierusalimului ca fiind centrul sistemului iudeu înaintea lui Dumnezeu. Cu mult timp înainte şi în destule rânduri Isus, Yahve Mântuitorul, a dorit să strângă pe copiii Ierusalimului cum strânge o găină puii sub aripile ei, dar ei nu au vrut. Casa lor va rămâne părăsită şi pustie, dar nu pentru totdeauna. După ce i-au urât pe profeți şi au omorât cu pietre pe cei care le fuseseră trimişi, iudeii Îl vor crucifica şi pe Mesia al lor, vor respinge şi vor omorî pe cei trimişi să le vestească harul chiar şi după respingerea lui Mesia. Pe Mesia deci nu-L vor mai vedea până în momentul în care se vor pocăi şi se va naşte în inimile lor dorința de a-L vedea, atunci când vor fi pregătiți să-L binecuvânteze, când Îl vor binecuvânta în inimile lor şi vor mărturisi public dorința aceasta. Pe Mesia acesta care urma să-i părăsească nu-L vor mai vedea până când pocăința le va îndrepta inima spre El, pe care Îl resping în clipa aceasta. Doar atunci Îl vor vedea. Mesia venind în Numele Domnului Se va arăta poporului Său Israel. Atunci, Yahve Mântuitorul lor va apărea şi Israelul care L-a respins Îl va vedea ca atare. Poporul va intra în felul acesta în deplina bucurie a relațiilor sale cu Dumnezeu.

Acesta este tabloul moral şi profetic al lui Israel. Ucenicii, în poziția lor de iudei, erau considerați ca făcând parte din această națiune, deşi erau despărțiți spiritual de ea, ca rămăşiță, dând mărturie în mijlocul națiunii.

Capitolul 24

Cuvântarea de pe Muntele Măslinilor; profeție şi învățătură

Am văzut deja că respingerea mărturiei Împărăției în har este cauza judecății care cade asupra Ierusalimului şi asupra locuitorilor lui. Capitolul 24 ne dă poziția acestei mărturii în mijlocul poporului; de asemenea vedem națiunile şi relația lor cu mărturia dată de ucenici; apoi starea Ierusalimului ca

urmare a respingerii lui Mesia şi disprețului față de mărturia Lui; în sfârşit, vedem răsturnarea universală care trebuie să aibă loc la sfârşitul acestor vremuri – stare de lucruri care se va termina la apariția Fiului Omului, când va avea loc strângerea aleşilor lui Israel din cele patru vânturi.

Acest pasaj remarcabil merită toată atenția; el este în acelaşi timp o profeție şi o învățătură adresată ucenicilor pentru a-i conduce în umblarea pe care aveau s-o aibă în mijlocul evenimentelor viitoare.

Isus părăseşte templul, şi aceasta pentru totdeauna – act solemn, care, am putea spune, executa judecata care fusese pronunțată mai devreme. Casa lui Israel era acum pustie. Dar inima ucenicilor rămâne încă înlănțuită de templul acesta prin vechile lor prejudecăți. Ei atrag atenția Domnului Isus asupra minunatelor zidiri care formau ansamblul acesta. Isus le vesteşte distrugerea totală. Apoi, retraşi pe muntele Măslinilor împreună cu El, ucenicii Îl întreabă când se vor întâmpla aceste lucruri şi care va fi semnul venirii Sale şi a sfârşitului veacului (versetul 3). Ei pun împreună aceste evenimente şi anume distrugerea templului, venirea lui Hristos şi sfârşitul veacului. Acest sfârşit al veacului, trebuie să remarcăm, este sfârşitul perioadei în care Israel era supus sub vechiul legământ, perioadă care trebuia să înceteze pentru a face loc lui Mesia şi noului legământ. Trebuie de asemenea remarcat că este vorba de guvernarea pământului de către Dumnezeu şi de judecățile care se vor exercita la venirea lui Hristos, care vor pune capăt veacului de atunci. Ucenicii confundau ceea ce Domnul le-a spus despre distrugerea templului, cu această epocă[1]. Domnul tratează subiectul din punctul Său de vedere (adică punctul de

[1] De fapt această poziție a lui Israel şi mărturia care se referă la ea au fost întrerupte prin distrugerea Ierusalimului. De aceea acest eveniment este prezentat alături de profeție, dar cu siguranță nu reprezintă o împlinire a acestei profeții, pentru că Domnul încă n-a venit, nici necazul cel mare; dar starea de lucruri la care Domnul face aluzie până la sfârşitul versetului 14, a fost supusă unei întreruperi violente şi juridice, prin distrugerea Ierusalimului în aşa fel încât există din acest punct de vedere o legătură între cele două evenimente.

vedere al mărturiei pe care ucenicii trebuiau să o dea în mijlocul iudeilor în timpul absenței Sale, până la sfârşitul veacului). El nu adaugă nimic în legătură cu distrugerea Ierusalimului pe care o anunțase deja. Timpul venirii Sale era ținut ascuns în planul lui Dumnezeu. Mai mult, nimicirea Ierusalimului de către Titus, va pune capăt în fapt poziției pe care o avea în vedere învățătura Domnului. Din momentul acela nu va mai exista nici o mărturie care să poată fi recunoscută în mijlocul iudeilor. Când această poziție va fi reluată, doar atunci se va relua şi aplicabilitatea acestui pasaj. Dar de la nimicirea Ierusalimului şi până în momentul acela, numai Biserica este avută în vedere.

Împărțirea cuvântării

Cuvântarea Domnului are trei părți. Prima, starea generală a ucenicilor şi a lumii în timpul mărturiei, până la sfârşitul versetului 14. A doua, perioada caracterizată prin faptul că urâciunea pustiirii este aşezată în locul sfânt (versetul 15). Iar a treia, venirea Domnului şi strângerea aleşilor lui Israel.

Mărturia până la sfârşitul veacului

Iată ceea ce caracterizează timpul mărturiei ucenicilor: hristoşi falşi, falşi profeți în mijlocul iudeilor, persecutarea celor care dau mărturie şi care vor fi dați pe mâna națiunilor. Dar mai sunt prezentate detalii şi cu privire la aceste vremuri: vor fi hristoşi falşi în Israel, vor fi războaie, foamete, ciume şi cutremure. Ucenicii nu trebuie să se tulbure: încă nu va fi sfârşitul. Aceste lucruri nu vor fi decât un început al durerilor (versetele 5-8). Toate aceste lucruri erau în mod deosebit exterioare. Existau alte evenimente care vor încerca şi mai mult pe ucenici – lucruri mai profunde. Ucenicii vor fi dați pentru a fi chinuiți, urâți, omorâți de toate națiunile. Consecința se va vedea printre aceia care mărturisesc doar că sunt ucenici, şi anume mulți dintre ei vor găsi pricini de poticnire; şi se vor vinde unul pe altul. Vor apărea falşi profeți care vor înşela pe mulți, şi pentru că nelegiuirea va creşte dragostea multora se va răci – trist tablou.

Dar aceste lucruri fac loc arătării credinței care va fi pusă la încercare. Acela care va stărui până la sfârşit va fi mântuit. Iată deci cum stau lucrurile în sfera mărturiei. Iar ceea ce Domnul spune nu se limitează numai la mărturia din Canaan; dar toate sunt în legătură cu această țară ca centru al căilor lui Dumnezeu, Canaanul fiind de asemenea punctul de plecare al mărturiei.

Apoi (versetul 14) evanghelia Împărăției va fi predicată în întreaga lume ca o mărturie față de toate națiunile; şi atunci va veni sfârşitul – sfârşitul veacului. Şi chiar dacă cerul va fi sursa de autoritate atunci când va fi stabilită Împărăția, Canaanul şi Ierusalimul vor fi centrul ei pământesc. De aceea ideea Împărăției, deşi ea se întinde asupra întregii lumi, ne direcționează totuşi gândurile către ținutul lui Israel. Aici se vorbeşte despre „această evanghelie a Împărăției"[1]; nu este vorba de proclamarea unirii Bisericii cu Hristos, nici de răscumpărare în plinătatea ei, aşa cum a fost ea predicată şi învățată de apostoli după înălțarea Domnului; ci este vorba de Împărăția care urmează să fie întemeiată pe pământ aşa cum vestise Ioan Botezătorul şi Domnul Însuşi. Va fi momentul în care autoritatea universală a lui Hristos înălțat la cer va fi predicată lumii întregi pentru a pune la încercare ascultarea ucenicilor şi pentru a furniza un obiect de credință pentru toți cei care au urechi de auzit.

Iată deci istoria generală a lucrurilor ce vor avea loc până la sfârşitul veacului, fără a intra însă în subiectul vestirii care a dus la întemeierea Adunării ca atare. Nimicirea care amenința Ierusalimul şi refuzul iudeilor de a primi evanghelia au făcut ca Dumnezeu să ridice un martor special, prin lucrarea lui Pavel, fără însă a anula prin aceasta adevărul despre Împărăția care va veni. Ceea ce urmează în descriere arată că această întemeiere

[1] Evanghelia Împărăției a fost limitată la Israel în capitolul 10 şi tocmai acesta este subiectul prezentat şi aici, deşi modul de prezentare nu este pur doctrinar. Acest subiect al Evangheliei Împărăției se extinde până la versetul 14, fără să existe o distincție formală față de misiunea din capitolul 28 care priveşte națiunile. Acolo însă nu se vorbeşte de Împărăție, este mai degrabă contrariul, deşi Hristos este prezentat doar ca înviat, nu şi ca înălțat, însă toată puterea Îi fusese dată în cer şi pe pământ.

a mărturiei Împărăției, va avea loc la sfârşit, iar mărturia aceea va ajunge la toate națiunile, mai înainte de a veni judecata care va pune capăt veacului.

Necazul cel mare; „timpul sfârşitului"

Dar va fi un moment în care, într-o anumită sferă (Ierusalimul şi zonele învecinate), va începe un timp deosebit de suferință pentru mărturia din Israel. Vorbind despre urâciunea care va duce la pustiire, Domnul ne duce înapoi la cartea Daniel pentru a înțelege despre ce vorbeşte. Iar Daniel (capitolul 12 unde este vorba de acest necaz) ne duce chiar în zilele din urmă – în timpul când Mihail se va ridica pentru poporul lui Daniel, adică pentru iudeii care sunt sub dominația națiunilor – zile în care va fi un timp de necaz, aşa cum n-a mai fost şi cum nu va mai fi niciodată şi un timp în care rămăşița va fi salvată (Daniel 12.1). La sfârşitul capitolului precedent acest timp este numit „vremea sfârşitului" (Daniel 11.40), şi nimicirea împăratului din nord fără ajutorul vreunei mâini este de asemenea declarată în mod profetic. Iar profetul vesteşte (Daniel 12.11,12) că vor trece 1335 de zile până la venirea binecuvântării depline (şi fericit este acela care va avea parte de ea), şi că în această perioadă jertfa necurmată va înceta, instaurându-se urâciunea pustiirii; se mai spune de asemenea că din acest moment vor fi 1290 de zile (deci cu o lună mai mult decât cele 1260 de zile despre care se vorbeşte în Apocalipsa, zile în care femeia care zboară departe de balaur este hrănită în pustiu. De asemenea este cu o lună mai mult decât cei trei ani şi jumătate de la sfârşitul capitolului 7.25 din Daniel). După aceea, aşa cum vedem aici, vine judecata şi împărăția este dată sfinților.

Timpul şi poporul la care se referă profeția

Astfel vedem bine că acest pasaj (Matei 24.15) se referă la zilele din urmă şi la poziția iudeilor din acea perioadă. Evenimentele petrecute după aceste afirmații ale Domnului, confirmă lucrul acesta: nici la 1260 de zile, nici la 1260 de ani după acele vremuri ale lui Titus, nici treizeci de ani mai târziu, nici un eveniment

nu s-a petrecut care să poată fi pus în relație cu împlinirea acestor zile descrise de profetul Daniel. A trecut mult mai mult timp de atunci. Israelul n-a fost salvat şi Daniel nu s-a aflat în partea sa de moştenire la sfârşitul acelor zile. Este de asemenea clar că este vorba aici, în pasajul pe care-l studiem, de Ierusalim şi împrejurimile lui; pentru că cei care sunt în Iudeea sunt chemați să fugă în munți (versetul 16).

Ucenicii care se vor găsi în Iudeea în momentul acela vor trebui să se roage ca fuga lor să nu fie într-o zi de sabat (versetul 20) – aceasta este o dovadă în plus a faptului că iudeii sunt subiectul acestei profeții; este de asemenea o mărturie a grijii pline de duioşie a Domnului față de ai Săi, ocupându-Se chiar în mijlocul acestor evenimente fără egal de starea vremii atunci când ai Săi vor trebui să fugă.

Rămăşița iudaică, nu Adunarea

Pe de altă parte alte împrejurări demonstrează, dacă ar mai fi totuşi nevoie de dovezi suplimentare, că aici este vorba de rămăşița credincioasă şi nu de Adunare. Noi ştim că toți cei credincioşi trebuie să fie răpiți pentru a merge în întâmpinarea Domnului în văzduh şi că după aceea vor reveni împreună cu El (1 Tesaloniceni 4.17 şi 14), dar aici vor fi falşi hristoşi pe pământ şi se va zice, „iată, este în pustiu", „este în cămăruțe ascunse" (versetele 24,26). Dar sfinții care vor fi răpiți şi vor reveni împreună cu Domnul nu au nimic a face cu falşii hristoşi de pe pământ din moment ce ei vor merge în cer pentru a fi cu Hristos înainte ca El să vină pe pământ. Este uşor de înțeles, din contră, că iudeii care aşteaptă o glorie pământească vor fi ținta unor ispite de felul acesta, riscând să fie înşelați prin aceşti pretinşi hristoşi, dacă nu ar fi păziți de Dumnezeu Însuşi.

Venirea Fiului Omului

Vedem deci că această parte a profeției se aplică zilelor din urmă, ultimilor trei ani şi jumătate de la sfârşit, după care va izbucni judecata prin venirea Fiului Omului. Domnul va veni ca un fulger dintr-o dată, ca un vultur asupra prăzii Sale şi

Se va manifesta acolo unde se va găsi obiectul judecății Sale (versetele 27,28). Imediat după necazul acestor trei ani şi jumătate, tot sistemul ierarhic de guvernare va fi zguduit şi răsturnat din temelii (versetul 29). Atunci va apare semnul Fiului Omului, în *cer*, şi toate seminţiile pământului vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi mare glorie (versetele 29,30). Acest verset (30) este răspunsul la a doua parte a întrebării ucenicilor din versetul 3. Domnul dă ucenicilor Săi avertismentele necesare pentru călăuzirea lor; dar lumea nu va vedea nici unul dintre aceste semne, oricât de clare vor fi ele pentru cei care le înţeleg; ci semnul evident nu se va arăta decât odată cu apariţia Domnului. Strălucirea gloriei Aceluia pe care lumea L-a dispreţuit va demonstra lumii cine este Cel care vine; şi El va veni cu totul neaşteptat. Moment teribil, când în locul unui Mesia care va răspunde orgoliului lor pământesc, Hristosul pe care L-au dispreţuit Se va arăta în cer!

Apoi Fiul Omului manifestându-Se în acest fel la venirea Sa, va trimite pentru a fi căutaţi toţi aleşii lui Israel din cele patru colţuri ale lumii (versetul 31). Aceasta este încheierea istoriei iudeilor şi chiar a lui Israel, ca un răspuns la întrebarea ucenicilor; şi El dezvăluie căile lui Dumnezeu în ceea ce priveşte mărturia în mijlocul poporului care L-a respins, vestind deci timpul necazului adânc al acestui popor şi a judecăţii care va izbucni în mijlocul acestei scene când va veni Isus şi când se va produce o răsturnare completă a întregii lumii, şi a celor mari şi a celor mici.

Importanţa cuceririi Ierusalimului; iudeii, o naţiune distinctă

Domnul prezintă deci istoria mărturiei în Israel şi a poporului însuşi, din momentul plecării până în momentul revenirii Sale; dar spaţiul de timp în care nu există nici popor, nici templu, nici cetate, nu este specificat aici. De aceea este important să sesizăm momentul căderii Ierusalimului. Acesta nu este în mod direct prezentat aici – Domnul nu-l descrie; dar luarea Ierusalimului pune capăt stării de lucruri la care se referă

cuvântarea Domnului. Acea stare de lucruri nu-şi reia aplicaţia decât în momentul în care Ierusalimul şi iudeii vor fi din nou în scenă, moment pe care Domnul îl anunţă la început. Ucenicii se gândeau că venirea Domnului va avea loc în acelaşi timp cu nimicirea Ierusalimului. La întrebările care I-au fost puse, Domnul Isus răspunde în aşa fel încât cuvântarea Sa să le fie de folos până în momentul căderii Ierusalimului. Dar din momentul în care Domnul vorbeşte despre urâciune şi pustiire, sensul se referă deja la zilele din urmă.

Ucenicii ar fi trebuit să înţeleagă semnele pe care Domnul le dădea. Distrugerea Ierusalimului, am spus deja, avea să oprească prin însuşi faptul acesta aplicabilitatea celor spuse de Domnul Isus. Naţiunea iudaică a fost atunci pusă deoparte; dar versetul 34 are un sens mult mai extins şi care i se potriveşte mai mult. Iudeii necredincioşi vor continua să existe ca atare până când toate se vor împlini (comparaţi Deuteronom 32.5,20, pasaj care are în mod deosebit în vedere această judecată asupra lui Israel). Dumnezeu Îşi ascunde faţa Sa până când va vedea care va fi sfârşitul lor, pentru că sunt o generaţie foarte rea şi copii în care nu este credinţă. Lucrurile acestea s-au întâmplat deja. Ei sunt o naţiune distinctă până în ziua de astăzi. Această generaţie subzistă ca atare – monument al infailibilităţii lui Dumnezeu şi a cuvintelor Domnului.

În sfârşit, guvernarea lui Dumnezeu exercitată faţă de acest popor este prezentată până la sfârşit. Domnul vine şi strânge pe aleşii împrăştiaţi ai lui Israel (versetul 31).

Judecata naţiunilor pe pământ

Istoria profetică continuă în versetul 31 din capitolul 25 care se leagă de versetul 30 din capitolul 24. Şi cum acest verset 30 din capitolul 24 descrie strângerea lui Israel în urma apariţiei Fiului Omului, versetul 31 din capitolul 25 vesteşte căile Sale ca o judecată asupra naţiunilor. Fiul Omului va apărea fără îndoială ca un fulger în faţa apostaziei care va fi ca un stârv înaintea Lui. Dar, când va veni în mod solemn pentru a lua un loc de glorie pe pământ, acest eveniment terestru nu va

trece ca un fulger. El Se va aşeza pe tronul gloriei Sale şi toate naţiunile se vor strânge înaintea Lui. El Se va aşeza pe scaunul de judecată, iar naţiunile vor fi judecate după comportarea lor faţă de mesagerii Împărăţiei, care veniseră spre a le vesti această Împărăţie. Mesagerii sunt „fraţii" despre care se vorbeşte aici (capitolul 25.40); cei care-i vor fi primit sunt „oi" (versetele 32,33); cei care au respins mesajul lor sunt „capre" (versetele 32,41 şi următoarele). Descrierea începând din versetul 31 din capitolul 25 a separării oilor de capre, prezintă naţiunile care sunt judecate pe pământ potrivit cu conduita lor faţă de aceşti mesageri. Este judecata celor vii, cel puţin în ceea ce priveşte naţiunile – judecată la fel de definitivă ca şi cea a celor morţi. Aici nu este vorba de judecata răzbunătoare a lui Hristos ca în Apocalipsa 19, ci este o şedinţă a tribunalului Său suprem manifestată prin dreptul Său de a guverna pământul, ca în Apocalipsa 20.4. Mă refer, bineînţeles, la caracterul acestei judecăţi. „Fraţii" aceştia sunt, nu mă îndoiesc, nişte iudei la fel ca şi ucenicii, care se găsesc într-o poziţie asemănătoare în ceea ce priveşte mărturia lor. Cei dintre naţiuni care vor fi primit mesajul lor vor fi acceptaţi ca şi cum L-ar fi tratat pe Hristos Însuşi în acelaşi mod. Tatăl Său le-a pregătit bucuria Împărăţiei; şi vor intra în ea rămânând totuşi pe pământ, pentru că Hristos *va fi coborât* în puterea vieţii eterne (versetul 46)[1].

[1] Nu există nici o raţiune care să ne permită să aplicăm această parabolă la ceea ce s-ar putea numi judecata generală, care este în ea însăşi o expresie absolut împotriva Scripturii. Mai întâi, aici sunt trei feluri de personaje şi nu doar două – capre, oi şi fraţii; apoi, aceasta este o judecată numai a naţiunilor; de altfel cauza judecăţii este absolut inaplicabilă la întreaga masă a acestora din urmă. Temeiul judecăţii este modul în care aceşti fraţi au fost primiţi. Dar timp de multe secole nu a fost nici unul dintre aceştia care să fi fost trimis înaintea naţiunilor. Dumnezeu a trecut cu vederea timpul acestei neştiinţe, de aceea judecata împotriva acelora dintre naţiuni are un cu totul alt motiv, care este indicat la începutul epistolei către Romani. Despre creştini şi despre iudei a fost deja vorba în capitolul 24 şi în prima parte a capitolului 25. În descrierea de aici, cei dintre naţiuni despre care este vorba sunt cei pe care Domnul îi va găsi pe pământ la venirea Sa şi care vor fi judecaţi după modul în care vor fi tratat mesagerii care le-au fost trimişi.

Ucenicii lui Hristos în afara mărturiei privitoare la Israel

Am trecut pentru moment peste tot ceea ce se găseşte între capitolul 24.31 şi capitolul 25.31, pentru că sfârşitul acestui ultim capitol încheie tot ce priveşte guvernarea şi judecata asupra pământului. Dar există o clasă de persoane a cărei istorie în aspectele ei morale îşi găseşte locul între cele două pasaje pe care le-am arătat. Este vorba de ucenicii lui Hristos prezentaţi în afara mărturiei din mijlocul lui Israel, ucenici cărora El le-a încredinţat lucrarea Lui şi o poziţie în legătură *cu El Însuşi* în timpul absenţei Sale. Această poziţie şi slujbă sunt în legătură cu Hristos Însuşi şi nu cu Israel, indiferent de locul geografic în care se împlinesc.

Judecarea cu măsuri diferite în zilele din urmă

Înainte de a ajunge la aceste versete sunt unele despre care n-am vorbit încă şi care se aplică mai degrabă stării de lucruri din mijlocul lui Israel, ca avertisment faţă de ucenicii care se vor găsi atunci în mijlocul lui Israel şi care descriu o judecată cu măsuri diferite care se produce în mijlocul iudeilor în zilele din urmă. Mă ocup de acestea aici, pentru că toată această parte a cuvântării – adică de la capitolul 24.31 până la capitolul 25.31 – este un îndemn al Domnului, adresându-Se ucenicilor în ceea ce priveşte îndatoririle lor în timpul absenţei Sale. Fac aluzie la capitolul 24.36-44. Ele ne vorbesc despre aşteptarea continuă care era o necesitate absolută pentru ucenici datorită faptului că ei nu ştiau clipa în care va veni Fiul Omului, iar ucenicii vor fi lăsaţi intenţionat în această necunoaştere (şi judecata este cea pământească); în timp ce de la versetul 45, Domnul Se adresează mai direct, şi într-o manieră mai generală, cu privire la conduita lor în timpul absenţei Sale, nu în legătură cu Israel, ci în legătură cu ai Săi, slujitorii din casa Lui. El le încredinţase sarcina de a da acestora hrana potrivită în casa Sa. Aceasta era responsabilitatea lucrării în Adunare.

Răspunderea colectivă în slujbă

Este important de remarcat că în prima parabolă starea Adunării este considerată ca un tot; parabola fecioarelor şi a talanților indică o responsabilitate individuală. Iată de ce slujitorul necredincios este tăiat în două şi partea sa este cu fățarnicii. Starea Adunării responsabile depinde de modul în care Îl aşteaptă pe Hristos sau dimpotrivă, de atitudinea care spune: „Întârzie să vină". La venirea Domnului se va pronunța o judecată şi în ce priveşte fidelitatea slujitorilor Săi în timpul intervalului de absență. Credincioşia va fi dovedită în acea zi. Pe de altă parte, cei care vor uita într-un mod practic adevărul despre venirea Sa se vor deda la desfrâu şi tiranie.

Problema nu se pune la nivel intelectual. „Robul rău va zice *în inima* lui: Stăpânul meu întârzie să vină"; în aceasta era angajată voința sa şi rezultatul era tocmai manifestarea acestei voințe carnale. El nu mai este devotat slujirii celor din casă, aşteptând în inima sa aprobarea Stăpânului, atunci când El va reveni; ci are o atitudine lumească şi pretenția unei autorități arbitrare manifestată din poziția pe care i-o conferea slujba care i-a fost încredințată. Robul acesta mănâncă şi bea cu bețivii; el se uneşte cu lumea şi se face părtaş căilor ei; el bate după dorința sa pe cei care sunt împreună-robi cu el. Iată unde se ajunge când se uită cu bună-ştiință adevărul despre venirea Domnului şi când Adunarea este considerată ca un sistem bine şi definitiv întemeiat aici, jos, pe pământ; atunci în locul slujbei pline de credincioşie se regăseşte tirania şi atitudinea lumească. Nu este oare prea adevărat acest tablou?

Răsplătire pentru slujba în adunare

Ce s-a întâmplat cu cei care aveau un loc de slujire în casa lui Dumnezeu? Iată care sunt consecințele de o parte şi de alta: slujitorul credincios care din dragoste şi devotament pentru Stăpânul său va fi căutat binele casei Sale, va fi pus la venirea din nou a Stăpânului peste *toate bunurile Sale*; cei care vor fi fost credincioşi în slujba casei vor fi aşezați peste toate lucrurile de către Domnul atunci când El va lua locul Său de putere şi

Se va purta ca Împărat. Toate lucrurile au fost date lui Isus de Tatăl. Cei care în smerenie vor fi fost credincioşi slujbei Sale în timpul absenţei Sale, vor fi aşezaţi peste tot ceea ce I-a fost încredinţat Lui, adică peste toate lucrurile – care nu sunt altceva decât *„bunurile"* lui Isus. Pe de altă parte cel care se va fi considerat ca stăpân în timpul absenţei Domnului şi care se va fi lăsat condus de duhul cărnii şi al lumii cu care se va uni, nu va fi tratat asemenea celor din lume; Stăpânul său va veni într-o clipă absolut neaşteptată şi acela va primi judecata împreună cu făţarnicii. Ce lecţie pentru cei care îşi atribuie un loc de slujire în Adunare! Şi trebuie remarcat aici că nu se spune că acest slujitor se îmbată el însuşi, ci că mănâncă şi bea cu beţivii. El se aliază lumii şi urmează obiceiurile ei.

În rest, vedem aspectul general pe care-l va lua Împărăţia în zilele acelea. Mirele va întârzia, într-adevăr; şi consecinţele pe care le-am putea aştepta de la inima omului nu vor întârzia să se manifeste. Dar rezultatul acestor lucruri, acela pe care-l găsim prezentat şi aici este de a fi deosebiţi cei care au cu adevărat harul lui Hristos[1] de cei care nu-l au.

CAPITOLUL 25

Cele zece fecioare; răspunderea individuală în timpul absenţei lui Hristos

Cei care au mărturia exterioară, în timpul absenţei Domnului, sunt prezentaţi aici ca nişte fecioare care ies în întâmpinarea mirelui pentru a-I lumina drumul spre casă. În pasajul acesta

[1] Cât este de solemnă mărturia dată aici referitoare la aşteptarea clipă de clipă a Domnului, aşteptare pe care Adunarea a pierdut-o din vedere! Ceea ce face ca biserica lumească să manifeste o opresiune ierarhică şi o conduită lumească, până într-atât încât să fie îndepărtată la sfârşit la fel ca făţarnicii, este faptul că ea spune în inima ei: „Stăpânul meu întârzie să vină" – renunţând la o aşteptare clipă de clipă. Aceasta a fost sursa ruinei. Adevărata poziţie creştină a fost pierdută imediat ce a fost pusă deoparte venirea Domnului şi remarcaţi că, chiar în această stare a pierderii adevăratei poziţii creştine, cei în cauză sunt totuşi trataţi ca slujitori responsabili.

nu este vorba de Mirele Bisericii. Nu există fecioare care să Îi iasă în întâmpinare în momentul când se pune problema unirii prin căsătorie cu Adunarea în cer. Pe de altă parte în această pildă a fecioarelor, mireasa nu apare. Dacă s-ar fi vorbit despre ea, atunci aceasta ar fi fost o referire la Ierusalimul pământesc. Adunarea însăşi nu este în scenă în aceste capitole.

Este vorba aici de responsabilitatea individuală[1] în timpul absenţei lui Hristos. Ceea ce-i caracterizează pe credincioşii din această perioadă este faptul că ei ieşeau din lume, din iudaism, din orice fel de raport religios cu lumea pentru a se duce în întâmpinarea Domnului care vine. Rămăşiţa lui Israel, dimpotrivă, Îl aşteaptă pe Isus acolo unde se află ea. Cel care este dominat de această aşteptare într-un mod real, va avea cu siguranţă în vedere ceea ce este necesar pentru Cel care vine – lumina şi untdelemnul. Iar dacă lucrurile nu stau aşa, atunci inima se va mulţumi să stea în aşteptare în compania acelora care mărturisesc credinţa şi să poarte lămpi împreună cu aceştia. Vedem cum toate fecioarele îşi ocupă poziţia; ele ies; ele părăsesc casa pentru a merge în întâmpinarea mirelui. El întârzie. Acest lucru a avut de asemenea loc. Iar ele *toate* adorm (versetul 5). Întreaga Biserică de nume a pierdut gândul întoarcerii Domnului – chiar şi credincioşii care au Duhul. De asemenea, toţi şi-au găsit câte un loc ca să doarmă în linişte – orice loc unde carnea poate să găsească odihnă. Dar la miezul nopţii, într-un moment neaşteptat se aude strigătul acesta: „Iată mirele, ieşiţi-i în întâmpinare“ (versetul 6). Vai! Este nevoie încă o dată de acelaşi apel ca la început. Din nou aceste fecioare trebuie *să iasă* pentru a se duce în întâmpinarea mirelui. Fecioarele se ridică şi îşi pregătesc lămpile. Trece un timp destul de îndelungat între strigătul de la miezul nopţii şi sosirea mirelui, iar aceasta pentru a pune la încercare starea fiecăreia. Şi iată, erau fecioare care nu aveau ulei în vasele lor. Lămpile lor aveau să se stingă[2]. Cele înţelepte aveau untdelemn, dar le

[1] Robul din capitolul 24 reprezintă responsabilitatea colectivă.

[2] Cuvântul desemnează mai degrabă nişte torţe. Ele ar fi trebuit să aibă ulei în vasele lor pentru a alimenta flacăra acestor torţe.

era imposibil să-l împartă cu celelalte. Şi numai acelea care au avut untdelemn au intrat cu mirele pentru a lua parte la nuntă (versetele 7-10). Mirele refuză să le recunoască pe celelalte. Ce trebuiau ele să facă? Trebuiau să lumineze cu lămpile lor. Dar ele nu făcuseră acest lucru. De ce atunci să se bucure de ospăţ? Nu şi-au câştigat locul pentru că nu şi-au îndeplinit menirea. Ce alt titlu le-ar fi dat dreptul de a participa? Fecioarele care au parte la ospăţ sunt cele care îl însoţesc pe mire. Dar şi credincioşii fideli au uitat venirea lui Hristos. Şi ei au adormit. Totuşi aveau acel lucru esenţial necesar pentru această venire. Harul mirelui face să se audă strigătul (versetul 6), care vesteşte sosirea lui. Acest strigăt trezeşte pe fecioare: ele au untdelemn în vasele lor; intervalul de timp care face ca lămpile celor necredincioase să se stingă, dă timp celor credincioase să se pregătească şi să se aşeze la locurile lor; şi deşi mai înainte şi ele uitaseră de venirea mirelui, totuşi acum intră cu mirele la ospăţul de nuntă.[1]

Credincioşia individuală în lipsa Stăpânului; cei trei robi

Vom trece acum de la aspectele legate de starea sufletului la cele care ţin de slujire.

Într-adevăr (versetul 14), este ca un om care pleacă de acasă – pentru că Domnul locuia în Israel – şi mai întâi încredinţează bunurile Sale slujitorilor Săi. Avem aici principiile care caracterizează pe slujitorii credincioşi sau, dimpotrivă, pe cei necredincioşi. Aici nu este vorba de aşteptarea personală, individuală, de faptul de a avea untdelemnul necesar pentru a câştiga un loc în cortegiul glorios al Domnului, nu este vorba nici de poziţia publică şi generală a celor care erau în slujba Stăpânului, acea poziţie publică şi generală care este desemnată

[1] Remarcaţi aici că trezirea este produsă de acest strigăt; el îi trezeşte pe toţi. El este suficient pentru a trezi pe toţi mărturisitorii la activitatea care se impunea, dar acest strigăt are şi efectul de a-i pune pe toţi la încercare şi de a-i separa. Nu este un moment în care se mai poate obţine untdelemn ca o manifestare a harului; întoarcerea la Dumnezeu nu este subiectul acestei parabole. Problema care se pune în ceea ce priveşte cumpărarea de untdelemn este prezentată aici, nu mă îndoiesc, numai pentru a scoate în evidenţă faptul că acest lucru ar fi fost acum imposibil.

ca un tot, şi de aceea este ilustrată mai înainte de către un singur slujitor. Ce găsim aici este credincioşia individuală în ce priveşte slujirea, aşa cum mai înainte am văzut-o în ce priveşte aşteptarea Mirelui. Stăpânul va face socotelile cu fiecare la întoarcerea Lui. Dar care este poziţia slujitorilor? Care este principiul care produce credincioşia?

Să remarcăm mai întâi că nu este vorba de daruri providenţiale sau de posesiuni pământeşti. Nu este vorba de „bunurile" pe care Isus le-a încredinţat alor Săi în momentul în care a plecat. Erau bunuri care îi făceau în stare să lucreze în slujba Sa în timpul absenţei Sale. Stăpânul era suveran şi înţelept. El a dat în mod diferit fiecăruia, şi fiecăruia după capacitatea lui. Fiecare era potrivit cu slujba care îi fusese încredinţată şi fiecăruia îi fuseseră date darurile necesare pentru a împlini această slujbă. Deci nu este vorba de daruri pentru împlinirea slujbei, ci de fidelitatea cu care această slujbă este împlinită. Iată lucrul în discuţie. Iar ceea ce îi distinge pe slujitorii credincioşi de cei necredincioşi era tocmai încrederea în Stăpânul lor. Ei au suficientă încredere în caracterul Său pe care-l cunosc bine, în bunătatea şi dragostea Sa, pentru a lucra fără nici-o altă împuternicire decât această cunoaştere profundă a caracterului Stăpânului şi manifestând acea inteligenţă care este întotdeauna un rezultat al acestei atitudini de încredere şi al acestei cunoaşteri profunde. La ce bun le-ar fi lăsat El nişte sume de bani, dacă nu pentru a face negoţ cu ele? Putea fi El lipsit de înţelepciune când le-a încredinţat aceste daruri? Devotamentul care decurgea din cunoştinţa pe care o aveau despre Stăpânul lor conta pe dragostea Aceluia pe care Îl cunoşteau. Ei lucrează şi sunt răsplătiţi. Acesta este adevăratul caracter şi izvor al slujbei în mijlocul Adunării. Tocmai aceasta i-a lipsit celui de-al treilea slujitor. El nu-L cunoştea pe Stăpânul său – nu se încredea în El. El n-a fost în stare să facă nici ceea ce propriile lui gânduri i-ar fi dictat (versetele 24-27). El aştepta o autorizare care să-i dea asigurarea că Stăpânul său, pe care inima lui Îl vedea rău, nu va putea niciodată să-i reproşeze nimic. Dar numai cei care au cunoscut caracterul Stăpânului lor au intrat în bucuria Sa.

Diferența dintre parabola aceasta şi cea din Luca 19

Este diferență între această parabolă de aici şi aceea din Luca 19.12-27, şi anume faptul că în Luca fiecare rob primeşte o mină. Acolo nu este vorba decât de responsabilitate; şi prin urmare, cel care a câştigat zece mine este aşezat peste zece cetăți. Aici este vorba de suveranitatea şi de înțelepciunea lui Dumnezeu şi cel care lucrează este condus de cunoştința profundă pe care o are despre Stăpânul său: planurile lui Dumnezeu în har se împlinesc. Cel care are mai mult primeşte şi mai mult (versetele 20,21 şi 29). De asemenea răsplătirea este în acelaşi timp generală, în sensul că şi cel care a câştigat doi talanți şi cel care a câştigat cinci talanți intră amândoi în bucuria Stăpânului pe care L-au slujit (versetele 21,23); ei L-au cunoscut în adevăratul Său caracter; ei intră în bucuria Sa deplină. Fie ca Domnul să ne acorde aceasta fiecăruia dintre noi!

Parabola celor zece fecioare limitată la partea cerească a împărăției

Dar în această parabolă – cea a fecioarelor – găsim şi alte lucruri. Ea se referă mai direct şi în mod deosebit la caracterul ceresc al creştinilor. Nu este vorba de Adunarea propriu-zisă, ca Trup; ci de credincioşii care *au ieşit* pentru a merge în întâmpinarea Mirelui care venea la nuntă. Împărăția cerurilor în timpul când Domnul va reveni pentru a executa judecata, va lua caracterul unor persoane ieşite din lume şi, mai mult, din iudaism, din tot ceea ce ține de carne în aspectele religioase, din orice formă stabilită în chip lumesc – pentru a nu avea de-a face decât cu Domnul care vine şi cu faptul de a-I ieşi în întâmpinare. Acesta era de altfel caracterul credincioşilor de la început, ca având parte la Împărăția cerurilor, în măsura în care puteau să înțeleagă poziția în care se aflau şi în care fuseseră aşezați în urma respingerii lui Hristos. Fecioarele, este adevărat, reveniseră în vechiul sistem religios şi acesta era un aspect negativ în ceea ce priveşte caracterul lor; dar strigătul de la miezul nopții le aduce la adevărata lor poziție. De asemenea, ele intră împreună cu mirele şi aici nu este vorba nici de

judecată nici de răsplătire, ci de a fi cu Hristos. Subiectul primei parabole şi a celei din Luca este revenirea Domnului Isus aici pe pământ şi recompensa individuală – rezultat, în Împărăţie, al conduitei celor credincioşi în absenţa Împăratului[1]. Dar în parabola fecioarelor nu se vorbeşte de aşa ceva. Cele care nu au untdelemn nu intră deloc la nuntă, celelalte au însă o binecuvântare comună; ele intră împreună cu Mirele. Nu este vorba de o răsplătire anume, nici de diferenţă de comportare între ele. Este vorba de aşteptarea inimii lor, deşi la un moment dat a fost nevoie de intervenţia harului pentru a le readuce în poziţia lor potrivită; oricare ar fi fost câmpul lor de lucru, răsplătirea era asigurată. Această a doua parabolă se aplică şi se limitează la poziţia cerească a Împărăţiei, ca atare. Ea este o asemănare a Împărăţiei cerurilor.

Întârzierea stăpânului

Putem să remarcăm aici că întârzierea stăpânului mai este prezentată şi în a treia parabolă (versetul 19): „după mult timp". Credincioşia şi statornicia robilor erau puse în acest fel la încercare. Fie ca Domnul să ne dea să fim găsiţi acum la sfârşitul vremurilor credincioşi şi devotaţi pentru ca să ne poată spune: „rob bun şi credincios". Este de asemenea demn de remarcat că în aceste parabole, slujitorii sau cei care au ieşit la început sunt aceiaşi cu cei care se regăsesc la sfârşit. Domnul, în exprimarea Sa, nu lasă să se sub-înţeleagă o întârziere care să se prelungească dincolo de „noi cei vii care vom rămâne".[2]

Plânsul şi scrâşnirea dinţilor sunt partea aceluia care n-a cunoscut pe Stăpân şi care L-a jignit profund prin ceea ce a gândit despre caracterul Stăpânului.

---

[1] În parabola talanţilor în Matei avem acel aspect de răsplată „peste multe lucruri"; este vorba de Împărăţie, dar este şi un sens mai complet: intră în bucuria stăpânului tău; iar această binecuvântare este răspândită uniform peste toţi aceia care au fost credincioşi în slujbă, fie mari, fie mici.

[2] La fel este şi cu adunările din Apocalipsa; Domnul vorbeşte bisericilor care existau, deşi acestea sunt o istorie completă a Bisericii, nu mă îndoiesc de lucrul acesta.

Judecata pe pământ a celor vii; cele trei categorii diferite
Istoria profetică întreruptă de la sfârşitul versetul 31 din capitolul 24 este reluată în versetul 31 din capitolul 25. Am văzut pe Fiul Omului apărând ca un fulger şi apoi adunând rămăşiţa lui Israel din cele patru colţuri ale pământului. Dar nu se termină lucrurile aici. Dacă El apare dintr-o dată într-un mod atât de neaşteptat, El totuşi întemeiază un tron de judecată şi de glorie pe pământ. Dacă îi nimiceşte pe vrăjmaşii pe care îi găseşte ridicaţi împotriva Lui, El Se aşează de asemenea pe tron pentru a judeca toate naţiunile. Aceasta este judecata celor vii pe pământ.

În această descriere, înaintea Domnului, a Fiului Omului, se găsesc trei categorii diferite: fraţii, oile şi caprele. Fraţii sunt aici iudeii, acei iudei pe care-i folosise ca mesageri pentru a predica Împărăţia în timpul absenţei Sale. Evanghelia Împărăţiei avea să fie predicată ca mărturie pentru toate naţiunile. Apoi avea să vină sfârşitul veacului. Iar această propovăduire avusese deja loc mai înainte. Rezultatul ei va fi arătat în faţa tronului Fiului Omului aici pe pământ.

Fiul Omului îi numeşte deci pe aceşti mesageri: „fraţii Săi". El le spusese că vor fi primiţi rău şi aşa a şi fost. Totuşi, au existat oameni care au primit mărturia lor.

Iubirea arătată de Împărat slujitorilor Săi credincioşi
Iar dragostea Domnului pentru aceşti slujitori credincioşi ai Săi era atât de mare, atât de importanţi erau ei pentru El, încât îi trata pe cei care au auzit această mărturie în funcţie de modul cum au primit pe slujitorii Săi, fie bine, fie rău, ca şi cum ar fi făcut aceste lucruri faţă de El Însuşi. Ce încurajare pentru martorii Săi în timpurile acestea grele în care activitatea credinţei lor va fi pusă la încercare! În acelaşi timp era o manifestare morală de dreptate faţă de cei care erau judecaţi, pentru că respinseseră mărturia, indiferent cine era cel care dăduse această mărturie. Apoi Cuvântul ne prezintă consecinţa purtării lor, fie a unora, fie a altora. Împăratul – pentru că acesta este caracterul pe care Isus l-a luat acum pe pământ – este Acela care pronunţă

judecata; şi El cheamă „oile" (cei care au primit pe mesageri şi au simpatizat cu ei în durerile şi în persecuţiile lor) să moştenească Împărăţia care le-a fost pregătită de la întemeierea lumii; pentru că acestea au fost intenţiile lui Dumnezeu cu privire la acest pământ. Dumnezeu a avut întotdeauna în vedere Împărăţia. Ei erau binecuvântaţii Tatălui (Tatăl Împăratului). Ei nu erau copii care au înţeles relaţia lor cu Tatăl; dar erau obiectul binecuvântării Tatălui Împăratului acestei lumi. În rest, ei trebuiau să intre în viaţa eternă, pentru că aceasta era, prin har, puterea Cuvântului pe care-l primiseră în inima lor. Posesori ai vieţii eterne, ei vor fi binecuvântaţi într-o lume de asemenea binecuvântată (versetul 34).

Cei care au disprețuit mărturia şi pe martori, disprețuiseră prin aceasta pe Împăratul care i-a trimis; aceia vor merge în chinurile eterne (versetele 45,46).

Rezultatul venirii lui Hristos

În felul acesta ni se dezvăluie întregul rezultat al venirii lui Hristos în legătură cu Împărăţia şi cu cei care au fost mesageri în timpul absenţei Sale: în ce-i priveşte pe iudei până în versetul 31 din capitolul 24, în ce-i priveşte pe robi în timpul absenţei Sale până la sfârşitul versetul 30 din capitolul 25, incluzând Împărăţia cerurilor în starea sa prezentă şi răsplătirile cereşti care vor fi acordate; iar apoi în ce priveşte naţiunile binecuvântate pe pământ la venirea Sa, găsim aceasta de la versetul 31 al capitolului 25 până la sfârşit capitolului.

Capitolul 26

Anunţarea trădării şi morţii Domnului; supunerea Sa şi planurile lui Dumnezeu

Domnul terminase predicile Sale. El Se pregăteşte să sufere şi să-Şi ia rămas bun într-un mod mişcător de la ucenicii Săi la masa ultimului Paşte pe care îl va sărbători în lumea aceasta, masă la care a instituit simplul şi prețiosul memorial care îndreaptă gândurile cu un interes atât de adânc spre

suferințele şi dragostea Sa. Această parte a Evangheliei cu care ne preocupăm, nu necesită prea multe explicații – bineînțeles, nu pentru că nu ar prezenta interes, ci pentru că trebuie simțită mai degrabă decât explicată.

Cu ce simplitate vesteşte Domnul ceea ce trebuia să se întâmple! Sosise în Betania cu şase zile înainte de Paşte (Ioan 12.1); a rămas în Betania, cu excepția ultimei cine, până în momentul când a fost arestat în grădina Ghetsimani, deşi vizitase Ierusalimul şi luase acolo ultima masă.

Am cercetat în cele de mai sus cuvântările rostite de Domnul în cursul acestor şase zile ca şi faptele Sale, cum este cea curățire ~~de~~ templului; ceea ce precede acest capitol 26 este manifestarea drepturilor Domnului ca Emanuel, Împărat al lui Israel, sau manifestarea judecății marelui Împărat cu privire la popor – judecată exprimată în cuvinte la care poporul nu poate da nici un răspuns; şi în sfârşit, starea ucenicilor în timpul absenței Sale. Acum ne este prezentată supunerea lui Hristos față de judecata care urma să se execute împotriva Lui, dar care de fapt nu era decât împlinirea gândurilor Dumnezeului şi Tatălui Său şi lucrarea propriei Sale iubiri.

Planurile nelegiuite ale oamenilor împlinesc totuşi voia lui Dumnezeu

Tabloul înfiorător al păcatului omului se desfăşoară înaintea noastră în momentul în care Domnul Isus este răstignit. Dar Domnul Însuşi (capitolul 26.2) vesteşte mai dinainte moartea Sa, cu calmul unuia care venise tocmai pentru aceasta. Mai înainte ca marii preoți să se consulte, Isus vorbeşte despre aceasta ca despre un lucru hotărât: „Ştiți că Paştele va fi peste două zile şi Fiul Omului va fi dat pentru a fi răstignit".

Apoi (versetul 3), marii preoți, cărturarii şi bătrânii poporului se adună pentru a pune la punct planurile lor, pentru a-L prinde pe Domnul Isus şi pentru a scăpa cumva de El.

Deci, *mai întâi* vedem prezentate mai întâi gândurile minunate ale lui Dumnezeu şi supunerea lui Isus după cunoştința pe care o are cu privire la aceste planuri şi la împrejurările care

vor duce aceste planuri la îndeplinire; şi *apoi* găsim sfaturile nelegiuite ale omului care nu fac decât să le împlinească pe cele ale lui Dumnezeu. Planul lor de a nu-L prinde în timpul Paştelui pentru că se temeau de popor (versetul 5), nu era un lucru de la Dumnezeu, şi din cauza aceasta cade; El trebuia să sufere în timpul sărbătorii.

Iuda în mâna lui Satan

Iuda nu era decât un instrument al răutăţii lor în mâna lui Satan care până la urmă nu a făcut decât să regleze lucrurile conform intenţiei divine. Mai-marii poporului voiau (deşi n-au reuşit) să evite să-L prindă pe Domnul Isus în momentul sărbătorii, iar aceasta din cauza mulţimii care ar fi putut să-L favorizeze dacă ar fi apelat la ea. La fel se purtaseră (Marcu 11.18) în timpul intrării Sale în Ierusalim. Se gândeau că Domnul Isus ar face apel la mulţime, iar aceasta pentru că răutatea socoteşte întotdeauna că va găsi propriile principii şi la ceilalţi. De aceea adesea ea nu reuşeşte să-i prindă pe cei drepţi în planurile ei – pentru că aceştia sunt simpli. Aici găsim voia lui Dumnezeu care era în felul acesta: Isus trebuia să sufere în timpul sărbătorii. Dar Dumnezeu pregătise o mângâiere scumpă pentru inima Mântuitorului – un balsam pentru inima Sa mai degrabă decât pentru trupul Său – împrejurare folosită de vrăjmaş tocmai spre a-l îndemna pe Iuda să facă gestul extrem şi pentru a-l pune în legătură cu marii preoţi.

Pentru ultima oară în Betania; înţelegerea de către Maria a ceea ce simţea Domnul

Betania[1] – a cărei amintire se leagă de ultimele momente de linişte şi pace din viaţa Mântuitorului, acolo unde locuiau Marta, Maria şi Lazăr, cel înviat – Îl primeşte pe Domnul Isus pentru ultima dată: adăpost binecuvântat, dar momentan, al unei inimi în orice vreme gata să se reverse în dragoste,

[1] Scena aceasta nu s-a produs totuşi în casa Martei, ci în casa lui Simon leprosul. Acest lucru face ca actul inteligent al Mariei să fie unul cu totul personal.

întotdeauna la strâmtoare într-o lume de păcat care nu răspundea acestei iubiri şi care era incapabilă să o facă; a unei inimi care totuşi ne-a dat prin relaţiile cu această familie preaiubită exemplul unei afecţiuni desăvârşite şi totuşi omeneşti, găsind atâta bucurie în a se întâlni cu cei care-L apreciau şi răspundeau acestei iubiri. Apropierea crucii în faţa căreia a trebuit să-Şi facă faţa ca o cremene, nu I-a luat din inimă bucuria sau dulceaţa acestei comuniuni, dar a făcut-o solemnă şi mişcătoare. Făcând lucrarea lui Dumnezeu, Domnul Isus n-a încetat să fie Om. În toate El a binevoit să fie al nostru. Nu mai putea să recunoască Ierusalimul, iar acest sanctuar din Betania Îl adăpostea pentru un moment de cruzimea omului. Aici, în Betania, putea să arate El caracterul Său omenesc. Este evident motivul pentru care fapta Mariei este istorisită în întreaga lume (versetele 6-13), fiind un act al aceleia care într-un anumit sens putea să aprecieze ceea ce Domnul simţea[1] (aceea a cărei afecţiune înţelegea instinctiv vrăjmăşia care se ridica împotriva obiectului iubirii ei, vrăjmăşie care făcea să iasă în evidenţă şi mai mult această afecţiune), act care exprima aprecierea pe care inima o dădea valorii harului lui Isus. Este o scenă, o mărturie care-L aşează pe Domnul într-un mod atât de sensibil aproape de noi şi care trezeşte în inimile noastre un simţământ care le sfinţeşte, legându-le de Persoana Sa preaiubită.

Viaţa Sa obişnuită; preţuirea devotamentului Mariei

Viaţa Sa obişnuită era o continuă tensiune sufletească, proporţională cu puterea dragostei Sale – o viaţă de devotament în mijlocul păcatului şi a mizeriei. El a putut pentru moment să recunoască, şi a recunoscut într-adevăr, acest devotament faţă de El Însuşi manifestat tocmai prin acele lucruri faţă de care sufletul Său se supunea într-o perfecţiune divină; a recunoscut aceasta în prezenţa puterii răului care-şi urma atunci cursul şi în prezenţa acestei iubiri care, printr-o adevărată cunoaştere referitoare la Persoana Domnului Isus, se ataşa tot mai mult de

[1] Nu găsim nicăieri un exemplu arătând că ucenicii ar fi înţeles vreodată ceea ce Domnul le spunea.

El, se înclina astfel sub această iubire a Sa şi era cultivată prin şederea la picioarele Lui. Domnul poate acum să exprime în cuvintele Sale, în adevăratul sens, acea manifestare care dirija în mod divin iubirea care lucra în tăcere[1] față de El.

Cititorul va face bine să studieze cu grijă această scenă de mişcătoare condescendență şi revărsare a inimii. Din capitolul 21 până la sfârşitul capitolul 25, Isus, Emanuel, Împăratul şi Judecătorul suprem, trece toate lucrurile prin fața judecății Sale. Apoi încheie ce are de spus. Din acest punct de vedere sarcina Sa în mijlocul lumii era împlinită. Apoi El ia poziția jertfei. Nu-I mai rămânea decât suferința şi putea în momentul acesta să Se bucure liber de aceste expresii mişcătoare ale iubirii care decurgea dintr-o inimă care Îi era devotată. Nu putea decât să guste pentru puțin timp această miere şi să meargă mai departe; dar El o gustă şi nu respinge nici o manifestare plăcută pe care inima Sa ar fi putut-o aprecia, şi pe care chiar a apreciat-o.

Iubirea profundă pentru Domnul

Să remarcăm din nou efectul unei iubiri profunde pentru Domnul. Această iubire respiră în mod necesar atmosfera în care duhul Domnului se găsea. Femeia care L-a uns nu era informată de împrejurările care urmau să se petreacă şi ea nu era o profetesă. Dar apropierea acestei ore a întunericului se făcea simțită pentru acea persoană care avea inima ațintită asupra Domnului Isus[2]. În fața Lui se desfăşurau adevăratele

---

[1] Hristos a întâlnit în casa fariseului inima acelei sărmane femei care era o păcătoasă (Luca 7), şi acolo spune deschis care este gândul lui Dumnezeu, şi-i spune aceasta ei în mod direct. Dar aici El iese în întâmpinarea inimii Mariei şi îndreptățeşte şi satisface iubirea ei, dând o aprobare divină cu privire la fapta pe care ea o împlinise. Iar la mormânt El iese în întâmpinarea inimii Mariei din Magdala pentru care lumea este goală fără prezența Lui şi acolo descoperă gândul lui Dumnezeu sub cea mai înaltă formă de binecuvântare. Toate acestea arată efectul pe care-l are ataşamentul față de Hristos.

[2] Vrăjmăşia capilor lui Israel era cunoscută de ucenici: „Rabi, acum căutau iudeii să Te ucidă cu pietre, şi din nou mergi acolo?“, şi apoi de

forme ale răului, se înfățișau în adevăratele culori, se regrupau sub influența unui singur stăpân, Satan, în jurul singurului obiect împotriva căruia se concentra toată această răutate şi care scotea la iveală adevăratul caracter al fiecăruia.

Dar perfecțiunea lui Isus, care scotea în evidență vrăjmăşia omului, dădea la iveală de asemenea afecțiunea care se găsea în Maria; ea, ca să spunem aşa, reflecta perfecțiunea în afecțiune; şi cum această perfecțiune este pusă în activitate, şi scoasă la lumină tocmai în urma acțiunii vrăjmăşiei, tot aşa se întâmplă şi cu afecțiunea ei. Şi în asemenea împrejurare inima lui Hristos nu putea decât să răspundă față de această iubire. Isus, în urma acestei vrăjmăşii care se ridica împotriva Lui, era şi mai mult subiectul central al unei inimi care, fără îndoială, condusă de Dumnezeu, sesiza instinctiv cele ce se întâmplau.

Se terminase timpul explicării relațiilor cu cei care-L înconjurau în timpul mărturiei. Inima Sa putea să se bucure liber de adevăratele afecțiuni, bune şi spirituale, afecțiuni al căror Obiect era, şi care deşi se manifestau printr-o formă omenească, arătau totuşi atât de clar originea lor divină, prin aceea că se ataşau de acest Obiect asupra căruia se concentra în acest moment solemn întreaga atenție a cerului.

Atotştiința Domnului

Isus Însuşi avea sentimentul poziției Sale. El Se ocupa de plecarea Sa. În timp ce-Şi exercită puterea Sa, El Se ascunde de ochii oamenilor – Se uită pe Sine Însuşi. Dar *acum*, asuprit, respins şi asemenea unui miel dus la măcelărie, El simte că este subiectul potrivit al gândurilor alor Săi, şi anume al tuturor celor care au inimi pentru a aprecia ceea ce Dumnezeu apreciază. Inima Sa este plină de lucrurile care aveau să se întâmple (vedeți versetele 2,10-13,18,21).

---

către Toma: „să mergem şi noi ca să murim cu El", mărturie plină de har despre dragostea ucenicului care mai târziu îşi va arăta necredința în ceea ce priveşte învierea Domnului Isus. Inima Mariei fără îndoială simțea această vrăjmăşie şi, pe măsură ce aceasta creştea, creştea şi ataşamentul ei față de Domnul.

Tactul devotamentului

Dar să mai spunem câteva cuvinte despre femeia care L-a uns pe Isus. Ea arată într-un mod mişcător ce efect poate să producă o inimă care-şi aţinteşte afecţiunea asupra lui Isus. Preocupată cu El, ea este sensibilă la situaţia Lui; ea simte ceea ce-L atinge şi aceasta pune în mişcare iubirea ei potrivit cu devotamentul special pe care această situaţie i-l inspiră. Cum ura împotriva Lui se ridică până la intenţii criminale, duhul de devotament pentru El răspunde şi devine şi el mai mare. Ea face în consecinţă, cu tot tactul devotamentului, tocmai ceea ce se potrivea situaţiei Domnului. Fără îndoială, sărmana femeie nu pricepea aceste lucruri cu intelectul ei, dar ea a făcut ceea ce se potrivea. Valoarea infinit de preţioasă pe care persoana Domnului Isus o avea pentru ea, o făcea să înţeleagă ce se petrecea în duhul Său. Era profund interesată de simţămintele Domnului Isus în mijlocul împrejurărilor prin care El trecea; şi ea revarsă asupra Lui acel lucru care era expresia afecţiunii sale. Rod al acestui sentiment, actul ei răspunde împrejurărilor; şi deşi nu a fost decât instinctul inimii ei, acest act ia în aprecierea Domnului Isus întreaga valoare pe care inteligenţa desăvârşită a Lui putea să i-o atribuie, inteligenţă care prindea într-un mănunchi şi ceea ce se petrecea în inima acestei femei şi evenimentele viitoare.

Lipsa de sentiment a celorlalţi dată pe faţă de devotamentul Mariei

Dar această mărturie de afecţiune şi de devotament faţă de Hristos face să reiasă egoismul, lipsa de sentiment a celorlalţi martori la această scenă. Ei vorbesc de rău pe această femeie şi dovedesc într-un mod trist (ca să nu mai vorbim de Iuda[1]), cât de puţin cunoaşterea strict intelectuală în ceea ce-L priveşte pe Domnul Isus poate să trezească în inimile noastre sentimentele care I se potrivesc (versetele 8,9). După aceasta (versetele 14-16),

[1] Inima lui Iuda este punctul de plecare al acestui rău, dar ceilalţi ucenici, nefiind preocupaţi cu Hristos, cad în aceeaşi cursă.

Iuda pleacă şi se înţelege cu nefericiţii preoţi pentru a-L da pe Isus pentru preţul unui rob.

Domnul Îşi urmează calea Sa plin de dragoste; şi exact aşa cum acceptase mărturia de afecţiune a sărmanei femei, El dă ucenicilor o mărturie infinit de preţioasă pentru sufletele noastre.

Versetul 16 încheie subiectul pe care tocmai l-am tratat, şi anume cunoştinţa divină pe care Hristos o avea despre ceea ce Îl aştepta, conspiraţia marilor preoţi, afecţiunea femeii primită de Domnul, răceala egoistă a ucenicilor şi trădarea lui Iuda.

Memorialul adevăratului Paşte: un Mântuitor omorât, o ordine de lucruri cu totul nouă

Domnul instituie apoi memorialul adevăratului Paşte. El trimite pe ucenici să facă pregătirile pentru celebrarea sărbătorii la Ierusalim. Îl precizează pe Iuda ca cel care urma să-L dea în mâna iudeilor (versetele 17-25). Vom observa că Domnul nu exprimă aici numai cunoaşterea pe care o avea cu privire la cel care urma să-L vândă – ştia deja aceasta când l-a chemat pe Iuda; dar El spune: „Unul *dintre voi* Mă va vinde" (versetul 21). *Acest lucru* (că era vorba de unul dintre ei) mişca inima lui Isus; şi El dorea ca şi inima lor să fie mişcată.

Isus arată apoi că amintirea la acest memorial trebuie să fie aceea a unui Mântuitor dat morţii. Nu mai era vorba aici de un Mesia viu; în privinţa aceasta totul se terminase. Nu era vorba de memorialul eliberării lui Israel de robia Egiptului, ci un Hristos mort avea să înceapă o nouă ordine de lucruri. La El trebuiau ei să se gândească acum – la El, Cel mort aici pe pământ. Apoi Isus le atrage atenţia asupra sângelui noului legământ şi asupra faptului că acest sânge se extinde şi asupra altora în afară de iudei, fără să-i numească pe aceşti alţii. „El se varsă pentru mulţi". De altfel acest sânge nu are doar rostul, ca pe muntele Sinai, de a confirma legământul căruia trebuiau să-i fie credincioşi; el se vărsa ca iertare pentru păcate.

În felul acesta cina reprezintă memorialul lui Isus mort, care prin moarte a rupt-o cu trecutul şi a pus temelia legământului

nou, a obținut iertarea păcatelor şi a deschis poarta pentru națiuni. Cina ni-L prezintă pe Hristos numai în moartea Sa. Sângele este separat de trupul Său. El este mort. Nu este vorba nici de Hristos trăind pe pământ, nici de Hristos cel glorificat în cer. El este separat de poporul Său în acele aspecte care țin de bucuriile lor pe pământ, dar ei trebuie să-L aştepte ca pe Acela cu care vor avea parte de fericire în zile mai bune: „de acum nicidecum nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou[1], în Împărăția Tatălui Meu" (versetul 29). Iar odată ce aceste legături sunt întrerupte, cine, cu excepția Domnului Isus, ar mai fi putut susține lupta? Toți îl părăsesc. Mărturiile Cuvântului se împlinesc pentru că era scris: „Voi bate păstorul şi oile turmei se vor risipi" (versetul 31).

Promisiunea unui Mântuitor viu în Galileea

Totuşi Isus Îşi va reînnoi relațiile Sale ca Mântuitor înviat cu săracii turmei, tocmai în locul acela unde Se identificase deja cu ei în timpul vieții Sale (versetul 32). El va merge înaintea lor în Galileea. Această promisiune este remarcabilă pentru că Domnul reîncepe sub o formă nouă relațiile Sale iudaice cu ei şi cu Împărăția. Putem remarca aici faptul că Domnul judecase toate clasele de persoane (până la sfârşitul capitolului 25), şi arată acum limpede caracterul raporturilor Sale cu toți aceia în mijlocul cărora S-a aflat. Fie că este vorba de femeie, fie că este vorba de Iuda sau de ucenici, fiecare are o relație anume cu Domnul. Acestea sunt lucrurile pe care le găsim aici. Dacă Petru a avut suficientă energie naturală pentru a merge puțin mai departe, aceasta l-a condus la o cădere şi mai grea, acolo unde Domnul singur a putut să rămână în picioare.

În Ghetsimani, în rugăciune către Tatăl

Iar acum (versetul 36 şi următoarele), Domnul Se retrage pentru a prezenta în rugăciune către Tatăl Său suferințele care-L aşteaptă.

---

[1] „Nou", aici, nu înseamnă din nou (neon), ci într-un fel nou (kainon).

Dar retrăgându-Se pentru rugăciune, El ia cu Sine pe trei dintre ucenicii Săi, pentru ca ei să poată veghea împreună cu El în acest moment solemn. Erau aceiaşi care fuseseră împreună cu El în timpul schimbării la faţă. Ei trebuiau să vadă gloria Sa în Împărăţie şi de asemenea să vadă suferinţele Sale. El Însuşi merge puţin mai departe, iar ei adorm, aşa cum au făcut şi pe muntele transfigurării. Scena care se petrece aici ne este descrisă în Evrei 5.7. Isus nu băuse încă paharul care-I era pus înainte, ci el se afla înaintea privirilor Sale. Pe cruce El a băut acest pahar, fiind făcut păcat pentru noi, sufletul Său simţind părăsirea din partea lui Dumnezeu. Aici puterea lui Satan lucrează folosind moartea ca spaimă pentru a-L copleşi, dar cercetarea acestui subiect va fi mai la locul ei când vom studia Evanghelia după Luca.

Supunere totală

Vedem aici sufletul Său sub povara morţii – anticipată – aşa cum numai El putea să o cunoască, şi într-un moment în care ea încă nu-şi pierduse boldul. Noi ştim cine are această putere a morţii; şi până în momentul acela moartea avea întregul caracter de plată a păcatului, de blestem, de judecată din partea lui Dumnezeu. Dar Isus veghează şi Se roagă. În poziţia Sa de Om expus din dragoste la acest asalt în prezenţa celei mai puternice ispite la care ar fi putut fi supus, pe de o parte El veghează şi pe de alta prezintă tulburarea Sa Tatălui Său. Comuniunea Sa cu Tatăl nu era întreruptă, indiferent cât de mare era necazul Său. Dimpotrivă, această stare de lucruri Îl împingea mai mult cu toată supunerea şi cu toată încrederea, către Tatăl Său. Iar pentru ca noi să fim mântuiţi, pentru ca Dumnezeu să fie glorificat în El, El care S-a încărcat cu cauza noastră, pentru toate acestea, paharul nu putea să treacă fără ca El să-l bea. Supunerea lui Isus este desăvârşită.

Lui Petru i se aminteşte încrederea sa firească

El îi aduce aminte cu duioşie lui Petru despre încrederea sa firească[1], făcându-l să-şi simtă slăbiciunea (versetele 40,41); dar Petru era prea plin de el însuşi pentru a profita de aceste cuvinte; el se trezeşte din somn, dar încrederea sa firească nu se zdruncină. Îi trebuia o experienţă mai tristă decât aceasta pentru a-l vindeca de încrederea sa falsă.

Paharul luat din mâna Tatălui

Isus ia deci paharul; dar îl ia din mâna Tatălui Său. Voia *Tatălui Său* era ca El să bea acel pahar, încredinţându-Se în felul acesta în totul Tatălui Său; El nu primeşte acest pahar nici din mâna vrăjmaşilor Săi, nici din mâna lui Satan (oamenii aceia fiind instrumentele lui). El primeşte paharul din mâna lui Dumnezeu potrivit cu perfecţiunea supunerii Sale faţă de voia lui Dumnezeu, în această privinţă încredinţând toate în mâna Lui. Aceasta este voia Tatălui. Astfel, ne-căutând decât voia lui Dumnezeu care conduce totul, vom putea să scăpăm şi noi de cauzele secundare şi de ispitele vrăjmaşului. Din mâna lui Dumnezeu trebuie primită întristarea şi încercarea atunci când acestea survin.

Trădarea; supunerea faţă de puterea întunericului şi a judecării păcatului de către Dumnezeu

De acum nu mai este nevoie ca ucenicii să vegheze: ceasul sosise[2]. Isus urma să fie dat în mâinile oamenilor. Iuda Îl

---

[1] Este minunat să-L pe Domnul în profunda Sa tulburare înaintea paharului pe care trebuia să-l bea – prezentându-l doar înaintea Tatălui, nebându-l încă – întorcându-Se către ucenicii Săi pentru a le vorbi cu un har plin de calm ca şi cum Se afla în Galileea; apoi revenind în aceeaşi luptă teribilă în duh exact la acel subiect care Îi apăsa sufletul. Adaug de asemenea faptul că în Matei El este jertfă şi ceea ce sufletul Lui întâmpină aici este întreaga gravitate a lucrurilor, fără nimic care să-I atenueze suferinţa.

[2] Îmi propun să vorbesc despre suferinţele Domnului în studiul Evangheliei după Luca, unde ele sunt descrise mai în amănunt, pentru că acolo Domnul este prezentat în mod deosebit ca Fiul Omului.

desemnează printr-o sărutare. Isus Se îndreaptă spre acele mulțimi şi îl mustră pe Petru, pentru că a vrut să stea împotriva lor cu armele fireşti. Dacă Hristos ar fi vrut să scape, ar fi putut să ceară douăsprezece legiuni de îngeri şi ele să-I fie puse la dispoziție; dar toată Scriptura trebuia să se împlinească[1]. Era ceasul supunerii lui Isus în fața efectului răutății omeneşti, a puterii întunericului şi a judecății lui Dumnezeu împotriva păcatului. El este mielul pentru măcelărie. Atunci toți ucenicii Îl părăsesc (versetul 56). El Se predă, arătând mulțimilor care veneau acolo ceea ce făceau. Deşi nimeni nu a putut să-I demonstreze vinovăția, El nu ascunde adevărul, ci mărturiseşte gloria Persoanei Sale ca Fiu al lui Dumnezeu şi declară că de acum înainte vor vedea pe Fiul Omului nu în blândețea Aceluia care nu rupe trestia frântă, ci venind pe norii cerului şi aşezat la dreapta puterii (versetele 56-64).

Dând această mărturie, Isus este condamnat pentru ceea ce a spus despre Sine Însuşi – pentru mărturisirea adevărului. Martorii mincinoşi nu reuşesc în tentativa lor. Marii preoți şi căpeteniile lui Israel erau vinovați de moartea Sa, iar aceasta datorită faptului că au respins mărturia pe care El o dădea despre adevăr. El era Adevărul; ei erau sub puterea tatălui minciunii, respingându-L pe Mesia, pe Mântuitorul poporului Său (versetele 65,66). El nu va mai veni la ei decât ca Judecător.

Isus ca jertfă

Ei Îl insultă şi-L batjocoresc. Fiecare, vai, ocupă aici o poziție aparte – Isus aceea de jertfă; ceilalți, aceea de trădare, de respingere, de părăsire, de tăgăduire a Mântuitorului. Ce tablou! Ce moment solemn! Cine putea să reziste? Numai Hristos; şi El traversa momentele acestea ca Jertfă. În această poziție El trebuia să fie deposedat de tot ce avea, iar aceasta

[1] Remarcați aici locul pe care Domnul, într-un moment atât de solemn şi fiind atât de aproape de cruce, îl dă Scripturilor, care spun că trebuia să se întâmple în felul acesta; pentru că momentul acela sosise (versetul 54). Ele sunt cuvintele lui Dumnezeu.

în prezența lui Dumnezeu. Toate celelalte lucruri aveau să dispară, cu excepția păcatului care ducea spre cruce; şi prin har avea să rămână acest păcat față în față cu puternica eficacitate a jertfei. Încrezător în el însuşi, Petru ezită şi, când este recunoscut, tăgăduieşte, minţind şi jurând, pe Stăpânul său. Apoi, convins în mod dureros de imposibilitatea omului de a lupta cu vrăjmaşul sufletului său şi cu păcatul, el iese şi plânge cu amar; aceste lacrimi nu puteau să şteargă greşeala, dar, dovedind că avea prin har o inimă integră, ele mărturisesc tocmai această neputință în fața căreia integritatea de inimă nu este un remediu[1].

Capitolul 27

Dat în mâna națiunilor; răutatea lui Satan şi a oamenilor

Apoi, nefericiții preoți şi capi ai poporului Îl predau națiunilor pe Mesia, aşa cum Isus vestise ucenicilor Săi. Iuda, în disperare, sub puterea lui Satan, se spânzură, după ce a aruncat recompensa nelegiuirii sale la picioarele marilor preoți şi ale bătrânilor. Satan este constrâns să dea mărturie despre nevinovăția Domnului tocmai prin această conştiință a lui Iuda, pe care a înşelat-o. Ce scenă! Apoi preoții, care nu erau deloc mustrați în conştiință atunci când au cumpărat de la Iuda sângele lui Isus, sunt foarte scrupuloşi când este vorba de punerea argintului în vistieria templului, pentru că era preț de sânge. Trebuia ca în prezența lucrurilor care se întâmplau atunci, omul să se dezvăluie aşa cum este şi să arate puterea pe care Satan o are asupra lui. Preoții, ținând consiliu, cumpără un cimitir pentru străini. Aceştia erau în ochii lor suficient de profani, încât n-ar fi fost întinați de un astfel de argint.

[1] Cred că vom vedea, comparând Evangheliile, că Domnul a fost interogat la Caiafa în timpul nopții în care şi Petru s-a lepădat; şi că marii preoți şi bătrânii au ținut consiliu din nou dimineața şi interogând pe Domnul au primit de la El mărturisirea pe baza căreia L-au dat în mâna lui Pilat. În timpul nopții s-au adunat numai şefii activi. Dimineața a fost o strângere oficială a sinedriului.

Totuşi, aici era vorba de vremea harului lui Dumnezeu pentru străini şi vremea judecării lui Israel. În rest, ei stabilesc astfel un memorial perpetuu despre propriul lor păcat şi despre sângele pe care l-au vărsat. Acheldama este tot ceea ce rămâne în această lume în urma circumstanţelor acestei mari jertfe. Lumea este o ţarină a sângelui, dar acest sânge vorbeşte mai bine decât sângele lui Abel.

Este ştiut că această profeţie se găseşte în Zaharia (11.13). Cuvântul Ieremia se poate să se fi strecurat în manuscris atunci când manuscrisul nu conţinea decât „cum a zis profetul"; sau poate, potrivit ordinii stabilite de talmudişti, Ieremia era primul în cartea profeţilor, de unde şi expresia, „Ieremia sau unul dintre profeţi" (vedeţi Matei 16.14). Dar nu doresc să discut aici această chestiune.

Împăratul iudeilor înaintea lui Pilat

Toate desfăşurările scenelor între iudei iau sfârşit aici. De acum Domnul Se află înaintea lui Pilat. Aici nu se pune problema că El este Fiul lui Dumnezeu, ci discuţia este asupra titlului Său de Împărat al iudeilor. Deşi era Împărat al iudeilor, El nu le permitea acestora să-L primească decât sub caracterul Său de Fiu al lui Dumnezeu. Dacă L-ar fi primit ca Fiu al lui Dumnezeu, atunci ar fi fost Împăratul lor. Dar aceasta nu era posibil. El trebuia să împlinească lucrarea de ispăşire. Iudeii, respingându-L ca Fiu al lui Dumnezeu, Îl tăgăduiesc acum şi ca Împărat al lor. Dar şi naţiunile se fac vinovate prin persoana guvernatorului lor în Palestina, ţară a cărei stăpânire le fusese încredinţată. Cel care era capul naţiunilor ar fi trebuit să domnească prin dreptate. Cel care reprezenta acest cap al naţiunilor în Iudeea recunoaşte răutatea vrăjmaşilor lui Hristos. Conştiinţa sa, trezită şi de visul soţiei sale, îl îndeamnă să se ferească de a-L condamna pe Isus. Dar adevăratul prinţ al acestei lumi, când este vorba de exercitarea actuală a puterii, este Satan. Pilat, spălându-şi mâinile (deşartă speranţă de a se descărca de responsabilitatea sa), Îl dă la moarte pe Cel nevinovat, potrivit voinţei vrăjmaşilor Săi, spunând în acelaşi timp că nu găseşte nici o vină în El.

Şi el dă iudeilor un ucigaş notoriu în locul Prinţului Vieţii (versetele 11-26). Dar şi condamnarea aceasta s-a făcut pe baza propriei mărturisiri a Domnului; El a mărturisit în faţa tribunalului naţiunilor acelaşi lucru pe care L-a mărturisit şi în faţa iudeilor, a spus adevărul şi într-un caz şi în celălalt, şi a dat o bună mărturie în ceea ce priveşte adevărul înaintea acelora în faţa cărora Se afla.

Alegerea de către iudei a lui Baraba; un Mântuitor respins

Baraba[1], expresia duhului lui Satan care a fost ucigaş de la început, expresia răzvrătirii împotriva autorităţii pe care trebuia să o menţină Pilat – Baraba era iubit de iudei; şi prin el, nepăsarea nelegiuită a guvernatorului neputincios împotriva răului încerca să satisfacă voinţa acestui popor pe care ar fi trebuit să-l guverneze. „Tot poporul" se face vinovat de sângele lui Isus, prin aceste cuvinte solemne care se împlinesc până în ziua de astăzi, în aşteptarea momentului în care harul suveran va îndepărta aceste consecinţe potrivit planului lui Dumnezeu – cuvinte solemne, dar teribile: „sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri" (versetul 25). Tristă şi înfricoşătoare ignoranţă pe care voinţa proprie a adus-o asupra unui popor care a refuzat lumina!

Vedem, repet aceasta, în ce fel fiecare îşi ia locul în faţa acestei pietre de încercare – un Mântuitor respins. Cei de rând dintre naţiuni, soldaţii, se manifestă cu brutalitatea care le era obişnuită ca păgâni şi I se închină în batjocură; dar naţiunile vor face lucrul acesta cu bucurie şi cu adorare, atunci când Acela de care şi-au bătut joc va fi cu adevărat Împăratul iudeilor, în glorie. Isus suportă totul. Era ceasul supunerii Sale perfecte în faţa întregii puteri a răului: trebuia ca răbdarea să-şi facă în mod desăvârşit lucrarea, în aşa fel încât ascultarea să fie completă în toate aspectele. El suportă totul fără nici o alinare, preferând suferinţa maximă mai degrabă decât să manifeste cea mai mică slăbiciune în privinţa ascultării de Tatăl Său. Ce

[1] Ciudat lucru, acest cuvânt semnifică „Fiul lui Ava", al tatălui, ca şi cum Satan îşi bătea joc de ei prin numele acesta.

diferență între purtarea Sa şi cea a primului Adam înconjurat de binecuvântări!

Răstignirea: adâncul suferințelor Lui

Fiecare din cei care iau parte la această scenă, în acest ceas solemn în care totul este pus la încercare, a trebuit să slujească păcatului sau tiraniei răutății. Un anume Simon (cunoscut mai târziu, se pare, printre ucenici) este forțat să poarte crucea lui Isus; şi astfel Domnul este dus la locul răstignirii Sale. Acolo El refuză lucrul care ar fi putut să-I amorțească simțurile. Isus nu a vrut să evite paharul pe care trebuia să-L bea, nici să fie lipsit de facultățile Sale pentru a deveni insensibil la suferințele pe care Dumnezeu I le pusese înainte (versetele 30-38). Profețiile psalmilor se împlinesc în Persoana Sa prin intermediul acelora care se gândeau prea puțin la ceea ce făceau. În acelaşi timp iudeii reuşesc astfel să se facă vrednici de disprețuit până în ultimul grad. *Împăratul* lor este răstignit! Trebuie ca ei să poarte ruşinea, vrând-nevrând. Dar cine este de vină?

Împietriți şi insensibili, iudeii împart împreună cu unul dintre tâlhari trista satisfacție de a-L insulta pe Fiul lui Dumnezeu, pe Împăratul lor, pe Mesia, şi aceasta spre propria lor ruină (versetele 39-44), ei citează – atât de oarbă este necredința – din propriile lor scripturi, ca o expresie a gândurilor lor, acele lucruri care sunt puse în gura vrăjmaşilor necredincioşi ai lui Yahve. Isus a simțit aceasta în mod clar; dar tulburarea încercării Sale în care El Se găsea ca un Martor calm şi credincios, adâncul suferințelor Sale ascundea ceva mult mai teribil decât toată această răutate sau respingere din partea omului. Se auzea deja zgomotul talazurilor[1]. Răutatea mişca aceste valuri unele după altele asupra Lui. Dar cine ar fi putut pătrunde adâncul care-L aştepta sub acestea? Inima *Sa*, sufletul *Său* – vas al dragostei divine – erau singurele în stare să coboare mai jos decât fundul acestui adânc deschis

[1] Găsim în Matei prinse împreună mai ales dezonoarea făcută Domnului şi insultele care-I erau adresate, iar în Evanghelia după Marcu părăsirea din partea lui Dumnezeu.

înaintea omului prin păcat, pentru a ridica pe cei care zăceau acolo, după ce va fi suferit spaimele acelui loc în însuşi sufletul Său. O inimă care fusese întotdeauna credincioasă era părăsită de Dumnezeu. Dragostea Îl conduce pe Domnul acolo unde păcatul l-a coborât pe om, iar Domnul este într-un trup care poate aprecia acest adânc în aşa fel încât părăsirea este simțită în toată plinătatea ei. Părăsirea aceasta a intervenit în acea relație unde nu existase nici distanță, nici separare. Iar acest lucru nu putea să fie simțit, pătruns, decât de Cel care Se găsea într-o astfel de poziție.

Părăsit de Dumnezeu – glorificând pe Dumnezeu

Este de asemenea o privelişte uimitoare când singurul Om drept în lumea aceasta declară la sfârşitul vieții Sale că este părăsit de Dumnezeu. Dar tocmai prin aceasta Îl glorifica, aşa cum nimeni altul nu ar fi putut să o facă, în acele aspecte în care numai El putea face lucrul acesta – făcut păcat în prezența lui Dumnezeu, fără nimic care să-L protejeze de judecata Lui.

Părinții acestui popor, umpluți de credință, în momentele lor de disperare au făcut experiența credincioşiei lui Dumnezeu care răspundea aşteptării inimilor lor. Dar Isus (în starea sufletului Său în momentul acela) striga în zadar. „Vierme, nu om“ în ochii oamenilor, El trebuia să suporte părăsirea din partea Dumnezeului în care Se încredea.

Aceia care-L înconjurau, cu gândurile departe de gândurile Sale, nu Îi înțelegeau nici măcar cuvintele, dar împlineau profețiile prin ignoranța lor. Isus Îşi dă duhul mărturisind prin tăria vocii Sale că ceea ce Îl apăsa nu era povara morții (versetele 45-50).

Eficacitatea morții lui Hristos; perdeaua sfâşiată

Eficacitatea morții Sale ne este prezentată în această Evanghelie sub un dublu aspect. Mai întâi, perdeaua dinăuntrul templului a fost sfâşiată în două de sus până jos (versetul 51). Dumnezeu, care fusese întotdeauna ascuns în spatele unei perdele, Se descoperea complet prin moartea lui Isus. Intrarea în

Locul Preasfânt – calea cea nouă şi vie pe care Dumnezeu ne-a deschis-o prin această perdea – era de acum arătată (Evrei 10.19,20). Tot sistemul iudaic al relațiilor omului cu Dumnezeu sub dominația acestui sistem al preoției levitice, totul cădea odată cu ruperea perdelei. Fiecare credincios, de acum, se găseşte în prezența lui Dumnezeu fără perdea. Este o stare în care odinioară numai preoții se puteau afla. Dar prin acelaşi act, păcatul care ne-ar fi făcut incapabili să stăm înaintea Lui, a fost în întregime îndepărtat dinaintea lui Dumnezeu, pentru cel credincios. Dumnezeul sfânt şi credinciosul curățit de păcatele sale sunt puşi față-n față prin moartea lui Hristos. Ce dragoste este aceea care a împlinit o astfel de lucrare!

Învierea; păcătoşii iertați pot sta fără teamă înaintea lui Dumnezeu

În al doilea rând, pe lângă aceasta, eficacitatea morții Domnului Isus este de aşa fel încât odată ce învierea Sa a rupt legăturile care îi țineau, mulți morți s-au arătat în cetate – martori ai puterii Aceluia care, suferind moartea, a păşit peste ea şi a învins-o, nimicindu-i puterea şi luând-o ca pradă. Binecuvântarea se găsea acum în înviere. Prezența lui Dumnezeu fără o perdea şi a păcătoşilor fără păcat înaintea Lui, dovedesc eficacitatea suferințelor lui Hristos.

Învierea morților, asupra cărora împărăteasa spaimelor nu mai avea drept, arăta eficacitatea morții lui Hristos pentru păcătoşi şi puterea învierii Sale. Iudaismul era încheiat pentru cei care au credință; la fel şi puterea morții. Perdeaua este ruptă, mormintele îşi predau prada (versetele 52,53); El este Domnul celor morți şi al celor vii[1].

Cea dintâi mărturie de credință printre națiuni față de Persoana lui Hristos

Rămâne încă o mărturie particulară a atotputerniciei morții lui Isus şi a sensului adânc al acestui cuvânt: „când voi fi înălțat de

[1] Gloria lui Hristos în înălțarea Sa şi ca Domn al tuturor nu se găseşte, istoric vorbind, în acest cadru din Matei.

pe pământ, voi atrage la Mine pe toți" (Ioan 12.32). Centurionul care era de gardă atunci când a fost răstignit Domnul, văzând cutremurul de pământ şi lucrurile care s-au întâmplat, recunoaşte, înspăimântat, gloria Persoanei Mântuitorului; şi oricât de străin este el de Israel, dă totuşi prima mărturie de credință a celor dintre națiuni: „Cu adevărat Acesta era Fiu al lui Dumnezeu" (versetul 54).

Instinctul iubirii; la picioarele crucii

Dar istorisirea continuă. Nişte sărmane femei – cărora devotamentul le dă adesea din partea lui Dumnezeu mai mult curaj decât bărbaților, a căror poziție este de mai mare responsabilitate – rămân lângă cruce, privind ceea ce se întâmplă cu Acela pe care ele Îl iubeau (versetele 55,56)[1].

---

[1] Partea pe care o au femeile în toată această istorisire este foarte instructivă, mai ales pentru ele. Activitatea slujbei publice, ceea ce s-ar putea numi „lucrare", aparține evident bărbaților, adică tot ceea ce ține de ceea ce se cheamă în general lucrare publică. Şi totuşi femeilor le rămâne o activitate foarte scumpă desfăşurată în particular. Este un alt aspect al vieții creştine care le aparține în mod deosebit: devotamentul personal şi afecțiunea față de Hristos. O femeie L-a uns pe Domnul când ucenicii Săi cârteau; femeile au fost acelea care se aflau lângă cruce, atunci când toți, cu excepția lui Ioan, Îl părăsiseră; femeile au venit la mormânt şi au chemat pe apostoli, care se întorseseră la ei acasă; în sfârşit, tot femeile se ocupau să aducă Domnului lucrurile care Îi erau necesare. Şi într-adevăr, putem înțelege aceasta şi într-un sens mai larg. Devotamentul în lucrare aparține poate bărbaților; dar instinctul afecțiunii, acel lucru care pătrunde mai intim în aspectele poziției lui Hristos şi care se află din acest motiv în raport direct cu sentimentele Sale, într-o comuniune mai strânsă cu suferințele inimii Lui, toate acestea sunt partea femeii: cu siguranță este o parte fericită. Activitatea lucrării pentru Hristos îl aşează pe bărbat puțin în afara acestei poziții, mai ales dacă îi lipseşte vigilența spirituală. Bineînțeles, acestea sunt principii, pentru că fiecare este aşezat de Domnul într-un loc anume. Vorbesc doar de aspectele caracteristice; pentru că sunt femei care au slujit mult şi bărbați care au simțit mult. Remarcați de asemenea, ceea ce cred că am mai spus, faptul că acest ataşament de inimă față de Domnul Isus este starea în care sunt primite acele lucruri care țin de adevărata cunoştință. Cea dintâi şi deplină evanghelie a fost vestită femeii păcătoase care a spălat picioarele Domnului (Luca 7);

Dar aceste femei nu erau singurele care au umplut într-un fel golul lăsat pe ucenicii înspăimântați. Alte persoane, (versetele 57-60) – şi aceasta se întâmplă adesea – bărbați pe care lumea îi reținuse până atunci, odată atinşi în adâncul sentimentele lor de aceste suferințe ale Aceluia pe care Îl iubeau cu adevărat (atunci când momentul este atât de greu încât alții se înspăimântă) devin plini de râvnă văzând această respingere a lui Hristos şi simt că a venit momentul să se decidă şi să mărturisească pe Domnul cu curaj. Asociați până acum cu cei care L-au răstignit, ei trebuiau atunci să fie de acord cu acest act (al răstignirii) sau să se dea ei înşişi pe față. Ei fac acest din urmă lucru acum, prin har.

„Cu cel bogat în moartea Sa"

Dumnezeu pregătise totul dinainte. Fiul Său trebuia să aibă mormântul la un loc cu cel bogat. Iosif din Arimateea se prezintă cu îndrăzneală înaintea lui Pilat pentru a cere trupul lui Isus. El înveleşte într-o pânză curată de in trupul Domnului, pe care îl ia cu permisiunea lui Pilat, şi îl aşează în propriul său mormânt, care nu fusese niciodată folosit pentru a ascunde putrezirea omului. Maria din Magdala şi cealaltă Marie[1] – pentru că ele erau cunoscute – se aşează lângă mormânt, ataşate, prin tot ceea ce mai rămânea pentru credința lor, de Acela pe care Îl iubiseră şi Îl urmaseră cu sentimente de adorare în timpul vieții Sale (versetul 61).

---

ungerea pentru înmormântare este partea Mariei (Ioan 12); vestirea celei mai înalte poziții a noastre este transmisă Mariei din Magdala (Ioan 20); comuniunea pe care o dorea atât de mult Petru este partea lui Ioan care se afla la pieptul Domnului Isus (Ioan 13). În toate acestea femeile au un rol esențial.

[1] Adică soția lui Clopa şi mama lui Iacov şi al lui Iose, despre care se vorbeşte ca „cealaltă Marie". În Ioan 19.25 Maria, soția lui Clopa, a fost considerată ca fiind aceeaşi persoană cu sora mamei lui Isus. Aceasta însă este o eroare, este o altă persoană. Erau patru femei: trei Marii şi o altă femeie care era sora mamei lui Isus.

Mărturia fără voie a necredinței

Dar necredința nu se crede nici măcar pe ea însăşi; şi temându-se ca nu cumva ceea ce tăgăduieşte să fie totuşi adevărat, ea se teme de orice (versetele 62-66). Marii preoți cer lui Pilat ca mormântul să fie păzit, pentru a înlătura orice încercare a ucenicilor de a-şi întemeia doctrina învierii pe absența trupului lui Isus din mormântul în care fusese depus. Pilat le porunceşte să păzească ei înşişi mormântul; în felul acesta nu fac altceva decât să fie martori involuntari şi să ne asigure astfel de împlinirea faptului de care se temeau. Astfel, *Israel* era vinovat de efortul inutil de a se împotrivi mărturiei pe care Domnul Isus o dăduse cu privire la propria Sa înviere. Iudeii dădeau astfel mărturie împotriva lor înşişi. Precauțiile pe care probabil Pilat nu le-ar fi luat sunt împinse de către aceşti mari preoți până în ultimele amănunte, dar în felul acesta orice tăgăduire a realității învierii lui Isus devenea imposibilă.

Slujirea lui Isus pentru cei săraci ai turmei

Învierea Mântuitorului este descrisă pe scurt în Matei. Scopul acestei prezentări şi a lucrurilor care au loc după înviere este de a lega lucrarea şi slujirea lui Isus – transferată acum ucenicilor Săi – de cei săraci ai turmei, de rămăşița lui Israel. Domnul îi strânge din nou în Galileea, acolo unde fuseseră de multe ori învățați, unde rămâneau nişte disprețuiți de popor, departe de orgoliul iudeilor. Dar tocmai aceasta lega lucrarea lor de a Sa în ceea ce îi era caracteristic, mai ales în raporturile cu rămăşița lui Israel.

Voi cerceta cu altă ocazie detaliile învierii. Aici mă ocup numai de importanța pe care acest eveniment o are în contextul Evangheliei după Matei.

CAPITOLUL 28

Deplina siguranță a credinței cu privire la faptul învierii Domnului

La sfârşitul sabatului (aceasta înseamnă sâmbătă seara), cele două Marii vin să vadă mormântul. În acest moment nu au făcut decât să privească acest mormânt. Versetele 1 şi 2 nu reprezintă o succesiune directă; versetele 2,3 şi 4 trebuie privite împreună. În momentul în care au avut loc cutremurul de pământ şi împrejurările însoțitoare, nu era nimeni la mormânt în afara soldaților. Seara totul era în siguranță. Dimineața ucenicii nu ştiau nimic din ceea ce se petrecuse. Când femeile sosesc în revărsatul zorilor, îngerul care stătea la intrarea mormântului le îmbărbătează vestindu-le învierea Domnului. Îngerul Domnului coborâse si deschisese uşa mormântului pe care omul o închisese cu toate precauțiile posibile[1]. Iudeii, prin faptul că au aşezat acolo soldații, au dat prin nişte martori de netăgăduit o garanție a adevărului predicat de apostoli. Femeile, prin vizita lor la mormânt în seara de dinainte şi în dimineața când îngerul le-a vorbit, au primit prin credință o deplină asigurare cu privire la faptul învierii Domnului.

Toate câte sunt prezentate aici sunt fapte. Femeile fuseseră la mormânt seara. Intervenția îngerului a făcut clar pentru soldați adevăratul caracter al ieşirii lui Isus din mormânt; apoi vizita femeilor dimineața a stabilit acest fapt al învierii care pentru ele era un obiect al credinței. Ele merg să-i anunțe pe ucenici, care – departe de a fi făcut ceea ce spuneau iudeii – nu credeau nici măcar spusele femeilor. Isus Se arată El Însuşi femeilor care, primind cu credință cuvintele îngerului, se întorceau de la mormânt.

Însărcinarea ucenicilor

În felul acesta, Isus Se leagă, aşa cum am spus deja, de vechea Sa lucrare în mijlocul celor săraci din turmă, departe de centrul

[1] Consider că Domnul Isus a părăsit mormântul înainte ca piatra să fie dată la o parte; acest lucru a fost făcut numai pentru ochii muritori.

tradițiilor iudaice, departe de templul şi de tot ceea ce lega poporul acesta de Dumnezeu potrivit vechiului legământ. El dă întâlnire ucenicilor în Galileea, acolo unde ei Îl găsesc şi Îl recunosc; acolo, în acel vechi loc al lucrării lui Hristos, potrivit cu Isaia 8 şi 9, ei primesc din partea Lui misiunea care le este încredințată. Iată de ce în această Evanghelie nu se spune nimic despre înălțarea lui Hristos, ci se vorbeşte despre toată puterea care Îi este dată în ceruri şi pe pământ şi astfel misiunea ucenicilor se extinde asupra tuturor națiunilor. Ei trebuiau să le vestească acestora drepturile lui Hristos şi să facă ucenici din națiuni.

Un Mântuitor viu, puternic; mărturisirea Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfânt: singurul Nume sfânt pentru toate națiunile

Totuşi, ei nu aveau să vestească numai Numele Domnului şi misiunea lor nu era numai în legătură cu tronul Său de la Ierusalim, ci ucenicii trebuiau să vestească tuturor națiunilor pe Domnul cerului şi al pământului, întemeind învățătura lor pe mărturisirea Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfânt. Ei aveau să învețe nu legea, ci cuvintele lui Isus. El avea să fie cu ucenicii care-L vor mărturisi în felul acesta până la sfârşitul veacului (versetele 18-20). În acest fel, tot ceea ce va fi împlinit până în momentul în care Hristos Se va aşeza pe tronul mare şi alb (Apocalipsa 20.11) se leagă de mărturia pe care a dat-o El Însuşi pe pământ în mijlocul lui Israel. Această mărturie despre Împărăție şi despre Căpetenia ei a fost respinsă de un popor care nu L-a cunoscut. Din cauza aceasta, mărturia în fața națiunilor revine unei rămăşițe a lui Israel care-L recunoaşte pe Isus ca Mesia, acum înviat dintre cei morți, aşa cum vestise, dar nu este vorba aici de un Hristos privit ca înălțat la cer. Este o mărturie care nu-L prezintă numai pe Isus, nici pe Yahve ca fiind mai departe subiectul mărturiei, ci este descoperirea Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh, ca Numele sfânt prin care națiunile erau puse în relație cu Dumnezeu.

Evanghelia după Marcu

Capitolul 1

Caracterul specific al Evangheliei după Marcu; subiectul ei

Evanghelia după Marcu are un caracter care diferă în anumite aspecte de toate celelalte. Fiecare evanghelie, aşa cum am văzut, are un caracter anume; fiecare dintre ele se ocupă de Persoana Domnului Isus dintr-un punct de vedere diferit: ca o Persoană divină, Fiul lui Dumnezeu; ca Fiu al Omului; ca Fiu al lui David, Mesia prezentat iudeilor, Emanuel. Dar Marcu nu se ocupă de nici unul dintre aceste titluri. Aici El este *Slujitorul* – mai ales în lucrarea Sa de a prezenta Cuvântul – slujirea activă a lui Hristos în evanghelie. Este adevărat că pe parcursul întregii Sale lucrări se arată într-un mod cu totul deosebit gloria Sa divină, deşi El nu caută manifestarea acestei glorii, şi chiar îi evită consecinţele; însă subiectul cărţii rămâne slujirea. Fără îndoială, vom vedea dezvoltat caracterul învăţăturii Domnului (şi în consecinţă vom vedea adevărul desprinzându-se de formele iudaice sub care era ţinut), precum şi descrierea morţii Sale de care depindea tot ceea ce ţine de temelia credinţei. Dar ceea ce distinge această Evanghelie este caracterul de slujire şi

de Slujitor care este ataşat vieţii Domnului Isus – lucrarea pe care a venit s-o facă în mod personal în viaţa Sa pe pământ. De aceea descrierea naşterii Sale nu se găseşte în această Evanghelie. Marcu începe istorisirea sa cu începutul predicării evangheliei. Ioan Botezătorul este crainicul, înainte-mergătorul Aceluia care a adus această veste bună oamenilor.

Misiunea lui Ioan Botezătorul

Mesajul este nou – cel puţin în caracterul absolut şi complet pe care îl ia în aplicaţia sa directă şi imediată. Nu era vorba de privilegiile iudaice care se obţineau prin pocăinţă şi întoarcerea la Domnul. Domnul urma să vină, conform promisiunii Sale. Ioan, ca să pregătească drumul înaintea Lui, predica pocăinţa pentru iertarea păcatelor. Acesta era lucrul necesar; iertarea păcatelor celor care se pocăiau era elementul esenţial, scopul precis al misiunii lui Ioan.

Pocăinţa şi iertarea păcatelor

Pocăinţa şi iertarea păcatelor sunt în mod clar în legătură cu responsabilitatea omului; aici este prezentată responsabilitatea lui Israel în poziţia sa naţională înaintea lui Dumnezeu. Şi, punând această responsabilitate într-o lumină clară în ce priveşte starea omului înaintea lui Dumnezeu, în condiţia sa morală de responsabilitate, această pocăinţă şi iertare de păcate îl califică pe om pentru a putea primi binecuvântarea pe care Dumnezeu o avea în vedere – îl califică din punct de vedere moral prin faptul că omul priveşte păcatul aşa cum îl priveşte Dumnezeu; şi îl califică din punct de vedere al responsabilităţii, prin aceea că Dumnezeu iartă toate păcatele. De asemenea, iertarea păcatelor este în mod necesar un lucru prezent şi actual. Este o iertare în guvernare sau în cârmuire, aşa cum este o iertare care aduce îndreptăţirea, dar principiul este acelaşi, şi ultima este temelia celei dintâi. Însă iertarea în guvernare poate fi însoţită de felurite căi de a lucra ale lui Dumnezeu, totuşi păcatul nu mai apare în relaţia prezentă dintre om şi Dumnezeu; în ceea ce priveşte iertarea pentru îndreptăţire, ea

apare ca un adevăr etern. Iertarea pentru a avea îndreptățirea – ca în Romani 4, care arată prin citarea Psalmului 32 caracterul de neimputare a păcatului – este bazată pe lucrarea lui Hristos; de aceea este un lucru absolut şi de neschimbat. Păcatul nu mai este luat în considerare şi niciodată nu va mai fi amintit, pentru că lucrarea care îl îndepărtează dinaintea ochilor lui Dumnezeu este îndeplinită şi sfârşită; această lucrare – eternă, absolută şi de neschimbat în ea însăşi – este baza tuturor relațiilor lui Dumnezeu cu omul, în har. Harul domneşte prin dreptate. Capitolele 9 şi 10 din Evrei dovedesc aceasta atunci când este vorba de conştiință, de apropierea de Dumnezeu în locurile sfinte. Tot aşa este în Romani 3-5, unde problema se pune în mod juridic, iar subiectul este cu privire la judecată, mânie şi îndreptățire. Pacea cu Dumnezeu şi împăcarea, oricât de mari ar fi, nu sunt un final, ci un început sau o temelie a binecuvântărilor. Aici, în Marcu, aceasta era temelia tuturor binecuvântărilor pe care Israel le va avea prin noul legământ (bazat pe moartea lui Hristos); dar națiunea respingând împăcarea, cei care credeau intrau în binecuvântări mai bune, cereşti. În Exod 32.14,34 ne este prezentată iertarea în cârmuire, şi nu îndreptățirea. În cazul marelui păcat al lui David, păcatul, odată recunoscut, era iertat; nelegiuirea era îndepărtată, dar rămânea în urma păcatului o disciplină severă, pentru că David dăduse vrăjmaşilor Domnului ocazia de a-L huli. Gloria lui Dumnezeu în dreptate trebuia menținută în fața întregii lumi (2 Samuel 12.13,14).

Aici găsim oferta făcută lui Israel pentru iertarea actuală, care se va împlini în zilele din urmă; şi atunci, când lunga perioadă de respingere se va termina prin iertarea în guvernare, ei vor fi de asemenea – rămăşița cel puțin – iertați şi îndreptățiți prin moartea lui Hristos şi vărsarea sângelui Său, pentru a se putea bucura de promisiunile de sub noul legământ (comparați Fapte 3).

Conştiinţa poporului mişcată; mărturisirea păcatelor
Profeţii anunţaseră deja iertarea dacă poporul se întorcea la Domnul; dar aici iertarea era scopul însuşi al predicării. Poporul iese în mare număr ca să profite de ea. Cel puţin conştiinţa lor era mişcată; şi indiferent de orgoliul căpeteniilor acestui popor, Israelul îşi simţea starea în care se găsea, îndată ce un lucru din afara rutinei religioase putea să lucreze cu adevărat asupra inimii şi conştiinţei lor – adică atunci când Dumnezeu vorbea. Ei îşi mărturisesc păcatele (versetele 4,5). Poate la unii dintre ei nu exista această conştiinţă atinsă profund; adică nu era cu adevărat o lucrare de aducere la viaţă spirituală; dar această conştiinţă era totuşi pusă în activitate prin mărturia lui Dumnezeu.

Vestirea lui Ioan
Dar Ioan (versetele 6-8), separat într-un mod rigid de restul poporului, şi trăind în afara societăţii omeneşti, vesteşte sosirea Unuia mai mare decât el, Căruia nu este vrednic să-I dezlege cureaua sandalelor. *Acela* va predica nu numai pocăinţa acceptată prin botezul cu apă; El va da Duhul Sfânt, această putere, acelora care vor primi mărturia Sa. Aici Evanghelia trece rapid la descrierea slujbei Aceluia pe care Ioan Îl desemnase cu aceste cuvinte. Descrierea prezintă doar sumar acele aspecte referitoare la intrarea Domnului în slujba Sa.

Poziţia Domnului în slujire pe pământ
Domnul ia locul în mijlocul celor pocăiţi din poporul Său şi, supunându-Se botezului lui Ioan, priveşte cum cerul I se deschide şi Duhul Sfânt coboară asupra Lui în chip de porumbel. Tatăl Îl recunoaşte pe pământ, ca fiind Fiul în care Îşi găseşte plăcerea. Apoi Isus este condus de Duhul Sfânt în pustiu şi acolo este supus ispitirilor lui Satan pentru patruzeci de zile. El este alături de animalele sălbatice şi îngerii îşi desfăşoară lucrarea lor faţă de El (versetele 9-13). Aici vedem întreaga Sa poziţie – caracterul pe care-L ia Domnul pe pământ – toate trăsăturile acestui caracter şi relaţiile Sale cu ceea ce-L înconjura

sunt concentrate în aceste două sau trei versete. Sunt lucruri pe care le-am văzut în detaliu în Evanghelia după Matei.

Domnul, întotdeauna gata de a sluji; Cuvântul puterii Lui

Apoi (versetul 14) Ioan dispare de pe scenă pentru a face loc lucrării publice a lui Hristos, pentru care el nu era decât înainte-mergător; şi Hristos Însuşi Se prezintă în poziția de mărturie, spunând că vremea s-a împlinit; că adică nu mai era vorba acum nici de profeții, nici de timpuri viitoare; că Dumnezeu urma să-Şi întemeieze Împărăția şi că oamenii trebuiau să se pocăiască şi să primească vestea bună care le era adusă chiar în aceste momente.

Evanghelistul trece repede[1] la toate aspectele slujbei lui Hristos. Prezentându-L pe Mântuitorul ca Acela care întreprinde lucrarea publică de a chema sufletele să primească vestea bună ca pe un lucru prezent (deoarece sosise timpul împlinirii căilor lui Dumnezeu), evanghelistul Îl prezintă pe Isus atunci când cheamă şi pe alții să împlinească, urmându-L pe El, aceeaşi lucrare în Numele Său. Cuvântul Său nu rămâne fără efect: cei pe care-i cheamă părăsesc totul şi Îl urmează[2]. În ziua sabatului El intră în cetate pentru a da învățătură (versetele 21,22). Cuvântul Său nu constă în raționamente, care nu fac decât să demonstreze incertitudinea omului, ci ele se prezintă cu autoritatea Aceluia care cunoaşte adevărul pe care-l vesteşte – autoritate care era cu adevărat aceea a lui Dumnezeu, care poate să transmită adevărul. El vorbeşte ca Unul care are această autoritate şi dă dovadă despre lucrul acesta. Cuvântul care se prezintă aici oamenilor are putere asupra demonilor. Un om posedat de un demon se afla acolo (versetele 23-26). Duhul rău dădea fără să vrea mărturie despre Acela care vorbea şi a

[1] Această rapiditate caracteristică în Marcu este ilustrată prin acel cuvânt „îndată" (*eutheos*).

[2] Aici, ca şi în Matei, este prezentat faptul în sine. Descrierea din Luca va da ocazia să intrăm mai mult în detalii asupra acestei chemări a ucenicilor. Ei fuseseră mai mult sau mai puțin asociați cu Domnul chiar din timpul zilelor lui Ioan Botezătorul – cel puțin aceia care ne sunt prezentați aici.

cărui prezență nu o putea suporta; dar Cuvântul care trezise pe demon avea de asemenea putere să-l alunge. Isus îl mustră – îi ordonă să tacă şi să iasă din om; şi duhul necurat, după ce şi-a manifestat realitatea prezenței şi a răutății sale, se supune şi iese din om. Aceasta era puterea Cuvântului lui Hristos.

Caracterul slujbei Sale în dependență de Dumnezeul şi Tatăl Său

Nu este de mirare că vestea despre această minune s-a răspândit în toate împrejurimile (versetul 28); dar Domnul urmează lucrarea slujbei Sale în toate locurile unde are ocazia (versetul 29 şi următoarele). El intră în casa lui Petru, a cărui soacră avea febră. O vindecă îndată; apoi, după trecerea sabatului Îi sunt aduşi toți bolnavii. Iar El, întotdeauna gata să slujească (scump Domn!), îi vindecă pe toți.

Dar Domnul nu face acest lucru pentru a Se înconjura cu o mare mulțime; dimineața, cu mult înainte de ivirea zorilor El merge în pustiu pentru a Se ruga. Aşa era caracterul slujbei Sale – împlinit în comuniune cu Dumnezeul şi Tatăl Său şi în dependență de El. El merge singur într-un loc pustiu. Ucenicii Îl găsesc şi Îi aduc la cunoştință că toți Îl caută; dar inima Sa este în întregime pentru lucrarea pe care o are de făcut. Ceea ce-L pune în mişcare nu este nicidecum aşteptarea mulțimilor. El urmează drumul Său pentru a împlini lucrarea care-I fusese încredințată – vestind adevărul în mijlocul poporului; aceasta era lucrarea căreia i Se dedicase.

Vindecarea leprosului: slujire în puterea dragostei

Dar oricât de mult a fost Isus devotat acestei slujbe, inima Sa nu a devenit rigidă prin preocuparea cu activitatea Sa. El a rămas întotdeauna acelaşi, în aceeaşi relație cu Dumnezeu. Un sărman lepros I se prezintă recunoscând puterea Sa, dar dovedind incertitudine în ceea ce priveşte voința şi dragostea Sa care exercitau această putere (versetul 40 şi următoarele). Iar această groaznică boală, nu numai că îl izola de societate pe omul bolnav, dar de asemenea îi pângărea pe toți cei care

l-ar fi atins. Însă nimic nu-L poate opri pe Isus în lucrarea la care Îl chema dragostea Sa. Leprosul era un nefericit îndepărtat din societatea semenilor săi şi exclus din casa Domnului. Dar puterea lui Dumnezeu se afla înaintea lui. Leprosul trebuia să fie sigur cu privire la bunăvoința pe care inima sa întristată nu ştia dacă se putea baza. Cine s-ar fi ocupat de un mizerabil ca el? El avea credință în ceea ce priveşte puterea care se afla în Hristos; dar gândurile lui cu privire la sine însuşi nu-i permiteau să vadă întinderea dragostei care venise la el. Atunci Isus întinde mâna Sa şi îl atinge.

Acela care era cel mai smerit dintre oameni Se apropie de păcat şi de semnele acestui păcat şi le îndepărtează; Omul, care în puterea dragostei Sale, atingea pe lepros fără să Se pângărească, era Dumnezeu, singurul în stare să alunge lepra care îl făcea mizerabil şi proscris pe cel contaminat.

Autoritatea Domnului arătând dragostea şi dumnezeirea Sa

Domnul vorbeşte cu o autoritate care descoperă imediat întreaga Sa dragoste şi divinitatea Sa: „Vreau, fii curățit" (versetul 41). *Vreau* – era chiar dragostea de care leprosul se îndoia, autoritatea lui Dumnezeu care este singurul îndreptățit să spună: VREAU. Efectul cuvintelor Sale este expresie a voinței Sale. Aşa se întâmplă întotdeauna când Dumnezeu vorbeşte. Şi cine ar fi fost în stare să vindece lepra dacă nu Yahve? Oare să fi fost tocmai *El Însuşi* care a coborât suficient de mult pentru *a atinge* această ființă întinată, care la rândul ei întina pe oricine intra în relație cu ea? Da, El era singurul, Cel coborât era Dumnezeu, dragostea care ajunsese atât de jos şi care făcând aceasta se dovedea puternică pentru a salva pe fiecare om care se încredea în ea. Era o curăție care nu putea fi întinată, manifestată în putere, care putea în consecință să lucreze în dragoste față de cel care se găsea în cea mai rea stare, şi găsea plăcere să facă lucrul acesta. El a venit la omul întinat nu pentru a fi întinat prin contactul cu omul, ci pentru a-i îndepărta

acestuia întinăciunea. El, prin har, îl atingea pe lepros şi lepra era îndepărtată.

Isus Se retrage departe de aclamaţiile oamenilor şi îl îndeamnă pe cel care fusese vindecat să meargă să se prezinte preoţilor, aşa cum spunea legea lui Moise. Dar această supunere faţă de lege, de fapt, dădea mărturie că El era Domnul, pentru că numai Domnul în perioada legii putea să dea curăţirea suverană a leprosului. Preotul era doar martorul împlinirii acestui lucru. Vindecarea leprosului devine un fapt auzit de toţi şi atrage mulţimile, ceea ce face ca Isus să plece în pustiu.

Capitolul 2

Drepturile dumnezeieşti de a ierta

Câteva zile după aceasta, El revine în cetate şi imediat mulţimea se strânge. Ce tablou minunat al lucrării de slujire a Domnului! El le predică. Acesta era scopul şi lucrarea Sa (vedeţi capitolul 1.38). Dar chiar atunci când este devotat împlinirii cu smerenie a lucrării care Îi este încredinţată, tocmai această slujbă şi dragostea Sa – pentru că cine slujeşte ca Dumnezeu atunci când El binevoieşte să facă lucrul acesta? – fac să reiasă drepturile Sale divine. El ştie care este adevărata sursă a tuturor acestor rele şi poate să aducă remediul. „Păcatele tale sunt iertate“ (versetul 5)., spune El sărmanului paralitic, care este adus la El cu o credinţă ce nu se dă înapoi din faţa dificultăţilor şi stăruie în ciuda acestor dificultăţi – stăruinţă a credinţei care este alimentată de sentimentul nevoii şi de certitudinea cu privire la puterea ce se găseşte în Acela pe care-L caută. Apoi prin răspunsul Său la raţionamentul cărturarilor, El închide gura tuturor celor care Îl contraziceau. Isus exercită puterea care-L autoriza să pronunţe hotărârea de iertare a sărmanului bolnav[1]. Raţionamentele învăţătorilor scoteau în

[1] Trebuie să facem distincţia între iertarea în guvernare şi iertarea absolută a păcatelor. Numai că, în starea în care se află omul, prima n-ar fi putut exista fără cea de-a doua. Dar iertarea absolută nu putea fi pe deplin manifestată mai înainte de respingerea şi moartea lui Hristos.

evidență, prin doctrina lor, pe *Acela* care Se afla acolo; tot așa, sentința preotului care îl declara pe lepros curat punea pecetea autorității preoțești asupra adevărului că Yahve care vindecă pe Israel era acolo pe pământ (versetul 12). Isus Își urmează slujba și mărturia; iar efectul acestor lucrări este scoaterea în evidență a faptului că Domnul Se află acolo și cercetează pe poporul Său. Se împlinea Psalmul 103 în ce privește drepturile și descoperirea Persoanei Aceluia care era la lucru.

Chemarea lui Levi

Isus părăsește cetatea; poporul se strânge în jurul Lui; El îi învață din nou (versetul 13). Și folosește această ocazie a chemării lui Levi pentru a arăta o nouă desfășurare a lucrării Sale. El venise pentru a-i chema pe păcătoși, nu pe cei drepți. Apoi El declară că nu putea să pună în vechile forme ale fariseismului noua energie divină care se desfășura în El. Și mai era un alt motiv pentru cele ce se întâmplau – prezența Mirelui. Cum puteau să postească nuntașii atât timp cât Mirele era cu ei? Mirele va fi luat de la ei și atunci va fi timpul pentru a posti (versetele 18-20).

Apoi Isus insistă asupra incompatibilității vaselor vechi iudaice cu puterea evangheliei care nu ar face altceva decât să strice iudaismul, dacă acesta s-ar ataşa evangheliei (versetele 21,22). Ceea ce s-a întâmplat în momentul când ucenicii au traversat lanurile de grâu, confirmă această doctrină.

Lucruri noi de har și de putere; lucrurile vechi care trec

Poruncile pierdeau autoritatea lor în prezența Împăratului rânduit de Dumnezeu, respins și străin pe pământ. Mai mult, sabatul – semn al alianței dintre Dumnezeu și iudei – fusese făcut pentru om și nu omul pentru sabat; în acest fel, Isus, Fiul Omului, era Domn al sabatului. Ca Fiu al lui David respins, poruncile își pierdeau puterea lor și Îi erau subordonate. Ca Fiu al Omului, posesor (în ochii lui Dumnezeu) al tuturor drepturilor pe care Dumnezeu le dăduse omului, El era Domn al sabatului care fusese făcut pentru om (versetele 25-28). Ca

un principiu, lucrurile vechi trecuseră. Dar aceasta nu era totul. Erau cu adevărat lucruri noi de har şi de putere care nu se potriveau cu vechea ordine a lucrurilor. Dar trebuia lămurită această chestiune: dacă putea Dumnezeu să lucreze în har şi să binecuvânteze în suveranitate pe poporul Său – adică dacă El trebuia să Se supună autorității oamenilor, care făceau caz de poruncile Sale împotriva bunătății divine, sau dacă trebuia, potrivit cu puterea şi cu dragostea Sa, să facă binele, pentru că El este mai presus de toate. Trebuia oare omul să pună limite lucrării bunătății lui Dumnezeu? Pentru că ea era acel vin nou pe care Domnul îl aducea omului.

Capitolul 3

Vindecarea omului cu mâna uscată; slujirea Domnului potrivit cu bunătatea şi drepturile lui Dumnezeu

Aceasta era problema ridicată în sinagogă atunci când a fost vindecat omul cu mâna uscată. Domnul pune această întrebare în mod public şi o adresează conştiinței acelora care-L priveau; dar nu-I răspunde nici o inimă, nici o conştiință şi de aceea El Îşi continuă slujirea potrivit cu bunătatea şi drepturile lui Dumnezeu, şi îl vindecă pe om[1]. Fariseii şi vrăjmaşii lor, irodianii – pentru că toți se uniseră împotriva lui Dumnezeu – se consultă împreună cum să-L omoare pe Hristos. Isus Se îndreaptă spre mare[2]. Acolo mulțimea Îl urmează, după ce văzuse toate lucrurile pe care le-a împlinit; de aceea El este obligat să ia o corabie pentru a Se îndepărta de mulțime.

---

[1] Apare limpede modul în care vechiul sistem, bazat pe ceea ce omul trebuia să fie pentru Dumnezeu, este pus de o parte pentru a introduce ceea ce Dumnezeu este pentru om. Dar cum primul sistem fusese stabilit de Dumnezeu, numai cuvintele şi lucrările lui Isus îi autorizau să renunțe la lucrurile de dinainte. Dar iudeii nu fac altceva decât să scoată la iveală în mod clar opoziția şi ura lor față de descoperirea deplină a Aceluia care rânduise şi celălalt sistem (comparați Ioan15.22-24).

[2] Adică, marea Tiberiadei.

Duhurile Îi sunt supuse fiind forțate să recunoască faptul că El este Fiul lui Dumnezeu; dar El le interzice să-L facă cunoscut.

Slujirea Sa nu se limitează la iudaism

Aşa a fost viața Sa de Om aici, pe pământ: a predicat, a căutat suflete, era devotat tuturor, dovedindu-Se prin faptele Sale posesor al puterii divine, ascunzându-Se în acelaşi timp departe de privirile oamenilor când împlinea aceste lucruri, departe de laudele lor – aşa a fost viața Sa omenească pe pământ. Dragostea şi puterea divină se descoperă în această lucrare pe care o făcea din dragoste şi în împlinirea căreia se manifesta această putere. Iar aceste lucruri nu puteau să fie limitate de iudaism, oricât de supus a fost Domnul poruncilor pe care Dumnezeu le-a dat iudeilor.

Necredința care aduce condamnare fără speranțe

Iar când Dumnezeu Se manifestă în felul acesta nu întârzie să se arate împotrivirea omului carnal[1]. Aici se încheie descrierea slujbei lui Hristos şi sunt prezentate rezultatele ei. Apoi, în ceea ce urmează, acest efect este prezentat atât cu privire la nelegiuirea omului cât şi la gândurile lui Dumnezeu. Între timp Domnul rânduieşte doisprezece din ucenicii Săi pentru a-L însoți şi pentru a-i trimite să predice în Numele Său (versetele 13-19). El putea nu numai să facă minuni, ci de asemenea să dea altora această putere, şi făcea aceasta cu toată autoritatea. Se reîntoarce apoi în casă şi mulțimile se strâng din nou. Şi aici, gândurile omului se ridică şi se manifestă în acelaşi timp cu cele ale lui Dumnezeu. Cei din familia Lui Îl caută ca pe unul care-şi pierduse mințile. Cărturarii, având influență ca oameni instruiți, atribuie lui Satan o putere pe care n-o puteau tăgădui. Domnul le răspunde, arătând că orice păcat în mod

[1] Iată secretul întregii descrieri a istoriei lui Isus, Fiul lui David. Toate promisiunile pentru iudei erau concentrate în Persoana Sa, Slujitorul oricărei nevoi şi a oricărei dureri, deşi era Dumnezeu şi deşi Dumnezeu Se manifesta în El; iată ceea ce omul nu putea să suporte. Gândirea cărnii este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu.

general putea fi iertat; dar a recunoaşte de unde vine puterea şi totuşi a atribui această putere vrăjmaşului, mai degrabă decât a recunoaşte pe Acela care deținea acea putere, o astfel de atitudine nu însemna o necredință ignorantă, ci o opoziție deschisă, o hulă împotriva Duhului Sfânt – era un păcat care nu putea fi iertat niciodată (versetele 23-30). Omul puternic se afla acolo; dar Isus era mai puternic decât el, pentru că alunga demonii. Ar încerca oare Satan să nimicească sau să-şi dezbine propria casă? Faptul că puterea lui Isus se manifesta în felul acesta îi făcea pe oameni să fie fără scuză. „Omul tare" *al lui Dumnezeu* venise: Israel Îl respingea, iar în ce priveşte căpeteniile acestui popor, prin hula împotriva Duhului Sfânt se aşezau pe ei înşişi sub o condamnare fără speranță. Tocmai de aceea Domnul distinge imediat rămăşița care primea Cuvântul Său, prezentând-o aparte față de tot ceea ce Îl lega de Israel potrivit cărnii. „Mama Sa şi fraţii Săi" sunt ucenicii care-L înconjoară şi cei care fac voia lui Dumnezeu. Aceasta cu adevărat l-a pus pe Israel de o parte în momentul acela.

Capitolul 4

Caracterul prezent şi viitor al slujbei Domnului şi rezultatul acesteia

Acest capitol prezintă adevăratul caracter şi rezultatul lucrării Sale, şi toată istoria slujirii care urma să fie împlinită într-un viitor foarte îndepărtat; de asemenea responsabilitatea ucenicilor în raport cu lucrurile binecuvântate de care urmau să aibă parte; cum şi calmul Aceluia care Se încredea în Dumnezeu atunci când împlinea această lucrare; furtunile care aveau să urmeze şi care aveau să încerce credința în clipele în care Isus în aparență nu Se ocupa de ai Săi; şi de asemenea siguranța îndreptățită a credinței, la fel şi puterea care o susține.

Întregul caracter al lucrării, fie în acest moment, fie până la revenirea lui Isus, este descris în acest capitol 4.

Semănătorul şi sămânța

Domnul reîncepe lucrarea Sa obişnuită de învățătură, dar face lucrul acesta de pe acea poziție nouă pe care Se afla acum în relațiile Sale cu iudeii. El seamănă sămânța. Nu mai caută rod în via Sa. Vedem în versetul 11 cum este scoasă în evidență deosebirea dintre iudei şi ucenicii Săi. Ucenicilor le era dat să cunoască tainele Împărăției lui Dumnezeu; dar pentru *cei care erau afară*, toate lucrurile erau spuse în parabole. Nu voi repeta aici observațiile pe care le-am făcut vorbind despre această parabolă în Matei. Ceea ce urmează de la versetul 21 aparține în mod esențial Evangheliei după Marcu.

Am văzut cum Domnul Se ocupa de predicarea evangheliei Împărăției şi încredința şi altora predicarea acestei evanghelii. El era Semănătorul şi semăna Cuvântul: iată lucrarea Sa, care era şi a lor. Dar se aprinde oare o lumină pentru a o ascunde apoi? De altfel, nimic nu va fi ascuns. Dacă omul nu face să se vadă în viața lui adevărul pe care l-a primit, Dumnezeu va scoate totul în evidență; fiecare să ia seama la lucrul acesta!

Obiectul slujirii încredințate ucenicilor

În versetul 24, Domnul aplică acest principiu ucenicilor Săi. Ei trebuiau să fie atenți la ceea ce auzeau, pentru că Dumnezeu Se va purta față de ei în conformitate cu credincioşia pe care au manifestat-o în administrarea Cuvântului care le-a fost încredințat. Dragostea lui Dumnezeu trimitea oamenilor Cuvântul harului şi al Împărăției; iar scopul slujirii încredințate ucenicilor era acela de a face să ajungă acest Cuvânt la conştiința oamenilor. Hristos comunica acest cuvânt ucenicilor, iar ei trebuiau să-l transmită altor oameni în toată plinătatea lui. În căile guvernării lui Dumnezeu li se va măsura după măsura credincioşiei cu care au dat curs liber acestei mărturii a dragostei (potrivit darului pe care l-au primit). Dacă ei ascultau ceea ce El le transmitea, atunci urmau să primească şi mai mult; pentru că, este un principiu general, cel care îşi va însuşi practic lucrurile pe care le-a primit, va primi şi mai mult, iar aceluia care nu şi le va însuşi, i se va lua chiar şi ceea ce i se pare că are.

Absența Împăratului; reîntoarcerea Sa la timpul secerișului

Apoi Domnul arată ceea ce se va întâmpla în privința Lui Însuşi. Domnul semănase; şi după cum sămânța germinează şi creşte fără intervenția directă a semănătorului, tot aşa Hristos va lăsa să crească evanghelia în lume fără să intervină într-un mod văzut; iar acesta era un caracter cu totul aparte al Împărăției: Împăratul nu era în ea. Dar când vine timpul secerişului, semănătorul are din nou de a face cu sămânța. La fel va fi şi cu Isus: El va reveni pentru a Se ocupa de seceriş. În acest interval dintre semănat şi secerat toate lucrurile au continuat ca şi cum ar fi fost lăsate la întâmplare, fără intervenția personală a Domnului Isus.

Sămânța de muştar: formarea unei mari puteri pământeşti ca rezultat al predicării adevărului

Domnul foloseşte încă o parabolă pentru a ilustra caracterul Împărăției (versetul 30). Grăuntele mic pe care-l seamănă va deveni un mare sistem care se va înălța mult pe pământ şi care va fi capabil să protejeze pentru un timp pe cei care se vor adăposti sub el.

Astfel găsim aici lucrarea predicării Cuvântului; responsabilitatea lucrătorilor cărora Domnul le va încredința această predicare în timpul absenței Sale; activitatea Domnului la început şi la sfârşit, la semănat şi la secerat, El Însuşi rămânând departe în intervalul dintre aceste două evenimente; şi, în sfârşit, găsim formarea unei mari puteri pământeşti ca rezultat al adevărului pe care El îl predica şi care acum nu forma decât un mic nucleu în jurul Lui.

Furtuna, prezența Creatorului, necredința ucenicilor

Mai rămânea acum Domnului să arate încă un aspect al istoriei viitoare a celor care aveau să-L urmeze. Ei aveau să întâlnească pe drumul lor mari dificultăți. Vrăjmaşul va ridica o furtună împotriva lor (versetele 35-41). Hristos în aparență nu Se ocupa de situația lor. Ei Îl cheamă şi-L trezesc prin strigăte cărora El le

răspunde în har. Vorbeşte vânturilor şi mării; şi se face o tăcere mare. În acelaşi timp Domnul mustră necredinţa ucenicilor. Ar fi trebuit să conteze pe El şi pe puterea Sa divină şi să nu fie stăpâniţi de gândul că ar fi putut să fie El Însuşi înghiţit de ape. Ar fi trebuit să-şi aducă aminte de relaţia lor cu El – adică de faptul că, prin har, ei sunt asociaţi cu El.

Ce linişte este aceasta a Domnului Isus! Furtuna nu-L înspăimântă. Devotat slujbei Sale, El Se odihnea într-un moment în care această lucrare a Sa nu-I mai cerea să fie direct activ. Se odihnea în timpul traversării mării. Aşa era slujba Sa care nu-I acorda decât aceste puţine momente, smulse din mijlocul împrejurărilor în care se desfăşura lucrarea Sa. Liniştea Sa divină de nezdruncinat Îi permitea să doarmă în timpul furtunii. Cu ucenicii nu era la fel. Uitând puterea, ignorând gloria Aceluia care Se afla alături de ei, nu se gândeau decât la ei înşişi, ca şi cum Isus îi uitase. Şi într-o astfel de situaţie un singur cuvânt din partea Sa dezvăluie în Persoana Lui pe Acela care este Domnul creaţiei.

Aceasta este adevărata stare a ucenicilor atunci când Israelul este pus deoparte. Furtuna se ridică şi Isus pare să nu-i dea atenţie. Dar credinţa ar fi trebuit să recunoască faptul că se aflau în aceeaşi corabie cu El. Dacă Isus lasă să crească ceea ce a semănat până la timpul secerişului, totuşi El Se află în aceeaşi corabie; în tot acest timp El nu împărtăşeşte deloc mai puţin soarta alor Săi, sau mai degrabă am putea spune că ei au parte de a Sa. Pericolele Îl aveau în vedere pe El şi lucrarea Lui, dar aceasta înseamnă în acelaşi timp că ele nu-i puteau pe~~ticita~~ cu adevărat lucrarea. Cât de mare este nebunia necredinţei! Presupuneţi, chiar şi numai o clipă: când Fiul lui Dumnezeu a venit în lume pentru a împlini răscumpărarea şi planurile rânduite de Dumnezeu, ei să poată gândi că, în faţa ochilor oamenilor, El şi toată lucrarea Lui ar putea să se piardă într-un lac în timpul unei furtuni întâmplătoare! Binecuvântat fie Numele Său, suntem în aceeaşi corabie cu El! Dacă Fiul lui Dumnezeu nu Se va scufunda, nici noi nu ne vom scufunda.

Capitolul 5

Demonizatul eliberat de sub puterea lui Satan, chemat să slujească în absența lui Isus

Dar într-un alt sens, ucenicii lui Isus nu sunt împreună cu El. Ei sunt chemați să slujească în acea perioadă în care El părăseşte locul în care se desfăşoară lucrarea. Acest lucru îl vedem în istorisirea demonizatului Legiune, eliberat din starea sa mizerabilă. Omul, şi mai ales Israelul, era în totalitate supus puterii vrăjmaşului. Hristos, potrivit lucrării puterii Sale, a eliberat în mod desăvârşit pe acela în favoarea căruia s-a manifestat această putere. Acest om este acum îmbrăcat – nu mai este gol, i-a venit mintea la loc şi se află la picioarele lui Isus pentru a asculta cuvintele Sale (versetele 1-16). Dar oamenii din acea zonă se tem şi-L alungă pe Isus – această atitudine a avut-o întreaga lume față de Hristos; şi istoria turmei de porci ne oferă de asemenea o imagine a lui Israel după momentul în care rămăşița a fost vindecată. Ei sunt necurați şi Satan îi împinge la nimicire. Dar în timp ce Isus Se îndepărtează, acela care a probat în mod personal efectele puternice ale dragostei Sale ar fi dorit să rămână alături de El; dar el trebuia să meargă la ai săi şi să ducă alor săi mărturia a tot ceea ce Isus făcuse. Trebuia deci să slujească în absența lui Isus.

În toate aceste istorisiri vedem lucrarea şi devotamentul slujitorului, dar în acelaşi timp puterea divină a lui Isus manifestată în această lucrare.

Vindecarea unei femei şi învierea unei fetițe

În împrejurările care urmează vindecării demonizatului se găseşte un tablou al adevăratei poziții a lui Isus în lucrarea Sa (versetul 21 şi în continuare). El este chemat pentru a vindeca pe fiica lui Iair – în acelaşi mod cum venise pentru a-i vindeca pe iudei, dacă aceasta ar fi fost posibil. Pe când mergea spre casa lui Iair pentru a-Şi împlini lucrarea, o sărmană femeie bolnavă incurabil se atinge cu credință de marginea veşmintelor Lui şi este vindecată pe loc. Aşa a fost cu Isus în trecerea Sa

prin mijlocul iudeilor. Din mulțimea care-L înconjura, câteva suflete, prin har, L-au atins cu credință. Boala lor într-adevăr era incurabilă, dar Isus avea viața în El Însuşi potrivit puterii lui Dumnezeu; şi credința care-L atingea punea în mişcare această putere. Omul îşi recunoştea starea, dar era vindecat. Pentru ochii fizici Isus Se afla în mijlocul întregului Israel – dar numai credința avea parte de binefacerile acestui fapt, în sentimentul propriilor ei nevoi şi în acelaşi timp al gloriei Persoanei Sale.

Este limpede că orice remediu era inutil pentru aceea spre care Se îndreaptă Domnul Isus în acest drum pe care-L face. El o găseşte moartă. Totuşi El nu este împiedicat să-Şi atingă scopul. O învie, pentru că El poate să dea viața. Aşa s-a întâmplat şi cu Israel. Pe drum, cei care aveau credință în Isus erau vindecați, deşi erau incurabili în ei înşişi; dar în ceea ce priveşte pe Israel ca națiune, el se găsea mort în păcatele şi greşelile lui. În aparență aceasta oprea desfăşurarea lucrării lui Isus, dar harul va reda în final viața lui Israel. Harul desăvârşit al lui Isus înlătură efectul veştii rele aduse de cei din casa căpeteniei sinagogii. Mesagerii îl anunță pe Iair de moartea fiicei sale şi spun că nu mai este nevoie să-L tulbure pe Învățătorul, dar Domnul îi spune imediat: „Nu te teme, crede numai". Într-adevăr, chiar atunci când Domnul va da viața unui Israel mort, la sfârşitul vremurilor, lucrul acesta se va face totuşi prin credință. Iar cazul sărmanei femei, deşi în aplicația directă nu depăşeşte sferă iudaică, se poate aplica totuşi în principiu ca o imagine a vindecării oricăruia dintre națiuni, care prin har ajunge să se atingă de Isus prin credință.

Această istorisire arată deci caracterul slujbei lui Isus şi modul în care această slujbă a trebuit să se desfăşoare având în vedere starea omului.

Capitolul 6

Slujire răbdătoare însoțită de mărturia judecății pentru respingerea misiunii Sale

În ceea ce urmează, Marcu reia istoria propriu-zisă a acestei lucrări. Totuşi Îl vedem pe Isus deja respins de un popor orbit, în ciuda puterii de care El dăduse dovadă şi care dădea mărturie despre gloria Persoanei Sale. În acelaşi timp, El Îşi continuă slujba şi trimite pe ucenici fără să precupețească vreun efort; dar îi trimite cu mărturia judecății care îi așteaptă pe cei care se fac vinovați de respingerea misiunii Sale – respingere care de fapt se împlinea deja. Totuşi Domnul continuă să dea dovezi în milă şi bunătate, ale faptului că Yahve, plin de compasiune pentru poporul Său, Se afla acolo; şi-i pregăteşte pe ucenicii Săi pentru a înțelege că rezultatul lucrării Sale este sigur şi anume moartea Sa prin mâna națiunilor cărora Îl vor preda marii preoți.

Slujirea Domnului, limitată de necredința lui Israel, se extinde în afara acestui popor

Pentru iudei, Isus era tâmplarul, fiul Mariei. Necredința oprea mâna binefăcătoare a lui Dumnezeu cu privire la ei. Isus Îşi continuă lucrările şi le desfăşoară în altă parte, şi trimite înaintea Sa pe ucenicii Săi – trimitere care implica posedarea unei puteri divine. Misiunea pe care o primesc de la El îi îndreaptă pe ucenici tot spre Israel şi ei aveau să pronunțe judecata împotriva țării lui Emanuel, țării lui Israel, ca fiind o țară întinată, oriunde mărturia lor avea să fie respinsă. Trebuiau să pornească la drum bazându-se pe protecția puternică a Aceluia care-i trimitea şi pe faptul că nu vor duce lipsă de nimic. Domnul suveran dispunea de toate lucrurile. Hristos poate să dea nu numai binecuvântări – El Însuşi fiind canalul acestor binecuvântări – ci poate să dea ucenicilor Săi şi autoritatea de a alunga demonii. Ucenicii îşi îndeplinesc sarcina.

Acest pasaj arată într-un fel remarcabil poziția şi gloria lui Hristos. El este Slujitorul; pentru oameni, El este fiul

tâmplarului. În noua Sa slujbă El nu ia alt loc decât acela de a împlini ceea ce Dumnezeu Îi dăduse să facă. *N-a putut* să facă acolo nici o minune din cauza necredinței lor. El era întotdeauna gata să lucreze, dar era împiedicat în exercitarea dragostei Sale atunci când nici o uşă nu se deschidea pentru a primi influența ei; şi firea, care judecă toate lucrurile potrivit cu ceea ce se vede, nu poate să deschidă niciodată o astfel de uşă. Dar acolo unde se manifesta o nevoie, dragostea Sa, care nu obosea niciodată, lucra şi trebuia să lucreze. Câțiva bolnavi profită în acel moment de o dragoste care nu dispreţuia pe nici unul dintre ei, şi aceasta pentru că dragostea nu caută folosul său.

Puterea şi dragostea arătată în Slujitorul dependent

Dar în versetul următor, Acela care nu putea să facă nici o minune (pentru că slujirea Sa depindea de nişte condiții divine, pe baza cărora Dumnezeu avea să întemeieze şi să continue relațiile Sale cu oamenii pentru a Se descoperi pe El Însuşi) dă acum altora putere asupra duhurilor necurate, o putere de origine divină. Oricine poate să facă minuni dacă Dumnezeu îi dă această putere; dar numai Dumnezeu poate da puterea aceasta. Cei doisprezece nu aveau să ducă lipsă de nimic pentru că Emanuel era acolo; ei trebuiau să vestească judecata, dacă mesajul lor ar fi fost respins. Dragostea divină făcuse ca Domnul Isus să Se găsească acolo ca un slujitor dependent; dar Slujitorul dependent era Dumnezeu prezent în har şi în dreptate.

Împotrivirea ucigaşă a autorităților în Israel; moartea lui Ioan Botezătorul

Iar toate aceste manifestări de putere au ca efect trezirea conştiinței celui care domnea atunci în Israel; şi evanghelistul deschide pentru noi această istorie a atitudinii ucigaşe a autorităților lui Israel din timpul acela împotriva martorilor adevărului (versetul 14 şi următoarele). Irod îl omorâse pe Ioan pentru a satisface nelegiuirea unei femei care-i plăcea,

nelegiuire pe care o împărtăşea cu ea. Un dans valora pentru el mai mult decât viaţa unui profet al lui Dumnezeu. Aşa era guvernatorul lui Israel!

Mila şi puterea lui Isus; cei săraci săturaţi cu pâine

Apostolii revin. Isus îi ia deoparte din mijlocul mulţimii curioase şi pline de nevoi şi îi duce într-un loc pustiu; dar mulţimea îi urmează. Iar Isus are milă de cei săraci din turmă, deşi Se afla respins din mijlocul ţării pe care o iubea; şi de aceea manifestă în favoarea lor puterea lui Yahve pentru a-i binecuvânta, potrivit Psalmului 132. El satură cu pâine pe cei săraci. După ce dă drumul mulţimilor, El traversează marea mergând pe ape, ajungându-i din urmă pe ucenici, iar în momentul acela vântul încetează. Despre aceasta am vorbit atunci când am meditat asupra Evangheliei după Matei. Lucrarea ucenicilor se terminase, dar inimile lor, încă împietrite în vremea aceea în ciuda tuturor minunilor pe care le-au văzut, uită toate aceste minuni. Domnul continuă lucrarea Sa de binecuvântare. Era de ajuns o atingere pentru ca cineva să fie vindecat.

Capitolul 7

Inima omului şi inima lui Dumnezeu

Puterea dominantă care se manifesta atunci în mijlocul iudeilor se dovedise ostilă mărturiei lui Dumnezeu şi omorâse pe cel pe care El îl trimisese pe calea dreptăţii. Cărturarii şi cei care pretindeau că urmăresc dreptatea, aduseseră stricăciune în mijlocul poporului prin învăţătura lor şi călcaseră legea lui Dumnezeu. Ei spălau paharele şi oalele, dar nu şi inimile lor; şi cu scopul câştigului dădeau la o parte îndatoririle pe care copiii le aveau faţă de părinţi. Dar Dumnezeu priveşte la inima omului de unde iese orice fel de necurăţie, nelegiuire şi violenţă (versetele 14-23). Aceasta este ceea ce întinează pe om şi nu a mânca fără a te spăla pe mâini. Iată judecata acestei religiozităţi fără conştiinţă şi fără temere de Dumnezeu şi adevăratul

discernământ cu privire la ceea ce este inima omului înaintea lui Dumnezeu, care are ochii prea curați pentru a privi răul.

Dar Dumnezeu trebuie de asemenea să-Şi descopere inima Sa; şi dacă Isus judeca inima omului cu ochii lui Dumnezeu – dacă manifesta căile Sale şi credincioşia Sa față de Israel, totuşi în mijlocul tuturor acestor lucruri El demonstra ceea ce Dumnezeu era pentru cei care simțeau că au nevoie de El şi care veneau la El prin credință, recunoscând bunătatea Sa şi bazându-se numai pe ea. Din regiunile Tirului şi ale Sidonului vine o femeie dintr-o rasă condamnată dintre națiuni, o siro-feniciană. Domnul, ca răspuns la rugăciunea pe care ea o face de a vindeca pe fiica sa, îi spune despre copii (iudei), că ei trebuiau să fie săturați întâi, şi că nu se potrivea să ia pâinea copiilor pentru a o da cățeilor. Era un răspuns care ar fi fost foarte greu de primit de femeia aceasta, dacă simțământul pe care-l avea despre nevoile ei şi despre bunătatea lui Dumnezeu n-ar fi depăşit şi n-ar fi dat la o parte orice considerente. Aceste două lucruri o făceau smerită şi gata să recunoască favoarea suverană a lui Dumnezeu față de poporul pe care l-a ales în această lume. Nu avea El dreptul să-Şi aleagă un popor? Iar ea nu făcea parte din poporul acesta. Dar aceasta nu nimiceşte bunătatea şi dragostea lui Dumnezeu. Ea nu era decât un cățel dintre națiuni, dar bunătatea lui Dumnezeu era de aşa fel încât El avea pâine şi pentru căței. Hristos, expresie perfectă a lui Dumnezeu, manifestarea lui Dumnezeu Însuşi în carne, nu putea tăgădui bunătatea Sa şi harul Său şi să spună cumva că credința îşi face despre Dumnezeu idei care depăşesc realitatea, pentru că El Însuşi era dragostea lui Dumnezeu. Suveranitatea lui Dumnezeu era recunoscută – adică nu se manifesta nici o pretenție, nu era reclamat nici un drept din partea omului. Sărmana femeie nu se baza decât pe har. Credința ei folosea, cu o inteligență dată de Dumnezeu, harul care depăşea promisiunile făcute lui Israel. Ea pătrunde în inima Dumnezeului dragostei, aşa cum este El descoperit în Isus şi aşa cum El pătrunde în inima noastră. Şi în felul acesta femeia se bucură de roade. Pentru că aşa se desfăşurau lucrurile: Dumnezeu Se afla El Însuşi direct în prezența omului şi în relație cu el, iar omul

aşa cum era înaintea lui Dumnezeu – şi nu printr-o regulă sau printr-un sistem prin care omul se pregăteşte pentru a se afla înaintea lui Dumnezeu.

Auzul şi vorbirea dăruite în har

În minunea care urmează (versetele 31-37) vedem pe Domnul cum dă, prin acelaşi har, auzul şi graiul unui om surd şi care nu putea nici să-şi exprime gândurile. Era un om care nu putea să primească nici un beneficiu, pentru că nu putea să audă Cuvântul lui Dumnezeu, şi care nici nu putea să-L laude pe Dumnezeu. Domnul revine la locul în care Se prezentase El Însuşi ca lumină a lui Israel; aici El lucrează numai faţă de rămăşiţă. Îl ia deoparte pe surdo-mut, îl desparte de mulţime. Este acelaşi har care înlocuieşte orice pretenţie de dreptate a omului şi care se desfăşoară faţă de cei nefericiţi. Forma sub care harul se manifestă, deşi se exercită acum în favoarea rămăşiţei lui Israel, se aplică la starea iudeilor, ca şi la aceea a naţiunilor – acesta este harul. Iar manifestarea este întotdeauna de acest fel: El ia pe om deoparte din mulţime, pentru ca să se poată manifesta lucrarea lui Dumnezeu. Mulţimea acestei lumi nu are nici o parte la acest har. Îl vedem aici pe Isus; inima Sa este mişcată de starea omului şi mai ales de aceea a Israelului Său iubit, pe care o ilustrează atât de profund acest sărman surdo-mut. Isus îi face pe surzi să audă şi pe muţi să vorbească. Aşa se întâmplau lucrurile în mod individual şi aşa va fi şi cu rămăşiţa lui Israel în zilele din urmă. Domnul lucrează El Însuşi şi face toate lucrurile bune. Puterea vrăjmaşului este nimicită, surzenia omului şi incapacitatea de a se servi de limba lui, aşa cum i-a dat-o Dumnezeu, sunt îndepărtate de dragostea care lucrează cu puterea lui Dumnezeu.

Minunea cu pâinile dădea mărturie despre prezenţa Dumnezeului lui Israel potrivit promisiunilor Sale; dar minunea cu surdo-mutul vorbeşte despre harul care depăşeşte limitele acestor promisiuni din partea lui Dumnezeu, care judecă starea celor care pretind să aibă un drept prin propria lor îndreptăţire şi judecă starea omului care este rău în el însuşi. Harul acesta

eliberează pe om şi-l binecuvântează în dragoste, smulgându-l de sub puterea lui Satan şi făcându-l capabil să audă vocea lui Dumnezeu şi să-L laude.

Domnul Se ascunde de iudei, fiind respins; harul şi puterea Sa sunt arătate

Mai sunt în această parte descriptivă a istoriei Domnului câteva fapte mişcătoare pe care aş dori să le menționez. Aceste fapte arată duhul în care lucra Isus în timpul acela. El Se retrage departe de iudei, după ce a arătat goliciunea şi fățărnicia închinării lor şi nelegiuirea inimii oricărui om, inimă care nu este decât o sursă de stricăciune şi de păcat.

Domnul, în acest moment solemn care punea în evidență respingerea lui Israel, Se retrage departe din popor într-un loc unde nu exista posibilitatea să lucreze în mijlocul lor; El Se retrage spre granițele cu cetățile străine canaanite, Tir şi Sidon (capitolul 7.24), şi inima Sa apăsată ar fi dorit ca nimeni să nu ştie unde Se află. Dar Dumnezeu fusese manifestat prea clar în bunătatea şi puterea Sa, ca Isus să poată rămâne ascuns acolo unde erau nevoi. Vestea despre ceea ce făcuse se răspândise peste tot; şi ochiul pătrunzător al credinței descoperă pe Acela care putea să răspundă nevoilor ei. Credința Îl găseşte pe Isus, în timp ce toți aceia care aveau în aparență drept la promisiuni sunt înşelați de această pretenție, de privilegiile pe care considerau că le au. Credința este cea care-şi cunoaşte nevoile şi care nu mai ştie alte lucruri decât că Isus este singurul care poate răspunde acestor nevoi. Pentru cel aflat în nevoie se descoperă ceea ce este Dumnezeu privit prin credință, potrivit harului şi puterii care sunt în Isus. Ascuns față de iudei, El este har față de păcătoşi. În acelaşi fel (capitolul 7.33), când vindecă pe surd de surzenia lui şi de dificultatea de a vorbi, El îl conduce departe de mulțime, priveşte spre cer şi suspină. Apăsat în inima Sa de necredința poporului, El ia deoparte pe cel care a beneficiat de puterea Sa; priveşte spre sursa suverană a oricărei bunătăți, a oricărui ajutor pentru om, şi Se întristează gândindu-Se la starea în care se află omul.

Această vindecare vorbeşte deci în special despre rămăşiţa dintre iudei potrivit alegerii harului; rămăşiţă separată printr-un har divin de marea masă a naţiunii, prin credinţa care era activă în mijlocul ei.

Inima lui Hristos este departe de a avea aversiune faţă de poporul Său (pământesc). Sufletul Său este întristat de sentimentul acestei necredinţe care-l separă pe Israel de El Însuşi şi de mântuirea pe care dorea să i-o dea; El îndepărtează în acelaşi timp surzenia inimii unora dintre ei şi le dezleagă limba pentru ca Dumnezeul lui Israel să fie glorificat.

Tot aşa, la moartea lui Lazăr, Hristos Se întristează de durerea pe care moartea o aduce inimii omului. Dar în acel caz este o mărturie publică.

Credinţa nu este părăsită, dar puterea nu se arată acolo unde este necredinţă

Vom vedea în capitolul 8 un alt exemplu care ilustrează ceea ce am spus. Isus conduce pe orb în afara cetăţii. El nu părăseşte pe Israel atunci când acesta arată credinţă; dar îl separă de mulţime pe cel care are această credinţă şi-l pune în legătură cu puterea Sa, cu harul Său, cu cerul de unde vine orice binecuvântare – binecuvântare care în consecinţă se extinde şi asupra naţiunilor. Puterea nu se exercită în mijlocul necredinţei care se manifestă ca atare. Aceste lucruri arată destul de clar poziţia lui Hristos faţă de popor. El Îşi continuă slujirea, retrăgându-Se către Dumnezeu din cauza necredinţei lui Israel; dar Se retrage spre Dumnezeul oricărui har. Inima Sa găseşte un refugiu în aceasta, până la marele ceas al ispăşirii.

Capitolul 8

Intervenţia neobosită a lui Dumnezeu, în ciuda respingerii

Tocmai de aceea, cred, ne este prezentată această a doua minune a înmulţirii pâinilor. Domnul Se manifestă în favoarea lui Israel, dar nu ca Acela care administrează puterea mesianică

în mijlocul poporului (ceea ce, aşa cum am văzut, era indicat de numărul doisprezece), ci în ciuda respingerii Sale de către Israel, El continuă să-Şi manifeste puterea într-un mod divin aparte de starea omului. Numărul şapte[1] exprimă întotdeauna perfecţiunea supraomenească – ceea ce este complet; complet însă atât în ce priveşte puterea binelui cât şi a răului, atunci când această putere a răului nu este omenească. Aici este vorba despre aspectul divin.

Scopul principal al acestei minuni care se desfăşoară iarăşi este tocmai intervenţia Dumnezeului care nu oboseşte şi care lucrează potrivit propriei Sale puteri.

Starea mai-marilor lui Israel şi a rămăşiţei

După aceasta ni se arată starea căpeteniilor lui Israel şi starea rămăşiţei. Fariseii cer un semn; dar nici un semn nu va fi dat acestei generaţii. Cererea lor era o manifestare de necredinţă atât timp cât aveau înaintea lor dovezi abundente cu privire la ceea ce era El; şi tocmai aceste minuni îi conduseseră pe ei să pună întrebarea.

Domnul Se îndepărtează de ei. Dar starea de orbire şi lipsa de inteligenţă a rămăşiţei se arată de asemenea (versetul 16). Domnul îi avertizează pe ai Săi să evite spiritul şi învăţătura fariseilor care pretindeau să aibă un zel sfânt pentru Dumnezeu, şi al irodianilor care erau nişte sectari aserviţi duhului lumii şi care, pentru a plăcea împăratului, Îl puneau cu totul deoparte pe Dumnezeu.

Folosind cuvântul „aluat", Domnul dă ucenicilor ocazia de a manifesta puţina lor inteligenţă spirituală. Dacă iudeii nu învăţau nimic din minunile Domnului, ci cereau alte semne, ucenicii înşişi nu realizează puterea divină care se manifesta în ei. Nu mă îndoiesc că orbul din Betsaida ilustrează exact această stare (versetele 22-26).

---

[1] Putem remarca faptul că numărul şapte este cel mai mare număr ~~prim, adică~~ indivizibil; doisprezece este numărul cel mai divizibil cu putinţă.

Orbul din Betsaida; anunțarea suferințelor şi morții lui Isus

Isus îl ia de mână şi-l conduce departe de cetate şi de mulțime. El foloseşte pentru a produce[1] vindecarea, ceva care era al Lui, ceva ce avea virtutea propriei Sale persoane. Primul efect descrie starea ucenicilor. Ei vedeau, fără îndoială, dar confuz, „oameni, ca nişte copaci, umblând". Dar dragostea Domnului nu oboseşte în fața începutului înțelegerii lor, datorată necredinței; El lucrează față de ei potrivit puterii propriei Sale intenții şi îi face să vadă lucrurile clar. Apoi – departe de Israel – incertitudinea necredinței este văzută în contrast cu *certitudinea* credinței (oricât de obscură ar fi *inteligența* acesteia din urmă); şi Isus, oprindu-i pe ucenici să vorbească despre lucrurile care le erau certe (timpul pentru convingerea lui Israel cu privire la drepturile lui Hristos ca Mesia trecuse), vesteşte ceea ce trebuie să I se întâmple pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu în har, ca Fiu al Omului, şi ca urmare a respingerii Sale de către Israel[2]. În acest fel acum totul este la locul lui, ca să spunem aşa. Israelul nu-L vede în Isus pe Mesia; Isus nu Se mai adresează deci poporului ca atare. Ucenicii Săi, care-L recunoşteau ca Mesia, aud din gura Lui anunțul despre moartea şi învierea Sa.

Împotrivirea lui Petru ca instrument al lui Satan

Un adevăr practic foarte important este că poți să ai adevărata credință fără ca inima să fie formată potrivit cu deplina descoperire a lui Hristos şi fără ca firea păcătoasă să fie răstignită practic în aceeaşi proporție cu măsura cunoaşterii cu privire la subiectul credinței. Petru recunoştea bine prin învățătura lui

[1] Scuipatul, având în vedere legătura lui cu sfințenia rabinilor, era foarte prețuit de iudei din acest motiv; aici însă eficacitatea lui este în raport cu Persoana Celui care-l folosea.

[2] Nu se vorbeşte aici nimic nici despre Adunare, nici despre cheile Împărăției. Ele depind de acele aspecte care nu sunt prezentate aici în mărturisirea lui Petru – nu găsim aici cuvintele „Fiul Dumnezeului celui viu". Găsim gloria Împărăției venind în putere, în contrast cu Hristosul respins, Profet Slujitor în Israel.

Dumnezeu că Isus era Hristosul; dar era departe de a avea o inimă în totul potrivită gândurilor lui Dumnezeu în Hristos. Când Domnul le vorbeşte despre respingerea, umilinţele şi moartea Sa, lucruri care urmau să se petreacă în faţa întregii lumi, firea lui Petru, deranjată de ideea de a avea un Stăpân respins şi disprețuit în felul acesta, îşi arată energia, îndrăznind să-L mustre pe Domnul Însuşi (versetul 32). Această tentativă a lui Satan de a-i descuraja pe ucenicii care află despre ruşinea crucii, provoacă o reacţie hotărâtă din partea Domnului. Motivul mustrării atât de violente a lui Petru, care era în acele momente instrumentul lui Satan şi vorbea din partea acestuia, este tocmai iubirea Sa pentru ucenici, mai ales atunci când privea aceste sărmane oi în faţa cărora vrăjmaşul punea o piatră de poticnire. Motivul faptei lui Petru era simplu: gândurile sale erau la lucrurile *oamenilor* şi nu la cele ale lui Dumnezeu; însă crucea conţine în ea însăşi toată gloria lui Dumnezeu. Omul preferă însă gloria omului şi din cauza aceasta Satan poate să-l conducă.

Domnul cheamă poporul şi pe ucenicii Săi şi le explică în mod clar că, dacă vor să-L urmeze, trebuie să îşi ia partea cu El şi să-şi ducă crucea. În felul acesta, pierzându-şi viaţa, o vor salva; iar sufletul valora mai mult decât orice alt lucru. Mai mult, dacă cineva se ruşina de Isus şi de cuvintele Sale, Fiul Omului Se va ruşina de el când va veni în gloria Tatălui Său împreună cu sfinţii îngeri. Pentru că, oricât de mare a fost smerenia Lui, gloria Îi aparţinea. Este o glorie pe care o dezvăluie pentru un moment în faţa celor mai de seamă dintre ucenicii Săi, pentru a le întări credinţa.

CAPITOLUL 9

Transfigurarea: venirea împărăţiei în putere şi glorie pe pământ

În Evanghelia după Matei am văzut transfigurarea anunţată în termeni care se raportau la subiectul acelei evanghelii, Hristosul respins luând poziţia Sa glorioasă de Fiu al Omului.

În toate Evangheliile transfigurarea este în raport cu momentul în care această tranziție este în mod clar pusă în evidență, dar are un caracter particular în fiecare dintre ele. În Marcu, am văzut slujirea smerită şi devotată a lui Hristos în predicarea Împărăției, alături de gloria divină care străbătea totuşi chiar şi prin această smerenie a Sa. În consecință, manifestarea tranziției către glorie este vestită aici ca venire a Împărăției în putere. Nu există diferențe esențiale între descrierea pe care o avem aici față de ceea ce găsim în Matei, cu excepția faptului că izolarea lui Isus şi a celor trei ucenici ai Săi în acest moment este remarcată mai clar aici în versetul 2 şi faptele sunt descrise simplu fără a adăuga nimic altceva. Domnul le porunceşte apoi să nu spună nimănui ceea ce au văzut până când El va învia dintre morți.

Putem remarca aici că într-adevăr vedem manifestarea Împărăției în putere. Nu este vorba de puterea Duhului Sfânt care pune pe păcătos, ca un mădular sfânt al trupului, în legătură cu Hristos, Capul, descoperindu-i gloria cerească a lui Hristos, aşa cum este El la dreapta Tatălui. Aici Hristos este pe pământ. El este aici în legătură cu marii martori ai vremii iudaice (legea şi profeția), martori care Îi cedează însă în întregime locul, deşi participă şi ei la gloria Împărăției împreună cu El. Dar Hristos este manifestat în glorie pe pământ: Omul din glorie este recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu aşa cum este cunoscut în nor; era o prezentare sau o manifestare a gloriei aşa cum se va vedea ea pe pământ, gloria Împărăției, iar Dumnezeu rămâne în nor, deşi de acolo Îşi descoperă gloria. Nu este deci vorba încă de poziția *noastră* fără văl, fără perdeaua dinăuntru; pentru noi această perdea, în ce priveşte relația noastră cu Dumnezeu, este sfâşiată de sus până jos şi avem o deplină libertate de a intra în locurile sfinte prin sângele lui Hristos. Dar acesta este un privilegiu spiritual, şi nu o manifestare publică, pentru că trupul nostru (care este ca un văl ce acoperă realitatea spirituală

pentru ochii lumii) nu este rupt; dar trupul lui Hristos s-a frânt[1] şi aceasta ne dă dreptul de a intra în locurile sfinte.

O nouă ordine de lucruri stabilită prin înviere

Dar această poziție de glorie nu putea să fie luată de Domnul şi nu se putea manifesta acum odihna glorioasă, ci numai într-o nouă ordine de lucruri; Hristos trebuia să învie dintre morți pentru a o întemeia. Această nouă ordine de lucruri nu se potrivea cu prezentarea lui Isus ca Mesia, aşa cum era atunci. De aceea le porunceşte ucenicilor Săi să nu vestească nimănui ceea ce văzuseră decât după învierea Sa. Iar atunci aceasta trebuia să fie o confirmare puternică a învățăturii despre Împărăția care vine în glorie. Această manifestare a gloriei întărea credința ucenicilor în timpul acela (la fel cum Ghetsimani îi învăța despre realitatea suferințelor şi a luptelor Domnului cu prințul întunericului); iar mai târziu, atunci când Hristos Îşi va fi luat noua Sa poziție, această manifestare avea să rămână subiectul şi întărirea mărturiei lor.

Putem vedea în 2 Petru 1.19 caracterul acestei manifestări şi raporturile ei cu Împărăția cerească de glorie despre care au vorbit profeții. Citiți acest pasaj astfel: „Ni s-a confirmat şi mai mult cuvântul profeției".

Fiul Omului este Învierea şi Viața

Ucenicii se opriseră în prag. Deşi ochii lor erau deschişi, ei vedeau de fapt „oameni ca nişte copaci care umblau". Ce putea să însemne „a învia dintre morți"? se întrebau între ei (versetul 10). Învierea le era cunoscută; toată secta fariseilor credea în aceasta. Dar ei ignorau faptul că această putere care elibera din starea în care omul şi chiar sfinții se găseau, avea să se manifeste numai față de unii, în timp ce alții urmau să fie lăsați încă în acea stare. Ei nu se îndoiau de faptul că va fi o înviere în care Dumnezeu va învia pe toți cei morți în ziua

[1] Intrarea în nor nu face parte din descoperirea prezentată aici. Găsim acest lucru menționat în Luca. Norul pentru Israel era locul în care Dumnezeu locuia; era (Matei 17) un nor luminos.

de la urmă. Dar ei nu înțelegeau nimic din adevărul acesta că Fiul Omului este El Însuşi Învierea şi Viața – triumful absolut al ultimului Adam asupra morții, Fiul lui Dumnezeu având viața în El Însuşi, manifestată prin învierea Sa *dintre* cei morți (eliberare care, la vremea ei, va fi de asemenea împlinită în sfinți). Fără îndoială, ei primeau cuvintele Domnului ca fiind adevărate, ca având autoritate; dar mesajul acestor cuvinte rămânea neînțeles.

Dificultățile necredinței

Iar necredința nu pierde ocazia de a găsi anumite greutăți pe care să le folosească drept justificare în propriii ei ochi, care refuzau să vadă dovezile divine ale adevărului – dificultăți suficient de mari în aparență şi care pot să tulbure şi duhul acelora care prin har sunt dispuşi să creadă sau care au crezut, dar care sunt încă slabi în credință.

Profeții spuseseră că Ilie trebuie să vină mai întâi. Cărturarii insistau asupra acestui fapt (versetul 11). Frapați de gloria care confirma într-o manieră absolută ceea ce spunea Domnul Isus despre El Însuşi, ucenicii vorbesc despre această dificultate. Aveau această convingere despre Persoana Domnului Isus în duhul lor, convingere pe care le-o produsese gloria pe care o văzuseră, iar acum mărturisesc această dificultate de înțelegere cu privire la care tăcuseră până atunci, neîndrăznind s-o exprime. Dar acum dovada este îndeajuns de puternică pentru a le da curajul să privească dificultatea în față.

Suferințe înaintea gloriei

Într-adevăr, Cuvântul vorbea despre această venire şi Isus acceptă Cuvântul ca fiind adevărul însuşi. Ilie trebuia să vină şi să restabilească toate lucrurile. Şi el va veni înainte de manifestarea gloriei Fiului Omului; dar trebuie ca Fiul Omului să sufere mai întâi şi să fie respins. Aceasta de asemenea era scris, la fel cum era descrisă şi misiunea lui Ilie. De altfel înaintea acestei arătări a lui Hristos, care îi punea pe iudei la încercare în ceea ce priveşte responsabilitatea lor, Dumnezeu

n-a omis să furnizeze acestui popor o mărturie potrivită puterii şi duhului lui Ilie, iar ei îl primiseră rău, aşa cum au vrut. Era scris că Fiul Omului avea să sufere înainte de a fi în gloria Sa, iar acesta era la fel de adevărat cum era scris că Ilie avea să vină. În rest, cum am spus, din punct de vedere al mărturiei date iudeilor, cel care din punct de vedere moral luase locul lui Ilie venise deja. Şi l-au tratat aşa cum urmau să-L trateze şi pe Domnul. Tot în sensul acesta Ioan spusese că nu este Ilie, citând Isaia 40, care vorbeşte despre mărturie; dar el nu citează niciodată Maleahi 4, care se referă la Ilie personal. Domnul (Matei 11.10) face o aplicaţie a versetului 1 din Maleahi 3; dar Ioan citează din Isaia.

Slăbiciunea credinţei şi puterea Domnului care vindecă

Când Isus coboară de pe munte, mulţimea se strânge repede în jurul Lui, mirată aparent de absenţa Sa misterioasă dintre ucenicii Săi; mulţimile Îl salută cu respectul pe care l-a inspirat întreaga Sa viaţă. Dar ceea ce s-a întâmplat în timpul absenţei Sale nu făcea decât să confirme adevărul solemn că Isus trebuia să plece de pe pământ, adevăr care tocmai fusese scos în evidenţă printr-o mărturie şi mai glorioasă. Rămăşiţa însăşi, cei care credeau, nu ştiau să profite de puterea care se găsea atunci pe pământ. Credinţa celor credincioşi nu putea nici ea să realizeze prezenţa lui Mesia, a puterii Domnului, a Vindecătorului lui Israel. La ce bun să rămână El încă în mijlocul poporului şi al ucenicilor?

Sărmanul tată exprimă întristarea sa în mod mişcător prin cuvinte care arată o inimă integră, transformată de sentimentul nevoilor ei, dar slabă în credinţă. El descrie starea jalnică a copilului său; şi inima sa prezintă un tablou real despre starea rămăşiţei, despre credinţa care trebuia încă să fie susţinută din cauza necredinţei sub care era îngropată; Israelul nu era într-o stare mai bună decât acest sărman copil. Dar puterea care era capabilă de orice se afla acolo, nu aceasta era dificultatea. Exista oare credinţă pentru a profita de această putere? Aceasta era întrebarea. „Dacă poţi“, spune tatăl întristat lui Isus. *„Dacă*

poți" (răspunde Domnul), se aplică credinței tale; „dacă tu poți crede, toate lucrurile sunt cu putință". Sărmanul tată, om cu o inimă adevărată, mărturisește cu lacrimi propria sa stare şi caută în bunătatea lui Hristos un ajutor pentru ceea ce lui îi lipseşte.

Astfel se manifestă deplin poziția lui Israel. Puterea divină se afla acolo pentru a-l vindeca, pentru a-l elibera de puterea lui Satan. Aceasta trebuia să se facă prin credință, pentru că sufletul trebuia să revină la Dumnezeu. Şi credința exista în aceia care, atinşi de mărturia şi puterea harului lui Dumnezeu, căutau la Isus un remediu pentru răul din ei şi o temelie pentru speranțele lor. Credința lor era însă slabă şi oscilantă; dar oriunde ea se găsea, Isus Se manifesta potrivit puterii divine a propriului Său har şi a bunătății lui Dumnezeu, care îşi avea măsura în ea însăşi. Oricât de departe ar putea să meargă necredința la aceia care profită de harul unei dispensații, Isus totuşi răspunde la o nevoie reală care Îi este prezentată, oriunde şi oricând cineva priveşte spre El. Pentru noi, aceasta este un mare har şi o mare încurajare.

Totuşi pentru ca această putere să se manifeste prin omul însuşi (şi Dumnezeu la aceasta îl chema), trebuia ca omul să se apropie în mod intim de Dumnezeu – ca acela căruia îi fusese încredințată această putere să fie obişnuit cu comuniunea cu Dumnezeu, îndepărtându-se de tot ceea ce l-ar fi pus în legătură cu lumea şi carnea.

Necredința adusă la Isus; vrăjmaşul alungat

Să rezumăm aici principiile acestei descrieri pentru a înțelege aplicația lor generală. Domnul, care avea să plece pentru a nu Se mai afla în lume până în momentul venirii Sale în glorie, găseşte, coborând de pe muntele transfigurării, un exemplu al puterii lui Satan asupra omului, asupra poporului iudeu. Omul şi Israel au fost sub această putere aproape de la începutul existenței lor. Credința, care recunoaşte intervenția lui Dumnezeu în Hristos şi caută în El un adăpost împotriva răului prezent, este slabă, oscilantă, preocupată de răul a cărui

vedere îi ascunde în mare măsură puterea care domină răul şi care este în stare să-l îndepărteze. Dar simțământul acestei nevoi este suficient de profund, încât credința cere desfăşurarea acestei puteri.

Ceea ce pune capăt relațiilor dintre Hristos şi om este această necredință care nu ştie să conteze pe o putere prezentă. Nu starea generală a omului face aceasta, pentru că mizeria omului este tocmai aceea care L-a adus pe Hristos aici pe pământ. Dar atotputernicia Lui este prezentă, şi nu trebuie decât credință pentru a profita de ea. Dar dacă inima, din cauza puterii vrăjmaşului, se întoarce către Isus, ea poate (mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu) să prezinte lui Isus chiar şi necredința ei, aşa cum I-ar prezenta oricare alt lucru. Există în El dragoste şi putere pentru orice fel de slăbiciune. Poporul se adună, mulțimea fiind atrasă la vederea puterii vrăjmaşului. Poate oare Domnul să vindece? Sau poate El să lase mărturia puterii lui Satan să invadeze inimile? Vedem manifestarea curiozității oamenilor a căror imaginație este umplută de efectul puterii vrăjmaşului. Dar, oricare ar fi necredința omului, Hristos Se afla acolo, mărturia unei puteri care, în dragoste pentru oameni, nimicea efectele puterii vrăjmaşului. Poporul se strânge – Isus vede aceasta şi cu un cuvânt îl alungă pe vrăjmaş. El lucrează potrivit cerințelor puterii Sale şi conform intențiilor dragostei lui Dumnezeu. Astfel puterea vrăjmaşului face loc intervenției lui Isus, pe care slăbiciunea credinței tatălui tindea cumva să o împiedice. Totuşi, dacă aducem orice slăbiciune a noastră şi starea noastră mizerabilă înaintea lui Hristos, El răspunde potrivit plinătății puterii Sale.

Înțelegerea căilor lui Dumnezeu împiedicată de carne

Pe de altă parte, dacă firea se amestecă în gândurile credinței, ea împiedică înțelegerea căilor lui Dumnezeu. În timpul călătoriilor Sale, Domnul Isus explica moartea Sa şi starea nouă pe care o va avea în înviere. Este oare de mirare că El arată ca rea lipsa de inteligență a ucenicilor, care le ascundea aceste adevăruri şi umplea duhurile lor cu gânduri despre o glorie

pământească, mesianică? Aici se afla secretul lipsei lor de înțelegere. El spusese lucrurile clar; dar mergând pe drum ei se certau să ştie cine va avea primul loc în Împărăție (versetul 34). Inimile lor erau pline de gânduri fireşti în ceea ce-L privea pe Domnul Isus, diametral opuse față de gândurile lui Dumnezeu. Când slăbiciunea este prezentată în fața Domnului Isus, ea găseşte un răspuns în puterea şi harul Său suveran; dar carnea şi poftele ei ne ascund, chiar atunci când ne gândim la El, întreaga întindere a gândurilor lui Dumnezeu. În această Împărăție ucenicii căutau propria lor glorie; crucea, adevărata cale către glorie rămânea neînțeleasă de ei.

Ucenicii primesc învățătură cu privire la respingerea Domnului

Domnul (versetul 31 şi următoarele) reia apoi cu ucenicii marele subiect care se afla în fața Lui în momentul acela, această problemă care urma atunci să se decidă. El urma să fie respins; iar El Se îndepărtează de mulțime cu ucenicii Săi, pentru a-i învăța în această privință. Dar aceştia, preocupați de gloria Sa şi de drepturile Sale ca Mesia, nu înțeleg nimic din cuvintele Lui. Chiar credința lor, aşa cum era, îi orbeşte cu privire la tot ce era dincolo de aceste lucruri, pentru că, prin acest ataşament față de persoana lui Hristos, această credință – sau mai degrabă propriile lor inimi în care credința se găsea – făcea o legătură directă între Isus şi împlinirea lucrurilor pe care firea lor pământească le dorea şi le căuta în El, spre propriul lor folos. Cât de vicleană este inima! Aceasta se trădează în discuția pe care o au ei pentru locul dintâi. Credința lor este prea slabă pentru a suporta acele iluminări care erau contrare ideilor lor (versetul 32). Aceste idei se manifestă în mijlocul lor pe față. Isus îi mustră şi le prezintă ca exemplu un copilaş, aşa cum făcuse adesea. Cel care îl urma pe Hristos trebuia să aibă un spirit absolut contrar aceluia al lumii – un spirit care se potrivea cu ceea ce era slab şi disprețuit de orgoliul lumii. Cine primea pe un astfel de copilaş Îl primea pe Hristos, şi primindu-L pe

Hristos, îl primea pe Tatăl. Era vorba de lucruri eterne, iar în fața acestora duhul omului trebuie să fie ca acela al unui copil.

Viața creştină, separată pentru Dumnezeu şi împărtășind respingerea Domnului

Lumea era în aşa măsură opusă lui Hristos încât acela care nu era împotriva Lui, era pentru El[1]. Fiul Omului urma să fie respins. Din acest moment ei trebuiau să aibă credință în Persoana Sa şi nu să-I slujească într-un anumit fel. Dar vai, ucenicii se gândeau tot la ei înşişi: „El nu *ne* urmează". Ei ar fi trebuit să fie părtaşi respingerii Stăpânului lor; iar dacă cineva le-ar da să bea un pahar cu apă rece, Dumnezeu Îşi va aminti de aceasta. Orice lucru care i-ar fi făcut să se poticnească în umblarea lor, fie chiar ochiul drept sau mâna dreaptă, acele lucruri trebuiau smulse; pentru că acum nu era vorba de lucrurile unui Mesia pe pământ, ci de lucrurile eterne. Orice lucru va fi pus la încercare prin prisma perfectei sfințenii a lui Dumnezeu şi aceasta prin judecată, într-un fel sau altul. Fiecare, bun sau rău, va fi sărat cu foc. Dacă există viață, focul nu consumă decât carnea; deoarece atunci când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul ca să nu fim condamnați odată cu lumea. Dacă judecata atinge pe cei răi (şi cu siguranță îi va atinge), aceasta este condamnarea, adică un foc care nu se stinge. Dar pentru cei drepți mai este un alt lucru: ei sunt sărați cu sare. Puterea harului sfânt care leagă sufletul de Dumnezeu şi-l păzeşte de răul dinăuntru, această putere nu va lipsi acelora care sunt consacrați lui Dumnezeu, a căror viață este o jertfă pentru El.

---

[1] Unele persoane găsesc o dificultate în a împăca aceste cuvinte cu celelalte: „cine nu este cu Mine este împotriva Mea". Dar cele două sunt într-un acord perfect atunci când înțelegem care este punctul principal; Hristos era criteriul divin pentru a aprecia starea omului şi aceasta aduce lucrurile la rezultatul lor final. Lumea era în totalitate, în mod absolut, împotriva Lui. Dacă un om nu era împotriva Lui, nu exista cale de mijloc, era pentru El. Dar în momentul în care lucrurile ajung la finalitatea lor, dacă un om nu este pentru El, atunci acel om este din lume şi în consecință împotriva Domnului.

Sarea nu vorbeşte despre acele lucruri dulci, plăcute, pe care harul le produce fără îndoială, ci vorbeşte despre acea energie divină din noi care pune toate lucrurile în legătură cu Dumnezeu, şi care consacră inima, legând-o de El printr-un sentiment de obligaţie, de dorinţă reală, respingând orice lucru care îi este potrivnic (obligaţie care decurge din har şi care se manifestă puternic din chiar această pricină). Astfel, în practică, acesta era un har distinctiv şi anume energia sfinţeniei care separă de orice rău, punând pe om deoparte pentru Dumnezeu. Sarea era un lucru bun: ea desemnează aici efectul produs în suflet sau mai degrabă starea însăşi a acelui suflet laolaltă cu harul care produce această stare. Astfel cei care se oferă lui Dumnezeu sunt puşi deoparte pentru El; ei erau sarea pământului. Iar dacă sarea îşi pierde ~~savoarea ei~~, cu ce se mai poate săra la loc? Ea slujeşte pentru a da gust altor lucruri; dar dacă sarea are nevoie ea însăşi să fie sărată, atunci este evident că nimic nu o mai poate săra. La fel va fi şi cu creştinii: dacă cei care sunt ai lui Hristos nu dau această mărturie, atunci unde, în afara lor, s-ar putea găsi ceva care să-i facă să producă această mărturie? Iar acest sentiment de obligaţie faţă de Dumnezeu care separă de rău, această judecată a răului în inimă trebuie să fie un lucru autentic în noi înşine. Nu era vorba aici de judecarea altora, ci de a se aşeza fiecare înaintea lui Dumnezeu, devenind sare în felul acesta, având această sare în ei înşişi. Faţă de ceilalţi trebuie căutată pacea; adevărata separare de orice rău ne face capabili să umblăm împreună în pace.

Într-un cuvânt, creştinii trebuie să rămână separaţi de rău şi aproape de Dumnezeu în ei înşişi şi să umble împreună cu Dumnezeu, rămânând în pace între ei.

Este imposibil să ai o învăţătură mai clară, mai importantă şi mai scumpă. În doar puţine cuvinte aceasta judecă şi dirijează întreaga viaţă creştină.

Relaţiile lui Dumnezeu cu omul; ascultarea Domnului ca Om

Dar era vremea în care se apropia sfârşitul lucrării Domnului. După ce a descris, principial, cerinţele eterne şi caracterul vieţii creştine, Isus readuce în capitolul următor toate relaţiile lui Dumnezeu cu omul la acele aspecte originale, punând deoparte lumea şi gloria ei, dar în acelaşi timp şi gloria iudaică văzută din punctul unei împliniri imediate, arătând care este drumul vieţii eterne prin cruce şi prin puterea lui Dumnezeu care mântuieşte. Şi ia El Însuşi în aceste clipe locul de ascultare şi de slujire – locul care se potriveşte omului – în mijlocul tuturor acestor evenimente: pe de altă parte Dumnezeu Însuşi era introdus în caracterul Său propriu de Dumnezeu, în natura Sa, în drepturile Sale divine, lăsându-se deoparte anumite aspecte ale gloriei lui Dumnezeu care ţin de dispensaţii şi de relaţiile specifice dintre Dumnezeu şi om în aceste perioade.

CAPITOLUL 10

Relaţiile naturale restabilite

Ni se prezintă aici un principiu frapant – relaţiile naturale (aşa cum Dumnezeu le-a format la început) sunt restabilite în autoritatea lor originală, în timp ce inima este judecată şi, mai mult, în timp ce crucea este arătată ca fiind singurul mijloc de a ajunge în prezenţa lui Dumnezeu, Cel care era sursa creatoare a acestor relaţii. Pe pământ, Hristos nu putea să ofere decât crucea acelora care-L urmau. Unii dintre ucenici au putut să vadă gloria care avea să urmeze crucii; dar în ce Îl privea, El lua locul de slujitor. Iar ucenicii aveau să fie formaţi pentru această glorie şi introduşi în ea prin cunoaşterea lui Dumnezeu prin Isus Hristos; de fapt *aceasta* era viaţa eternă. Toate celelalte mijloace intermediare, aflate acum în mâinile oamenilor, deveniseră ostile faţă de Dumnezeu care rânduise în vechime astfel de mijloace; şi prin urmare ostile faţă de manifestarea lui Dumnezeu în persoana lui Hristos.

Familia; legea şi inima omului; adevărata stare a omului

De aceea găsim (versetele 1-12) originea relaţiilor dintre bărbat şi femeie, aşa cum erau ieşiţi ei din mâinile creatoare ale lui Dumnezeu; în versetele 13-16, interesul pe care Isus îl dădea copilaşilor, locul lor în faţa ochilor plini de bunătate ai lui Dumnezeu, şi valoarea morală a ceea ce reprezentau ei înaintea oamenilor.

În versetul 17 ajungem la chestiuni legate de lege, de lume şi la inima omului aşezată în prezenţa acestora două. Dar în acelaşi timp vedem că Isus găseşte plăcere în lucrurile care sunt vrednice de iubit în făptura pe care a creat-o – principiu de un interes deosebit, care este dezvoltat în acest capitol – şi aşează în acelaşi timp din punct de vedere moral o piatră de încercare înaintea inimii omului. În ceea ce priveşte legea, privită din punctul de vedere al inimii fireşti (adică privită prin prisma faptelor exterioare pe care legea le cere), tânărul păzise toate acestea; păzise legea cu o sinceritate naturală, cu o dreptate pe care Isus ştia s-o aprecieze ca o calitate a făpturii Sale şi pe care şi noi trebuie întotdeauna să o recunoaştem acolo unde ea există. Este important să ne amintim că Acela care, ca Om, era într-un mod desăvârşit pus deoparte pentru Dumnezeu – şi aceasta pentru că avea gândurile lui Dumnezeu – ştia să recunoască în acelaşi timp obligaţiile imuabile care decurgeau din relaţiile stabilite de Dumnezeu Însuşi şi de asemenea recunoştea tot ceea ce era vrednic de iubit în făptura lui Dumnezeu ca atare. Având gândurile lui Dumnezeu – fiind Dumnezeu manifestat în trup – ar fi putut El oare să nu recunoască acele aspecte care erau din partea lui Dumnezeu aşezate în făptura Sa? Făcând aceasta El trebuia să stabilească clar obligaţiile relaţiilor în care aşezase făptura Sa şi Îşi manifestă tandreţea pe care o simţea faţă de cei mai nevârstnici reprezentanţi ai spiritului pe care El îl preţuia (versetul 16). El trebuie să iubească această integritate naturală care poate să se manifeste în făptura Sa. Dar în acelaşi timp El trebuie să judece adevărata stare a omului în plinătatea manifestărilor sale, să judece afecţiunile care se opreau asupra obiectelor propuse de Satan şi să judece voinţa care respingea pe Dumnezeu şi se depărtase de El. El chema pe om să

părăsească aceste deşertăciuni şi să-L urmeze pe Hristos; prin aceasta inima omului era din punct de vedere moral pusă la încercare.

Legea folosită pentru îndreptățirea de sine

Isus scoate în evidență şi într-un alt fel perfecțiunea absolută a lui Dumnezeu. Tânărul vedea perfecțiunea lui Hristos din afară, şi avea încredere în puterea omului de a împlini ceea ce este bun. Văzând împlinirea practică a acestor lucruri în Isus, el I se adresează, omeneşte vorbind, cu sinceritate, pentru a învăța regula vieții eterne de la Acela în care vedea atâta perfecțiune, deşi nu vedea în Omul acesta decât un simplu Rabi. Acest gând este exprimat în salutarea sa sinceră şi cordială. El aleargă, îngenunchează în fața acestui Învățător care în aprecierea sa avea un loc atât de înalt şi îi spune: „Bunule Învățător!" Limitele omeneşti ale gândurilor sale cu privire la această bunătate şi de asemenea încrederea lui în puterea omului, se manifestă prin aceste cuvinte: „Ce să fac ca să moştenesc viața eternă?" Domnul, înțelegând tot sensul profund al cuvintelor lui, îi răspunde: „Pentru ce Mă numeşti bun? Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu" (versetul 18). Acela care-L cunoaşte pe Dumnezeu va respecta ceea ce Dumnezeu a creat atunci când acel lucru se prezintă la locul lui şi aşa cum se cuvine. Dar numai Dumnezeu este bun. Omul, dacă are pricepere, nu are pretenția de a fi bun înaintea lui Dumnezeu, nici nu visează la vreo bunătate omenească. Acest tânăr spera să devină bun prin lege[1], şi credea că Isus era bun ca Om. Dar oricât de mari ar fi fost avantajele pe care carnea le-ar putea avea, acestea nu făceau decât să închidă mai mult omului poarta spre viață şi spre cer. Omul nu era bun, ci păcătos, iar carnea profita de lege pentru a se autoîndreptăți. Într-adevăr, dacă trebuie să căutăm îndreptățirea, este pentru că nu o avem (adică suntem păcătoşi şi nu putem ajunge la această dreptate prin noi înşine). De altfel, avantajele acestei lumi, care pare să-l

[1] Remarcați că el nu întreabă: ce trebuie să fac pentru a fi mântuit? El se aştepta ca prin intermediul legii să obțină viața.

facă pe om în stare de a face binele, în realitate nu fac altceva decât să-i lege inima de lucruri pieritoare, hrănind egoismul său şi făcându-l să prețuiască prea puțin pe Dumnezeu.

Omul în prezența lui Dumnezeu

Dar învățăturile acestui capitol merg şi mai departe în acest subiect al stării omului înaintea lui Dumnezeu. Gândurile cărnii însoțesc şi dau forma lor afecțiunilor inimii aceluia care este deja înviat prin Duhul harului, prin puterea de atracție a lui Hristos, până când Duhul Sfânt dă acestor afecțiuni puterea prezenței Sale, punând ca singur subiect în fața inimii gloria lui Hristos în cer. Şi în acelaşi timp Duhul Sfânt face să strălucească (pentru inima celui credincios) pe cruce lumina acestei glorii, arătând crucea în toată valoarea ei de răscumpărare care a fost împlinită acolo şi în harul divin care îi este sursa; şi tot Duhul Sfânt produce asemănarea cu Hristos în acela care poartă crucea împreună cu El.

Petru nu înțelegea cum era cu putință ca cineva să fie mântuit, dacă avantaje atât de mari ca acelea pe care le aveau iudeii în relațiile lor cu Dumnezeu (şi care erau evidente în mod deosebit în cazul acelui tânăr), nu făceau decât să închidă drumul către Împărăția lui Dumnezeu. Domnul îl întâmpină tocmai pe acest teren, pentru că discuția acum era tocmai despre acest subiect: omul în fața lui Dumnezeu. Din punct de vedere al omului lucrul acesta era *imposibil* – acesta este un al doilea adevăr de toată profunzimea – şi aceasta datorită stării sale. Nu numai că nu era nimeni bun, cu excepția lui Dumnezeu, dar nici unul nu putea să fie mântuit dacă se ținea cont de ceea ce era omul în el însuşi. Oricât de mari erau avantajele sale care-i slujeau ca mijloace de a se prezenta înaintea lui Dumnezeu, acestea nu i-ar sluji la nimic în starea sa de păcat. Dar Domnul introduce o altă sursă de speranță – „toate sunt posibile la Dumnezeu".

Tot ce am spus mai sus, de fapt toată această parte a Evangheliei, prezentând această sursă de speranță cu totul nouă, pune deoparte sistemul iudaic; acesta se baza pe posibilitatea

de a obține dreptatea şi un loc înaintea unui Dumnezeu care până atunci nu Se descoperise deplin, iar obținerea acestor lucruri se putea face prin nişte porunci rânduite în mod divin; dar această nouă sursă de speranță Îl descoperea pe Dumnezeu, şi aducea inima omului față-n față cu El, ca ceva real, în har, fără îndoială, totuşi față în față, în starea în care această inimă se găsea. Ucenicii, care nu primiseră încă Duhul Sfânt, sunt tot sub influența vechiului sistem şi nu văd pe oameni decât ca nişte copaci care umblă; sunt lucruri dezvoltate din plin în acest capitol. Ei puteau, într-adevăr, să gândească la Împărăție, dar făceau aceasta cu gânduri fireşti.

A-L urma pe Domnul; răsplătirea

Dar carnea, gândurile fireşti, merg şi mai departe în aprecierea lor cu privire la viața care se capătă prin har. Petru aminteşte Domnului că ucenicii părăsiseră totul pentru a-L urma. Domnul răspunde că oricine[1] lăsase toate aceste lucruri din dragoste pentru El şi pentru Evanghelie, va avea toate acele lucruri care îl vor face fericit în afecțiunile din relațiile sociale rânduite de Dumnezeu şi în toate acele aspecte pe care lumea le poate da pentru a produce o bucurie reală – lucruri pe care le putea avea de o sută de ori mai mult, împreună cu împotrivirea pe care El însuşi a întâlnit-o în această lume. Iar în veacul viitor (Petru nu se gândea la acesta), va avea nu un avantaj individual, particular, ci viața eternă. Domnul ieşea astfel din sfera promisiunilor care se legau de Mesia pe pământ, pentru a intra şi a introduce şi pe alții în ceea ce era etern. Iar în ceea ce priveşte răsplătirea individuală, lucrurile nu puteau fi judecate după aparențe.

Crucea: locul slujirii, umilirii şi ascultării

Ucenicii de fapt Îl urmau pe Isus şi se gândeau la răsplătire, dar prea puțin se gândeau la cruce, care era drumul spre răsplătire; de aceea erau mirați văzându-L pe Isus care Se

[1] Acest cuvânt ieşea din raporturile pe care ucenicii le aveau cu iudeii şi admitea în principiu prezența națiunilor.

ducea de bunăvoie la Ierusalim, acolo unde oamenii voiau să-L omoare; şi din cauza aceasta ucenicii se temeau (versetul 32). Urmându-L, ei erau departe de a fi la înălțimea pe care o implica drumul acesta. Isus le explică foarte clar ce va urma, le vorbeşte despre respingerea Sa şi despre intrarea Sa în noua lume prin înviere. Ioan şi Iacov, prea puțin mişcați de aceste comunicări din partea Domnului, se folosesc de credința lor în faptul că Hristos este Împărat, pentru a-I prezenta dorința firească a inimii lor, şi anume de a fi la dreapta şi la stânga Sa în glorie. Domnul îi asigură din nou că vor trebui să poarte crucea împreună cu El şi ia El Însuşi locul aceluia care trebuie să împlinească lucrarea care îi este încredințată, chemându-i şi pe alții la comuniunea cu suferințele Sale. În ceea ce priveşte gloria Împărăției, ea va fi a acelora pentru care Tatăl a pregătit-o: El nu putea să dispună de aceste lucruri, decât pentru aceia care erau rânduiți mai dinainte de către Tatăl. Aşa este locul de slujire, de smerenie şi de ascultare în care această evanghelie ni-L prezintă întotdeauna pe Domnul Isus. Aşa trebuia să fie şi locul pe care să-l ocupe ucenicii.

Am văzut mai înainte manifestările firii pământeşti într-un tânăr integru pe care Isus îl iubea şi de asemenea în ucenicii care nu ştiau să îşi ocupe adevărata poziție împreună cu Hristos. Contrastul dintre aceste lucruri şi triumful Duhului Sfânt este remarcabil dacă facem comparație cu ceea ce găsim în Filipeni 3.

Dreptatea omenească fără valoare pentru Pavel; dreptatea lui Dumnezeu prin credință, strălucind cu lumina gloriei lui Hristos

Saul ni se arată ca un om ireproşabil în exterior din punct de vedere al legii, ca şi tânărul din Evanghelie, dar el a văzut pe Hristos în glorie şi prin învățătura Duhului Sfânt a înțeles ce înseamnă acea dreptate prin care Hristos a luat un loc în glorie, poziție din care i S-a descoperit lui Saul. Din momentul acesta tot ceea ce-i fusese un câştig era o pierdere pentru el. Mai dorea el o îndreptățire firească, o dreptate a omului pe care o

putea încă împlini, după ce văzuse dreptatea care strălucea în gloria lui Hristos? Avea dreptatea care venea *de la Dumnezeu* prin credință. Ce mai valora acea dreptate pentru care lucrase atât de mult, acum când avea dreptatea desăvârşită pe care Dumnezeu o dădea prin credință? Nu numai păcatele erau înlăturate, dar dreptatea omului devenea prin această altă dreptate un lucru fără valoare. Iar ochii acestui om fuseseră deschişi în felul acesta prin lucrarea Duhului, prin privirea către Hristos. Existau nişte lucruri care câştigaseră inima acelui tânăr şi care-l reţineau în acea lume pe care Hristos urma s-o părăsească, lume care, respingându-L pe Hristos, Îl respingea pe Dumnezeu; puteau oare astfel de lucruri să-l reţină pe acela care-L privise pe Hristos într-o altă lume? Toate nu erau pentru el decât gunoaie. El pierduse toate pentru a-L câştiga pe Hristos. El consideră toate aceste lucruri ca fiind absolut fără valoare. Duhul îl eliberase în întregime de toate acestea, descoperindu-i-L pe Hristos.

Uimirea şi teama ucenicilor în contrast cu dorința lui Pavel

Iar această manifestare a lui Hristos glorificat în faţa inimii omului merge încă mai departe. Omul care astfel o rupe cu lumea, trebuie să-L urmeze pe Acela la gloria Căruia vrea să ajungă; iar aceasta se face prin aşezarea sub cruce. Ucenicii părăsiseră totul pentru a-L urma pe Isus. Harul îi alipise de Hristos pentru a-L putea urma. Duhul Sfânt însă nu-i legase încă de gloria Sa. El urcă la Ierusalim. Ei se miră şi se tem atunci când Îl urmează, deşi El merge înaintea lor şi ei pot să vadă comportarea şi prezența Sa. Pavel *caută* să cunoască puterea învierii Sale: el *doreşte* comuniunea cu suferințele Sale şi să fie făcut asemenea cu moartea Sa. În locul mirării şi al temerii, erau o deplină inteligență spirituală şi dorința de a fi asemenea cu această moarte de care ucenicii se temeau; iar aceasta pentru că el găsise în moarte pe Hristos, din punct de vedere moral, şi aceasta era calea spre gloria pe care Pavel o văzuse.

Hristos Însuşi dorit, nu un loc bun aproape de El

De altfel, această privire spre Hristos purifică dorinţele inimii, chiar cu privire la glorie. Ioan şi Iacov voiau pentru ei înşişi cel mai bun loc în Împărăţie – dorinţă care se slujea (cu un scop carnal şi egoist) de inteligenţa credinţei – inteligenţă însă care nu vedea decât până la jumătate şi căuta mai întâi de toate Împărăţia, nu gloria şi lumea viitoare. Pavel însă văzuse pe Hristos; dorinţa sa unică referitoare la glorie era să-L aibă pe Hristos – „ca să câştig pe Hristos" – şi o nouă stare de lucruri potrivită cu această dorinţă; nu un loc bun alături de El în Împărăţie, ci Îl voia pe Hristos Însuşi. Aceasta este eliberarea – efect al prezenţei Duhului Sfânt care descoperă un Hristos glorificat.

Crucea ca singura cale a credinţei spre Dumnezeu

Putem să remarcăm faptul că în fiecare din aceste cazuri Domnul vorbeşte despre cruce. Aceasta era singura trecere din lumea căzută în lumea de glorie şi viaţă eternă[1]. Tânărului, Domnul îi arată crucea; ucenicilor care-L urmau El le arată de asemenea crucea; lui Ioan şi Iacov, care cereau un loc bun în Împărăţie, El le arată paharul pe care ei aveau să-l bea, urmându-L. Viaţa eternă, deşi era acum primită, se afla în plinătatea ei de bucurie potrivit scopului lui Dumnezeu de cealaltă parte a crucii.

Să remarcăm de asemenea că Domnul era atât de perfect şi în mod atât de divin deasupra păcatului în care zăcea firea, încât putea să recunoască tot ceea ce era de la Dumnezeu în aceasta şi să arate în acelaşi timp că orice relaţie între om şi Dumnezeu era imposibilă dacă s-ar fi bazat pe ceea ce este omul. Avantajele aparente nu erau decât piedici. Era necesară

[1] Din momentul transfigurării până în momentul când se discută despre drepturile Sale ca Fiu al lui David, crucea este permanent prezentată. Lucrarea de Profet şi de Predicator pe care o împlinise până atunci se termină odată cu transfigurarea, în care a strălucit gloria Sa viitoare în această lume, glorie ce urma să vină după crucea care trebuia să fie capătul slujirii Sale aici pe pământ. Dar înainte de a ajunge la cruce, Isus Se prezintă ca Împărat. Matei începe prin prezentarea Împăratului, dar Marcu are în vedere mai întâi de toate Profetul.

această trecere prin ceea ce înseamnă moartea firii; trebuie să avem o dreptate divină şi să intrăm în duh (iar mai târziu chiar şi în trup) într-o altă lume, pentru a-L urma, a fi cu El, „pentru a-L câştiga pe Hristos". Ce lecție solemnă!

De fapt principiul este acesta: Dumnezeu singur este bun, iar – odată cu intrarea păcatului – dacă El Se manifestă, este *imposibil* ca omul să fie în relație cu El; dar la Dumnezeu totul este posibil. Crucea este singura cale către Dumnezeu; Hristos conduce pe om la cruce şi El trebuie să fie urmat pe calea aceasta, care este cea a vieții eterne. Cel care are duhul unui copilaş intră pe ea prin har; duhul de slujire şi de renunțare la sine îl conduce pe calea aceasta. Hristos a umblat pe acest drum, dându-Şi viața ca răscumpărare pentru mulți. Aici se termină această parte din învățătura Domnului. Smerenia în slujire este acel loc în care ne aşează Hristos; este drumul pe care El Însuşi a mers. Acest capitol este demn de toată atenția pe care prin har creştinul i-o poate acorda. El vorbeşte despre terenul pe care trebuie să stea omul; el arată până unde poate Dumnezeu să meargă în a recunoaşte ceea ce este natural şi de asemenea arată drumul pe care ucenicii trebuie să-l urmeze aici pe pământ.

Ultimele relații ale Domnului cu Israel; credința orbului din Ierihon

În versetul 46 începe un alt subiect. Domnul intră pe calea ultimelor relații cu Israel, prezentându-Se ca Împărat, Emanuel, mai degrabă decât Profetul care trebuia să fie trimis. Ca Profet, lucrarea Sa fusese împlinită. El fusese trimis „pentru a predica", aşa spusese ucenicilor Săi. Această slujire Îl adusese până la cruce, aşa cum am văzut. Şi El a trebuit să vorbească despre cruce celor care-L urmau, ea fiind rezultatul aşteptat. Acum El reia legăturile Sale cu Israel, dar ca Fiu al lui David. El Se apropie de Ierusalim de unde Se îndepărtase şi unde urma să fie respins; şi se manifestă în El puterea lui Dumnezeu. Cel care aduce binecuvântarea cu prețul propriei Sale vieți, trece

prin Ierihon, cetatea blestemului. Sărmanul orb[1] (şi aşa era într-adevăr poporul acesta) recunoaşte că Isus Nazarineanul este Fiul lui David. Harul lui Isus răspunde cu putere nevoilor poporului Său care se exprimă prin credinţă şi prin stăruinţă, cu toate piedicile pe care i le punea în cale mulţimea care nu simţea aceste nevoi şi care nu-L urma pe Isus decât atrasă de manifestările puterii Sale, fără să aibă acea credinţă din inimă. *Această* credinţă are sentimentul nevoilor ei. Isus Se opreşte, îl cheamă pe orb şi desfăşoară în faţa întregului popor puterea divină care în mijlocul lui Israel răspundea acestei credinţe ce recunoştea în Isus din Nazaret pe adevăratul Fiu al lui David, pe Mesia. Credinţa acestui sărman om îl vindecase. Şi el Îl urmează pe Isus, pe acest drum, cu sinceritate şi fără teamă. Credinţa care recunoştea atunci pe Isus ca fiind Hristosul era o credinţă dată de sus, deşi probabil nu cunoştea încă nimic despre crucea pe care El tocmai o vestise ucenicilor Săi ca o consecinţă a credincioşiei şi a slujirii Sale, lucruri în care credinţa trebuie să umble dacă este adevărată, reală.

Capitolul 11

Hristos prezentându-Se la Ierusalim ca Împărat

În ceea ce urmează, Isus Se prezintă în faţa Ierusalimului ca fiind Împăratul. Primirea Sa arată cât de mare a fost efectul pe care mărturia Sa l-a avut asupra inimilor celor simpli. De asemenea, Dumnezeu dorea ca această primire să aibă loc. Nu prea este diferenţă în descrierea pe care o avem aici faţă de cea din Matei. Doar că Împărăţia este descrisă mai simplu aici şi este reprezentată în felul acesta: „Împărăţia tatălui nostru David“ (versetul 10).

[1] Am remarcat deja că orbul de la Ierihon este în primele trei Evanghelii punctul de început al istoriei ultimelor relaţii ale lui Hristos cu iudeii şi începutul suferinţelor Sale finale, momentul în care lucrarea Sa în general şi slujirea Sa se încheiaseră.

Judecătorul tuturor; înțelepciunea omului în prezența lui Dumnezeu

Cu ce demnitate, Isus, ca Judecător a toate, ia acum cunoştință de tot ceea ce se făcea în templu şi iese fără să spună nimic! Domnul vizitase templul Său, după ce intrase în cetate pe mânzul unei măgărițe pe care nu se aşezase niciodată vreun om. El judecă pe Israel în acea imagine a smochinului blestemat[1]. Gloria Domnului şi a casei Domnului este revendicată cu autoritate – pe care Isus o pretinde şi o exercită în propria Sa Persoană. Cărturarii şi marii preoți se trag înapoi în fața ascendentului pe care Cuvântul Său I-l dăduse asupra celor din popor; şi, oricât de mare era răutatea lor, El iese din cetate fără să fie bruscat. A doua zi, când ucenicii Săi văd că smochinul se uscase până la rădăcină şi se miră de aceasta, El îi asigură că tot ce vor cere cu credință se va împlini, dar că pentru a avea privilegiul acesta vor trebui să se manifeste în har. Cărturarii, preoții şi bătrânii, neînțelegând adevărurile, Îl întreabă care este autoritatea Sa; dar Isus Se adresează conştiinței lor, în aşa fel încât le demonstrează incompetența lor în a-I adresa o astfel de întrebare, descoperind în acelaşi timp şi lipsa lor de sinceritate. Ei nu ştiu ce să răspundă cu privire la botezul lui Ioan; atunci cu ce drept Îl supuneau ei întrebărilor lor cu privire la propriile Sale drepturi? Ei nu au putut să se decidă atunci când întrebarea le-a fost pusă. Pe de altă parte, prin răspunsul lor ei ar fi aprobat fie lucrarea lui Isus, fie ar fi pierdut autoritatea asupra poporului tăgăduind botezul lui Ioan, acela care dăduse mărturie despre Hristos. Nu se mai punea problema ca Domnul să-i poată câştiga. Dar ce lucru zadarnic este această înțelepciune a omului în prezența lui Dumnezeu şi a înțelepciunii Lui!

[1] Smochinul aici este o imagine a omului sub vechiul legământ, a cărnii în fața cerințelor lui Dumnezeu, din care nici un rod nu mai trebuie să crească vreodată.

Diferite caracteristici ale Evangheliilor lui Matei şi Marcu cu privire la schimbarea dispensaţiilor

Schimbarea dispensaţiilor şi păcatul care-L respingea pe Împărat au un loc mai larg şi mai precis în Evanghelia după Matei. În Marcu se vorbeşte mai mult despre slujirea lui Hristos ca Profet. Apoi Isus Se prezintă ca Împărat, aşa cum am văzut. În cele două Evanghelii Îl vedem pe Yahve care împlineşte slujba pe care a găsit de cuviinţă să o ia.

Prin urmare găsim în Matei acuzaţii mult mai personale adresate iudeilor, ca în parabola celor doi fii (capitolul 21.28-32), şi detaliul schimbării de dispensaţie în parabola nunţii (capitolul 22.1-14). Aceste două parabole nu se găsesc în Evanghelia după Marcu. În aceasta Duhul lui Dumnezeu ne prezintă demnitatea neschimbată a persoanei Domnului şi faptul acesta simplu al respingerii atât a Profetului cât şi a Împăratului, respingere care avea să aducă judecata asupra lui Israel. În rest este aceeaşi mărturie generală pe care am văzut-o şi în Matei.

Capitolul 12

Legea ca principiu al binecuvântării; piatra de încercare a inimii în respingerea lui Hristos

Apoi Domnul dă rezumatul întregii legi ca principiu al binecuvântării în relaţia dintre făptură şi Dumnezeu şi arată acel lucru care era o piatră de încercare pentru inimă în momentul în care Hristos era respins. Spun „pentru inimă“, pentru că încercarea adevărată acolo se desfăşura, deşi părea să fie pentru înţelegere, sau inteligenţă. Chiar şi atunci când principiile erau cu adevărat corecte, dacă Hristos era respins, inima care nu era ataşată Persoanei Sale nu putea să-L urmeze pe calea pe care o conducea această respingere. Şi ansamblul planurilor lui Dumnezeu care depindeau de această respingere apărea ca un lucru greu de înţeles. Cei care erau ataşaţi Persoanei Sale şi-L urmau se găseau pe calea aceasta fără a fi înţeles toate de la început. Astfel Domnul prezintă miezul legii

– întreaga lege – ca învățătură esențial divină şi prezintă gândul în care planurile lui Dumnezeu sunt transferate pe noua scenă unde trebuie să se împlinească în afara răutății şi voinței rele a omului. De aceea aceste versete (28-37) ne prezintă legea şi pe Fiul lui David, care ia locul de Fiu al Omului – Domn, la dreapta lui Dumnezeu. Acesta era de fapt secretul a tot ceea ce se întâmpla. Uniunea cu El Însuşi a trupului Său, Adunarea, era tot ceea ce avea să rămână în urma Lui. Numai în Marcu, Profetul recunoaşte starea morală care sub lege poate să tindă spre intrarea în Împărăție (versetul 34). Cărturarul acesta avea un duh de înțelegere.

Adevăratul şi falsul devotament

Tabloul pe care ni-l prezintă Matei (capitolul 23) cu privire la starea care urma să aducă judecata nu se găseşte prezentat aici. În Matei 23 subiectul central este altul. Isus în poziția Sa de Profet îi învață pe ucenicii Săi din punct de vedere moral; dar judecata lui Israel pentru că L-au respins pe Fiul lui David nu se află aici în fața ochilor Săi în acelaşi fel în care o vedem în Matei (adică Duhul Sfânt nu Se ocupă aici în mod esențial de faptul respingerii Domnului). Este prezentat apoi adevăratul caracter al devotamentului cărturarilor, iar ucenicii sunt puşi în gardă împotriva acestora. Domnul de asemenea îi face să simtă şi să înțeleagă acele aspecte care, în ochii lui Dumnezeu, dădeau o adevărată valoare darurilor care erau aduse la templu.

CAPITOLUL 13

Slujba ucenicilor în Israel şi în mărturie, continuând propovăduirea Domnului

În acest capitol Domnul are în vedere îndeosebi slujba apostolilor în împrejurările în care urmau să se găsească, mai degrabă decât evoluția dispensațiilor şi a căilor lui Dumnezeu cu privire la Împărăție – punct de vedere prezentat mai mult în Evanghelia după Matei, care dezvoltă acest subiect.

Vom remarca faptul că întrebarea ucenicilor prezintă într-o manieră generală subiectul care-i preocupa. Ei întreabă când se vor împlini judecata asupra templului şi toate acele lucruri. Versetele 9-13 de asemenea, deşi cuprind şi câteva împrejurări care se găsesc în Matei 24, se referă mai degrabă la lucrurile pe care le găsim scrise în Matei 10. Era vorba într-adevăr de slujirea pe care ucenicii aveau s-o împlinească în mijlocul lui Israel şi ca o mărturie față de acele autorități care aveau să-i persecute, evanghelia fiind predicată tuturor națiunilor înainte de venirea sfârşitului. Ucenicii trebuiau să ia locul pe care Isus îl ocupase în mijlocul poporului, adică să fie nişte predicatori; dar mărturia lor trebuia să se extindă mult mai departe. Ei aveau să întâlnească toate greutățile posibile şi persecuțiile cele mai dure.

Înştiinţaţi mai dinainte de venirea unor zile de necaz fără egal

Avea să vină un anumit moment în care această slujire va lua sfârşit, iar acest timp era indicat prin semnul binecunoscut al urâciunii pustiirii. Atunci ei trebuiau să fugă. Aveau să fie nişte zile de necaz fără egal, şi semne şi minuni care dacă ar fi cu putință i-ar înşela chiar şi pe cei aleşi. Dar ei erau preveniți cu privire la aceste lucruri. După vremea aceasta totul va fi zdruncinat şi Fiul Omului Se va reîntoarce. Mărturia va fi înlocuită de putere şi Fiul Omului va strânge pe cei aleşi ai Lui (din Israel) de pe toată fața pământului.

Judecata apropiată a Ierusalimului şi cea viitoare

Mi se pare că în această Evanghelie Domnul prezintă laolaltă, mai mult decât în altele, judecata care urma să vină asupra Ierusalimului şi judecata care este încă viitoare, atrăgând atenția asupra acesteia din urmă, pentru că Se ocupă mai mult de comportamentul ucenicilor Săi în mijlocul acestor împrejurări. Israel şi tot sistemul în mijlocul căruia Domnul Se manifestase trebuiau să fie puse deoparte pentru un timp, pentru a introduce Adunarea şi Împărăția în caracterul ei ceresc

şi apoi mileniul – adică Adunarea în gloria sa şi Împărăţia întemeiată în putere – timp în care sistemul legal şi Israelul sub primul legământ vor fi în cele din urmă puse deoparte. În aceste două perioade de timp poziţia generală a ucenicilor avea să fie aceeaşi; dar în ultima dintre aceste perioade faptele vor fi mult mai aproape de aspectele definitive. Şi Domnul vorbeşte în mod deosebit despre aceasta. Totuşi era nevoie de un avertisment adresat ucenicilor cu privire la aspectele care erau iminente pentru momentul în care se găseau cu privire la evenimentele care aveau să-l pună deoparte pe Israel şi mărturia sa. Iar ei primesc aici acest avertisment tocmai din cauza pericolului care-i pândea.

Efortul iudeilor pentru a restabili în vremurile din urmă sistemul lor împotriva hotărârilor lui Dumnezeu nu va face decât să aducă o apostazie deschisă şi judecata finală. Va fi un timp de necaz fără egal despre care vorbeşte Domnul. Din momentul primei nimiciri a Ierusalimului de către Titus până la venirea Domnului, iudeii sunt puşi deoparte şi se află sub această judecată care se exercită asupra lor într-o măsură mai mare sau mai mică.

Durata necunoscută a slujirii în timpul absenţei Stăpânului

Ucenicii sunt chemaţi să vegheze pentru că nu ştiu care este ceasul în care Stăpânul va veni. Această atitudine a ucenicilor este aici în mod deosebit înaintea ochilor Domnului. Despre această mare zi şi acel ceas în care acestea se vor întâmpla, nu ştiu nici îngerii şi nici chiar Fiul, în poziţia de Profet. Pentru că Isus trebuie să stea la dreapta lui Dumnezeu *până când* vrăjmaşii Săi vor fi făcuţi aşternut al picioarelor Sale, iar momentul în care El Se va ridica din această poziţie nu este încă descoperit. Tatăl l-a păstrat, spune Isus, în propria Sa autoritate. Vedeţi şi Fapte 3, unde Petru le cere iudeilor să se pocăiască pentru ca astfel Domnul să vină din nou. Ei au respins mărturia Sa; şi acum ei aşteaptă împlinirea deplină a tot ceea ce a fost spus. Până atunci ucenicii au fost lăsaţi pentru a sluji în timpul

absenței Stăpânului. El a dat poruncă mai ales portarului să vegheze. Ei nu ştiau la ce ceas va veni Stăpânul. Aceasta se aplică ucenicilor în relație cu Israel, dar în același timp este un principiu general pe care Domnul îl adresează tuturor.

Capitolul 14

Planurile omului şi felul lui Dumnezeu de a aranja lucrurile

Acest capitol reia firul istorisirii, dar prezintă împrejurările solemne care se referă la sfârşitul vieții pământeşti a Domnului.

Cărturarii şi preoții se sfătuiesc deja împreună cum ar putea să-L prindă pe Isus cu înşelăciune şi să-L omoare. Ei se tem de influența poporului care admira lucrările Sale, bunătatea şi blândețea Sa. Ar fi vrut să evite să-L prindă în momentul sărbătorii, atunci când mulțimea se afla în număr mare la Ierusalim: dar Dumnezeu avea alte gânduri. Isus trebuia să fie Mielul nostru de Paşti – adorabil Domn! – şi să Se ofere pentru a fi jertfă pentru ispăşire. Aşa erau gândurile lui Dumnezeu şi aşa se manifesta dragostea lui Hristos; iar Satan nu ducea lipsă de slujitori care să împlinească tot ceea ce puteau să facă rău împotriva Domnului. Iar odată ce Isus Se oferă El Însuşi, poporul va fi dispus în curând să-L predea chiar celor dintre națiuni, şi să se comporte astfel față de Acela care îi atrăsese prin bunătatea şi prin lucrările Sale; iar trădarea nu avea să lipsească nici ea pentru a-L preda fără dificultate în mâinile preoților. Totuşi căile lui Dumnezeu care Îl recunoşteau şi-L prezentau în harul Său, aveau să aibă primul loc; iar cina din Betania şi din Ierusalim aveau să preceadă, una, propunerea lui Iuda către marii preoți, iar cealaltă, actul în sine de trădare. Oricât de mare ar fi răutatea omului, Dumnezeu ia întotdeauna locul pe care El îl doreşte şi nu permite niciodată puterii vrăjmaşului să ascundă căile Sale din fața ochiului credinței, şi nici nu lasă pe poporul Său fără o mărturie clară a dragostei Sale.

Toate sunt în mâinile lui Dumnezeu ca să împlinească planul Său, în timpul, în felul şi prin instrumentele alese de El

Această parte de istorie este remarcabilă. Dumnezeu pune înaintea noastră gândurile şi temerile căpeteniilor poporului pentru a ni le face cunoscute, dar totul rămâne absolut în mâinile Sale; iar răutatea omului, trădarea şi puterea lui Satan, atunci când lucrează în felul cel mai energic (niciodată n-au fost mai active ca în acele momente), nu fac decât să împlinească gândurile lui Dumnezeu cu privire la gloria lui Hristos. Înainte de trădarea lui Iuda, El primeşte mărturia afecțiunii Mariei. Dumnezeu pune pecetea acestei afecțiuni asupra Aceluia care urma să fie trădat. Şi, pe de altă parte, înainte să fie părăsit şi predat, Isus poate să arate toată iubirea Sa pentru ai Săi la cea din urmă masă pe care o ia împreună cu ei, instituind Cina. Ce mărturie frumoasă a interesului lui Dumnezeu în grija Sa pentru copiii Săi ca să-i mângâie în cel mai întunecat moment al întristării lor!

Dragostea față de Hristos determină o comportare potrivită

Remarcați de asemenea în ce fel dragostea pentru Hristos, chiar în mijlocul întunericului din jur, găseşte lumina necesară pentru a fi condusă în astfel de clipe. Maria nu avea nici o descoperire profetică, dar pericolul iminent în care Se afla Domnul Isus din cauza urii iudeilor, stimulează afecțiunea ei şi o îndeamnă să împlinească un act care trebuia să fie mărturisit în toată lumea unde se va vesti moartea lui Hristos şi dragostea Sa pentru noi. Aceasta este adevărata pricepere, adevărata călăuzire în lucrurile morale. Fapta Mariei scoate şi mai mult în evidență întunecimea din inima lui Iuda; este o faptă îmbrăcată în lumina inteligenței divine, iar aceasta prin mărturia pe care o dă Domnul Însuşi. Această afecțiune pentru Hristos discerne ceea ce este potrivit – cântăreşte binele şi răul într-un mod corect şi la momentul potrivit. Este un lucru bun să te preocupi de săraci, dar în acest moment tot gândul lui

Dumnezeu se concentra asupra sacrificiului lui Hristos. Ocazia de a-i ajuta pe săraci se putea prezenta oricând şi este un lucru bun şi drept ca cineva să ajute pe săraci. Dar a-i pune în comparaţie cu Domnul Isus, în momentul jertfei Sale, aceasta ar fi însemnat să-i scoţi din locul lor şi să uiţi tot ceea ce este preţios pentru Dumnezeu. Iuda, care nu ţinea decât la bani, profita de poziţia pe care o avea pentru interesele lui. El avea ochi nu pentru valoarea cea mare pe care o avea Hristos, ci mai degrabă pentru dorinţa cărturarilor. Înţelepciunea lui venea de la vrăjmaş, aşa cum cea a Mariei era de la Dumnezeu.

Lucrurile îşi urmează cursul şi Iuda se înţelege cu marii preoţi pentru a-L vinde pe Isus pentru bani. Aranjamentul este încheiat potrivit gândurilor lor şi alor sale. Este totuşi atât de remarcabil să vedem aici felul în care – dacă pot spune astfel – Dumnezeu Însuşi domină situaţia. Chiar în clipa în care răutatea omului dă pe deasupra sau puterea lui Satan se exercită la cel mai înalt grad, totul se împlineşte perfect în momentul, în modul şi prin instrumentele dorite de Dumnezeu. Nimic, nici cel mai mic lucru nu-I scapă de sub control. Nu se împlineşte nimic altceva decât ceea ce vrea, cum vrea şi când vrea El. Ce mângâiere pentru noi! Şi în împrejurările care ne sunt acum puse înainte în acest text din Scriptură, ce mărturie evidentă! Duhul Sfânt remarcă în text această dorinţă, uşor de înţeles, a mai-marilor poporului şi a cărturarilor, de a evita momentul sărbătorii. Inutilă dorinţă! Jertfa trebuia să aibă loc în acea perioadă şi aşa a fost.

Ultimul Paşte din timpul vieţii lui Isus, Mielul lui Dumnezeu

Se apropia clipa ultimului Paşte din viaţa lui Isus – acest Paşte în care El Însuşi trebuia să fie Mielul, şi dincolo de care nu trebuia să mai rămână nici un alt memorial decât acela al Lui Însuşi şi al lucrării Sale. Atunci Domnul trimite pe ucenicii Săi pentru a pregăti tot ceea ce era necesar pentru sărbătoare. Seara El Se aşează împreună cu ucenicii Săi pentru a discuta cu ei, pentru a le mărturisi, pentru ultima dată, dragostea Sa

pentru ei ca Acela care i-a însoțit şi îi va însoți. Şi în timp ce face aceasta, trebuie să-i anunțe că unul dintre ei Îl va trăda (pentru că El trebuia să experimenteze suferința în toate aspectele ei). Inima fiecăruia din cei unsprezece s-a întristat la gândul acesta[1]. Trebuia într-adevăr ca vânzătorul să fie unul dintre aceia care mâncau din aceeaşi farfurie cu El. Dar vai de omul acesta! Fără îndoială, nici gândul unei astfel de nelegiuiri, nici durerea inimii Sale nu pot să oprească revărsarea dragostei lui Hristos. El le oferă dovezile acestei dragoste în Cina Domnului. De acum ei aveau să-şi aducă aminte nu de o eliberare temporară, ci de El, de jertfa Sa. Totul era absorbit în El, şi în El murind pe cruce. Apoi, dându-le paharul, El pune baza noului legământ în sângele Său (în imagine simbolică), prezentând acest sânge ca împărtăşire cu moartea Sa – adevărata băutură a vieții. După ce au băut toți din pahar, El le spune că acesta este sigiliul noului legământ – lucru bine cunoscut de iudei, din scrierile lui Ieremia, adăugând că acest sânge era vărsat pentru mulți. Moartea Domnului Isus urma să fondeze noul legământ şi să plătească răscumpărarea multora. Pentru aceasta trebuia deci ca El să moară, iar legăturile pământeşti între Isus şi ucenicii Săi erau distruse. Isus nu avea să mai bea din rodul viței (imaginea acestor legături) mai înainte de a reînnoi într-un alt mod această relație cu ei în Împărăția lui Dumnezeu. Atunci când Împărăția va fi întemeiată, El va fi din nou cu ei pentru a reînnoi aceste relații de intimitate (sub o altă formă şi într-un mod mult mai înalt, fără îndoială, dar într-o manieră reală). Dar acum toate se

[1] Este un lucru foarte frumos şi mişcător în întrebarea pe care o pun ucenicii. Inimile lor deveniseră dintr-odată serioase şi cuvintele lui Isus aveau asupra lor toată greutatea unei mărturii divine. Ei nu aveau sub nici o formă gândul de a-L trăda, cu excepția lui Iuda, dar cuvintele Sale erau în mod sigur adevărate, sufletele lor recunoşteau aceasta, şi ei trăiau toată această punere la încercare, auzind declarațiile lui Hristos. Ei nu dovedesc această orgolioasă certitudine că nu-L vor trăda cu nici un chip, ci inima lor se înclină în fața cuvintelor solemne şi teribile ale lui Isus. Iuda mai întâi evită întrebarea; dar apoi, pentru a nu da impresia că se separă de ceilalți, o pune şi el, iar urmarea este faptul că este desemnat personal de Domnul Isus ca fiind vânzătorul, adevărată uşurare pentru ceilalți ucenici (Matei 26.25).

schimbau. Ei cântă şi apoi ies pentru a se duce la locul obişnuit pe Muntele Măslinilor.

Legătura cu ucenicii Săi reluată şi stabilită prin înviere

Legătura dintre Domnul Isus şi ucenicii Săi aici pe pământ urma într-adevăr să fie ruptă, dar aceasta nu era prin faptul că El îi părăsea cumva pe ai Săi. La ultima cină petrecută împreună cu ei, El a întărit sau cel puțin a manifestat în mod atât de profund sentimentele inimii Sale şi puterea (dinspre El) a acestor legături. Dar ei se vor poticni din cauza poziției pe care El o va lua şi Îl vor părăsi. Totuşi, mâna lui Dumnezeu se regăseşte în toate aceste împrejurări. *El* este acela care va bate Păstorul. Dar odată înviat dintre cei morți Isus avea să reia relațiile cu ai Săi – cu cei sărmani din turmă. Avea să meargă înaintea lor în Galileea, acolo unde începuseră aceste relații, departe de orgoliul națiunii şi acolo unde, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, lumina apăruse în mijlocul lor.

Moartea lui Hristos ca judecată a lui Dumnezeu asupra păcatului

Moartea Îi stătea acum înainte. Trebuia să treacă prin ea ca să se poată stabili acele legături dintre Dumnezeu şi om. Păstorul va fi lovit de Domnul oştirilor. Moartea era judecata din partea lui Dumnezeu; putea omul să stea în fața acestei judecăți? Unul singur putea. Petru, iubindu-L prea mult pe Hristos pentru ca inima sa să-L abandoneze, avansează prea mult pe drumul acesta al morții, pentru ca mai târziu să dea înapoi, dând astfel o mărturie şi mai elocventă despre incapacitatea în care se găsea de a traversa adâncul care se deschidea acum înaintea ochilor Stăpânului său, Cel care era atât de puțin cunoscut de ei. În definitiv, pentru Petru nu se punea decât problema aspectului exterior al morții. Slăbiciunea pe care i-o inspira teama îl făcea incapabil să privească adâncul pe care păcatul l-a deschis în fața paşilor noştri. În momentul în care Isus vesteşte tot ceea ce urmează să aibă loc, Petru pretinde că va face față acestor împrejurări. El este sincer în dragostea sa, dar nu ştia ce

este omul atunci când este descoperit înaintea lui Dumnezeu şi când se află în prezența puterii vrăjmaşului care foloseşte moartea drept armă. Petru mai experimentase înfrângerea; iar dacă privirea la Isus îi inspira dragoste, aceasta nu însemna în acelaşi timp că firea (carnea) – aceea care ne împiedică să-L glorificăm pe El – a murit în manifestările practice. Petru însă nu cunoştea nimic din acest adevăr. Moartea lui Hristos este aceea care a scos în evidență starea în care ne găseam, aducând singurul remediu posibil – moartea şi viața de înviere. Ca şi chivotul la Iordan, Hristos a trebuit să treacă singur prin râu, pentru ca apoi poporul Său răscumpărat să poată traversa pe uscat. Ei nu mai trecuseră niciodată pe drumul acesta.

Perfecțiunea şi gloria arătate în încercarea Domnului

Domnul Isus înaintează spre finalul încercării Sale – încercare care nu face decât să scoată în evidență perfecțiunea şi gloria Sa şi să-L glorifice pe Dumnezeu, Tatăl Său, în acelaşi timp, dar încercare care conținea tot ceea ce ar fi putut să-L oprească, dacă L-ar fi putut opri ceva, şi ea merge până la moarte şi până la ~~povara mâniei~~ lui Dumnezeu – povară care trece dincolo de posibilitatea noastră de a gândi.

În Ghetsimani: cunoaşterea deplină a Domnului despre ce avea să vină peste El

El Se apropie de luptă şi de suferință, nu cu uşurătatea lui Petru, care se aruncă înainte în ignoranța lui, ci se apropie cu o cunoaştere deplină, aşezându-Se în prezența Tatălui Său, înaintea Căruia totul era deja cântărit, şi unde voința Aceluia care Îi impunea această sarcină este în mod clar afirmată prin comuniunea cu El. În felul acesta Isus împlineşte această lucrare aşa cum era ea gândită de Dumnezeu, potrivit cu lărgimea şi intenția gândurilor şi naturii Sale, şi într-o perfectă ascultare de voia Sa.

Realizând toată întinderea suferinţelor Sale, dar în comuniune cu Tatăl Său

Isus Se îndepărtează pentru a Se ruga. El traversează din punct de vedere moral toată întinderea acestor suferinţe, simţind toată amărăciunea lor în comuniune cu Tatăl Său. Având aceste suferinţe în faţa propriilor ochi, El le aşează înaintea inimii Tatălui Său, pentru ca, dacă ar fi fost posibil, acest pahar să treacă de la El. Iar dacă nu, va şti că primeşte acest pahar chiar din mâna Tatălui Său. Datorită evlaviei Lui a fost ascultat şi rugăciunile Sale au fost împlinite. El Se găsea acolo ca om – fericit să-i aibă pe ucenici veghind împreună cu El, fericit de a Se izola şi de a-Şi revărsa inima la sânul Tatălui Său, în starea de dependenţă a unui om care se roagă. Ce imagine!

Petru, care voia să moară pentru Stăpânul Său, nu este capabil nici măcar să vegheze împreună cu El. Domnul îi arată cu blândeţe inconsecvenţa sa, recunoscând totuşi că de fapt duhul său era plin de bunăvoinţă, dar carnea era fără valoare în lupta cu vrăjmaşul şi în încercarea spirituală.

Caracterul moral şi legătura evenimentelor în Marcu, arătând pe Slujitorul credincios

Descrierea lui Marcu, care trece atât de repede de la un eveniment (care scoate în evidenţă întreaga stare a oamenilor cu care era asociat Domnul Isus) la un altul în aşa fel încât să le aşeze pe toate în raport unele cu celelalte, este de asemenea mişcătoare, la fel ca şi descrierile mai detaliate din celelalte Evanghelii. Aici, în Marcu, fiecărui pas făcut în această descriere îi este imprimat un caracter moral, dându-i în ansamblu un interes pe care nimic nu l-ar putea egala (cu excepţia a ceea ce este deasupra tuturor gândurilor şi a tuturor lucrurilor) decât Persoana Aceluia care este prezentat aici înaintea ochilor noştri. El este Acela care veghea alături de Tatăl Său; pentru că, la urma urmei, dependent aşa cum era El în har, ce-ar fi putut face omul pentru El? Iar Domnul, în poziţia Sa de om desăvârşit, nu S-a putut baza decât pe Unul singur şi astfel a fost Omul perfect. El Se întoarce pentru a Se ruga, apoi revine

şi îi vede din nou dormind, şi din nou Se întoarce pentru a-Şi prezenta situaţia înaintea Tatălui Său. Apoi îi trezeşte pe ucenicii Săi pentru că sosise ceasul în care nu mai puteau să facă nimic pentru El. Iuda se apropie cu sărutul său. Isus Se supune. Petru, care dormea în timpul rugăciunii stăruitoare a Stăpânului său, se trezeşte pentru a lovi atunci când Acesta se supune ca un miel pe care îl duci la măcelărie. El loveşte pe unul din cei care asistau la scenă şi-i taie urechea. Isus discută cu aceia care veniseră să-L ia, amintindu-le că atunci când era, omeneşte vorbind, în permanenţă expus puterii lor, ei nu au pus mâna pe El; iar faptul că aceasta se întâmpla acum avea un motiv anume – sfaturile şi Cuvântul lui Dumnezeu care trebuiau să se împlinească. Aceasta era împlinirea fidelă a slujbei care Îi fusese încredinţată. Toţi Îl părăsesc şi fug; cine altul în afara Lui Însuşi putea să urmeze drumul acesta până la capăt?

Un tânăr, este adevărat, a încercat să meargă mai departe. Dar imediat soldaţii pun mâna pe el, luându-i învelitoarea de in subţire pe care acesta le-o lasă şi fuge. Cu cât omul se aventurează mai mult, în afara puterii Duhului Sfânt, pe acest drum unde se găsesc puterea lumii şi a morţii, cu atât mai mare este ruşinea cu care scapă de acolo, dacă Dumnezeu permite o astfel de scăpare. Tânărul fuge de acolo gol.

Martorul credincios înaintea marelui preot; necredincioşia lui Petru

Martorii eşuează nu în a-şi manifesta răutatea, ci în exactitatea mărturiei; tot aşa cum nici forţa nu a avut nici o putere împotriva Lui înainte de a veni momentul pe care Dumnezeu îl hotărâse. Iar în acest moment survine mărturisirea Domnului Isus, credincioşia Sa în a spune adevărul în mijlocul acelei adunări, iar aceasta devine motivul pentru care ei Îl pot condamna. Omul nu poate nimic, deşi înfăptuieşte toate lucrurile în ceea ce priveşte voinţa şi vinovăţia lui. Dar omul este neputincios în toate privinţele, şi în mărturia pe care o dau vrăjmaşii lui Isus, şi în afecţiunea pe care trebuiau să I-o nutrească ucenicii

Săi! Isus este Acela care mărturiseşte despre adevăr; Isus de asemenea este Cel care veghează împreună cu Tatăl – Isus Se supune acelora care n-ar fi putut niciodată să pună mâna pe El până în momentul când a sosit ceasul hotărât de Dumnezeu. Sărmanul Petru! El a mers mai departe decât tânărul din grădină; şi îl regăsim aici, în firea lui pământească, pe poziția mărturiei, în acel loc în care trebuia să fie dată mărturia, în fața puterii vrăjmaşului şi a instrumentelor acestuia! Vai! Petru nu va scăpa. Dacă vorbele lui Petru sunt false, Cuvântul lui Hristos este adevărat – inima Sa va fi credincioasă şi plină de dragoste, dacă aceea a lui Petru (ca şi a noastră) este necredincioasă şi laşă. Isus mărturiseşte adevărul, iar Petru îl tăgăduieşte. Totuşi nu este lipsit de harul scumpului nostru Mântuitor; atins de acest har, Petru îşi acoperă fața şi izbucneşte în lacrimi.

Împăratul respins este Fiul Celui Binecuvântat, Fiul Omului

Rămânea acum să se împlinească acel cuvânt profetic: „Va fi dat în mâinile națiunilor". Acolo El este acuzat de a fi Împărat, şi răspunsul Său că este Împărat cu adevărat va constitui de fapt cauza ~~morții~~ Sale. Dar acesta era adevărul.

Mărturisirea pe care Isus o făcuse în fața preoților (versetele 61,62), atinge relațiile Sale cu Israel, aşa cum am văzut şi alte exemple în această Evanghelie. Slujba Sa era predicarea în mijlocul adunării lui Israel. El Se prezentase acolo ca fiind Împăratul, Emanuel. Acum El mărturiseşte că este pentru Israel întreaga speranță a poporului. „Eşti Tu", întrebase marele preot, „Hristosul, Fiul Celui Binecuvântat?" (versetul 61). Acestea erau, potrivit Psalmului 2, titlul şi poziția glorioasă a Aceluia care reprezenta speranța lui Israel. Dar Isus adaugă şi ceea ce El va fi (şi anume caracterul pe care avea să-L ia după ce va fi respins de popor, acel caracter sub care Se va prezenta poporului răzvrătit); este vorba de ceea ce se descrie în Psalmul 8 şi 110 şi în Daniel 7, iar rezultatul acestor lucruri va fi aşezarea Fiului Omului la dreapta lui Dumnezeu şi venirea Lui pe norii cerului. Psalmul 8 nu-L prezintă pe Hristos

decât într-o manieră generală; Psalmul 110 şi Daniel 7 prezintă pe Mesia în acest mod special potrivit căruia Hristos vorbeşte aici despre El Însuşi. Hula pe care marele preot I-o atribuie nu reprezenta altceva decât respingerea Persoanei Sale, pentru că ~~iar~~ ceea ce Isus spunea se găsea scris în Cuvânt.

CAPITOLUL 15

Înaintea lui Pilat; răstignirea

În faţa lui Pilat, Isus face o frumoasă mărturisire. El dă mărturie despre adevăr acolo unde gloria lui Dumnezeu cerea lucrul acesta şi unde această mărturie era opusă puterii vrăjmaşului. În toate celelalte privinţe nu răspunde nimic. El îi lasă pe ceilalţi să facă ceea ce cred de cuviinţă, iar evanghelistul nu intră în alte amănunte. Această mărturisire era ultima slujbă şi ultima datorie pe care Domnul a avut-o de împlinit. Ea este dată acum. Iudeii, în locul Domnului Isus, îl preferă pe Baraba, care era un ucigaş; iar Pilat, ascultând glasul mulţimii care fusese câştigată de marii preoţi, Îl dă pe Isus pentru a fi răstignit. Isus suportă insultele soldaţilor, care combinau mândria şi obrăznicia clasei lor cu duritatea călăului a cărui funcţie o împlineau. Triste specimene ale naturii noastre! Hristosul care venise să-i mântuiască, era pentru moment sub puterea lor. El Îşi folosea puterea nu pentru a Se mântui pe Sine, ci pentru a elibera pe alţii de sub puterea vrăjmaşului. În sfârşit, ei Îl duc la Golgota pentru a-L răstigni. Acolo Îi dau un amestec ameţitor pe care El îl refuză; şi este răstignit cu doi tâlhari, unul la dreapta şi altul la stânga, împlinindu-se astfel (singurul lucru pe care l-au putut împlini oamenii) tot ceea ce era scris cu privire la Domnul. Acum era ceasul iudeilor şi al preoţilor; ei, vai! îşi împliniseră dorinţa inimii. Dar prin aceasta scot în evidenţă fără să ştie gloria şi perfecţiunea Domnului Isus. Templul trupului Său n-ar fi putut fi reclădit fără a fi mai întâi dărâmat astfel; şi ca nişte simple instrumente, ei confirmă ceea ce El vestise mai înainte. El îi mântuia pe alţii, dar nu Se

mântuia pe Sine Însuşi. Acestea sunt cele două aspecte ale perfecțiunii morții lui Hristos în raport cu omul.

Voia lui Dumnezeu împlinită; slujirea Domnului împlinită în ascultare până la capăt

Dar, oricare au fost gândurile lui Hristos şi suferințele Lui în relația Lui cu oamenii (aceşti câini, tauri din Basan), lucrarea pe care a trebuit s-o împlinească avea profunzimi care treceau dincolo de aceste lucruri exterioare. Întunericul a acoperit pământul – mărturie divină şi plină de înțelegere pentru ceea ce acoperea cu o obscuritate mult mai profundă sufletul lui Isus părăsit de Dumnezeu din cauza păcatului; dar care arăta prin aceasta într-un mod incomparabil mai mult decât în alt loc perfecțiunea Sa absolută, în timp ce întunericul marca într-un mod exterior întreaga Sa separare de lucrurile din afară, lucrarea întreagă desfăşurându-se doar între El şi Dumnezeu, potrivit perfecțiunii acestor două Persoane. Puțin înțeles de ceilalți, totul se desfăşoară acum între El şi Dumnezeu; iar Isus, scoțând din nou un mare strigăt, Îşi dă duhul (versetul 37). Lucrarea Sa era împlinită. Ce-ar mai fi putut să facă într-o lume în care a trăit numai pentru a împlini voia lui Dumnezeu? Totul era împlinit, şi în mod necesar El iese din scenă. Nu vorbesc aici de o necesitate fizică de a muri, pentru că El încă Îşi păstra puterea; dar, respins din punct de vedere moral de lume, mila Sa față de lumea aceasta nu-şi mai găsea locul; voința lui Dumnezeu se împlinise perfect prin El Însuşi. Băuse în sufletul Său din paharul morții şi al judecății asupra păcatului. Nu-I mai rămânea decât să moară; şi El, într-o ascultare până la capăt, Îşi dă duhul pentru a începe într-o altă lume (fie în sufletul Său separat de trup, fie în glorie) o viață în care răul nu va putea intra niciodată şi unde omul cel nou va fi pe deplin fericit în prezența lui Dumnezeu.

Ascultarea împlinită în moartea Prințului vieții

Lucrarea Sa se terminase. Ascultarea Sa lua sfârşit în moarte – ascultarea Sa şi prin consecință viața Sa trăită în mijlocul

păcătoşilor. Ce scop ar fi avut o viaţă în care să nu mai fie ascultare de împlinit? Iar ascultarea era desăvârşită în moarte, şi El Îşi dă duhul. De acum drumul în Locul Prea Sfânt este deschis – perdeaua este sfâşiată de sus până jos. Centurionul, unul dintre naţiuni, recunoaşte în Isus care moare Persoana Fiului lui Dumnezeu. Până atunci Mesia şi iudaismul erau noţiuni care mergeau împreună. În moartea lui Hristos iudaismul Îl respinge, şi El este Salvatorul lumii. Iar perdeaua nu-L mai ascunde acum pe Dumnezeu. Aceasta era de altfel tot ceea ce iudaismul putea face în această privinţă. Manifestarea harului perfect se desfăşoară faţă de cei dintre naţiuni care – pentru că Isus Îşi dădea viaţa cu un strigăt care dovedea existenţa unei puteri atât de mari – recunoşteau că se aflau în faţa Prinţului vieţii, a Fiului lui Dumnezeu. Pilat de asemenea se miră că a murit deja. El nu crede aceasta decât în momentul în care centurionul i-o confirmă. Lipsit total de credinţă – departe fiind de har şi chiar de dreptatea omenească – Pilat nu-şi pune nici o problemă.

Trupul lui Isus pus în mormânt

Moartea lui Isus nu Îl smulge însă din inimile acelor persoane slabe care-L iubeau (care poate nu au luat parte în această luptă, dar pe care harul Lui îi face să iasă acum din locurile unde stăteau retraşi); aceste femei evlavioase care Îl urmaseră şi care îngrijiseră de nevoile Sale, şi Iosif care, deşi atins în conştiinţa lui, nu-L urmase încă, toţi aceştia, întăriţi în aceste momente de mărturia harului şi a perfecţiunii lui Isus (integritatea acestui sfătuitor al poporului găsind în împrejurările respective nu o ocazie de teamă, ci acele lucruri care îl determină să se dea pe faţă) – aceste femei şi Iosif, deci, se ocupă fiecare într-un anumit fel de trupul lui Isus. Acest cort al Fiului lui Dumnezeu nu este lăsat fără acele îngrijiri care erau datorate de om faţă de Acela care tocmai părăsise acel cort. De altfel providenţa lui Dumnezeu, la fel şi lucrarea Sa în inimi, au îngrijit de toate acestea. Trupul lui Isus este aşezat în mormânt şi toţi aşteaptă

sfârşitul sabatului pentru a împlini ceea ce se cuvenea faţă de trupul Său. Femeile văd unde este locul mormântului.

Capitolul 16

Învierea; legătura restabilită între Isus şi rămăşiţă

Ultimul capitol este divizat în două părţi – fapt care a dat naştere chiar la întrebări cu privire la autenticitatea versetelor 9-20. Prima parte a capitolului (versetele 1-8) descrie finalul istorisirii în restabilirea acelui lucru pe care l-am văzut pe parcursul întregii Evanghelii – relaţiile profetului lui Israel şi ale Împărăţiei cu poporul (sau cel puţin cu rămăşiţa poporului ales). Ucenicii, şi Petru, pe care Domnul îl recunoaşte în mod individual (cu adevărat prin har, datorită lepădării lui), trebuiau să meargă să-L întâlnească în Galileea, aşa cum le spusese. Acolo a fost restabilită legătura între Isus înviat şi cei sărmani ai turmei care-L aşteptau (doar aceştia fiind recunoscuţi ca popor înaintea lui Dumnezeu). Femeile nu spun nimic celorlalţi. Mărturia lui Hristos înviat a fost încredinţată doar ucenicilor Săi, acestor galileeni disprețuiți. Teama a fost mijlocul folosit de providenţa lui Dumnezeu pentru a le împiedica pe femei să vorbească despre acest lucru, aşa cum ele în mod natural ar fi făcut-o.

Mesajul trimis prin Maria Magdalena; însărcinarea ucenicilor cu privire la orice făptură

Versetele 9-20 constituie o altă mărturie. Ucenicii nu apar aici ca o rămăşiţă aleasă, ci caracterizaţi de necredinţa specifică omului. Mesajul este trimis lumii întregi. Maria Magdalena, mai înainte posedată de şapte demoni – sclavă absolută a acestei puteri înspăimântătoare – este folosită pentru a comunica învierea Sa însoţitorilor lui Isus. După aceea El Însuşi li Se arată şi le dă însărcinarea (versetele 12-15). Le spune să meargă în toată lumea şi să predice evanghelia *oricărei făpturi*. Nu mai este acum vorba în mod specific de evanghelia împărăţiei. Oricine în lume credea şi se alătura lui Hristos prin botez avea

să fie *mântuit*; cel care nu credea urma să fie condamnat. Era o chestiune de mântuire sau de condamnare – cel care credea era mântuit, iar cel care refuza mesajul era condamnat. Mai mult, dacă cineva era convins de adevăr, însă refuza să se unească cu ucenicii mărturisind pe Domnul, situația sa era cu atât mai gravă. Prin urmare este spus: „Cel care crede şi este botezat". Semne ale puterii aveau să-i însoțească pe cei credincioşi, iar aceştia din urmă aveau să fie păziți de puterea vrăjmaşului.

Semne ale puterii care biruieşte pe cea a vrăjmaşului; proclamarea harului către toți oamenii

Primul semn trebuia să constituie stăpânirea lor asupra duhurilor rele; cel de-al doilea, dovada acelui har care se întindea dincolo de limitele înguste ale lui Israel, adresându-se întregii lumi. Ei aveau să vorbească în felurite limbi.

În afară de aceasta, în ce priveşte puterea vrăjmaşului în a le face rău, veninul şerpilor şi otrava urmau să nu aibă nici un efect asupra lor, iar bolile trebuiau să se supună autorității lor.

Într-un cuvânt, totul trebuia să însemne răsturnarea puterii pe care vrăjmaşul o avea asupra omului, precum şi proclamarea harului către toți oamenii.

Înălțarea lui Hristos la tronul puterii; sfera de slujire a ucenicilor

După ce le-a dat astfel însărcinarea, Isus Se înalță la cer şi Se aşează la dreapta lui Dumnezeu – locul de unde puterea Sa avea să iasă pentru a binecuvânta, şi de unde El Se va întoarce pentru a-i pune pe cei sărmani ai turmei în posesia împărăției. Între timp ucenicii ocupă locul Său lărgind sfera slujirii lor până la marginile pământului; iar Domnul întăreşte cuvântul lor prin semnele care-i însoțeau.

SSSS

la fel de vast ca Persoana şi lucrarea lui Hristos. Binecuvântat să fie Dumnezeu pentru aceasta! În Luca avem mai multe detalii, iar eu am urmat ordinea de gânduri pe care Evanghelia a aşezat înaintea mea; şi impresia mea este că, în ce priveşte răstignirea lui Hristos, evanghelistul are în vedere împlinirea slujirii Sale. Subiectul său principal este Profetul. El a trebuit să-I relateze istoria până la sfârşit, iar noi posedăm, într-o scurtă istorisire, o cu totul completă imagine a evenimentelor care marchează sfârşitul vieţii Domnului – imagine a ceea ce El trebuia să împlinească în rolul de Slujitor al Tatălui Său. Această ordine a Evangheliei am urmărit-o.

Evanghelia după Luca

Scopul Evangheliei după Luca; ~~m~~ijlocitorul, Fiul Omului, care-L descoperă pe Dumnezeu în harul său mântuitor

Mântuitorul ne este prezentat în Luca sub caracterul de Fiu al Omului, desfăşurând puterea Domnului în har în mijlocul oamenilor. Din acest motiv această Evanghelie menționează mai des lucrarea harului şi efectele acestuia şi raportează chiar profeția la timpul prezent, pe care nu-l înlocuieşte ca în Matei cu alte dispensații, ci îl umple cu harul ceresc care mântuieşte. La început, fără îndoială (şi tocmai pentru că trebuia să fie descoperit ca om şi manifestat în har față de oameni), Îl vedem – într-un fel de prefață, în care avem un tablou minunat al rămăşiței credincioase – prezentat lui Israel căruia îi fusese promis şi în relație cu care, după trup, S-a plasat prin naşterea Sa în lumea aceasta. Dar apoi, această Evanghelie ne prezintă principii morale care se aplică omului, oricare ar fi el, Domnul manifestând în acelaşi timp în mijlocul poporului în diverse feluri această putere a lui Dumnezeu în har, manifestare întotdeauna potrivită cu nevoile oamenilor.

După transfigurarea care este istorisită în Luca mai devreme[1] decât în celelalte Evanghelii, găsim judecata acelora care au respins pe Isus şi caracterul ceresc al harului care, din moment ce este har, se adresează naţiunilor, păcătoşilor, fără a ţine cont în mod deosebit de iudei, răsturnând principiile Legii prin care aceştia pretindeau că sunt în relaţie cu Dumnezeu, şi pe principiul cărora din punct de vedere al poziţiei exterioare fuseseră chemaţi la început pe muntele Sinai. Promisiunile necondiţionate făcute lui Avraam, etc., şi confirmarea lor profetică sunt un alt subiect. Ele vor fi împlinite în har şi trebuiau până la momentul împlinirii lor să fie primite prin credinţă. Apoi ne este anunţat ceea ce trebuia să se întâmple cu poporul acesta potrivit dreptei guvernări a lui Dumnezeu; iar la sfârşit găsim descrierea morţii şi a învierii Mântuitorului, evenimente care împlinesc răscumpărarea. Este de remarcat faptul că Luca, acela care sub aspect moral pune deoparte sistemul iudaic pentru a întemeia relaţiile omului cu Dumnezeu pe baza descoperirii lui Dumnezeu Însuşi, dă, spre deosebire de ceilalţi evanghelişti, nişte descrieri mult mai detaliate ale acelor împrejurări care se referă la relaţiile lui Isus cu iudeii. El este acela care-L prezintă pe Fiul Omului ca om înaintea lui Dumnezeu potrivit inimii lui Dumnezeu, prezentându-L ca fiind plin de toată plinătatea lui Dumnezeu locuind trupeşte în El. Omul înaintea lui Dumnezeu potrivit inimii lui Dumnezeu, Isus, este Mijlocitorul între om şi Dumnezeu, şi centrul unei sfere morale mult mai vaste decât ceea ce însemna Mesia în mijlocul iudeilor; iar Luca se ocupă în mod deosebit tocmai de aceste relaţii noi (şi totuşi vechi ţinând cont de faptul că ele erau de mult în planurile lui Dumnezeu). Totuşi vom găsi în

[1] Adică, având în vedere conţinutul acestei Evanghelii. Descrierea ultimului drum al Domnului mergând spre Ierusalim începe în capitolul 9 şi până la capitolul 18. În versetul 31 din capitolul acesta este menţionat faptul că El Se urcă la Ierusalim şi de atunci evanghelistul dă în mod deosebit o serie învăţături cu o însemnătate morală şi arată căile lui Dumnezeu în har, acelea care urmau să fie introduse. În versetul 35 din capitolul 18 găsim întâmplarea cu orbul din Ierihon, despre care am spus deja că formează începutul ultimei vizite a Domnului la Ierusalim.

primele capitole ale Evangheliei sale mult mai multe detalii decât în altă parte cu privire la intrarea lui Isus în mijlocul iudeilor (reprezentați de rămășița evlavioasă a acestui popor), atunci când El a devenit trup, ca şi detalii asupra faptelor care s-au succedat în timpul acela, rânduite spre a sluji acestui popor ca dovezi ale misiunii lui Isus venind în această lume, ca să-i atragă atenția şi s-o fixeze asupra Copilului care le fusese născut.

Hristos prezentat ca om pe pământ

Trebuie adăugat de asemenea că ceea ce caracterizează istorisirea lui Luca şi dă un interes anume acestei Evanghelii, este faptul că Hristos ne este prezentat în ceea ce este El – El Însuşi; nu gloria oficială sau poziția Sa pe care Şi-a asumat-o vizavi de alte lucruri, nici descoperirea naturii Sale divine în ea însăşi şi nici misiunea Sa ca fiind marele Profet. Ci este prezentat *El* aşa cum era ca Om pe pământ; persoana pe care aş fi întâlnit-o în fiecare zi, dacă în acel timp aş fi trăit în Iudeea sau în Galileea.

Stilul lui Luca şi scopul evangheliei sale

Voi adăuga o remarcă privind stilul lui Luca, care va putea uşura cititorului studiul acestei Evanghelii. El condensează adesea o mare cantitate de fapte într-o descriere generală scurtă şi dezvoltă apoi un fapt izolat, unde expune principii morale şi harul manifestat în acea împrejurare.

CAPITOLUL 1

Mai multe persoane încercaseră însă să rezume în scris acele lucruri care din punct de vedere istoric fuseseră primite în mijlocul creştinilor, potrivit cu ceea ce însoțitorii Domnului le istorisiseră. Iar Luca, urmărind lucrurile acestea de la începutul lor şi având astfel o cunoaştere exactă, a găsit potrivit să scrie metodic lui Teofil, pentru ca acesta să aibă certitudinea lucrurilor în care fusese instruit. În felul acesta Dumnezeu a purtat de grijă pentru instruirea Bisericii în întregime, prin

învățătura conținută în tabloul vieții lui Isus pe care o datorăm acestui om al lui Dumnezeu, care, mişcat personal de motive creştine, a fost călăuzit şi inspirat de Duhul Sfânt pentru binele tuturor celor credincioşi[1].

Primele descoperiri ale unor evenimente miraculoase; Zaharia şi Elisabeta

În versetul 5, evanghelistul începe cu prezentarea descoperirilor Duhului lui Dumnezeu în legătură cu aceste evenimente de care depindea în întregime şi starea poporului Său şi a lumii întregi, şi în care Dumnezeu urma să fie glorificat pentru eternitate.

Descrierea ne prezintă apoi atmosfera iudaică, în mijlocul instituțiilor iudaice: poruncile iudaice ale Vechiului Testament, gândurile şi aşteptarea care se legau de acestea şi care formau cadrul în care marele şi solemnul eveniment este plasat. Irod, împăratul iudeilor, este acela în timpul căruia se întâmplă aceste lucruri; întâlnim apoi un preot din una din cele douăzeci şi patru de cete, un om drept şi integru, pe care îl găsim la începutul descrierii. Soția lui era dintre fiicele lui Aaron şi împreună erau oameni drepți înaintea lui Dumnezeu, umblând fără reproş în poruncile şi în toate rânduielile Domnului (Yahve). Totul în ceea ce-i privea era în regulă înaintea lui Dumnezeu potrivit Legii, în sens iudaic; dar ei nu se bucurau de binecuvântarea dorită de orice iudeu: nu aveau nici un copil. Totuşi aşa era în căile obişnuite (dacă se poate spune aşa) ale lui Dumnezeu în guvernarea Sa în mijlocul poporului Său: să împlinească

[1] Perfecta armonie dintre motive şi inspirație, pe care necredincioşii au vrut să le pună în contradicție, se găseşte pe fiecare pagină a Cuvântului; astfel aceste două lucruri (motivele pentru care un lucru a fost scris şi inspirația în scrierea acelui text) nu sunt incompatibile decât în spiritul limitat al acelora care nu cunosc căile lui Dumnezeu. Nu poate oare Dumnezeu să dea o motivație şi în această motivație să angajeze un om să întreprindă o lucrare anume, iar apoi să-l dirijeze perfect şi absolut pe omul acela în tot ceea ce face? Chiar dacă motivul pentru care se face lucrarea ar fi un gând omenesc (ceea ce nu cred), n-ar putea Dumnezeu dacă ar dori, să vegheze asupra îndeplinirii acelui lucru, pentru ca rezultatul să fie în întregime potrivit voii Sale?

binecuvântarea manifestând slăbiciunea instrumentului de care Se slujeşte; slăbiciune care, în gândurile omeneşti, era de natură să îndepărteze orice speranţă. Aşa fusese istoria Sarei, a Rebecăi, a Anei şi a multor altora despre care Cuvântul ne vorbeşte pentru a ne învăţa căile lui Dumnezeu.

Răspunsul lui dumnezeu la rugăciune

Binecuvântarea aceasta, obiect al cererilor adesea expuse de către preotul acesta evlavios înaintea lui Dumnezeu, nu îi fusese acordată până atunci: împlinirea întârzia. Dar acum, în clipa în care pentru a-şi exercita slujba sa obişnuită, Zaharia se apropia pentru a aduce tămâia care, potrivit Legii, trebuia să se înalţe (imaginea mijlocirii Domnului) ca un parfum plăcut înaintea lui Dumnezeu, şi în timp ce poporul se ruga în afara Locului Sfânt, îngerul Domnului se prezintă preotului la dreapta altarului pentru arderea tămâiei (versetul 8 şi următoarele). La vederea acestui personaj glorios, tulburarea pune stăpânire pe duhul lui Zaharia; dar îngerul îl încurajează, spunându-i că îi aduce veşti bune şi făcându-i cunoscut faptul că cererile i-au fost ascultate, acele cereri care fuseseră mult timp prezentate lui Dumnezeu şi în aparenţă fără rezultat: „Nu te teme, Zaharia, pentru că cererea ta a fost ascultată şi soţia ta Elisabeta îţi va naşte un fiu şi îi vei pune numele Ioan“, adică „favoarea Domnului“. „Şi va fi pentru tine un motiv de bucurie şi veselie şi mulţi se vor bucura de naşterea lui.“ Acest copil avea să bucure inima multor oameni, dar nu numai din poziţia sa de fiu al lui Zaharia. Domnul îi dă acest copil lui Zaharia, iar „el va fi mare înaintea Domnului“; va fi nazireu „umplut de Duhul Sfânt încă din pântecele mamei sale“. Şi astfel va întoarce inima multor copii ai lui Israel către Domnul Dumnezeul lor. Va merge înaintea Domnului în duhul lui Ilie şi cu aceeaşi putere pentru a restabili ordinea morală în Israel, chiar în izvoarele ei, pentru a aduce pe cei neascultători la gândirea celor drepţi şi pentru a pregăti Domnului un popor cu o atitudine de inimă potrivită.

Duhul lui Ilie

„Duhul lui Ilie" era un zel ferm şi arzător pentru gloria Domnului şi pentru restabilirea prin pocăinţă a relaţiilor dintre Israel şi Domnul. Inima lui Ioan era profund interesată de această legătură dintre popor şi Dumnezeu, potrivit puterii şi gloriei acestei legături, dar el era în acelaşi timp conştient de starea de decadenţă a poporului şi înţelegea şi drepturile lui Dumnezeu care decurgeau din aceste relaţii. Pentru că, într-adevăr, deşi harul lui Dumnezeu faţă de popor li-l trimisese pe Ioan, totuşi duhul lui Ilie era un duh legal într-un anumit sens; el vorbea despre drepturile lui Dumnezeu în judecată. Harul deschidea uşa către pocăinţă; harul, dar nu harul suveran care aduce mântuirea, ci harul care pregăteşte calea spre mântuire. Ioan este aici comparat cu Ilie din punct de vedere al puterii morale a slujbei sale de chemare la pocăinţă, în scopul acesta de a-l aduce înapoi pe Israel la Yahve. Iar Yahve, într-adevăr, se afla acolo în persoana Domnului Isus.

Lipsa de credinţă a lui Zaharia este folosită de Dumnezeu; evlavia Elisabetei

Dar credinţa lui Zaharia în Dumnezeu şi în bunătatea Sa nu era – caz frecvent – la înălţimea cerinţelor Domnului; şi când această cerere este ascultată la o vârstă care făcea necesară o intervenţie particulară a puterii lui Dumnezeu, el nu ştie să calce pe urmele lui Avraam sau ale Anei şi întreabă cum s-ar putea face aceasta.

Bunătatea lui Dumnezeu găseşte în lipsa de credinţă a slujitorului Său o ocazie pentru a da o pedeapsă instructivă pentru el şi pentru popor, precum şi o dovadă că Zaharia a fost vizitat de sus: Zaharia va rămâne mut până în clipa în care Cuvântul Domnului se va împlini; iar semnele pe care le face faţă de poporul mirat de lunga lui şedere în Locul Sfânt, sunt o explicaţie a acelui eveniment.

Cuvântul lui Dumnezeu se împlineşte în favoarea lui Zaharia; iar Elisabeta, recunoscând mâna bună a Domnului care o binecuvântase, se ascunde cu acel tact care ţinea de evlavia ei.

Harul care o binecuvânta n-o făcea insensibilă la acele lucruri care ar fi fost o ruşine în Israel şi, chiar dacă această ruşine fusese îndepărtată, ochii oamenilor puteau vedea urmele ei tocmai prin împrejurările supranaturale ale binecuvântării care îi fusese acordată. Este în aceasta un simțământ just potrivit unei femei sfinte. Dar lucrurile ținute pe drept departe de oameni au toată valoarea înaintea lui Dumnezeu. Iar Elisabeta este vizitată de mama Domnului în locul unde se retrăsese.

Naşterea mântuitorului este anunțată Mariei

Aici scena se schimbă pentru a-L introduce pe Domnul Însuşi în această imagine minunată care se desfăşoară înaintea ochilor noştri. Dumnezeu, care pregătise toate dinainte, trimite acum un vestitor pentru a anunța Mariei naşterea Mântuitorului. În acel loc la care oamenii s-ar fi gândit cel mai puțin, în acel loc al cărui renume ar fi fost suficient în ochii lumii pentru condamnarea tuturor celor care ieşeau de acolo, o tânără fată necunoscută lumii bune din acea vreme era logodită cu un sărman tâmplar; numele ei era Maria. Însă în Israel totul era nelalocul lui: tâmplarul era din casa lui David. Iar promisiunile lui Dumnezeu pe care El niciodată nu le uită şi care îi implică întotdeauna pe cei care sunt obiecte ale acestor promisiuni, găsesc aici locul împlinirii lor; puterea şi afecțiunile lui Dumnezeu se îndreaptă spre locul acesta potrivit energiei lor divine. Ce conta dacă Nazaretul era mare sau mic; acesta nu era decât un prilej ca să se arate că Dumnezeu nu aşteaptă nimic de la om, ci omul trebuie să aştepte totul de la Dumnezeu! Gabriel este trimis la Nazaret, „la o fecioară logodită cu un bărbat al cărui nume era Iosif, din casa lui David" (versetul 27).

Harul suveran este manifestat

Naşterea lui Ioan fusese pentru Zaharia un răspuns la rugăciunile lui – Dumnezeu era credincios în bunătatea Sa față de un popor care aşteaptă totul de la El. Dar aici este o vizită a harului suveran: Maria, un vas ales, găsise în sensul

acesta har înaintea ochilor lui Dumnezeu; ea era favorizată[1] de harul suveran – şi binecuvântată între femei. Ea urma să conceapă şi să nască un Fiu pe care Îl va numi Isus. „Iată, vei concepe în pântecele tău şi vei naşte un Fiu, şi Îl vei numi Isus. El va fi mare şi va fi chemat Fiu al Celui Preaînalt şi Domnul Dumnezeu Îi va da tronul tatălui Său David. Şi El va împărăți peste casa lui Iacov pentru totdeauna şi Împărăția Lui nu va avea sfârşit“ (versetele 31-33).

Naşterea copilului prezentată de duhul sfânt în două feluri

Vom observa că subiectul pus aici înaintea ochilor noştri prin Duhul Sfânt este naşterea Copilului, aşa cum avea El să fie aici în lume, născut din Maria: Acela care Se va naşte. Învățătura Duhului Sfânt în această privință este divizată în două părți: una privindu-L pe Copilul care Se va naşte; cealaltă cu referire la modul în care va fi conceput şi la gloria care va decurge din aceasta. Ceea ce ni se prezintă aici nu este doar natura divină a lui Isus, Cuvântul care era Dumnezeu şi care S-a făcut trup, ci ceea ce era născut din Maria şi felul cu totul deosebit în care a avut loc această naştere. Ştim bine că este vorba de acelaşi Mântuitor prețios şi divin proclamat de apostolul Ioan; tot despre El se vorbeşte şi în Luca; dar El este prezentat aici sub un alt aspect de un interes infinit pentru noi, iar noi trebuie să-L privim şi în această lumină în care Duhul Sfânt Îl prezintă ca fiind născut din fecioara Maria în mijlocul acestei lumi a lacrimilor.

Domnul Isus, om adevărat

Să ne ocupăm mai întâi de versetele 31-33.

---

[1] Expresiile „ai găsit har“ (versetul 30) şi „favorizată prin har“ [lit. *hăruită*] (versetul 28), n-au nicidecum aceeaşi semnificație. În mod personal Maria găsise har, aşa încât nu trebuia să se teamă; dar Dumnezeu în suveranitatea Sa, îi acordase acest har, această favoare imensă de a fi mama Domnului; prin aceasta era obiectul favorii suverane a lui Dumnezeu.

Cel care fusese vestit de înger era un Copil conceput cu adevărat în pântecele Mariei, care L-a născut la timpul rânduit pentru firea omenească, rânduială lăsată de Dumnezeu Însuşi: ea L-a purtat până la termen şi L-a născut. Aceasta nu ne spune încă nimic cu privire la modul cum s-au făcut aceste lucruri: ci este doar descoperirea faptului în sine, fapt care are o importanţă pe care nu o putem măsura sau exagera: El era cu adevărat şi în realitate om născut ca noi dintr-o femeie, bineînţeles neavând aceeaşi sursă sau aceeaşi manieră de concepţie, dar nu vorbim încă despre aceasta, ci accentuăm aici realitatea existenţei Sale ca Om. Era, s-o spunem încă o dată, o Persoană cu adevărat şi în realitate omenească. Mai sunt descrise şi alte lucruri care se raportează la Persoana Aceluia care urma să Se nască. Numele Lui va fi Isus, adică „Yahve Mântuitorul": El Se va manifesta sub caracterul acesta şi cu putere, pentru că El era cu adevărat Cel al Cărui nume îl purta.

Copilul născut ca om este fiul celui preaînalt

Iar aici acest Mântuitor nu este prezentat în legătură cu faptul că „va mântui pe poporul Său de păcatele sale", ca în Matei, unde găsim manifestarea puterii Domnului, a Dumnezeului lui Israel faţă de acest popor în împlinirea promisiunilor făcute lor. Aici vedem că Isus are dreptul la acest nume; dar titlul divin rămâne ascuns sub forma unui nume personal; pentru că Luca ni-L prezintă pe Domnul ca Fiu al Omului, care păstra bineînţeles puterea Sa divină.

Apoi, potrivit cuvintelor îngerului, Cel care Se va naşte „va fi mare"; şi născut în lumea aceasta, El „va fi numit Fiu al Celui Preaînalt". Înainte de a fi lumea, El era Fiul Tatălui; dar, născut în această lume, Copilul acesta, aşa cum va fi pe pământ, va fi numit Fiu al Celui Preaînalt, titlu pe care va demonstra că are dreptul să-l poarte, atât prin faptele Sale cât şi prin tot ce dovedea ceea ce era El în fiinţa Sa. Gând preţios şi plin de glorie pentru noi! Un Copil născut dintr-o femeie Se bucură pe bună dreptate de acest nume, suprem şi glorios pentru Cineva

care avea poziția unui om şi era cu adevărat om înaintea lui Dumnezeu.

„Fiul lui David"; împărăția lui fără sfârşit şi gloria lui

Dar Cel care avea să Se nască Se afla în relație şi cu alte lucruri: Dumnezeu Îi va da tronul lui David, tatăl Său. Din nou vedem lucrul acesta, anume că El este privit ca Om născut în lumea aceasta. Tronul lui David, tatăl Său, Îi aparține: Dumnezeu I-l va da. El are dreptul, prin naştere, la moştenirea promisiunilor pământeşti care, în ceea ce priveşte Împărăția, se concentrau în familia lui David; dar toate se vor împlini după gândurile şi puterea lui Dumnezeu. El va împărăți „peste casa lui Iacov", nu numai peste Iuda, în virtutea unei puteri trecătoare şi a unei vieți efemere, ci „pentru totdeauna şi Împărăția Lui nu va avea sfârşit" (versetul 33) – într-adevăr, aşa cum Daniel spusese (capitolul 2.44), Împărăția aceasta „nu va fi nimicită niciodată" şi „nu va trece la un alt popor", ci va fi întemeiată potrivit planurilor lui Dumnezeu, care nu se schimbă, potrivit puterii Sale care este întotdeauna suficientă. Până în momentul în care va da Împărăția lui Dumnezeu Tatăl, Isus va exercita o domnie indiscutabilă pe care, atunci când toate vor fi împlinite, o va da lui Dumnezeu, dar forța acestei împărății nu va scădea nici o clipă atât timp cât se va afla în mâinile Sale. Aşa urma să fie Copilul care Se va naşte, acest Copil cu adevărat născut într-un mod miraculos ca om. Pentru cel care ştia să înțeleagă numele Său, El era Yahve Mântuitorul şi avea să fie Împărat peste casa lui Iacov, potrivit unei puteri desăvârşite, până când ea se va contopi cu puterea veşnică a lui Dumnezeu ca atare[1].

Întrebarea Mariei; credința ei

Marele subiect al revelației date de înger Mariei este faptul că un Copil va fi conceput şi născut: la aceasta se adaugă gloria care Îi aparține în urma acestei naşteri. Dar Maria nu înțelege modul cum acest Copil va fi conceput; şi Dumnezeu îi permite să-l întrebe pe înger cum se vor întâmpla acestea.

[1] [Dumnezeu este privit aici ca Trinitate]

Întrebarea Mariei era după voia lui Dumnezeu; nu cred că aici ea dovedeşte lipsă de credinţă. Zaharia ceruse constant un fiu şi el cerea puterea şi bunătatea lui Dumnezeu pentru a-i împlini cererile; iar la un moment dat printr-o declaraţie pozitivă a lui Dumnezeu, el este adus în situaţia în care nu trebuia decât să o creadă, dar tocmai aceasta el nu o face; şi în fond era vorba cu adevărat de exercitarea puterii extraordinare a lui Dumnezeu, dar care avea să se exercite într-o ordine naturală a lucrurilor. Maria însă pune întrebarea cu o sfântă încredere şi vrea să ştie din moment ce Dumnezeu o favorizase, cum s-ar putea împlini, în afara oricărei ordini fireşti, lucrul care îi fusese vestit. Ea nu se îndoieşte sub nici o formă de împlinirea acestui lucru[1]; ea întreabă *cum* se vor împlini lucrurile, din moment ce desfăşurarea lor va fi în afara orânduielii fireşti. Îngerul îşi continuă misiunea sa, comunicând Mariei răspunsul lui Dumnezeu la întrebarea aceasta care în căile lui Dumnezeu a fost, datorită răspunsului pe care l-a primit, o ocazie de a descoperi ceva despre conceperea miraculoasă a lui Isus. Era vorba de naşterea Sa din fecioara Maria: despre aceasta vorbea îngerul. Domnul Isus era Dumnezeu şi devenea om. Această Persoană născută din fecioara Maria şi care a umblat aici jos, pe pământ, era Dumnezeu şi devenise om. Dar aici este adăugat la aceste gânduri şi modul în care conceperea avea să aibă loc: conceperea miraculoasă a Aceluia care S-a născut pentru a fi ceea ce a fost în lumea aceasta. Potrivit cuvintelor îngerului, Duhul Sfânt avea să vină asupra Mariei şi să lucreze cu putere asupra acestui vas de lut, fără voinţa vasului însuşi şi fără voinţa vreunui alt om. Dumnezeu este deci sursa de viaţă a Copilului promis Mariei, pe care avea să-L nască în această lume; şi prin puterea Sa a ieşit Copilul din pântecele Mariei, al acestei femei alese de Dumnezeu: „puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul *care Se va naşte* va fi numit Fiul lui Dumnezeu" (versetul 35). Sfânt prin naştere, conceput prin intervenţia puterii lui Dumnezeu lucrând asupra Mariei, putere care era

[1] Vedeţi la versetul 45, ce spune Elisabeta: „Fericită este cea care a crezut".

principiul divin al existenței Sale aici jos, în această lume, Cel care Îşi începea astfel existența, acest rod al pântecelui Mariei, va purta cu Sine şi titlul de Fiu al lui Dumnezeu; „Sfântul" care Se va naşte din Maria va fi numit Fiul lui Dumnezeu. Nu este vorba aici despre doctrina relației veşnice între Fiul şi Tatăl; Evanghelia după Ioan, Epistola către Evrei şi cea către Coloseni stabilesc acest adevăr prețios şi îi dezvăluie importanța; însă aici se vorbeşte despre faptul că El a fost născut în virtutea unei conceperi miraculoase şi că din acest motiv El este numit Fiu al lui Dumnezeu.

Îngerul vesteşte Mariei binecuvântarea dată Elisabetei

Apoi îngerul vesteşte Mariei binecuvântarea dată Elisabetei prin atotputernicia lui Dumnezeu; şi în fața voinței Dumnezeului ei, Maria se înclină supusă față de planurile Sale, ca vas al împlinirii acestora, recunoscând în acestea o înălțare a ei; dar ea rămânea un instrument pasiv, având de ocupat doar locul supunerii față de ceea ce voia Dumnezeu. Aceasta era gloria sa, prin favoarea Dumnezeului ei.

Se potrivea însă ca minunile să însoțească şi să dea o dreaptă mărturie față de această intervenție miraculoasă a lui Dumnezeu. Comunicarea din partea îngerului nu rămâne fără rod în inima Mariei şi, în cursul unei vizite la Elisabeta, ea va recunoaşte aceste căi minunate ale lui Dumnezeu. Evlavia fecioarei se arată aici într-un fel mişcător. Intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu a smerit-o, în loc s-o facă să se înalțe: ea a privit spre Dumnezeu şi nu spre ea însăşi în lucrurile care se întâmplaseră; şi mai mult, măreția acestei minuni L-a adus pe Dumnezeu atât de aproape de ea, încât s-a pierdut cu totul din vedere pe sine însăşi. Ea se pleacă în fața voinței sfinte; dar în toate acestea Dumnezeu este prea aproape de inima ei, pentru ca să se privească pe ea însăşi ca un lucru important.

Maria o vizitează pe Elisabeta

Vizita pe care o primeşte Elisabeta din partea mamei Domnului ei era un lucru pe care Maria trebuia să-l facă din moment ce

îngerul o vizitase pe soția lui Zaharia (şi îngerul vestise acest lucru Mariei), iar Maria se interesa de lucrurile lui Dumnezeu, pentru că El era aproape de inima ei, prin harul care o vizitase. Condusă de Duhul Sfânt în inima şi în afecțiunile ei, Elisabeta, vorbind prin acest Duh, recunoaşte gloria care aparținea Mariei, în virtutea favorii pe care i-o făcuse Dumnezeu de a o alege să fie mama Domnului ei. Sub influența aceleiaşi inspirații, ea recunoaşte de asemenea credința evlavioasă a Mariei şi îi vesteşte împlinirea promisiunii pe care Dumnezeu i-o făcuse. Tot ceea ce se petrecea este o mărturie strălucită dată Aceluia care avea să Se nască în mijlocul lui Israel şi al oamenilor – atunci inima Mariei se revarsă în mulțumiri. Ea recunoaşte pe Dumnezeu, Mântuitorul ei, în harul care a umplut-o de bucurie şi recunoaşte propria ei micime, imagine a stării rămăşiței lui Israel, micime care servea ca ocazie pentru intervenția măreției lui Dumnezeu, intervenție însoțită de o mărturie deplină cu privire la faptul că toate se întâmplau din partea Lui. Oricare ar fi fost evlavia potrivită unui instrument pe care El îl folosea, evlavie care se găsea într-adevăr la Maria, acest instrument nu era mare decât în măsura în care se ascundea, pentru că atunci Dumnezeu era totul şi intervenea prin Maria pentru manifestarea căilor Sale minunate. Dacă ar fi făcut ceva de la ea însăşi şi-ar fi pierdut locul, dar n-a făcut nimic de felul acesta. Dumnezeu a păzit-o prin har pentru ca gloria Sa să fie deplin desfăşurată prin evenimentul divin. Iar Maria recunoaşte harul acesta şi recunoaşte în acelaşi timp că tot ce se întâmpla față de ea era har.

Caracterul şi aplicația gândurilor care umplu inima Mariei sunt în întregime iudaice. Cântarea seamănă cu cea a Anei (1 Samuel 2), care celebrează profetic aceeaşi intervenție divină (versetele 54-55). Dar Maria, trebuie să remarcăm, merge până la promisiunile făcute părinților, şi nu lui Moise; iar ea vorbeşte despre întreg Israelul. Vedem în cuvintele sale puterea lui Dumnezeu care se desăvârşeşte în slăbiciune, când omul nu mai are nici o resursă şi când toate sunt împotrivă. Acesta este momentul potrivit pentru Dumnezeu; şi pentru aceasta Îi trebuie instrumente slabe, pentru ca El să fie totul.

Să mai remarcăm un lucru şi anume faptul că nu se spune că Maria ar fi fost umplută de Duhul Sfânt; şi aceasta mi se pare că este o distincţie care o onorează. Duhul Sfânt umpluse pe Elisabeta şi pe Zaharia într-un mod excepţional; dar, deşi nu ne putem îndoi că Maria era sub influenţa Duhului Sfânt, răspunsul ei venea dintr-un efect mai interior al acţiunii acestui Duh, care era şi mai mult în relaţie cu propria ei credinţă, cu propria ei evlavie şi cu relaţiile obişnuite din inima sa faţă de Dumnezeu, formate prin această credinţă şi evlavie. Maria se exprimă în consecinţă în termeni care erau tot mai mult vocea propriilor ei sentimente. Ea mulţumea pentru bunătatea şi favoarea al căror obiect era, ea de condiţie atât de joasă, şi aceasta în relaţie cu speranţele şi binecuvântările lui Israel. În toate acestea mi se pare că este o potrivire mişcătoare cu harul minunat care fusese făcut Mariei. Repet, Maria este mare atât timp cât nu este nimic; dar, fiind favorizată de Dumnezeu într-un mod fără egal, toate generaţiile o vor numi fericită. Iar în cântarea aceasta pe care o citim, evlavia Mariei şi ceea ce exprimă ea au un caracter personal, fiind un răspuns către Dumnezeu, mai degrabă decât o descoperire din partea Lui; Maria în această cântare se limitează clar la ceea ce pentru ea trebuia să fie sfera acestei evlavii, şi anume Israelul, speranţele şi promisiunile făcute acestui popor. Ea aşteaptă, aşa cum am văzut, cele mai înalte împliniri ale relaţiilor lui Dumnezeu cu Israel; dar nu depăşeşte această sferă.

Dumnezeu cunoaşte evlavia manifestată în taină

Maria rămâne trei luni lângă Elisabeta, femeia binecuvântată de Dumnezeu, mama aceluia care va fi glasul lui Dumnezeu în pustie; apoi ea se retrage pentru a-şi urma cu smerenie propria cale, pentru ca scopurile lui Dumnezeu să se împlinească. Ce poate fi mai frumos în sine decât acest tablou al discuţiilor dintre aceste femei evlavioase, necunoscute lumii, dar instrumente ale harului lui Dumnezeu pentru împlinirea planurilor Sale glorioase şi infinite prin consecinţele lor. Ele se ascund şi se mişcă într-o scenă în care nu intră nimic decât evlavia şi harul;

dar Dumnezeu este acolo, necunoscut în mijlocul lumii, cum necunoscute erau şi aceste femei, dar pregătind şi împlinind ceea ce îngerii doresc să privească deplin. Toate acestea se petrec în umbră, departe de o lume care nu-L cunoaşte pe Dumnezeu; dar inimile acestor femei evlavioase vizitate de Dumnezeu şi atinse de harul Său răspund prin evlavia lor reciprocă la aceste vizite minunate de sus. Iar harul lui Dumnezeu se reflecta într-un mod real şi liniştit în inima Mariei, care recunoştea mâna Sa, măreția Sa, şi se încredea în bunătatea Sa, supunându-se voii Sale. Este o favoare pentru noi să putem avea acces la scena aceasta de unde lumea a fost exclusă din cauza necredinței ei şi a înstrăinării ei de Dumnezeu, şi unde Dumnezeu a putut să lucreze atât de minunat.

Ioan, fiul lui Zaharia şi al Elisabetei, se naşte; Zaharia vesteşte în mod public venirea Domnului

Dar ceea ce evlavia recunoaşte în secret prin credință în acele aspecte ale vizitelor din partea lui Dumnezeu, trebuie totuşi să fie manifestat şi în fața oamenilor. Fiul lui Zaharia şi al Elisabetei se naşte, iar tatăl lui, ascultător de cuvântul îngerului, încetează de a mai fi mut (versetul 57 şi următoarele); el anunță venirea Vlăstarului lui David, a cornului mântuirii lui Israel, în casa împăratului ales, pentru a împlini toate promisiunile făcute părinților şi toate profețiile prin care Dumnezeu anunțase binecuvântarea viitoare a poporului Său. Copilul pe care Dumnezeu l-a dat lui Zaharia şi Elisabetei va merge înaintea Domnului pentru a-I pregăti calea; pentru că Fiul lui David este „Yahve care vine", potrivit promisiunilor şi cuvântului prin care Dumnezeu anunțase manifestarea gloriei Sale.

Vizitarea lui Israel de către Yahve, sărbătorită prin gura lui Zaharia, cuprinde întreaga binecuvântare a mileniului. Acest lucru stă în legătură cu prezența lui Isus pe pământ, care aduce în Persoana Sa siguranța împlinirii binecuvântărilor. Toate promisiunile sunt „Da şi Amin" în El. Toate profețiile Îl prezintă înconjurat de gloria care se va manifesta în acea vreme (mileniul), şi Îl prezintă pe El ca fiind izvorul din care vor

ţâşni aceste binecuvântări. Avraam se bucura la vederea zilei glorioase a lui Hristos – aşa lucrează întotdeauna Duhul Sfânt când este vorba de împlinirea promisiunii în putere: merge cu descrierea până la punctul culminant al efectului lucrării lui Dumnezeu. Diferența aici stă în faptul că nu mai este vorba de bucurii vestite pentru un viitor îndepărtat, viitor în care urma să Se nască un Hristos sau un Copil care să aducă aceste zile de bucurie, şi toate acestea în timpuri încă ascunse din cauza îndepărtării lor; ci Hristosul este acolo la uşă, şi într-adevăr prezența Sa este sărbătorită. Ştim că, datorită faptului că a fost respins şi fiind acum absent, împlinirea acestor lucruri este în mod obligatoriu amânată până la revenirea Sa. Dar ceea ce va împlini toate aceste lucruri este prezența Sa; toate se leagă de prezența Sa aici pe pământ.

Vom constata de asemenea că acest întâi capitol se încadrează în limitele stricte ale promisiunilor făcute lui Israel, adică părinților. Aici găsim preoții, pe Mesia, pe înainte mergătorul Acestuia, promisiunile făcute lui Avraam, legământul promisiunii şi jurământul lui Dumnezeu. Nu este vorba de lege, ci de speranța lui Israel bazată pe promisiune, pe legământ şi pe jurământul lui Dumnezeu, confirmată de profeți şi care îşi găseşte realizarea în naşterea lui Isus, Fiul lui David. Repet, nu este vorba de lege, ci de Israel sub binecuvântare, care nu se împlinise încă, bineînțeles, dar Israelul în aceste relații de credință cu Dumnezeul care urma să împlinească toate aceste lucruri. Oricum, nu este vorba decât de Dumnezeul lui Israel, de lucrurile care se petreceau prin har numai între El şi poporul Său.

Capitolul 2

Împăratul păgân al lumii se află în țara lui Emanuel; autoritatea şi gloria imperială ca instrumente în mâna lui dumnezeu

Aici scena se schimbă. Ieşind din cadrul relațiilor de har dintre Dumnezeu şi Israel, suntem plasați mai întâi în fața

împăratului păgân al acestei lumi, căpetenia ultimei împărăţii vestită de Daniel, exercitând puterea sa asupra ţării lui Emanuel şi asupra poporului lui Dumnezeu, ca şi cum Dumnezeu nu ar fi recunoscut acest popor. Totuşi, asistăm la naşterea Fiului lui David, „Emanuel" Însuşi; însă acest eveniment se împlineşte din punct de vedere al circumstanţelor exterioare sub puterea căpeteniei fiarei, sub un imperiu păgân. Ce stări ciudate de lucruri produce păcatul! Şi cum reiese aici destul de clar consecinţa păcatului tocmai prin arătarea harului şi a intervenţiei lui Dumnezeu! Mai sunt însă şi alte situaţii la care merită să privim cu atenţie şi care se raportează la misiunea lui Isus în mijlocul acestei stări de lucruri. Când este vorba de interesele şi de gloria lui Isus, toată puterea aceasta care guvernează fără temere de Dumnezeu, această putere care domină căutând propria ei glorie acolo unde ar fi trebuit să domine Hristos, toată această glorie imperială nu este decât un instrument în mâinile lui Dumnezeu, pentru împlinirea planurilor Sale. În aspectele vieţii publice din acea vreme, pe care Scriptura ni le descrie, îl vedem pe împăratul roman exercitând o putere despotică şi păgână acolo unde ar fi trebuit să fie tronul lui Dumnezeu şi unde ar fi fost cu adevărat tronul acesta dacă păcatul poporului n-ar fi făcut imposibilă aşezarea acestui tron de domnie în „sfânta cetate". Împăratul doreşte ca toată populaţia să fie înregistrată şi fiecare merge în cetatea sa. Puterea pământească se manifestă printr-un act care dovedeşte supremaţia ei asupra acelora care (ca popor al lui Dumnezeu) ar fi trebuit să fie liberi de orice guvernare afară de cea a Dumnezeului lor, guvernare care constituia gloria lor; acest act al înscrierii dovedeşte prin caracterul său completa degradare şi supunere în care se afla acest popor: ei sunt, datorită păcatelor lor, robi ai păgânilor atât cu trupurile cât şi cu bunurile lor[1]; dar acest act pe de altă parte nu face decât să împlinească planul admirabil al lui Dumnezeu, şi anume ca Împăratul Eliberator să Se nască în această cetate în care potrivit mărturiei lui Dumnezeu trebuia să aibă loc naşterea

[1] Neemia 9.36-37.

Sa. Şi, mai mult decât atât, această Persoană divină care trebuia să facă să izbucnească bucuria şi laudele cerului, S-a născut în mijlocul oamenilor, fiind El Însuşi un copil în lumea aceasta.

Recensământul poruncit aici de Cezar August este cu atât mai remarcabil cu cât, odată îndeplinit planul lui Dumnezeu, recensământul în sine nu s-a desfăşurat decât mai târziu, sub guvernarea lui Quirinius[1].

Starea de lucruri pe care o întâlnim aici în Israel şi în lume se referă deci la supremația națiunilor şi la absența tronului lui Dumnezeu. Fiul Omului, Mântuitorul, Dumnezeu manifestat în trup, vine pentru a-Şi ocupa locul, un loc pe care numai harul l-a putut găsi şi numai prin har a putut să ocupe un astfel de loc într-o lume care nu-L cunoştea.

Fiul lui Dumnezeu, născut în această lume, nu găseşte nici un loc în ea

Fiul lui Dumnezeu S-a născut în lumea aceasta, dar nu găseşte loc în mijlocul ei. Lumea, pe de altă parte, este la ea acasă, sau cel puțin găseşte în resursele omeneşti un loc la han; Fiul lui Dumnezeu nu găseşte loc decât în iesle. Să fie oare lipsită de motiv această descriere pe care o face aici Duhul Sfânt? Cu siguranță, nu. În această lume nu este loc nici pentru Dumnezeu, nici pentru ceea ce este din Dumnezeu; dar dragostea care L-a adus pe Dumnezeu aici jos, pe pământ, este cu atât mai desăvârşită. Isus Şi-a început viața într-o iesle şi o va termina pe cruce; iar în timpul vieții Sale nu va avea un loc unde să-Şi plece capul.

---

[1] Nu mă îndoiesc că traducerea corectă a textului acestuia este: „Recensământul însuşi n-a avut loc decât când Quirinius era guvernator al Siriei" sau dacă vreți: „a avut loc întâia dată când Quirinius...". Duhul Sfânt descrie această împrejurare pentru a scoate în evidență faptul că, odată împlinit planul lui Dumnezeu, decretul împăratului urma din punct de vedere istoric să se împlinească mai târziu. Acest pasaj, care pentru mine este simplu şi clar în ceea ce priveşte textul, a dat naştere la multe discuții.

În lume, Fiul lui Dumnezeu apare ca un copil participând la toată slăbiciunea şi la toate împrejurările vieţii omeneşti[1]. Dar dacă Dumnezeu intră în lume şi o iesle Îl primeşte în această natură pe care a luat-o prin har, îngerii se ocupă de acest eveniment de care depinde soarta întregului univers şi împlinirea tuturor planurilor lui Dumnezeu; pentru că Dumnezeu alege lucrurile slabe, pentru a nimici pe cele puternice. Acest Copilaş sărac este obiectul tuturor planurilor lui Dumnezeu, Susţinătorul şi Moştenitorul întregii creaţii, Mântuitorul tuturor celor care vor moşteni viaţa şi gloria eternă. Câţiva oameni sărmani care se achitau cu credincioşie de greaua lor misiune departe de activităţile pline de griji ale unei lumi ambiţioase şi păcătoase, primesc cei dintâi vestea prezenţei Domnului pe pământ. Dumnezeul lui Israel nu-i căuta pe cei mari din poporul Său, ci avea în vedere pe sărmanii turmei.

Două lucruri se prezintă aici: îngerul care vine şi anunţă păstorilor din Iudeea împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu faţă de Israel; şi corul îngerilor care, în laudele lor cereşti, sărbătoresc semnificaţia reală a acestui eveniment minunat.

„Astăzi în cetatea lui David vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul“ (versetul 11), spune mesagerul ceresc către sărmanii păstori pe care îi vizitează. Aceasta era o veste bună pentru ei şi pentru tot poporul.

Plinătatea, suveranitatea şi perfecţiunea harului lui dumnezeu puse în evidenţă de către păcat

Dar naşterea Fiului Omului, a lui Dumnezeu manifestat în trup şi împlinirea acestei întrupări aveau un înţeles cu mult mai înalt. Faptul că acest Copilaş era atât de necunoscut şi părea lăsat în voia sorţii, omeneşte vorbind, avea un înţeles care, pentru fiinţele inteligente cereşti, pentru mulţimea armatelor cereşti ale căror laude izbucnesc odată cu declaraţia făcută de

[1] Adică Se naşte ca un copilaş. N-a apărut ca primul Adam, ieşind în toată perfecţiunea din mâinile lui Dumnezeu; El este Fiu al Omului şi născut din femeie, ceea ce Adam n-a fost niciodată.

înger păstorilor, se rezuma astfel: „Glorie lui Dumnezeu în cele preaînalte şi pe pământ pace; şi bună plăcere (a lui Dumnezeu) în oameni!“. Aceste câteva cuvinte cuprind o asemenea întindere de gânduri, încât este dificil să te ocupi de ele pe larg într-o lucrare ca aceasta; sunt totuşi necesare câteva observaţii – mai întâi este aşa de frumos să observăm că gândul la Isus de care erau plini îngerii, exclude orice aspect care ar putea întrista inima în scena care înconjura prezenţa Sa pe pământ. Păcatul era acolo; şi în mod trist era manifestat tocmai prin locul în care a trebuit să vină pe lume acest Copilaş minunat. Dar dacă păcatul L-a aşezat într-un loc ca acesta, nu era mai puţin adevărat că harul Îl aşezase acolo; harul s-a înmulţit şi mai mult şi, *meditând la El*, gândurile sunt absorbite de binecuvântări, de căile lui Dumnezeu faţă de păcat, de Dumnezeu manifestat în Persoana lui Isus; acestea sunt lucrurile care domină inima şi care pot fi o uşurare în mijlocul unei lumi ca aceasta. Într-o astfel de stare de inimă nu se mai vede decât harul; iar păcatul nu face decât să înalţe plinătatea acestui har, dominaţia şi perfecţiunea lui. Dumnezeu, în căile Sale glorioase, şterge păcatul împotriva căruia lucrează şi pe care îl scoate astfel în evidenţă în toată diformitatea lui; dar este ceva care dă pe deasupra. Isus venit în har umple inima. Aşa se întâmplă în toate detaliile vieţii creştine; şi aceasta este adevărata sursă de putere morală, de sfinţenie şi de bucurie.

„Gloria lui Dumnezeu în cele preaînalte“ arătată în copilul născut pe pământ

Apoi, această prezenţă a lui Isus născut ca un Copil pe pământ face să reiasă mai întâi ceea ce se exprimă prin cuvintele: „Glorie lui Dumnezeu în cele preaînalte!“ Dragostea lui Dumnezeu, înţelepciunea Lui, puterea Lui pe care le-a manifestat nu când a scos universul din neant, ci când S-a ridicat deasupra răului şi a făcut din tot efectul puterii vrăjmaşului o ocazie (şi aceasta prin mijlocul slăbiciunii însăşi cu care S-a îmbrăcat) de a arăta că această putere nu era decât o neputinţă şi o nebunie în faţa a ceea ce se putea numi „slăbiciunea lui Dumnezeu“; în faţa

împlinirii planurilor Sale eterne; în fața perfecțiunii căilor Sale chiar acolo unde pătrunsese răul; în fața manifestării Lui Însuşi în mijlocul acestui rău, manifestare prin care El Se glorifică în fața îngerilor; toate aceste lucruri împreună produc laudele descrise aici. Într-un cuvânt, Dumnezeu era în aşa fel manifestat prin naşterea lui Isus, încât oştirile cerurilor, care erau bine familiarizate de mult timp cu puterea Sa, puteau să intoneze: „Glorie lui Dumnezeu în cele preaînalte!". Şi orice voce se alătura celebrării acestor laude. Ce dragoste este aceasta! Şi Dumnezeu este dragoste! Ce gând absolut divin este acesta: Dumnezeu a devenit om! Ce supremație a binelui asupra răului! Cu ce înțelepciune Se apropia Dumnezeu de inima omului, pentru a o aduce înapoi la El! Ce potrivită adresare față de om! Cum rămâne neatinsă sfințenia lui Dumnezeu! Ce apropiere de inima omului, ce participare la nevoile lui, cum ia parte Dumnezeu la starea în care se găsea omul! Dar mai presus de toate, Dumnezeu deasupra răului în har şi vizitând prin acest har o lume întinată, pentru a Se face cunoscut aşa cum nu mai fusese cunoscut niciodată!

„Pace pe pământ"; Isus este garantul împlinirii promisiunilor

Prezența Aceluia care era manifestarea lui Dumnezeu pe pământ are în al doilea rând ca efect faptul că „pacea" va fi pe pământ. În momentul în care va fi respins, Numele Său va fi un semn de împotrivire, dar corul ceresc este preocupat de faptul prezenței Sale şi de rezultatul pe care îl va avea această prezență când îşi va produce efectul, prezență considerată în roadele ei, în consecințele ei binecuvântate şi fericite pe care le celebrează acest cor ceresc. Răul va dispărea; introducerea dragostei perfecte va îndepărta orice vrăjmăşie: Isus, puternic în dragoste, va domina şi va transfera caracterul sub care a venit în această lume întregii scene care Îl va înconjura atunci, lumii în care S-a născut, aşa încât aceasta să fie potrivit inimii Sale, El

care Îşi găsea bucuria în acest caracter (Proverbe 8.31)[1]. Vedeți, în termeni mai rezumativi şi Psalmul 85.10-11. Mijloacele prin care se vor împlini binecuvântările, şi anume răscumpărarea, nimicirea puterii lui Satan, împăcarea omului cu Dumnezeu prin credință şi reconcilierea tuturor lucrurilor în ceruri şi pe pământ, nu apar aici. Toate acestea depindeau de prezența şi de Persoana Aceluia care Se născuse: totul era cuprins în El. Starea de binecuvântare vestită de corul îngeresc lua ființă odată cu naşterea acestui Copil. Când această binecuvântare este oferită omului pe principiul responsabilității lui, omul se dovedeşte incapabil de a profita de ea; şi toată această binecuvântare cuprinsă în prezența Domnului nu se poate manifesta; ba mai mult, poziția în care se găseşte omul este agravată. Dar, pentru cel care se ataşează de Persoana Domnului Isus, toate consecințele binecuvântate ale prezenței Sale vor decurge în mod necesar. În fond, era vorba de intervenția lui Dumnezeu pentru împlinirea planurilor dragostei Sale, planuri întocmite mai dinainte, ale bunei Sale plăceri. Şi, odată ce Isus Se află în această scenă, consecința nu poate să nu apară, deşi există, aşa cum vedem, o întrerupere a împlinirii ei. Isus era garantul; El venise în lume; El conținea şi exprima în Persoana Sa toate aceste consecințe. Fiul lui Dumnezeu în mijlocul păcătoşilor grăia pentru cine avea priceperea spirituală: „Pace pe pământ!“

[1] Citatul ne conduce la o înțelegere atât a ceea ce se întâmpla atunci, cât şi a binecuvântării noastre; interesul special al lui Dumnezeu este în fiii oamenilor. Înțelepciunea (Hristos este înțelepciunea lui Dumnezeu) care era obiectul plăcerii Domnului în toate zilele, Se bucura în acea parte a pământului rânduită să fie locuită, înainte de creație, potrivit planurilor Sale şi a plăcerii pe care o găsea în fiii oamenilor. Întruparea Sa este o dovadă certă în această privință. În Matei Îl vedem pe Domnul luând locul alături de rămăşiță. Trinitatea este descoperită în mod desăvârşit atunci când Fiul ia acest loc ca Om, fiind uns de Duhul Sfânt. Este o minunată descoperire a căilor lui Dumnezeu.

„Buna plăcere a lui Dumnezeu în oameni"; planurile glorioase ale lui Dumnezeu împlinite în Isus

Această prezență a lui Isus pe pământ are şi un al treilea efect: „buna plăcere[1], afecțiune, a lui Dumnezeu în oameni". Lucrurile erau foarte simple: din moment ce Isus era un om, El nu a devenit înger, ci om, ca sămânța lui Avraam; oamenii erau deci obiecte ale harului Său infinit. Era o mărturie glorioasă despre faptul că dragostea şi buna plăcere ale lui Dumnezeu se concentrau asupra acestei rase sărmane, în mijlocul căreia, oricât de îndepărtată era ea de El, dorea totuşi să-Şi împlinească toate planurile Sale glorioase. În Ioan 1, „viața era lumina *oamenilor*". Într-un cuvânt, era puterea lui Dumnezeu prezentă în har în Persoana Fiului lui Dumnezeu luând parte la natura acelora care se îndepărtaseră de El şi interesându-Se de soarta lor şi făcând tocmai din aceste ființe sfera de împlinire a tuturor planurilor Sale, a manifestării, față de toate făpturile, a harului Său şi a naturii Sale desăvârşite. Ce poziție pentru om! Pentru că în om aveau să se împlinească toate acestea. Tot universul trebuia să vadă în om şi în ceea ce Dumnezeu era pentru om, ce este Dumnezeu în El Însuşi, rodul tuturor planurilor Sale glorioase, ca şi odihna sa desăvârşită în prezența Lui şi potrivit naturii Sale, care este dragoste.

Iată ce implica naşterea acestui Copil de care nu ținea seama nimeni, dar care era subiectul natural şi minunat al laudelor sfinților locuitori ai cerului, ale acestor mulțimi de oşti cereşti cărora Dumnezeu le făcuse cunoscut acest eveniment. „Şi a fost că, după ce îngerii au plecat de la ei în cer, păstorii au zis unii către alții: «Să mergem deci până la Betleem şi să vedem lucrul acesta care a avut loc, pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut»" (versetul 15). În aceşti simpli israeliți credința era la lucru; ea îşi găsea bucuria în binecuvântarea care se împlinea înaintea ochilor lor şi care dădea o realitate vie acestui har

[1] Este acelaşi cuvânt folosit şi despre Hristos: „în care Mi-am găsit *plăcerea*". Este frumos să vedem aceste ființe cereşti cum celebrează fără nici un fel de gelozie înălțarea unei alte rase până la acest loc glorios, prin întruparea Cuvântului. Toate acestea erau spre gloria lui Dumnezeu şi aceasta pentru ei era de ajuns. Cât de frumos!

pe care Dumnezeu li-l acordase, vestindu-le tocmai această binecuvântare. Expresia „cuvântul care le-a fost spus“, îşi adaugă mărturia ei de har la tot ceea ce înseamnă bucuria noastră prin bunătatea lui Dumnezeu.

Numele copilului; circumcizia sa potrivit legii; sărăcia Mariei

Copilul primeşte numele Isus în ziua circumciziei Sale, potrivit obiceiurilor iudaice (vezi capitolul 1.59), dar în conformitate cu planurile şi revelaţiile lui Dumnezeu comunicate de îngerii puterii Lui. În rest toate se împlinesc după lege; pentru că istoric ne găsim tot în raport cu Israel. Cel ce era născut din femeie „este venit sub lege“ (Galateni 4.4).

Starea de sărăcie în care Isus a venit pe lume se poate observa din jertfa adusă pentru curăţirea mamei Sale. „Şi când s-au împlinit zilele pentru curăţirea lor, după legea lui Moise, L-au dus la Ierusalim să-L înfăţişeze Domnului, după cum este scris în legea Domnului: „Orice întâi născut de parte bărbătească se va numi sfânt pentru Domnul“, şi ca să aducă jertfă după cum este scris în legea Domnului: o pereche de turturele sau doi pui de porumbel“ (versetele 22-24).

Copilul este recunoscut de către rămăşiţa credincioasă

Dar aici Duhul Sfânt scoate în evidenţă un alt aspect, deşi Cel care ocaziona această prezentare ar fi putut în aparenţă să treacă neobservat. Isus este recunoscut de rămăşiţa credincioasă a lui Israel, în care Duhul Sfânt lucrase, şi devine o piatră de încercare pentru orice suflet din Israel. Rămăşiţa credincioasă era învăţată de Duhul Sfânt, adică era condusă prin har şi în felul acesta luminată cu lumina lui Dumnezeu, de aceea ei îşi luaseră adevărata lor poziţie şi starea lor era aceasta: aveau conştienţa mizeriei şi a ruinei lui Israel, dar sperau în Dumnezeul lui Israel şi în credincioşia Sa desăvârşită pentru mângâierea poporului Său; iar Dumnezeu era cu această rămăşiţă. Acelora care contau astfel pe bunătatea Lui, El le-a făcut cunoscută venirea Răscumpărătorului lui Israel, care

fusese promis şi care trebuia să fie împlinirea acestei bunătăţi faţă de popor (versetul 25 şi următoarele).

Astfel, în prezenţa dominaţiei naţiunilor şi a nelegiuirii unui popor care se adâncea tot mai mult în rău, rămăşiţa care contează pe Dumnezeu nu pierde lucrurile care aparţineau de fapt lui Israel prin promisiune şi pe care le-am văzut în capitolul anterior. În contextul stării nenorocite a poporului exista totuşi o mângâiere şi anume ceea ce promisiunea şi profeţia vestiseră în privinţa gloriei lui Israel.

Descoperirea făcută lui Simeon; caracterul întreit al laudei sale

Duhul Sfânt îl înştiinţase pe Simeon că nu va muri până nu va vedea pe Hristosul Domnului; iată mângâierea sa, şi ea era mare; ea se cuprindea în Persoana lui Isus Mântuitorul, fără să intre în detaliu cu privire la modul sau timpul în care se va împlini izbăvirea lui Israel. Simeon iubea pe Israel şi putea să plece în pace din moment ce Dumnezeu binecuvânta Israelul acesta potrivit dorinţelor credinţei lui. Bucuria credinţei se opreşte la Domnul şi la poporul Său, dar vede în această relaţie toată întinderea binecuvântărilor cuprinsă în ea şi care pot aduce o bucurie reală. Mântuirea, izbăvirea lui Dumnezeu venise în Hristos; iar prezenţa lui Hristos avea în vedere aducerea în lumină a naţiunilor care erau până atunci ascunse în umbra ignoranţei, fără revelaţia lui Dumnezeu, şi avea de asemenea în vedere gloria lui Israel, poporul lui Dumnezeu. Ceea ce Duhul Sfânt spune aici prin gura lui Simeon este expresia rezultatului guvernării lui Dumnezeu prin Hristos, şi anume starea din Împărăţia de o mie de ani. Dar în momentul în care Duhul descoperă acestui slujitor evlavios şi credincios al lui Dumnezeu viitorul care depindea de prezenţa Fiului lui Dumnezeu, îi descoperă în acelaşi timp faptul că avea tocmai pe acest Mântuitor în propriile sale braţe, dându-i astfel o pace prezentă şi o asemenea conştienţă a favorii lui Dumnezeu, încât moartea nu mai constituia o teamă pentru el. Nu era vorba aici de cunoaşterea lucrării Domnului Isus descoperită unei conştiinţe

iluminate şi convinse; ci era împlinirea promisiunilor făcute lui Israel, prezența Mântuitorului în mijlocul lor şi dovada favorii lui Dumnezeu, în aşa fel încât pacea care curge din toate acestea umplea inima lui Simeon. Pentru el trei lucruri ieşeau în evidență: profeția care vestea venirea lui Hristos, prezența lui Hristos acolo, şi efectul prezenței Sale asupra întregii lumi. Aici suntem în legătură cu rămăşița lui Israel şi prin urmare nu găsim nimic despre Adunare şi lucrurile cereşti propriu-zise. Mai târziu vom vedea respingerea Aceluia care este subiectul acestor mărturii. Însă ceea ce ne este prezentat aici în această parte a Evangheliei este tot ce aparține rămăşiței credincioase şi anume binecuvântările care decurg pentru ei din prezența lui Isus. *Lucrarea* Domnului nu este subiectul despre care ne vorbeşte Duhul Sfânt în pasajul acesta.

Mărturia lui Simeon în Israel cu privire la mesia

Ce frumos tablou şi ce frumoasă mărturie dată despre acest Copil, în felul în care Duhul Sfânt umple inima acestui om sfânt la sfârşitul vieții sale pământeşti! Şi observați care erau comunicările Duhului Sfânt față de rămăşița cea slabă, necunoscută în mijlocul întunericului care învăluia poporul. Cât de plăcut este în acelaşi timp să gândeşti că multe dintre aceste suflete pline de har şi de comuniune cu Domnul au înflorit în ascuns, necunoscute oamenilor, dar bine cunoscute şi prețuite de Dumnezeu; sufletele acestea care au apărut şi au ieşit din locul lor retras, potrivit voii Sale, pentru a da mărturie despre Hristos, se bucurau ele însele – şi ele vorbesc într-un fel atât de plăcut inimilor noastre, despre o lucrare a lui Dumnezeu care se făcea în ciuda a tot ceea ce îl preocupa pe om şi care se împlinea dincolo de scena dureroasă şi plină de amărăciune care se desfăşura în lumea aceasta! Dar mărturia lui Simeon, acest om sfânt al lui Dumnezeu, era mai mult decât expresia gândurilor profund interesate care îi umpluseră inima ca rod a legăturii lui cu Dumnezeu. Această cunoaştere a lui Hristos şi a gândurilor lui Dumnezeu cu privire la El, care se desfăşoară în secret între Dumnezeu şi sufletul lui, îi dau înțelegere asupra

efectului produs de manifestarea Sa în lume. Duhul vorbeşte despre rezultatul acesta prin gura lui Simeon. În versetul 32 era prezentată, din aceeaşi sursă de inspiraţie şi prin acelaşi mijloc de transmitere al Duhului Sfânt, declaraţia împlinirii sigure a planurilor lui Dumnezeu în Mesia, alături de bucuria inimii lui Simeon; în versetul 34 este efectul prezentării lui Isus ca Mesia al lui Israel aici jos. Oricât de mare ar fi fost puterea lui Dumnezeu în Hristos pentru binecuvântare, El punea totuşi la încercare inima omului. Hristosul avea să fie în felul acesta, descoperind gândurile multora, o ocazie de căderе pentru mulţi, dar şi modul de a ridica pe mulţi din starea lor de coborâre şi de degradare; pentru că El era Lumină în El Însuşi şi gândurile multor inimi aveau să fie descoperite din moment ce El Însuşi a coborât în lumea aceasta plină de mândrie. Maria însăşi, deşi era mama lui Mesia, îşi va vedea sufletul străpuns de o sabie; pentru că Fiul ei urma să fie respins, iar aceste relaţii naturale ale lui Mesia cu poporul aveau să fie rupte şi nerecunoscute. Astfel deci, împotrivirea păcătoşilor faţă de Domnul descoperea ceea ce se găsea în inimile lor, dorinţele, voinţa, ambiţia lor, indiferent de aparenţa de evlavie care putea să ascundă toate acestea. Aşa era mărturia dată pentru Hristos în Israel, potrivit lucrării Duhului lui Dumnezeu în rămăşiţă, în mijlocul mizeriei şi robiei poporului: în Persoana Lui se cuprindea împlinirea deplină a planurilor lui Dumnezeu faţă de Israel şi faţă de lume prin Israel, pentru bucuria inimii rămăşiţei credincioase care nădăjduise în promisiunile Lui, dar care în acest moment punea la încercare orice inimă prin intermediul unui Mesia care avea să fie un semn care va stârni împotrivire. Planurile lui Dumnezeu şi inima omului au fost descoperite în El.

Profeţia lui Maleahi despre rămăşiţa ascunsă a lui dumnezeu

Maleahi spusese că cei care se tem de Domnul în timpuri grele, în care cei mândri erau priviţi ca fericiţi, aceşti credincioşi au vorbit adesea unul cu altul (Maleahi 3.15-16); acest timp sosise

cu adevărat în Israel. De la Maleahi până la naşterea lui Isus, Israel n-a făcut altceva decât să treacă de la starea de ruină spirituală la cea de mândrie, care începea să se observe chiar din timpul profetului; dar ceea ce spune Maleahi despre cei din rămăşiță, „au vorbit unul cu altul", se împlinea de asemenea. Vedem cum ei se cunosc unul pe altul în acest tabloul minunat al poporului lui Dumnezeu. Ana „vorbea despre Isus tuturor celor care aşteptau răscumpărarea în Ierusalim" (versetul 38). Ea apare aici, ca o văduvă sfântă care nu părăsea templul şi care, conştientă de mizeria Israelului, stăruia înaintea tronului lui Dumnezeu cu o inimă de văduvă, pentru o națiune care nu mai avea pe Dumnezeu ca soț, națiune care era văduvă ca şi ea. Ana iese pentru a vesti, tuturor celor care cântăreau aceste lucruri, faptul că Domnul vizitase templul Său. Ei aşteptau izbăvirea în Ierusalim, iar Eliberatorul necunoscut de oameni Se afla acolo. Ce subiect de bucurie pentru această rămăşiță neînsemnată! Ce răspuns la credința lor!

Întoarcerea la Nazaret; ascultarea perfectă a Domnului

Privind mai îndeaproape vom găsi că Ierusalimul nu era totuşi locul unde Dumnezeu vizita rămăşița poporului Său, ci era mai degrabă cetatea în care se găsea mândria celor care spuneau: „Templul Domnului, templul Domnului..." (Ieremia 7.4). Iosif şi Maria, după ce au împlinit ceea ce cerea legea, şi-au luat locul alături de Domnul Isus, în acel ținut disprețuit al cărui nume avea să-l poarte, în acele regiuni în care rămăşița, cei sărmani din turmă trăiau fără să iasă în evidență, în ținuturile acelea în care mărturia lui Dumnezeu vestise apariția luminii (Isaia 9.1-2). Copilăria Sa se desfăşoară în cadrul împlinirii fizice şi intelectuale a naturii cu adevărat umane pe care o luase. Simplă şi prețioasă mărturie! Dar când soseşte momentul ca El să discute cu oamenii, apare clar conştiența relației Sale cu Tatăl. Această umanitate şi relația Sa cu Tatăl se găsesc reunite în ceea ce ni se descrie la sfârşitul capitolului. În dezvoltarea umanității Sale Se manifestă în acelaşi timp Fiul lui Dumnezeu pe pământ. Iosif şi Maria care, mirându-se de tot ceea ce I

se întâmpla, nu cunoşteau de fapt gloria Sa într-o manieră completă prin credinţă, Îl ceartă pe Copil potrivit poziţiei în care Domnul Se afla faţă de ei (de fapt Iosif nu era deloc tatăl Său). Iar aceasta face loc manifestării unui alt caracter de perfecţiune al Domnului Isus. Dacă era Fiul lui Dumnezeu şi avea toată conştienţa acestui lucru, El era totuşi om ascultător întotdeauna şi în esenţă desăvârşit şi fără păcat; El era Copil ascultător, deşi trăia de altfel sentimentul unei relaţii care în ea însăşi nu semăna cu relaţia normală de supunere faţă de părinţii omeneşti. Conştienţa uneia dintre relaţii nu dăuna cu nimic perfecţiunii Sale în cealaltă: faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu asigura perfecţiunea Sa ca om şi copil pe pământ.

Relaţia domnului cu tatăl său

Dar mai este un lucru important de remarcat aici şi anume că această perfecţiune nu ţinea de faptul de a fi uns cu Duhul Sfânt. El a împlinit lucrarea Sa publică potrivit puterii şi perfecţiunii acestei ungeri, fără îndoială; dar relaţia Sa cu Tatăl ţinea de însăşi Persoana Sa. Era o relaţie permanentă între El şi Tatăl, despre care avea o conştienţă deplină, indiferent care ar fi fost modul sau forma manifestării publice şi puterea lucrării Sale. El era tot ceea ce trebuie să fie un copil, dar Fiul lui Dumnezeu era Cel care era astfel. Relaţia Sa cu Tatăl era Îi era la fel de bine cunoscută, aşa cum ascultarea Sa faţă de Iosif şi de mama Sa era frumoasă, potrivită şi perfectă.

Încheiem astfel această istorisire mişcătoare şi divină a naşterii şi a primelor zile ale Mântuitorului divin, Fiul Omului; istorisire care dată de Dumnezeu poartă amprenta harului care ne-a transmis-o şi care a fost manifestat prin lucrurile despre care ea vorbeşte. Este imposibil să găseşti ceva care să fie mai profund interesant decât aceasta. De acum înainte Îl vom găsi în lucrarea şi în viaţa Sa publică respins de oameni, dar împlinind planurile şi lucrările lui Dumnezeu. Şi Îl vom găsi despărţit de toţi, pentru a face lucrarea aceasta potrivit puterii Duhului Sfânt care era în El fără măsură, împlinind cursul acestei vieţi pământeşti cu care nimic nu se poate

compara, viață care alături de moartea Sa – ofranda fără pată către Dumnezeu – este centrul şi mijlocul, singurul posibil, al oricărei relații a sufletelor noastre cu Dumnezeu, perfecțiunea manifestării harului Său şi temelia singurelor relații pe care Dumnezeu poate acum să le recunoască între făpturile Sale şi El Însuşi.

Capitolul 3

Împrejurările manifestării mărturiei cuvântului față de Israel

În capitolul al treilea găsim manifestarea mărturiei Cuvântului față de Israel, printr-o mărturie care anunță în acelaşi timp venirea Mântuitorului în această lume: o mărturie care nu vorbea de promisiunile făcute lui Israel şi de privilegiile sale sigure din partea lui Dumnezeu, nici despre naşterea unui Copil moştenitor al tuturor promisiunilor; în aceste împrejurări imperiul care domina lumea în timpul acela şi din care făcea parte şi teritoriul lui Israel, servea ca instrument de împlinire a cuvântului cu privire la Domnul. „În anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezar, pe când Pilat din Pont era guvernator în Iudeea şi Irod tetrarh al Galileii..." (versetele 1-2). Anii sunt numărați aici potrivit cu domnia națiunilor: Iudeea este o provincie în mâinile imperiului națiunilor, iar alte părți ale Canaanului sunt împărțite între diferiți capi subordonați acestui imperiu. Totuşi sistemul iudaic continuă; marii preoți sunt prezenți acolo pentru a indica prin numele lor anii robiei poporului față de națiuni şi în acelaşi timp pentru a păstra rânduiala, doctrina şi ceremoniile iudaice, atât cât era posibil în împrejurările în care Israel se găsea.

Mesajul lui Yahve către poporul său cu privire la faptul că el însuşi avea să vină

„În anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezar ... cuvântul a venit la Ioan, fiul lui Zaharia, în pustiu. El a mers în tot ținutul şi împrejurimile Iordanului, predicând un botez al

pocăinței spre iertarea păcatelor" (versetul 3, etc.). Cuvântul lui Dumnezeu rămâne sigur chiar şi atunci când poporul nu dăduse dovadă de credincioşie, aşa încât relațiile sale cu Dumnezeu nu se pot baza pe integritatea poporului. Atunci când, într-un cuvânt, nu mai există nici un alt mijloc posibil, Dumnezeu menține relațiile Sale în mod suveran, prin comunicărilor date prin intermediul unui profet. Însă în cazul de față, mesajul Domnului către poporul Său avea un caracter deosebit, pentru că Israel era ruinat, fiindcă Îl părăsise pe Domnul. Bunătatea lui Dumnezeu lăsase încă să existe acest popor şi-i lăsase în exterior formele închinării şi ale slujbei divine; dar scaunul de domnie al lumii era transferat națiunilor. Israelul trebuia să se pocăiască, să fie iertat şi să ia un loc nou prin venirea lui Mesia.

Mărturia lui Dumnezeu deci nu este în raport cu rânduielile Sale care existau atunci la Ierusalim (deşi cei drepți se supuneau şi acestora); de altfel nici profetul nu le cere să fie credincioşi pe terenul pe care se găseau atunci; era un glas al lui Dumnezeu în pustiu, netezind cărările, pentru ca Dumnezeu să poată veni ca din afara acestui sistem pentru cel care se pocăia şi care se pregătea pentru sosirea Lui. De asemenea, pentru că era vorba de venirea lui Yahve, gloria Sa nu ar fi putut rămâne închisă în limitele strânse ale lui Israel: „orice făptură" va vedea mântuirea lucrată de Dumnezeu (versetul 6). Dumnezeu chema sufletele să iasă prin pocăință din această stare în care se afla poporul, vestind în acelaşi timp mânia care se va abate asupra acestei națiuni răzvrătite. Dacă Dumnezeu avea să vină în mijlocul lor, El dorea realități, roade adevărate ale dreptății şi nu doar un popor cu numele; Domnul avea să-Şi ridice din nimic un popor pentru El Însuşi potrivit puterii Lui suverane, prin care El putea lucra ceea ce voia să aibă înaintea ochilor Săi. Dumnezeu venea. El dorea dreptate în ce priveşte responsabilitatea omului, pentru că era El Însuşi drept. El putea să ridice o sămânță a lui Avraam prin putere divină, şi aceasta chiar din pietre, dacă găsea potrivit să facă lucrul acesta. Prezența, venirea lui Dumnezeu Însuşi, domină aici întreaga scenă.

Apelul făcut către conştiinţa tuturor

Dar securea era *deja* „înfiptă la rădăcina pomilor" şi fiecare era judecat după roadele lui. Nu mai era suficient ca cineva să fie numit iudeu: dacă exista acest privilegiu, unde erau roadele lui? Acolo unde Dumnezeu ar fi găsit roade potrivit inimii Sale, ar fi recunoscut că pomul este bun. Ioan se adresează conştiinţei tuturor. Astfel, colectorii de taxe, urâţi de iudei pentru că erau instrumentele opresiunii fiscale a naţiunilor, şi soldaţii care executau ordinele arbitrare ale guvernatorilor păgâni sau ale regilor impuşi poporului de către romani erau îndemnaţi să facă ceea ce adevărata teamă de Dumnezeu i-ar fi învăţat, în contrast cu nelegiuirea care se practica în mod obişnuit potrivit voinţei omului. Ioan îndeamnă de asemenea mulţimile la o dragoste manifestată în practică, în timp ce poporul este în ochii lui ca o generaţie de vipere în aşteptarea mâniei lui Dumnezeu. Dar şi faţă de ei se manifestă încă harul, avertizându-i cu privire la judecata care era la uşă.

Sumarul versetelor 3-17 din capitolul 3

În versetele 3-14 avem deci două lucruri: în versetele 3-6, poziţia lui Ioan vizavi de poporul ca atare, având ca fundal gândul acesta că Dumnezeu Însuşi are să vină; în versetele 7-14, chemarea lui Ioan adresată conştiinţei individuale, făcându-i să înţeleagă (versetele 7-9) că înaintea prezenţei Dumnezeului Drept şi Sfânt, privilegiile oficiale ale poporului nu reprezentau în nici un fel un adăpost; ascunderea în spatele acestor privilegii nu făcea decât să atragă asupra lor mânia, pentru că poporul era sub judecată şi expus mâniei lui Dumnezeu. În versetul 10, Ioan intră în detalii, apoi, în versetele 15-17 este discutată mai ales chestiunea privitoare la Mesia.

Dumnezeu însuşi venea

În rest, aşa cum am spus, marele subiect al pasajului acestuia, marele adevăr care străluceşte în ochii poporului, mărturia lui Ioan Botezătorul, este că *Dumnezeu Însuşi* avea să vină. Omul trebuia să se pocăiască. Privilegiile date în perioade istorice

anterioare ca mijloace pentru binecuvântare, nu puteau fi invocate împotriva naturii şi dreptăţii Celui care venea, şi nu reuşeau nici să distrugă forţa prin care El putea să-Şi creeze un popor potrivit inimii Sale. Totuşi era încă deschisă uşa pocăinţei potrivit credincioşiei lui Dumnezeu faţă de un popor pe care El îl iubea.

Exista o lucrare specială pentru Mesia, potrivit planurilor înţelepciunii şi harului lui Dumnezeu. „El va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc" (versetul 16), adică El va introduce puterea şi judecata care îndepărtează răul, Duhul Sfânt îndepărtând răul printr-o putere care acţionează în sfinţenie şi în binecuvântare, focul fiind simbol al acestei judecăţi care consumă şi nimiceşte ceea ce se opune voinţei lui Dumnezeu.

Hristosul botează cu Duhul Sfânt: nu este numai o înnoire a dorinţelor, ci este puterea cu care harul acţionează în mijlocul răului; El botează cu foc: aceasta este judecata care consumă răul. Apoi această judecată este aplicată lui Israel, care este ţarina Lui. Hristos va pune grâul la loc sigur, iar pleava va fi arsă de judecată.

Sfârşitul mărturiei lui Ioan; începutul identificării domnului cu poporul său

Dar Ioan este închis spre a fi judecat de regele de atunci al poporului. Aceasta ni se spune nu ca şi cum evenimentul ar avea loc istoric în momentul respectiv al descrierii Evangheliei, ci Duhul lui Dumnezeu vrea să arate sfârşitul mărturiei lui Ioan din punct de vedere moral, pentru a începe descrierea vieţii lui Isus, Fiul Omului, dar născut Fiu al lui Dumnezeu în această lume.

Această istorie începe cu versetul 21; şi în ce manieră surprinzătoare şi plină de har! Dumnezeu chemase prin Ioan Botezătorul poporul Său la pocăinţă; şi cei care au ascultat cuvântul lui, au venit să fie botezaţi de el: era primul semn al vieţii şi al ascultării. Şi tot poporul fiind botezat, Isus, perfect în viaţă şi în ascultare, vine în har pentru rămăşiţa poporului Său; El Îşi ia locul împreună cu rămăşiţa, este botezat cu

botezul lui Ioan, aşa cum erau şi cei din rămăşiță. Mărturie mişcătoare şi minunată! Isus nu iubeşte de departe, şi nu este numai Cel care iartă; El vine pentru a Se aşeza prin har acolo unde păcatul condusese pe poporul Său. Era un loc luat sub influența sentimentului că duhul de pocăință şi care dădea viață din partea lui Dumnezeu era asupra acestui popor. Isus Îşi conduce poporul prin har, însă îi însoțeşte acolo unde ei merg. El ia locul împreună cu ei în toate greutățile drumului şi merge să întâmpine toate piedicile care s-ar aşeza în cale, identificându-Se realmente cu rămăşița sărmană, cu „cei aleşi de pe pământ în care Îşi găsea plăcerea", numindu-L pe Yahve Domnul Său, smerindu-Se pe Sine şi spunând că bunătatea Sa nu se ridica până la bunătatea Domnului (Yahve) (Psalmul 16.2-3). Identificându-Se astfel cu ai Săi în mărturisirea lor, Domnul nu ia locul Său veşnic, ci locul de smerire, manifestându-Şi perfecțiunea în contextul poziției până la care coborâse, o perfecțiune însă care recunoştea existența în lume a păcatului; pentru că într-adevăr, păcatul exista şi rămăşița a trebuit să simtă aceasta întorcându-se la Dumnezeu. Acest sentiment era începutul unor manifestări pozitive, şi totodată începutul lucrării harului şi a Duhului în această rămăşiță. În acest context Isus Îşi ia locul alături de ei pentru a merge până la capăt. În Hristos, oricât de umil era harul, era acel har care se desăvârşea prin dreptate, pentru că în El era dragostea şi ascultarea, precum şi umblarea prin care El glorifica pe Tatăl Său. El a intrat, în felul acesta, pe uşă.

Cerul se deschide la vederea harului şi perfecțiunii lui Isus

Isus, deci, luând poziția aceasta de smerire pe care o cerea starea poporului preaiubit şi în care harul Îl aşeza, Se găsea în poziția împlinirii dreptății şi a oricărei bune plăceri a Tatălui, al Cărui Obiect devenea în felul acesta. Tatăl putea să-L recunoască, ca fiind Acela care satisface inima Sa exact în locul unde se găsea păcatul (şi în acelaşi timp unde se găseau şi obiectele harului Său), în aşa fel încât El putea să dea curs liber acestui har. Crucea era deplina împlinire a acestei lucrări

de har, în care Isus S-a identificat cu ai Săi, pentru a purta toate consecințele stării lor. Este o diferență, într-adevăr, între cruce şi identificarea cu ai Săi în viața Sa de dragoste, şi ar fi bine să spunem un cuvânt cu privire la această diferență vorbind puțin despre ispitirea Domnului; dar principiul este acelaşi în ambele situații. Hristos era aici *cu* rămăşița şi nu Se afla ca Înlocuitor *pentru* ei, ca Substitut pentru ispăşirea păcatelor. Dar Cel care era obiectul desfătării Tatălui luase un loc prin har, cu poporul Său, în timp ce acesta îşi mărturisea păcatele înaintea lui Dumnezeu[1], având încă păcatele asupra lui, din punct de vedere exterior, în timp ce din punct de vedere moral era afară din ele; iar lucrul care îl făcea capabil să le mărturisească era chiar înnoirea inimii pe care Dumnezeu o lucrase în el. Fără această mărturisire a păcatelor, Domnul n-ar fi putut fi alături de ei, decât ca un martor al harului viitor.

Isus, luând locul acesta şi rugându-Se, ocupă locul omului evlavios dependent de Dumnezeu; şi inima Lui Se îndreaptă spre Dumnezeu (încă o expresie a perfecțiunii în această poziție pe care o are!), iar cerul se deschide deasupra Lui. Prin botez, El lua locul cu rămăşița; rugându-Se, Îşi dovedea perfecțiunea în propriile Sale relații cu Dumnezeu, în locul pe care îl luase astfel. El demonstrează perfecțiunea umanității Sale aici pe pământ prin dependența de Dumnezeu şi prin mişcarea de inimă spre Dumnezeu ca primul lucru care reiese din această umanitate perfectă; este ca să spunem aşa, expresia propriei Sale existențe; existența în această situație, în aceste împrejurări ale omului Isus în relațiile Sale cu Dumnezeu. Astfel se poate deschide cerul; şi remarcați, nu este vorba de deschiderea cerului pentru a căuta pe unul care s-a îndepărtat de Dumnezeu, nici harul care deschide inima pentru a ajunge la conştiența acestei îndepărtări; ci harul şi perfecțiunea lui Isus *fac* să se deschidă

[1] El lua acest loc în mijlocul rămăşiței credincioase împreună cu ei, în acel act care îi distingea de cei care nu se pocăiau; acest loc fiind cel care se potrivea întregului popor, primul act al vieții spirituale. Rămăşița care înconjura pe Ioan reprezenta pe adevăraţii iudei care îşi luau adevăratul loc înaintea lui Dumnezeu. Acolo intră Hristos alături sau împreună cu ei.

cerul, cum este spus: „*De aceea* Tatăl Mă iubeşte, pentru că Îmi dau viaţa“ (Ioan 10.17). Astfel deci, perfecţiunea autentică a Domnului Isus[1] este motivul pentru care cerul se deschide. Odată ce acest principiu al împăcării este introdus, observaţi de asemenea faptul că cerul şi pământul nu mai sunt atât de îndepărtate unul de altul. Este adevărat că până după moartea lui Isus, această relaţie de pace şi de comuniune a trebuit să se concentreze doar asupra Persoanei Lui; dar faptul că relaţia aceasta era întemeiată în El Însuşi, conţinea toate consecinţele preţioase care decurg din aceasta pentru noi. Apropierea dintre cer şi om era stabilită în har, deşi nu putea atunci să se extindă mai mult; pentru că bobul de grâu a trebuit să rămână singur, până ce avea să cadă pe pământ şi să moară. Totuşi îngerii, aşa cum am văzut, au putut spune: „pace pe pământ şi bună plăcere − a lui Dumnezeu − în oameni“; şi vedem îngerii împreună cu păstorii şi oştirea cerească, în văzul şi în auzul întregului pământ lăudând pe Dumnezeu pentru ceea ce s-a întâmplat; însă aici cerul se deschide deasupra Omului şi Duhul Sfânt coboară în mod văzut asupra Lui.

Să examinăm acum semnificaţia profundă a acestui lucru. Hristos a luat locul împreună cu rămăşiţa în starea ei slabă şi smerită. Dar a făcut aceasta împlinind toată dreptatea. Favoarea perfectă a Tatălui se odihnea asupra Lui şi Duhul Sfânt vine să-L ungă şi să-L pecetluiască cu prezenţa şi puterea Sa. Fiu al lui Dumnezeu, Om în această lume, acesta este Isus asupra Căruia se deschid cerurile şi toată afecţiunea lor se concentrează asupra Lui şi asupra alor Săi în El[2]. Primul pas pe

---

[1] Observaţi aici faptul că Hristos nu are, ca Ştefan, un obiect în ceruri asupra căruia să-Şi îndrepte privirea. El este Obiectul cerului. El *este* Obiectul lui Ştefan prin Duhul Sfânt când cerurile se deschid în faţa primului martir. Persoana Sa iese în mod clar în evidenţă, chiar când pune pe ai Săi în locul pe care El îl ocupă, sau când El Se identifică cu ei aici pe pământ. Se poate privi acest subiect mai în detaliu în Evanghelia după Matei.

[2] Nu vorbesc aici despre uniunea Adunării cu Hristos în ceruri, ci de faptul că El a luat locul cu rămăşiţa care vine la Dumnezeu prin har, adusă în această stare prin eficacitatea Cuvântului Său şi prin puterea

care îl fac aceste suflete smerite pe calea harului şi a vieţii este să-L vadă pe Isus acolo cu ele şi, dacă El este acolo, împreună cu El sunt favoarea şi bucuria Tatălui, şi prezenţa Duhului. Şi toate acestea, să nu uităm, erau asupra Lui ca om, fiind în acelaşi timp Fiul lui Dumnezeu.

Isus ca măsură a poziţiei omului acceptat înaintea lui dumnezeu

Aşa este poziţia omului acceptat înaintea lui Dumnezeu. Isus ne prezintă această poziţie ca fiind El Însuşi măsura ei, expresia ei. Ea este caracterizată prin două lucruri. Primul, că omul constituie în felul acesta plăcerea Tatălui şi că este pecetluit cu Duhul Sfânt. Al doilea, că lucrul acesta are loc în lume şi este cunoscut de cei care se bucură de el. Cerul este deschis omului, în Isus. Există această diferenţă acum deja notată cu privire la poziţia noastră actuală, faţă de ceea ce a fost Domnul Isus pe pământ, şi anume faptul că prin Duhul Sfânt noi privim în cer unde este Isus. Însă, aici pe pământ ocupăm acelaşi loc pe care L-a ocupat El.

Trebuie să contemplăm omul aşa cum este văzut el în persoana şi poziţia lui Isus în momentul acesta, atunci când cerul este deschis şi când puterea Duhului Sfânt este asupra Lui şi în El, ca mărturia Tatălui cu privire la relaţia Fiului cu Tatăl.

Genealogia lui Hristos în Luca

„Şi Isus Însuşi, fiind de aproape treizeci de ani, ... era cum se credea fiul lui Iosif, fiul lui Eli...“ (versetul 23 şi următoarele). Vom remarca faptul că genealogia Domnului Isus este trasată aici nu numai până la Avraam sau David, pentru ca El să fie moştenitor al promisiunilor potrivit cărnii, ci până la Adam; pentru a arăta că Isus este adevăratul Fiu al lui Dumnezeu, dar Om în această lume, în care primul Adam şi-a pierdut titlul său

---

Duhului Sfânt. Acesta este de altfel, presupun, şi motivul pentru care ne este prezentat mai întâi poporul în întregime care este botezat şi de abia apoi vine şi Domnul Isus să Se asocieze cu ei.

pe care îl avusese odată. Ultimul Adam, Fiul lui Dumnezeu, acceptat de Tatăl, era acolo în lume şi Se pregătea să ia asupra Lui greutăţile în care păcatul şi căderea primului Adam îl aduseseră pe acesta din urmă şi pe cei care i-au urmat şi care nu se mai puteau apropia de Dumnezeu decât prin intervenţia harului. Prin păcat cel rău era stăpânul primului Adam şi trebuia ca Isus să câştige biruinţa asupra celui rău, dacă vroia ca să izbăvească pe cei care erau sub puterea lui; El trebuia să lege pe omul cel tare. Dar biruinţa practică este a doua parte a vieţii creştine. Bucuria în Dumnezeu, pe deoparte şi lupta cu vrăjmaşul pe de altă parte, iată cele două componente ale vieţii celui credincios, pecetluit cu Duhul Sfânt şi umblând prin puterea Duhului Sfânt. El este cu Isus şi Isus este cu el în aceste două părţi ale vieţii sale.

Capitolul 4

Pus la încercare de către vrăjmaş

Recunoscut pe pământ ca Fiu al lui Dumnezeu, Isus este condus în pustie de Duhul Sfânt cu care fusese pecetluit, pentru a suporta ispita vrăjmaşului în faţa căruia căzuse odinioară Adam. Dar Isus primeşte această ispitire în împrejurările în care ne găsim noi – nu în cele în care se găsea Adam – adică, în toate dificultăţile vieţii de credinţă; pentru că „a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, cu excepţia păcatului". Observaţi că nu este vorba aici de robia păcatului, ci de luptă. Dacă ar fi fost vorba de robie, atunci trebuia să se discute de izbăvire şi nu de luptă. Israel a luptat pentru ţara Canaanului; din Egipt au fost izbăviţi, dar nu au luptat acolo.

Ordinea morală a ispitirilor

În Evanghelia după Luca, ispitele sunt istorisite în ordinea lor morală: astfel găsim la început acele lucruri pe care le cer nevoile trupului; apoi lumea; iar în final subtilitatea spirituală. În toate acestea Domnul a păstrat poziţia de ascultare şi de dependenţă, dând lui Dumnezeu şi Cuvântului Său locul

cuvenit: principiu simplu, care ne pune la adăpost de orice rău şi care tocmai prin această simplitate este un principiu perfect. Să ne amintim întotdeauna că aşa stau lucrurile, pentru că nu trebuie ca noi înşine să ne ridicăm la înălțimi neatinse, ci trebuie doar să aplicăm stării omeneşti regula normală a conduitei. Este vorba aici de ascultare, de dependență, de a nu face nimic ce nu vrea Dumnezeu şi este vorba de încredere în El. Această umblare presupune existența Cuvântului şi presupune ca noi să avem acest Cuvânt pentru a ne conduce şi a ne face să cunoaştem voia lui Dumnezeu. Cuvântul este expresia voii, bunătății şi autorității lui Dumnezeu, fiind aplicabil în toate împrejurările omului, aşa cum este omul. Cuvântul ne arată pe Dumnezeu care Se interesează de tot ceea ce-l priveşte pe om. De ce s-ar purta omul ca şi cum ar fi propriul său stăpân, fără să privească la Dumnezeu şi la Cuvântul Său? Dar vai, vorbind de oameni în general, ei au o voință proprie. A se supune şi a fi în dependență este exact ceea ce nu doresc; este prea multă vrăjmăşie a oamenilor față de Dumnezeu pentru ca ei să se încreadă în El. Tocmai această supunere, această ascultare Îl făcea pe Domnul să fie cu totul diferit. Puterea de a lucra o minune era un lucru pe care Dumnezeu putea să-l ofere cui voia, dar există ceva mai mult decât o astfel de putere şi aceasta este un om cu un caracter ascultător, fără nici o voință de a face vreun lucru acolo unde voința lui Dumnezeu nu era exprimată; un om care să trăiască din Cuvânt şi în dependență deplină de Dumnezeu, având această încredere perfectă care nu cere nici o altă dovadă a credincioşiei lui Dumnezeu decât propriul Său Cuvânt, şi nici un alt motiv pentru certitudinea că Dumnezeu va interveni, decât promisiunea Lui că o va face; un om care aşteaptă această intervenție a lui Dumnezeu pe calea voii Sale – iată ceva mai mult decât puterea. Aceasta era perfecțiunea omului în poziția în care el se găseşte. Aşa trebuia să fie omul, nu în mod simplu omul inocent (pentru că inocența nu are nevoie să se încreadă în Dumnezeu pentru dificultăți, pentru necazuri, pentru chestiuni ridicate de păcat şi de cunoaşterea binelui şi a răului), ci o perfecțiune care-l plasa pe cel care o poseda la adăpost de orice atac pe care l-ar

fi lansat Satan. Pentru că ce putere ar avea Satan împotriva aceluia care nu s-ar îndepărta de la voința lui Dumnezeu şi care ar avea această voință ca singur motiv al acțiunilor sale? Iar aici puterea Duhului lui Dumnezeu era cu Acela care lucra în acest spirit de ascultare.

Astfel deci, ascultarea simplă condusă prin Cuvânt se dovedeşte a fi singura armă folosită de Isus. Această ascultare cere dependență de Dumnezeu şi încredere în El pentru ca să poată fi împlinită. Isus trăieşte prin Cuvânt; tocmai în aceasta constă dependența. El nu voia să-L ispitească pe Dumnezeu, adică să-L pună la încercare pentru a vedea dacă este credincios; în aceasta stă încrederea. El lucrează când Dumnezeu doreşte, face ceea ce Dumnezeu doreşte şi pentru că El doreşte aceasta, iar restul, El îl lasă în seama lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă ascultarea şi să remarcăm că nu este ascultarea ca supunere față de voia lui Dumnezeu când este o altă voință contrară, ci voința lui Dumnezeu este singurul motiv pentru a lucra. Noi suntem sfințiți pentru ascultarea lui Hristos. Satan este învins şi neputincios în fața ultimului Adam, care lucrează potrivit puterii Duhului în locul în care se găseşte omul, prin mijloacele pe care Dumnezeu le-a dat omului în împrejurările în care Satan îşi exercită puterea. În Isus nu era păcat. Dacă ar fi fost, El ar fi cedat ispitei şi n-ar fi putut să învingă; păcatul era exclus datorită ascultării Lui. Dar Satan este învins în împrejurările de ispită în care se găsesc oamenii. Ispitele se raportează la nevoile trupului, care pot să devină pofte, dacă intervine în toate acestea propria voință în locul aşteptării şi împlinirii voii lui Dumnezeu; de asemenea, ispitele se referă la lume şi la toată gloria ei, ca obiect al poftei omului, lumea care este sub dominația celui rău, teren pe care Satan a vrut să-L conducă şi pe Domnul Isus, şi făcând aceasta s-a manifestat pe sine ca Satan; iar în final, ispita are de-a face cu înălțarea de sine din punct de vedere religios, prin lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a dat. Iată punctele de atac ale Vrăjmaşului; însă în Isus nu era nici o tendință de a satisface în vreun fel eul.

În ceea ce am citit am găsit deci mai întâi Omul născut prin Duhul Sfânt, umplut de Duhul Sfânt aici pe pământ, perfect

agreabil, plăcut lui Dumnezeu şi Obiect al afecțiunilor Sale, Fiul preaiubit al lui Dumnezeu în poziția Sa de dependență; L-am găsit în al doilea rând pe Omul care învinge pe Satan în mijlocul ispitelor cu care Satan ispiteşte pe oameni întotdeauna. L-am văzut deci pe omul Isus învingând în această luptă prin puterea Duhului Sfânt şi folosind Cuvântul pentru a câştiga biruința, ca Om dependent şi ascultător, încrezându-Se în Dumnezeu în împrejurările în care toți ne găsim. În prima parte a prezentării, Isus Se găseşte alături de rămăşiță, iar în a doua parte Se află singur, la fel ca atunci când era în Ghetsimani sau pe cruce. Totuşi în toate acestea El a fost acolo pentru noi; fiind acceptați aşa cum Domnul Isus este acceptat, avem şi noi într-un anumit sens de învins pe Vrăjmaş; spun într-un anumit sens pentru că este un Vrăjmaş înfrânt, căruia îi rezistăm prin puterea Duhului, care ne este dat în virtutea răscumpărării. Dacă ne împotrivim Vrăjmaşului, el fuge, pentru că în această opoziție Îl întâlneşte pe Cel care l-a biruit; carnea nu i se poate împotrivi. El Îl găseşte pe Hristos în noi. Împotrivirea cărnii nu aduce victorie.

Isus a biruit şi apoi a putut să prade bunurile „celui puternic" (Matei 12.29); dar în ispită ceea ce L-a caracterizat pe Isus era ascultarea, şi anume faptul că voia lui Dumnezeu a fost propria Sa voință; apoi a fost caracterizat de faptul că a folosit Cuvântul, rămânând în dependență de Dumnezeu, toate acestea fiind lucrurile în care primul Adam a falimentat. În felul acesta Isus a câştigat victoria asupra Vrăjmaşului; şi după această victorie şi noi, ca slujitori ai lui Hristos, câştigăm victorii concrete, sau mai degrabă culegem roadele victoriei deja câştigate în prezența lui Dumnezeu.

Domnul Îşi ia acum locul în vederea lucrării Sale, în poziția ultimului Adam, a Omului în care Duhul este fără măsură, Fiul lui Dumnezeu în această lume prin naştere. A luat această poziție ca sămânță a femeii (conceput totuşi prin Duhul Sfânt); a luat locul ca Fiu al lui Dumnezeu, perfect plăcut lui Dumnezeu în Persoana Sa ca Om aici pe pământ; a luat acest loc ca Biruitor al lui Satan. Deşi a fost recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu şi pecetluit cu Duhul Sfânt de către Tatăl, cerul deschizându-se

deasupra Lui, ca om, totuşi, genealogia Lui este prezentată până la Adam.

Descendent al lui Adam, dar fără păcat, şi de asemenea umplut cu Duhul Sfânt, ca om ascultător, voinţa lui Dumnezeu fiind singura Sa motivaţie, în felul acesta El poate să-l învingă pe Satan. Apoi începe, ca Om, prin puterea Duhului Sfânt, să împlinească lucrarea pe care Tatăl Său I-a încredinţat-o în această lume. El Se întoarce în Galileea[1] în puterea Duhului Sfânt şi renumele Lui se răspândeşte în toate localităţile din împrejurimi (versetul 14).

Vestirea împlinirii promisiunilor lui dumnezeu în har şi binecuvântare

Isus ni Se prezintă aici în acest caracter: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vestesc captivilor eliberarea ... să vestesc anul plăcut al Domnului“ (versetele 18-19). În punctul acesta El Se opreşte: ceea ce urmează în cartea profetului şi care se raportează la izbăvirea Israelului ca naţiune prin judecata care aduce răzbunare asupra vrăjmaşilor poporului, este aici omis de Domnul. Isus nu anunţă nişte promisiuni, ci împlinirea lor în har, prin propria Sa prezenţă. Duhul este asupra acestui Om plin de har; şi Dumnezeul harului, în El, manifestă bunătatea Sa. Timpul izbăvirii venise; vasul favorii lui Dumnezeu în har pentru Israel Se găsea în mijlocul acestui popor.

O examinare a profeţiei face această mărturie citată de Domnul cu atât mai remarcabilă cu cât Duhul, după ce declarase păcatul acestui popor şi judecata sa, în capitolele precedente din cartea Isaia, nu mai vorbeşte decât de har şi de binecuvântare faţă de Israel, introducându-L pe Hristos Unsul. Iar când este vorba de răzbunare aceasta se execută împotriva

[1] Remarcaţi aici că Domnul merge în pustiu ca fiind uns cu Duhul Sfânt şi condus de Acesta pentru a fi ispitit; şi Se întoarce în aceeaşi putere. Nimic din ea nu se pierduse şi a fost la fel de mult arătată în rezultatul aparent pasiv al biruinţei din pustiu, ca şi în manifestarea ei miraculoasă după aceea, asupra oamenilor.

adversarilor poporului, pentru ca poporul să fie eliberat; însă ceea ce vedem aici în Luca este har în persoana lui Hristos. Omul acesta, Fiu al lui Dumnezeu, este plin de Duhul Sfânt pentru a vesti mila unui Dumnezeu credincios promisiunilor Sale, pentru a mângâia şi pentru a-i ridica pe cei săraci în duh şi care au inima zdrobită; binecuvântarea se prezenta chiar în clipele acelea înaintea ochilor lor, o binecuvântare pe care n-o puteau confunda cu altceva; problema este că ei nu văd în El pe *Fiul lui Dumnezeu*, şi spun: „Nu este Acesta fiul lui Iosif?" (versetele 20-22). Iată întreaga istorie lui Hristos pe pământ. Aşa a fost întotdeauna. Deşi era perfecta manifestare a harului în mijlocul lui Israel, ţara şi poporul Său, totuşi a fost disprețuit ca un necunoscut! „Nici un profet nu este primit în patria sa" (versetul 24). Dar această respingere a Domnului făcea loc unui har care depăşea limitele pe care un popor răzvrătit ar fi vrut să le impună. Femeia din Sarepta şi Naaman erau mărturii că acest har depăşea limitele lui Israel, potrivit voii lui Dumnezeu (versetele 25-27). În momentul acela mânia pune stăpânire pe un popor care nu poate să primească harul. Necredincioşi şi incapabili de a vedea binecuvântarea care îi vizitase, ei nu vor ca această binecuvântare să se ducă în altă parte. Orgoliul care îi făcea incapabili să aprecieze harul nu voia să audă vorbindu-se de transmiterea lui către alții. De aceea vor să nimicească pe Isus. Dar El Îşi continuă drumul. Încă o dată găsim în această scenă întreaga istorie a lui Isus în mijlocul poporului, trasată mai dinainte.

Faptele şi vindecările care caracterizează slujba de har a domnului

El Îşi continuă calea. Şi Duhul ne descrie faptele şi vindecările care au caracterizat lucrarea Sa, în legătură cu harul şi cu extinderea sa dincolo de limitele lui Israel. Puterea era în Acela al cărui har era respins. El este recunoscut de demoni, dacă nu este recunoscut de Israel; cu un singur cuvânt El îi alungă. Toată puterea Vrăjmaşului, urmările triste exterioare ale păcatului dispar înaintea Lui. El vindecă pe bolnavi. El vindecă, apoi Se

retrage, cu toate cerinţele mulţimilor care, ca urmare a faptelor Sale, Îi dădeau o onoare pe care El n-o căuta. El merge pentru a lucra în altă parte cu mărturia care Îi este încredinţată, pentru că ceea ce urmărea El era să-Şi împlinească lucrarea şi nu să fie onorat. El predică în mijlocul poporului, alungă pe Vrăjmaş şi suferinţa, şi vesteşte bunătatea lui Dumnezeu celor săraci.

Capitolul 5

Alţii sunt chemaţi să se alăture lui în lucrarea sa glorioasă

Ca Om, Isus venise pentru oameni. Şi El vrea să-Şi asocieze alţi oameni, care să fie tovarăşii Săi în această lucrare glorioasă; are şi dreptul să facă aceasta. Dacă El este slujitor în har, El este slujitor potrivit puterii depline a Duhului Sfânt. El face o minune de natură să izbească pe cei pe care voia să-i cheme, o minune care îi făcea să simtă că El dispunea de toate, că totul depindea de El şi că El putea totul, exact acolo unde omul nu era în stare de nimic (versetele 4-7). Petru, mişcat până în adâncul conştiinţei sale de prezenţa Domnului, mărturiseşte faptul că nu este vrednic; el cade în genunchi spunând: „Doamne, pleacă de la mine, pentru că sunt un om păcătos!" (versetul 8). Harul îl ridică şi îi face inima gata să vorbească şi altora despre harul acesta, adică îl face capabil să pescuiască oameni. Isus Însuşi nu era un predicator al dreptăţii în mijlocul poporului lui Dumnezeu, ci Acela care atrăgea în năvodul Său pe cei care erau departe de această dreptate. El atrăgea pe cei din jurul Lui, ca fiind El Însuşi manifestarea pe pământ a puterii lui Dumnezeu şi a caracterului Său: harul se găsea cu adevărat acolo. Era acolo cu voinţa şi cu puterea de a vindeca ceea ce era o imagine a păcatului, lepra, acest rău incurabil înaintea oamenilor şi vindecabil numai printr-o intervenţie directă a puterii lui Dumnezeu; iar Dumnezeu intervenea cu adevărat în har. Isus poate să spună, şi spune cu adevărat aceluia care recunoaşte puterea Sa, dar se îndoia de voinţa Sa:

„Vreau, fii curățit"[1]. Totuşi Domnul Se supune rânduielilor ca un iudeu ascultător sub lege; El Se roagă ca un om dependent de Dumnezeu (versetul 16); aceasta era perfecțiunea Sa, ca om născut sub lege. De altfel trebuia ca Hristosul să recunoască autoritatea şi rânduielile lui Dumnezeu, care încă nu erau abrogate atât timp cât El nu era respins; Se afla încă în mijlocul lui Israel. Dar această ascultare ca om era o mărturie pe care o dădea; pentru că numai puterea lui Yahve putea să vindece lepra, iar preoții trebuiau să recunoască ceea ce se întâmplase cu acel lepros şi astfel să constate intervenția lui Dumnezeu.

Fiul omului exercitându-şi puterea şi drepturile sale ca fiind Yahve, în vederea iertării păcatelor

Dar Isus aduce nu numai curățire, ci şi iertare; şi dă *dovadă* de lucrul acesta, îndepărtând orice infirmitate şi dând putere aceluia care n-o avea (versetul 17 şi următoarele). Aici nu este vorba de *învățătura* că Dumnezeu ar putea să ierte, pentru că lucrul acesta era deja crezut, ci că Dumnezeu intervenea şi iertarea se afla acolo. Oamenii nu trebuiau să aştepte până în ziua de pe urmă sau până într-o zi a judecății pentru a şti ce se va întâmpla cu ei; nu mai trebuia ca odinioară să vină un profet ca Natan din partea Dumnezeului din ceruri, pentru a vesti iertarea alor Săi pe pământ (2 Samuel 12.13); iertarea sosise în persoana Fiului lui Dumnezeu venit pe pământ. Iar în toate acestea, Domnul dădea dovezi ale puterii şi ale drepturilor lui Yahve (cazul pe care-l studiem acum este o împlinire a Psalmului 103.3); dar puterea şi drepturile lui Yahve sunt prezentate în acelaşi timp ca fiind împlinite prin puterea Duhului fără măsură aflat în *om*, în Persoana adevăratului Fiu al lui Dumnezeu. „Fiul Omului are autoritate pe pământ să ierte păcatele" (versetul 24). Într-adevăr, Yahve venise ca om pe pământ. Fiul Omului era acolo înaintea ochilor tuturor, în

[1] Când un om atingea un lepros, devenea necurat. Dar aici harul lucrează şi Isus, care nu putea să fie întinat de nimic, Îl atinge pe lepros (era Dumnezeu în har, cu neputință de a fi întinat, dar Om, care atinge pe cel întinat pentru a-l curăți).

har, pentru a exercita această putere, dovadă a prezenței lui Dumnezeu aici pe pământ.

Puterea harului manifestată în mijlocul lui Israel

În aceste două cazuri[1] Domnul, deşi desfăşoară o putere care trebuia şi putea să se întindă dincolo de limitele lui Israel, o desfăşoară totuşi în legătură cu Israel. Curățirea era dovada puterii lui Yahve în mijlocul lui Israel; iar iertarea care se raporta la guvernarea Sa în mijlocul poporului, era demonstrată de vindecarea perfectă a celui care suferea, potrivit cu Psalmul 103 deja citat[2]. Fără îndoială, astfel de drepturi nu se limitau la poporul Israel, dar se exercitau în momentul acesta în raport cu acest popor. Isus îl curăța în har de acele lucruri de care numai Yahve putea să-l curețe. El ierta ceea ce numai Yahve putea să ierte, înlăturând toate consecințele păcatului lor. Era în acest sens o iertare guvernamentală; puterea lui Yahve era prezentă pentru a restabili deplin pe Israel, atât în comuniune, cât şi în poziție, cel puțin în acele aspecte în care credința lor ar fi profitat de lucrarea aceasta. Abia mai târziu vom găsi iertarea pentru pacea sufletului.

Chemarea lui Levi şi ceea ce urmează (versetele 27-39) arată nu numai că o astfel de putere de har care aduce pace şi viață trebuia să se extindă dincolo de limitele lui Israel, ci de

---

[1] Chemarea lui Petru este mai generală prin aceea că este prezentată în relație cu persoana lui Hristos. Totuşi, deşi Petru a fost pescar de oameni (cuvânt folosit în mod evident în contrast cu peştii cu care se ocupase mai înainte), a manifestat lucrarea sa mai ales în raport cu Israel. Dar ceea ce a guvernat inima sa a fost puterea în persoana lui Isus, astfel încât aceasta de fapt era un lucru cu totul nou; totuşi a fost exercitată în sfera raporturilor lui Mesia cu Israel, deşi această putere în sine se întindea mai departe decât limitele acestui popor. Însă abia în capitolul 7 şi în capitolul 8 la sfârşit intrăm pe un teren în afara limitelor strâmte ale lui Israel.

[2] Comparați cu Iov 33 şi 36 şi Iacov 5.14-15, primul text pentru a vedea ce se întâmplă în afara oricărei dispensații, iar cel din Iacov pentru a avea o imagine despre creştinism. În Israel Domnul Însuşi este prezentat în harul Său suveran.

asemenea că „vasele vechi" nu puteau să o poarte; ea însăşi avea să-şi formeze nişte „vase" în care să sălăşluiască.

Perseverenţa credinţei şi puterea lui Dumnezeu

Putem de asemenea se remarcăm aici, de altă parte, perseverenţa ca un caracter al credinţei. Sentimentul răului, un rău fără remediu, împreună cu certitudinea că Acela care poate să vindece se află cu adevărat acolo, ne face să nu ne descurajăm, nici să amânăm rezolvarea nevoii noastre. Iar *puterea lui Dumnezeu* se găsea acolo, ca răspuns la această nevoie. Cu aceasta se încheie descrierile care descoperă într-o manieră pozitivă puterea divină vizitând pământul în har prin persoana Fiului Omului şi exercitându-se în Israel în condiţia în care se găsea acest popor atunci.

Ceea ce urmează caracterizează exercitarea acestui har în contrast cu iudaismul. Dar lucrurile pe care le-am examinat deja se împart în două grupe, având caractere diferite şi merită să examinăm aceste lucruri. Astfel, în capitolul 4.31-41 se vede puterea Domnului care se manifestă din partea Sa triumfând (fără legătură deosebită cu gândurile individului) asupra întregii puteri a Vrăjmaşului, fie în ceea ce priveşte bolile, fie în ceea ce priveşte posesiunile demonice. Puterea Vrăjmaşului este acolo; Isus însă alungă pe Vrăjmaş şi vindecă pe cei care suferă. Dar ocupaţia Sa principală era aceea de a predica. Pentru că Împărăţia nu era numai manifestarea unei puteri care s-o alunge pe cea a Vrăjmaşului, ci a unei puteri care punea sufletele în legătură cu Dumnezeu. Este exact ceea ce vedem în capitolul 5.1-26. În acest pasaj se discută despre starea sufletelor înaintea lui Dumnezeu, despre păcat, credinţă, într-un cuvânt, despre tot ceea ce avea de-a face cu relaţia între oameni şi Dumnezeu. Vedem deci aici autoritatea cuvântului lui Hristos asupra inimii, manifestarea gloriei Sale: totul Îl recunoaşte pe Isus ca Domn. Convingerea de păcat, zelul potrivit pentru gloria Domnului în sentimentul sfinţeniei Sale care nu trebuia atinsă de nimic întinat, fac ca sufletul să treacă de partea lui Dumnezeu chiar împotriva omului însuşi, pentru

că sufletul iubeşte sfinţenia şi respectă gloria lui Dumnezeu, fiind în acelaşi timp atras de harul Său; în faţa acestor lucruri totul este uitat: şi peşti, şi barcă, şi năvoade şi pericole. Este ceva care deja domină sufletul. Apoi, răspunsul Domnului înlătură orice teamă şi asociază cu Sine pe acel suflet izbăvit în harul care se exercita faţă de el şi în lucrarea pe care voia s-o desfăşoare faţă de alţi oameni.

Sufletul era deja izbăvit din punct de vedere moral de tot ceea ce îl înconjura. Acum, bucurându-se deplin de har şi eliberat prin puterea acestui har, îi aparţine în întregime Domnului. Domnul, perfecta manifestare a lui Dumnezeu, creează afecţiuni noi prin această revelaţie a lui Dumnezeu şi desparte inima de tot ceea ce o mai putea lega de lume şi de rânduielile omului vechi, în aşa fel încât inima să fie pusă deoparte pentru El Însuşi, pentru Dumnezeu. Domnul este Acela care din punct de vedere moral eliberează sufletele, devenind centrul afecţiunilor lor, suflete transformate tocmai prin această revelaţie a lui Dumnezeu în persoana Domnului Isus.

Apoi Domnul curăţă lepra (ceea ce numai Yahve putea să facă); totuşi Domnul nu iese din poziţia ~~aceasta~~ de ascultare faţă de lege; oricât de mare ar fi renumele Său, El păstrează locul de perfectă dependenţă ca om înaintea lui Dumnezeu. Dar leprosul, cel întinat, poate de acum să revină înaintea lui Dumnezeu.

Apoi Domnul iartă (versetele 17-26). Vinovatul se află de acum fără vină înaintea lui Dumnezeu: este iertat; în acelaşi timp el primeşte şi putere. Totuşi mereu Fiul Omului este prezent. Şi fără îndoială, în amândouă cazurile despre care a fost vorba, credinţă *caută* pe Domnul prezentându-i nevoile.

Acum (versetul 27 şi următoarele) Domnul arată caracterul acestui har faţă de obiectul de care Se ocupa. Fiind suveran, fiind de la Dumnezeu, harul lucrează în virtutea drepturilor sale. Condiţiile omeneşti nu-l ţin pe loc. El se adaptează prin însăşi natura sa unor nevoi şi nu unor privilegii omeneşti. El

nu este supus unor rânduieli[1], nici nu vine prin ele. Puterea lui Dumnezeu prin Duhul era acolo, lucrând de la sine. Şi ea producea aceste rezultate, lăsând deoparte ce era vechi, de care omul se ataşa[2] şi de care puterea Duhului nu putea fi limitată.

Fariseii şi cărturarii nu vor ca Domnul să fie asociat cu cei răi, cu oamenii de proastă reputaţie. Dar Dumnezeu caută în har pe cei care au nevoie de El, pe păcătoşi. Când Domnul este

[1] Hristos, născut sub lege, se supunea lor; dar aceasta este alt lucru. Aici este puterea divină acţionând în har.

[2] Dar şi aici, Domnul, dând motivele pentru care ucenicii nu urmăreau instituţiile şi rânduielile lui Ioan şi ale fariseilor, le leagă de două principii pe care le-am semnalat deja – de poziţia Sa în mijlocul lui Israel şi puterea harului care trecea dincolo acestui popor, har potrivit căruia Domnul Se numea „Eu sunt Domnul care te vindecă" (Exod 15.26). El aşa era, cu toată căderea poporului sub lege, cu toată subjugarea lor faţă de naţiuni – cel puţin El era acolo pentru credinţă, în supremaţia harului. Cei care Îl recunoşteau ca Mesia, soţul lui Israel, puteau ei să postească atât timp cât El era prezent? El îi va părăsi; fără îndoială, atunci va fi timpul să postească. Mai mult, El nu putea (pentru că lucrul acesta este totdeauna imposibil) să adapteze haina cea nouă a creştinismului la cea veche a iudaismului care, prin natura lui este incapabil de a primi energia sa şi de a se adapta harului, fiind uzat în acelaşi timp ca dispensaţie prin păcat şi sub care, în judecată, Israel era subjugat naţiunilor. Apoi, puterea Duhului lui Dumnezeu în har nu se putea restrânge la rânduielile legii. Ea le-ar fi desfiinţat prin chiar tăria sa. Chemarea lui Levi încălca în modul cel mai deschis toate prejudecăţile iudeilor. Chiar compatrioţii lor erau instrumentele de asuprire din partea stăpânilor lor şi le aminteau în felul cel mai dureros subjugarea lor faţă de naţiuni. Dar Domnul era acolo în har, pentru a căuta pe cei păcătoşi.

Ceea ce este pus aici înaintea ochilor noştri de Duhul Sfânt este prezenţa Domnului. Sunt drepturile Lui, care se leagă în mod necesar de Persoana Lui şi de harul Său suveran, care a intrat în mijlocul lui Israel, dar depăşind în mod necesar limitele acestei naţiuni şi prin urmare punând deoparte sistemul legii, care nu putea primi noua stare de lucruri. Iată cheia tuturor istorisirilor de care ne-am ocupat. De asemenea, în ceea ce urmează cu privire la sabat, cel dintâi caz despre care este vorba (capitolul 6.1-3) arată supremaţia pe care Persoana Sa glorioasă o avea asupra a ceea ce era semnul legământului însuşi. Celălalt caz (capitolul 6.6-11) face să se vadă că bunătatea lui Dumnezeu nu putea înlătura drepturile Sale şi natura Sa. El voia să facă bine chiar şi în ziua sabatului.

întrebat de ce ucenicii Săi nu urmează obiceiurile şi rânduielile lui Ioan şi ale fariseilor şi prin care îi conduceau pe ucenicii lor spre o pietate legalistă, răspunsul Lui este că lucrul nou pe care îl aducea nu putea să se supună formelor care țineau de lucrurile *vechi*, acelor lucruri care n-ar fi putut suporta energia şi tăria a ceea ce venea de la Dumnezeu. *Cele vechi* erau formele prin care omul în carne căuta să fie religios; *cele noi* reprezentau energia din partea lui Dumnezeu potrivită Duhului Sfânt. Nu era timpul atunci pentru o evlavie care să ia în clipa aceea un caracter de mortificare a eului. Căci ce altceva putea omul să facă? Însă Mirele era acolo. Totuşi, deşi în momentele acelea era o mare ocazie de bucurie şi o manifestare a puterii din partea lui Dumnezeu, omul prefera lucrurile vechi, pentru că veneau de la oameni şi nu de la energia lui Dumnezeu.

Capitolul 6

Fiul omului manifestat ca domn al sabatului

Lucrurile prezentate aici în versetele 1-10, despre care am menționat deja în treacăt câteva lucruri, tratează acelaşi adevăr dintr-un punct de vedere important. Sabatul era semnul legământului dintre Dumnezeu şi Israel; era odihna după ce lucrarea era terminată. Fariseii blamează pe ucenici, pentru că sfărâmau spice în mâini. Dar unul ca David, care fusese odinioară respins, a putut să treacă dincolo de barierele legii, când nevoile o cereau. Când unsul Domnului a fost respins şi alungat, toate lucrurile au devenit, să zicem aşa, *obişnuite*. Fiul Omului (Fiul lui David respins şi El cum fusese odinioară fiul lui Isai, Împăratul uns şi ales) era Domn al sabatului. Dumnezeu Însuşi era Domn al sabatului; Dumnezeu, care stabilise această rânduială, era deasupra ei, din moment ce El o stabilise. Iar atunci când El Se afla acolo prezent în har, obligația omului ceda în fața suveranității lui Dumnezeu; iar Fiul Omului era acolo cu drepturile şi puterea lui Dumnezeu: ce fapt minunat! Iar puterea lui Dumnezeu prezentă în har nu putea fi indiferentă față de starea de nenorocire a oamenilor, pentru că

aceea era ziua harului. Dar aceasta însemna punerea deoparte a iudaismului, obligația omului față de Dumnezeu, Hristos fiind manifestarea lui Dumnezeu în har față de oameni[1].

Isus Se prevala de drepturile bunătății supreme, manifestând tocmai această putere care legitima pretențiile Sale de a pune în valoare aceste drepturi. Şi tocmai datorită acestui lucru vindecă în plină sinagogă un om cu mâna uscată. Dar cei care erau acolo se umplu de furie împotriva acestei manifestări de putere care debordează şi rupe digurile propriei lor dreptăți şi ale orgoliului lor. Aşa cum se poate remarca, toate aceste descrieri sunt strânse laolaltă într-o ordine şi o relație reciprocă perfecte[2].

---

[1] Este aici un lucru important. A avea parte de odihna lui Dumnezeu este privilegiul distinctiv al sfinților poporului lui Dumnezeu. Omul nu a avut dreptul acesta după cădere, iar odihna lui Dumnezeu în adevăratul ei sens, rămâne partea specială a poporului Său. Poporul pământesc n-a obținut odihna aceasta sub lege. Dar cu fiecare reafirmare a principiilor legii în vechime, Dumnezeu insistă din nou şi din nou asupra sabatului, această expresie oficială a odihnei celui dintâi Adam; şi Israel se va bucura de ea la sfârşitul istoriei acestei lumi. Până atunci, aşa cum Domnul spune în acel cuvânt scump: „Tatăl Meu lucrează ... şi Eu de asemenea lucrez". Pentru noi, a ne bucura de odihnă nu înseamnă ziua a şaptea, acest sfârşit al săptămânii lumii, ci cea dintâi zi după sabat, începutul unei noi săptămâni, al unei noi creații, ziua învierii lui Hristos, punctul de plecare pentru o nouă stare în care să se găsească oamenii, stare a cărei împlinire este aşteptată de întreaga creație; în timpul acesta de aşteptare noi suntem înaintea lui Dumnezeu în Duhul, aşa cum este Hristos Însuşi. De aceea sabatul, cea de-a şaptea zi, odihna primei creații pe un teren omenesc şi legalist, este întotdeauna respins în Noul Testament, deşi nu va fi cu adevărat pus deoparte decât după executarea judecății finale; dar ca poruncă, sabatul a murit împreună cu Hristos în mormântul în care El a stat − cu toate că odihna aceasta a fost dată omului ca o favoare. Ziua Domnului este ziua noastră, o arvună prețioasă, din punct de vedere exterior, a odihnei cereşti.

[2] Aş putea remarca aici faptul că ordinea cronologică este cea care domină prezentarea lui Luca, evenimentele sunt prezentate în aceeaşi ordine ca cele din Evanghelia după Marcu; nu se întâmplă ca în Matei, unde faptele sunt plasate într-un mod care să facă să iasă la iveală scopul Evangheliei. Uneori însă Luca introduce din timp în timp o împrejurare care ar fi putut să se petreacă într-un alt moment, pentru a ilustra mai

Domnul a arătat că harul care vizitase pe Israel potrivit cu tot ceea ce se putea aştepta de la Dumnezeul atotputernic, credincios promisiunilor Sale, nu putea totuşi să se limiteze la frontierele strâmte ale acestui popor, nici să se adapteze rânduielilor legii; demonstrase de asemenea că oamenii, preferând cele vechi, nu puteau împiedica totuşi ca puterea lui Dumnezeu să se manifeste potrivit propriei Sale naturi; arătase şi faptul că semnul cel mai sacru, cel mai obligatoriu al vechiului legământ ar fi trebuit să-i facă să-I recunoască titlul Său, superior oricărei rânduieli, şi să facă loc drepturilor dragostei divine care era în acțiune. Dar lucrurile vechi erau astfel judecate şi dispăreau. Domnul Se dovedise pe El Însuşi în toate şi îndeosebi prin chemarea lui Petru, ca noul centru în jurul căruia trebuiau să se grupeze toți cei care-L căutau pe Dumnezeu şi binecuvântarea. În El se conțineau toate acestea şi se manifestau în El ca Om. Dumnezeu era deci manifestat, vechea ordine de lucruri era prezentată ca fiind uzată şi incapabilă de a conține harul acesta, iar rămăşița era separată de restul poporului. Această rămăşiță Îl înconjoară acum pe Domnul, care avea drept de stăpânire asupra lumii, o lume care nu vedea în El nici o frumusețe care să-L facă de dorit. Domnul Se poartă acum potrivit noii poziții pe care a luat-o: credința Îl căuta încă în Israel, dar această putere a harului Îl arată pe Dumnezeu într-un mod diferit. Dumnezeu, ca centru de binecuvântare în omul Hristos, Se înconjura El Însuşi de oameni; El este dragoste şi în această activitatea a dragostei, căuta ce era pierdut.

Nimeni, în afară de Unul singur, şi anume Acela care era Dumnezeu şi care descoperea pe Dumnezeu, nu putea să strângă pe credincioşi în jurul Său. Nici un profet n-a făcut aceasta (vezi Ioan 1). Nimeni altul nu putea trimite mesageri cu autoritatea

---

bine subiectul prezentat cronologic. Aceasta până în capitolul 9, pentru că acolo Luca ajunge la prezentarea ultimului drum către Ierusalim (versetul 51) şi de acolo urmează o serie de învățături morale până în capitolul 18.31; aceste învățături au fost date fără îndoială în cea mai mare parte din ele, dacă nu toate, în timpul perioadei călătoriei, dar ele nu sunt prezentate într-un fel cronologic.

şi puterea unui mesaj divin, în afară de Dumnezeu. Hristos fusese El Însuşi trimis şi trimite la rândul Său (versetul 12 şi următoarele). Iar această misiune a *apostolilor* (sau „*trimişilor*", pentru că Isus îi numeşte astfel) cuprinde acest adevăr profund şi minunat, faptul că Dumnezeu este activ în har. El este înconjurat de aceia care sunt binecuvântaţi; îi caută pe cei nefericiţi, pe sărmanii păcătoşi; iar dacă Hristos, adevăratul centru de fericire şi de har, Se înconjura de cei care Îl urmau, El trimite pe ai Săi ca să dea mărturie despre dragostea pe care El Însuşi venise s-o arate. Dumnezeu S-a manifestat în om şi căuta pe păcătoşi prin oameni. Lucrul acesta se face în două feluri: omul este împreună cu Omul Hristos, dar este şi trimis al lui Hristos. Iar Cel care trimite este Hristos Însuşi ca om plin de Duhul Sfânt: El apare întotdeauna în dependenţă de Tatăl Său; înainte de a-Şi alege apostolii, El Se retrage pentru a Se ruga şi petrece toată noaptea în rugăciune.

Noul centru; rămăşiţa separată pentru a primi binecuvântarea

Acum El merge mai departe decât simpla manifestare a Sa ca fiind personal umplut de Duhul Sfânt, pentru a aduce cunoştinţa lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor; El devine centrul de care trebuie să se apropie toţi cei care căutau pe Dumnezeu şi devine izvorul unei misiuni care duce la îndeplinire dragostea Sa, centrul manifestării divine în har; şi astfel, El cheamă în jurul Lui întreaga rămăşiţă care trebuia să fie mântuită. Poziţia Lui, în toate privinţele se rezumă în ceea ce se spune când cobora de pe munte. Din locul comuniunii Sale cu Dumnezeu, El coboară cu apostolii în câmpie (propriu-zis un loc şes, un fel de podiş); El este înconjurat de mulţimea ucenicilor şi apoi de mari mulţimi atrase de Cuvântul şi de lucrările Sale (versetul 17). Atracţia Cuvântului lui Dumnezeu strânge pe oameni în jurul Lui; apoi El vindecă neputinţele oamenilor şi îi eliberează din starea lor mizerabilă, alungând puterea lui Satan. Puterea pe care o exercita stătea în însăşi Persoana Sa; virtutea care ieşea din El dând aceste mărturii exterioare ale puterii lui Dumnezeu

prezente în har, face ca atenția poporului să fie atrasă de El prin aceste mijloace. Totuşi, lucrurile vechi de care mulțimile se ataşau atât de mult, trebuiau să dispară; Domnul Însuşi Se înconjura de inimi credincioase lui Dumnezeu şi chemate prin harul Său. Aici deci (versetul 20 şi următoarele), El nu vesteşte propriu-zis ca în Matei, caracterul împărăției, pentru a arăta care va fi caracterul economiei viitoare, spunând: „Fericiți cei săraci în duh, fericiți...“; ci El distinge rămăşița prin faptul că aceştia din urmă se ataşează de El. Ucenicilor care Îl urmează le spune că sunt persoane binecuvântate; ei erau săraci şi disprețuiți, dar erau fericiți: a lor avea să fie Împărăția. Lucrul acesta este important, pentru că Domnul separă o rămăşiță şi o pune în legătură cu Sine Însuşi, pentru a primi binecuvântarea: El descrie astfel într-un mod remarcabil caracterul acelora care erau binecuvântați de Dumnezeu.

Cuvântarea Domnului se împarte după cum urmează:

Versetele 20-26 − contrastul dintre rămăşiță, manifestată prin faptul că cei care o compuneau deveniseră ucenicii ai Domnului, şi mulțimea care era mulțumită cu lumea. Domnul adaugă un avertisment celor care luau poziția de ucenici şi care, ocupând această poziție, ar fi câştigat favoarea lumii. Vai de ei! Se poate remarca de asemenea în această privința că în versetul 22 nu este vorba, ca în Matei, de a fi persecutat pentru dreptate, ci numai de lucrurile care ar fi suferite din dragoste față de Numele *Său*. Poziția fiecăruia se judeca potrivit ataşamentului de Persoana lui Isus.

Versetele 27-36 − caracterul lui Dumnezeu, Tatăl lor, în manifestarea harului Său în Hristos, caracter care trebuia să fie imitat şi care este dezvoltat în acest pasaj într-un mod deosebit. Domnul descoperă, remarcați lucrul acesta, Numele Tatălui şi îi aşează pe ucenici în poziția unor copii.

Versetele 37-38 − acest caracter este în mod deosebit dezvoltat în poziția lui Hristos aşa cum El venise în acel timp, Hristos împlinind lucrarea Sa pe pământ. Aceasta implica guvernarea şi recompensele din partea lui Dumnezeu, principiu care îşi găsea o aplicare în viața şi lucrarea lui Hristos Însuşi.

Versetul 39 − situaţia conducătorilor mulţimii poporului în Israel şi relaţia dintre aceştia şi mulţimi.

Versetul 40 − situaţia ucenicilor în legătură cu Hristos.

Versetele 41-42 − mijlocul de a ajunge la această stare şi de a vedea clar în mijlocul răului; pentru a ajunge la acest din urmă scop trebuia ca răul să fie îndepărtat din propria persoană.

Versetul 43 şi următoarele − În general, fiecare copac este caracterizat de rodul său *propriu*. Şi aici era vorba ca cineva să se afle în jurul lui Hristos nu pentru a-L auzi, ci pentru ca Hristos să aibă pentru inimă o astfel de valoare încât orice ar fi putut să fie o piedică înaintea inimii să fie dat la o parte şi persoana respectivă să pună în practică cuvintele Domnului.

În rezumat, în capitolele 5 şi 6 Hristos Se poartă potrivit unei puteri care înlătură răul, pentru că găseşte acest rău pe pământ, în timp ce El Însuşi este bun: numai Dumnezeu este bun. El atinge conştiinţa şi cheamă sufletele la Sine Însuşi. El Se poartă potrivit speranţelor lui Israel şi puterii lui Dumnezeu pentru a curăţi poporul, pentru a-l ierta şi a-i da putere. Dar este un har de care avem nevoie cu toţi, iar bunătatea lui Dumnezeu, energia dragostei Lui care restabileşte nu se mărginesc la poporul acesta; exercitarea acestei puteri nu se potrivea cu formele în care trăiau iudeii, sau mai degrabă în care nu puteau trăi; şi de aceea vinul nou trebuia pus în burdufuri noi. Chestiunea sabatului tranşa în acelaşi timp problema introducerii acestei noi puteri: semnul legământului este doar să facă loc acestei noi puteri; Cel care exercita această putere era Domn al sabatului. Bunătatea Dumnezeului sabatului nu era oprită, ca şi cum ar fi avut mâinile legate de ceea ce El Însuşi rânduise în legătură cu acest legământ. Atunci, potrivit voii lui Dumnezeu, Domnul adună în jurul Lui Însuşi vasele harului şi puterii Sale (versetul 12 şi următoarele). Ei erau cei fericiţi, moştenitori ai împărăţiei. Domnul le descrie astfel caracterul. Ei nu erau caracterizaţi de nepăsarea sau orgoliul pe care le-ar fi putut da ignorarea lui Dumnezeu, pe drept înstrăinat de Israelul care-L dezonorase şi care dispreţuia glorioasa manifestare a harului Său în Isus. Ucenicii erau părtaşi ruşinii şi durerii care ar fi trebuit să fie produse datorită stării poporului

lui Dumnezeu (produse în inima acelora care aveau gânduri din partea lui Dumnezeu); pentru ei în momentul acesta era o glorie să fie urâți, izgoniți, batjocoriți din cauza Fiului Omului care venise să poarte necazurile lor. Ei vor avea parte de gloria Sa, atunci când natura lui Dumnezeu se va glorifica, făcând toate lucrurile potrivit gândurilor Sale. În cer nu vor mai fi urâți; acolo vor avea răsplata, nu în Israel. „La fel făceau părinții lor profeților". Vai de cei care se simțeau bine în Sion, în starea de păcat în care Israel se găsea şi unde Mesia era respins şi tratat cu răutate.

Într-un cuvânt, aici vedem contrastul dintre caracterul adevăratei rămăşițe şi al celor îngâmfați din popor.

Apoi ne este prezentată conduita unui ucenic; conduită care, în ceea ce priveşte elementele esențiale, se rezumă la aceasta: caracterul lui Dumnezeu în har, aşa cum s-a manifestat în Isus pe pământ. Dar Isus, fiind manifestarea lui Dumnezeu în trup, avea de asemenea un caracter de slujitor, care Îi era propriu Lui ca Fiu al Omului. De aceea este adăugată, în versetele 37 şi 38, aplicarea acestui principiu la împrejurările particulare prin care aveau să treacă ucenicii. În versetele 39 şi 40, ne sunt prezentați mai întâi conducătorii lui Israel, apoi partea ucenicilor: respinşi ca şi Isus, ucenicii vor avea partea Sa, dar până atunci trebuie să-L urmeze în mod desăvârşit. Vor avea cu adevărat partea aceasta în binecuvântare, în har, în caracter, în poziție. Ce har![1] Astfel, judecata de sine şi nu judecarea fratelui este mijlocul de a vedea clar din punct de vedere moral. Fiind pomul bun, la fel va fi şi rodul: judecata de sine se aplică pomilor. Întotdeauna şi peste tot este la fel. În ceea ce priveşte judecata de sine nu este vorba doar de a corecta roadele, ci este vorba de sinele din care

[1] Această identitate nu este însă absolută sau intrinsecă, pentru că în Hristos nu era păcat. Cuvântul pe care noi îl traducem cu „desăvârşit" nu are nici el sensul acesta, ci are semnificația unuia care a fost instruit bine, care a fost format complet prin învățătura primită de la stăpânul său, „omnibus numeris absolutus". El va fi asemănător maestrului său în toate cele în care a fost format de el. Hristos era perfecțiunea, în timp ce noi creştem în El în toate lucrurile, potrivit măsurii staturii plinătății lui Hristos (vezi Coloseni 1.28).

ies aceste roade; apoi pomul este cunoscut după rodul lui: nu numai după rodul *bun*, ci după *rodul său*. Creştinul poartă rodul naturii lui Hristos; dar trebuie să ne amintim că este vorba de rodul inimii şi de ascultarea practică şi reală.

Aici Cuvântul pune înaintea ochilor noştri marile principii ale vieţii noi, în deplina sa dezvoltare practică în Hristos; este lucrul cel nou, gustul şi caracterul vinului celui nou, rămăşiţa asemănată cu Hristos pe care Îl urma, cu Hristos noul centru al mişcării Duhului lui Dumnezeu şi al chemării harului Său. Hristos a ieşit din curtea împrejmuită cu ziduri a iudaismului, în puterea unei vieţi noi şi cu autoritatea Celui Preaînalt, care adusese binecuvântarea în mijlocul acestei incinte, unde Domnul nu era totuşi recunoscut. El iese astfel din mijlocul lor în ceea ce priveşte principiile acestei vieţi pe care o vestea; totuşi din punct de vedere istoric, El făcea încă parte din sistem şi Se afla în limitele acestuia.

CAPITOLUL 7

Afară din limitele iudaismului

Când Duhul a lucrat în inima unuia dintre naţiuni, acesta a dat la iveală mai multă credinţă decât oricare din copiii lui Israel. Smerit cu inima şi iubind poporul acesta numai din dragoste pentru Dumnezeul căruia acest popor Îi aparţinea, înălţat astfel în sentimentele sale mult deasupra mizeriei practice în care se afla poporul, centurionul ştia să vadă în Isus pe Cineva care avea autoritate asupra oricărui lucru, aşa cum el însuşi, centurionul roman, poruncea soldaţilor şi slujitorilor săi. El nu ştia nimic despre Mesia, dar recunoştea în Isus[1] puterea lui Dumnezeu. Acestea nu erau idei sau filozofie, ci era credinţă; şi nu se găsea în Israel o astfel de credinţă!

[1] Am văzut că tocmai acesta este subiectul pe care Duhul îl are în vedere în Evanghelia aceasta.

Puterea exercitată pentru a învia morții

Apoi (versetele 11-17), Domnul lucrează cu o putere care avea să fie izvorul a ceea ce este nou pentru om: *El învie un mort*. Aceasta înseamnă cu adevărat să ieşi din sfera poruncilor legii. Domnului are milă de întristările şi de mizeria omului: moartea apăsa asupra lui, iar El îl izbăveşte. Aici nu este vorba numai de curățirea unui lepros, sau de iertarea şi vindecarea credincioşilor din mijlocul poporului Său; Domnul dă viață celui care o pierduse. Israel fără îndoială va profita de aceasta; dar puterea esențială pentru împlinirea unei astfel de lucrări face toate lucrurile noi, oriunde aceasta se manifestă.

Schimbarea despre care vorbim şi despre care cele două exemple sunt izbitoare, este constatată şi în discuțiile pe care le găsim aici cu privire la legătura dintre Hristos şi Ioan Botezătorul. Acesta auzise despre minunile lui Isus şi a trimis pe ucenicii săi ca să afle din gura Lui care era caracterul Celui care le făcea. Ioan era atunci în închisoare şi fără îndoială îşi zicea în sine că Mesia, când avea să-Şi exercite puterea, îl va izbăvi din lanțurile lui. Era deci Isus Mesia, sau Ioan avea să aştepte un altul? Ioan are suficientă credință ca să depindă de răspunsul Aceluia care făcea minuni; dar, fiind în închisoare, duhul lui căuta ceva mai mult; iar această împrejurare care este rânduită din partea lui Dumnezeu, face loc unei explicații cu privire la poziția lui Ioan şi a lui Isus. Domnul nu primeşte aici, ca în alte părți, mărturie din partea lui Ioan; ci Ioan trebuia să primească pe Hristos pe baza mărturiei pe care Isus o dă despre Sine, mărturie cu privire la o poziție a Domnului care putea să-i scandalizeze pe aceia care judecau potrivit unor idei evreieşti şi fireşti – poziție pentru înțelegerea căreia era nevoie de o credință întemeiată pe o mărturie divină. Iar în această poziție, Domnul Se înconjura, în consecință, de cei pe care o schimbare morală lăuntrică îi făcea capabili să aprecieze această mărturie.

Domnul, ca răspuns la mesajul lui Ioan, face minuni care demonstrează puterea lui Dumnezeu prezentă în har şi în lucrare, exercitându-se în favoarea celor sărmani; El numeşte fericit pe cel care nu se va poticni de poziția smerită pe care

o luase pentru a împlini această lucrare. Dar El nu primeşte mărturie de la Ioan, ci El dă mărturie lui Ioan. Ioan atrăsese pe bună dreptate atenţia poporului; el era mai mult decât un profet, pregătind calea Domnului Însuşi. Dar, deşi aşa stăteau lucrurile, chiar dacă el pregătea acest drum, exista o schimbare imensă şi completă care trebuia să aibă loc şi care nu se împlinise încă. Această lucrare de vestire îl punea pe Ioan, prin însăşi natura ei, în afara efectului acestei schimbări: el se afla cu totul înainte de momentul schimbării, tocmai pentru a vesti pe Acela care urma s-o ducă la îndeplinire şi a Cărui prezenţă introducea puterea unei noi ordini de lucruri pe pământ. Cel mai mic *în* Împărăţia cerurilor era deci mai mare decât Ioan (versetul 28).

Primirea de către popor a lui Ioan şi a Domnului

Poporul care primise cu smerenie cuvântul trimis de Ioan Botezătorul, dă mărturie lăuntrică cu privire la căile şi înţelepciunea lui Dumnezeu; dar cei care se încredeau în ei înşişi respingeau planurile lui Dumnezeu care se împlineau în Hristos. În această privinţă (versetul 31 şi următoarele), Domnul declară răspicat starea acestora din urmă: ei resping avertismentele şi harul lui Dumnezeu; dar copiii înţelepciunii, cei în care înţelepciunea lui Dumnezeu lucra, recunosc harul lui Dumnezeu şi îl glorifică în căile lor (versetele 32-35); faţă de această stare lăuntrică se raportează primirea fie a lui Ioan, fie a lui Isus. Înţelepciunea oamenilor nu putea să înţeleagă căile lui Dumnezeu. Dreapta severitate a mărturiilor lui Dumnezeu împotriva răului şi a stării poporului Său nu era pentru om decât o influenţă demonică. Perfecţiunea harului care a coborât de sus până la păcătoşii aflaţi în nenorocire, ajungând până în locul atât de rău în care aceştia se aflau, toată această coborâre nu înseamnă pentru oameni decât o complacere în păcat şi un mod de a te face cunoscut prin aceia cu care te asociezi! Era un lucru pe care propria dreptate a omului nu putea să o suporte. Şi totuşi înţelepciunea lui Dumnezeu va fi recunoscută de aceia şi numai de cei, care vor fi învăţaţi de ea.

Căile lui Dumnezeu față de cei păcătoşi în contrast cu spiritul fariseic

Căile lui Dumnezeu față de cei mai josnici dintre păcătoşi şi efectul lor (căi aşezate în contrast cu duhul fariseic), sunt prezentate în această istorie a femeii păcătoase care intră în casa fariseului (versetele 36-50). Istorisirea aceasta descoperă o iertare nu în ceea ce priveşte căile cârmuirii lui Dumnezeu pe pământ în favoarea poporului Său (cârmuire de care se lega vindecarea unui israelit aflat sub disciplina lui Dumnezeu), ci o iertare absolută, implicând în sine pacea sufletului, acordată celui mai josnic dintre păcătoşi. În casa fariseului era mai mult decât un profet, dar fariseul, din cauza propriei sale îndreptăţiri, nu-L poate recunoaşte nici măcar ca profet. Tot acolo se găsea şi un suflet care-L iubea pe Dumnezeu şi Îl iubea pentru că Dumnezeu este dragoste; un suflet care, văzându-L pe Isus, a descoperit această dragoste privindu-şi păcatele, deşi nu cunoscuse încă iertarea. Acesta este harul! Nimic mai mişcător decât modul în care Domnul arată aceste calităţi care acum o făceau pe această femeie cu adevărat deosebită, calităţi care ţineau de modul în care ea Îl privea pe Domnul prin credinţă. Ea avea această înţelegere divină cu privire la Persoana lui Hristos, nu privită ca o raţionare sau ca o înţelegere doctrinară, ci simţită prin efectele pe care le are în inimă, un sentiment profund al propriului păcat, un sentiment de smerenie şi ataşarea de ceea ce este bun, împreună cu devotamentul faţă de Acela care singur era bun. Toate aceste lucruri arătau o inimă stăpânită de sentimente potrivite relaţiei cu Dumnezeu, care decurg din prezenţa Lui revelat în inimă, Dumnezeul care Se făcuse cunoscut. Nu este aici timpul să stăruim asupra acestui subiect, dar este important de remarcat ceea ce are o mare valoare morală, şi anume ce se întâmplă în suflet atunci când el primeşte o iertare gratuită, care este efectul practic al harului ce se manifestă din partea lui Dumnezeu atunci când harul este primit în inimă. Afecţiunile care răspund acestui har, afecţiuni pe care numai harul le-ar putea produce, se află în raport cu harul însuşi şi cu sentimentul pe care harul îl produce

față de păcat; sunt sentimente care dau conștiența profundă a păcatului, dar aceasta în raport cu bunătatea lui Dumnezeu, iar aceste două sentimente cresc într-o proporție reciprocă. Lucrul nou, harul suveran, numai el poate produce aceste calități care răspund naturii lui Dumnezeu Însuşi, al cărei caracter inima l-a înțeles şi cu care este în comuniune, judecând păcatul aşa cum păcatul merită să fie judecat în prezența unui astfel de Dumnezeu.

Inima fariseului, a păcătosului şi cea a lui Dumnezeu manifestat în har

Vom remarca două lucruri: în primul rând că toate acestea se leagă de cunoaşterea lui Hristos Însuşi, care este manifestarea acestui caracter al naturii lui Dumnezeu, adevăratul izvor prin har al acestor sentimente care se dezvoltă într-o inimă zdrobită. Iar în al doilea rând vedem cum cunoaşterea iertării de păcate[1] vine după ce sufletul discerne Persoana lui Isus Însuşi.

[1] Pentru a explica expresia din versetul 47, „iertate sunt păcatele ei cele multe, pentru că a iubit mult", trebuie să distingem între harul revelat în Persoana lui Isus şi iertarea pe care El o vestea celor care fuseseră atinşi de harul acesta. Domnul putea să dea această iertare şi este exact ceea ce El descoperă acestei sărmane femei. Tocmai acest lucru ea îl văzuse în Isus Însuşi, văzuse ce era El pentru păcătoşii la fel ca ea, El care prin har îi zdrobise inima şi produsese în ea această dragoste. De acum ea nu se mai gândeşte decât la El. El a luat în stăpânire inima ei în aşa fel încât exclude orice alte influențe. Aflând că Isus este acolo, ea intră în casa orgoliosului fariseu, fără să se gândească la altceva decât la faptul că Isus este acolo: prezența lui Isus era suficientă ca să treacă peste toate dificultățile care ar fi putut sta în cale. Ea vedea bine ce era Isus pentru un păcătos şi ce resurse găsea în El chiar şi cel mai nefericit şi mai disprețuit dintre oameni. Ea îşi simțea păcatele, sentiment pe care numai harul perfect lucrând în inimă îl poate da. Şi trăind acest sentiment, ea dobândeşte în acelaşi timp încredere şi astfel iubeşte mult. Harul care era în Hristos produsese acest efect: această femeie Îl iubea pe Isus din cauza dragostei Lui. De aceea Domnul spune: „iertate sunt păcatele ei cele multe, pentru că a iubit mult". Aceasta nu înseamnă că femeia avea vreun merit prin faptul că iubea. Însă prin aceste cuvinte, Dumnezeu revela acest fapt glorios şi anume că păcatele aceleia care avea inima întoarsă către Dumnezeu erau deplin iertate, oricât de numeroase şi de murdare ar fi fost. Există însă

destule suflete întoarse către Dumnezeu şi care iubesc pe Isus, dar care nu ştiu că păcatele lor sunt în întregime iertate. Isus pronunţă aceste cuvinte şi în cazul lor şi-i poate trimite în pace cu toată autoritatea Sa. Este o revelaţie sau un răspuns faţă de nevoile şi afecţiunile produse prin har în inima omului care se pocăieşte prin descoperirea acestui har în Persoana lui Hristos. Dacă Dumnezeu Se manifestă în lumea aceasta cu o astfel de dragoste, El trebuie să pună deoparte orice raţionament al inimii. Şi iată cum, fără să-şi dea seama, această sărmană femeie, în împrejurarea pe care o avem în faţa noastră, este singura care se poartă aşa cum s-ar fi cuvenit, pentru că numai ea a apreciat toată importanţa Aceluia care era acolo, şi anume un Dumnezeu Mântuitor; dar dacă El era prezent acolo, ce mai conta Simon şi casa lui? Isus o făcea să uite de toate celelalte lucruri. Să păstrăm acest gând în inimile noastre.

Începutul căderii omului a fost lipsa de încredere în Dumnezeu, provenind din sugestia înşelătoare a lui Satan, care pretindea că Dumnezeu refuzase să dea omului ceea ce l-ar fi făcut să fie asemenea Lui. Odată pierdută încrederea în Dumnezeu, omul căuta să fie fericit împlinindu-şi propria voinţă; pofte, păcate, nelegiuiri şi toate care urmează după aceea. Însă Hristos este Dumnezeu în dragostea Sa infinită, recâştigând încrederea inimii omului faţă de Dumnezeu. Dar această încredere în Dumnezeu nu este acelaşi lucru cu conştienţa îndepărtării vinovăţiei şi cu puterea de a trăi pentru Dumnezeu. Acestea se găsesc şi ele la locul lor în descoperirea lui Hristos, aşa cum şi iertarea deplină se găseşte prezentată aici. Această femeie simţise prin har că cel puţin exista o inimă în care putea să-şi pună încrederea; şi aceasta era inima lui Dumnezeu.

Dumnezeu este lumină şi dragoste. Iată cele două nume esenţiale ale Lui, care se găsesc amândouă în relaţie cu adevărata întoarcere la El. Aceste două esenţe ale lui Dumnezeu se întâlnesc la cruce. Păcatul este adus acolo în lumină deplină, care face ca dragostea să fie cunoscută deplin. Astfel, lumina descoperă păcatul din inimă, adică Dumnezeu care este lumină îl scoate la iveală, dar această lumină vine dintr-o dragoste perfectă. Dumnezeu, când arată păcatele, o face în dragostea Lui desăvârşită. Aşa a făcut Hristos în această lume, iar atunci când Se revelează, neapărat El trebuie să fie aceste două lucruri. Astfel Hristos era dragoste în lumea aceasta, dar era şi lumina lumii. La fel este şi pentru inimă. Dragostea prin har dă încredere. Şi apoi, lumina este primită cu bucurie, încrezându-se în dragostea aceasta, în aşa fel încât toate se văd în lumină; în momentul acesta inima întâlneşte pe deplin inima lui Dumnezeu. Iată lucrurile pe care le trăia această sărmană femeie. Numai pe acest teren se întâlneşte inima omului cu Dumnezeu şi întotdeauna se vor întâlni numai pe terenul acesta. Fariseul nu poseda aceste lucruri.

femeie şi produc efectul moral asupra inimii ei; ea pleacă în pace când înțelege întinderea harului care îi este acordat în iertarea pe care Isus o pronunță. Iar această iertare își avea puterea tocmai în faptul că Isus era totul pentru sufletul ei: dacă El ierta, ea era mulțumită. În loc să-i ceară socoteală pentru păcatele ei, Dumnezeu Se descoperă inimii ei. Sursa mulțumirii acestei femei era revelația lui Dumnezeu primită în inimă. Ea nu mai este interesată dacă este primită de alții sau de felul cum o judecă alții pe ea sau schimbarea care s-a produs în inima ei; nu este interesată nici măcar de felul cum se vedea ea pe sine însăşi. Harul o domina într-atât, harul personificat în Isus, iar Dumnezeu era manifestat în aşa măsură față de această femeie, încât primirea ei în har şi iertarea erau mai importante decât orice alt lucru. Dacă Domnul era mulțumit, aşa era şi ea. Privindu-L pe Isus în această poziție, dându-I Lui atâta importanță, ea avea de acum totul. Aşa este întotdeauna harul, se bucură atunci când binecuvântează; iar inima care dă mare valoare lui Isus este mulțumită de binecuvântarea pe care harul i-o acordă.

El se găsea într-o întunecime profundă, fără dragoste şi fără lumină. Dumnezeu manifestat în carne era în casa lui şi el nu vedea nimic; el se mulțumea să spună că Isus nu era profet. Ce scenă uimitoare când privim la aceste trei inimi: cea a omului natural care se bazează pe o falsă dreptate omenească, cea a lui Dumnezeu, şi cea a femeii păcătoase. Cine era aici copilul înțelepciunii? Pentru că istorisirea în întregul ei nu este decât un comentariu al acestei expresii.

Şi să mai remarcăm că dacă Hristos a primit disprețul fără să spună nimic, totuşi nu rămânea insensibil la neglijența care i-a refuzat atenția cea mai elementară. Pentru Simon, Isus nu era decât un simplu predicator, ale Cărui pretenții putea să le judece; cu siguranță, nu-L privea ca pe un profet. Pentru sărmana femeie, El era Dumnezeu în dragoste, inima ei şi inima Lui fiind la unison, atunci când era vorba de păcatele ei şi de propria ei ființă, pentru că şi-a pus încrederea în dragoste. Remarcați de asemenea că, numai printr-o alipire strânsă de Isus se poate găsi adevărata lumină; aici, în ceea ce priveşte o revelație eficientă a evangheliei, iar în cazul Mariei din Magdala, cu privire la privilegiile cele mai înalte acordate sfinților.

Cât de mişcătoare este fermitatea cu care harul rămâne întotdeauna la standardele lui fără să se teamă de judecata omului care îl disprețuieşte – harul care, fără cea mai mică ezitare, preia cauza sărmanului păcătos pe care l-a atins. Judecata pe care omul o face nu dovedeşte altceva decât că omul nu-L cunoaşte, nici nu-L apreciază pe Dumnezeu în cea mai perfectă manifestare a naturii Sale. Pentru om, cu toată înțelepciunea lui, Isus nu era decât un predicator modest, care Se înşela pe Sine dându-Se profet, o persoană căreia nu merita să-I dai puțină apă să-Şi spele picioarele. Pentru credincios dragostea este perfectă şi divină, cum şi pacea este perfectă atunci când există credință în Hristos. Roadele acestei credințe nu sunt încă vizibile pentru om; însă ele există înaintea lui Dumnezeu, dacă Hristos este prețuit. Iar acela care prețuieşte pe Isus nu se ocupă nici de el însuşi, nici de roadele lui (cu excepția roadelor rele, pentru a le judeca), ci se ocupă cu Acela care, atunci când omul se afla încă în păcatele lui, a venit în lume pentru a da mărturie despre acest har.

Iată deci un lucru nou, harul şi chiar roadele lui în toată perfecțiunea lor. Inima lui Dumnezeu s-a manifestat în har şi inima omului păcătos răspunde tot prin har, după ce a înțeles manifestarea perfectă a acestui har în Hristos. Şi chiar şi această înțelegere nu este decât un rezultat al harului.

Capitolul 8

Importanța şi efectul slujirii domnului, cu toată împotrivirea necredinței

În capitolul 8, Domnul explică importanța şi efectul lucrării Sale îndeosebi printre iudei. Oricât de multă ar fi fost necredința în mijlocul poporului, Isus Îşi duce lucrarea până la sfârşit şi roadele acestei lucrări apar. El va predica vestea bună a împărăției; ucenicii Săi (fiind roade prin har şi martori ai cuvântului Său puternic potrivit măsurii lor şi în acelaşi caracter în care Domnul era martor), Îl însoțesc împreună cu alți ucenici, de asemenea roade ale acestui cuvânt şi martori

ai eficacității lui, mărturisind deci despre această eficacitate prin propria lor izbăvire de sub puterea Vrăjmaşului şi prin afecțiunea şi devotamentul care decurg din aceasta. Harul lucrează prin ei potrivit afecțiunii şi devotamentului care îi ataşează de Isus; iar aici femeile au o parte aleasă[1]. Lucrarea se întărea, se consolida şi era caracterizată prin înseşi efectele ei.

Semănătorul; sămânța este aruncată pentru a produce ~~roadă~~

Domnul explică adevărata natură a lucrării pe care o desfăşoară. Prin ceea ce făcea, El nu lua în posesie Împărăția; El nu căuta roade, ci El semăna mărturia lui Dumnezeu pentru *a produce* aceste roade. Este izbitor să vedem că acesta era un lucru cu totul nou. Cuvântul era sămânța. Înțelegerea acestor taine, a gândurilor lui Dumnezeu descoperite în Hristos cu privire la această împărăție care nu se întemeia acum public şi în putere, au fost lucruri pe care le-au înțeles doar ucenicii care L-au urmat pe Isus, legându-Se de Persoana Lui prin har şi în virtutea manifestării puterii şi harului lui Dumnezeu în Persoana Sa. În acest punct rămăşița credincioasă este separată atât de clar de restul poporului, încât numai ucenicilor le este dat să cunoască tainele împărăției lui Dumnezeu; dar celorlalți, Domnul le vorbea în pilde, ca să nu înțeleagă − căci Domnul trebuia primit din punct de vedere moral. Mai trebuie remarcat că această pildă a semănătorului este prezentată aici singură şi nu alături de alte pilde ca în alte texte. Pilda în sine este suficientă pentru a desemna această poziție, iar avertizarea de care ne-am ocupat în Marcu (8.16 şi următoarele), însoțeşte pilda aceasta. Lumina lui Dumnezeu nu se descoperise pentru a rămâne ascunsă. De altfel totul va fi scos la iveală. De aceea era foarte important cum erau ascultate cuvintele Domnului. Acela care avea aceste

[1] Este foarte interesant să privim ce fac ucenicii şi ce fac femeile. Ele şi-au ales partea cea bună, aşa cum am putut remarca şi în altă parte. Le regăsim la cruce şi la mormânt, atunci când toți ucenicii, cu excepția lui Ioan, fugiseră. De asemenea, când femeile cheamă pe ucenici la mormânt, ei se întorc acasă, după ce constată realitatea învierii.

cuvinte pe care le auzea, urma să primească mai mult, iar dacă auzindu-le nu le păstra, urma să-i fie luate.

Locul şi efectul cuvântului

Domnul confirmă prin purtarea Sa mărturia pe care o dăduse deja în învăţăturile Sale prezentate în pilde, mărturie care dădea clar de înţeles că nu era vorba de primirea lui Mesia de către Israel, ci de vestirea Cuvântului care atrăgea la Dumnezeu pe cei rânduiţi să se bucure de această binecuvântare. De asemenea, Domnul confirmă faptul că acest Cuvânt era temelia oricărei relaţii cu El, declarând atunci când se vorbea despre mama şi fraţii Săi, prin care se afla în relaţie cu Israel după trup, că nu recunoaşte ca rude decât pe aceia care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi îl împlinesc (versetele 19-21).

Hristos în furtună împreună cu ucenicii săi

În afară de puterea evidentă manifestată în miracolele Sale, descrierile următoare care merg până la finalul capitolului 8 prezintă diferite aspecte ale lucrării lui Isus, ale primirii Lui şi ale consecinţelor acestor fapte.

Mai întâi (versetul 22 şi următoarele), Domnul este asociat cu ucenicii Săi în greutăţi şi în furtuna în care se găseau datorită lucrării pe care trebuiau s-o îndeplinească, şi se află în această poziţie chiar dacă aparent nu erau conştienţi de situaţia prin care treceau. El Se găseşte în mijlocul lor; ei sunt devotaţi slujbei pentru El, iar acum îi ameninţă un pericol iminent, şi resursele omeneşti nu oferă nici un mijloc pentru a-i feri de un sfârşit inevitabil. Valurile sunt gata să-i înghită şi, în ochii omului, Isus nu Se ocupa de situaţia lor critică şi fără speranţă; dar Dumnezeu a îngăduit această încercare a credinţei. Dacă ucenicii se află în slujba lui Isus şi sunt împreună cu El, El este de asemenea împreună cu ei; iar puterea Aceluia pentru dragostea căruia se află ei acum în furtună este prezentă acolo pentru a-i păzi. Ei sunt cu Isus în aceeaşi corabie şi dacă privim doar la posibilităţile lor, ei ar fi putut să piară; totuşi în gândurile şi planurile lui Dumnezeu ei erau asociaţi cu Isus. Persoana Sa

aflată acolo era garanția că nu vor pieri. Isus îngăduie furtuna, dar El Însuşi este în aceeaşi corabie şi când Se va trezi şi Se va manifesta, totul va deveni calm.

Demonizatul vindecat, ca mărturie a harului şi puterii domnului

Vindecarea demonizatului în ținutul Gadarenilor ne oferă o imagine vie a ceea ce se întâmpla în acea perioadă. Rămăşița lui Israel era izbăvită indiferent de cât de mare ar fi fost puterea Vrăjmaşului. În timp ce lumea (versetele 34-37) Îi cere lui Isus să plece, pentru că lumea doreşte o linişte pe care prezența şi puterea lui Dumnezeu o tulbură mai mult decât o tulbura o legiune de demoni. Prin urmare Isus pleacă; omul care fusese vindecat – rămăşița – ar fi vrut să rămână cu El; dar Isus îl trimite în lumea care L-a respins pe El, pentru ca să fie o mărturie a harului şi a puterii al căror obiect el fost (versetele 38-39).

Turma de porci reprezintă, nu mă îndoiesc, înaintarea grabnică şi oarbă a lui Israel spre distrugere, după respingerea Domnului.

Lumea se obişnuieşte cu puterea lui Satan, indiferent cât de dură este ea uneori; dar niciodată nu se obişnuieşte cu puterea lui Dumnezeu.

Efectul credinței; puterea de vindecare aflată în persoana lui Hristos

Cele două istorisiri care urmează ne prezintă efectul credinței şi nevoia reală cu care are de-a face puterea harului. Credința rămăşiței Îl caută pe Isus pentru ca El să păstreze viața în ceea ce era pe moarte; Domnul vine şi răspunde acestei credințe; în timp ce este pe drum (pentru că acolo Se găsea El şi, în ce priveşte izbăvirea finală, El Se află încă acolo), în mijlocul mulțimii care Îl înconjura, credința Îl atinge (versetele 43-48). Sărmana femeie care, apropiindu-se pe dinapoi, Îl atinsese, avea o boală de nevindecat prin mijloace omeneşti. Dar în omul Isus se găseşte o putere care iese din El pentru vindecarea aceleia care avea credință, şi lucrul acesta se face înainte de momentul împlinirii

definitive a misiunii Sale pe pământ. Femeia este vindecată şi recunoaşte înaintea lui Isus starea ei şi tot ce i se întâmplase; şi astfel, prin intermediul credinţei, se dă o mărturie cu privire la Hristos. Rămăşiţa este cu adevărat manifestată; credinţa este cea care o face deosebită de restul poporului; starea acestei rămăşiţe era rodul puterii divine în Hristos.

Acest principiu se aplică vindecării oricărui credincios, deci şi celor dintre naţiuni, aşa cum apostolul Pavel arată în Romani. Puterea care vindecă este în Persoana lui Isus: credinţa prin har şi prin atracţia pe care o reprezintă Hristos, profită de această putere. Aici nu este vorba de relaţia iudeului cu Mesia, deşi iudeul trebuia să fie cel dintâi care să profite de aceste lucruri datorită poziţiei pe care o avea, însă aici este vorba despre ceea ce se află în Persoana lui Isus şi despre credinţa care se găseşte într-o persoană, în mod individual. Dacă este credinţă, atunci puterea care se găseşte în Hristos este la lucru şi omul pleacă în pace, vindecat prin puterea lui Dumnezeu Însuşi. Dar dacă privim mai îndeaproape şi dacă ne gândim la starea reală a omului, nu este vorba numai de vindecarea unei boli, ci problema era moartea. Avem aici prezentarea acestei imagini, şi anume că Hristos, înainte de a întâlni manifestarea deplină a ceea ce era omul (adică aflat într-o stare de moarte), îl întâlneşte pe om, să spunem aşa, pe drum; dar, la fel ca în cazul lui Lazăr, manifestarea acestei stări de moarte a fost îngăduită. Pentru credinţă această manifestare a avut loc în moartea lui Isus. La fel aici este îngăduit ca fiica lui Iair să moară înainte de a veni Isus. Dar harul venit pentru a învia, în puterea divină care numai ea poate să realizeze această înviere, se află acolo. Iar Isus, îmbărbătându-l pe sărmanul tată, îi spune să nu se teamă, ci să creadă. „Nu te teme; crede numai şi ea va fi salvată". Bucuria şi izbăvirea se obţin numai prin credinţa în Persoana Sa, în puterea divină care este în El, în harul care vine pentru a exercita această putere. Isus nu are în vedere aici mulţimea. Manifestarea acestei puteri nu este decât pentru mângâierea celor care au nevoie de ea şi pentru credinţa celor care sunt cu adevărat legaţi de El. Mulţimea ştie că fiica lui Iair a murit; o mulţime care se tânguieşte şi nu înţelege puterea

aceasta a lui Dumnezeu care poate să învie pe cineva dintre cei morți. Isus redă părinților ei pe fetița pe care o adusese la viață. În același fel, într-o vreme din urmă, o rămășiță a iudeilor, în mijlocul necredinței majorității poporului, va fi înviată pentru a avea parte de binecuvântările lui Dumnezeu. Până atunci, noi putem să gustăm deja prin credință din această bucurie, convinși că este starea noastră prin har. Noi trăim, numai că pentru noi această viață este legată de Hristos în cer, înălțat ca cel dintâi rod al unei noi creații.

În ce privește lucrarea pe care o desfășura, Isus vrea ca ea să fie ascunsă. El trebuie să fie primit potrivit mărturiei pe care o dă conștiinței și inimii. El Se afla încă pe drum și mărturia aceasta nu era încă terminată; și vom vedea în capitolele următoare ultimele Sale eforturi desfășurate vizavi de necredința inimii omului.

CAPITOLUL 9

Trimiterea celor doisprezece ucenici: o mărturie clară împotriva poporului

În capitolul 9, Domnul îi însărcinează pe cei doisprezece cu aceeași misiune față de Israel, pe care o împlinise El Însuși. Ei predică Împărăția, vindecă bolnavi, alungă demoni, dar se adaugă ceva aici, și anume faptul că lucrarea lor are caracterul unei misiuni finale. Finale nu în sensul că Domnul nu mai lucra, pentru că El avea să-i trimită pe cei șaptezeci, ci finală în sensul că devenea o mărturie clară împotriva poporului, dacă acesta urma s-o respingă. Cei doisprezece trebuiau să scuture praful de pe picioarele lor, ieșind din cetățile care-i respingeau. Acest lucru se înțelege în punctul la care am ajuns în Evanghelia aceasta și se repetă cu și mai multă putere în misiunea celor șaptezeci despre care vom vorbi în capitolul următor și care are loc după manifestarea glorioasă a lui Isus față de cei trei ucenici. Dar Domnul, atât timp cât era prezent, continua să-Și exercite puterea harului, pentru că El era de fapt harul

personificat aici pe pământ, iar bunătatea suverană care era în El, era mai presus de orice rău pe care l-ar fi întâlnit aici.

Faima lucrărilor minunate ale domnului

Reluând studiul capitolului, vedem în ceea ce urmează versetului 7 că vestea despre lucrările minunate ale lui Isus ajunsese până la urechile împăratului. Israel era deci fără scuză, pentru că acea puțină conștiință pe care o mai avea, era totuşi atinsă de efectul puterii lui Isus; de asemenea o mare mulțime Îl urma. Retras deoparte cu ucenicii întorşi din misiunea lor, Domnul este în curând înconjurat de mulțime. El Se dovedeşte slujitor în har al acestor oameni, oricât de mare era necredința lor, le predică şi vindecă pe cei bolnavi din mijlocul lor. El vrea să le dea o dovadă nouă şi cu totul specială a puterii şi a prezenței divine care se afla în mijlocul lor. Se spusese în Scriptură că în timpul de binecuvântare a lui Israel de către Yahve, când El va ridica cornul lui David, va sătura de asemenea cu pâine pe cei săraci (Psalmul 132). Iar Isus face lucrul acesta înaintea lor acum. Dar aici este ceva mai mult. Am văzut că în toată Evanghelia după Luca Isus exercită această putere în umanitatea Sa prin energia nelimitată a Duhului Sfânt, de unde decurge o binecuvântare minunată pentru noi, acordată potrivit planurilor suverane ale lui Dumnezeu, prin înțelepciunea perfectă a lui Isus în mijloacele pe care le foloseşte. El vrea ca ucenicii să distribuie pâinea; şi totuşi puterea Lui este aceea care împlineşte minunea, pentru că ucenicii nu vedeau nimic mai mult decât ceea ce ochii lor fireşti puteau observa. El este cu adevărat Yahve care satură, dar în firea omenească pe care a îmbrăcat-o, El Îşi ia apoi locul de dependență: Se retrage apoi cu ucenicii Săi şi acolo, departe de lume, Se roagă (versetul 18). Şi la fel ca şi în celelalte două împrejurări remarcabile[1], aceea

[1] Observați aici că rugăciunile Sale sunt aduse nu numai cu ocazia unor fapte de putere sau de mărturie dată gloriei Persoanei Sale, ca răspuns la rugăciunea Sa. Convorbirea cu ucenicii cu privire la schimbarea care avea să se împlinească în căile lui Dumnezeu, în care vorbeşte cu ei despre suferințe şi în care le interzice să spună că El este Hristosul, este introdusă şi ea tot prin rugăciune. Retras cu ucenicii Săi într-un loc izolat

a coborârii Duhului Sfânt şi aceea a alegerii celor doisprezece, şi aici rugăciunea Sa este o ocazie de manifestare a gloriei Sale, glorie care I se cuvenea, dar pe care Tatăl I-o dădea ca Om, o glorie care se lega de suferinţa şi smerenia Sa, pe care în marea Sa dragoste le-a primit de bunăvoie.

Suferinţa fiului omului

Atenţia poporului fusese atrasă asupra Mântuitorului, dar nu depăşea speculaţiile spiritului omenesc. În Isus, credinţa ucenicilor recunoştea fără ezitare pe Hristos (versetul 20). Dar El nu mai trebuia vestit în felul acesta; trebuia ca Fiul Omului să sufere. Planuri de cea mai mare importanţă, o glorie mai mare decât aceea a lui Mesia, urmau să se realizeze, dar toate acestea prin suferinţă, o suferinţă pe care, în ce priveşte încercările omeneşti, aveau să o împărtăşească şi ucenicii Săi urmându-L pe El. În această situaţie, cine urma să-şi piardă viaţa pentru El, avea s-o câştige; pentru că urmându-L pe Isus, era vorba de viaţa veşnică a sufletului, nu numai de Împărăţie. Cu adevărat, Acela care era acum respins, urma să revină în propria Sa glorie, şi anume ca Fiu al Omului (potrivit caracterului pe care îl ia în Evanghelia aceasta), în gloria Tatălui, ca Fiu al lui Dumnezeu şi în gloria îngerilor, ca Yahve, Mântuitorul, care ia locul Său mai presus decât cel al îngerilor (fiind demn de locul acesta chiar ca Om, din moment ce El Însuşi îi crease pe îngeri). Mântuirea sufletului, gloria lui Isus recunoscută potrivit drepturilor Sale, toate acestea constituiau pentru ucenici un avertisment pe care trebuiau să-l recunoască, chiar dacă Domnul era disprețuit şi nerecunoscut.

Dar Isus întăreşte credinţa acelora pe care voia să-i facă stâlpi (vedeţi şi Galateni 2.9) şi prin credinţa lor întăreşte

---

de zgomotul lumii, El prezintă Tatălui Său cererile. Inima Sa este la fel de mult preocupată de părăsirea pentru un timp a poporului Său, cum este preocupată de glorie. De fapt El Îşi revarsă inima în prezenţa lui Dumnezeu, indiferent care ar fi fost subiectul care Îl preocupa potrivit căilor lui Dumnezeu.

credința tuturor; El declară că sunt unii care nu vor gusta moartea *înainte să vadă* Împărăția lui Dumnezeu.

Vom remarca aici că această manifestare a gloriei şi a împărăției Mântuitorului are loc în favoarea unor oameni care nu ştiau că moartea era un câştig datorită faptului că aveau viața veşnică, în favoarea acelora care nu ştiau că urmau să-L aştepte pe Isus ca El Însuşi să vină şi să-i ia la El.

Transfigurarea

Ca urmare a declarației din versetul 27, Îl găsim opt zile mai târziu pe Isus retras pe un munte cu cei trei ucenici, Petru, Iacov şi Ioan, pentru a Se ruga. Acolo are loc transfigurarea; El apare în glorie şi ucenicii Îl văd. Dar Moise şi Ilie sunt părtaşi gloriei Lui, pentru că sfinții Vechiului Testament au cu Hristos prin moartea Sa o parte în gloria împărăției. Moise şi Ilie discută cu El despre această moarte (versetul 31). Ei au vorbit despre alte lucruri în vremea când erau vii pe pământ; ei fie instituiseră legea, fie căutaseră să aducă poporul înapoi la ea pentru introducerea binecuvântării. Dar în momentul când se discută despre gloria cea nouă, atunci totul depinde de moartea lui Hristos şi numai de ea, iar restul dispare. „Şi, pe când era glasul acesta, Isus S-a aflat singur" (versetele 30-36). Gloria cerească a împărăției şi moartea sunt puse într-o relație directă; Petru nu vede decât introducerea lui Hristos într-o glorie egală cu cea a lui Moise şi Ilie, punându-L pe Domnul în legătură în mintea lui cu ceea ce fiecare din aceşti doi mari oameni ai credinței reprezentau pentru un iudeu, iar pe Isus Îl asociază cu ei. Dar tocmai atunci aceşti doi oameni ai lui Dumnezeu dispar în întregime şi rămâne doar Isus: ucenicii trebuie să asculte numai de El. Legătura lui Moise şi Ilie cu Isus în glorie pe munte ținea de respingerea mărturiei lor de către poporul față de care ei se adresaseră în timpul vieții lor.

Ucenicii asociați pe pământ cu locuința gloriei

Dar aceasta nu este totul. Adunarea propriu-zisă nu intră aici în scenă; dar semnul gloriei minunate sau al prezenței lui

Dumnezeu se arată, şi anume norul în care Domnul locuia în mijlocul lui Israel. Isus îi introduce aici pe ucenici ca martori. Moise şi Ilie dispar, şi Isus aducându-i pe ucenici foarte aproape de glorie, în momentul acesta Dumnezeul lui Israel Se manifestă ca Tată, recunoscându-L pe Isus ca Fiul în care Îşi găseşte plăcerea. Aşa că totul este schimbat în ce priveşte relaţiile lui Dumnezeu cu omul, pentru că Fiul Omului dat la moarte pe pământ este recunoscut în gloria minunată ca Fiu al Tatălui. Ucenicii Îl cunosc astfel prin mărturia Tatălui, ei sunt asociaţi cu El; sunt ca şi introduşi în gloria în care Tatăl recunoaşte El Însuşi pe Isus ca fiind Fiul Său, gloria în care se găsesc Tatăl şi Fiul. Yahve Se face pe Sine cunoscut ca Tată prin descoperirea Fiului. Şi ucenicii se află asociaţi pe pământ cu locuinţa acestei glorii, de unde Yahve Însuşi protejase dintotdeauna pe Israel. Isus era acolo cu ei, şi El era Fiul lui Dumnezeu. Ce poziţie, ce schimbare pentru ei! Era cu adevărat o schimbare de la tot ceea ce era mai excelent în iudaism la o glorie cerească, schimbare care era lucrată la acel moment pentru a face toate lucrurile noi[1].

Gloria cerească; legătura apropiată dintre cei trei ucenici şi domnul

Beneficiul pe care îl putem avea fiecare personal din pasajul acesta este mare, prin faptul că ne descoperă într-o manieră

[1] Este vorba de prezentarea împărăţiei şi nu de Adunare în locurile cereşti. Cred că aceste cuvinte „au intrat" se referă la Moise şi Ilie. Ei au intrat în nor, dar norul i-a umbrit pe ucenici. Totuşi scena depăşeşte limitele pământului. Cuvântul „umbrit" este în limba greacă acelaşi cu cel pe care Septuaginta îl foloseşte vorbind de norul care a venit să umple cortul. În Matei, când se descrie aceeaşi scenă aflăm că era vorba de un nor luminos. Era deci vorba de Shekina, de gloria care a fost cu Israel în pustie – aş putea-o numi locuinţa Tatălui. De acolo ieşea glasul Tatălui. Acolo au intrat ei şi tocmai lucrul acesta în Evanghelia după Luca îi umple pe ucenici de teamă. Dumnezeu vorbise lui Moise din nor; acum ei intră în el. Astfel, mai mult decât Împărăţia, aflăm aici adevărata locuinţă a sfinţilor. Numai Luca ne arată acest punct de vedere. Vedem deci Împărăţia, pe Moise şi Ilie în aceeaşi glorie cu Fiul, alături de ei alţi oameni care trăiesc pe pământ, iar pe lângă toate acestea locuinţa eternă a sfinţilor.

mişcătoare starea cerească şi glorioasă. Sfinţii sunt în aceeaşi glorie ca şi Isus. Ei sunt acolo cu El, discută într-o manieră familiară cu El despre ceea ce este cel mai aproape de inima Lui, despre suferinţele şi moartea Sa; ei discută aceste lucruri cu sentimente produse de împrejurări care afectează inima. În loc să primească Împărăţia la Ierusalim, cetatea preaiubită, Isus trebuie să moară acolo. Iar sfinţii discută de asemenea cu o profundă inteligenţă despre planurile lui Dumnezeu, pentru că aceste lucruri nu se întâmplaseră încă la Ierusalim. Acestea sunt relaţiile dintre sfinţi şi Isus în împărăţie; pentru că până aici nu este vorba decât de manifestarea gloriei împărăţiei, aşa cum lumea o va vedea, şi de prezentarea discuţiei pe care o au cu Isus cei glorificaţi. Cei trei ucenici în toată această perioadă se găseau pe munte.

Dar ei sunt conduşi mai departe. Ei sunt învăţaţi de Tatăl, El le comunică prin Fiul propriile Sale afecţiuni. Moise şi Ilie au mărturisit despre Isus şi vor fi în glorie cu El, dar Isus rămâne singur pentru Adunare. Iar aceasta este mai mult decât Împărăţia, este comuniunea cu Tatăl şi cu Fiul Său Isus, desigur neînţeleasă în momentul acela, dar înţeleasă acum prin Duhul Sfânt. Ce minune este această intrare a sfinţilor în gloria minunată, Shekina, locul locuinţei lui Dumnezeu, împreună cu aceste comunicări făcute de Tatăl cu privire la afecţiunea pe care o are faţă de Fiul; este mai mult decât gloria însăşi. Iar dincolo de toate acestea Isus rămâne invariabil Cel care umple întreaga scenă pentru inimile noastre.

În ce priveşte poziţia noastră pământească, să remarcăm că Domnul vorbeşte cu ucenicii Săi pe pământ despre moartea Sa într-o manieră la fel de intimă cum a făcut-o cu Moise şi cu Ilie (versetul 44). Cei doi oameni din vechime nu sunt într-o legătură mai intimă cu Domnul decât Petru, Iacov şi Ioan. Ce gând scump şi minunat! Cerul nu este departe de noi cei credincioşi[1].

[1] Remarcaţi de asemenea că (capitolul 9.29), dacă Isus arată ucenicilor Săi gloria împărăţiei şi intrarea sfinţilor în gloria minunată unde era Tatăl, El coboară de asemenea de pe muntele acesta, pe pământ, pentru a întâlni

Lipsa de putere a ucenicilor şi harul lui Hristos neîmpiedicat de ea

Ceea ce urmează (versetul 37 şi următoarele) arată contrastul dintre toate acestea şi starea de lucruri de la poalele muntelui, de pe pământ. Ucenicii sunt incapabili să profite de puterea lui Isus deja arătată, pentru a alunga puterea Vrăjmaşului. Aceasta explică motivele pentru care Dumnezeu Şi-a descoperit pe munte planurile Sale, conducând la punerea deoparte a sistemului iudaic, pentru ca aceste planuri să poată fi duse la îndeplinire. Toată această împrejurare nu împiedică acţiunea harului lui Isus pentru a izbăvi pe oameni, în timpul în care era cu ei, până la vremea în care El Însuşi a fost luat dintre oameni, atunci când aceştia L-au respins definitiv. Poporul se miră de cele întâmplate, dar fără rodul lăuntric care ar fi trebuit să se manifeste. Iar Isus pleacă dintre ei, insistând în faţa alor Săi asupra acestui subiect al respingerii şi crucificării Sale, mergând mai departe în aplicarea acestui principiu până la ceea ce înseamnă renunţarea la sine şi smerenia care ştie să accepte lucrurile mici (versetul 48).

Diferitele trăsături ale egoismului şi ale cărnii, puse în contrast cu harul şi devotamentul lui Hristos

Restul capitolului, începând cu versetul 46, ne prezintă diferitele aspecte ale egoismului şi ale cărnii, aşezate în contrast cu devotamentul şi harul manifestat în Hristos, şi care tind să împiedice pe credincios să umble pe urmele lui Isus. Versetele 46-56 ne prezintă exemplele[1]. Apoi, în versetele 57-62 Duhul lui Dumnezeu pune înaintea ochilor noştri contrastul dintre voinţa plină de iluzii a omului (versetul 57) şi chemarea

---

mulţimea şi puterea lui Satan, exact în teritoriul unde ne-a lăsat pe noi să umblăm.

[1] Aceste trei exemple indică în mod succesiv fiecare din ele un anumit fel de egoism: egoismul personal (46-48), egoismul cărnii (49-50) – acela care se leagă de un grup faţă de care cineva este ataşat – şi egoismul care îmbracă o aparenţă de râvnă pentru Hristos, dar care nu poartă chipul lui Hristos, egoism mai subtil decât celelalte şi care este mai greu perceput de oameni (51-56).

eficientă a harului; de asemenea constatarea reacției cu totul negative a cărnii în fața unei astfel de chemări (versetul 59) şi necesitatea renunțării absolute la toate lucrurile pentru a putea răspunde chemării harului (versetul 62)[1]. În versetul 49 vedem pe Ioan întrebând pe Domnul: „Învățătorule noi am văzut pe un om scoțând demoni în Numele Tău şi l-am oprit pentru că nu mergea după noi". Domnul răspunde acestei mentalități care uita de cruce şi căuta aici pe pământ interesul şi înălțarea unei grupări de oameni. El explică ucenicilor acel lucru care Lui Îi era prea bine cunoscut, acel aspect al adevărului aşa cum era cunoscut de Dumnezeu şi anume, că toți erau atât de mult împotriva lor, încât cel care nu le era împotrivă se dovedea prin acest simplu fapt că era pentru ei. Prezența lui Hristos punea la probă inima. Un alt motiv prezentat în altă parte (Marcu 9.40) nu este repetat aici; Duhul Se mărgineşte la acest subiect din punctul de vedere al acestei Evangheliii.

Apoi (versetul 51 şi următoarele) Isus Şi-a îndreptat hotărât fața să Se suie la Ierusalim şi, intrând într-un sat al samaritenilor, n-a fost primit. În ochii ucenicilor, samaritenii care respingeau pe Mesia meritau să fie nimiciți prin foc din cer. Dar Hristos nu coborâse din cer pentru a pierde viața oamenilor, ci pentru a o mântui. Respins fiind, El nu judeca pe nimeni; El nu se răzbună, suportă insulta şi merge mai departe.

În sfârşit (versetul 57 şi următoarele), un om vrea să slujească lui Isus pe pământ. Dar El nu avea o casă în care să primească pe cel care era dispus să-L urmeze în felul acesta. Totodată, pentru acelaşi motiv, predicarea împărăției era singurul țel pentru dragostea Sa neobosită. Un om mort față de Dumnezeu putea să se ocupe de morți, dar cel care era chemat şi care trăia, nu trebuia să se ocupe decât de un lucru, şi anume de mărturia pentru împărăție şi să facă lucrul acesta fără nici un gând ascuns, fără să fie distras de un alt lucru, oricât de important sau de legitim ar fi fost el. Cel care a pus mâna pe

[1] Observați că atunci când este vorba de voința omului, el nu realizează dificultățile şi nu este calificat pentru lucrare. Când este o chemare veritabilă, obstacolele sunt simțite.

plug nu trebuie să se uite înapoi. Împărăția se afla pe pământ în prezența vrăjmășiei şi a ruinei omului, în fața a tot ceea ce se îndrepta împotriva ei din partea lumii. De aici venea cerința ca sufletul, prin puterea lui Dumnezeu, să fie în întregime absorbit de interesele Lui. Lucrarea lui Dumnezeu în prezența Hristosului respins şi a tuturor consecințelor acestui fapt al respingerii Sale cerea o consacrare absolută.

CAPITOLUL 10

Misiunea celor şaptezeci; caracterul ei

Găsim în capitolul 10 misiunea celor şaptezeci, care este importantă în caracterul ei pentru evoluția căilor lui Dumnezeu. Într-adevăr acest caracter este diferit în câteva aspecte de cel de la începutul capitolului 9, pentru că misiunea celor şaptezeci este întemeiată pe gloria lui Isus manifestată în acel capitol. Aceasta tranşează în mod necesar şi mai cu claritate chestiunea relațiilor Mântuitorului cu iudeii, pentru că gloria venea ca urmare a respingerii Sale de către națiunea iudaică şi era rezultatul acestei respingeri în ceea ce priveşte poziția omenească a Domnului Isus. Această respingere nefiind încă deplină, gloria lui Isus nu fusese descoperită decât la trei dintre ucenicii Săi, iar El în timpul acesta încă lucra în mijlocul poporului. Dar în misiunea pe care El o încredințează celor şaptezeci se văd deja schimbări. Isus insistă asupra a ceea ce este moral şi etern, asupra poziției pe care ai Săi o vor avea în urma respingerii Sale, asupra efectului real pe care mărturia o va avea în această lume şi asupra judecății care urma să cadă asupra iudeilor. Şi totuşi secerişul era mare, pentru că dragostea, pe care păcatul nu o poate răci, discernea nevoile, în ciuda opoziției exterioare. Numai că cei mişcați de o astfel de dragoste erau puțini. Numai Domnul secerişului putea să ridice adevărați lucrători. Isus îi anunță deja că sunt trimişi ca miei în mijlocul lupilor. Ce deosebire între aceasta şi prezentarea împărăției către poporul lui Dumnezeu! Cei şaptezeci trebuiau să se bazeze, ca şi cei doisprezece mai înainte (capitolul 9.3),

pe purtarea de grijă a lui Mesia prezent aici pe pământ, care dispunea de inimi cu o putere divină. Ei trebuiau să meargă ca lucrători ai Domnului, dând pe față scopul lor de la bun început; şi nu trebuiau să meargă din casă în casă, ca şi cum dacă ar fi stat prea mult într-un loc ar fi obosit pe gazdele lor. Nu trebuiau nici să lucreze, pentru că erau cu adevărat lucrători ai Domnului Însuşi, având drepturi din partea Lui. În totul dedați lucrării lor, ei nu trebuiau nici măcar să salute pe cineva pe drum, pentru că timpul era scurt şi judecata trebuia să sosească. În Israel, erau şi din aceia care nu erau copii ai păcii; dar rămăşița se va distinge prin efectul pe care îl produce în inimă această lucrare a ucenicilor; această manifestare a rămăşiței nu era încă judecata finală care să separe masa poporului de rămăşița credincioasă. Pacea urma să se odihnească pe copiii ei. Cei şaptezeci exercitau puterea pe care Domnul o câştigase asupra Vrăjmaşului şi pe care putea astfel s-o dea şi altora (ceea era mai mult decât un miracol); şi ei trebuiau să declare celor la care mergeau că Împărăția lui Dumnezeu *se apropiase de ei*. Importantă mărturie! Când judecata încă nu se executa, trebuia credință pentru a recunoaşte Împărăția lui Dumnezeu în mărturia care era dată. Dacă cei trimişi nu erau primiți într-o cetate, trebuiau să pronunțe judecata asupra ei afirmând cu tărie locuitorilor ei că fie că primesc sau nu mărturia, totuşi Împărăția se apropiase de ei. Ce solemnă era mărturia aceasta tocmai în vremea în care nelegiuirea omului urma să ajungă la culme − momentul în care Isus avea să fie respins. Cetății nelegiuite Sodoma îi va fi mai uşor decât „cetății aceleia" în ziua când judecata se va executa (versetul 12).

Acestea ar fi câteva aspecte clare în ce priveşte mărturia celor şaptezeci. Domnul Se adresează[1] (versetele 13-16) pe

[1] Găsim aici, în versetul 25 şi mai departe, în capitolul 13.34, exemple ale acestei ordini morale din Luca, despre care am mai vorbit. Mărturiile Domnului sunt perfecte fiecare la locul lor şi ne ajută mult să înțelegem legătura dintre pasaje, ca şi semnificația lor. Nu este vorba de o ordine istorică, nici nu se pune problema de aşa ceva, ci subiectul de care Duhul Se ocupă aici este poziția pe care Israel, ucenicii şi toți ceilalți aveau să o ia ca urmare a respingerii lui Hristos, ce trebuia să aibă loc. Aceste pasaje

nume, prin cuvinte amenințătoare, cetăților în mijlocul cărora lucrase şi afirmă ucenicilor că dacă ar fi undeva respinşi în misiunea lor, lucrul acela însemna respingerea Lui Însuşi şi în acelaşi timp a Aceluia care L-a trimis, adică a Dumnezeului lui Israel – Tatăl.

La întoarcerea lor, cei şaptezeci au spus Domnului despre puterea care-i însoțise în misiunea lor (versetul 17 şi următoarele); chiar demonii se supuseseră cuvântului lor. Isus le răspunde că aceste semne de putere I-au adus înaintea duhului imaginea întemeierii depline a împărăției, şi anume Satan îndepărtat cu totul din cer; faptele de putere lucrate prin ei nu erau decât simple mostre ale acestei puteri a împărăției. Totuşi El adaugă: „Nu vă bucurați de aceasta, că duhurile vi se supun; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri". Puterea care se manifesta era adevărată şi întemeierea împărăției care urma să fie rezultatul acestei puteri era un lucru sigur; dar altceva se descoperea acum: revelația unui popor ceresc, a unui popor care urma să aibă partea sa împreună cu Acela care va fi respins de necredința iudeilor şi a lumii, dar care Se va reîntoarce în cer.

Poziția cerească a unui popor ceresc

Aceasta dezvăluie extrem de clar poziția fiecăruia; mărturia împărăției este dată în putere şi de aceea Israel este fără scuză. Isus ia de acum un loc nou, un loc ceresc. Acesta era adevăratul subiect al bucuriei, pe care ucenicii încă nu-l înțelegeau. Tatăl însă le descoperise Persoana şi puterea Aceluia care trebuia să-i

---

sunt în legătură cu acest subiect şi arată foarte clar starea poporului acesta care fusese cercetat de Isus, precum şi care era adevăratul lui caracter; arată de asemenea cum Dumnezeu în gândurile Sale a introdus lucrurile cereşti tocmai prin această cădere a lui Israel, şi, în sfârşit, cum se leagă respingerea lui Hristos de către popor de această introducere a lucrurilor cereşti, a vieții veşnice şi a mântuirii sufletelor. În toate acestea nu era vorba de o încălcare a legii; ci ea era înlocuită de har, care lucra separat de lege lucrurile pe care nu le-ar fi putut lucra prin ea. Este ceea ce vom vedea în continuarea studiului din acest capitol.

introducă în gloria cerească a Împărăției, precum şi drepturile Sale la această Împărăție glorioasă a lui Dumnezeu.

Orbirea, ca judecată a lui Dumnezeu asupra orgoliului omului, împreună cu manifestarea harului Tatălui față de prunci, era exact ~~ceea ce~~ se potrivea acum Aceluia care prin smerirea Lui împlinea planurile harului suveran, iar aceste lucruri erau în perfectă armonie cu inima Sa, a Celui care venise aici pe pământ pentru a le împlini. *Toate lucrurile* erau date lui Isus, iar Fiul era prea glorios pentru a putea să fie cunoscut; era cunoscut numai de Tatăl, pe care în acelaşi timp nimeni nu-L cunoştea decât dacă-L descoperea Fiul. La El trebuia să vină oamenii. Dificultatea de fond a oamenilor în a-L primi pe Isus era tocmai gloria Persoanei Aceluia care era cunoscut doar de Tatăl şi gloria aceasta a Tatălui care putea fi descoperită în Persoana Fiului. Toate acestea se aflau atunci în Isus pe pământ. „Şi întorcându-Se spre ucenici le-a spus deoparte: Ferice de ochii care văd lucrurile pe care le vedeți voi!“. Într-adevăr, Isus putea să spună ucenicilor Săi în particular, că din moment ce au recunoscut în El pe Mesia şi gloria Sa, prin însăşi faptul acesta au văzut ceea ce şi-au dorit să vadă odinioară mulți împărați şi profeți. Domnul le vorbeşte de asemenea despre Tatăl, dar ei nu înțeleg mai nimic în privința aceasta. În gândurile lui Dumnezeu cunoaşterea Tatălui era partea lor, dar care avea să se realizeze doar mai târziu prin prezența Duhului Sfânt, Duhul de înfiere.

Puterea Împărăției; bucuria faptului că numele lor sunt scrise în ceruri

Remarcăm aici puterea Împărăției dată ucenicilor şi bucuria lor în acele momente la vederea lucrurilor despre care profeții vorbiseră odinioară (bucurie provenind din prezența lui Mesia Însuşi, aducând cu El puterea Împărăției care biruia pe cea a Vrăjmaşului). Se vede în acelaşi timp respingerea mărturiei lor şi judecata lui Israel în mijlocul căruia această mărturie fusese dată; şi în sfârşit, chemarea Domnului (care recunoştea în lucrarea lor puterea deplină care va întemeia Împărăția) ca ei

să nu se bucure de Împărăția astfel întemeiată pe pământ, ci să se bucure de harul suveran al lui Dumnezeu, care în planurile Sale veşnice le acordase un loc şi un nume în ceruri, cu toate că acum pe pământ erau respinşi. Importanța acestui capitol din acest punct de vedere este evidentă. Luca ne introduce deseori în sfera mai bună şi nevăzută a unei lumi cereşti.

Relația dintre Tatăl şi Fiul, şi gloria care Le aparține

În versetul 22, vedem întinderea stăpânirii lui Isus ca o consecință a acestei schimbări de la cele pământeşti către cele cereşti, de asemenea descoperirea gândurilor lui Dumnezeu care însoțesc această schimbare, precum şi descoperirea relației dintre gloria Tatălui şi cea a Fiului. Şi vedem în acelaşi timp harul acordat celor smeriți potrivit caracterului şi drepturilor lui Dumnezeu Tatăl. Şi în sfârşit, găsim şi evoluția schimbării care trebuia să aibă loc în caracterul moral ce decurgea din aceste relații diferite.

Învățătorul legii întreabă în ce condiții ar putea să câştige viața veşnică. Întrebarea sa nu se referea nici la împărăție, nici la cer, ci la o anumită parte din revelația iudaică care avea de-a face cu relațiile dintre om şi Dumnezeu. A avea viața era un lucru care le fusese prezentat iudeilor ca fiind posibil prin lege. Prin descoperiri ulterioare ale scripturilor această viață a fost revelată ca fiind *viața veşnică*, o viață veşnică ce constituia motivația fariseilor pentru păzirea legii – o viață care va fi partea celor glorificați în cer, ca şi a celor binecuvântați pe pământ în timpul mileniului; viață pe care noi o avem acum în vase de lut şi pe care, legea, aşa cum găsim citat în scrierile profetice, o promite ca rezultat al ascultării[1]. „Omul care va practica aceste lucruri va trăi prin ele". Iar învățătorul întreabă *ce* ar trebui

[1] Putem remarca faptul că Domnul nu foloseşte niciodată cuvintele „viața *veşnică*" vorbind de viața ca rezultat al ascultării. „Darul de har al lui Dumnezeu este viața veşnică" (Romani 6.23). Dacă ar fi fost ascultători, viața aceasta pământească ar fi putut să fie fără sfârşit, dar, de fapt şi în adevăr, odată ce păcatul intrase în lume, ascultarea nu putea să fie drumul pentru a obține viața veşnică, şi Domnul nu afirmă niciodată acest lucru.

să facă pentru a avea viața eternă. Răspunsul era clar: legea (cu toate poruncile, ceremoniile, şi condițiile de care depindea binecuvântarea lui Dumnezeu potrivit principiilor cârmuirii Sale pe pământ, pe care poporul le încălcase) cuprindea cele două mari principii ale adevărului în această privință, așa cum conținea de asemenea şi judecata pentru cei care încălcau legea – judecată vestită deja de profeți şi care va fi urmată de întemeierea împărăției de har din partea lui Dumnezeu. Legea exprima foarte clar condițiile pentru a avea viața veşnică, dacă omul s-ar fi putut bucura de aceasta prin dreptatea omenească, dreptate pe care trebuia s-o împlinească şi în care să trăiască el însuşi. Aceste condiții se rezumă în foarte puține cuvinte: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta şi pe aproapele tău ca pe tine însuți". Învățătorul legii prezintă acest rezumat, Domnul îl acceptă şi repetă cuvintele Legiuitorului: „Fă aceasta şi vei trăi". Dar el nu a împlinit condiția aceasta; el este conştient de acest adevăr. În ce priveşte obligația lui de a iubi pe Dumnezeu, Dumnezeu este prea departe de el pentru aceasta. Şi omul se debarasează uşor de cerința aceasta; îi va sluji lui Dumnezeu în câteva lucruri exterioare şi se va lăuda cu ele. Dar omul, semenul său, este aproape de el. Şi tocmai egoismul său îl face conştient de neîmplinirea celui de-al doilea precept, a cărui păzire ar aduce fericire pentru toți oamenii, ar face din lumea aceasta un fel de paradis. Dar preceptul acesta este încălcat în mod repetat în fiecare împrejurare în situațiile cotidiene, unde se arată egoismul omului. Anturajul omului şi raporturile sociale în care trăieşte, îl fac conştient de încălcarea acestui principiu, chiar dacă inima nu s-ar gândi prea mult la el. Iar tocmai aici se trădează inima acestui învățător. El spune: „Cine este aproapele meu?".

Harul manifestat şi adus în lume de către Omul Isus Hristos; dragostea Bunului Samaritean

Răspunsul Domnului (versetul 30 şi următoarele) arată schimbarea morală care a avut loc prin introducerea harului şi prin manifestarea acestui har în om, adică în propria Sa

persoană. Datoriile noastre în relația cu aproapele se măsoară de acum prin ceea ce trebuie să producă natura divină în noi; iar această natură este dragostea. Sub lege omul se măsura pe sine prin importanța pe care şi-o dădea lui însuşi, ceea ce este întotdeauna opus dragostei; iar firea pământească se lăuda cu apropierea de Dumnezeu, care nu era de fapt reală, pentru că firea veche nu putea avea nici-o parte cu firea lui Dumnezeu. Aşadar, preotul şi levitul, văzând pe sărmanul om rănit şi aproape mort, trec pe lângă el. Samariteanul, disprețuit în ceea ce priveşte raportul lui de apropiere față de Dumnezeu, nu întreabă cine este aproapele lui; dragostea din inima lui face ca aproapele său să fie oricine este în nevoie. Este tocmai ceea ce Dumnezeu făcea în Hristos. Iar atunci deosebirile impuse de lege şi de fire dispar în fața principiului dragostei care găseşte în ea însăşi, în caracterul ei şi în împrejurarea exterioară respectivă o ocazie de a se manifesta în mijlocul nevoii care se afla în fața ei. Aşa se termină această parte a discursurilor Domnului.

Cele două mari mijloace de binecuvântare: Cuvântul şi rugăciunea

În versetul 38 începe un subiect nou. Pornind de aici până la capitolul 11.13, Domnul le prezintă ucenicilor Săi cele două mari mijloace de binecuvântare: Cuvântul şi rugăciunea. În Maria vedem energia care se lipeşte de Domnul pentru a primi Cuvântul din partea Lui şi care lasă toate celelalte lucruri deoparte, pentru ca inima să poată asculta Cuvântul Său, pentru că inima este mişcată de comunicările pe care Dumnezeu le face în har. Se poate observa că împrejurările sunt în armonie cu schimbarea morală care avea loc în acest moment solemn. Acum nu se mai cere omului să-L primească pe Mesia cu onorurile cuvenite, în momentul în care El Se află pe pământ, ci i se cere doar să primească Cuvântul. În starea în care omul se găsea (pentru că-L respinsese pe Mântuitorul), el avea nevoie de Cuvânt. Şi Isus, în dragostea Sa perfectă nu voia decât să fie ascultat când vorbea. Pentru om, pentru gloria lui

Dumnezeu, acest singur lucru era necesar. Este ceea ce dorea Isus şi anume ca omul să fie atent la Cuvântul lui Dumnezeu. În ce Îl privea pe Domnul, El renunţă la tot pentru lucrul acesta. Pe de altă parte, Marta, preocupată în a-L găzdui pe Domnul – şi era bun lucrul acesta – arăta totuşi ce rol joacă eul în acest fel de slujire, pentru că ei nu-i plăcea deloc să facă acest efort de una singură.

Capitolul 11

Ucenicii sunt învăţaţi să se roage

Rugăciunea pe care Isus o prezintă aici ucenicilor Săi este în legătură cu acea perioadă în care se aflau în momentul acela, anterior venirii Duhului Sfânt pe pământ[1]. Isus Se ruga El Însuşi, ca Om dependent pe pământ. El încă nu primise, aşa cum urma după înălţarea Lui la cer, promisiunea Tatălui pentru a fi turnată asupra alor Săi; aceştia erau totuşi în relaţie cu Dumnezeu ca Tată al lor. Gloria Numelui Său, venirea împărăţiei Sale, erau lucruri care trebuia să-i preocupe înainte de orice. Ei depindeau de El pentru pâinea zilnică şi aveau nevoie de iertare şi de a fi păziţi de ispită. Subiectul rugăciunii era de fapt dorinţa unei inimi care se află în mod autentic înaintea lui Dumnezeu, alături de nevoia trupului încredinţată grijii Tatălui care este în ceruri. Era nevoia de har pe care o aveau ucenicii în ce priveşte umblarea lor, fie după ce au păcătuit, fie pentru ca să nu se manifeste carnea în ei. Şi, în sfârşit, rugăciunea cerea ca să fie păziţi de puterea Vrăjmaşului.

Stăruinţa în rugăciune către Tatăl

Apoi (versetele 5-13) Domnul insistă asupra stăruinţei, arătând că inimile nu trebuie să fie indiferente la rezultatul cererilor lor. El îi asigură pe ucenici că rugăciunile lor nu vor rămâne fără

[1] Dorinţa de a avea o formă fixă de rugăciune dată de Domnul a condus la modificarea textului de către copişti în acest loc, lucru recunoscut de toţi cei care au studiat în mod serios această chestiune (scopul modificării fiind de a face ca textul de aici să fie identic cu cel din Matei).

răspuns. De asemenea Tatăl ceresc va da Duhul Sfânt celor care Îl cer. În felul acesta ei sunt aşezaţi exact în relaţia în care El Însuşi Se afla cu Dumnezeu pe pământ.

A-L asculta pe Dumnezeu şi a te putea adresa Lui ca Tată este de fapt esenţialul vieţii practice creştine.

Scoaterea demonilor

După aceea, cele două mari arme ale mărturiei Sale sunt subliniate, adică alungarea demonilor şi autoritatea Cuvântului Său. Hristos manifestase puterea în care alungase duhurile rele, iar oamenii atribuiau această putere prinţului demonilor. Totuşi Hristos legase pe cel puternic şi îi răpise bunurile. Iar dacă puterea lui Dumnezeu era acolo în Persoana lui Hristos, atunci Împărăţia lui Dumnezeu venise cu adevărat. Şi în acest caz, Dumnezeu venise să-l izbăvească pe om, iar toate se aşezau la locul potrivit, fie de partea răului, fie de cea a Domnului. Mai mult decât atât, dacă duhul necurat era alungat din casă, şi dacă Dumnezeu nu ocupa casa aceea, duhul ieşit urma să revină cu alte şapte duhuri mai rele, iar starea de la urmă a acelui om va fi mai rea decât cea dintâi (versetul 26).

Autoritatea Cuvântului proclamat

Această manifestare a puterii împărăţiei se împlinea în clipele acelea. Dar miracolele nu erau totul în aceste momente. Domnul vestise Cuvântul Său. Şi o femeie, sensibilă la bucuria pe care trebuie să o simtă orice mamă care avea un astfel de fiu ca Isus, declară cu voce tare fericirea care trebuia simţită de rudele Lui trupeşti. Domnul, aşa cum făcuse în cazul Mariei (capitolul 10.42), declară că această binecuvântare este pentru toţi cei care ascultă şi păzesc Cuvântul Său. El spune: „Mai degrabă ferice de cei ce aud Cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzesc!“ (versetul 28). Cei din Ninive ascultaseră pe Iona, împărăteasa din Seba ascultase pe Solomon, fără ca vreun miracol să însoţească mărturia vreunuia dintre cei doi; iar acolo în mijloc era Unul mai mare decât Iona sau Solomon.

Două lucruri sunt aici înaintea ochilor noştri în ceea ce priveşte relaţiile lui Isus cu Israel: mărturia deplină şi clară dată adevărului (versetul 33), iar mai apoi motivele lăuntrice care îi guvernează pe fiecare din cei care Îl ascultă. Dacă adevărata lumină străluceşte în inimă, acolo nu mai rămâne întuneric, iar dacă adevărul perfect este prezentat potrivit înţelepciunii lui Dumnezeu, şi totuşi este respins, atunci inima omului este cea care determină această respingere: ochiul este rău. Motivaţiile şi raţiunea unei inimi îndepărtate de Dumnezeu nu fac decât să o întunece şi mai mult. Dar o inimă care nu are decât un scop, şi anume Dumnezeu şi gloria Sa, va fi în întregime plină de lumină; pentru că lumina nu numai că se arată, ci ea luminează totul în jurul ei. Dacă lumina lui Dumnezeu străluceşte într-un suflet, acesta va fi plin de ea fără să mai rămână urmă de întuneric (versetele 34-36).

În casa fariseului; judecata care urmează respingerii

În versetele 37-52, Isus este invitat în casa unui fariseu. El judecă naţiunea şi ipocrizia pretinsei ei dreptăţi, vorbind despre partea de afară care se arată curată, dar şi despre pofta şi egoismul lăuntric, despre faptul de a face legea lui Dumnezeu grea pentru umerii celorlalţi, în timp ce aceia care făceau aceasta neglijau împlinirea ei pentru ei înşişi; El vesteşte misiunea apostolilor şi profeţilor Noului Testament, a căror respingere avea să umple măsura nelegiuirii lui Israel, aducând proba finală împotriva celor care în mod ipocrit zideau mormintele profeţilor pe care părinţii lor îi omorâseră. Atunci tot sângele cu privire la care Dumnezeu arătase o îndelungă răbdare trimiţând mărturii pentru a lumina poporul, tot sângele care fusese vărsat din cauza acestor mărturii, va fi în sfârşit cerut de la acest popor răzvrătit. Cuvintele Domnului n-au făcut decât să întărâte răutatea fariseilor care căutau să-I găsească vreo greşeală în discursurile Lui. În loc de a vedea aici un Mesia care împlineşte promisiunile, găsim cuvântul mărturiei care este pe deplin scos în evidenţă; apoi judecata unei naţiuni care respinsese şi Cuvântul şi pe Mesia, şi care avea să respingă în

cele din urmă şi ultimele manifestări ale harului ce încerca să-i readucă la Dumnezeu.

CAPITOLUL 12

Ucenicii sunt încurajaţi în mărturia lor faţă de lume

Capitolul acesta îi prezintă pe ucenici în acea poziţia de mărturie prin puterea Duhului Sfânt despre care am vorbit mai sus şi, odată ce Domnul urma să plece de pe pământ, îi prezintă de asemenea în opoziţie cu lumea: pe pământ, în locul lui Mesia, vor fi Cuvântul şi Duhul Sfânt. Dar ucenicii trebuie în acelaşi timp să nu se teamă de împotrivire şi să nu se încreadă în ei înşişi, ci să se teamă de Dumnezeu şi să se încreadă în ajutorul Lui. În ce priveşte lucrurile pe care le vor avea de spus, Duhul Sfânt îi va învăţa. Apoi într-o zi toate vor fi date la iveală, pentru că Dumnezeu are putere asupra sufletului, omul nu atinge decât trupul. În acest context, lucrurile care apar sunt cele care depăşesc promisiunile din vremea prezentă, sunt acele lucruri care ţin de relaţia sufletului cu Dumnezeu. Este o ieşire din teritoriul iudaismului pentru a fi direct în faţa lui Dumnezeu. Aşa că ceea ce trebuia să facă ucenicii era să manifeste cu orice preţ pe Dumnezeu în lumea aceasta, să-L prezinte credinţei, înaintea momentului în care toate lucrurile vor fi aduse la adevărata lor lumină: lucrul acesta putea să-i coste înaintea oamenilor, dar Isus avea să-i mărturisească înaintea îngerilor. Aceasta însemna a aduce pe ucenici în lumină aşa cum Dumnezeu Însuşi este în lumină şi a-i aduce la acea stare de temere de Dumnezeu prin Cuvânt şi prin credinţă, într-o vreme în care puterea răului era încă la lucru; rău care în totalitatea lui urma să fie adus la lumină deşi era acum încă ascuns.

Nu numai atât. Dar blasfemiile pronunţate împotriva mărturiei vor fi mai rele, mai de neiertat decât blasfemiile împotriva lui Isus. Pentru că a vorbi împotriva Fiului Omului putea fi iertat, şi a fost cu adevărat, şi le va fi cu adevărat iertat în cele din urmă iudeilor priviţi ca naţiune, dar dacă cineva vorbea

blasfemitor împotriva mărturiei ucenicilor, aceasta însemna a vorbi rău împotriva Duhului, ceea ce nu va fi niciodată iertat. Domnul lucrează la inima ucenicilor, la fel cum lucrează şi asupra conştiinţei lor.

Isus încurajează pe ucenicii Săi prin trei lucruri: prin grija al cărei obiect vor fi din partea Aceluia care numără perii capului lor, iar grija aceasta urma să se manifeste indiferent de încercarea prin care avea să treacă credinţa lor; în al doilea rând prin faptul că în cer înaintea îngerilor, credincioşia lor faţă de Hristos şi misiunea grea încredinţată le va fi recunoscută chiar de El Însuşi; şi în al treilea rând prin importanţa misiunii lor, a cărei respingere antrena o condamnare mai definitivă decât respingerea lui Hristos Însuşi, pentru că Dumnezeu făcuse un pas final în căile Sale de har şi în mărturia Sa. Totul urma de acum să fie dat la iveală şi Dumnezeu va avea grijă de ei, vor fi recunoscuţi de Hristos în cer, iar puterea Duhului Sfânt va fi cu ei. Acestea sunt motivele şi încurajările prezentate aici inimilor ucenicilor pentru misiunea dată lor după plecarea Domnului.

Importanţa sufletului şi a vieţii viitoare

Ceea ce urmează este o dezvoltare şi mai clară a poziţiei în care, prin respingerea Domnului, ei aveau să se găsească de atunci, potrivit harului lui Dumnezeu (versetul 13). În momentul acesta Domnul refuză în mod oficial să facă dreptate în Israel: nu era acesta locul Său. El Se adresează *sufletelor* şi le îndreaptă atenţia asupra unei vieţi care urmează celei de acum. Şi în loc să hotărască asupra împărţirii moştenirii între fraţi, El avertizează mulţimea să se păzească de lăcomia de bani, învăţându-i acest lucru prin pilda omului bogat care a trebuit să plece deodată din lumea aceasta, chiar în timp ce îşi făcea unele proiecte. Ce s-a ales de sufletul lui? Dar după ce a pus această temelie generală, Domnul prezintă ucenicilor Săi marele principiu după care trebuie să umble. Ei nu trebuiau să gândească la ziua de mâine, ci să se încreadă în Dumnezeu. De fapt, ce ar fi putut ei să facă (versetul 26). Ei trebuiau să caute mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu, iar tot ce aveau nevoie le va fi adăugat. Aceasta le

era poziția în lumea care Îl respingea pe Stăpânul lor; şi în plus, inima Tatălui era interesată în ceea ce-i privea. Datorită acestui motiv ei nu aveau nimic care să-i facă să se teamă, pentru că Tatăl îşi găsea plăcerea să le dea Împărăția. Străini şi călători pe pământ, comoara lor era în cer şi acolo urma să fie şi inima lor, pentru că inima este acolo unde este comoara[1]. În plus ei trebuiau să-L aştepte pe Domnul.

Trei lucruri trebuiau să lucreze asupra inimilor lor: în primul rând gândul că Tatăl le dădea Împărăția, în al doilea rând comoara inimilor lor care era în cer şi aşteptarea reîntoarcerii Domnului. Până la revenirea Lui, ei erau chemați să vegheze şi să aibă făcliile aprinse. Întreaga lor poziție trebuia să fie dominată de această aşteptare continuă a Domnului şi să fie expresia acestei aşteptări. Ei trebuiau să fie ca nişte oameni care aşteaptă, având mijlocul încins. Iar în clipa când, potrivit inimii Domnului, toate lucrurile vor fi restabilite prin puterea Sa, El avea să-i introducă în casa Tatălui, să-i aşeze la masă şi El Însuşi urma să Se încingă pentru a le sluji.

Atitudinea unei inimi care-L aşteaptă pe Hristos însuşi

Este important ca atenția cititorului să fie îndreptată către ceea ce Domnul are în vedere aici; El nu vrea în primul rând să afirme cu tărie că va reveni la sfârşitul timpului de acum, ci vrea să atragă atenția asupra unei stări de *aşteptare* într-o realitate a mărturisirii creştine şi cu o inimă în ordine din punct de vedere spiritual. Pe cei care vor fi în felul acesta, Domnul îi va aşeza ca pe oaspeți ai Săi şi vor rămâne oaspeți ai Săi pentru totdeauna în casa Tatălui, acolo unde îi va introduce El Însuşi şi le va sluji, copleşindu-i cu binecuvântări. Această slujbă a dragostei Sale va face binecuvântările de zece mii de ori mai prețioase, pentru că vor fi primite din însăşi mâna Sa. Dragostea găseşte plăcere în a sluji, aşa cum egoismul găseşte plăcere în a fi slujit. Dar El

[1] Nu este aşa cum spun adesea oamenii: unde îți este inima, acolo îți este şi comoara − inima mea nu se găseşte actualmente acolo, ci acolo „unde este comoara voastră, acolo *va fi* şi inima voastră" (versetul 34).

n-a venit ca să fie slujit, şi El nu va renunța niciodată la această dragoste.

Ce poate fi mai încântător decât harul exprimat în versetele 36 şi 37[1].

La întrebarea lui Petru care voia să ştie cui Se adresa Isus prin aceste învățături (versetul 41), Domnul îi atrage atenția cu privire la responsabilitatea celor cărora le încredințase îndatoriri în timpul absenței Sale. Astfel vedem aici cele două caractere ale ucenicilor după plecarea lui Isus cel respins şi anume aşteptarea reîntoarcerii Sale şi slujirea. Aşteptarea vigilentă, care cu mijlocul încins este gata de a-L primi pe Isus, îşi găseşte o recompensă în odihna şi în ospățul la care Domnul Se va încinge pentru a sluji, lucrare binecuvântată exercitată de El Însuşi; iar credincioşia în slujbă este retribuită prin cârmuirea a tot ceea ce aparține Domnului gloriei. În plus, găsim aici care sunt relațiile speciale între umblarea ucenicilor şi poziția lor în lumea viitoare, precum şi relația care există între adevărul general de renunțare la lumea în care Domnul a fost respins şi primirea împărăției ca un dar din partea Tatălui.

---

[1] Aici se găseşte partea cerească a celor care aşteaptă pe Domnul în timpul absenței Sale. Acesta este de asemenea caracterul adevăratului ucenic care priveşte spre cer, în vremea în care se află aici, jos, în slujba în care a fost aşezat. Domnul Însuşi a fost slujitor aici pe pământ (Ioan 13.1-4), şi înălțându-Se în glorie, ca Avocat pentru noi, El devine slujitor spălându-ne picioarele, ca astfel sufletele noastre să fie în comuniune cu cerul. În Exod 21 robul care îşi împlinea slujba, dar care nu voia să iasă liber de la stăpân, era dus la judecători, şi urechea lui era străpunsă de uşiorii uşii, ca semn al faptului că va rămâne rob pentru totdeauna. Isus, la sfârşitul vieții Sale pământeşti, împlinise perfect slujba Sa față de Tatăl. În Psalmul 40 El spune că Dumnezeu I-a străpuns [lit. I-a săpat, format] urechile, adică „I-a pregătit un trup" (Evrei 10.5), ceea ce corespunde cu poziția de ascultare (comparați cu Filipeni 2.6-8) şi cu întruparea, pentru că această slujire a fost sfârşită în viața Sa de om pe pământ. Dar El ne-a iubit prea mult şi L-a iubit prea mult pe Tatăl Său în caracterul de slujitor, pentru a abandona această slujire. Iar în clipa morții Sale, urechea I-a fost străpunsă potrivit cu Exod 21 şi astfel a rămas Slujitor pentru totdeauna, fiind Om acum în continuare pentru a ne spăla picioarele. Va fi slujitor şi mai târziu, într-o vreme viitoare, când ne va lua la El în cer, potrivit cu textul pe care îl studiem. Ce tablou glorios al dragostei lui Hristos!

Slujitorul necredincios şi stăpânul său

În ceea ce Domnul spune mai departe cu privire la slujirea acelora care în timpul absenței Sale vor purta Numele Său, El menționează pe aceia care în această poziție vor fi necredincioşi, arătând astfel că deşi vor exercita public o slujbă în Biserică, ei vor avea partea cu cei necredincioşi. Secretul lăuntric al acestui rău care va caracteriza necredincioşia lor constă tocmai în faptul că inima lor va considera departe clipa revenirii lui Isus, în loc să dorească lucrul acesta, să-l grăbească prin suspinele lor şi să slujească în smerenie pentru a fi găsiți credincioşi. Ei vor spune că Isus nu vine foarte repede, iar consecința va fi că îşi vor face propria voie, se vor acomoda cu duhul lumii şi îşi vor aroga autoritatea asupra tovarăşilor lor de slujbă. Ce tablou impresionant despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în creştinism! Iar Stăpânul lor (pentru că El era cu adevărat Stăpân şi al lor, deşi ei nu-L slujeau) va veni într-un moment în care ei nu se aşteaptă, ca un hoț noaptea; iar aceşti credincioşi lipsiți de credincioşie, deşi mărturisesc că sunt slujitori ai Domnului, vor avea partea lor cu necredincioşii. Dar lucrurile nu vor fi la fel şi pentru unii şi pentru ceilalți, pentru că slujitorul care cunoştea voia Stăpânului său, ar fi trebuit să se pregătească, şi în loc să se pregătească pentru El (ca rod al unei adevărate aşteptări), nu I-a împlinit voia, şi de aceea va fi pedepsit cu severitate; în timp ce pedeapsa va fi mai puțin severă pentru cineva care nu a avut această cunoaştere. Am spus: slujitorul care a cunoscut voia „propriului său Stăpân", potrivit textului original, pentru că „propriu" indică o relație mărturisită cu Domnul şi arată automat obligația care este asupra slujitorului de a se purta potrivit cu această relație. Celălalt slujitor, este adevărat, a ignorat voia explicită a Domnului; este şi el vinovat, pentru că a făcut răul, care în orice caz nu trebuia să-l facă. Toate acestea vorbesc deci despre slujitorii adevărați şi slujitorii falşi ai lui Isus, despre biserica ce-şi spune creştină şi despre lume în general. Nu putea însă să fie o mărturie mai solemnă în ceea ce priveşte acel aspect care a adus necredincioşie în Biserică şi a condus la ruina şi la apropiata ei judecată, şi anume abandonarea acestei aşteptări prezente cu privire la venirea Domnului. Şi dacă i se

cere cuiva proporţional cu ceea ce a primit, cine va fi vinovat ca aceia care se numesc slujitori ai Domnului, dacă ei nu-L slujesc pe Domnul aşteptând reîntoarcerea Sa!

Domnul respins vine să aducă dezbinare şi un foc pe pământ

Între timp Domnul respins venise pentru a aduce conflictul şi focul pe pământ (versetul 49). Prezenţa Sa a aprins focul, aceasta mai înainte ca să se împlinească respingerea Sa prin botezul în moartea prin care trebuia să treacă. Totuşi puterea dragostei Sale nu va avea deplină libertate decât după botezul morţii. De asemenea, inima Lui care era dragoste, o dragoste infinită ca a lui Dumnezeu Însuşi, era limitată în manifestarea ei până în clipa în care această ispăşire avea să dea curs liber exercitării acestei dragoste, ca şi împlinirii tuturor planurilor lui Dumnezeu, moment în care puterea va fi manifestată potrivit dragostei acesteia şi pentru care această ispăşire era absolut necesară ca bază pentru împăcarea tuturor lucrurilor în cer şi pe pământ[1].

În versetele 51-53 Domnul arată în detaliu dezbinările care vor rezulta în urma misiunii Sale. Lumea nu va tolera credinţa în Mântuitorul cum nu va tolera pe Mântuitorul Însuşi, faţă de care această credinţă se ataşa şi pe care Îl mărturisea. Este bine să remarcam modul în care prezenţa Domnului dă la iveală răul din inima omului. Starea descrisă aici se găseşte în Mica. Este starea cea mai înspăimântătoare a răului care poate fi imaginată (Mica 7.1-7).

---

[1] Este un lucru preţios să constatăm aici următorul fapt: oricât ar fi de mare răul din om, el contribuie întotdeauna la împlinirea gândurilor de har ale lui Dumnezeu. Necredinţa oamenilor făcea ca dragostea din inima lui Hristos să nu se poată revărsa. Ea nu era slăbită prin această necredinţă a oamenilor, ci doar în momentele acelea nu putea să se manifeste în afară şi să se exprime în mod deplin. Dar efectul deplin al acestei necredinţe la cruce a rupt stăvilarele dragostei divine, care s-a răspândit apoi fără oprelişti chiar şi în favoarea celor mai răi dintre păcătoşi, într-un har care domneşte prin dreptate. Este un pasaj deosebit de interesant şi de preţios.

Apoi Isus Se adresează mulțimii pentru a-i avertiza asupra semnelor care distingeau timpurile în care ei trăiau. El așează mărturia Sa pe un teren dublu: întâi al semnelor evidente pe care Dumnezeu le dădea cu privire la vremea aceea şi, în al doilea rând, al dovezilor morale care, chiar fără semne, trebuiau să vorbească conştiinței şi să oblige astfel poporul să primească această mărturie.

Oricât de mult ar fi fost orbit acest popor şi căpeteniile lui, ei erau totuşi în drum spre judecător. Şi odată dați pe mâna judecătorului, nu aveau să mai iasă de acolo decât atunci când pedeapsa lui Dumnezeu va fi fost pe deplin executată în ceea ce-i privește[1] (comparați cu Isaia 40.2).

---

[1] Să folosim această notă pentru a rezuma conținutul acestor două capitole, 12 şi 13, pentru a înțelege mai bine învățăturile care se află în ele. În capitolul 12, Domnul vorbeşte pentru a desprinde gândurile ascultătorilor Săi din mijlocul lumii. El îndreaptă gândurile ucenicilor spre Acela care are putere asupra sufletului şi a trupului. Îi încurajează prin promisiunea cu privire la grija plină de credincioşie a Tatălui, cât şi vorbindu-le despre dorința Tatălui de a le da împărăția. Până în clipa aceea ei urmau să fie străini şi călători, fără să se îngrijoreze cu privire la împrejurările prin care aveau să treacă aici pe pământ. Cu privire la mulțime, Domnul le arată că omul în starea lui cea mai prosperă nu-şi poate asigura nici măcar o zi de existență, dar acestei afirmații îi adaugă o descoperire pozitivă, şi anume că ucenicii Săi trebuiau să-L aştepte în mod constant de la o zi la alta. Şi nu numai că cerul va fi partea lor, ci acolo se vor bucura de toate într-o odihnă desăvârşită. Vor sta la masă şi Domnul Însuşi le va sluji. Este poziția cerească a Adunării după reîntoarcerea Domnului. Dar partea Adunării este slujirea, până când El are să vină. Şi această slujire necesită o vigilență permanentă. Atunci va veni rândul lui Isus să slujească celor care au fost credincioşi în timpul absenței Sale. Apoi vedem moştenirea ucenicilor, judecata Bisericii care doar mărturiseşte creştinismul, şi judecata lumii. Învățătura Lui producea diviziune în loc să stabilească o împărăție în putere. Dar Isus urma să moară şi astfel este introdus un alt subiect, cel al judecății prezente a iudeilor. Ei erau pe drum cu Dumnezeu, mergând spre judecată (capitolul 13). Cârmuirea lui Dumnezeu nu se manifesta distingându-i pe cei răi din Israel prin judecăți parțiale; toți ca națiune aveau să piară dacă nu se pocăiau. Domnul îngrijea de smochin pentru ultimul an şi, dacă poporul lui Dumnezeu nu producea rod, însemna că nu face decât să-I strice grădina. Iar ceea ce făceau ei mărturisind legea, dar opunându-se unui Dumnezeu care era

Capitolul 13

prezent cu ei, nu era nimic altceva decât ipocrizie, împotrivindu-se acestui Dumnezeu care le dăduse legea. În ceea ce priveşte Împărăţia, ea nu avea să se întemeieze prin puterea Împăratului manifestată pe pământ, ci ea va creşte dintr-o sămânţă mică până ce va deveni un sistem imens de putere pământească şi o doctrină care, ca sistem religios, va pătrunde întreaga masă a poporului. Întrebat cu privire la numărul răMăşiţei, Isus insistă asupra a ceea ce înseamnă intrarea pe poarta cea strâmtă a convertirii şi a credinţei în El. Pentru că vor dori mulţi să intre în împărăţie şi nu vor putea, atunci când Stăpânul casei Se va ridica şi va închide uşa (Stăpânul casei nefiind altul decât Hristosul respins de Israel). Degeaba vor spune că L-au avut printre ei în cetăţile lor: lucrătorii nelegiuirii nu vor putea să intre în împărăţie. Domnul Se ocupă aici în întregime de iudei. Ei vor vedea în împărăţie pe patriarhi, pe profeţi, chiar pe neamuri din toate ţările, în timp ce ei vor fi lăsaţi afară. Totuşi, nu era mai puţin adevărat că împlinirea practică a respingerii lui Hristos nu depindea nici de voinţa omului, nici de regele fără drept la această poziţie care, aşa cum spuneau fariseii încerca să se debaraseze de El (13.32). Aşa urmau să aibă loc lucrurile, şi anume căile lui Dumnezeu se vor împlini împreună cu manifestarea nelegiuirii omului; Ierusalimul avea să umple măsura nelegiuirii lui; nici un profet nu putea să piară în afara acestei cetăţi, şi prin însăşi această afirmaţie respingerea lui Isus cade în întregime în responsabilitatea omului.

În sfârşit, Domnul pronunţă cuvinte minunate cum n-o poate face decât Yahve Însuşi. De câte ori Dumnezeul bunătăţii nu dorise să-i strângă sub aripile Sale pe copii Sionului, dar ei n-au vrut! Dacă această strângere ar fi depins de voinţa omului, ar fi fost o nimicire completă, ceea ce de fapt urma să aibă loc. Se rupea practic orice legătură dinspre Israel spre Domnul, dar nu şi dinspre Domnul spre Israel. Partea profetului era să conteze pe credincioşia Dumnezeului Său, fiind asigurat că relaţia care era întemeiată pe promisiuni nu putea să fie desfiinţată şi că dacă judecata avea să vină, ea nu era decât pentru un timp; de aceea profetul putea să întrebe: „Până când?“ (Isaia 6.11; Psalmul 79.5). Dar nenorocirea este completă când nu există credinţă pentru a vorbi în felul acesta (Psalmul 74.9). Aici marele Profet este respins; dar, întemeiat pe drepturile harului Său, El le vesteşte, pentru că este Yahve, şi le vesteşte, fără ca ei să-i ceară, modul în care va lua sfârşit pedepsirea lor: „Nu Mă veţi mai vedea *până* veţi spune: „Binecuvântat să fie Cel ce vine în Numele Domnului!“ Această manifestare surprinzătoare a drepturilor divinităţii Sale şi ale divinităţii în har, exact în momentul în care din punct de vedere al responsabilităţii omului totul era pierdut, cu toată îngrijirea bunătăţii Domnului, este de

Smochinul din via lui Dumnezeu; lipsa de rod urmată de judecată

I se aminteşte acum Domnului despre judecata teribilă care a căzut asupra unora dintre evrei, galileeni al căror sânge Pilat îl amestecase cu jertfele lor (versetul 1). Domnul le declară că nici cazul acesta, nici un altul despre care le aduce aminte, nu sunt excepţionale şi dacă nu se pocăiesc, se va întâmpla cu ei acelaşi lucru (versetele 2-5). La aceste lucruri, Domnul le mai adaugă o pildă pentru a explica ascultătorilor Săi câte ceva despre poziţia poporului. Israel era smochinul plantat de Dumnezeu în vie, care deja de trei ani era ameninţat să fie tăiat, pentru că smochinul nu făcea decât rău viei, nu făcea decât să umbrească pământul degeaba şi să-l ocupe inutil; totuşi Isus face un ultim efort ca să-l facă să producă roade, iar dacă şi această ultimă încercare ar fi rămas fără rezultat, harul nu putea decât să lase loc dreptei judecăţi a Stăpânului viei, pentru că ce motiv ar fi fost să fie cultivat ceva care nu făcea decât rău? (versetele 6-9). Totuşi Isus Se manifestă în har şi în putere faţă de fiica lui Avraam potrivit promisiunilor făcute acestui popor (versetele 10-17), arătând acestui popor că împotrivirea sa prin pretenţia de a se opune harului cu argumentul legii, nu era decât pură ipocrizie.

Totuşi (versetele 18-21), ca urmare a respingerii lui Hristos, Împărăţia lui Dumnezeu trebuia să ia o formă neaşteptată: semănată prin Cuvânt şi neintrodusă încă în putere, ea urma să crească în lume până ce va deveni o putere lumească; iar ca doctrină şi mărturie exterioară, va pătrunde în toată sfera rânduită ei în planurile suverane ale lui Dumnezeu. Aceasta nu era Împărăţia întemeiată prin putere şi care se manifestă în dreptate, ci era ceva lăsat în responsabilitatea omului, deşi

---

o frumuseţe pe care nimic n-o poate întrece. Dumnezeu Însuşi este Acela care Se arată când toate căile Sale ajung la capăt.

Rezultă din rezumatul pe care l-am prezentat că în capitolul 12 vedem partea cerească a Adunării – cerul – şi viaţa viitoare; iar capitolul 13, inclusiv versetele 54-59 din capitolul 12, vedem guvernarea asupra lui Israel şi asupra pământului atunci când Isus este respins şi iudaismul pus deoparte.

împlinea în acelaşi timp planurile lui Dumnezeu (vezi Matei 13, Daniel 4 şi Ezechiel 31).

Poarta cea strâmtă a împărăţiei

În final, Domnul dezbate direct problema poziţiei rămăşiţei şi a sorţii Ierusalimului (versetele 22-35). Călătorind prin cetăţi şi sate, şi împlinind lucrarea harului, în ciuda disprețului din partea poporului, Domnul a fost întrebat dacă rămăşiţa, adică cei ce vor scăpa din judecata ce se va abate asupra lui Israel, va fi numeroasă. El nu dă un răspuns cu privire la număr, ci Se adresează conştiinţei celui care adresa întrebarea, îndemnându-l să intre pe poarta cea strâmtă şi să-şi desfăşoare pentru aceasta întreaga lui energie. Nu numai că cei mulţi nu vor intra, dar va fi un număr mare care, încercând să evite această poartă, vor dori să intre în împărăţie şi nu vor putea; şi, în plus, în clipa când Stăpânul casei se va ridica şi va închide poarta, va fi deja prea târziu. El le va spune: „Nu vă ştiu de unde sunteţi". Vor insista în zadar asupra faptului că El a predicat în cetăţile lor; le va spune că nu-i cunoaşte şi că nu sunt altceva decât lucrători ai nelegiuirii: „Pentru cei răi nu este pace". Poarta împărăţiei era una de ordin moral, iar intrarea se putea face doar prin convertire. Cei mai mulţi din Israel nu vor intra, iar de afară, în plâns şi groază, îi vor vedea pe cei dintre naţiuni şezând împreună cu moştenitorii promisiunilor; în timp ce ei, copiii împărăţiei, potrivit cărnii, vor fi ţinuţi afară, şi într-o poziţie cu atât mai deplorabilă cu cât fuseseră cei mai apropiaţi. Prin urmare, cei care păreau a fi primii, vor fi cei de pe urmă, iar cei din urmă vor fi cei dintâi.

Cea din urma cercetare; vestirea sorţii Ierusalimului

Sub pretextul grijii pentru Isus, fariseii Îl îndeamnă să plece de acolo (versetele 31-35). Domnul Se referă în acest ultim punct la voinţa lui Dumnezeu în ce priveşte împlinirea lucrării. Puterea pe care omul ar fi avut-o asupra Lui nu intra în discuţie; Isus trebuia să-Şi termine lucrarea şi abia apoi să plece, pentru că Ierusalimul nu cunoscuse timpul cercetării sale, împlinită de El

Însuşi, adevăratul Domn, Yahve. De câte ori dorise El să strângă sub aripile Sale pe copiii cetății răzvrătite, dar ei n-au vrut! Iar acum, după ce ultimul efort al harului Său a fost împlinit, casa le va fi lăsată pustie, până se vor pocăi şi se vor întoarce la Domnul, spunând potrivit cu Psalmul 118: „Binecuvântat fie Cel care vine în numele Domnului". Atunci El va apărea şi ei Îl vor vedea.

Nimic nu poate fi mai clar şi mai puternic decât urmarea acestor avertismente din partea Domnului. Era un ultim mesaj pentru Israel, o ultimă cercetare din partea lui Dumnezeu, pe care ei au respins-o. Ei erau abandonați de Dumnezeu (deşi încă iubiți din pricina părinților), până când vor ajunge să-L invoce pe Cel pe care L-au respins; abia după aceea acelaşi Isus Se va arăta din nou, tot Israelul Îl va vedea, şi aceasta va fi „ziua pe care a făcut-o Domnul". Domnul fiind respins, în timpul absenței Sale Împărăția se va întemeia sub forma unui copac, sau potrivit imaginii aluatului, aducându-şi rodul printre iudei până la sfârşit. Deznodământul tuturor acestor lucruri în mijlocul acestei națiuni în zilele din urmă şi revenirea lui Isus atunci când ei se vor pocăi, va fi într-o anumită măsură un rezultat al actului de păcat şi de răzvrătire pe care-l comiteau atunci iudeii respingându-L pe Domnul. Aceste gânduri fac loc altor instrucțiuni importante în legătură cu Împărăția.

CAPITOLUL 14

Drepturile harului; judecarea ipocriziei; poziția creştinului în această lume

În acest capitol sunt dezvoltate câteva detalii morale[1]. Domnul, invitat să mănânce la un fariseu, revendică în acea împrejurare

[1] Capitolele 15 şi 16 ne prezintă energia suverană a harului, roadele şi consecințele lui puse în contrast cu orice binecuvântare pământească văzută, cu guvernarea lui Dumnezeu pe pământ față de Israel şi cu vechiul legământ. Capitolul 14, înainte de a ne introduce în această descoperire amplă, ne arată locul pe care credinciosul trebuie să-l ia într-o astfel de lume, ținând cont de exercitarea dreptății lui Dumnezeu,

drepturile harului față de sabat, care constituia pecetea vechiului legământ, judecând ipocrizia care ştia să încalce sabatul atunci când omul avea în vedere un interes personal. Apoi arată duhul de smerire şi de micime care se potriveşte omului înaintea lui Dumnezeu, şi modul în care acest duh trebuie să se unească cu dragostea atunci când cineva dispune de bunurile acestei lumi. Fără îndoială, o umblare de acest fel (adevărata umblare a lui Hristos) este opusă duhului lumii şi nu se bucură de acceptul societății. Dar începuse deja o altă perioadă de lumină, mai minunată decât aceea care ar fi putut străluci prin prezența lui Mesia pe pământ, perioadă începută prin lepădarea Domnului şi ale cărei raze străbăteau deja prin întunericul produs de respingerea Lui, perioada învierii celor drepți, a celor care fuseseră alungați din mijlocul lumii. Oricât de mare era întunericul produs prin această respingere, rezultatul necesar potrivit înțelepciunii lui Dumnezeu era strălucirea acestei lumini minunate. Prin desfăşurarea puterii lui Dumnezeu, aceşti drepți vor avea un loc aparte: va fi o înviere *a drepților*, care va fi însoțită de răsplată pentru toate lucrurile făcute din dragoste şi pentru numele Domnului. Se înțelege forța acestei aluzii aplicată la poziția în care Se găsea atunci Domnul, care tocmai urma să fie omorât în această lume.

---

sau de judecata pe care o va executa la venirea Lui. Înălțarea de sine în această lume conduce la smerire, în timp ce smerirea de sine pe de-o parte (ocuparea locului cel mai de jos, potrivit cu ceea ce suntem de fapt) şi lucrarea în dragoste pe de altă parte, ne aduc înălțarea din partea Aceluia care judecă după principii morale. Urmează apoi responsabilitatea ce decurge din prezentarea harului şi prețul care trebuie plătit într-o lume ca aceasta. Într-un cuvânt, fiindcă păcatul există în această lume, înălțarea de sine înseamnă satisfacerea acestui păcat, înseamnă egoism şi iubire față de lumea în care se desfăşoară păcatul; înseamnă degradare morală şi îndepărtarea de Dumnezeu. Când dragostea lucrează, atunci aceasta înseamnă o prezentare a lui Dumnezeu față de această lume. Iar pentru a deveni ucenici trebuie să renunțăm la tot.

Marele ospăț al harului; responsabilitatea celor care intră în casa lui Dumnezeu

Cu ce ar fi putut fi asemănată Împărăția în vremea de atunci? Domnul dă în această privință un tablou în parabola conținută în versetele 16-24. Disprețuit de mai-marii iudeilor, pe care Dumnezeu îi invitase să participe la ospățul cel mare, Domnul Se îndreaptă mai întâi spre a-i căuta pe săracii turmei; rămânând încă loc în casă, El trimite apoi către cei dintre națiuni şi îi introduce în sfera harului prin apelul Său puternic şi eficient, chiar dacă ei nu-L căutaseră; aceasta era activitatea harului. Iudeii nu vor avea parte de ospăț doar pentru simplul motiv că sunt iudei. Iar cei care vor dori să intre, vor trebui să plătească un preț (versetele 25-33): abandonarea tuturor lucrurilor acestei lumi şi ruperea oricăror legături cu ea. Cu cât un lucru ar fi mai aproape de inimă, cu atât ar fi mai periculos şi ar trebui urât; nu că afecțiunile ar fi rele în sine, ci orice lucru care ne leagă de pământ trebuie cu orice preț să fie sacrificat de dragul lui Hristos, care este respins de lume. A-L urma pe El înseamnă a-ți urî şi a-ți pierde propria viață, nu a merge după El într-un mod relaxat şi ținând cont de alte lucruri, ci a sacrifica tot ceea ce ține de viața firească, pentru că era vorba de mântuire, de Domnul şi de viața veşnică. De aceea, a lua crucea şi a-L urma pe Isus era unicul mod de a deveni ucenic al Său. Iar fără convingerea că lucrurile stau cu adevărat aşa, era preferabil să nu se înceapă zidirea turnului. Totul trebuia cântărit bine, ținând cont de faptul că în exterior vrăjmaşul este mult mai puternic decât noi. Exista îndrăzneala de a-l înfrunta prin credința în Hristos şi de a rămâne ferm pe poziție? Atunci orice lucru care ținea de carne ca atare trebuia îndepărtat.

În rest (versetele 34-35), fiecare era chemat să dea o mărturie specială şi să poarte caracterul lui Dumnezeu Însuşi, aşa cum s-a manifestat el în Hristos cel respins, caracter care îşi avea în cruce adevărata măsură. Dacă ucenicii nu realizau aceste lucruri, ei n-ar mai fi avut nici o valoare, din moment ce Dumnezeu doar pentru aceasta îi lăsa aici pe pământ. A păstrat

Biserica acest caracter? Iată o întrebare solemnă pentru fiecare dintre noi.

Capitolul 15

Energia suverană a harului; harul lui Dumnezeu în contrast cu dreptatea proprie a omului

După ce a dezvoltat astfel diferența de caracter între cele două dispensații, a legii şi a harului, şi împrejurările tranziției de la una la cealaltă, Domnul dezvoltă principii mai înalte şi prezintă izvoarele dispensației care era atunci introdusă prin har. Se păstrează în continuare acelaşi contrast în prezentare ca şi în capitolele precedente. Dar acest contrast se ridică până la sursa glorioasă, până la harul lui Dumnezeu, care este într-adevăr cu totul diferit de sărmana dreptate proprie a omului.

Vameşii şi păcătoşii se apropiau de Isus pentru a-L asculta. Pentru cei care aveau nevoie de har, harul acesta avea o demnitate adevărată. Dar dreptatea proprie, ea însăşi vrednică de disprețuit, respingea harul şi-L respingea pe Dumnezeu în natura dragostei Lui: fariseii şi cărturarii murmurau împotriva Aceluia care era martor al harului pe care îl aducea la îndeplinire.

Nu pot medita la acest capitol, care a produs bucurie atâtor suflete şi a fost izvorul atâtor mărturii date harului încă din vremea în care Domnul a pronunțat aceste cuvinte, fără să vorbesc pe larg despre harul desăvârşit în aplicația lui pentru inimă. De aceea, mă voi limita la a prezenta aici câteva principii de bază, lăsând pe cei care predică Cuvântul să dezvolte mai departe subiectul.

Bucuria pe care Dumnezeu o are în a prezenta harul

Marele principiu pe care Domnul îl expune şi pe care întemeiază îndreptățirea căilor lui Dumnezeu, este faptul că Dumnezeu Îşi găseşte propria bucurie în a acorda acest har. Tristă este starea inimii care are nevoie de harul acesta şi cât de minunat este el, precum şi răbdarea lui Dumnezeu care-l acordă! Ce răspuns

față de duhul deplorabil al fariseilor, care găseau pricină de poticnire în acest har şi obiectau față de Isus.

Păstorul este cel care se bucură când găseşte oaia pierdută; de asemenea femeia, când are drahma în mână; şi tatăl, când fiul este în brațele sale. Ce expresie a ceea ce este Dumnezeu! Şi ce potrivit este Isus pentru a ne spune aceste lucruri! Numai pe aceasta se poate întemeia binecuvântarea omului şi prin aceasta Dumnezeu este glorificat în harul Său.

Dragostea care caută; oaia pierdută şi banul pierdut; lucrarea lui Hristos şi cea a duhului sfânt

Acest har are două părți distincte: dragostea care caută pe cel pierdut şi dragostea cu care cel pierdut este primit. Primele două parabole descriu primul dintre aceste două caractere. Păstorul îşi caută oaia, femeia îşi caută drahma; oaia şi drahma nu fac nimic pentru a fi găsite. Păstorul caută (şi femeia de asemenea) până când găseşte, pentru că obiectul căutat are importanță pentru el. Şi când oaia este obosită de rătăcirile ei, ea nu trebuie să ia drumul înapoi, ci păstorul este cel care o pune pe umeri şi o aduce acasă. El se ocupă de toate, fericit să-şi recupereze oaia. Acesta este gândul cerului, indiferent de cum este inima omului pe pământ: este lucrarea lui Hristos, Bunul Păstor. Pilda cu femeia ilustrează grija dragostei lui Dumnezeu, manifestată în special prin Duhul Sfânt. Femeia aprinde lumina, mătură casa, până când găseşte drahma. Aşa lucrează Dumnezeu în lume căutându-i pe păcătoşi. Dreptatea proprie a omului, cu gelozia oribilă şi vrednică de a fi urâtă, nu-şi poate găsi loc în aceste gânduri ale cerului, unde locuieşte Dumnezeu şi unde produce, prin fericirea care-L înconjoară, o reflectare a propriilor Sale perfecțiuni.

Dragostea care primeşte; fiul risipitor şi tatăl

Totuşi, deşi nici oaia, nici drahma nu fac nimic pentru a fi găsite, există o lucrare reală în inima aceluia care este adus înapoi; dar, oricât de necesară ar fi această lucrare pentru ca un

om să aibă, sau măcar să caute, pacea, ea nu reprezintă temelia pe care se sprijină această pace.

Întoarcerea şi primirea păcătosului sunt descrise în a treia parabolă. Lucrarea harului împlinit prin puterea exclusivă a lui Dumnezeu, lucrare completă prin efectele ei, este descrisă în primele două parabole. În cea de-a treia îl vedem pe păcătosul care se întoarce, marcat de gânduri pe care le vom examina mai îndeaproape, gânduri pe care harul le-a produs, dar care n-au reuşit să ajungă la înălțimea harului manifestat atunci când este primit de tatăl.

Inima tatălui: singura măsură a căilor lui Dumnezeu

Cuvântul ne descrie mai întâi îndepărtarea omului de Dumnezeu. La fel de vinovat în momentul în care întoarce spatele tatălui său şi părăseşte casa părintească, ca şi atunci când mănâncă roşcove împreună cu porcii, omul, înşelat de păcat, este prezentat aici în starea ultimă de degradare în care păcatul l-a condus. Cheltuind tot ceea ce avusese la dispoziție, el nu se îndreaptă spre Dumnezeu, nici chiar când ajunge la faliment, ci se îndreaptă să caute o resursă în țara lui Satan, unde nu se dă nimic gratis; aşa ajunge la porci. Multe suflete simt în acelaşi fel foamea pe care şi-au atras-o asupra lor, un gol adânc în tot ce le înconjoară, fără a avea totuşi o dorință după Dumnezeu şi după sfințenie, persistând şi avansând adesea în păcat. Dar harul lucrează, iar gândul fericirii din casa tatălui său se trezeşte în inima lui ca şi gândul la bunătatea care umplea totul de binecuvântări în jurul ei. Când Duhul lui Dumnezeu lucrează, două lucruri se manifestă constant: convingerea conştiinței şi atragerea sufletului. Este rezultatul descoperirii lui Dumnezeu în inimă, iar Dumnezeu este lumină şi este dragoste; lumina aduce convingere lăuntrică, iar dragostea lucrează prin acea atracție pe care o produce bunătatea, ajungându-se astfel la o mărturisire autentică. Nu este vorba doar că am păcătuit, ci că avem de a face cu Dumnezeu, dorind să ne apropiem de El şi totuşi fiind rezervați din teamă pentru ceea ce El este, dar ridicându-ne pentru a ne

întoarce la El. La fel au stat lucrurile cu femeia din capitolul 7 şi cu Petru în corabie. Rezultatul este o convingere cu privire la propria pierzare, alături de un sentiment, slab poate, dar real, cu privire la bunătatea lui Dumnezeu şi la fericirea care se găseşte în prezenţa Sa, deşi inima poate să nu fie încă sigură că va fi primită; dar oricum nu mai poate rămâne în acel loc în care va pieri cu siguranţă. Inima simte păcatul şi smerirea, simte că este bunătate în Dumnezeu, dar nu există încă sentimentul a ceea ce înseamnă cu adevărat harul lui Dumnezeu. Deşi harul atrage, deşi păcătosul se îndreaptă spre Dumnezeu, el s-ar mulţumi totuşi să fie primit ca un slujitor, iar aceasta dovedeşte că omul nu L-a întâlnit încă pe Dumnezeu, deşi harul a lucrat în inima lui. Tot acest parcurs înseamnă un progres real al sufletului în lucrurile spirituale, dar care nu aduce niciodată pacea. Este cu adevărat o stare de linişte a inimii, produsă de faptul că omul se întoarce către Dumnezeu, fără a şti însă nimic despre primirea pe care Dumnezeu i-o va face, după ce omul L-a abandonat. Pe măsură ce fiul risipitor se apropie de casă, inima începe să-i bată mai tare la gândul că se va întâlni cu tatăl său. Dar tatăl este pregătit mai dinainte să-l întâmpine şi se poartă faţă de fiul său nu potrivit meritelor acestuia, ci potrivit inimii lui de tată, singura măsură a căilor lui Dumnezeu faţă de noi. El plânge pe gâtul fiului său aflat încă în zdrenţe, înainte ca acesta să-i poată spune: „Fă-mă ca pe unul din argaţii tăi!". Primit în felul acesta, fiul nu mai poate pronunţa această frază; fusese doar cererea unei inimi care-şi imaginase înainte un alt fel de primire, o cerere care nu-şi mai are rostul pentru inima care L-a întâlnit pe Dumnezeu. Aceasta ştie modul în care a fost primită. Fiul risipitor vroia să exprime această cerere faţă de tatăl său (unii vorbesc despre „o speranţă smerită" şi despre „a te vedea mic"); dar deşi mărturisirea este completă, el nu mai poate spune „Fă-mă ca pe unul din argaţii tăi!". Şi cum ar mai fi putut s-o spună? Poziţia lui de fiu era asigurată în inima tatălui, iar aceasta din pricina propriilor sentimente ale tatălui său, din dragostea pe care o purta fiului şi din pricina poziţiei pe care tatăl însuşi i-o dădea faţă de el; poziţia tatălui o decidea pe cea a fiului. Iată pe ce se întemeiau relaţiile dintre tată şi

fiu. Dar aceasta nu era totul. Tatăl îl iubea pe fiul său, oricare ar fi fost comportarea lui; totuşi n-a dorit să-l aducă în casă aşa cum era. Aceeaşi dragoste care-l primise ca fiu îl dorea în casă în starea în care se cuvenea să fie fiul unui asemenea tată. Slujitorii sunt îndemnaţi să aducă cea mai frumoasă haină şi să-l îmbrace cu ea; astfel, iubiţi şi primiţi de Dumnezeu în starea noastră mizerabilă, suntem apoi îmbrăcaţi în Hristos pentru a fi introduşi în casă. Această haină nu o aducem noi, ci ne-o dă Dumnezeul şi Tatăl nostru. Ea este un lucru în întregime nou – Hristos Însuşi. Şi astfel devenim „dreptate a lui Dumnezeu în El". Este cea mai frumoasă haină a cerului. De acum totul este bucurie, mai puţin în inima fratelui plin de dreptatea lui proprie, care îi simbolizează pe iudei. Bucuria este bucuria Tatălui, dar toată casa ia parte la ea. Iar fiul cel mare, care nu este în casă, ci doar aproape de casă, refuză să intre. El nu vrea să aibă nimic de-a face cu harul, care face dintr-un fiu risipitor subiectul bucuriei şi al dragostei. Totuşi harul se manifestă şi în această împrejurarea, pentru că Tatăl *iese* şi îl roagă să intre. Aşa a fost mesajul lui Dumnezeu prin evanghelie pentru iudei; dar dreptatea omului, care nu este decât egoism şi păcat, respinge harul, iar Dumnezeul nu va abandona harul niciodată, pentru că este propria Lui natură. Dumnezeu vrea să fie Dumnezeu; şi El este dragoste.

Această stare de lucruri este deci introdusă în contrast cu pretenţiile iudeilor care L-au respins pe Domnul şi împlinirea făgăduinţelor care în El sunt „da" şi „amin". Ceea ce dă pacea şi caracterizează poziţia noastră potrivit harului, nu sunt sentimentele lucrate în inima noastră, deşi ele există acolo cu adevărat, ci cele ale lui Dumnezeu Însuşi.

Capitolul 16

Efectul harului asupra conduitei creştinului; administratorul necredincios

Vedem aici efectul harului asupra umblării, precum şi contrastul (datorită schimbării de dispensaţie) între conduita

cerută de creştinism faţă de lucrurile lumii şi poziţia pe care o aveau iudeii în această privinţă, care era doar expresia poziţiei omului în lumina legii. Învăţătură conţinută în parabola administratorului necredincios este confirmată în descrierea din parabola cu omul bogat şi Lazăr, în care Duhul Sfânt ridică vălul ce acoperă lumea de dincolo, unde este manifestat rezultatul conduitei oamenilor.

Omul este administratorul lui Dumnezeu, adică Dumnezeu i-a încredinţat bunuri. Israel se găsea în mod deosebit în această poziţie. Dar omul a fost necredincios şi cu atât mai mult Israel. De aceea, Dumnezeu i-a luat administrarea. Totuşi omul dispune încă de aceste bunuri şi le administrează în fapt aşa cum făcea Israel în momentul în care Domnul vorbea. Este vorba aici de lucrurile de pe pământ, de ceea ce omul poate să aibă potrivit cărnii. Deşi şi-a pierdut administrarea datorită necredincioşiei, el dispune încă de lucrurile care i-au fost încredinţate şi se serveşte de ceea ce are pentru a-şi face prieteni printre cei care erau datori stăpânului său, făcându-le bine. Aşa ar trebui să procedeze creştinul cu bunurile pământeşti, adică să le folosească pentru alţii, având în vedere viitorul lui. Administratorul ar fi putut să ia banii care îi erau datoraţi stăpânului său, dar preferă să-şi facă prieteni cu aceşti bani, sacrificând un avantaj prezent pentru un viitor mai bun. Şi noi putem să convertim sărmanele bogăţii ale acestei lumi în mijloace pentru împlinirea lucrărilor de caritate, fiind noi înşine obiecte ale harului; duhul de har care umple inimile noastre ne influenţează conduita şi în privinţa lucrurilor trecătoare, aşa încât ele pot fi folosite în beneficiul altora. Iar pentru noi efectul se va vedea în corturile eterne. Această expresie, „pentru ca ... ei să vă primească", este echivalentă cu „pentru ca ... să fiţi primiţi", expresie folosită în Luca pentru a desemna un fapt fără a preciza cine sunt cei care fac acel lucru, deşi se spune „*ei* să vă primească".

Bogăţiile pământeşti şi cele cereşti
Remarcaţi că bogăţiile de drept ale adevăratului creştin nu sunt cele pământeşti, ci cele cereşti. Primele sunt denumite „nedrepte“, prin faptul că se află în legătură cu omul căzut, şi nu cu omul ceresc, şi nu au avut nici o legătură cu Adam în inocenţă.

Contrastul dintre dispensaţia iudaică şi cea creştină
Acum, când se ridică vălul de peste lumea cealaltă, adevărul este pus în lumină şi se descoperă clar contrastul dintre cele două dispensaţii, iudaică şi creştină. Creştinismul dă pe faţă starea acestei lumi, iar în ce priveşte esenţa lui el aparţine cerului. Iudaismul, aflat în acord cu principiile guvernamentale ale lui Dumnezeu faţă de lume, promitea celor drepţi binecuvântări pământeşti. Însă totul era în dezordine în privinţa principiilor pe care era întemeiat acest sistem. Capul însuşi al sistemului iudaic, Mesia, era respins. Într-un cuvânt, Israel era privit ca responsabil şi falimentar, neputând să se bucure de fericirea pământească ce era condiţionată de ascultare. Omul în această lume, aflat în aceeaşi poziţie de responsabilitate, nu putea nici el să dea mărturie pentru Dumnezeu în privinţa căilor guvernării Sale. Va veni o vreme de judecată pe pământ, dar nu a sosit încă timpul acela. Iar până atunci, posedarea bogăţiilor nu era nicidecum o dovadă a favorii lui Dumnezeu. Aceste posesiuni, pentru iudeu, însemna egoism şi indiferenţă faţă de un frate sărac aflat la poartă. Descoperirea Domnului aduce cealaltă lume în faţa ochilor noştri. Omul pe pământ este o fiinţă căzută şi rea. Dacă şi-a primit aici bogăţiile, înseamnă că a luat partea omului păcătos, şi din acest motiv va fi chinuit în lumea cealaltă, în timp ce acela pe care l-a disprețuit va găsi acolo fericire.

Parabola despre omul bogat şi Lazăr
Aici nu este vorba de ceea ce dă dreptul la a intra în cer, ci de principiile care guvernează lumea văzută şi nevăzută, precum şi de contrastul care există între ele. Iudeul care a ales această lume a pierdut-o şi pe cealaltă, iar cel pe care-l considera de

disprețuit se găseşte în sânul lui Avraam. Toate expresiile acestei parabole demonstrează că ea este prezentată în legătură cu speranța lui Israel şi cu ideea că bogățiile ar trebui considerate o dovadă a favorii lui Dumnezeu; idee care era falsă chiar şi în cazul lui Israel şi care nu ar putea fi reală decât dacă această lume ar fi scena fericirii sub guvernarea lui Dumnezeu.

Finalul pildei demonstrează şi mai mult sensul celor prezentate. Nefericitul bogat vrea ca frații săi să fie avertizați prin cineva înviat dintre cei morți. Avraam îi declară inutilitatea unui asemenea demers: nu se mai putea face nimic cu Israel. Dumnezeu n-a prezentat pe Fiul Său înviat acestei națiuni care L-a respins, disprețuind legea şi profeții. Mărturia dată cu privire la învierea Sa a fost întâmpinată cu aceeaşi necredință care-L lepădase în timpul vieții Sale pământeşti, aşa cum şi profeții fuseseră lepădați înainte de El. Nu există nici o mângâiere în lumea cealaltă pentru cel care pe pământ respinge mărturia cuvântului care se adresează conştiinței. Adâncul ce separă pe cei fericiți de cei care şi-au căutat satisfacția în această lume de păcat, este atât de mare încât nu se poate traversa; şi nici chiar Domnul înviat dintre cei morți nu ar avea putere de convingere acolo unde Cuvântul fusese respins. Toate acestea sunt în relație cu judecata asupra iudeilor, care avea să pună capăt dispensației legii; aşa după cum parabola precedentă arată care trebuie să fie conduita creştinului cu privire la lucrurile trecătoare. Toate acestea erau în cele din urmă rezultatul harului care aducea mântuirea omului din partea lui Dumnezeu manifestat în dragoste şi punea deoparte dispensația legii şi principiile ei, pentru a introduce lucrurile cereşti.

CAPITOLUL 17

Instrucțiuni cu privire la umblarea creştinului; cei zece leproşi

Harul este izvorul de putere al umblării creştine şi cel care-i stabileşte regulile. Ca urmare, este pedepsită disprețuirea celor

slabi, iar fratele trebuie să fie iertat fără încetare. Omul dispune, ca să zicem aşa, de puterea lui Dumnezeu prin credinţă, chiar dacă aceasta ar fi mică doar cât un bob de muştar. Iar când toate lucrurile au fost împlinite de către om, el nu şi-a făcut decât datoria (versetele 5-10). Apoi în versetele 11-37 Domnul arată ce înseamnă izbăvirea de jugul iudaismului şi judecă acest sistem pe care încă îl recunoaşte. Parcurgând Samaria şi Galileea, zece leproşi Îi cer de la distanţă să-i vindece, iar El îi trimite la preoţi. Prin aceasta, le spunea de fapt că sunt curaţi. Domnul nu-i trimitea la preoţi pentru ca ei să-şi recunoască întinăciunea, fiindcă ei ştiau bine că sunt leproşi. Dar luându-L pe Isus pe cuvânt, ei se îndepărtează cu încrederea că se vor prezenta curaţi înaintea preoţilor şi sunt curăţiţi îndată, aşa cum mergeau pe drum. Bucuroşi că au beneficiat de puterea Domnului, nouă dintre ei şi-au continuat drumul spre preoţi şi au rămas iudei, refuzând să iasă din vechiul staul. Isus cunoştea bine staulul acesta, iar ei Îl recunoşteau numai pentru a profita de prezenţa Lui, însă rămânând în continuare acolo unde se aflau. Ei erau iudei şi nu găseau nimic care să-i atragă, nici în persoana Domnului, nici în puterea lui Dumnezeu manifestată în El. Dar al zecelea lepros, acest sărman străin, un samaritean, recunoaşte mâna bună a lui Dumnezeu şi cade la picioarele Domnului cu mulţumiri. Iar Domnul îl trimite în toată libertatea credinţei: „Ridică-te şi mergi; credinţa ta te-a vindecat“. El nu mai avea nevoie să meargă la preoţi, fiindcă Îl găsise pe Dumnezeu şi sursa de binecuvântare în Hristos. El pleacă eliberat de jugul care în curând, din punct de vedere juridic, nu mai avea să apese asupra nimănui.

Împărăţia lui Dumnezeu şi împăratul se află în mijlocul lor

Împărăţia lui Dumnezeu era acolo pentru cei care puteau s-o discearnă, Împăratul aflându-Se în mijlocul lui Israel. Este adevărat că Împărăţia nu venea în aşa fel încât să atragă atenţia lumii. Totuşi ea se afla în lume. Ucenicii vor dori să vadă una din zilele de care s-au bucurat când Domnul era pe pământ (versetul 22).

Apoi Domnul vesteşte ucenicilor Săi care vor fi pretenţiilor falşilor hristoşi în vremea când Hristosul adevărat era respins, aşa încât poporul va cădea pradă vicleşugurilor vrăjmaşului; dar ucenicii trebuiau să se păzească şi să nu-i urmeze. În legătură cu Ierusalimul, ei aveau să fie expuşi la aceste ispite, dar le vor putea traversa ţinând cont de îndrumările Domnului.

Zilele de la urmă; reîntoarcerea fiului omului pe pământ

Fiul Omului, în ziua Sa, va fi ca fulgerul; dar, până atunci, El urma să sufere mult din partea iudeilor necredincioşi. În zilele Fiului Omului va fi la fel ca în zilele lui Noe şi ale lui Lot; oamenii se vor simţi confortabil şi vor fi preocupaţi cu realizarea proiectelor lor pământeşti, la fel ca în lumea surprinsă de potop sau în Sodoma surprinsă de focul din cer. Şi la fel va fi şi descoperirea Fiului Omului: publică, strălucită şi instantanee. Toate acestea priveau Ierusalimul. Avertizaţi în felul acesta, ei trebuiau să încerce să scape de judecata care va izbucni la venirea Fiului Omului împotriva cetăţii care L-a respins, pentru că acest Fiu al Omului, pe care nu L-au cunoscut, urma să revină în gloria Sa. Prin urmare, nu trebuiau să mai privească în urmă, fiindcă aceasta ar fi însemnat că inima lor se lega încă de locul în care urma să se manifeste judecata; mai bine să piardă totul, chiar şi viaţa, decât să se asocieze cu ceea ce urmează să fie judecat. Dacă cineva ar fi scăpat prin necredincioşie de cei care, înaintea de judecata Domnului îi vor prigoni pe cei credincioşi, dacă cineva va căuta deci să-şi scape viaţa în felul acesta, totuşi judecata din partea lui Dumnezeu îi va atinge pe oameni chiar şi în paturile lor, făcând deosebire între doi care se vor găsi acolo, ca şi între două femei măcinând la aceeaşi moară.

Caracterul acestei judecăţi arată că nu era vorba de nimicirea Ierusalimului prin Titus, ci este prezentată mâna lui Dumnezeu, care ştie să discearnă, să ia şi să cruţe. Nu este vorba de judecata celor morţi, ci de o judecată pe pământ: unul este în pat, altul la moară, unul pe acoperiş, altul la câmp. Preveniţi astfel de Domnul, toţi cei care aveau urechi de auzit trebuiau să

abandoneze orice lucru şi să nu mai ţină cont de altceva decât de Acela venit pentru a judeca. Dacă cineva întreba unde urma să aibă loc această judecată, răspunsul era: acolo unde este trupul mort; judecata avea să coboare acolo ca vulturii, care vin pe neaşteptate şi cărora nu le scapă prada.

Capitolul 18

Stăruinţa în rugăciune: resursa celui credincios în timpul judecăţii

În prezenţa întregii puteri a vrăjmaşilor şi persecutorilor (pentru că vor fi oameni de felul acesta, cum am văzut, din moment ce exista chiar riscul pierderii vieţii), rămăşiţa întristată mai avea o resursă, şi anume perseverenţa în rugăciune în orice vreme. Aceasta este de fapt resursa credinciosului şi a oricărui om care îşi înţelege adevărata poziţie. Dumnezeu va răzbuna pe aleşii Săi chiar dacă, pentru exersarea credinţei lor, găseşte cu cale să-i pună la încercare. Dar când va reveni Fiul Omului, va găsi El pe pământ această credinţă care nădăjduieşte în intervenţia Lui? Întrebare solemnă, al cărei răspuns este lăsat în responsabilitatea omului. Această întrebare arată în acelaşi timp faptul că va fi puţin probabil că se va găsi credinţă pe pământ, deşi ea ar trebui să existe. Totuşi acolo unde credinţa există, ea este plăcută Celui care o caută şi ea nu va fi nici dezamăgită în aşteptările ei, nici dată de ruşine.

Cele doua aspecte în care împărăţia este prezentată în ultimele zile; ziua judecăţii celor nelegiuiţi

Împărăţia este prezentată în două feluri în mijlocul iudeilor în vremea de atunci, şi anume: în Persoana lui Isus care era atunci prezent (capitolul 17.21); apoi în executarea judecăţii în mijlocul căreia cei aleşi vor fi cruţaţi, răzbunarea lui Dumnezeu exercitându-se în favoarea celor aleşi; de aceea credincioşii trebuiau doar să caute să-I placă lui Dumnezeu, indiferent cât de comodă sau de vrăjmaşă ar fi fost lumea. Aici este vorba de judecata celor răi şi nu de răpirea celor drepţi la cer; aceştia din

urmă sunt mai degrabă prefigurați de Enoh şi de Avraam, iar cei care sunt cruțați în timpul judecății au ca simbol pe Noe şi pe Lot. Există totuşi persecutori față de care rămăşița trebuie să fie răzbunată. Versetul 31 din capitolul 17 ne arată că rămăşița nu trebuie să se gândească decât la judecată şi să nu se lege de nimic din punct de vedere omenesc; într-un astfel de moment cei care vor face parte din rămăşiță vor trebui să spere numai în Dumnezeu, fiind cu totul detaşați de pământ.

Caracterul potrivit împărăției lui Dumnezeu: duhul smerit al copilaşilor

În versetul 9 din capitolul 18 Domnul reia descrierea caracterului pe care cineva trebuia să-l aibă pentru a intra în Împărăție în vremea de atunci, urmându-L pe El. De la versetul 35[1], se apropie istoric marele punct de tranziție. Versetul 8 al acestui capitol încheie avertismentul profetic cu privire la zilele din urmă. Domnul continuă apoi să arate care sunt caracterele personale în armonie cu starea de lucruri introdusă prin har. Astfel propria dreptate este departe de a asigura intrarea în Împărăție (versetele 9-14): cel mai mizerabil păcătos care îşi recunoştea păcatul era îndreptățit înaintea lui Dumnezeu mai degrabă decât cel care se vedea drept. Cel care se înalță va fi smerit, iar cel care se smereşte va fi înălțat. Ce model şi martor al acestui adevăr a fost însuşi Domnul Isus.

Apoi este prezentat caracterul unui copil, mic, simplu, care crede ce i se spune, care are mică importanță în proprii săi ochi, constrâns să cedeze înaintea tuturor, duh care se potriveşte pentru Împărăția lui *Dumnezeu*. Ce alt duh ar putea fi admis de Domnul în Împărăție?

[1] Cazul orbului de la Ierihon este, aşa cum am remarcat (în toate Evangheliile sinoptice) la începutul ultimilor evenimente din viața pământească a lui Hristos.

Tânărul bogat şi binecuvântările temporale în contrast cu lepădarea lui Hristos

În plus, principiile Împărăției în forma pe care ea a luat-o în urma respingerii lui Isus, se aflau într-un contrast total cu binecuvântările temporale legate de ascultarea de Lege, oricât de bună ar fi fost această Lege la locul ei. Nu exista nici un fel de bunătate în om; Dumnezeu singur este bun (versetul 18 şi următoarele).

Tânărul, care în aspectele exterioare ale umblării sale păzise acesta Lege, este chemat să părăsească totul pentru a-L urma pe Domnul. Isus cunoştea împrejurările acestui tânăr, precum şi inima sa; şi El pune degetul pe pofta care domnea acolo, alimentată de averea pe care o poseda. „Îți lipseşte un lucru: vinde tot ce ai, dă la săraci, şi vei avea o comoara în ceruri; şi vino, urmează-Mă". Trebuia să vândă tot şi să-L urmeze pe Isus, iar apoi să se bucure de o comoară în ceruri. Dar tânărul pleacă întristat de tot. Bogățiile care în ochii oamenilor păreau un semn al favorii lui Dumnezeu, nu erau decât un obstacol atunci când era vorba de inimă şi de cer. În acelaşi timp, Domnul arată că omul, care ar fi abandonat pentru Împărăția lui Dumnezeu tot ceea ce are preț în ochii lui, urma să primească mult mai mult în această lume, iar în veacul viitor, viața eternă. Să remarcăm cum Domnul prezintă aici un principiu universal în raport cu Împărăția (versetele 21-34).

Drumul către cruce

Domnul, în drum spre Ierusalim, îi ia pe ucenici de o parte şi le arată clar că El avea să fie predat, maltratat şi omorât, apoi urma apoi să învie; lucruri din care ucenicii nu înțeleg nimic, deşi erau împlinirea cuvintelor profeților. Dacă Domnul trebuia să facă parte de crucea Sa celor care doreau să-l urmeze, atunci trebuia mai întâi să o poarte El Însuşi. El urma să meargă înaintea oilor Lui pe această cale de lepădare de sine şi devotament; şi urma să treacă singur pe drumul acesta, pentru că picioarele poporului Său nu ajunseseră niciodată aici, nici nu ar fi putut ajunge decât călcând pe urmele Lui.

Ultima vizită a Domnului la Ierusalim

De aici, de la versetul 35, începe istoria ultimului drum al Domnului la Ierusalim. El Se va prezenta din nou şi pentru ultima dată, ca Fiu al lui David, punând înaintea conştiinţei naţiunii drepturile Sale în virtutea acestui titlu, arătând în acelaşi timp consecinţele respingerii Sale.

Aproape de Ierihon[1], cetatea blestemului, El redă vederea orbului care crede în titlul Său de Fiu al lui David. Aceasta s-a întâmplat cu cei dintre iudei, care au crezut şi L-au urmat; şi ei urmau să vadă lucruri mai mari decât acestea.

CAPITOLUL 19

Harul aduce mântuire în Ierihon pentru cel pierdut

Intrat în Ierihon, Isus prezintă măreţia harului în ciuda duhului fariseilor, şi îl recunoaşte pe Zacheu ca fiind fiu al lui Avraam deşi, este adevărat, el se afla într-o poziţie nepotrivită. Totuşi, prin har, el avea o conştiinţă delicată şi o inimă generoasă[2]. Harul făcea ca faptul că era vameş să nu constituie în ochii Domnului o piedică în a-l considera fiu al lui Avraam (altfel cine ar fi putut să primească oare vreo binecuvântare?), şi să nu stingherească ajungerea mântuirii la cei care erau pierduţi, din moment ce mântuirea intra odată cu Isus în casa acestui fiu al lui Avraam. Isus aducea mântuirea oricui trebuia să o moştenească.

---

[1] În Luca, venirea Domnului la Ierihon este prezentată ca una dintre etapele călătoriei Sale mai lungi care începe în versetul 51 din capitolul 9. El întâlneşte de fapt pe acest orb la ieşirea şi nu la intrarea în Ierihon. Aici însă lucrurile sunt redate într-un fel general, nu cronologic, ci menit să scoată în evidenţă ordinea morală din context – de aceea istoria lui Zacheu apare după prezentarea împrejurării cu orbul.

[2] Nu mă îndoiesc că Zacheu prezintă lui Isus lucrurile pe care obişnuia să le facă, înainte ca Domnul să vina la el. Totuşi, în acea zi a intrat mântuirea în casă la el.

Vestirea plecării domnului; responsabilitatea slujitorilor săi în timpul absenței sale

Totuşi Domnul nu le ascunde plecarea Sa şi caracterul pe care Împărăția urma să-l ia în absența Lui. Iudeii erau preocupați de Ierusalim şi aşteptau curând instaurarea Împărăției, de aceea Domnul trebuie să le explice lucrurile care urmau să se întâmple (versetul 11 şi următoarele). El este *Cel care urmează să plece* şi să primească o Împărăție, urmând să revină; până atunci El încredințează bunurile Sale (darurile Duhului) slujitorilor Săi pentru a fi puse în valoare în timpul absenței Sale. Diferența dintre pilda de aici şi cea din Matei 25 este următoarea: în Matei este prezentată suveranitatea şi înțelepciunea Celui care dă talanții, şi care dăruieşte potrivit aptitudinii fiecărui slujitor; în timp ce în descrierea lui Luca se scoate în evidență, în mod deosebit, responsabilitatea slujitorilor, care au primit fiecare aceeaşi sumă. Aici unul aduce mai mult profit decât altul, pentru interesul Stăpânului său; de asemenea nu se spune ca în Matei „intră în bucuria Stăpânului tău" expresie minunată adresată tuturor de a intra în aceeaşi parte de binecuvântare, care reprezintă măsura cea mai înaltă a fericirii. Aici se spune unuia: „primeşte autoritate peste zece cetăți, iar altuia peste cinci cetăți", adică este dată fiecăruia o parte în gloria Împărăției potrivit cu slujirea lui. Slujitorul nu pierde ceea ce a câştigat, deşi cele câştigate aparțin de fapt Stăpânului; dar slujitorul se bucură de câştigul său, cu excepția celui care nu a folosit mina încredințată, mină dată aceluia care câştigase zece. Ceea ce am câştigat aici, în spiritualitate, în pricepere şi în cunoaşterea lui Dumnezeu prin Duhul, nu este pierdut în lumea viitoare, dimpotrivă, vom primi mai mult. Gloria moştenirii ne este dată şi ea potrivit lucrării noastre, dar totul este har.

Vestirea lepădării lui Isus de către iudei

Dar mai este un element în istoria Împărăției. Concetățenii omului de neam ales, iudeii, nu numai că şi-au respins Împăratul, dar atunci când El a plecat să Îşi primească Împărăția, au trimis în urma Lui un mesager, pentru a-I spune

că nu doresc ca El să împărătească peste ei. Astfel iudeii, atunci când Petru în Fapte 3 le arată păcatul lor, şi le vesteşte (dacă ei s-ar fi pocăit) revenirea lui Isus şi odată cu El a vremurilor de înviorare, resping această mărturie şi, ca să zicem aşa, îl trimit pe Ştefan în urma lui Isus pentru a confirma faptul că nu Îl vor sub nici o formă. Astfel această naţiune stricată este deja judecată pentru momentul când Domnul va reveni în glorie. Vrăjmaşii declaraţi ai lui Hristos vor primi răsplata răzvrătirii lor.

Ultima prezentare a împărăţiei făcută de Domnul către locuitorii Ierusalimului

După ce Isus declară starea prezentă şi starea viitoare a Împărăţiei, vine pentru a o prezenta într-o ultimă încercare, în propria Sa persoană, înaintea locuitorilor Ierusalimului, potrivit profeţiei din Zaharia 11. În studiul Evangheliilor după Matei şi Marcu, am meditat deja asupra acestei scene remarcabile, cel puţin în aspectele ei generale, dar câteva detalii se cer prezentate aici. Toată mulţimea ucenicilor Săi se reuneşte în locul în care Mântuitorul Îşi face intrarea; ucenicii şi fariseii sunt puşi în contrast. Ierusalimul se afla în ziua cercetării sale, pe care însă nu o recunoaşte. Din gura ucenicilor mişcaţi de Duhul lui Dumnezeu se aud cu această ocazie cuvinte remarcabile. Dacă ar fi tăcut ei, pietrele ar fi strigat pentru a proclama gloria Celui respins. Iar aici ucenicii în aclamaţiile lor triumfătoare nu salută doar partea pământească a Împărăţiei, ca în Matei; acolo, aşa cum am văzut, ucenicii strigă: „Osana, Fiul lui David!“ şi „Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului! Osana în locurile preaînalte!“ În fond, cele două afirmaţii exprimă acelaşi lucru; dar aici este mai mult. Nu se mai spune nimic despre Fiul lui David. Sigur că El este Împăratul care vine în Numele Domnului. Dar aici nu mai este prezentată rămăşiţa lui Israel care caută izbăvirea în Numele lui David, recunoscând că acest titlu aparţine lui Isus, ci aici se spune: „Pace în cer în cele preaînalte!“ Împărăţia este privită aici ca depinzând de pacea statornicită în locurile cereşti; Fiul Omului, ridicat în înălţime

şi biruitor al lui Satan, a împăcat cerurile, iar gloria harului este întemeiată acolo pe persoana Sa, spre slava eternă şi supremă a Dumnezeului dragostei. Împărăţia pe pământ este doar o consecinţă a acestei glorii întemeiate prin har. Puterea care l-a alungat pe Satan, statorniceşte pacea în ceruri. În versetul 14 din capitolul 2 al acestei Evanghelii, găsim în harul celebrat de îngeri: „Glorie lui Dumnezeu în locurile preaînalte; iar pe pământ pace şi bună plăcere (a lui Dumnezeu) în oameni". Pentru întemeierea Împărăţiei se face pace în cer, iar gloria lui Dumnezeu este în întregime statornicită în locurile cele mai înalte.

Domnul plânge pentru Ierusalim; prezentarea distrugerii cetăţii; via este dată altora

Vedem aici cum Domnul, apropiindu-Se de cetate, plânge pentru ea (versetul 41), ceea ce nu se spune în Matei, unde, discutând cu iudeii, Isus le prezintă cetatea ca aceea care respinsese şi omorâse pe profeţi şi era din acea clipă, până la întoarcerea Lui, sortită pustiirii. Domnul Însuşi, ca fiind Emanuel, fusese respins în modul cel mai josnic, El care de atâtea ori ar fi vrut să strângă sub aripile Sale pe copiii acestei cetăţi.

Iată ceasul cercetării ei, pe care nu l-a cunoscut. Dacă ar fi răspuns măcar în această clipa chemării pe care i-o adresa Dumnezeul ei...! Dar ea este abandonata în mâinile naţiunilor, vrăjmaşii ei, care nu vor lăsa piatră peste piatră în ea. Adică din pricină că n-a cunoscut faptul că fusese cercetată de Dumnezeu, în har, în persoana lui Isus, ea urma să fie pusă deoparte. Mărturia nu continuă dincolo de momentul acesta, ci se face loc pentru o altă ordine de lucruri.

Ceea ce Domnul vestea aici era distrugerea cetăţii prin Titus. Domnul are în vedere caracterul moral al templului (versetul 46). Duhul nu menţionează aici că templul ar fi o casă de rugăciune *pentru toate popoarele*, făcând astfel din acest templu un centru de închinare şi pentru alţii din afara lui Israel. În acelaşi sens, în capitolul 20.16 se spune ca va da via altora. „Via o va da altora." Au căzut peste piatra de poticnire, iar când

ea va cădea asupra lor – la venirea lui Isus pentru judecată – ea îi va spulbera.

CAPITOLUL 20

Răspunsul către saduchei; certitudinea învierii şi a vieţii viitoare

În răspunsul adresat saducheilor sunt adăugate trei lucruri importante faţă de ce se spune în Matei 22. Domnul nu vorbeşte numai de starea celor înviaţi şi de certitudinea învierii, ci adaugă: 1. Un veac în care nu va ajunge decât o anumita clasă de oameni, care va fi considerată vrednică pentru aceasta; o înviere distinctă doar a celor drepţi (versetul 35). 2. El spune că această clasă se compune din fii ai lui Dumnezeu, fiindcă sunt fii ai învierii (versetul 36). 3. În timp ce aşteaptă această înviere, sufletele sunt vii: toţi sunt vii pentru Dumnezeu, deşi lucrul acesta este ascuns de ochii oamenilor (versetul 38).

Caracteristicile şi diferenţele dintre relatările din Matei şi Luca cu privire la discursul profetic al Domnului

Parabola nunţii prezentată în Matei 22 este omisă aici; am regăsit-o în capitolul 14 din Luca, dar cu anumite detalii caracteristice şi anume o misiune, pe străzile cetăţii, destinată celor disprețuiţi din mijlocul naţiunii, detalii care nu sunt prezentate în Matei 22 unde este relatată judecarea Ierusalimului, înainte de anunţarea evanghelizării neamurilor. În Luca se prezintă harul, starea morală a omului înaintea lui Dumnezeu şi noua ordine de lucruri întemeiată pe respingerea lui Hristos. Nu voi mai stărui asupra punctelor comune din Luca şi Matei.

Cei doi evanghelişti se suprapun bineînţeles în aspectele esenţiale referitoare la necredinţa iudeilor şi la consecinţele ei. Dacă vom compara Matei 23 cu Luca 20.45-47 vom observa imediat motivul diferenţei. În Luca, Duhul ne oferă în trei versete ceea ce din punct de vedere moral îi pune deoparte pe cărturari; dar în Matei este dezvoltată toată poziţia lor în

raport cu dispensația Legii, înainte de manifestarea lui Mesia în glorie. Ei sunt priviți pe de o parte ca având o anumită autoritate asupra altora, prin faptul că stăteau pe scaunul lui Moise, şi pe de altă parte ca vinovați înaintea lui Dumnezeu tocmai în acest loc.

Capitolul 21

Caracterul evangheliei după Luca

Cuvântările Mântuitorului în acest capitol ilustrează într-un mod deosebit caracterul acestei Evanghelii. Duhul de har contrastând cu cel iudaic se regăseşte în istorisirea cu darul văduvei sărace. Dar profeția Mântuitorului prezentată în cele ce urmează impune o cercetare mai detaliată. Versetul 6, aşa cum am spus la sfârşitul capitolului 19, nu vorbeşte decât de distrugerea Ierusalimului de atunci, care avea să aibă loc prin intervenția romanilor. Întrebarea ucenicilor se raportează la acelaşi eveniment; ei nu vorbesc nimic despre sfârşitul veacului. Dar Domnul prezintă îndatoririle ucenicilor în împrejurările ce aveau să preceadă acel ceas (sfârşitul veacului). În versetul 8 El spune, ceea ce nu regăsim şi în Matei, că „vremea este aproape" şi intră în mult mai multe detalii cu privire la lucrarea ucenicilor în acea perioadă de care le vorbeşte. El îi încurajează şi le promite ajutorul necesar pentru dificultățile prin care vor trece: persecuțiile vor deveni un prilej ca ei să dea mărturie (versetele 11-19). Textele paralele din Matei nu prezintă aceste detalii cu privire la ucenici; ele tratează în acelaşi sens ca Luca, starea generală a lucrurilor pentru vremea de atunci, în schimb adaugă amănunte cu privire la situația iudeilor, mai ales a acelora care mărturiseau mai mult sau mai puțin că au primit Cuvântul. Tot ceea ce priveşte mărturia, prezentată în raport cu Israel, dar extinzându-se şi asupra națiunilor, se găseşte în primele paisprezece versete din Matei 24. În Luca 21, această mărturie este prezentată ca slujba pe care urmau să o aibă ucenicii până în clipa în care judecata lui Dumnezeu va pune definitiv capăt la ceea ce s-a încheiat de drept prin respingerea

lui Hristos. În consecință Domnul nu spune nimic în versetul 20 despre urâciunea pustiirii din Daniel; vorbeşte despre asediul Ierusalimului şi despre apropiata nimicire a acestei cetăți, dar nu şi despre sfârşitul veacului ca în Matei. Acestea vor fi „zile de răzbunare" asupra iudeilor, care prin respingerea Domnului au umplut paharul răzvrătirii lor şi astfel „Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni până se vor împlini vremurile națiunilor", adică acele timpuri destinate stăpânirii neamurilor potrivit cu planul lui Dumnezeu descoperit în profețiile lui Daniel. Aceasta este perioada în care noi trăim acum.

Aici este o întrerupere în cuvântarea Domnului, pentru că El a încheiat de fapt subiectul principal, dar mai rămâneau de descoperit câteva evenimente care vor avea loc spre sfârşitul acestei perioade de supremație a națiunilor.

Sfârşitul veacului; venirea fiului omului

De remarcat de asemenea că necazul cel mare nu este pomenit aici, deşi împrejurările despre care vorbeşte Luca în versetele 20-23, reprezintă începutul judecății care nu se va încheia decât atunci când timpul de necaz pentru Ierusalim va fi împlinit şi nelegiuirea lui iertată (Isaia 40.1-2). Este o mare mânie asupra acestui popor şi un necaz cum s-a întâmplat şi în timpul asediului Ierusalimului de către armatele lui Titus; şi iudeii au fost duşi în robie. Dar nu se spune ca în Matei, „îndată după acele zile de necaz". Totuşi, fără a fi desemnată perioada, după ce a vorbit despre timpurile neamurilor, Domnul arată că vine sfârşitul veacului. Atunci vor fi semne în ceruri şi strâmtorare pe pământ, un zbucium puternic în mulțimile oamenilor. Inimile cuprinse de o spaimă apocaliptică prevăd deja calamitățile care urmează să vină; căci toate sferele de autoritate şi de guvernare ale oamenilor vor fi atunci clătinate. Atunci Îl vor vedea pe Fiul Omului, odinioară respins pe pământ, venind din cer cu însemnele lui Yahve, cu putere şi cu mare glorie (versetul 27) – pe acelaşi Fiu al Omului, care constituie tema acestei Evanghelii. Profeția se încheie în acest

punct. Nu găsim aici ca în Matei strângerea laolaltă a celor aleşi din Israel, care fuseseră împrăştiaţi.

Îndemnuri la veghere

Ceea ce urmează, versetul 28 şi următoarele, conţine îndemnuri al căror scop este să prezinte vremea de încercare ca pe un semn de izbăvire pentru credinţa acelora care, încrezându-se în Domnul, ascultă de glasul slujitorului Său. În ce priveşte „generaţia aceasta" (expresie deja explicată în Matei), ea nu va trece până când toate aceste se vor împlini. Timpul care se scurge după dărâmarea Ierusalimului până la sfârşit nu este precizat. Lucrurile cereşti nu se măsoară cu date. De altfel, momentul arătării Fiului Omului este ţinut ascuns în gândurile Tatălui; totuşi cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele lui Isus nu vor trece. Apoi, din pricină că se aflau pe pământ, ucenicii trebuiau să vegheze ca inimile să nu le fie îngreunate cu lucruri care să îi antreneze în lume, în mijlocul căreia trebuiau să fie martori. Pentru că ziua aceea avea să vină ca un laţ peste toţi aceia care îşi au locuinţa pe acest pământ, adică aceia care sunt înrădăcinaţi în acesta lume. Vegherea şi rugăciunea erau o îndatorire pentru ucenici ca să scape de aceste judecăţi şi să stea în picioare înaintea Fiului Omului. Aici se regăseşte subiectul principal din Luca: Fiul Omului şi o stare a oamenilor în raport cu ceea ce este El. A fi împreună cu El ca cei scăpaţi de judecăţile abătute asupra pământului, a fi dintre cei o sută patruzeci şi patru de mii pecetluiţi de pe muntele Sionului, va fi o împlinire a acestei binecuvântări, însă nu este indicat un *loc* anume. Presupunând credincioşia în cei cărora Domnul li Se adresa în mod personal, cuvintele Lui trebuiau să trezească în ei o speranţă ce avea să fie împlinită într-un fel mai minunat, în prezenţa Sa cerească, în ziua gloriei.

CAPITOLUL 22

Viaţa pământească a domnului se apropie de sfârşit; marii preoţi şi iuda; paştele

Aici începe istorisirea finalului vieţii pământeşti a Mântuitorului. Marii preoţi, temându-se de popor, căutau un mod să-L omoare pe Isus. Iuda, sub influenţa lui Satan, se oferă ca instrument pentru prinderea lui Isus departe de mulţime. Sosind ziua Paştelui, Domnul Îşi continuă lucrarea de dragoste în împrejurările în care Se găsea. Voi accentua acele împrejurări care scot în evidenţă în mod deosebit caracterul acestei Evanghelii, anume schimbările introduse în mod direct şi imediat în perspectiva morţii Domnului. Astfel Isus începe prin a spune alor Săi: „Am dorit mult să mănânc paştele acesta cu voi înainte de a pătimi; pentru că vă spun că nicidecum nu voi mai mânca din el, până când va fi împlinit în Împărăţia lui Dumnezeu“ (capitolul 22.15-16). Apoi, luând paharul, le-a spus: „Pentru că vă spun că nicidecum nu voi mai bea din rodul viţei, până când nu va veni Împărăţia lui Dumnezeu“ (versetul 18). El nu va mai bea vin până când nu va veni Împărăţia lui Dumnezeu. Domnul nu spune, ca în alte texte, ca îl va bea nou în Împărăţia Tatălui, ci doar că nu-l va mai bea până când nu va veni Împărăţia. La fel cum timpurile neamurilor sunt prezentate ca stare actuală, tot aşa termenul de „Împărăţie“ nu indică aici mileniul, ci creştinismul, adică Împărăţia în forma ei actuală. Observaţi de asemenea ce expresie de afecţiune faţă de ucenicii Săi este în această împrejurare. Inima Sa simţea nevoia de a da această ultimă mărturie a dragostei înainte să-i părăsească.

Temelia noului legământ

Noul legământ este întemeiat pe sângele care este băut aici ca un simbol. Vechiul legământ fusese dat deoparte şi era nevoie de sânge pentru a întemeia legământul nou. Acesta nu fusese încă stabilit (va intra în vigoare pentru Israel într-o vreme viitoare), dar dinspre Dumnezeu totul era deja realizat. Sângele

nu era vărsat pentru a da tărie unui legământ de judecată ca cel dintâi, ci era vărsat pentru cei care-L primeau pe Isus până într-o vreme viitoare când legământul va fi stabilit în fapt cu Israel.

Ignoranța și nevinovăția ucenicilor

Ucenicii credeau cuvântul lui Isus că unul dintre ei Îl va trăda, dar se întrebau unii pe alții cine era acela care o va face (versetul 23 şi următoarele). Este o expresie frapantă a credinței în tot ceea ce Domnul le spunea (pentru că nici unul dintre ei nu avea o conştiință rea, în afară de Iuda) şi care mărturiseşte despre nevinovăția lor. Ei priveau în același timp Împărăția dintr-o perspectivă firească şi îşi disputau dreptul de a ocupa primul loc în ea, făcând aceasta chiar înainte de momentul crucii şi la masa la care Domnul le dădea ultimele dovezi ale dragostei Sale. Exista adevăr în inima lor, dar ce stare avea acesta inimă! În ce-L priveşte pe El, luase locul cel mai de jos, care se potriveşte întotdeauna cel mai bine cu slujba dragostei, un loc pe care numai El l-a luat. Ucenicii trebuiau să-l urmeze cât mai de aproape cu putință, iar El în harul Său urma să recunoască acesta atitudine, ca şi cum le-ar datora El Însuşi ceva pentru acesta, îngrijind de ei în vremea încercărilor de pe pământ. Va ține într-adevăr cont de toate acestea, iar în ziua Împărăției ei vor sta pe douăsprezece tronuri, căpetenii ale acestui Israel în mijlocul căruia L-au urmat.

Cernuți de satan şi susținuți prin rugăciunea domnului

Dar Isus trebuia să treacă prin moarte, iar ucenicii Săi nu puteau să-L urmeze şi în același timp să-şi păstreze viața pe pământ; ce ocazie era aceasta ca vrăjmaşul să-i cearnă! Tot ceea ce aparținea unui Mesia în viață era răsturnat total, iar drumul ducea la moarte. Cine urma să treacă prin ea? Satan vroia să profite de aceasta şi căuta să-i cearnă pe ucenici. Ei nu puteau să scape de această cernere, din moment ce Domnul Însuşi urma să treacă prin moarte, iar speranța lor era în El. Iar Domnul nu caută să-i scape pe ucenici de această cernere. Carnea trebuie

să fie supusă testului morții. Dar El mijloceşte pentru ca să nu se piardă credința unuia dintre ei pe care îl numeşte în mod deosebit. Simon, plin de o energie potrivit cărnii, era mai expus decât toți ceilalți pericolului unei încrederi înşelătoare în sine însuşi ca rod al cărnii. Petru ştia ce trebuia să facă, însă carnea nu-l putea susține nicidecum la aceasta. Totuşi ca obiect al harului din partea Domnului, el avea să fie întărit tocmai prin intermediul căderii sale. Va şti pe viitor pe deoparte ce înseamnă carnea şi va cunoaşte pe de altă parte perfecțiunea harului, fiind capabil astfel să-i întărească pe frații Săi. Petru pretinde că va ieşi biruitor din toate, chiar şi din acele lucruri în care avea să falimenteze lamentabil. Domnul îl avertizează pe scurt cu privire la apropiata sa cădere.

Domnul le anunță schimbarea ce urma să aibă loc în timpul absenței sale

Isus Se foloseşte de această ocazie pentru a-i preveni pe ucenici cu privire la schimbarea totală ce va interveni în poziția lor şi în principiile relațiilor lor cu El. În locul unui Mesia care Se îngrijea de ei pe pământ, vor avea un Mântuitor respins aici, dar înălțat, iar ei vor fi aparent expuşi valurilor acestei lumi. În vremea prezenței Sale pe pământ, adevăratul Mesia, Emanuel, îi păzise în toate greutățile atunci când îi trimisese în mijlocul iudeilor. Nu le lipsise nimic. Dar de acum înainte (Împărăția nefiind venită pe pământ în putere), ei urmau să fie ca şi El ținta disprețului şi a violenței; şi, omeneşte vorbind, aveau să-şi poarte singuri de grijă. Petru, prompt ca întotdeauna şi luând cuvintele lui Hristos în sens literal, ia cuvântul şi îşi exprimă aceste gânduri, aducând două săbii. Domnul îl opreşte printr-un cuvânt prin care îi arată cât de inutil ar fi dacă ar continua cu explicațiile; ucenicii nu erau în stare să înțeleagă gândul Lui atunci. În ce-L priveşte pe Isus, El Îşi urmează cu o linişte perfectă obiceiurile zilnice. Marcat în duh de lucrurile care aveau să se întâmple, El îi îndeamnă pe ucenici să se roage ca să nu intre în ispită; adică momentele în care ei urmau să fie puşi la încercare să însemne pentru ei ascultarea de Dumnezeu

şi umblarea împreună cu El, şi nu o ocazie de a se îndepărta de El. Există astfel de momente, dacă Dumnezeu le îngăduie, în care totul este pus la încercare prin puterea vrăjmaşului.

Ghetsimani; omul perfect şi dependent

Dependența Domnului ca om este apoi evidențiată în modul cel mai mişcător. Întreaga scenă din Ghetsimani şi de la cruce, reprezintă în Luca descrierea Omului în întregime dependent. El Se roagă; Se supune voinței Tatălui Său, iar un înger Îl întăreşte potrivit cu slujba pe care o avea față de Fiul Omului[1].

---

[1] Comparând această descriere cu cele din alte Evanghelii, găsim detalii de un interes deosebit care demonstrează caracterul Evangheliei după Luca. Lupta Domnului în Ghetsimani este prezentată de Luca într-un mod mai intens decât în oricare alte Evanghelii; dar pe cruce Îl regăsim pe Isus deasupra suferințelor pe care trebuie să le traverseze; ele nu sunt exprimate; El le domină. Iar ceea ce este scos în evidență nu este aspectul divin ca în Ioan, unde nu se prezintă deloc agonia din Ghetsimani. Acolo simplul fapt că Domnul Se numeşte pe Sine, face ca adversarii Lui să dea înapoi şi să cadă la pământ. Iar pe cruce nu se spune nimic despre strigătul „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit", ci se spune doar că El Şi-a încredințat duhul în mâinile lui Dumnezeu. Dar în Luca nu este aşa. Aici Îl vedem pe Omul durerilor în Ghetsimani, realizând în toată profunzimea adâncul suferințelor care se găseau înaintea Lui, şi privind la Tatăl Său. „Şi fiind în luptă grea Se ruga şi mai fierbinte". Pe cruce, Luca Îl prezintă pe Acela care, ca Om, S-a plecat în fața dorinței Tatălui Său; vedem calmul Celui care, oricât de mari erau durerea şi suferința, Se afla deasupra acestor lucruri. El spune femeilor care plâng să se plângă pe ele şi nu pe El, copacul verde; pentru că judecata se apropia. El Se roagă pentru cei care Îl răstignesc; vorbeşte de pace şi de bucurie cerească sărmanului tâlhar convertit; El urma să intre în paradis înainte de manifestarea văzută a Împărăției. La fel sunt prezentate lucrurile în privința morții Sale. În Ioan se spune că Şi-a dat duhul, dar aici: „Tată în mâinile Tale Îmi încredințez duhul". În moarte El Îşi încredințează duhul Aceluia pe care Îl cunoaşte, El Omul care Îl cunoştea pe Dumnezeu ca Tată al Său şi în care Îşi punea încrederea. În Matei vedem părăsirea din partea lui Dumnezeu şi ceea ce a simțit atunci inima lui Hristos. Dar caracterul Evangheliei după Luca, descoperindu-L pe Hristos ca Omul desăvârşit prin excelență, este de un interes deosebit pentru noi. El traversează suferințele împreună cu Dumnezeu, apoi, într-o pace perfectă, Se situează deasupra lor. Are o deplină încredere în

Apoi într-o luptă care atinge adâncurile sufletului Său, El ajunge să Se roage şi mai stăruitor. El este perfect ca Om în dependența Lui. Intensitatea luptei face să se amplifice relația Lui cu Tatăl. În ce-i priveşte pe ucenici, ei sunt copleşiți de simpla umbră a lucrurilor care Îl făcuseră pe Isus să Se roage; ei se refugiază în uitarea pe care o aduce somnul. Dar Domnul, cu răbdarea harului, repetă avertismentul Său. Apoi soseşte ceata celor care doreau să-L prindă (versetul 47 şi următoarele); iar Petru, încrezător în sine, deşi fusese avertizat şi dormea în timp ce ispita se apropia şi Isus Se ruga, loveşte cu sabia tocmai în clipa în care Isus Se lăsa dus ca un miel la măcelărie; iar apoi, vai!, se leapădă de Isus chiar atunci când El mărturisea adevărul. Dar oricât de mult a fost Domnul supus voinței Tatălui Său, El face să se vadă clar că puterea nu L-a părăsit nicidecum şi vindecă rana pe care Petru o făcuse slujitorului marelui preot. După aceea El Se lasă dus, mulțumindu-Se doar să remarce în fața acelei cete că era „ceasul şi puterea întunericului"; tristă şi teribilă asociere.

Încercarea lui Petru; fiul omului este fiul lui dumnezeu

În toată această scenă se vede supunerea completă a Omului, în vreme ce puterea morții este simțită ca o încercare la cel mai înalt nivel; dar dincolo de ceea ce se petrecea în sufletul Său şi înaintea Tatălui Său (lucruri în care se vede în egală măsură realitatea supunerii şi puterea morții) se găseşte la El cea mai desăvârşită linişte şi calmul cel mai plin de blândețe vizavi de oameni[1], un har care nu se dezminte. Când Petru L-a tăgăduit

---

Tatăl Său, chiar până la moarte, pe acest drum pe care nici un om nu mai mersese până atunci şi pe care nici unul dintre răscumpărați nu va trebui să treacă vreodată. Chiar dacă Iordanul se revărsa peste toate malurile lui în vremea secerişului, totuşi chivotul deschidea prin adâncul fluviului un drum prin care poporul lui Dumnezeu trecea pe uscat până în moştenirea promisă.

[1] Este foarte izbitor să vedem cum Hristos întâmpină orice împrejurare potrivit perfecțiunii divine care era în El. Toate circumstanțele nu au făcut decât să scoată în evidență şi mai mult această perfecțiune. El a trecut prin toate împrejurările având de a face din plin cu ele, dar situându-Se

aşa cum Stăpânul lui îi vestise mai dinainte, Isus priveşte spre el în momentul cel mai potrivit, fără ca atenţia să-I fie atrasă de ceva din procesul nelegiuit la care era supus. Iar Petru este zdrobit de această privire (versetul 62). Când Isus este supus interogatoriului, răspunsurile Lui sunt scurte, pentru că ştia că Îi sosise ceasul. Supus voinţei Tatălui Său, El acceptă paharul din mâna Sa, acel pahar pe care îl aduceau înaintea Lui acei judecători, ce nu făceau altceva decât să împlinească voia lui Dumnezeu. El nu răspunde atunci când I se cere să declare dacă El este Hristosul – nu mai era timpul pentru aceasta. Oricum nu ar fi fost crezut şi nu I s-ar fi răspuns dacă le-ar fi pus întrebări care să scoată adevărul la lumină; şi oricum nu ar fi fost eliberat. Dar aşa cum am văzut adesea în această Evanghelie, declară deschis ce loc va lua Fiul Omului începând cu ceasul acela: va fi aşezat la dreapta puterii lui Dumnezeu. Vedem de asemenea că în clipa aceea El ocupa deja acel loc, iar cei care Îl înconjoară, trag imediat concluzia: „Eşti deci Fiul lui Dumnezeu?“ (comparaţi cu Daniel 7). Isus dă mărturie despre acest adevăr: „Voi înşivă spuneţi că Eu sunt“; apoi totul se încheie. Astfel Isus lasă fără răspuns întrebarea care I-a fost adresată, dacă este El Mesia. Pentru Israel era prea târziu să pună această întrebare, acum El urma să sufere; dar El Se declară Fiul Omului, care de acum înainte va fi doar în glorie, şi în acelaşi timp Fiul lui Dumnezeu. Israelul era complet falimentar în privinţa propriei responsabilităţi. Gloria cerească a Fiului Omului şi gloria personală a Fiului lui Dumnezeu

---

întotdeauna deasupra lor, rămânând în permanenţă egal cu Sine Însuşi. Această perfecţiune care L-a caracterizat întotdeauna a fost arătată aici în modul cel mai minunat. El Se roagă cu sentimentul cel mai deplin a ceea ce avea să vină peste El – paharul pe care El avea să-l bea – Se întoarce şi Îi atenţionează pe ucenicii Săi. Îi mustră cu blândeţe şi îl scuză pe Petru – ca şi cum ar fi umblat încă împreună cu ei prin Galileea – spunând despre carne că este slabă. Apoi revine în prezenţa Tatălui Său şi tulburarea Lui devine mai profundă. Când S-a adresat lui Petru S-a manifestat în har, dar El era într-un zbucium profund în prezenţa lui Dumnezeu; faţă de Petru a arătat har, dar El trăia zbuciumul gândind la paharul pe care avea să-l bea.

aveau să strălucească în curând; iar pentru ca toate să fie împlinite, Isus este predat națiunilor.

CAPITOLUL 23

Vina națiunilor

În această Evanghelie națiunile nu sunt privite ca fiind vinovate în mod voluntar. Se vede fără îndoială la ei o indiferență şi o nedreptate flagrantă într-un astfel de caz, precum şi o insolență nescuzabilă. Dar Pilat face tot ceea ce poate pentru a-L elibera pe Hristos, în timp ce Irod este dezamăgit şi Îl trimite înapoi fără să-L judece. Dorința înverşunată de a-L omorî se afla în întregime de partea iudeilor. Astfel este caracterul acestei părți istorice din Luca. Pilat ar fi vrut să nu se încarce cu o crimă inutilă şi îi disprețuia pe iudei, dar aceştia erau hotărâți să-L răstignească pe Isus şi cer să le fie eliberat Baraba, un rebel şi un ucigaş (versetele 20-25)[1].

Împăratul iudeilor este răstignit pentru mântuirea veşnică a sufletelor

Prin urmare Isus, în timp ce era dus spre Golgota, vesteşte femeilor care-L plângeau dintr-un simțământ pur natural, că soarta Ierusalimului era pecetluită şi că trebuiau să se plângă mai degrabă pe ele. Căci aveau să vină zile peste Ierusalim când femeile care nu avuseseră copii, urmau să fie numite fericite – zile în care vor căuta în zadar să fugă dinaintea judecății – căci dacă Lui, copacului verde, I se făceau astfel de lucruri, ce avea să se întâmple cu copacul uscat al iudaismului? Totuşi Domnul, în momentul răstignirii Sale, mijloceşte pentru Israel spunând: „Tată, iartă-i pentru că ei nu ştiu ce fac" (versetul 34). Mijlocirea aceasta îşi găseşte un răspuns remarcabil din partea Duhului Sfânt venit din cer în discursul pe care Petru

[1] Vina iudeilor este cu putere ilustrată şi în Evanghelia după Ioan, anume vina lor ca națiune. Pilat îi tratează cu dispreț, şi cu acesta ocazie spun ei: „Nu avem împărat decât pe Cezarul".

îl adresează în Fapte 3. Orbiți în întregime, mai marii iudeilor împreună cu poporul Îl insultă pe Isus ca pe unul care nu avea puterea să se elibereze pe sine, neştiind că lucrul acesta ar fi fost cu neputință dacă El era într-adevăr Mântuitor; ca națiune, pierduseră tot înaintea lui Dumnezeu, iar acum Dumnezeu stabilea o nouă ordine de lucruri, întemeiată pe ispăşire, o putere a vieții veşnice prin înviere. Teribilă orbire, pe care sărmanii soldați nu făceau decât să o imite potrivit răutății naturii umane. Dar în ceea ce spuneau, exprimau fără să-şi dea seama judecata asupra lui Israel. Cel care era pe această cruce era chiar Împăratul iudeilor, smerit într-adevăr, aşa încât până şi un tâlhar răstignit alături de El putea să-L batjocorească. Dar Se afla acolo din dragoste, având în vedere mântuirea prezentă şi veşnică a sufletelor. Acest lucru se manifestă chiar în acel moment: insultele prin care I se reproşa că nu Se poate mântui pe *Sine* au avut ca răspuns convertirea tâlharului care avea să-l urmeze în paradis chiar în aceeaşi zi.

Convertirea unuia dintre tâlhari

Această descriere este prezentarea izbitoare către care ne conduce Evanghelia după Luca. Împăratul iudeilor nu este izbăvit, ci este răstignit. A fost voința lor, şi prin aceasta, încheierea speranțelor lor ca națiune. Dar în acelaşi timp, un mare păcătos convertit prin har în ultimele sale ceasuri, merge direct în paradis: un suflet este mântuit pentru eternitate. Nu mai este vorba de Împărăție, ci de un suflet în afara trupului, care se afla într-o stare de fericire cu Isus. Remarcăm aici cum prezența lui Hristos stârneşte răutatea inimii omeneşti. Nici un tâlhar nu ar putea să-şi bată joc sau să adreseze reproşuri unuia care este executat împreună cu el. Doar lui Hristos I s-a întâmplat aceasta.

Semnele convertirii tâlharului şi credința lui remarcabilă

Aş mai spune câteva cuvinte asupra stării celuilalt tâlhar şi asupra răspunsului lui Hristos. Găsim la acest tâlhar toate semnele convertirii şi ale celei mai remarcabile credințe.

Se vede clar teama de Dumnezeu, începutul înțelepciunii, manifestată printr-o conştiință dreaptă şi energică. El nu-i spune celuilalt doar „pe drept", ci „*noi* suferim pe drept", recunoscând dreptatea perfectă, fără păcat, a lui Isus, despre care acest sărman tâlhar păcătos dă mărturie că este Domn, şi aceasta chiar în ceasul în care proprii Săi ucenici Îl părăsesc şi-L tăgăduiesc. Şi toate acestea în momentul în care nu exista nici un semn al gloriei sau al demnității persoanei lui Isus, atunci când oamenii nu vedeau în Acesta decât un om de acelaşi fel cu tâlharii, şi când Împărăția Lui nu era decât un subiect de batjocură în gura tuturor. Dar sărmanul tâlhar este *învățat* de Dumnezeu. Totul îi este clar. El este atât de sigur că Hristos va avea Împărăția, ca şi cum Domnul ar fi fost deja atunci în glorie. Tot ce-şi doreşte este ca Hristos să-Şi amintească de el în acea vreme viitoare. Şi cât de mult are el încredere în Hristos, a Cărui persoană o recunoaşte în ciuda propriei vinovății pe care de altfel o mărturiseşte. Aceasta arată cât de mult îi umplea Hristos inima şi cum încrederea sa în har făcea să dispară ruşinea de a fi pe cruce înaintea oamenilor, pentru că cine ar fi vrut să rămână în amintirea cuiva ca unul răstignit pe cruce? Este evident faptul că el era învățat de Dumnezeu. Prin aceeaşi lucrare divină am înțeles şi noi că Hristos era fără păcat. Iar asigurarea că El va veni odată în Împărăția Sa, dovedeşte o credință deasupra tuturor împrejurărilor. Tâlharul acesta devine singura consolare a lui Isus pe cruce, şi pentru a răspunde credinței sale, Isus trebuie să-Şi îndrepte gândul spre acel paradis în care sufletul Său avea să meargă după împlinirea lucrării pe care Tatăl Său I-o încredințase. Starea de sfințire în care se găsea sărmanul acesta, prin credință, este de asemenea un lucru remarcabil. În agonia de la cruce, atunci când crede că Isus este Domnul, el nu caută o izbăvire de suferințele trupeşti, ci Îi cere Domnului să-Şi amintească de el atunci când va veni să împărățească; prin aceasta arată singurul gând care-l preocupa, şi anume ca partea sa să fie împreună cu Isus. El crede în revenirea Mântuitorului, în înviere şi în Împărăție, iar toate acestea în chiar clipa în care Împăratul este răstignit şi respins, şi când omeneşte vorbind nu mai exista nici o speranță

pentru izbăvirea poporului pământesc. Dar răspunsul lui Isus merge mai departe decât ceea ce ni se descoperă în mod general în această Evanghelie a lui Luca, şi introduce ca speranţă imediată nu Împărăţia, ci viaţa eternă şi fericirea sufletului. La cererea tâlharului ca Isus să-Şi amintească de el când va veni în Împărăţia Sa, El răspunde că nu va avea de aşteptat o împlinire a fericirii pentru momentul în care gloria se va manifesta şi va fi văzută în lume; ci în ziua aceea, sărmanul păcătos care crede va fi cu El în paradis. Scumpă mărturie şi desăvârşit har! Isus cel răstignit era mai mult decât Împărat: era Mântuitor! Sărmanul tâlhar era mărturia acestui lucru, era bucuria şi mângâierea inimii Domnului şi primul rod al acelei iubiri care îi aşezase unul lângă celălalt. Tâlharul purta din partea oamenilor rodul păcatelor lui, în timp ce Domnul gloriei purta consecinţa păcatelor altora sub dreapta judecată a lui Dumnezeu, fiind tratat şi condamnat El Însuşi ca unul dintre tâlhari. Printr-o lucrare necunoscută omului, dar descoperită credinţei, păcatele tâlharului erau îndepărtate pentru totdeauna, nu mai existau, rămânând doar amintirea harului care le îndepărtase şi care curăţise sufletul pentru totdeauna, făcându-l pe tâlhar chiar în clipa aceea demn de a intra în paradis, ca şi Isus Însuşi răstignit pe cruce alături de el.

Moartea domnului; dumnezeu se descoperă pe sine

În final, după ce toate sunt împlinite, Domnul, plin de putere, Îşi încredinţează duhul în mâna Tatălui Său. Este ultima faptă, potrivită cu ceea ce făcuse în întreaga Sa viaţă, şi anume încrederea deplină în Tatăl Său, în dependenţă de El, prin puterea desăvârşită a Duhului Sfânt. El Îşi încredinţează duhul în mâna Tatălui şi Îşi dă ultima suflare; venise într-adevăr pentru a muri, dar era o moarte în credinţă, în încredere deplină în Tatăl Său, o intrare în moarte nu ca o despărţire de Dumnezeu, ci rămânând cu Dumnezeu prin credinţă. În clipa aceea, natura se întunecă proclamând că Cel care a creat-o a părăsit această lume (versetele 44-46); totul este întuneric. Dar în acelaşi timp Dumnezeu Se descoperă: perdeaua templului

este sfâşiată de sus până jos. Dumnezeu Se ascunsese până atunci în întuneric şi drumul spre Locul Preasfânt nu fusese încă deschis. Dar acum nu mai există perdea: ceea ce a îndepărtat păcatul face în acelaşi timp să strălucească dragostea perfectă a lui Dumnezeu, iar sfinţenia prezenţei Sale aduce bucurie şi nu groază în inimi. Ceea ce ne introduce în prezenţa sfinţeniei desăvârşite, acum când perdeaua este sfâşiată, îndepărtează în acelaşi timp şi păcatul care ne-ar împiedica să intrăm acolo. Comuniunea noastră este cu Tatăl prin Hristos, fiind sfinţi şi fără pată înaintea Lui în dragoste.

Mărturisirea centurionului

Marcat de tot ceea ce se întâmplase, sărmanul centurion – prin efectul pe care crucea îl are asupra conştiinţei – recunoaşte că acest Isus pe care L-a răstignit era cu siguranţă un om drept (versetul 47). Spun „efect asupra *conştiinţei*" pentru că nu presupun că exerciţiul lăuntric al centurionului depăşea acest nivel. Vedem un efect asemănător la mulţimile care se aflau în jurul crucii; ei pleacă bătându-se în piept, înţelegând că se întâmplase ceva solemn, că erau deplin compromişi în relaţia lor cu Dumnezeu.

Înmormântarea domnului

Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl gloriei, pregătise totul pentru înmormântarea Fiului Său care-L proslăvise mergând până la moarte. Domnul este cu cel bogat în moartea Lui (Isaia 53.9). Iosif, om drept, care nu şi-a dat consimţământul la păcatul poporului său, aşează trupul Mântuitorului într-un mormânt în care nu mai fusese pus nimeni. Era ziua pregătirii înainte de sabat; dar sabatul se apropia. Femeile care-L însoţiseră pe Mântuitorul până în clipa aceea, deşi înţelegeau prea puţin din ceea ce se întâmpla, rămân credincioase afecţiunii pe care o simţiseră faţă de El în timpul vieţii Lui, şi merg să vadă locul în care a fost depus trupul Său, plecând apoi să pregătească cele necesare pentru ungerea trupului Său. Luca nu vorbeşte despre aceste femei decât în

general; toate detaliile celor întâmplate se regăsesc mai târziu în descrierea Evangheliei (versetele 49-56; capitolul 24.1-11).

Capitolul 24

Învierea şi dovezile ei multiple

Când vin femeile, ele găsesc piatra dată la o parte, iar trupul Celui pe care Îl iubeau nu se mai afla în mormânt; dar, neştiind ce să creadă în această privinţă, ele văd doi îngeri alături de ele, care le întreabă de ce Îl caută pe Cel Viu printre cei morţi, şi reamintesc cuvintele atât de clare pe care Isus Însuşi le spusese în Galileea. La întoarcere, ele vestesc aceste lucruri ucenicilor, care însă nu pot crede istorisirea lor; Petru însă aleargă la mormânt, vede toate lucrurile aşezate la locul lor şi pleacă minunându-se de cele întâmplate. Nimic din toate acestea nu dovedea credinţa în cuvântul lui Isus, sau în ceea ce spuneau Scripturile. Însă în drumul spre Emaus, Domnul leagă Scripturile de tot ceea ce I se întâmplase Lui, descoperind celor doi ucenici, încă preocupaţi de gândul unei împărăţii pământeşti, că potrivit Scripturilor care descoperă planurile lui Dumnezeu, Hristosul trebuia să sufere şi să intre în gloria Lui: un Hristos respins şi ceresc. El trezeşte în ei această atenţie arzătoare, care le atinge şi le captivează inima. Apoi li Se descoperă frângând pâinea, act care vorbea despre moartea Lui; nu este vorba despre sărbătorirea cinei, ci acest act particular era legat în semnificaţia lui de actul solemn al cinei. Atunci ochii ucenicilor sunt deschişi, iar Isus Se face nevăzut. Era El cu adevărat, El înviat, care le expusese conţinutul Scripturilor şi li Se prezentase viu alături de simbolul care vorbea despre moartea Lui. Cei doi ucenici se întorc la Ierusalim.

Domnul Se descoperise deja lui Simon, fapt despre care nu mai vorbeşte decât Pavel (1 Corinteni 15), ca fiind prima arătare a Domnului faţă de apostoli. Cei doi ucenici îi găsesc pe cei unsprezece strânşi împreună şi pe alţii alături de ei, şi în timp ce descriu cele întâmplate, Isus Însuşi Se arată în mijlocul lor; dar gândurile lor nu erau încă clare cu privire la faptul că

El Se afla acolo înviat; ei nu pot realiza ideea învierii trupului; prezența lui Isus îi tulbură. Domnul folosește neliniștea lor (lesne de înțeles dintr-un punct omenesc de vedere), pentru binecuvântarea noastră, dându-le dovezile cele mai sensibile că Cel pe care-L vedeau era cu adevărat El, Cel înviat, El cu trupul şi cu sufletul pe care le avusese înainte de moartea Sa. Îi invită să-L atingă şi mănâncă în fața lor[1]; nu exista nici o îndoială că era El cu adevărat.

Temelia adevăratei credințe; înțelegerea scripturilor ca primă condiție pentru mărturie

Mai era un lucru important care trebuia să le fie comunicat – temelia adevăratei credințe: cuvintele lui Hristos şi mărturia Scripturilor; iar El pune aceste lucruri înaintea lor. Mai erau însă necesare încă două lucruri: primul, capacitatea de a înțelege Cuvântul. Isus deschide deci înțelegerea lor pentru a pricepe Scripturile. În al doilea rând, îi trimite ca martori care să spună nu doar „Astfel stau lucrurile, căci noi le-am văzut", ci „Aşa a trebuit să fie, căci astfel a vorbit Dumnezeu în Cuvântul Său"; iar mărturia lui Hristos Însuşi a fost adeverită prin învierea Sa.

Harul rânduit să fie predicat în mijlocul tuturor națiunilor

Acum harul manifestat în Isus cel respins de iudei, în Isus mort pentru păcatele noastre şi înviat pentru mântuirea sufletelor noastre, trebuie vestit tuturor națiunilor spre pocăință şi iertarea păcatelor. Este un har manifestat imediat după învierea lui Isus, după ce El a făcut pace şi a dăruit viața potrivit puterii învierii Sale, după ce a făcut curățirea păcatelor, iertarea fiind deja asigurată prin dăruirea acestei vieți. Harul trebuia

[1] Nimic nu poate fi mai mişcător decât modul în care El le cultivă încrederea în Cel pe care Îl cunoscuseră aşa cum fusese înainte ca Om, şi care era Om adevărat şi acum, deşi într-un trup spiritual. El spune: „Atingeți-Mă, vedeți ... că Eu sunt". Binecuvântat fie Dumnezeu, Domnul este pentru totdeauna Om, acelaşi pe care L-am cunoscut, venit în dragostea Sa perfectă în mijlocul slăbiciunii noastre!

predicat tuturor națiunilor începând de la Ierusalim, acel loc cu care harul răbdător al lui Dumnezeu încă mai păstra o legătură prin mijlocirea lui Isus de pe cruce. Dar Ierusalimul nu putea fi atins decât prin harul suveran, cetate în care păcatul cel mai grav făcea iertarea cu atât mai necesară; şi putea fi atins printr-o mărturie care, venind din cer, trebuia să fie prezentată Ierusalimului în acelaşi fel în care era prezentată tuturor. Ei trebuiau să predice pocăința şi iertarea păcatelor către toate națiunile, începând de la Ierusalim. Iudeul, copil al mâniei ca şi ceilalți, nu se afla mai presus de cei dintre națiuni. Mărturia venea dintr-o sursă cu mult mai înaltă, unde diferența dintre iudei şi națiuni era ştearsă, deşi regula rămânea „iudeului mai întâi".

Cea de-a doua condiție pentru mărturie: puterea Duhului Sfânt

Mai trebuia un lucru pentru împlinirea acestei misiuni, şi anume puterea; ucenicii trebuiau să rămână la Ierusalim pentru a fi îmbrăcați cu putere de sus, de unde Isus urma să le trimită Duhul Sfânt pe care-L promisese şi despre care vorbiseră profeții.

Înălțarea Domnului

Binecuvântându-i pe ucenici – relația fiind cerească şi caracterizată de har – Isus a fost despărțit de ei şi a fost înălțat la cer, iar ei au revenit la Ierusalim cu bucurie (versetele 48-53).

Principiile de temelie ale învățăturii învierii şi dovezile ei

Vom remarca faptul că istorisirea din Luca este foarte generală şi cuprinde principiile mari pe care se întemeiază doctrina învierii, precum şi dovezile ei. Regăsim necredința inimii naturale descrisă de o manieră izbitoare într-o scriere simplă şi profundă; de asemenea ataşamentul ucenicilor față de speranța cu privire la Împărăție, dificultatea cu care Cuvântul se impune în inimile lor, deşi se deschid cu bucurie față de această învățătură pe măsură ce o înțeleg; vedem de asemenea

pe Isus înviat, continuând să fie Om, aceeaşi minunată Persoană pe care o cunoscuseră. Tot ceea ce ţine de adevăr şi de ordinea veşnică a lucrurilor este aici scos în evidenţă: doctrina Cuvântului, înţelegerea Cuvântului dat şi făgăduirea puterii Duhului Sfânt.

Betania ca punct de contact între Isus şi ucenici

Totuşi Ierusalimul, încă recunoscut ca punct de plecare al harului pe pământ, potrivit căilor lui Dumnezeu faţă de această cetate, nu este ca localitate în sine un punct de contact între Isus şi ucenici. El nu le dă binecuvântarea la Ierusalim, deşi potrivit gândurilor lui Dumnezeu faţă de pământ, acolo trebuiau să aştepte darul Duhului Sfânt. Dar în ceea ce-i priveşte pe ucenici şi relaţiile lor cu Domnul, El îi conduce până la Betania, locul de unde plecase pentru a Se prezenta Ierusalimului ca Împărat. Aici avusese loc învierea lui Lazăr, aici fusese primit de această familie, imagine atât de mişcătoare despre caracterul rămăşiţei credincioase care se leagă de persoana Aceluia care este respins, având în El speranţe mai bune. Aici S-a retras Isus după ce Şi-a împlinit mărturia faţă de iudei, pentru a-Şi odihni inima pentru câteva clipe în mijlocul acelora pe care-i iubea şi care, prin har, Îl iubeau şi ei. Aici stabileşte, din punct de vedere al împrejurărilor exterioare, legătura dintre rămăşiţa ataşată de persoana Sa şi cer. Şi de aici este înălţat El la cer.

Ierusalimul nu este decât punctul public de plecare al apostolilor pentru lucrarea lor, după cum fusese ultimul loc al mărturiei publice a Domnului. Dar pentru apostoli, amintirea cu privire la persoana lui Isus înălţat din mijlocul lor, se leagă de Betania şi de cer. De acolo trebuia să vină şi mărturia faţă de Ierusalim. Aceste lucruri sunt cu atât mai mişcătoare dacă facem comparaţia cu ceea ce găsim în Matei. Acolo Domnul merge în Galileea, locul asocierii Lui cu rămăşiţa credincioasă, şi nu se vorbeşte de înălţarea Lui, iar misiunea încredinţată ucenicilor este prezentată ca având exclusiv în vedere pe cei dintre naţiuni; era ca şi cum li se dădea naţiunilor ceea ce înainte fusese încredinţat iudeilor.

Notă

Am urmat cu strictețe pasajul din text şi adaug numai anumite detalii comparative cu celelalte Evanghelii. Există două părți distincte în suferințele lui Hristos: 1. Ceea ce a suferit El ca om sub puterea lui Satan, în lupta cu vrăjmaşul care avea puterea morții – toate acestea desfăşurându-se în comuniune cu Tatăl Său, căruia I Se adresa în rugăciuni. 2. Ceea ce a suferit pentru a împlini ispăşirea pentru păcat, atunci când, purtând păcatele noastre, a fost făcut păcat pentru noi şi a băut paharul pe care Tatăl I l-a dat să-l bea.

Când vom medita asupra Evangheliei după Ioan voi intra mai mult în caracterul ispitirilor Mântuitorului; aici vreau doar să remarc că la începutul vieții publice a lui Isus, Ispititorul a căutat să-L deturneze de la ascultarea Lui, prezentându-I atracția privilegiilor care-I aparțineau de drept ca Mesia şi ca Fiu al Omului, lucruri care ar fi putut să-L atragă ca Om şi pentru care ar fi trebuit să-Şi manifeste voința proprie. Satan ar fi vrut să-L facă pe Hristos, care era Fiu, să iasă din locul pe care-l luase ca Slujitor. Hristos, prin simpla ascultare, l-a legat pe omul puternic în ce priveşte lucrurile acestei vieți, apoi întorcându-Se în Galileea în puterea Duhului, l-a jefuit de bunurile lui. Îndepărtarea păcatului şi purtarea păcatelor noastre era însă cu totul altceva. Satan, respins în pustie, L-a părăsit „pentru o vreme". Dar iată-l revenind în Ghetsimani cu spaima morții, încercând să înfricoşeze inima Mântuitorului. Isus trebuia într-adevăr să treacă prin moarte; iar moartea nu era numai puterea lui Satan, ci şi judecata lui Dumnezeu asupra omului, de care omul trebuia să fie eliberat. Isus era singurul care, intrând în moarte, putea să-i zdrobească lanțurile. Dar Isus a devenit Om pentru ca omul să poată fi nu numai izbăvit, ci şi glorificat. Tulburarea sufletului Domnului a fost atât de profundă: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte". Sufletul Domnului trăia deci ceea ce trebuia să trăiască omul în fața prezenței morții atunci când Satan îşi desfăşoară toată puterea lui în ea, în vremea în care paharul judecății lui Dumnezeu nu fusese încă băut. Dar Hristos a fost perfect şi în această împrejurare, iar faptul că a fost încercat în tot ce era

posibil să fie încercat un om, a făcut să iasă şi mai mult la iveală perfecţiunea Lui. Dar Isus face rugăciuni şi cereri cu lacrimi către Cel care putea să-L salveze din moarte. Pentru moment, agonia Lui se măreşte; prezentarea acestei situaţii înaintea lui Dumnezeu, fac ca ea să devină şi mai acută. Aşa stau lucrurile şi în conflictele noastre mult mai mici. Astfel însă lucrurile sunt aşezate într-un mod perfect înaintea lui Dumnezeu. Sufletul Său străbate această încercare împreună cu Dumnezeu; El Se roagă şi mai fierbinte. Acum El trebuie să bea acest pahar pe care Satan îl prezentase sufletului Său ca putere a morţii şi pe care El îl aşează înaintea ochilor Tatălui Său. Dar pentru a asculta de Tatăl, Isus primeşte acest pahar în pace. A-l bea nu însemna decât ascultare desăvârşită, şi nicidecum autoritatea puterii lui Satan.

Pe cruce, Isus, Mântuitorul sufletelor noastre, intră în a doua etapă a suferinţelor Lui. El intră în moarte, ca judecată a lui Dumnezeu. Era separarea sufletului de lumina feţei lui Dumnezeu. Domnul a suferit tot ceea ce putea să însemne această despărţire pentru un suflet care nu se bucura de nimic altceva decât de comuniunea cu Dumnezeu; iar această suferinţă a fost atât de mare pe cât era comuniunea care era acum întreruptă. Însă, El a dat glorie lui Dumnezeu: „Totuşi Tu eşti Cel Sfânt, Tu care locuieşti în mijlocul laudelor lui Israel". Prea puţin au contat insultele şi batjocurile oamenilor; nu discut acum de ele. Paharul a fost băut. Cine ar putea descrie suferinţa aceasta înspăimântătoare? Adevăratele dureri ale morţii au fost trăite aşa cum numai Dumnezeu le putea înţelege, simţite în mod divin (pe măsura valorii prezenţei lui Dumnezeu); ele au fost partea Aceluia care, ca Om, depindea în totul de prezenţa lui Dumnezeu. Dar acum toate sunt împlinite; şi tot ceea ce Dumnezeu cerea cu privire la păcat este realizat definitiv, păcatul este îndepărtat, iar Dumnezeu este glorificat şi în această privinţă. El are acum numai binecuvântări pentru oricine care se apropie de El printr-un Hristos care a fost mort dar acum este viu, şi care trăieşte pentru totdeauna ca Om înaintea lui Dumnezeu.

Suferințele fizice ale lui Hristos, în totul reale, precum şi insultele şi disprețul oamenilor, nu au fost decât o prefață a întristării Lui, fiind în măsură doar să-L lase, ca Om, fără nici o mângâiere, aflându-Se apoi în mod deplin sub judecată, fiind făcut păcat. A trăit aceste suferințe[1] ca judecată asupra păcatului atunci când Dumnezeu, care trebuia să fie toată mângâierea Lui, L-a părăsit. Acesta era adevăratul motiv al suferinței, față de care toate celelalte pălesc.

[1] Psalmul 22 este strigătul lui Hristos către Dumnezeu, atât în fața violenței şi răutății omului, cât şi atunci când S-a găsit părăsit şi făcut păcat înaintea lui Dumnezeu, rămânând însă perfect în toate acestea. Hristos a suferit tot ce se putea suferi din partea omului: ostilitate, nedreptate, părăsire, tăgăduire, trădare; apoi, deşi Se încredea în Dumnezeu, a trăit părăsirea. Ce imagine, a singurului Om drept care Şi-a pus toată încrederea în Dumnezeu şi care trebuie să declare deschis, în fața tuturor, la sfârşitul vieții Sale, că este abandonat de Dumnezeu.

Evanghelia după Ioan

Capitolul 1

Caracterul particular al Evangheliei după Ioan

Evanghelia după Ioan, după cum poate observa orice creştin, are un caracter special. Ea nu ne prezintă naşterea lui Hristos în această lume, nu ni-L înfăţişează ca pe Fiul lui David, nici nu urmăreşte genealogia Lui înapoi până la Adam pentru a face să reiasă titlul Lui de Fiu al Omului şi nici nu-L prezintă ca fiind Profetul care, prin mărturia Lui pe pământ, împlineşte slujba pentru Tatăl. Nu ne este prezentată naşterea Domnului pe pământ, nici începutul Evangheliei Sale, ci ni se spune despre existenţa Lui înainte de începutul oricărui lucru care are un început: „La început *era Cuvântul*“, ceea ce pe scurt reprezintă gloria Persoanei lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, Cel care este deasupra oricărei dispensaţii, o glorie care este dezvoltată în multe feluri în har, dar rămâne mereu aceeaşi în sine. Evanghelia ucenicului iubit ne dezvăluie ceea ce este Domnul, arătându-ne în acelaşi timp că noi avem parte de toate binecuvântările ce decurg din ceea ce este El atunci când El Se manifestă pentru a ne transmite aceste binecuvântări.

Existența veşnică a Cuvântului, natura Lui divină şi personalitatea Sa distinctă

Primul capitol constată ceea ce era El înainte de toate şi aspectele diverse în care El este o binecuvântare pentru om, fiind Cuvântul devenit trup. El este *Logos*-ul, expresia întregului gând al lui Dumnezeu,– „la început era Cuvântul". Dacă este să ne întoarcem în timp atât cât o poate face duhul omului, oricât de înapoi am merge, vedem că El era înainte de tot ce are început. Aceasta este ideea cea mai apropiată de perfecțiune pe care o putem avea noi despre existența lui Dumnezeu privind aspectul istoric, dacă putem să-l numim aşa.

„La început *era* Cuvântul". Şi nu mai era altceva în afară de El? Imposibil! Căci al cui Cuvânt ar fi fost? „Cuvântul era *cu* Dumnezeu" – ceea ce înseamnă că El are o existență personală. Dar, pentru ca să nu gândim că El, deşi etern, ar fi fost doar *ceva din* Dumnezeu, că eternitatea Îl presupunea deci în mod implicit şi că Duhul Sfânt urma doar să-L descopere, ni se spune că El „era Dumnezeu", deci era etern prin existența Lui, divin prin firea Lui şi distinct ca Persoană. Pe de altă parte, s-ar fi putut vorbi de El ca de o emanație în timp, ca şi cum personalitatea Lui ar fi din timp, chiar dacă este etern prin firea Lui. Duhul însă adaugă: „El era la început cu Dumnezeu".

Astfel găsim descoperirea *Logos*-ului etern, înainte de întreaga creație. Această Evanghelie începe de fapt înainte de Geneza. Geneza ne prezintă istoria lumii în timp, iar Ioan ne prezintă istoria Cuvântului care există din eternitate, înainte ca să fi fost lumea, Cuvânt care *era* înainte de ceea ce omul poate numi început. El, în consecință, nu are un început al existenței Sale. Cuvintele Evangheliei sunt cât se poate de clare şi, asemenea săbiei care păzeşte paradisul, ele se rotesc în toate părțile împotriva gândurilor şi raționamentelor oamenilor, pentru a apăra divinitatea şi personalitatea Fiului lui Dumnezeu.

Creatorul tuturor lucrurilor

Apoi „toate lucrurile au fost făcute prin El". Sunt lucruri care au un început, iar acestea toate îşi au originea de la El „şi fără El n-a fost făcut nimic din tot ce a fost făcut", distincție clară, pozitivă şi absolută între tot ce a fost făcut şi Isus. Dacă un lucru oarecare a fost făcut, atunci acela nu este Cuvântul, pentru că tot ce a fost făcut a fost făcut prin Cuvânt. Dar, în afară de actul suprem al creației tuturor lucrurilor, care caracterizează Cuvântul, un aspect important este ceea ce era *în* El. Creația a fost făcută prin El, dar nu există în El. Însă „în El era viața". Prin aceasta, El este într-o relație specială cu o anumită parte a creației, care este obiectul special al gândurilor şi intențiilor lui Dumnezeu. Această viață „era lumina oamenilor", ea descoperindu-se ca o mărturie a firii divine în relație directă cu ei, într-un mod în care ea nu este în relație cu nimic altceva[1]. Această lumină strălucea în mijlocul a ceea ce, prin natura[2] sa, îi era contrar, în mijlocul unui rău care depăşeşte orice imagine pe care o putem lua din natură, pentru că acolo unde vine lumina ea risipeşte întunericul, însă aici lumina vine în întuneric, dar întunericul nu o percepe şi rămâne tot întuneric, neînțelegând-o şi neprimind-o. Acestea sunt relațiile Cuvântului cu creația şi cu omul, atunci când este privit din punct de vedere al naturii

[1] Forma expresiei din greacă este foarte puternică, identificând perfect viața cu lumina oamenilor; este o propoziție reciprocă.

[2] Aici nu intenționez să prezint felul în care Cuvântul tratează erorile minții omeneşti, ci prin chiar faptul că Cuvântul descoperă adevărul din partea lui Dumnezeu, El răspunde în mod remarcabil tuturor gândurilor greşite ale omului. Cu privire la Persoana Domnului, primele versete ale capitolului dau mărturie despre acest lucru. Aici eroarea care face din principiul întunericului un al doilea dumnezeu ce luptă de la egal la egal împotriva bunului Creator, este învinsă prin simpla mărturie că viața era lumina, iar întunericul constituia o stare morală incapabilă şi negativă, în mijlocul căreia această viață se manifesta în lumină. Dacă avem adevărul, nu este nevoie să cunoaştem eroarea. Cunoaşterea glasului Păstorului cel bun ne face să deosebim oricare alt glas străin. Însuşirea adevărului, aşa cum este el descoperit în Scripturi, este răspunsul la oricare din nenumăratele erori în care a căzut omul.

Sale, într-un mod abstract. Duhul urmăreşte acest subiect prezentându-ne istoric detaliile acestei din urmă relaţii.

Manifestarea Cuvântului făcut trup

Aici putem remarca cum Duhul trece de la firea divină şi eternă a Cuvântului la manifestarea în lume a Cuvântului devenit trup în Persoana lui Isus. Nu se spune nimic despre căile lui Dumnezeu, despre dispensaţiile pe care le-a rânduit pentru a desfăşura aceste căi, într-un cuvânt despre întreaga guvernare a lumii. Contemplându-L pe Isus pe pământ noi suntem în relaţie directă cu El, aşa cum există El înainte ca să fi fost lumea. Numai că aici El este introdus de Ioan Botezătorul, iar lumea întreagă este prezentată ca fiind creaţia Lui. Ioan venise pentru a da mărturie despre lumină (versetul 7). Adevărata lumină era aceea care, venind în lume, lumina pe orice om, nu numai pe iudei. Fiind Creatorul lumii, Cuvântul a venit pentru întreaga lume, iar lumea, aflată în întuneric, orbită, nu L-a cunoscut. El a venit la ai Săi, adică la iudei, iar ai Săi nu L-au primit. Dar sunt totuşi unii care L-au primit, şi despre aceştia se spune că au primit dreptul de a fi copii ai lui Dumnezeu[1], şi de asemenea că sunt născuţi Dumnezeu, neavând o descendenţă din carne, nici din voia vreunui om. Astfel, am văzut Cuvântul în ceea ce este El în natura Lui în mod abstract (versetele 1-3) şi ca fiind viaţa,

[1] În scrierile lui Pavel poziţia de fii le aparţine creştinilor în relaţie cu Dumnezeu, ei fiind aduşi în această poziţie de către Hristos, prin răscumpărare, având astfel aceeaşi poziţie ca şi El, potrivit planurilor lui Dumnezeu. În schimb, în familia Tatălui, creştinii sunt copii (cele două expresii se găsesc în Romani 8.14-16, şi în acest pasaj putem înţelege semnificaţia ambelor imagini. Noi strigăm: „Ava!", deci suntem copii, dar prin Duhul avem înaintea lui Dumnezeu poziţia de fii împreună cu Hristos). Până la sfârşitul versetului 13 ne este prezentat într-un mod abstract ceea ce este Hristos în Sine Însuşi din eternitate; şi ceea ce este omul – întuneric. Această primă parte se întinde până la sfârşitul versetului 5. Apoi vedem cum lucrează Dumnezeu. După ce Ioan şi-a ocupat locul, apare lumina. El a venit în lumea care a fost făcută de El şi lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, la poporul iudeu, iar ai Săi nu L-au primit. Dar cei care, fiind născuţi din Dumnezeu, au primit dreptul de a fi copii ai lui Dumnezeu, constituie o nouă rasă de oameni.

manifestarea luminii divine printre oameni şi consecinţele acestei manifestări (versetele 4,5) şi cum a fost primit El acolo unde a venit astfel (versetele 10-13). Această prezentare generală a naturii Lui se încheie aici. Duhul urmăreşte apoi istoricul a ceea ce este Domnul manifestat pe pământ ca om, aşa că putem spune că începe din nou aici, la versetul 14, cu Isus prezent pe pământ – ceea ce Cuvântul a devenit, nu ceea ce era. Lumea nu-I cunoştea drepturile pe care El, ca lumină a lumii, le avea asupra omului. Singura diferenţă era faptul că nu L-a cunoscut sau L-a respins când, sub aspect dispensaţional, era în relaţie cu omul. Atunci a intervenit harul cu puterea de a da viaţa şi de a-i face pe oameni să o primească. Lumea nu L-a cunoscut pe Creatorul ei atunci când a venit ca lumină; ai Săi L-au respins pe Domnul. Cei care erau născuţi nu din voia omului, ci din Dumnezeu, L-au primit. Astfel ni se prezintă nu ceea ce *era* Cuvântul, ci ce *a devenit*.

Cuvântul devenit trup; gloria singurului Fiu de la Tatăl

Cuvântul a devenit trup şi „a locuit printre noi plin de har şi de adevăr". Iată marea realitate despre care ne vorbeşte Evanghelia, fapt care este sursa tuturor binecuvântărilor noastre[1]. El este expresia perfectă a fiinţei lui Dumnezeu adaptată (prin faptul că Şi-a însuşit chiar firea omenească) la tot ceea ce este omul, venind în întâmpinarea fiecărei nevoi a omului. Firea cea nouă în om are capacitatea deplină de a se bucura de această expresie a lui Dumnezeu. Avem aici mai mult decât lumina care este curată şi dezvăluie toate lucrurile; avem expresia a ceea ce este Dumnezeu în har – sursă de binecuvântare. Trebuie remarcat că Dumnezeu nu putea fi pentru îngeri ceea ce este pentru om: har, răbdare, îndurare şi iubire pentru păcătoşi. Şi Isus este toate acestea şi în acelaşi timp este binecuvântarea lui Dumnezeu pentru omul cel nou. Gloria în care a fost văzut Isus, arătată

[1] Acest fapt este într-adevăr sursa tuturor binecuvântărilor, dar starea omului era de aşa natură încât fără moartea Domnului nimeni nu ar fi putut primi vreo binecuvântare. „Bobul de grâu, dacă nu moare, rămâne singur, dar dacă moare aduce multă roadă".

astfel înaintea celor care aveau ochi pentru a o vedea, era cea a unicului Fiu de la Tatăl, care este continuu plăcerea Tatălui.

Începutul acestei Evanghelii prezintă două aspecte: Cuvântul care era cu Dumnezeu şi care era Dumnezeu, care a devenit carne; şi Cel care a fost văzut pe pământ având gloria unicului Fiu de la Tatăl.

Harul şi adevărul venite prin Isus Hristos; Dumnezeu revelat prin singurul Său Fiu

De aici decurg două consecinţe: în primul rând harul (ce har poate fi mai mare? – însăşi dragostea se descoperă faţă de noi, păcătoşii!) şi adevărul, iar acestea sunt nu numai declarate, ci chiar *au venit* prin Isus Hristos. Prin El s-a arătat adevărata relaţie a lui Dumnezeu cu toate lucrurile, precum şi distanţa survenită între aceste lucruri şi Dumnezeu. Aceasta este temelia adevărului. Orice lucru a căpătat poziţia cuvenită lui şi este prezentat cu adevăratele lui caracteristici în toate relaţiile în care este, iar în centrul acestor relaţii este Dumnezeu. În prezenţa lui Hristos ni se descoperă ce este Dumnezeu, ce este omul perfect, ce este omul păcătos şi ce este lumea şi stăpânitorul ei. Deci harul şi adevărul au venit. Apoi, în al doilea rând, unicul Fiu, Cel care este în sânul Tatălui, ni-L descoperă pe Dumnezeu, şi ni-L descoperă aşa cum Îl cunoaşte El, din poziţia în care este El. Şi aceasta se leagă de caracterul şi descoperirea harului în Evanghelia după Ioan: mai întâi este plinătatea, cu care suntem puşi în legătură şi din care noi toţi am primit, apoi vine poziţia noastră.

Primirea plinătăţii harului şi a adevărului

În aceste versete mai avem şi alte învăţături importante. Persoana lui Isus, Cuvântul devenit carne, locuind printre noi, era plin de har şi de adevăr. Din această plinătate am primit noi toţi, dar nu adevăr peste adevăr (pentru că adevărul este simplu şi plasează fiecare lucru în locul cuvenit din punct de vedere moral şi al naturii lui), ci am primit ceea ce ne este foarte necesar, anume „har peste har“, adică, prin favoarea lui

Dumnezeu, o abundență de binecuvântări divine, ca rod al iubirii Lui şi acumulate unele peste altele. Adevărul străluceşte – orice lucru este manifestat în mod perfect; însă harul este dăruit.

Mărturia lui Ioan Botezătorul cu privire la caracterul şi poziția Cuvântului devenit trup

Apoi, această manifestare a harului lui Dumnezeu în Cuvântul făcut trup (în care este manifestat de asemenea adevărul perfect), ne este prezentată în legătură şi cu alte mărturii. Ioan a dat mărturie despre Isus. Slujba lui Moise avea un caracter cu totul diferit. Ioan Botezătorul L-a precedat pe Domnul pe pământ, dar Isus are întâietate față de Ioan. Oricât de smerit a fost, El era Dumnezeu mai presus de orice, binecuvântat în veci. El era înainte de Ioan, chiar dacă a venit după el. Moise a dat legea, perfectă la timpul ei, prin care omului i se cerea să-şi îndeplinească îndatoririle față de Dumnezeu şi să fie aşa cum cere El. În acea vreme Dumnezeu era ascuns şi a dat o lege care arăta ce trebuia să fie omul. Dar Dumnezeu S-a descoperit în Hristos, şi au venit adevărul (cu privire la orice lucru) şi harul. Legea nu era nici adevărul deplin în toate privințele,[1] cum este el în Isus, nici harul; nu era o expresie a ceea ce este Dumnezeu, ci o regulă perfectă pentru om. Harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos şi nu prin Moise. Nimic nu poate avea o importanță mai esențială decât această afirmație. Legea îi prezenta omului ceea ce trebuia să fie el înaintea lui Dumnezeu şi prin împlinirea ei omul ar fi avut o dreptate a lui conform legii. Adevărul în Hristos arată ce este omul (nu ceea ce trebuie el să fie) şi ce este Dumnezeu, şi, inseparabil fiind legat de har, nu cere nimic, ci aduce ceea ce îi este necesar omului. Domnul i-a spus femeii din Samaria: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu“ (Ioan 4.10). Către sfârşitul călătoriei prin pustie, Balaam a fost nevoit să spună: „La timpul său se va zice despre Iacov şi despre Israel: «Ce a lucrat Dumnezeu?»“. Verbul „a

[1] Legea spunea ceea ce trebuie să fie omul şi nu spunea ceea ce este omul sau oricare alt lucru, căci adevărul însuşi face acest lucru.

veni" este la singular după „harul şi adevărul", pentru că în Hristos sunt amândouă unite, căci, dacă nu ar fi fost harul, atunci nu ar fi fost adevărul cu privire la Dumnezeu. Era drept ca omului să i se ceară să fie ceea ce trebuie să fie, dar dăruirea harului şi a gloriei şi *dăruirea* propriului Său Fiu este ceva cu totul diferit, astfel încât legea rămâne perfectă la locul ei.

Ni se prezintă astfel poziţia şi caracterul Cuvântului făcut carne – ceea ce a fost Isus aici, pe pământ, Cuvântul devenit trup; gloria Lui *văzută* de credinţă este cea a unicului Fiu de la Tatăl; El era plin de har şi de adevăr. El ni L-a descoperit pe Dumnezeu aşa cum L-a cunoscut El, fiind unicul Fiu în sânul Tatălui. Comparând versetul 14 cu versetul 18, vedem că acest titlu de Fiu unic care este în sânul Tatălui nu este caracteristic numai pentru gloria Lui pe pământ, ci exprimă ceea ce era El (ceea ce fusese şi ceea ce este pentru totdeauna) în sânul Tatălui, în divinitate. Apoi El este înainte de Ioan Botezătorul, chiar dacă a venit după el. În Persoana Lui El aduce ceea ce are o cu totul altă substanţă şi alt caracter decât legea lui Moise.

Iată-L deci pe Domnul arătat pe pământ.

Urmează apoi relaţiile Lui cu oamenii, poziţiile pe care le-a luat El, caracterul pe care L-a manifestat înaintea oamenilor, toate potrivit cu planurile lui Dumnezeu şi potrivit cu mărturia cuvântului Său. Întâi Ioan Botezătorul Îi face loc şi trebuie să remarcăm că mărturiseşte despre El în fiecare din subdiviziunile[1]

[1] De observat că acest capitol se împarte în următorul fel: versetele 1-18 (această parte se subîmparte şi ea: versetele 1-5, 6-13, 14-18), versetele 19-28, versetele 29-34 (subîmpărţite în versetele 29-31 şi 32-34) şi de la versetul 35 până la sfârşitul capitolului (cu subdiviziunile: 35-42, 43 până la sfârşit). Întâi ni se prezintă, în mod abstract, ceea ce este Hristos Însuşi; apoi este mărturia pe care o dă Ioan despre El ca fiind lumina; apoi ceea ce este El personal în lume; Ioan nu era altceva decât precursorul lui Yahve, martorul excelenţei lui Hristos; apoi ni se prezintă lucrarea lui Hristos („Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii", Cel care botează cu Duhul Sfânt, Fiul lui Dumnezeu); Ioan îi face pe cei credincioşi să se strângă în jurul lui Isus, iar El Însuşi îi strânge în jurul Lui. Aceasta continuă până când rămăşiţa credincioasă a lui Israel Îl va recunoaşte ca Fiu al lui Dumnezeu, ca Împărat al lui Israel; iar apoi El ia caracterul mai larg de Fiu al Omului.

capitolului 1: la versetul 6[1], în ceea ce dă o descoperire abstractă cu privire la natura Cuvântului, ca lumină; la versetul 15 este mărturia cu privire la manifestarea Lui în carne; la versetul 19 este mărturia despre gloria persoanei Lui, deşi a venit după Ioan; la versetul 29 este prezentată lucrarea Lui cu urmările ei; la versetul 36 este mărturia pentru timpul de atunci, ca El să fie urmat ca Acela venit pentru a căuta rămăşiţa credincioasă a poporului iudeu.

Mărturia oficială a lui Ioan cu privire la slujba sa

După ce ni se descoperă, în mod abstract, ceea ce este Cuvântul şi cum s-a manifestat El în carne, ne este prezentată mărturia dată înaintea lumii. Versetele 19-28 constituie un fel de introducere, prin care, la cererea preoţilor şi a leviţilor, Ioan a spus ceea ce era el şi, cu acea ocazie, a vorbit despre diferenţa dintre el şi Domnul, astfel încât, cu toate aspectele caracteristice pe care le are Hristos şi lucrarea Lui, este avută în vedere în primul rând gloria Persoanei Sale. De aceasta se ocupă în mod normal martorul, ca să spunem aşa, înainte de a da mărturia oficială despre funcţiile Celui cu privire la care trebuia să mărturisească. Ioan nu este nici Ilie, nici profetul (adică acela despre care vorbise Moise), nici Hristosul: el este glasul despre care vorbeşte Isaia, cel care trebuie să pregătească o cale pentru Domnul. Glasul se aude, nu în vederea pregătirii pentru venirea

---

Aici putem spune că se găsesc toate caracterele personale ale lui Hristos, ca şi lucrarea Lui, dar nu şi caracterul Lui în relaţie cu alţii. Aici El nu este prezentat nici ca fiind Hristosul, nici ca fiind Preotul, nici Capul Adunării care este trupul Său, ci fiind Cuvântul, Fiul lui Dumnezeu, Mielul lui Dumnezeu, Cel care botează cu Duhul Sfânt, şi, potrivit Psalmului 2, Fiul lui Dumnezeu, Împăratul lui Israel; apoi, potrivit Psalmului 8, ca fiind Fiul omului, căruia Îi slujesc îngerii – într-un cuvânt este Dumnezeu, este viaţa şi lumina oamenilor.

[1] Afirmaţia pur abstractă se încheie în versetul 5. Primirea lui Hristos *venit ca lumină în lume* este folosită ca introducere pentru această Evanghelie. Nu mai avem în continuare lucruri pur abstracte şi, deşi nu este dezvoltat subiectul – ceea ce a devenit Cuvântul – această istorie a primirii luminii ne descoperă ceea ce era omul şi ceea ce este omul prin har după ce este născut din Dumnezeu.

lui Mesia, deşi Domnul era Mesia, iar Botezătorul nu este Ilie cel de dinainte de ziua Domnului, ci este glasul din pustie, care se aude înaintea Domnului (a lui Yahve) Însuşi. Yahve venea şi despre aceasta vorbea Ioan. Ioan boteza în vederea pocăinței, dar în mijlocul lor Se găsea deja Cineva necunoscut lor, care venea după Ioan, dar care îi era superior lui Ioan, căruia Ioan nu era vrednic nici să-I dezlege cureaua sandalei.

Lucrarea glorioasă a lui Hristos şi rezultatul ei

Apoi ne este prezentată mărturia directă a lui Ioan atunci când L-a văzut pe Isus venind. Ioan Îl desemnează nu ca fiind Mesia, ci Îl prezintă potrivit cu întreaga sferă a lucrării Lui, aşa cum noi ne bucurăm de ea în mântuirea eternă pe care a înfăptuit-o El, şi potrivit cu rezultatul acestei lucrări glorioase. El este Mielul lui Dumnezeu, pe care numai Dumnezeu Îl putea oferi, şi este Mielul pentru Dumnezeu, potrivit planului Său; este Cel care ridică păcatul (nu păcatele) lumii, adică restabileşte nu pe toți păcătoşii, ci bazele relațiilor lumii cu Dumnezeu. De la cădere, oricare au fost căile lui Dumnezeu[1], El trebuia să aibă în vedere păcatul în relațiile Sale cu lumea. În urma lucrării lui Hristos nu mai trebuie ca aceste relații să aibă în vedere păcatul, lucrarea Lui constituind baza eternă pentru relațiile care vor fi în cerurile noi şi pe pământul cel nou, păcatul fiind complet înlăturat de la baza acelor relații. Prin credință noi cunoaştem acestea înainte de manifestarea lor publică.

Chiar fiind Mielul ce urma să fie înjunghiat, El are întâietate față de Ioan Botezătorul, pentru că era înaintea lui; Mielul care avea să fie înjunghiat era Yahve Însuşi. În administrarea căilor lui Dumnezeu, această mărturie trebuia adusă în *Israel*, deşi subiectul ei era Mielul a cărui jertfire avea aplicație la păcatul

[1] Din aceste căi fac parte potopul, legea, harul. Mai întâi ne este prezentat un paradis al inocenței, apoi a lume a păcatului, apoi o împărăție a dreptății, iar în final o lume (ceruri noi şi un pământ nou) în care locuieşte dreptatea. Este o dreptate eternă, întemeiată pe lucrarea Mielului, care nu-şi va pierde niciodată valoarea. Este o stare imuabilă. Biserica sau Adunarea, chiar dacă este descoperită acolo, este deasupra la toate şi aparte de toate.

lumii, iar Domnul Isus era Yahve Însuşi. Ioan nu-L cunoscuse în ceea ce era El în Persoana Sa, deşi El era unicul scop al misiunii lui Ioan.

Isus pecetluit cu Duhul Sfânt, recunoscut şi proclamat ca Fiu al lui Dumnezeu

Dar aceasta nu era totul: Cuvântul Se făcuse Om, şi, ca Om, a primit plinătatea Duhului, care a coborât asupra Lui şi a rămas peste El, Omul fiind astfel scos în evidenţă şi pecetluit de Tatăl ca fiind Acela care botează cu Duhul Sfânt. În acelaşi timp, prin coborârea Duhului Sfânt mai este scos în evidenţă încă un caracter despre care Ioan dă mărturie: fiind Om văzut şi pecetluit pe pământ, El era Fiul lui Dumnezeu. Ioan Îl recunoaşte în această calitate şi vesteşte aceasta. Apoi urmează ceea ce am putea spune că este exerciţiul şi efectul direct al lucrării lui Ioan. Dar el vorbeşte mereu despre Miel, pentru că lucrarea Mielului era scopul planurilor lui Dumnezeu. Împlinirea acestor planuri prin Isus şi descoperirea Persoanei Lui şi a gloriei Tatălui în El sunt subiectul acestei Evanghelii, chiar dacă Israel este recunoscut ca având locul lui special, dat de Dumnezeu.

Schimbarea numelui lui Simon, o dovadă a autorităţii divine

Ucenicii lui Ioan[1], după ce l-au auzit pe învăţătorul lor, L-au urmat pe Isus la locuinţa Lui. Acesta este efectul mărturiei lui Ioan: ca Isus să devină centrul în jurul căruia să se strângă rămăşiţa credincioasă. Isus nu a refuzat cererea ucenicilor, ca rod al acestei mărturii, aşa că ei L-au urmat. Totuşi, această rămăşiţă, în ciuda mărturiei cu mult mai largi date de Ioan, nu a putut să-L recunoască pe Isus ca fiind mai mult decât Mesia[2];

[1] Trebuie să remarcăm că aceasta nu este în virtutea mărturiei publice date, ci după ce au auzit exprimarea inimii lui Ioan, care nu se adresa nimănui în particular.

[2] Este un principiu foarte interesant pentru noi, ca efect al harului: primindu-L pe Isus primim tot ceea ce este El, chiar dacă în acel moment

aceasta este ceea ce s-a întâmplat cu cei doi ucenici care L-au urmat. Ioan vorbise despre Mielul lui Dumnezeu, dar ei nu L-au văzut decât pe Mesia. Însă Isus îi cunoştea în profunzime, drept care a vestit caracterul lui Simon imediat ce acesta a venit la El, şi i-a dat numele care i se potrivea. Acesta a fost un act de autoritate, care Îl desemna pe Isus drept Cap şi centru al întregului sistem, pentru că Dumnezeu este Cel care poate da nume şi care cunoaşte toate lucrurile. El i-a dat lui Adam dreptul de a da nume la toate făpturile care trebuiau să-i fie supuse, şi să-i dea nume şi soţiei sale. Marii regi care pretindeau a avea acest drept le-au dat nume noi celor din jurul lor. Şi Eva a dorit să dea nume, dar s-a înşelat, deşi Dumnezeu poate da inimii inteligenţă, care, sub influenţa Lui, să se exprime just în această privinţă. Hristos dă aici un nume caracteristic, cu autoritate şi cu cunoştinţă, imediat ce a fost cazul pentru aceasta.

Natanael, imagine a rămăşiţei, care la început Îl leapădă pe Domnul, apoi Îl mărturiseşte ca Fiu al lui Dumnezeu şi ca Împărat al lui Israel; declaraţia Domnului despre Sine ca fiind Fiul Omului

De la versetul 43[1] vedem mărturia lui Hristos *Însuşi* şi a alor Săi. Întâi El cheamă alte persoane să-L urmeze, trecând prin locurile călătoriei Sale, care fuseseră mai înainte indicate de profeţi. Natanael, care a avut la început reacţia de a respinge

---

noi nu vedem în El decât aspectele mai puţin înalte ale gloriei Sale.

[1] Versetele de la 38 la 43 prezintă aceste două caracteristici ale relaţiilor noastre cu Hristos. El i-a primit pe cei doi ucenici şi ei au rămas cu El, apoi El le-a cerut să-L urmeze. Noi nu avem o lume în care să putem locui stabil, nici un centru în ea în jurul căruia să se strângă cei în care harul a lucrat; nici un profet şi nici un slujitor al lui Dumnezeu nu pot să facă această strângere, ci numai Hristos este centrul pentru strângerea noastră în această lume. Faptul că trebuie să-L urmăm presupune că noi nu am intrat încă în odihna lui Dumnezeu. În Eden nu era nici o chemare pentru a urma pe cineva şi nici în cer nu va fi vreo chemare de acest fel, pentru că acolo vom avea o bucurie şi o odihnă perfecte. În Hristos avem un obiect divin care ne trasează o cale bine definită prin această lume în care, din cauza păcatului, nu ne putem odihni împreună cu Dumnezeu.

ceea ce venea din Nazaret, reprezintă rămăşiţa din ultimele zile. (Mărturia legată de evanghelia harului este prezentată prima, în versetele 29-34.) Întâi îl vedem respingându-L pe Cel disprețuit de popor şi stând sub smochin, imagine simbolică a lui Israel, (smochinul care nu avea să mai rodească niciodată este Israel sub vechiul legământ); dar Natanael este imaginea unei rămăşiţe pe care Domnul o vede şi o cunoaşte în relaţie cu Israel. Domnul, care S-a manifestat astfel înaintea inimii şi conştiinţei lui, este mărturisit ca fiind Fiul lui Dumnezeu şi Împăratul lui Israel; aceasta este, în mod oficial, credinţa rămăşiţei lui Israel cea cruțată în zilele de la urmă, potrivit Psalmului 2. Cei care Îl primeau astfel pe Isus când era în lume aveau să vadă lucruri şi mai mari decât acelea care îi convinseseră să-L primească. Mai mult, de atunci încolo vor vedea îngerii lui Dumnezeu urcând şi coborând peste Fiul Omului, Cel care, prin naşterea Lui, a ajuns să fie printre fiii oamenilor şi care, chiar prin acest titlu, va fi Cel căruia Îi vor sluji cele mai înalte făpturi ale lui Dumnezeu. Expresia pune accent pe faptul că chiar îngerii lui Dumnezeu Îi vor sluji Fiului Omului, astfel încât rămăşiţa cea fără viclenie a lui Israel Îl recunoaşte ca Fiu al lui Dumnezeu şi Împărat al lui Israel, iar Domnul Se declară a fi şi Fiul Omului, în smerenie, e adevărat, dar obiect al slujirii îngerilor lui Dumnezeu. În acest capitol remarcabil avem astfel descoperirea Persoanei şi titlurilor lui Isus, de la existenţa Lui eternă şi divină în calitate de Cuvânt, până la locul Lui în Mileniu ca Împărat al lui Israel şi ca Fiu al Omului[1], ceea ce era deja prin naşterea Lui în lume, însă fapt care va fi manifestat la revenirea Lui în glorie.

[1] Totuşi, aceste titluri nu sunt în legătură cu Adunarea sau cu Israel. Deci, aici El nu este prezentat ca Mare Preot, nici în calitate de Cap al trupului şi nu este descoperit ca fiind Hristosul. Ioan nu ni-l prezintă pe om în cer, ci Îl prezintă pe Dumnezeu în Om pe pământ – nu se ocupă de poziţia omului în cer, ci de ceea ce este divin aici pe pământ. Pe tot parcursul Evangheliei, Israel este privit ca fiind respins. Ucenicii Îl recunosc pe Isus ca fiind Hristosul, dar El nu este proclamat în această calitate.

Rezumatul capitolului 1

Înainte de a merge mai departe, să revenim asupra câtorva puncte din acest capitol. Domnul este descoperit ca fiind Cuvântul, Dumnezeu, şi împreună cu Dumnezeu, ca fiind lumină şi viaţă; în al doilea rând, ca fiind Cuvântul devenit carne, având gloria unicului Fiu de la Tatăl, şi în această calitate El este plin de har şi de adevăr, care au venit prin El; iar noi toţi am primit din plinătatea Lui; El este Cel care Îl vesteşte pe Tatăl (comparaţi cu capitolul 14); El este Mielul lui Dumnezeu; este Cel asupra căruia a coborât Duhul Sfânt şi care botează cu Duhul Sfânt – este Fiul lui Dumnezeu[1]; în al treilea rând, vedem lucrarea pe care El o împlineşte fiind Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii; El, care este Fiu al lui Dumnezeu şi împărat al lui Israel. Aici se încheie descoperirea Persoanei şi lucrării Sale. În versetele de la 35 la 42 continuă lucrarea lui Ioan, însă Isus este centrul în jurul căruia sunt adunaţi ucenicii, doar El putând fi acest centru. În versetul 43, Hristos cheamă suflete să Îl urmeze, fapt care împreună cu versetele 38 şi 39 Îi oferă dublul caracter de centru şi de punct de atracţie în această lume; iar alături de aceasta este prezentată smerenia Lui perfectă, El fiind recunoscut numai printr-o mărturie divină adresată unei rămăşiţe, potrivit Psalmului 2. El este prezentat şi ca fiind Fiul Omului, potrivit Psalmului 8. Toate acestea sunt titlurile Lui personale. Aici nu este prezentată relaţia Lui cu Adunarea, nici funcţia Lui de preot, ci ni se prezintă ceea ce este caracteristic Persoanei Lui şi ceea ce ţine de relaţiile omului cu Dumnezeu în această lume. Astfel, pe lângă firea Lui divină, avem tot ce El era şi va fi în lume; poziţia Lui cerească şi consecinţele pentru credinţă ale acestei poziţii ne sunt prezentate în altă parte, la acestea făcându-se doar o vagă aluzie în această Evanghelie, atunci când este nevoie.

---

[1] Aici El este văzut ca fiind Fiul lui Dumnezeu în această lume. În versetul 14 El este în gloria unicului Fiu de la Tatăl, iar în versetul 18 este prezentat ca singurul Fiu în sânul Tatălui.

Caracterul şi efectul mărturiei dată de inimă pentru Hristos

Trebuie să remarcăm că atunci când Hristos este predicat în mod complet, până la un anumit punct, inima ascultătorului poate într-adevăr să creadă şi să se ataşeze de El, deşi îşi formează despre El o imagine dincolo de care sufletul nu poate vedea mai mult, neajungând să cunoască plinătatea în care este descoperit El. Atunci când este reală, mărturia, oricât de înaltă ar fi ea în caracterul ei, atinge inima acolo unde aceasta din urmă se găseşte. „Iată Mielul lui Dumnezeu", a spus Ioan, iar ucenicii, după ce au auzit mărturia învăţătorului lor şi L-au urmat pe Isus, au spus: „Noi L-am găsit pe Mesia".

De asemenea trebuie să remarcăm că exprimarea a ceea ce se petrecea în inima lui Ioan a avut un efect mai mare decât o mărturie oficială, de ordin doctrinar. El L-a privit pe Isus şi a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu!" Atunci ucenicii care l-au auzit, L-au urmat pe Isus. Aceasta era fără-ndoială mărturia lui Ioan din partea lui Dumnezeu, dată în prezenţa lui Isus, dar nu era o explicaţie doctrinară asemenea celei de mai înainte.

CAPITOLUL 2

Cea de-a treia mărturie pentru Hristos, dată cu ocazia nunţii; binecuvântarea milenială

Au fost date înaintea lumii cele două mărturii necesare despre Hristos, ambele având ca scop să facă din El un centru pentru strângerea ucenicilor. A fost mărturia lui Ioan şi mărturia dată de Isus în Galileea împreună cu rămăşiţa: acestea sunt cele două zile ale căilor lui Dumnezeu cu Israel pe pământ[1]. Cea de-a treia zi ne este prezentată în capitolul al doilea. Isus Se află la o nuntă

[1] Trebuie să remarcăm faptul că Isus a acceptat să fie centrul în jurul căruia să se strângă sufletele – principiu extrem de important. Nimeni altul nu putea avea acest loc, pentru că este o poziţie divină. Lumea era în faliment fără Dumnezeu, iar noua grupare scoasă afară din lume trebuia să se strângă în jurul lui Hristos. Apoi El prezintă calea pe care trebuie să meargă omul: „Urmează-Mă!" În paradis, Adam nu avea nevoie de nici

în Galileea, iar acolo El schimbă în vin apa de curățire, făcând-o vinul bucuriei nunții. După aceea, la Ierusalim, Isus, plin de autoritate, a curățit templul lui Dumnezeu, executând judecata asupra celor care îl profanau. Acestea sunt, în principiu, cele două aspecte care caracterizează poziția Domnului în Împărăția milenară. Fără îndoială că faptele relatate aici au avut loc în realitate, dar prezentate în acest context şi în acest mod, semnificația lor trece în mod evident dincolo de simplul fapt istoric. Atunci de ce este scris despre cea de-a treia zi? A treia zi după ce anume? Două zile ale mărturiei au fost deja prezentate în această evanghelie: prima a fost cea a mărturiei lui Ioan, iar cea de-a doua a fost ziua mărturiei lui Isus. Acum au loc binecuvântarea şi judecata. În Galileea rămăşița este în locul cuvenit; acesta este locul binecuvântării potrivit cu Isaia 9, iar Ierusalimul este locul judecății. La acea nuntă Domnul nu recunoaşte relația cu propria Lui mamă; relația Lui cu ea era expresia relației Lui naturale cu Israel. Israelul era mama Lui privit ca născut sub lege, iar Domnul Se desparte de el pentru a aduce binecuvântarea. În consecință El nu împlineşte deocamdată această binecuvântare, decât ca mărturie pentru rămăşiță, în Galileea. Însă, la revenirea Lui, vinul cel bun îi va fi dat lui Israel ca adevărata binecuvântare şi bucurie, la finalul căilor lui Dumnezeu pentru el. Totuşi Domnul rămâne încă cu mama Sa, pe care nu o recunoaşte în ceea ce priveşte lucrarea Lui, aşa cum s-a petrecut şi în ce priveşte relația Sa cu Israel.

Fiul lui dumnezeu în casa tatălui

Apoi, judecându-i pe iudei şi curățind templul, Domnul Se prezintă ca Fiul lui Dumnezeu, templul fiind casa Tatălui Său. Dovada pe care o dă în ce priveşte gloria Persoanei Sale şi drepturile Lui divine este învierea Sa, după ce avea să fie respins de iudei şi crucificat. Şi El nu numai că era Fiul, ci

---

o cale. Hristos prezintă o cale divină într-o lume care nu se putea găsi o asemenea cale, pentru că toată starea lumii era rezultatul păcatului.

În al treilea rând, în Persoana Lui, Omul ni se descoperă ca fiind Capul glorios peste toate lucrurile, Cel căruia Îi slujesc cele mai înălțate făpturi.

Dumnezeu Însuşi era în El, şi nu în templu; acea casă zidită de Irod era goală, iar acum trupul lui Isus era adevăratul templu. Confirmate prin învierea Lui, Scripturile şi Cuvântul lui Isus erau autoritate divină pentru ucenici, ele vorbind despre El aşa cum era intenţia Duhului lui Dumnezeu.

Descoperirea lui Hristos în legătură cu pământul se încheie; revelaţia lucrurilor cereşti

Cu aceasta se încheie această subdiviziune a cărţii pe care o studiem; aici se termină descoperirea lui Hristos cu privire la pământ, descoperire ce cuprinde şi moartea Lui, deşi pusă în legătură cu păcatul lumii. Capitolul al doilea ne prezintă şi mileniul, iar capitolul al treilea ne prezintă lucrarea înfăptuită pentru noi, cea prin care suntem făcuţi potriviţi pentru Împărăţia de pe pământ sau pentru cea din cer; iar lucrarea pentru noi, care constituie şi încheierea relaţiilor lui Mesia cu iudeii, descoperă lucrurile cereşti prin crucificarea Fiului Omului – iubirea divină şi viaţa eternă.

Starea naturală a omului pierdut este manifestată

Miracolele pe care le făcea Domnul îi convingeau pe mulţi oameni la nivelul inteligenţei lor naturale. Fără îndoială, ei erau sinceri, dar ajungeau să creadă printr-o deducţie omenească. Însă ne este descoperit un alt adevăr: omul în starea lui naturală era absolut incapabil[1] să primească lucrurile

[1] De remarcat faptul că starea omului este arătată deplin în acest pasaj. Presupunând că, în chip exterior, omul este drept potrivit legii şi crede în Isus potrivit unor convingeri sincere, naturale, pe care le are, el ia această înfăţişare pentru a ascunde ceea ce este în mod real. Omul nu se cunoaşte pe sine şi rămâne exact cum era: un păcătos. Şi aceasta ne conduce la altă observaţie. Încă din paradis există două mari principii: responsabilitatea şi viaţa, pe care omul nu poate niciodată să le distingă unul de celălalt până nu înţelege că este pierdut şi că nu există nimic bun în el, după care el poate avea mulţumirea de a şti că are o sursă a vieţii şi a iertării care se găseşte în afara lui. Aceasta ni se arată aici: că este nevoie de o viaţă nouă. Isus nu dă învăţătură unei firi care este numai păcat. Aceste două principii sunt dezvoltate în Scripturi într-un mod remarcabil: mai întâi

lui Dumnezeu. Aceasta nu pentru că mărturia ar fi fost prea slabă pentru a-l convinge, nici pentru că omul nu s-ar fi lăsat convins, din vreme ce atunci mulți au fost convinși (dar Isus nu S-a încrezut în ei pentru că știa ce este omul). Chiar fiind convins, omul a rămas neschimbat în ceea ce privește voința și firea lui. La momentul încercării omul s-a arătat înstrăinat de Dumnezeu, ba chiar vrăjmaș al Lui. Ce tristă mărturie, dar adevărată! Viața și moartea lui Isus au demonstrat această realitate a stării omului. Isus Și-a început lucrarea știind bine toate acestea și iubirea Lui perfectă nu s-a răcit, ea avându-și puterea în sine însăși.

în paradis, după cum am spus, avem responsabilitatea și viața în putere. Luând din rodul unui pom, omul a căzut sub aspectul responsabilității și a pierdut și viața. După ce a fost cunoscut binele și răul, legea a fost măsura responsabilității și ea promitea viața pe principiul împlinirii poruncii care exprima responsabilitatea. Hristos a venit în întâmpinarea eșecurilor omului în ceea ce privește responsabilitatea, dăruind ceea ce este El Însuși: viața eternă. Numai așa a putut fi rezolvată problema și au fost împăcate cele două principii.

În El se prezintă două aspecte în care poate fi descoperit Dumnezeu. Unul este acela că El cunoaște omul în general și pe fiecare în parte. Ce cunoaștere în această lume! Un profet cunoaște ceea ce îi este dat ca descoperire și astfel are o cunoștință divină, dar Isus îi cunoaște pe toți oamenii în mod absolut pentru că El este Dumnezeu. Apoi, odată ce a introdus viața în har, El vorbește de altceva: El spune ceea ce cunoaște și dă mărturie despre ceea ce a văzut. Și El Îl cunoaște pe Dumnezeu, Tatăl Său care este în cer, și El este Fiul Omului, care de asemenea este în cer. El îl cunoaște pe om în mod divin, dar tot în mod divin Îl cunoaște pe Dumnezeu și toată gloria Lui.

Ce imagine minunată este aceasta! Sau mai curând, ar trebui să spun, ce descoperire a ceea ce este El pentru noi! Pentru că aici, după cum am spus, El ne vorbește ca om, și de asemenea, pentru ca noi să intrăm în această binecuvântare și să ne bucurăm de ea, El devine jertfa pentru păcat, potrivit cu dragostea eternă a lui Dumnezeu, Tatăl Său.

CAPITOLUL 3

Nevoia simțită de Nicodim; necesitatea naşterii din nou

Dar era un om între farisei care nu s-a limitat la a avea această convingere superficială care caracteriza mulțimile de martori ai miracolelor Domnului. Conştiința lui fusese atinsă; văzându-L pe Isus şi auzind mărturia Lui, se crease o nevoie în inima sa. Ceea ce se vedea atunci la el nu era cunoaşterea harului, dar, în ceea ce priveşte starea lui ca om, atingerea conştiinței reprezenta o schimbare radicală. Nicodim nu cunoştea nimic din adevăr, dar vedea că adevărul era în Isus şi dorea acest adevăr. Instinctiv, el a ştiut imediat că lumea era împotriva lui şi de aceea a venit noaptea. Inima se teme de lume imediat ce are a face cu Dumnezeu, pentru că lumea este împotriva lui Dumnezeu. „Prietenia lumii este vrăjmăşie față de Dumnezeu" (Iacov 4.4). Ceea ce îl deosebea pe Nicodim de ceilalți era conştientizarea acestei nevoi. Şi el fusese convins ca şi ceilalți, şi de aceea a spus: „*Ştim* că ai venit învățător de la Dumnezeu". Şi el, ca şi ceilalți, îşi întemeia convingerea pe miracole. Dar Domnul i-a tăiat imediat vorba, şi a făcut aceasta tocmai având în vedere nevoia reală care era în sufletul lui Nicodim. Lucrarea care aducea binecuvântarea nu era aceea de a da învățătură omului cel *vechi*, ci omul avea nevoie de o natură dintr-o sursă cu totul nouă, pentru că altfel nu putea vedea Împărăția[1]. Lucrurile lui Dumnezeu pot fi înțelese în mod spiritual, dar omul este carnal şi nu are Duhul. Domnul nu îi spune decât despre Împărăție (care nu era acelaşi lucru cu legea), despre care Nicodim trebuia să fi cunoscut ceva, dar Domnul nu i-a învățat pe iudei aşa cum ar fi făcut-o un profet aflat sub lege, ci a prezentat chiar acea Împărăție. Totuşi, potrivit cu mărturia Domnului Isus, pentru a vedea Împărăția, omul trebuie să fie născut din nou, din vreme ce Împărăția venită prin fiul

[1] Adică nu putea vedea Împărăția aşa cum era venită ea atunci; ei aveau înaintea ochilor doar pe fiul tâmplarului. Când Împărăția se va manifesta în glorie este evident că ochii tuturor oamenilor de pe pământ o vor vedea.

tâmplarului nu putea fi văzută fără ca omul să aibă o fire complet înnoită. Împărăția venită astfel nu putea fi înțeleasă prin inteligența omului şi nu răspundea nicidecum speranțelor iudeilor, chiar dacă El a dat o mărturie puternică prin cuvinte şi lucrări. Aici este prezentat modul prin care cineva poate intra în Împărăție şi poate fi părtaş la ea. Însă Nicodim nu vedea dincolo de carne.

Comunicarea unei vieți noi prin cuvântul lui Dumnezeu şi prin Duhul

Atunci Domnul i-a explicat. Omul trebuia să fie născut din apă şi din Duh. Apa curăță şi, în sens spiritual, este vorba de o purificare a afecțiunilor, a inimii, a conştiinței, a gândurilor şi a faptelor. În practică această curățire se face prin aplicarea, prin puterea Duhului Sfânt, a Cuvântului lui Dumnezeu care judecă totul şi lucrează în noi dând viață unor noi gânduri şi afecțiuni. Acesta este sensul expresiei „născut din apă"; este de fapt vorba de moartea cărnii. Adevărata apă de curățire pentru creştin a ieşit din coasta unui Hristos mort; El a venit cu apă şi sânge, în puterea curățitoare şi ispăşitoare. El sfințeşte Adunarea „prin spălarea cu apă prin Cuvânt" (Efeseni 5.26)[1]. „Voi sunteți curați datorită cuvântului pe care vi l-am spus" (Ioan 15.3). Este vorba despre Cuvântul puternic al lui Dumnezeu, pentru că omul trebuie să fie născut din nou sub aspectul principiului moral şi să judece ca fiind „moarte" tot ce ține de carne[2]. Dar mai este şi transmiterea unei vieți noi: „Ce este născut din Duhul este duh", nu carne, ci îşi are natura de la Duhul. Cuvântul nu spune

[1] Nu este corect „prin spălarea cu apă şi prin Cuvânt".

[2] Trebuie să remarcăm faptul că aici botezul, în loc să fie semnul dăruirii vieții, este semnul morții: noi suntem botezați pentru moartea Lui. Ieşind din apă noi începem o viață nouă de înviere şi tot ce ține de omul firesc este socotit mort în Hristos şi înlăturat pentru totdeauna – „voi sunteți morți". Cel care a murit este îndreptățit în ceea ce priveşte păcatul, iar noi trăim astfel având o conştiință bună prin învierea lui Isus Hristos. Astfel Petru compară botezul cu potopul prin care Noe a fost salvat, potop care a distrus lumea cea veche, lume care a dobândit, ca să zicem aşa, o viață nouă după ce a trecut prin potop.

„este Duhul", pentru că aceasta ar fi o întrupare a Duhului lui Dumnezeu, ci spune că „este duh", ceea ce înseamnă că această viață nouă este părtașă naturii izvorului ei. Fără această viață spirituală nouă, omul nu poate intra în Împărăție. Şi aceasta nu-i tot. Dacă această naştere din nou era o necesitate pentru iudeu, care cu numele era deja fiu al Împărăției – pentru că aici avem a face cu ceea ce este esențial şi adevărat – transmiterea vieții este un act suveran al lui Dumnezeu, care se împlineşte oriunde Duhul lucrează cu această putere. „Aşa este oricine este născut din Duhul" (versetul 8). Aceasta deschide uşa pentru cei dintre națiuni.

Locurile cereşti descoperite de fiul omului

Nicodim, fiind învățător al lui Israel, ar fi trebuit să înțeleagă această învățătură a Mântuitorului, din vreme ce profeții vestiseră deja că Israel trebuia să treacă printr-o transformare esențială pentru a se bucura de împlinirea promisiunilor pe care Dumnezeu le dăduse cu privire la binecuvântarea lor în țara cea sfântă (vezi Ezechiel 36). Dar Domnul vorbea despre aceste lucruri ca despre o chestiune actuală şi în directă relație cu firea şi cu gloria lui Dumnezeu Însuşi. Un învățător al lui Israel s-ar fi cuvenit să ştie ce cuprindea cuvântul sigur al profeției. Fiul lui Dumnezeu vestea ceea ce cunoştea şi ceea ce văzuse la Tatăl, dar firea necurată a omului nu putea fi în relație cu Acela care Se descoperea în cer, de unde venise Isus. Gloria sânului din care coborâse El era subiectul mărturiei Sale şi totodată originea Împărăției, iar această glorie din care venea El nu putea suferi nimic necurat. De aceea, pentru a se bucura de acea glorie, omul trebuie să fie născut din nou.

Isus dădea mărturie ca Om venit de sus, care cunoştea ceea ce era potrivit pentru Dumnezeu, Tatăl Său, iar omul nu primea mărturia Lui. Omul putea să fie convins în mod exterior în urma miracolelor; dar să primească ceea ce era potrivit pentru a fi în prezența lui Dumnezeu era ceva complet diferit. Astfel, dacă Nicodim nu putea primi adevărul cu privire la partea pământească a Împărăției despre care vorbiseră profeții, atunci

cum ar fi putut el sau ceilalți iudei să aprecieze cele cereşti, dacă Isus le-ar fi vorbit despre ele? Nimeni nu avea alte mijloace pentru a ajunge să cunoască aceste lucruri, pentru că nimeni nu se suise la cer şi nimeni nu coborâse din cer pentru a da mărturie despre cele de acolo. Numai Isus, în virtutea a ceea ce era El, putea descoperi cele cereşti, pentru că, fiind Fiul Omului pe pământ, El era în acelaşi timp în cer. El era manifestarea față de oameni a ceea ce era ceresc, a lui Dumnezeu Însuşi în Om, fiind prezent peste tot pentru că este Dumnezeu; iar fiind Fiul Omului, El era înaintea lui Nicodim şi a celorlalți. Dar trebuia ca El să fie crucificat şi înălțat din această lume în care a trăit, fiind în toate căile Sale manifestarea iubirii lui Dumnezeu, fiind manifestarea lui Dumnezeu Însuşi, pentru că numai astfel poarta cerurilor putea fi deschisă pentru oamenii păcătoşi, şi numai astfel se putea constitui o legătură între cer şi om.

Necesitatea morții fiului omului ca ispăşire pentru păcat

Aceasta descoperea un alt adevăr fundamental. Dacă era vorba de cer, mai era necesar şi altceva în afară de a fi născut din nou. Păcatul era prezent şi el trebuia să fie înlăturat pentru ca omul să aibă viața eternă. Isus venise din cer pentru a fi mijlocul prin care alți oameni să aibă parte de viața eternă. Pentru mântuirea lor El a luat asupra Sa sarcina de a înlătura păcatul şi, pentru aceasta, El a fost făcut păcat, pentru ca dezonoarea adusă lui Dumnezeu să fie spălată şi pentru ca să fie păstrat adevăratul Lui caracter, fără de care n-ar putea exista nimic sigur, bun sau drept. Fiul Omului trebuia să fie înălțat, aşa cum şarpele fusese înălțat în pustie, pentru ca blestemul, din pricina căruia poporul murea, să fie înlăturat. Omul, aşa cum era el pe pământ, prin respingerea Mântuitorului divin s-a arătat incapabil de a primi binecuvântarea cerească. Trebuia ca omul să fie răscumpărat, trebuia făcută ispăşire pentru el, el trebuia tratat potrivit cu realitatea stării sale, pentru că nu era posibil să se schimbe caracterul lui Dumnezeu. În har, Hristos a luat locul omului. *Trebuia* ca Fiul Omului să fie înălțat, ca El să fie alungat de om de pe pământ şi să împlinească ispăşirea înaintea Dumnezeului

dreptății. Hristos a venit având cunoştinţa despre ce este cerul şi gloria divină, iar pentru ca omul să aibă parte de acestea, Fiul Omului a trecut prin moarte, luând acel loc înălțat de pe pământ în vederea ispăşirii[1]. Trebuie să remarcăm aici caracterul profund şi glorios al lucrurilor pe care le-a adus Isus, al descoperirii pe care El a făcut-o.

Dumnezeu a dăruit pe fiul său şi viața veşnică tuturor celor credincioşi

Crucea şi despărțirea completă dintre om şi Dumnezeu este punctul de întâlnire al credinței cu Dumnezeu; pentru că acolo este dezvăluită imediat adevărata stare a omului, ca şi iubirea care vine în întâmpinarea nevoii lui. Astfel, atunci când cineva din tabără se apropia de locul sfânt, primul lucru pe care-l întâlnea lângă poarta curții era altarul. Altarul se prezenta imediat celui care părăsea lumea de afară pentru a intra în prezența lui Dumnezeu. Hristos înălțat de pe pământ îi atrage la El pe toți oamenii, dar din cauza înstrăinării omului față de Dumnezeu, *a fost necesar* ca Fiul Omului să fie înălțat de pe pământ, pentru ca oricine crede în El să aibă viața eternă.

Acelaşi fapt glorios se prezintă şi sub alt aspect: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât L-a dat pe singurul său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă“ (versetul 16). La cruce, din punct de vedere moral, vedem necesitatea morții Fiului omului şi darul nespus de mare al lui Dumnezeu. Aceste două adevăruri sunt reunite cu scopul de a da viața eternă oricărui credincios. Dacă acest dar al vieții eterne este dat *oricărui* credincios, este deci vorba despre om, despre Dumnezeu şi despre cer, ceea ce iese din sfera promisiunilor făcute iudeilor şi din limitele căilor lui Dumnezeu cu acel popor. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul său *în lume* nu pentru a condamna lumea, ci pentru a o mântui. Dar mântuirea este prin credință, iar cel care crede în venirea Fiului,

[1] Pe cruce Hristos nu mai este pe pământ, ci este înălțat de pe pământ, respins în mod dezonorant de om, dar, în acelaşi timp, prin această lucrare, El este prezentat ca o jertfă adusă lui Dumnezeu pe altar.

Fiu care pune la probă toate lucrurile, nu este condamnat, ci soarta lui este hotărâtă prin această probă. Cel care nu crede este deja condamnat pentru că nu a crezut în numele Fiului unic al lui Dumnezeu şi, prin aceasta, şi-a arătat adevărata lui stare. Iată deci ce responsabilitate le-a dat Dumnezeu celor în mijlocul cărora a venit Hristos: lumina venise în lume, dar ei au *iubit* întunericul pentru că faptele lor erau rele. Oare s-ar fi putut găsi un motiv mai drept pentru condamnare? Nu se pune problema că omul nu poate găsi iertarea, ci că el preferă întunericul pentru a rămâne în păcat.

Contrastul dintre Ioan Botezătorul şi Hristos

Restul capitolului ne prezintă în contrast poziția lui Ioan Botezătorul față de cea a lui Hristos. Ambii sunt prezentați în aceeaşi scenă, unul fiind prietenul credincios al Mirelui, trăind numai pentru Mire, iar celălalt fiind Mirele, Cel căruia Îi aparține totul. Unul era om pe pământ, chiar dacă primise din cer un dar foarte mare, Celălalt era din cer şi deasupra tuturor. El avea mireasă, iar prietenul Mirelui se bucura să-I audă vocea. Nimic nu este mai frumos decât această expresie a inimii lui Ioan Botezătorul inspirată de prezența Domnului. El era destul de aproape de Isus pentru a fi mulțumit şi pentru a se bucura că Isus era totul. Pentru cine este aproape de Isus, lucrurile stau întotdeauna aşa.

Apoi, în ceea ce priveşte mărturia, Ioan dădea mărturie cu privire la lucrurile pământeşti, pentru că în acest scop fusese trimis el, dar Cel care venea de sus şi era deasupra tuturor dădea mărturie despre cele cereşti, despre ceea ce văzuse şi auzise acolo. Nimeni nu primea mărturia Lui, pentru că omul nu era din cer. Dacă nu ar fi harul, credința noastră ar fi după cum am gândi-o noi. Dar primind mărturia lui Isus, care a vorbit ca Om pe pământ şi a spus cuvintele primite de la Dumnezeu, cel care crede pune pecetea aprobării chiar asupra faptului că Dumnezeu este adevărat, pentru că Duhul nu este dat cu măsură. Isus, ca martor, are mărturia lui Dumnezeu Însuşi, iar cuvintele Lui sunt cuvintele lui Dumnezeu. Ce

adevăr important! Mai mult, El este Fiul[1], Cel pe care Tatăl Îl iubeşte şi în mâinile Căruia Tatăl a încredinţat toate. (Acesta este încă un titlu glorios al lui Hristos şi alt aspect al gloriei Sale.) Consecinţele pentru om ale acestui fapt sunt eterne. Nu ni se prezintă aici ajutorul atotputernic dat nouă în călătoria spre cer, nici fidelitatea în respectarea promisiunilor, astfel încât poporul Său să se încreadă în El în ciuda tuturor piedicilor, ci darul suprem al vieţii prin Fiul Tatălui. Aceasta cuprinde totul: „Cine crede în Fiul are viaţa, dar cine nu ascultă de Fiul nu va vedea viaţa", – rămâne în vina lui – „ci mânia lui Dumnezeu *rămâne* peste el".

Rezumatul capitolului 3

Toate acestea constituie un fel de introducere, pentru că slujba propriu-zisă a Domnului este prezentată abia după acestea, căci Ioan încă nu fusese închis (versetul 24), şi numai după acest eveniment Domnul Şi-a început mărturia publică. Capitolul pe care l-am studiat explică în ce consta slujba Domnului, caracterul în care El a venit, poziţia Lui, gloria Lui personală, mărturia pe care o dădea El şi poziţia omului faţă de lucrurile despre care El vorbea. El a început cu iudeii, obiecte ale promisiunilor lui Dumnezeu, în ce priveşte carnea copii ai Împărăţiei, după care a trecut la naşterea din nou, la cruce, la iubirea lui Dumnezeu şi la drepturile Lui ca venit în această lume, apoi la demnitatea supremă a Persoanei Lui, la mărturia Lui divină, la relaţia Lui divină cu Tatăl, care Îl iubeşte şi care I-a încredinţat toate lucrurile. El era martorul fidel care mărturisea despre lucrurile cereşti (versetul 13) şi, în acelaşi timp, era şi Fiul venit de la Tatăl. Pentru om totul se leagă de credinţa în El. Domnul iese din sfera iudaismului arătând totuşi mărturia dată de profeţi şi aduce din cer mărturia directă a lui Dumnezeu şi a gloriei, prezentându-ne singurul temei prin care noi să fim părtaşi gloriei. Atât iudeii cât şi cei dintre naţiuni trebuie să

[1] Apare în mod natural aici întrebarea: unde se încheie mărturia lui Ioan Botezătorul şi unde începe mărturia evanghelistului? Presupun că ultimele două versete sunt ale evanghelistului.

fie născuți din nou, iar lucrurile cereşti pot fi introduse numai prin cruce, această minunată dovadă a iubirii lui Dumnezeu față de lume. Ioan Îi lasă Domnului locul arătând, nu printr-o mărturie publică dată în Israel, ci printr-o mărturie dată înaintea ucenicilor Săi, adevărata glorie a persoanei Lui şi a lucrării[1] Sale în lume. Consider că aici cuvintele „mire" şi „mireasă" au un sens general. Ioan Botezătorul spune că el nu este Hristosul, pentru că Mireasa pământească este a lui Hristos, dar El n-a luat-o la Sine, iar Ioan vorbeşte despre drepturile Domnului, drepturi care pentru noi se vor realiza într-o țară mai bună şi sub un cer mai frumos decât cel pe care îl putem găsi în această lume. Repet, aici este ideea generală despre mire şi mireasă. Noi însă am intrat pe un teren de un fel nou: crucea, lumea şi iubirea lui Dumnezeu față de aceasta din urmă.

Capitolul 4

Alungat din iudeea, domnul manifestă harul divin în samaria

Acum Isus, alungat de gelozia iudeilor, începe lucrarea în afara ținutului lor, deşi recunoştea poziția adevărată a poporului în

[1] Trebuie remarcat aici faptul că, deşi Domnul nu ascunde caracterul mărturiei Sale, ceea ce nu ar fi putut nicidecum să facă (versetul 13), totuşi a vorbit despre necesitatea morții Lui şi despre iubirea lui Dumnezeu, iar Ioan a vorbit despre gloria personală a lui Hristos. Isus Îl înalță pe Tatăl supunându-Se la ceea ce se impunea, având în vedere starea omului, pentru ca acesta să poată fi pus într-o relație nouă cu Dumnezeu, iar Ioan Îl înalță pe Isus. El spune: „Atât de mult a iubit Dumnezeu..."; totul este perfect la locul lui. Mărturia lui Ioan Botezătorul despre Isus conține două lucruri: supremația Domnului şi mărturia Lui. Apoi, în ceea ce urmează (versetele 35,36), vedem alte două aspecte, care reprezintă mărturia lui Ioan evanghelistul: faptul că toate lucrurile I-au fost date în mâini de Tatăl care-L iubeşte; şi viața eternă din partea lui Dumnezeu, în contrast cu mânia divină care este soarta omului necredincios. Aceste ultime două aspecte sunt mai degrabă o revelație nouă, ilustrând gândul lui Dumnezeu, care dă toate lucrurile în mâinile lui Hristos, Cel care este El Însuşi viața eternă coborâtă din cer.

căile lui Dumnezeu. El a mers în Galileea, dar drumul Lui a trecut prin Samaria, unde trăia un amestec de israeliți și de străini. Această populație amestecată părăsise idolatria străinilor, dar în timp ce urma legea lui Moise și revendica descendența din Iacov, stabilise un loc de închinare la Garizim. Isus nu a intrat în cetate, ci, fiind obosit, S-a așezat lângă o fântână. El *trebuia* să treacă prin Samaria; această nevoie a devenit o ocazie pentru manifestarea harului divin, a cărui plinătate locuia în Persoana Lui, har care se revărsa dincolo de limitele înguste ale iudaismului.

Înainte de a începe studiul cuprinsului acestui capitol prezentăm câteva detalii preliminare. Isus nu boteza El Însuși, pentru că El cunoștea în întregime planurile lui Dumnezeu în har și adevăratul scop al venirii Lui. Nu se putea ca prin botez El să lege sufletele de un Hristos viu. Ucenicii Lui însă aveau motive întemeiate pentru a boteza, pentru că ei trebuiseră să-L primească drept adevăratul Mesia pe Isus care era în viață atunci pe pământ. Acesta a fost felul în care s-a manifestat credința lor. Fiind respins de iudei, Domnul nu a luptat împotriva lor, ci a plecat și a ajuns la Sihar, unde a găsit amintiri mișcătoare despre gândurile lui Dumnezeu cu privire la Israel; dar, în același timp, în Samaria era o tristă mărturie a falimentului lui Israel. Fântâna lui Iacov era în stăpânirea unor oameni care ziceau că sunt din Israel, dar care, în cea mai mare parte, nu erau din Israel. Și aceia nu știau la ce se închinau, deși pretindeau că erau dintre urmașii lui Iacov. Cei care erau într-adevăr urmașii lui Israel, iudeii, Îl alungaseră pe Mesia din invidie, așa că El, Cel disprețuit de popor, a plecat din mijlocul lor.

Aici Îl vedem părtaș la suferințele firii omenești, obosit în urma călătoriei, la miezul zilei, negăsind pentru odihnă alt loc decât marginea fântânii. El era deplin mulțumit pentru că nu urmărea altceva decât împlinirea voii lui Dumnezeu, care-L condusese acolo. Ucenicii Lui erau departe și, la acea oră neobișnuită, Dumnezeu a adus acolo o femeie singură (nu era ora la care femeile obișnuiau să iasă pentru a lua apă), dar

în căile lui Dumnezeu aşa trebuia~~u~~ să se întâlnească o biată păcătoasă şi Judecătorul celor vii şi al celor morţi.

Inima ~~m~~Mântuitorului; dăruirea apei vii

Domnul, obosit şi însetat, nu avea nici măcar cele necesare pentru a-Şi potoli setea. Ca om, El era dependent de acea biată femeie ca să capete un pic de apă pentru a-Şi potoli setea, aşa că i-a cerut să-I dea să bea. Femeia, văzând că El era un iudeu, a fost mirată. Aşa a început scena divină în care inima Mântuitorului, respins de oameni şi oprimat de necredinţa poporului Său, se deschide pentru a lăsa să curgă acea plinătate a harului care iese în întâmpinarea nevoilor oamenilor, nu a dreptăţii lor. Acel har nu se limita numai la drepturile lui Israel şi nu era în acord cu gelozia naţională a acelui popor. Acolo era prezent darul lui Dumnezeu în har şi era prezent Dumnezeu Însuşi coborât atât de jos în mijlocul poporului Său, încât să depindă (sub aspectul poziţiei omeneşti) de o femeie samariteană, pentru un strop de apă care să-I potolească setea. „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi (nu cine sunt Eu, ci) cine este Cel care-ţi zice: «Dă-Mi să beau»“, adică: dacă ai fi ştiut că Dumnezeu dă gratuit şi ai fi cunoscut gloria Celui din faţa ta şi până unde S-a coborât El, atunci iubirea Lui s-ar descoperi inimii tale şi ar umple-o de o încredere perfectă cu privire la satisfacerea nevoilor pe care acel har le-ar trezi în sufletul tău. „Tu ai fi cerut de la El şi ţi-ar fi dat apă vie“, acea apă care ţâşneşte în viaţa divină şi eternă. Iată rodul ceresc al misiunii lui Hristos atunci când El este primit: El Se descoperă pe Sine[1]. Inima Lui a expus (descoperindu-Se pe Sine) harul ceresc dătător de viaţă care, până atunci, din cauza necredinţei iudeilor (care au respins mărturia promisiunilor), fusese împiedicat să se manifeste, şi acel har s-a descărcat în inima unei fiinţe care era obiectul lui. Astfel inima Domnului a fost consolată după ce fusese profund mâhnită, putând să aducă, prin har, eliberarea pe care o cerea

[1] Trebuie să remarcăm faptul că aici nu este ca în privinţa lui Israel în pustie, unde apa a curs dintr-o stâncă lovită, ci aici avem promisiunea unei fântâni de apă care ţâşneşte în noi în viaţa eternă.

starea nenorocită a celei care se afla înaintea Lui. În aceasta constă adevărata mângâiere a iubirii, care este întristată atunci când nu poate să se exercite. Barierele care împiedicau curgerea harului au fost ridicate de acea nenorocire căreia acest har îi venea în ajutor. Starea nenorocită este tocmai ocazia pentru ca să se arate ce este Dumnezeu în har. Şi Dumnezeul harului era acolo. Dar, vai! inima omului, stearpă şi egoistă, era preocupată de propria ei mizerie (rod al păcatului) şi nu a putut înţelege nimic. Femeia a văzut ceva extraordinar în Isus şi era curioasă ce însemnau acele cuvinte, şi, fiind uimită de felul Lui de a fi, a arătat o măsură de credinţă faţă de cuvintele Domnului. Dorinţele ei se limitau la a fi scutită de greutăţile unei vieţi triste, în care inima ei care ardea nu găsea nimic care să vină în ajutorul stării nenorocite în care ajunsese prin păcat.

Revărsarea harului

Câteva cuvinte despre caracterul acestei femei. Cred că Domnul doreşte să arate că, în pofida necredinţei majorităţii, în momentul când vorbea El existau nevoi ale inimilor şi câmpul era gata pentru seceriş. Dacă nenorocita dreptate proprie a iudeilor respingea fluviul harului, atunci el curgea în altă parte, şi anume acolo unde Dumnezeu pregătise inimile pentru a primi acest har cu bucurie şi mulţumire, răspunzând la starea lor nenorocită şi la nevoile lor. Deci harul nu se revărsa în mijlocul celor drepţi. Canalul pentru har era săpat de nevoile şi de nenorocirile pe care harul îi făcea pe oameni să le simtă. Viaţa femeii samaritene era ruşinoasă, dar ei măcar îi era ruşine de acea viaţă. Ea era izolată de mulţimea care o uita în viaţa socială şi nu există suferinţă lăuntrică mai acută decât cea a unui suflet izolat. Dar Hristos şi harul au venit să o caute. Şi imediat a încetat izolarea ei. El era chiar mai izolat decât ea. Ea venea singură la fântână, nu împreună cu celelalte femei. Aşa, singură, ea s-a întâlnit cu Domnul fiind condusă într-un mod minunat de Dumnezeu, care a adus-o acolo şi care îi îndepărtase pe ucenici tocmai pentru ca acea întâlnire să aibă loc. Ucenicii nu au înţeles atunci nimic din acel har: ei botezau

în numele lui Mesia, în care ei credeau, şi era un lucru bun, dar acolo era prezent Dumnezeu în har, tocmai Cel care trebuie să îi judece pe cei vii şi pe cei morţi, şi împreună cu El era o păcătoasă cu păcatele ei. Ce întâlnire! Dumnezeu coborâse atât de mult încât ajunsese să depindă de acea femeie pentru a-Şi potoli setea!

Conştiinţa femeii este trezită de cel care cercetează inimile

Ea avea o fire energică. Căutase fericirea şi nu găsise decât nenorocire. Trăia în păcat şi era obosită de viaţă. Era într-adevăr în cea mai adâncă mizerie. Ardoarea naturii ei nu s-a dat înapoi de la nici un păcat, ci a mers până la capăt. Voinţa pornită pe o cale rea se hrăneşte din pofte şi se consumă fără rod. Totuşi sufletul acelei femei simţea anumite nevoi: ea se gândea la Ierusalim şi la Garizim şi Îl aştepta pe Mesia, care să le spună toate lucrurile. Dar aceste gânduri nu îi schimbau cu nimic viaţa, care rămânea la fel de groaznică. Atunci când Domnul i-a vorbit despre lucruri spirituale în cuvinte potrivite pentru a-i trezi inima, îndreptându-i atenţia spre lucruri cereşti, în aşa fel încât să fie imposibil să interpreteze greşit şi să nu înţeleagă (omul natural nu înţelege lucrurile Duhului, care sunt înţelese prin discernământ spiritual – vezi 1 Corinteni 2.14), cu tot interesul stârnit de cuvintele Domnului, gândurile ei nu au mers dincolo de ulciorul pe care-l purta, simbol al trudei de zi cu zi, chiar dacă în Isus ea a văzut pe cineva care pretindea a fi mai mare decât Iacov. Ce era de făcut? Dumnezeu lucra în har în sufletul acestei sărmane femei şi El îi oferea acea ocazie prin venirea Lui acolo, dar ea era incapabilă să înţeleagă lucrurile spirituale chiar şi atunci când ele erau exprimate în modul cel mai simplu, pentru că Domnul i-a vorbit de apa care ţâşneşte în suflet spre viaţa eternă. Dar, cum inima omului se învârte mereu în cercul împrejurărilor şi al problemelor cu care este obişnuită, orizontul nevoilor ei religioase este practic limitat de tradiţiile care îi alcătuiesc viaţa religioasă, ce lasă însă mereu un gol pe care nimic nu-l poate umple. Ce era atunci de făcut?

Cum putea lucra acest har atunci când inima nu înțelegea harul spiritual pe care îl aducea Domnul? În cea de-a doua parte a acestei învățături minunate avem răspunsul la această problemă. Domnul a atins conştiința ei printr-un singur cuvânt care i-a cercetat inima pătrunzând până în adâncul sufletului sărmanei femei samaritene. Ea s-a văzut înaintea unui Om care i-a spus tot ce făcuse ea; conştiința i-a fost trezită prin acel cuvânt şi, în prezența lui Dumnezeu, ea şi-a văzut întreaga viață.

În prezența lui Dumnezeu

Şi cine era Acela care îi cerceta astfel inima? Ea a simțit că ce spunea El era Cuvântul lui Dumnezeu: „Doamne, văd că Tu eşti profet". Înțelegerea lucrurilor cereşti are loc prin intermediul conştiinței, nu prin intelect. Indiferent de modalitatea practică folosită, sufletul şi Dumnezeu, dacă putem spune aşa, ajung să stea față în față. Femeia avea multe de învățat şi era în prezența Celui care dă învățătură despre toate. Ce pas important pentru ea! Ce schimbare! Şi ce poziție nouă! Acel suflet care nu putea vedea dincolo de ulcior şi care simțea mai curând oboseala decât păcatul, ajunsese singur cu Judecătorul celor vii şi al celor morți, cu Dumnezeu Însuşi. Ea nu realiza ce se întâmplă, ci doar simțea că El era Acela, prin puterea Cuvântului Său, însă El cel puțin nu o dispreţuia, aşa cum făceau ceilalți. Deşi era singură, era singură cu El. El îi vorbise despre viață, despre darul lui Dumnezeu şi îi spusese că nu trebuia decât să ceară pentru a primi. Este adevărat că ea nu înțelesese nimic din cuvintele Lui, dar ele nu vorbeau de condamnarea ei, ci de harul care se coborâse până la ea pentru a-i cere apă, harul care cunoştea păcatul ei, dar nu o respingea. Acel har trecea peste interdicțiile iudeilor cu privire la o biată samariteană, ca şi peste disprețul celor socotiți drepți de oameni, pentru că harul nu ascundea păcatul femeii, ci o făcea să simtă că Dumnezeu o cunoştea, dar Cel care o cunoştea astfel era prezent fără a aduce groaza în inima bietei păcătoase. Şi, dacă păcatul ei era înaintea lui Dumnezeu, totuşi nu era pentru ca ea să fie

judecată. Ce minunată întâlnire a unui suflet cu Dumnezeu! Cum lucrează harul lui Dumnezeu prin Hristos! Nu era efectul faptului că femeia medita la toate acele lucruri, ci ea, fără să-şi dea seama, a ajuns să fie sub influența adevărului acelor lucruri deoarece Cuvântul lui Dumnezeu îi atinsese conştiința. Ea era în prezența Celui care a împlinit acea lucrare, care era smerit şi blând, şi care era mulțumit să primească puțină apă din mâinile ei. Întinăciunea ei nu-L putea întina pe El, ci ea putea avea încredere în El, fără să ştie de ce. Aşa lucrează Dumnezeu: harul inspiră încredere şi readuce sufletul înaintea lui Dumnezeu în pace, chiar înainte ca să aibă o cunoaştere inteligentă, şi chiar înainte ca să-şi poată explica aceasta. Având acest sentiment de încredere deplină (aceasta era urmarea normală a noii relații cu Mântuitorul), femeia a început cu întrebările care-i stăteau pe inimă, dându-I astfel Domnului ocazia de a prezenta complet căile lui Dumnezeu în har. Dumnezeu condusese lucrurile în felul acesta, pentru că întrebarea femeii era încă departe de sentimentul pe care harul avea să-l aducă în sufletul ei. Domnul i-a răspuns femeii potrivit cu situația ei; mântuirea venea de la iudei, care erau poporul lui Dumnezeu şi care aveau adevărul, nu de la samariteni, care se închinau la ceva necunoscut; dar Dumnezeu punea deoparte toate acele lucruri, pentru că nici la Ierusalim, nici la Garizim, nu era adusă închinarea potrivită Tatălui care Se descoperea acum în Fiul. Dumnezeu este duh, aşa că închinarea trebuie să fie în duh şi în adevăr. Deci asemenea închinători căuta Tatăl, a căror închinare să corespundă firii lui Dumnezeu şi harului Tatălui care îi căutase[1]. În acest fel aduc Tatălui închinare adevărații închinători: în duh şi în adevăr. Ierusalimul şi Samaria dispar complet, pentru că nu-şi au locul în această descoperire a Tatălui în har. Dumnezeu nu Se mai ascundea, ci era perfect descoperit în lumină, iar harul perfect

[1] În scrierile lui Ioan vedem că, atunci când se pune problema responsabilității, este folosit cuvântul „Dumnezeu", iar când este vorba despre harul arătat față de noi, sunt folosite cuvintele „Tatăl" şi „Fiul". Iar când este vorba de bunătate față de lume (caracter al lui Dumnezeu în Hristos) este folosit cuvântul „Dumnezeu".

al Tatălui lucra pentru a-L face cunoscut prin chiar acel har care aducea sufletele la El.

Efectul primirii domnului: inima umplută cu hristos însuşi

Femeia nu era încă adusă la Hristos; dar, după cum am văzut şi în cazul ucenicilor lui Ioan Botezătorul, o descoperire glorioasă a lui Isus atinge sufletul oriunde s-ar afla el, lucrează în suflet şi îl mişcă sub aspect moral, punându-l în relaţie cu Hristos în ce priveşte nevoile pe care sufletul le are deja. „Femeia I-a spus: «Ştiu că vine Mesia, care Se numeşte Hristos; când va veni El, ne va spune toate»“ (versetul 25). Oricât de redusă ar fi fost inteligenţa femeii, sau oricât de incapabilă ar fi fost ea să înţeleagă ceea ce îi spusese Isus, iubirea Domnului a adus-o acolo unde ea a putut primi binecuvântarea şi viaţa. El răspunde: „Eu sunt Acela, Cel care vorbeşte cu tine“. Lucrarea a fost împlinită şi Domnul a fost primit; o samariteană păcătoasă L-a primit pe Mesia al lui Israel, pe care preoţii şi fariseii Îl respinseseră. Efectul moral asupra femeii a fost evident: ea şi-a uitat ulciorul, oboseala, a uitat şi împrejurările şi a fost deplin umplută de Hristos, care S-a descoperit sufletului ei, până într-atât încât, fără să stea să gândească, a devenit o propovăduitoare care L-a vestit pe Domnul cu revărsare de inimă şi cu simplitate: „Veniţi să vedeţi un Om care mi-a spus toate câte am făcut“ (versetul 29). În acel moment ea nu se mai gândea la lucrurile pe care le făcuse, ci la *Isus* care i le spusese. Gândul la Isus înlătură amărăciunea păcatului, iar sentimentul bunătăţii Lui elimină tendinţa vicleană a inimii de a ascunde păcatul. Într-un cuvânt, inima femeii era umplută în întregime numai de Persoana lui Hristos. Mulţi au crezut în El în urma declaraţiei ei: „Mi-a spus toate câte am făcut“. Alţii, mult mai mulţi, au crezut în El după ce L-au auzit ei înşişi pe Isus, căci cuvântul Lui aducea o convingere şi mai puternică, legată direct de persoana Lui.

Holdele gata de seceriş

Între timp au venit şi ucenicii şi, bineînţeles, au fost miraţi că El, Învăţătorul lor, Mesia, vorbea cu o femeie. Ei aveau anumite concepţii cu privire la demnitatea Lui şi la felul cum se cuvenea să fie onorat El, dar harul Dumnezeului arătat în trup era deasupra gândurilor lor. Lucrarea acelui har era mâncarea lui Isus. „Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis şi să sfârşesc lucrarea Lui" (versetul 34). El Se ocupa de această voie cu smerenie şi în deplină ascultare, iar viaţa Lui şi hrana Lui erau să împlinească voia Tatălui şi să sfârşească lucrarea Lui. Felul în care se desfăşuraseră lucrurile cu biata femeie Îi umplea de bucurie inima rănită de lumea aceasta, pentru că El era dragoste. Chiar dacă iudeii Îl respingeau pe Domnul, câmpurile erau totuşi albe pentru seceriş, iar harul căuta roadele pentru grânarul etern. Iar lucrătorul nu avea să rămână fără plată, nici fără bucuria de a aduce roade pentru viaţa eternă. Totuşi, până şi apostolii Domnului nu erau altceva decât secerători pe câmpuri unde semănaseră alţii. Această femeie era o dovadă în acest sens. Hristos prezentat şi descoperit răspundea unor nevoi pe care le treziseră în inimă mărturiile profeţilor. Astfel (chiar arătând un har care descoperea iubirea Tatălui, a Dumnezeului Mântuitor, ieşind astfel din sistemul iudaic) era deplin recunoscută slujirea fidelă a lucrătorilor de dinainte, profeţii, care prin Duhul lui Hristos, chiar de la începutul lumii, au vorbit despre Eliberator, despre suferinţele lui Hristos şi despre gloriile care aveau să le urmeze. Şi semănătorii şi secerătorii se vor bucura împreună de rodul muncii lor.

Scena divină prezentată în harul revărsat la fântâna siharului

Ce minunată imagine a scopului harului, a puterii sale, şi a plinătăţii sale de viaţă în Persoana lui Hristos! Ce tablou al darului fără plată al lui Dumnezeu şi a incapacităţii duhului omului de a-şi însuşi acest har! Cât de preocupat şi orbit este omul de lucrurile care-i stau înaintea ochilor, încât nu poate

concepe ceva care depăşeşte viaţa materială, deşi suferă consecinţele păcatului! În acelaşi timp vedem că prin smerirea şi umilirea profundă a lui Mesia, a lui Isus, Dumnezeu Însuşi Se manifestă în acest har. Aceasta rupe stăvilarele şi dă curs liber torentului de har venit de sus. Apoi vedem cum conştiinţa este poarta înţelegerii lucrurilor lui Dumnezeu; omul este pus în relaţie cu Dumnezeu atunci când El îi cercetează inima. Întotdeauna este aşa şi numai atunci omul este în adevăr. Mai mult chiar, aşa Se manifestă Dumnezeu şi aşa sunt descoperite harul şi iubirea Tatălui. El caută închinători şi îi caută potrivit cu această dublă descoperire a Lui Însuşi. Indiferent cât de îndelungă este răbdarea Lui faţă de cei care nu văd mai departe de primul pas al promisiunilor lui Dumnezeu (după cum femeia L-a văzut numai pe Mesia în Cel care i-a vorbit), atunci când este primit Isus, are loc o schimbare completă, se împlineşte acea lucrare a convertirii şi credinţa se manifestă în inimă. Ce tablou divin al harului Domnului nostru Isus, smerit, e adevărat, dar fiind prin aceasta chiar manifestarea lui Dumnezeu în dragoste, Fiul Tatălui, Cel care Îl cunoaşte pe Tatăl şi care împlineşte lucrarea Lui! Ce scenă glorioasă şi nemărginită stă înaintea sufletului căruia îi este dat să-L vadă şi să-L cunoască astfel pe Mântuitorul!

Aici ni se descoperă în întregime semnificaţia acestui har, în lucrarea şi în întinderea lui divină, în ceea ce priveşte aplicaţia lui pentru individ şi pentru înţelegerea sa personală. În această scenă nu ni se prezintă iertarea, nici răscumpărarea, nici Adunarea, ci harul care curge în Persoana lui Hristos şi convertirea păcătosului, pentru ca el să se poată bucura de harul care este în El şi să fie capabil să-L cunoască pe Dumnezeu şi să-L adore pe Tatăl harului. Şi cât de mult depăşeşte aceasta limitele strâmte ale iudaismului!

În ~~g~~alileea; a doua minune a ~~d~~omnului

În acelaşi timp, Domnul, care este întotdeauna credincios în slujirea Lui, Se dă pe Sine deoparte pentru a-L glorifica pe Tatăl prin ascultare şi merge acolo unde Dumnezeu I-a pregătit

câmpul de lucru. El i-a părăsit pe iudei pentru că nici un profet nu a fost onorat în propria lui țară, şi merge în Galileea la cei disprețuiți din poporul Său, printre sărmanii turmei, acolo unde L-au condus, în egală măsură, ascultarea, harul şi planurile lui Dumnezeu. În acest sens El nu Şi-a părăsit poporul, chiar dacă era un popor atât de rău, şi acolo a făcut o minune care exprimă efectul harului față de rămăşița credincioasă din Israel, indiferent cât de slabă era credința acelei rămăşițe. Domnul a revenit în locul unde transformase apa pentru curățire în vinul bucuriei, care bucură inima lui Dumnezeu şi a omului (vezi Psalmul 104.15, Judecători 9.13). Prin această primă minune făcută în Cana, El a arătat în mod simbolic acea putere care eliberează poporul, precum şi faptul că, dacă poporul Îl primea, El avea să aducă deplina bucurie în Israel, El făcând prin puterea Lui vinul cel bun de la nunta lui Israel cu Dumnezeul său. Dar Israel nu L-a dorit şi nu L-a primit pe Mesia. Atunci El S-a retras în Galileea, în mijlocul sărmanilor turmei, după ce, la trecerea prin Samaria, a arătat acest har al Tatălui care depăşeşte relațiile iudaice, har care se arată în Persoana Fiului şi în smerirea Lui şi care face sufletele convertite să se închine Tatălui în duh şi în adevăr, în afara oricărui sistem iudaic, fie el adevărat sau fals. În Galileea, El a făcut un al doilea miracol în mijlocul lui Israel unde, după voia Tatălui, încă mai avea de lucrat, cel puțin acolo unde mai era credință, deşi nu în puterea de a învia morții, ci cu puterea de a salva viața celui gata să piară. El a îndeplinit astfel dorința acelei credințe şi a dat viață celui care urma să moară. Aceasta este ceea ce a făcut El de fapt în Israel în timpul vieții Lui pe pământ.

Privire de ansamblu asupra capitolelor 5-21

Am văzut cele două poziții în care Se găsea Hristos: **1.** ceea ce urma El să facă potrivit cu voia lui Dumnezeu Tatăl, fiind respins de oameni; **2.** ceea ce făcea El chiar atunci pentru Israel, potrivit cu credința care era printre ei. În capitolele ce urmează vedem expuse drepturile Persoanei Lui şi gloria Lui, ca şi felul cum a fost respins cuvântul Lui şi lucrarea Lui; apoi mântuirea

asigurată pentru rămăşiţă şi pentru toate oile Domnului, indiferent de unde sunt ele. Apoi Domnul este prezentat ca recunoscut de Dumnezeu şi arătat pe pământ ca Fiul lui Dumnezeu, Fiul lui David şi Fiul Omului, vorbindu-se despre ce avea El să facă după plecarea Sa de pe pământ, şi despre darul Duhului Sfânt, ca şi despre poziţia în care El îi aşeza pe ucenici în relaţie cu Tatăl şi cu El Însuşi. Apoi, după ce ne sunt relatate împrejurările solemne din Ghetsimani şi cele în care El Şi-a dat viaţa, capitolul care încheie această carte ne spune pe scurt despre rezultatul acestor lucruri în căile lui Dumnezeu până la venirea Lui. Putem trece rapid peste capitolele de la 5 la 9, nu pentru că ar fi neimportante, ci pentru că ele cuprind nişte principii de bază, fiecare având rostul lui, dar fără să necesite multe explicaţii.

CAPITOLUL 5

Puterea dătătoare de viaţă a lui Hristos

Acest capitol prezintă puterea dătătoare de viaţă a lui Hristos şi autoritatea Lui de a da viaţă celor morţi, în contrast cu neputinţa rânduielilor legii, legea care cerea ca omul să aibă putere pentru a beneficia de binecuvântare. Hristos aducea în Persoana Lui puterea vindecării şi chiar învierea. Mai mult, toată judecata Îi este încredinţată, astfel încât cei care au primit viaţa nu mai vin la judecată. Finalul capitolului aduce mărturii date despre Isus şi care arată cât de vinovaţi sunt cei care nu au vrut să vină la El pentru a avea viaţa. De-o parte este harul suveran, iar de cealaltă este responsabilitatea, pentru că viaţa era prezentă acolo. Pentru a avea viaţa este nevoie de puterea divină a Domnului, dar dacă cineva Îl respinge, dacă refuză să vină la El pentru a avea viaţa, face aceasta în pofida mărturiilor clare şi pozitive date pentru El. Dar să vedem detaliile acestui capitol.

Neputința omului; puterea dăruită de hristos

Sărmanul om despre care este vorba aici era bolnav de 38 de ani şi tocmai caracteristicile bolii lui îl împiedicau în mod absolut să profite de mijloacele pentru a fi vindecat. Aceasta caracterizează pe de-o parte păcatul, iar pe de altă parte legea. Printre iudei mai erau câteva rămăşiţe din binecuvântările lui Dumnezeu: îngerii, slujitori în economia iudaică, lucrau încă în folosul poporului, astfel că Yahve nu Se lăsa fără o mărturie în Israel. Dar pentru a profita de acele minuni, trebuia ca omul să aibă putere. Dar ceea ce, din cauza slăbiciunii cărnii, legea nu putea face, Dumnezeu a făcut prin Isus. Omul neputincios avea dorința, dar nu avea nici puterea pentru a împlini dorința. Tocmai faptul că nu avea nici o putere a fost scos în evidență prin întrebarea Domnului. Un singur cuvânt al lui Hristos a împlinit totul: „Ridică-te, ia-ți patul şi umblă". Omului i-a fost transmisă puterea şi a plecat luându-şi patul cu el[1].

Sabatul; dumnezeu începe să lucreze din nou în putere şi în dragoste

Era o zi de sabat, o împrejurare deosebit de importantă pentru acest eveniment. Sabatul fusese dat ca semn al legământului dintre iudei şi Yahve[2]. Dar fusese deja demonstrat faptul că legea nu-i dădea omului odihna lui Dumnezeu. Era nevoie de o viață nouă şi de har pentru ca omul să fie în relație cu Dumnezeu. Vindecarea sărmanului bolnav de la Betesda era tocmai o lucrare a acestui har, a acestei puteri manifestate în

---

[1] Hristos aduce puterea pe care legea i-o cere omului pentru a beneficia de chiar această putere.

[2] Când sunt prezentate rânduieli noi introduse în lege, este prezentat întotdeauna şi sabatul. Şi, într-adevăr, sub un anumit aspect, este unul din cele mai înalte privilegii ca omul să aibă parte de odihna lui Dumnezeu (Evrei 4). Sabatul marcase încheierea lucrării de creație şi va fi finalul ei, atunci când i se va împlini semnificația (Mileniul). Dar odihna noastră se găseşte în creația cea nouă, şi aceasta nu ca odihnă a primului om, ci ca oameni înviați, pentru care Hristos, cel de-al doilea Om, este Începutul şi Capul noi creații. De aici vine pentru noi importanța primei zile a săptămânii.

mijlocul lui Israel. Scăldătoarea Betesda presupunea că omul are putere, dar lucrarea lui Isus era lucrarea harului în favoarea unui nenorocit din poporul lui Yahve. Aşa că, în ce priveşte guvernarea, Domnul i-a spus omului: „Nu mai păcătui, ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău“ (versetul 14). Yahve lucra în har, în binecuvântare şi cu putere în mijlocul poporului Său, dar în relaţie cu lucrurile temporale, dând semne ale bunătăţii Sale, şi totodată în relaţie cu Israel în căile Lui în guvernare. Această vindecare era o exercitare a harului şi a puterii divine.

Omul le-a spus iudeilor că Isus era Acela care îl vindecase, iar iudeii s-au ridicat împotriva Lui sub pretextul că acea faptă era o încălcare a sabatului. Răspunsul Domnului este foarte mişcător şi plin de învăţăminte – o întreagă revelaţie. Aceasta descoperă relaţia dintre Fiul şi Tatăl, relaţie care era descoperită atunci prin venirea Lui. El a arătat (ce har!) că nici Tatăl şi nici El nu-Şi pot găsi sabatul[1] în mijlocul nenorocirii şi roadelor atât de mizerabile ale păcatului. În Israel, Yahve putea impune prin lege sabatul ca pe o obligaţie, făcând din el un semn al acestui adevăr important, anume că poporul Lui va intra în odihna lui Dumnezeu, dar Isus, prin acele cuvinte, a arătat că odată ce Dumnezeu este cunoscut într-adevăr, nu mai poate fi vorba despre odihnă în situaţia în care este acum creaţia Lui. Şi nu numai atât, ci Dumnezeu lucra în har şi iubirea Lui nu putea avea odihnă în acea situaţie. La început El instituise odihna, când toată creaţia era bună (Geneza 2), dar în creaţie interveniseră păcatul şi stricăciunea, aşa că Dumnezeu, Cel Sfânt şi Drept, nu mai putea avea sabat, iar omul nu intra în mod real în odihna lui Dumnezeu (compară Evrei 4). Nu erau decât două soluţii: fie Dumnezeu trebuie să distrugă în dreptate această rasă vinovată, fie – şi aceasta face El potrivit planurilor din eternitate – să înceapă să lucreze în har pentru a împlini răscumpărarea necesară pentru această stare a omului, o lucrare de răscumpărare în care se desfăşoară toată gloria lui Dumnezeu. Într-un cuvânt, Dumnezeu trebuia să înceapă din nou să lucreze în dragoste. Aceasta a spus Domnul: „Tatăl Meu

[1] Sabatul lui Dumnezeu este un sabat al iubirii şi al sfinţeniei.

până acum lucrează, şi Eu lucrez“ (versetul 17). Dumnezeu nu lasă păcatul aşa cum este şi nu Se poate odihni în prezența nenorocirii, nu poate avea sabat, ci lucrează în har. Ce răspuns divin la subtilitățile lor mizerabile!

Domnul se declară a fi egal cu tatăl

Din ceea ce a spus Domnul mai reiese un adevăr: El este egal cu Tatăl. Iar iudeii, geloşi pentru ceremoniile lor şi pentru tot ce îi deosebea de toate celelalte națiuni, nu vedeau nimic din gloria lui Hristos şi Îl considerau un hulitor, căutând să-L ucidă. Acest fapt I-a oferit lui Isus ocazia pentru a prezenta tot adevărul cu privire la acea problemă. El nu era o ființă independentă de Tatăl, cu drepturi egale, ca un alt Dumnezeu care să acționeze pe cont propriu, ceea ce ar fi imposibil, pentru că nu pot exista două ființe supreme şi omnipotente, ci Fiul este în deplină unitate cu Tatăl şi nu face nimic fără Tatăl, ci face numai ceea ce Îl vede pe Tatăl făcând. Tatăl nu face nimic fără a fi în comuniune cu Fiul, iar ei aveau să vadă dovezi şi mai mari de care să se minuneze (versetul 20). Această ultimă parte a cuvintelor Domnului, ca şi tot cuprinsul acestei evanghelii, ni-L prezintă pe Isus ca fiind în mod absolut una cu Tatăl; El descoperă această unitate şi vorbeşte despre ea dintr-o poziție în care putea fi văzut de oameni. Unitatea despre care vorbeşte El este în Dumnezeu, iar poziția din care El vorbeşte despre această unitate este o poziție asumată şi într-un anumit sens inferioară. Totuşi peste tot apare clar că El este egal cu Tatăl şi una cu El, chiar dacă El a primit totul de la Tatăl şi a făcut toate numai după gândurile Tatălui. Acest lucru ne este prezentat în mod remarcabil în capitolul 17: El este Fiul, dar Fiul arătat în carne, lucrând pentru împlinirea misiunii pe care I-a încredințat-o Tatăl.

Fiul ca dăruitor al vieții şi judecător al tuturor

Acest capitol ne vorbeşte despre două lucruri prin care este scoasă în evidență gloria Fiului: El dă viață şi judecă (versetele 21,22). Nu este vorba despre vindecare, lucrare care,

în fond, are aceeaşi sursă şi acţionează asupra aceluiaşi rău, ci este vorba despre dăruirea vieţii într-un mod evident divin. După cum Tatăl învie morţii şi le dă viaţă, aşa şi Fiul *dă viaţa cui vrea El*. Aici avem prima dovadă a drepturilor Sale divine: El dă viaţa şi o dă cui vrea El. Dar, devenind om, El poate fi dezonorat ca persoană, poate să nu fie cunoscut şi poate fi disprețuit de oameni. În consecinţă, toată judecata I-a fost dată Lui – Tatăl nu judecă pe nimeni – pentru ca toţi, chiar şi cei care L-au respins pe Fiul, să-L onoreze aşa cum Îl onorează pe Tatăl, pe care-L recunosc ca Dumnezeu. Dacă nu vor să-L onoreze atunci când lucrează în har, vor fi obligaţi să-L onoreze atunci când va veni pentru a-i judeca. În ce priveşte viaţa, prin Duhul Sfânt, noi suntem în comuniune cu Tatăl şi cu Fiul (iar dăruirea vieţii este lucrarea făcută deopotrivă de Tatăl şi de Fiul). La judecată cei necredincioşi vor avea de-a face cu Fiul Omului, pe care L-au respins. Aceste două aspecte nu se pot amesteca în împlinirea lor: cel căruia Isus i-a dat viaţa nu mai trebuie să fie forţat să-L onoreze trecând prin judecată; Isus nu îl mai cheamă la judecată pe cel pe care l-a mântuit dându-i viaţa.

Dar cum putem şti căreia din aceste două categorii de oameni îi aparţinem? Mulţumiri fie aduse Domnului! El spune: „Cine aude cuvântul Meu şi crede în Cel care M-a trimis (crede în Tatăl auzindu-L pe Isus) *are viaţă eternă şi nu vine la judecată, ci a trecut* din moarte la viaţă" (versetul 24). Ce mărturie simplă şi minunată![1] Judecata Îl va glorifica pe Domnul şi faţă de aceia care L-au disprețuit pe pământ. Viaţa eternă dată pentru a nu fi aduşi la judecată este partea celor care *cred*.

[1] Trebuie să remarcăm sensul acestor cuvinte. Dacă ei nu vin la judecată pentru a fi reglementată starea lor, cum ar spune oamenii, nu înseamnă că ei nu ar fi complet morţi în păcat. Harul în Hristos nu înseamnă o poziţie nesigură care trebuie să fie clarificată prin judecată. Harul dă viaţa şi pune la adăpost de judecată. Dar, deşi Domnul, ca Fiu al omului, judecă după faptele împlinite în trup, El arată aici că, din start, toţi erau morţi în păcat.

Sufletele aduse la viață de către fiul lui dumnezeu

Domnul indică apoi două perioade distincte în care trebuie să se exercite puterea pe care I-a încredințat-o Tatăl la venirea Lui în trup. Venea ceasul, şi venise deja, ca morții să audă vocea Fiului lui Dumnezeu, iar cei care o ascultau aveau să trăiască. Este transmiterea vieții spirituale prin Isus, Fiul lui Dumnezeu, către omul mort în păcat, transmitere care se face prin cuvântul pe care îl aude omul, pentru că Tatăl I-a dat Fiului, lui Isus, astfel arătat pe pământ, să aibă viața în Sine (vezi 1 Ioan 1.1,2). De asemenea, El I-a dat şi autoritatea să judece, pentru că este Fiul Omului, pentru că Fiului Omului Îi sunt încredințate, potrivit planului lui Dumnezeu, Împărăția şi judecata. Iar El a fost disprețuit şi respins tocmai în acest caracter de Fiu al Omului atunci când a venit în har. Acest pasaj ne arată că Isus, fiind Fiul etern, una cu Tatăl, este întotdeauna privit ca venit pe pământ în trup şi ca fiind Cel care a primit totul de la Tatăl. Aşa L-am văzut şi la fântâna din Samaria, ca Dumnezeul care *dăruia*, dar în acelaşi timp care *cerea* de la biata femeie să-I dea să bea.

Trupurile înviate din moarte

Isus dădea atunci viață sufletelor, şi mai dă şi azi. Nu trebuia ca ei să se mire, pentru că înaintea lor urma să se împlinească o lucrare şi mai extraordinară: cei care erau în morminte urmau să iasă de acolo. „Adevărat, adevărat vă spun că vine un ceas, şi acum este, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei care-l vor auzi vor trăi“ (versetul 25). Aici Domnul vorbeşte despre cea de-a doua perioadă. În prima El dă viață sufletelor, iar în cea de-a doua El învie trupurile. Prima a durat în timpul slujirii lui Isus şi peste 1800 de ani[1] după moartea Lui, iar cea de-a doua nu a venit încă. În timpul celei de-a doua perioade vor avea loc două lucruri: va fi o înviere a celor care au făcut binele şi o înviere a celor care au făcut răul. Prima va fi o înviere pentru viață, când Domnul va desăvârşi lucrarea Lui de dăruitor al vieții, iar cea de-a doua va fi învierea pentru

[1] [La timpul când a fost scrisă această lucrare.]

judecată a celor care au făcut răul (versetele 28,29). Acea judecată va fi potrivită cu gândurile lui Dumnezeu şi nu va fi rodul unei voinţe personale separate a lui Isus. Până aici este vorba de o putere suverană şi, în ceea ce priveşte viaţa, de un har suveran: El dă viaţa cui vrea. Ceea ce urmează este responsabilitatea omului pentru a primi viaţa eternă, viaţă care este în Isus, dar ei nu voiau să vină la El ca s-o primească.

Patru mărturii pentru gloria şi persoana domnului

Domnul le prezintă apoi iudeilor patru mărturii despre gloria Lui şi despre Persoana Lui, mărturii care-i lasă fără scuze: Ioan, lucrările Lui, Tatăl şi Scripturile. Chiar pretinzând că primesc acele Scripturi şi că din ele au viaţa eternă, ei nu doreau să vină la Acela care este subiectul mărturiilor, ca să poată avea viaţă. Bieţii iudei! Fiul venise în numele Tatălui şi ei nu voiau să-L primească, dar un altul urma să vină în numele lui însuşi, şi pe acela aveau să-l primească pentru că se va potrivi mai bine inimii omului. Ei căutau gloria de la oameni; cum puteau ei să creadă? Să reţinem bine faptul că Dumnezeu nu Se adaptează la orgoliul omului şi nu modifică adevărul pentru ca să hrănească acest orgoliu. Isus îi cunoştea pe iudei şi nu dorea să-i acuze înaintea Tatălui, pentru că tocmai Moise, cel în care se încredeau ei, îi acuza fiindcă nu credeau scrierile lui. Căci dacă l-ar fi crezut pe Moise, L-ar fi crezut şi pe Isus, dar dacă nu erau crezute scrierile lui Moise, cum aveau să fie crezute cuvintele unui Mântuitor disprețuit?

Pentru a rezuma: Fiul lui Dumnezeu dă viaţă şi execută judecata, şi în judecata pe care o execută El, omul nu are nici o scuză în faţa mărturiilor despre Persoana Lui. În capitolul 5 Isus este prezentat ca Fiul lui Dumnezeu, Cel care, împreună cu Tatăl, dă viaţă, şi care judecă în calitate de Fiu al Omului. În capitolul 6 El este Obiectul credinţei, fiind Cel coborât din cer şi care a trecut prin moarte. Şi se face de asemenea aluzie la înălţarea Lui în glorie ca Fiu al Omului.

Capitolul 6

Pâinea vieții

Acest capitol ni-L prezintă pe Domnul coborât din cer, umilit şi omorât, nu ca Fiu al lui Dumnezeu, una cu Tatăl, sursa vieții, ci ca Acela care, fiind Yahve şi, în acelaşi timp, Profetul şi Împăratul, devine jertfă dar şi Preot în ceruri. Pâine a vieții în întruparea Lui, El este hrană pentru cel credincios prin moartea Sa, iar prin înălțarea Lui este Obiectul viu al credinței – acest ultim aspect fiind doar menționat pe scurt, însă învățătura din acest capitol este cuprinsă în ceea ce am spus mai înainte. Nu este vorba despre puterea divină care dă viața, ci despre Fiul Omului, venit în trup, ca Obiect al credinței şi, prin aceasta, mijloc pentru susținerea vieții. Deşi această viață este anunțată prin chemarea harului, nu este prezentată intervenția divină care dă viață cui vrea, ci credința care Îl primeşte pe Mântuitorul. În ambele situații El lucrează dincolo de limitele strâmte ale iudaismului. El dă viața cui doreşte El şi vine pentru a da viață lumii.

Domnul în contrast cu iudaismul

Domnul a rostit această cuvântare cu ocazia Paştelui, imagine simbolică a ceea ce urma El să facă prin moartea Lui, despre care vorbea atunci. Trebuie să remarcăm faptul că aceste capitole Îl prezintă pe Domnul şi adevărul care Îl descoperă, în contrast cu iudaismul, pe care Domnul îl părăseşte şi îl dă deoparte. În capitolul 5 este prezentată neputința legii cu poruncile ei, iar aici sunt prezentate binecuvântările pe care Domnul le dăduse ca promisiuni iudeilor pe pământ (Psalmul 132.15). Sunt de asemenea prezentate caracteristicile de Profet şi de Împărat care sunt întrunite în Mesia şi se împlinesc în relație cu iudeii, acestea fiind în contrast cu noua poziție a lui Isus şi cu caracterul deosebit pe care îl capătă învățătura Lui în urma respingerii Sale. Contrastul despre care vorbesc aici caracterizează fiecare subiect al acestei Evanghelii.

Profetul, preotul şi împăratul lui Israel

Să studiem acum acest capitol. Mai întâi Isus Se îngrijeşte de nevoile poporului, potrivit cu binecuvântarea promisă în Psalmul 132, pe care Yahve Însuşi trebuia să o împlinească, căci El era Yahve, fapt pentru care poporul Îl recunoaşte pe Isus ca fiind „Profetul" şi doreşte să-L ia cu forţa şi să-L facă Împăratul lor. El însă a refuzat această ofertă, pentru că nu putea să ia acea poziţie într-un mod carnal. Isus S-a retras deci singur la munte. Aceasta este o imagine a Lui ca Preot înălţat în cer. Acestea sunt cele trei caractere ale lui Mesia în Israel, dar cel din urmă are o aplicaţie deosebită mai ales pentru sfinţii din această perioadă, care sunt pe pământ şi sunt astfel continuatori în poziţia rămăşiţei credincioase. Domnul este în acelaşi timp Împărat şi Profet. Isus a părăsit poporul pentru a Se retrage deoparte pe un munte, act ce avea astfel semnificaţia poziţiei de Preot înălţat. Ucenicii s-au suit într-o corabie fără El, şi erau duşi încoace şi încolo pe mare. A venit întunericul – aceasta se va întâmpla rămăşiţei de pe pământ – şi Isus nu era cu ei. Totuşi, El a venit la ei şi a fost primit cu bucurie, şi imediat ce S-a aflat împreună cu ei, corabia a ajuns acolo unde voiau să meargă. Este o imagine izbitoare a rămăşiţei care are de străbătut un drum pe pământ în absenţa lui Hristos, la venirea Căruia sunt satisfăcute imediat toate dorinţele lor – binecuvântarea şi odihna[1].

Fiul omului în umilinţă pe pământ

Partea de mai înainte a capitolului ni L-a prezentat pe Domnul ca Profet pe pământ, neluând încă poziţia de Împărat (aceasta se va petrece după ce El va reveni pe pământ la rămăşiţa

[1] Aplicaţia directă a acestor împrejurări este pentru rămăşiţa credincioasă, dar aşa cum am putut vedea din text, noi suntem – dacă putem spune aşa – în ceea ce priveşte mersul pe pământ, continuatori ai acestei rămăşiţe. Hristos este înălţat pentru noi, în timp ce noi suntem aici jos în furtună. Următoarea parte a capitolului, cea cu privire la pâinea vieţii, are aplicaţie directă pentru noi, fiind vorba de lume şi nu de Israel, pentru că, deşi Hristos este pentru Israel ca şi Aaron dincolo de perdeaua dinăuntru, de vreme ce El este înălţat la cer, sfinţii au un caracter ceresc.

credincioasă). Acesta este cadrul istoric a ceea ce era El atunci şi a ceea ce va fi, iar ce urmează în acest capitol ne învaţă ce este El acum pentru credinţă. Ni se prezintă adevăratul Lui caracter şi scopul lui Dumnezeu, care L-a trimis în afara lui Israel, potrivit cu harul suveran. Poporul L-a căutat, dar adevărata lucrare pe care o recunoaşte Dumnezeu este aceea de a crede în Cel care L-a trimis. Astfel omul capătă acea hrană pentru viaţa eternă, hrană pe care trebuia să o dea Fiul Omului (sub acest caracter Se prezintă aici Isus, în timp ce în capitolul 5 S-a prezentat ca Fiul lui Dumnezeu), pentru că asupra Lui Şi-a pus Tatăl pecetea. Isus luase această poziţie smerită de Fiu al Omului aici pe pământ, fusese botezat de Ioan, apoi, în acest caracter, Tatăl L-a pecetluit, Duhul Sfânt coborând asupra Lui.

Adevărata pâine din cer

Mulţimea I-a cerut un semn de felul manei (versetul 30 şi următoarele), dar El Însuşi era adevăratul semn, dovada certă a bunătăţii lui Dumnezeu, despre care mana fusese doar o mărturie trecătoare. El este adevărata mană, pentru că Moise nu le putuse da pâinea cerească a vieţii: părinţii lor au murit chiar în pustiul în care mâncaseră mana; dar în acest moment Tatăl le dădea adevărata pâine din cer. Aici trebuie să remarcăm faptul că Fiul lui Dumnezeu nu este prezentat ca fiind Cel care oferă, care este sursa şi Dăruitorul suveran al vieţii, care dă viaţa cui vrea El, ci este înfăţişat ca Obiectul credinţei, din care se hrăneşte credinciosul, în care găseşte viaţa, din care îşi întreţine această viaţă şi prin care nu va flămânzi niciodată. Dar mulţimea nu credea în El şi, de fapt, spunând acele cuvinte, El nu Se referea la întregul Israel, ci la aceia pe care Tatăl I-i dăduse şi care veneau la El. Aici nu se mai spune că „El dă viaţă oricui vrea“, ci El este prezent acolo pentru a-i primi pe aceia pe care Tatăl îi aduce la El. Şi indiferent cum era cel care venea la El, El nu respingea pe nimeni, chiar dacă era un vrăjmaş, un batjocoritor sau unul dintre naţiuni; şi nimeni nu venea la El dacă nu era adus de Tatăl. Mesia era prezent acolo pentru a face voia Tatălui, indiferent cum erau aceia pe care Tatăl îi

aducea la El. Isus îi primea pentru mântuirea eternă (comparați cu capitolul 5.21). Voia Tatălui avea atunci două caracteristici: **1.** Isus nu avea să piardă pe niciunul dintre aceia pe care I-i dădea Tatăl. Ce minunată siguranță! **2.** Toți aceia care Îl vedeau pe Fiul şi credeau în El aveau viața eternă. Această declarație este evanghelia pentru sufletul oricărui om, după cum cealaltă declarație asigură negreşit mântuirea oricărui credincios. Dar aceasta nu este totul: nu era vorba despre împlinirea pe pământ a promisiunilor făcute iudeilor, ci de învierea dintre morți, de a avea parte de viața veşnică în înviere în ziua de la urmă (adică în ultima zi a veacului legii, în care ei erau). Isus nu era o încununare a dispensațiunii legii, ci introducea o altă dispensațiune şi, odată cu aceasta, introducea învierea. Iudeii[1] au murmurat când au auzit că El venise din cer, iar Domnul le-a răspuns că dificultatea pe care o aveau în a-L recunoaşte ca fiind coborât din cer era de înțeles: „Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis" (versetul 44). Harul avea acest efect, iar calitatea de a fi iudeu nu ajuta cu nimic în acest sens, pentru că nu era vorba despre împlinirea de către Mesia a promisiunilor, ci de viața eternă, de a fi înviat de El dintre morți, de introducerea vieții într-o cu totul altă lume, de care omul se poate bucura prin credință, harul Tatălui fiind acela care face sufletul să găsească acea viață în Isus. În rest, profeții vestiseră deja că toți vor fi învățați de Dumnezeu (vezi Isaia 54.13). Prin urmare, fiecare din cei astfel învățați de Tatăl vine la El; nu că ar fi vreunul care să-L fi văzut pe Tatăl în afară de Acela care era de la Dumnezeu – Isus, numai El L-a văzut pe Tatăl, iar cel care credea în El avea deja viața eternă, pentru că Isus era pâinea coborâtă din cer, astfel încât cine mănâncă din acea pâine nu mai moare (versetele 43-48).

[1] În Evanghelia după Ioan iudeii sunt mereu prezentați ca deosebindu-se de mulțime, ei fiind locuitorii Ierusalimului şi ai Iudeii. Poate că, dacă am spune „cei din Iudeea" în loc de „iudeii", acest lucru ne va ajuta să înțelegem mai bine această Evanghelie, pentru că acesta este adevăratul sens al cuvântului.

Moartea lui Hristos ca viață a credinciosului

Aceasta era nu numai prin întruparea, ci prin moartea Celui care coborâse din cer: El avea să-Şi dea viața, sângele Lui urma să fie vărsat din acel trup pe care îl luase, iar oamenii urmau să mănânce carnea Lui şi să bea sângele Lui. Moartea Lui avea să fie viața celui credincios, pentru că acum viața naturală este păcat şi pentru că în Mântuitorul mort vedem că este înlăturat păcatul pe care El l-a purtat pentru noi, iar moartea Lui pentru noi reprezintă moartea firii păcătoase, de care este legat răul şi care este cauza despărțirii noastre de Dumnezeu. Prin aceasta a înlăturat păcatul, El care „nu a cunoscut păcat"; prin moartea pe care a introdus-o păcatul vine scăparea de păcat; nu că ar fi fost vreo urmă de păcat în persoana lui Hristos, ci pentru că El a luat asupra Lui păcatul şi, la cruce, a fost „făcut păcat pentru noi", iar acela care a murit este îndreptățit în ceea ce priveşte păcatul. Deci mă hrănesc din moartea lui Hristos; moartea este a mea şi ea a devenit viață, ea despărțindu-mă de păcat, de moarte şi de viața prin care eram separat de Dumnezeu. Prin aceasta s-a terminat cu păcatul şi cu moartea care erau legate de viața mea; Hristos, în har, a luat păcatele asupra Lui şi Şi-a dat carnea pentru viața lumii, iar eu sunt eliberat şi mă hrănesc din harul infinit care se găseşte în El şi care a împlinit această lucrare. Ispăşirea este perfectă, iar eu trăiesc fiind, în mod fericit, mort față de tot ce mă despărțea de Dumnezeu. Prin credință mă hrănesc cu moartea Lui, în cele două aspecte: întâi moartea Lui *pentru* mine, apoi identificându-mă deplin cu ea prin credință. Hristos a trebuit să aibă viață ca om pentru a muri, şi el Şi-a dat viața; astfel moartea Lui este eficace, iubirea Lui este infinită şi ispăşirea este totală, absolută, perfectă. Ceea ce mă despărțea pe mine de Dumnezeu nu mai există, pentru că Hristos a murit şi toate acele lucruri s-au terminat odată cu viața Lui pe pământ, pe care a avut-o înainte de a Şi-o da pe cruce. Moartea nu putea să-L țină. Pentru împlinirea acelei lucrări El a trebuit să aibă o putere a unei vieți divine, pe care moartea nu o putea atinge. Dar nu acest adevăr este subiectul învățăturii din acest capitol, chiar dacă el apare în mod implicit.

Hristos mort, ca obiect al credinței

Adresându-Se mulțimii, Domnul, chiar dacă le-a reproşat necredința, S-a prezentat ca fiind venit în carne pentru a fi în acele momente Obiectul credinței lor (versetele 32-35). Față de iudei, prezentându-Şi învățătura, El a repetat că era pâinea vie care a coborât din cer, din care dacă mănâncă cineva, va trăi etern; dar le-a dat de înțeles în acelaşi timp că ei nu puteau rămâne doar la aceasta, ci trebuiau să primească moartea Lui. Isus nu le spune acum „cine Mă mănâncă *pe Mine*", ci că trebuia ca omul să mănânce carnea Lui şi să bea sângele Lui, să pătrundă deplin gândul şi realitatea morții Lui, să primească nu un Mesia în viață, ci mort pentru om, înaintea lui Dumnezeu. Acum El nu mai există ca un Hristos mort, dar trebuie ca omul să recunoască moartea Lui, să se hrănească şi să se identifice cu ea înaintea lui Dumnezeu, participând la ea prin credință. Fără aceasta omul nu poate avea viața în el[1]. Aşa avea să fie

[1] Acest adevăr este extrem de important în ceea ce priveşte cele două ritualuri creştine, sau sacramente, Cina şi botezul. Unii au afirmat că ele sunt o continuare a întrupării lui Hristos şi că deci versetele de aici s-ar referi la Cina Domnului, lucru care reprezintă, sub toate aspectele, o gravă eroare, fiind în fond o negare a credinței. Cele două sacramente, Cina şi botezul, semnifică moartea. Noi suntem botezați pentru moartea lui Hristos, iar Cina este un simbol al morții. Folosesc expresia „negarea credinței" pentru că Domnul arată că dacă cineva nu mănâncă trupul Său şi nu bea sângele Său nu are viața în el. În întruparea Lui, Hristos a fost singur. Prezența Lui în carne pe pământ arăta faptul că Dumnezeu nu putea fi unit cu oamenii păcătoşi. Faptul că El a venit ca Om în această lume şi în final a fost respins, a dovedit imposibilitatea unirii cu El şi chiar imposibilitatea ca omul aflat pe acel teren să aducă vreun rod pentru Dumnezeu. Trebuia să aibă loc răscumpărarea, trebuia să fie vărsat sângele lui Hristos, iar El să fie înălțat de pe pământ şi astfel să atragă la El pe toți oamenii. Dacă nu murea, atunci El rămânea singur. Ucenicii nu puteau avea parte de „pâinea care se coboară din cer" dacă nu mâncau carnea Lui şi nu beau sângele Lui. O jertfă de mâncare care nu era însoțită de o jertfă al cărei sânge să fie vărsat, nu avea nici o valoare; sau, mai degrabă, avea valoarea jertfei lui Cain. Mai mult chiar, Cina ne prezintă doar un Hristos mort – sângele vărsat din trup. Hristos nu mai este în această stare şi de aceea transsubstanțierea, consubstanțierea şi toate celelalte doctrine asemănătoare sunt numai poveşti absurde. Prin

pentru lume Mesia şi lucrarea Lui şi astfel credinciosul nu mai trăieşte propria viaţă, ci viaţa lui Hristos, hrănindu-se din El. Cu aceasta Hristos revine la propria Lui persoană. Odată ce cineva are credinţă în moartea Lui, rămâne în El (versetul 56) şi va fi în El înaintea lui Dumnezeu, acceptat ca şi Hristos Însuşi, şi potrivit întregii eficacităţi a lucrării Sale de la cruce. Hristos locuieşte în cel credincios potrivit cu puterea şi harul acestei vieţi cu care a învins moartea, viaţă pe care o trăieşte acum după victoria asupra morţii. După cum Tatăl Cel viu L-a trimis şi El trăia nu o viaţă independentă, care să nu Îl aibă pe Tatăl ca sursă şi ca Obiect, aşa şi cel care Îl mănâncă va trăi prin El[1].

Înălţarea domnului la cer; hrana credinţei în timpul absenţei sale

Apoi Domnul, răspunzând celor care erau scandalizaţi de acest adevăr fundamental, le spune despre înălţarea Lui. El coborâse din cer – iată învăţătura Lui – apoi avea să Se reîntoarcă acolo. Carnea materială nu foloseşte la nimic, ci Duhul este cel care dă viaţa, aducând în suflet puterea adevărului a ceea ce înseamnă Hristos şi moartea Lui. Isus revine la ceea ce spusese, şi anume că pentru ca un om să vină la El, acel om trebuie să fie adus de Tatăl (versetul 65). Poate să fie chiar şi o credinţă ignorantă, dar reală prin har, aşa cum era atunci aceea a ucenicilor. Ei ştiau că Isus şi numai El avea cuvintele vieţii eterne. Nu numai că El era Mesia, lucru pe care îl credeau, ci Cuvântul Lui le cucerise inima cu puterea vieţii divine pe care le-o descoperea şi le-o transmitea prin har. Astfel, ucenicii Îl recunoşteau pe Isus nu numai ca fiind Fiul lui Dumnezeu, în mod oficial, dacă putem spune aşa, ci Îl recunoşteau potrivit cu puterea vieţii divine, ca

---

Duhul Sfânt noi suntem uniţi cu un Hristos glorificat şi comemorăm această moarte de o valoare infinită, pe care se bazează binecuvântarea şi harul la care am fost aduşi şi în care stăm. Noi luăm Cina în amintirea Lui şi, în inimile noastre, ne hrănim cu Cel care S-a dat pentru noi.

[1] De remarcat că, în acest pasaj, la versetele 51 şi 53, verbul „a mânca" este la timpul aorist, cu sensul: oricine *a făcut* aceasta. În versetele 54, 56 şi 57, verbul este la prezent, arătând o acţiune prezentă şi continuă.

„Fiul Dumnezeului cel viu". Totuşi printre ei se afla unul care era un diavol.

Astfel, Isus coborât din cer, omorât şi apoi înălţat unde era mai înainte, constituie învăţătura acestui capitol. Coborât din cer şi apoi omorât, El este hrana credinţei în timpul absenţei Sale de pe pământ (fiind înălţat în cer). Ne hrănim cu moartea Lui pentru a rămâne din punct de vedere spiritual în El şi pentru ca El să rămână în noi.

CAPITOLUL 7

Împlinirea simbolică a sărbătorii corturilor

Aici fraţii lui Isus după carne, încă cufundaţi în necredinţă, au dorit ca, dacă el făcea lucruri aşa de mari, să Se arate lumii. Dar încă nu venise timpul ca să facă acest lucru, pentru că El urmează să Se arate la împlinirea a ceea ce este simbolizat prin sărbătoarea Corturilor. Paştele preînchipuia crucea; Cincizecimea, coborârea Duhului Sfânt, dar ceea ce simbolizează sărbătoarea Corturilor încă nu s-a împlinit. Această ultimă sărbătoare avea loc după seceriş şi după culesul viilor şi facerea mustului şi, cu ocazia acestei sărbători, Israel comemora pelerinajul din trecut pentru a ajunge să intre în odihna lui Dumnezeu, care le dăduse ţara făgăduinţei. Astfel, împlinirea acestui simbol al sărbătorii Corturilor îşi va afla împlinirea după executarea judecăţilor, atât a judecăţilor de despărţire a celor buni de cei răi, cât şi a judecăţilor de pură răzbunare[1], când Israel va fi din nou în ţara lui şi în posesia tuturor binecuvântărilor promise. În acea vreme Isus Se va arăta lumii, dar în momentul din Evanghelie de care ne ocupăm acum încă nu venise timpul pentru aşa ceva. Până la manifestarea Sa înaintea lumii, El, fiind înălţat

[1] Secerişul este o judecată pentru despărţire, fiind despărţită neghina de grâul cel bun, iar teascul pentru scos mustul este o imagine a judecăţii pentru răzbunare. În primul caz vor fi doi într-un pat, şi unul va fi luat iar celălalt lăsat, dar teascul reprezintă numai mânia, ca în Isaia 63 şi Apocalipsa 14.

la cer (versetele 33,34), le-a trimis credincioşilor Duhul Sfânt (versetele 38,39).

Trebuie remarcat faptul că aici nu este pomenită Cincizecimea, ci se trece de la Paştele din capitolul 6, la sărbătoarea Corturilor din capitolul 7, de vreme ce Cincizecimea reprezenta coborârea Duhului Sfânt asupra credincioşilor. După cum am spus mai înainte, această Evanghelie are ca subiect o Persoană divină pe pământ şi nu omul în cer. Se vorbeşte totuşi de venirea Duhului Sfânt ca substitut al celei de-a opta zi, cea din urmă, a sărbătorii Corturilor. Cincizecimea presupune că Isus este înălțat în ceruri.

Duhul Sfânt prezentat ca nădejde a credinței la acel timp

Isus prezintă totuşi poporului acest dar al Duhului Sfânt ca speranță a credinței în timpul acela când le vorbea, dacă Dumnezeu le trezea inimile. Dacă îi era cuiva sete, el trebuia să vină la Isus şi să bea, ceea ce nu numai că îi potolea setea, ci din omul lăuntric, din sufletul lui, aveau să curgă râuri de apă vie; aşa venea la El prin credință sufletul însetat, pentru a-şi satisface nevoile. Prin credința în Isus nu numai că Duhul avea să fie un izvor care, din omul lăuntric, țâşneşte în viața eternă, ci şi un izvor care va curge din belşug din cel credincios pentru a-i învioara pe toți cei însetați.

Trebuie să remarcăm că Israel a băut apă în pustiu înainte de a ține sărbătoarea Corturilor, dar Israel a avut atunci doar o simplă apă de băut şi ei nu au avut sursa de viață în ei înşişi, pentru că apa a curs din stâncă. Sub har, chiar dacă credinciosul nu este el însuşi un izvor, din el curg râuri. Totuşi aceasta nu urma să aibă loc decât când Isus avea să fie glorificat, şi numai pentru cei care *erau deja credincioşi*. Domnul nu vorbeşte aici despre lucrarea de regenerare, ci despre darul făcut celor care au credință, şi, mai mult, Isus spune că, la adevărata sărbătoare a Corturilor, El Se va arăta lumii. Dar nu acesta este subiectul pe care Duhul Sfânt, astfel primit, îl are în vedere aici în mod special; pentru că Duhul Sfânt este dat în relație cu gloria lui Isus în perioada în care El este ascuns de ochii lumii. Domnul

vesteşte acest dar în cea de-a opta zi a sărbătorii, fapt care face ca privirea credinței să treacă dincolo de odihna sabatică a acestei lumi, spre o altă perioadă – o nouă scenă de glorie.

Trebuie să reținem că, deşi aici Duhul Sfânt este prezentat ca o putere care lucrează dând binecuvântare în exteriorul celui în care El locuieşte, prezența Lui în cel credincios este rodul setei personale, al nevoii resimțite de inima credinciosului, nevoie care-şi găseşte răspunsul numai în Hristos. Setea cuiva este o nevoie personală. Duhul Sfânt în noi ni-L descoperă pe Isus şi, locuind în noi, devine un râu în noi şi ajunge să fie apă vie şi *pentru* alții.

Duhul iudeilor dat pe față

Se arată foarte clar spiritul iudeilor: ei căutau să-L omoare pe Domnul, iar Isus le-a spus că relațiile Lui cu ei pe pământ aveau în curând să fie întrerupte (versetul 33). Nu era cazul să se grăbească aşa de tare să scape de El, pentru că apoi aveau să-L caute şi să nu-L mai găsească, pentru că El urma să meargă la Tatăl.

Aici se vede clar diferența dintre mulțime şi iudei, entități care sunt prezentate mereu ca distincte în această Evanghelie. Mulțimea nu înțelegea deloc de ce Isus vorbea despre dorința unora de a-L ucide, pe când iudeii erau uimiți de îndrăzneala Lui, pentru că ei ştiau că la Ierusalim se uneltea împotriva vieții Lui. Dar încă nu Îi venise vremea. Au fost trimişi slujitori pentru a-L aduce, dar aceia s-au întors copleşiți de cuvântările Lui, fără a-L putea lua cu ei (versetul 45 şi următoarele). „A crezut în el vreunul dintre mai mari sau dintre farisei? Dar mulțimea aceasta, care nu cunoaşte legea, este blestemată“, răspund iritați fariseii, exprimându-şi astfel disprețul față de popor (versetul 49). Nicodim a îndrăznit să aducă vorba despre ce era drept potrivit legii, iar aceasta l-a făcut să fie privit cu dispreț. Apoi fiecare s-a dus acasă.

Isus, care nu a avut nici o casă până în momentul când S-a suit în locul de unde venise, a mers pe Muntele Măslinilor, în acel loc care este martor al ~~agoniei~~ Lui, al înălțării Sale, şi care

va fi şi locul unde va reveni, acel loc unde se ducea adesea atunci când era la Ierusalim în timpul slujbei Sale pe pământ.

Poziția în afara iudaismului, aşa cum este prezentată ea în capitolele 5, 6 şi 7

Contrastul dintre învățătura din acest capitol şi iudaism (chiar şi în ceea ce priveşte cele mai bune speranțe care umpleau viitorul pregătit de Dumnezeu pentru poporul Său pământesc) este prea evident, aşa că nu voi mai zăbovi asupra acestuia. Aici, ca peste tot, această Evanghelie Îl descoperă pe Isus afară din tot ceea ce aparținea sistemului pământesc al iudaismului. În capitolul 6 a fost vorba despre moartea pe cruce pe pământ, în 7 este vorba despre gloria în cer, după ce iudeii au fost respinşi şi Duhul Sfânt i-a fost dat celui credincios. În capitolul 5, fiind Fiul lui Dumnezeu, Isus dă viața, iar în capitolul 6 este acelaşi Fiu, dar nu privit ca dând viața în mod divin şi judecând ca Fiu al Omului, ci ca Fiul coborât din cer şi care este smerit pe pământ, dar este adevărata pâine coborâtă din cer pe care o dă Tatăl. În această persoană smerită ei trebuiau să-L vadă pe Fiul pentru ca să trăiască. Apoi, fiind venit astfel şi luând acest chip de rob, fiind găsit la înfățişare ca om, El S-a smerit (versetul 53) şi a suferit crucea ca Fiu al Omului. În capitolul 7, El este înălțat în glorie şi trimite Duhul Sfânt. Capitolul 5 prezintă titlurile Lui personale de glorie, iar capitolele 6 şi 7 prezintă lucrarea Lui şi Duhul dat ca dar celor credincioşi ca rezultat al faptului că El este acum glorificat în cer[1], glorificare care este dovedită prin prezența Duhului Sfânt pe pământ. În capitolele 8 şi 9[2] vedem cum sunt respinse atât mărturia lui Isus, cât şi lucrările Lui, şi vedem cum este tranşată relația dintre El şi iudei. Vom remarca

[1] Această glorie este aici ceva subînțeles şi nu este prezentată pe larg, pentru că ea nu se poate găsi la sărbătoarea Corturilor, care reprezintă odihna lui Israel, iar Isus nu putea să Se arate lumii în acel moment, cum o va face la adevărata sărbătoare; dar, în loc ca El să Se arate, El dă Duhul Sfânt. Şi noi ştim că aceasta presupune poziția pe care o are El în prezent, la care face aluzie capitolul 6.

[2] Învățătura din capitolul 9 continuă până la versetul 30 din capitolul 10.

faptul că în capitolele 5 şi 6 subiectul este viaţa: în capitolul 5 este vorba de viaţa dată în mod suveran şi divin de Cel care o posedă, iar în capitolul 6 sufletul, primindu-L pe Isus şi, prin credinţă, preocupându-se cu El, găseşte viaţa şi se hrăneşte din El, şi trăieşte prin El, prin harul Tatălui. Aceste două aspecte sunt net deosebite prin natura lor: Dumnezeu dă, iar omul, prin har, se hrăneşte. Pe de altă parte, capitolul 7 ni-L prezintă pe Hristos reîntorcându-Se la Cel care L-a trimis, şi vesteşte înainte de plecare darul Duhului Sfânt, care va descoperi gloria în care este El, glorie descoperită în noi şi prin noi în caracterul ei ceresc. În capitolul 5, Hristos este Fiul lui Dumnezeu, care dă viaţa în puterea şi voinţa divină absolută, adică arată ceea ce este El şi nu locul unde este El. El este prezentat ca singurul judecător în calitate de Fiu al Omului. În capitolul 6, acelaşi Fiu, dar coborât din cer, în smerirea Lui, este obiect al credinţei; apoi este prezentat ca Fiu al Omului, care după ce moare revine în cer. În capitolul 7 El încă nu Se descoperă lumii, iar Duhul Sfânt este dat în timpul cât El este glorificat în cer, ca Fiu al Omului, fără să ni se spună cum intră El acolo. În fine, capitolul 8, după cum am spus deja, ne arată cum a fost respins cuvântul lui Isus, iar capitolul 9 cum au fost respinse lucrările Lui. Dar este mai mult decât atât: gloriile personale ale Domnului, ale Cărui titluri se găsesc în capitolul 1, se reproduc şi sunt dezvoltate în tot ceea ce urmează, cu excepţia versetelor 36-51 din capitolul 1.

În capitolele 5, 6 şi 7 am regăsit subiectele din versetele 14-34 din capitolul 1. Acum Duhul Sfânt revine la subiectul primelor versete din capitolul 1: Hristos este Cuvântul şi este viaţa, şi viaţa este lumina oamenilor. Cele trei capitole despre care am vorbit (5, 6, 7) prezintă ceea ce este El în har faţă de oameni, deşi anunţă drepturile Lui de a judeca.

CAPITOLUL 8

Aici Duhul ne prezintă ceea ce este Isus în Sine Însuşi şi ce este el faţă de oameni, pe care îi pune la încercare în aşa fel

încât cei care Îl resping sunt dezaprobați și se dovedesc a fi ei înșiși respinși.

Femeia prinsă în adulter

Să cercetăm în detaliu acest capitol. Apare din nou evident contrastul cu iudaismul: înaintea Domnului a fost adusă o femeie care, fără-ndoială, era vinovată, dar pe care iudeii, în nelegiuirea lor, au adus-o înaintea Lui special pentru a-L încurca. Dacă Domnul o condamna, atunci El nu mai era un Mântuitor (și n-ar fi făcut nimic în plus față de ce putea face legea), iar dacă o lăsa să plece liberă, disprețuia legea sau o nesocotea. Era un demers foarte abil, deși plin de răutate, dar la ce folos să fie cineva abil înaintea lui Dumnezeu, Cel care cercetează inimile? Domnul i-a lăsat să meargă până la capăt cu planurile lor, fără a le răspunde. Probabil că ei credeau că L-au prins în cursă. Însă, în cele din urmă, El le-a spus: „Cel fără păcat dintre voi să arunce cel dintâi cu piatra în ea" (versetul 7). Simțindu-se condamnați de conștiința lor, fiind nesinceri și neavând credință, ei au părăsit acel loc plini de rușine, despărțindu-se unul de altul, fiecare fiind preocupat de propria lui persoană, de caracterul lui și nu de conștiința lui. Ei s-au depărtat de Cel care i-a convins astfel, cei mai în vârstă fiind primii care au plecat. Ce imagine tristă! Și ce putere are cuvântul! Isus și femeia au rămas singuri. Cine poate sta în prezența Domnului fără să fie convins de vinovăția lui? În ceea ce o privea pe femeia a cărei vină era recunoscută, Domnul nu a ieșit din cadrul relației Sale cu iudaismul, dar Și-a păstrat drepturile Sale, ca fiind venit în har. Aici El nu a rostit cuvântul de iertare absolută și de mântuire, ca în Luca 7. Cei care au acuzat-o pe femeie nu au putut să o condamne, iar El nu a vrut să o condamne, ci a trimis-o spunând: „Mergi, și de acum să nu mai păcătuiești". Domnul nu arată aici harul mântuirii, ci doar că El nu judecă: nu pentru aceasta venise atunci. Subiectul acestor capitole nu este eficacitatea iertării, ci gloria persoanei Domnului în contrast cu tot ce este potrivit legii. El este lumina prin puterea Cuvântului. Prin acest Cuvânt El a lucrat ca o

lumină în conştiinţa celor care aduseseră femeia, pentru că Cuvântul este lumină.

Lumina lumii

Dar aceasta nu era totul. Venit în lume, *El* era lumina (capitolul 1.4-10). Lumina oamenilor era deci viaţa şi nu o lege care prezenta cerinţe şi care condamna, nu o lege care promitea viaţa cu condiţia respectării preceptelor ei. Însăşi viaţa se găsea acolo prin prezenţa Fiului lui Dumnezeu şi a Cuvântului, iar acea viaţă era lumina oamenilor, care chiar dacă îi convingea şi îi judeca, făcea toate acestea în calitate de lumină. Astfel, Domnul spune aici, în contrast cu legea, invocată de cei care nu puteau sta în prezenţa luminii – „Eu sunt lumina lumii" (versetul 12) – deci nu numai lumina iudeilor. În această Evanghelie ni se prezintă ceea ce este Hristos în esenţa Lui ca persoană, fie ca Dumnezeu, ca Fiul venit de la Tatăl, fie ca Fiul Omului – şi nu ceea ce era Dumnezeu în lucrările Lui speciale cu iudeii. El este obiect al credinţei în esenţa persoanei Sale, nu descoperit într-un anume caracter de ordin dispensaţional. „Cine Mă urmează pe Mine nicidecum nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii" (versetul 12). Lumina era în persoana Lui şi El putea da mărturie despre El Însuşi, pentru că, deşi era atunci un Om în lume, El ştia de unde venise şi ştia şi unde Se ducea. El era Fiul care venise de la Tatăl şi care avea să Se întoarcă la Tatăl. El ştia acest lucru şi era conştient de el. Astfel, mărturia Lui nu era cea a unui om care avea anumite interese, mărturie care nu ar fi fost vrednică de încredere; şi, pentru a arăta că El era ceea ce spunea că este, în afară de mărturia Fiului (propria Lui mărturie), era şi mărturia Tatălui. Dacă iudeii L-ar fi cunoscut pe El, atunci L-ar fi cunoscut pe Tatăl.

Opoziţia arătată pe faţă; adevărata eliberare

Deşi El a dat o asemenea mărturie, ei nu au pus mâna pe El, pentru că încă nu Îi venise ceasul. El aştepta tocmai acel ceas, căci cunoştea împotrivirea iudeilor, pe care a declarat-o clar în versetele 19-24. Iudeii, dacă nu credeau, aveau să moară în

păcatele lor. Domnul i-a anunțat totuşi că ei aveau să cunoască cine este El (adică Mesia, Fiul lui Dumnezeu) atunci când avea să fie respins şi înălțat pe cruce, după ce va fi luat o altă poziție ca Mântuitor respins de popor şi necunoscut de lume; când El nu Se va mai prezenta ca Mesia, ei vor recunoaşte că El era Mesia, Fiul, şi că El le vorbea despre Tatăl.

Când a rostit aceste cuvinte, mulți au crezut în El (versetul 30), iar El le-a spus care este efectul credinței lor, şi acest fapt a scos şi mai clar în evidență adevărata stare a iudeilor. Mai întâi le-a declarat că adevărul îi va elibera şi că, dacă Fiul (Cel care este Adevărul) îi va elibera, atunci vor fi într-adevăr liberi. Adevărul îi va elibera sub aspect moral înaintea lui Dumnezeu. Fiul, în virtutea drepturilor Lui naturale de moştenitor al casei, le dădea aceste drepturi, şi făcea aceasta în puterea vieții divine venite de sus, fiind Fiul lui Dumnezeu, după cum învierea Lui a dovedit cu toată puterea. În aceasta consta adevărata eliberare.

Slujitori ai păcatului, nu copii ai lui dumnezeu

Simțindu-se lezați de faptul că erau considerați robi şi fiind mâniați de această idee pe care orgoliul lor nu o putea suporta, iudeii au pretins că erau liberi şi că niciodată nu au fost robii nimănui. Prin răspunsul pe care li l-a dat, Domnul a arătat că acela care comite păcat este rob al păcatului. Tocmai faptul că erau sub lege, că erau iudei, îi punea în poziția de robi, şi, fiind robi, ei urmau să fie dați afară din casă, în timp ce Fiul are drepturi inalienabile, fiind al casei, şi va rămâne pentru totdeauna în casă. A fi sub păcat sau a fi sub lege este unul şi acelaşi lucru pentru un copil al lui Adam: robie. Aceasta arată apostolul Pavel în Romani 6, cu care putem compara şi capitolele 7 şi 8 din aceeaşi epistolă, ca şi Galateni 4 şi 5. Mai mult, iudeii nu erau în mod real, şi nici din punct de vedere moral, copiii lui Avraam înaintea lui Dumnezeu (aceasta pentru că ei căutau să-L omoare pe Isus), deşi, din punct de vedere al cărnii, erau urmaşii lui Avraam. Ei nu erau copii ai lui Dumnezeu, pentru că, dacă ar fi fost, ei L-ar fi iubit pe Isus, care

venise de la Dumnezeu. Ei erau copii ai diavolului şi împlineau lucrările lui. Trebuie remarcat aici că înțelegerea semnificației Cuvântului este modul prin care pot fi desluşite cuvintele luate în parte; nu se pot înțelege adevărurile prin învățarea unei definiții compuse din cuvinte, ci trebuie mai întâi înțelese adevărurile, şi apoi sensul cuvintelor devine evident. Cel care ştie ce înseamnă naşterea din nou poate înțelege ce spunea Domnul atunci când vorbea despre a fi născut din nou.

Descoperirea că dumnezeu însuşi se afla acolo

Iudeii au început de atunci să lupte împotriva mărturiei Domnului, pentru că simțeau că El Se făcea pe Sine mai mare decât toți cei pe care se bazau ei. Ei şi-au bătut joc de cuvintele Lui, iar aceasta L-a făcut pe Domnul să spună clar cine este El, ajungând ca, prin declarația că Avraam s-a bucurat că avea să vadă ziua Lui – cuvinte pe care iudeii le-au luat ca referindu-se la vârsta Lui ca om – să arate clar că El este „EU SUNT" – numele suprem al lui Dumnezeu. El le-a vestit că El este însuşi Dumnezeu, pe care ei pretindeau că-L cunoşteau ca fiind Cel care S-a arătat în rug. Ce revelație minunată! Omul care era atunci acolo disprețuit şi respins de oameni, contrazis, atacat şi tratat rău, era însuşi Dumnezeu. Ce fapt! Ce schimbare totală! Ce descoperire pentru aceia care Îl recunoşteau sau care Îl cunoşteau! Şi în ce stare erau cei care L-au respins, pentru că inima lor se opunea la tot ce este El, fiindcă El Se arătase pe deplin! Ce gând că Dumnezeu Însuşi S-a coborât pe pământ pentru a fi bunătatea însăşi! Cum sunt toate eclipsate înaintea Lui – legea şi omul cu raționamentele lui. Totul depinde în mod necesar de acest mare fapt – că Dumnezeu a fost jos pe pământ şi că, mulțumiri să-I fie aduse, Dumnezeu este un Mântuitor. Datorită suferințelor lui Hristos cunoaştem acest lucru. Şi aici este de remarcat cum dispensațiile oficiale rânduite de Dumnezeu sunt suspendate prin descoperirea lui Dumnezeu Însuşi, care introduce astfel o binecuvântare cu mult mai mare.

Caracterul în care domnul se prezintă pe sine însuşi

Dar aici Domnul Se prezintă ca fiind Martorul: El este Cuvântul, Cuvântul devenit carne, Fiul lui Dumnezeu şi, în acelaşi timp şi în aceeaşi măsură, ca întotdeauna, Cuvântul, Dumnezeu Însuşi. În relatarea de la începutul capitolului, El a dat o mărturie care se adresează conştiinţei, manifestându-Se ca fiind Cuvântul care cercetează şi convinge. În versetul 18 El dă mărturie împreună cu Tatăl; în versetul 26 El vesteşte ceea ce a primit de la Tatăl şi vorbeşte ca învăţat de Dumnezeu. De altfel, Tatăl era cu El. Prin cuvântul Lui omul putea cunoaşte adevărul – versetele 32-33, iar adevărul îl elibera pe om; în versetul 47 cuvintele Lui sunt cuvintele lui Dumnezeu; în versetul 51 păzirea cuvântului Său salvează de la moarte, iar în versetul 58 vedem că vorbea Dumnezeu Însuşi, Yahve cel cunoscut de părinţi.

Sursa şi caracterul împotrivirii faţă de adevăr

Opoziţia era stârnită prin faptul că cuvântul Lui era Cuvântul adevărului (versetul 45). Cei care I se opuneau erau de la Cel Rău, care de la început este ucigaş, şi pe acela îl urmau ei; şi, pentru că adevărul este sursa vieţii, acest Vrăjmaş este caracterizat de faptul că nu a rămas în adevăr. Adevărul nu este în el, ci el este tatăl şi sursa minciunii, astfel încât, atunci când se aude glasul minciunii, vorbeşte unul din ai lui. Păcatul este o robie, iar omul era în robie fiind sub lege. Adevărul, Fiul Însuşi, îi elibera. Dar nu numai atât, ci iudeii Îi erau duşmani, copii ai vrăjmaşului, care făceau lucrările vrăjmaşului, necrezând ceea ce le spunea Hristos, *tocmai pentru că* El spunea adevărul. Cu această ocazie El nu a făcut nici o minune. Acest capitol ne prezintă puterea Cuvântului, iar Cuvântul viu este Dumnezeu Însuşi. Fiind respins de oameni, El este, dacă putem spune aşa, obligat să spună adevărul şi să Se descopere pe Sine, fiind deopotrivă ascuns şi arătat, în vremea când era în trup: ascuns în ceea ce priveşte gloria Lui, dar manifestat în tot ce priveşte harul şi persoana Sa.

CAPITOLUL 9

Mărturia lucrărilor domnului, pentru ca oamenii să-L poată vedea

Ajungem la mărturia lucrărilor Sale, dar sunt lucrări făcute de El ca om pe pământ, în smerenie. Nu apare ca fiind Fiul lui Dumnezeu, Cel care dă viața cui vrea El (la fel ca Tatăl), ci, prin lucrarea harului Său aici jos, ochii sunt deschiși pentru a-L vedea pe Fiul lui Dumnezeu în acest Om smerit. Capitolul 8 ne-a arătat ce este Domnul față de om, iar capitolul 9 ne arată ce face El în om pentru ca omul să-L vadă. Astfel, Îl vedem prezentat în caracterul Lui de om și, odată ce este primit Cuvântul Lui, El este recunoscut ca Fiul lui Dumnezeu. Astfel este rămășița pusă deoparte pentru El, și oaia este din nou alături de Păstorul cel bun. El era lumina lumii cât timp era pe pământ; iar, prin har, unde este primit în acea stare smerită, El transmite putința de a vedea această lumină și de a vedea apoi prin ea toate lucrurile.

Trebuie să remarcăm faptul că, atunci când lucrează Cuvântul, când se manifestă mărturia a ceea ce este Hristos, atunci omul este descoperit așa cum este el, copil al diavolului, care de la început este ucigaș, mincinos și dușman înverșunat al Celui care a putut spune „EU SUNT"[1]. Lucrarea Domnului are efecte în om, aducând ceva diferit de ceea ce avea omul înainte; El dă vederea omului ataşându-l astfel de Acela care i-a dat capacitatea de a vedea. În această împrejurare Domnul nu este înțeles și nici nu Se descoperă într-un mod atât de înalt ca atunci când a declarat ceea ce este El – Cuvântul lui Dumnezeu. Aici El Se coboară în împrejurările omului și vine în întâmpinarea nevoilor lui pentru a fi cunoscut mai îndeaproape. Dar, în consecință, sufletul ajunge să cunoască Persoana Lui glorioasă. În loc să Se prezinte ca fiind Cuvântul și, fiind lumina, să dea mărturie despre ceea ce este omul, El Se prezintă ca fiind Fiul,

[1] Capitolul 8 corespunde versetului 5 din capitolul 1; dar, în afară de aceasta, vedem aici dușmănia față de Cel care este lumina.

Cel care este una cu Tatăl[1], care dă viața eternă oilor Sale şi care le păstrează pentru totdeauna în acest har. În ceea ce priveşte binecuvântarea care rezultă din relația în care Domnul Se află astfel cu oamenii, şi în ceea ce priveşte descrierea completă a poziției Lui pentru binecuvântarea oilor Sale, capitolul 10 şi capitolul 9 prezintă aceeaşi temă, capitolul 10 fiind continuarea cuvântării de la sfârşitul capitolului 9.

Omul orb din naştere; puterea duhului şi a cuvântului care-L fac cunoscut pe Hristos

La începutul capitolului 9, Domnul a întâlnit un om a cărui stare i-a făcut pe ucenici să pună o întrebare în legătură cu guvernarea lui Dumnezeu în Israel. Era lipsa vederii urmarea păcatului părinților acelui om, păcatul fiind pedepsit în copilul lor, potrivit principiilor vestite de Dumnezeu în Exod (capitolul 20)? Sau era judecata pentru propriul lui păcat, pe care Dumnezeu îl cunoştea, deşi nu se arăta înaintea oamenilor? Domnul le-a răspuns că starea acelui om nu era o consecință a guvernării lui Dumnezeu din cauza păcatului părinților săi, nici din cauza păcatului acelui om, ci că era numai un exemplu de nenorocire pentru ca să se poată manifesta în har puterea lui Dumnezeu. Se vede iarăşi contrastul dintre iudaism şi har, care este însă introdus aici pentru a ne prezenta lucrările lui Dumnezeu. Îl vedem pe Dumnezeu în *lucrare*, nu numai declarând ceea ce *este* El şi nu numai ca obiectul credinței. Prezența în această lume a lui Isus, care este lumina, aduce *ziua*. Era deci timpul ca Isus să lucreze şi să facă lucrările Celui care Îl trimisese (versetul 4). Aici, Cel care face lucrările, le face în aşa fel încât putem vedea unitatea care există între obiectul credinței şi puterea lui Dumnezeu, care lucrează să putem vedea acest obiect. Domnul a făcut tină din țărână şi salivă şi a pus-o pe ochii celui născut orb (versetul 6). Acea tină simboliza firea omenească a lui Hristos în smerenia Lui, prezentată înaintea ochilor oamenilor, dar care avea în ea eficacitatea

[1] Am menționat anterior această distincție între har şi responsabilitate (în relație cu numele de Tatăl şi Fiul şi cel de Dumnezeu).

divină a vieții care era în El. Au văzut însă oamenii atunci toate aceste lucruri? Nu, ba chiar, dacă ar fi fost cu putință, ochii lor s-ar fi închis şi mai complet. Cel care le atingea ochii Se afla acolo şi ei nu vedeau nimic. Apoi i s-a spus orbului să meargă să se spele în scăldătoarea numită „Trimis" (versetul 7), după care el a revenit văzând clar. Puterea Duhului şi a Cuvântului îi dau vederea, făcându-i-L cunoscut pe Hristos ca Trimisul din partea Tatălui. Aceasta este istoria învățăturii divine dată de Dumnezeu Însuşi pentru inima omului. Hristos ne atinge ca om când suntem orbi şi când nu vedem absolut nimic, iar Duhul lui Dumnezeu lucrează; iar apoi Hristos fiind înaintea noastră, noi ajungem să vedem totul clar.

Ostilitatea iudeilor, hotărându-şi soarta şi judecând propria lor condiție

Poporul a fost uimit de ceea ce s-a întâmplat şi nu ştiau ce să creadă. Dar fariseii erau foarte activi în opoziția lor față de mărturia pentru Hristos. Şi iarăşi s-a pus în discuție chestiunea sabatului, şi, ca întotdeauna, ei au găsit motive să-L condamne pe Domnul, care dăduse vederea, folosind ca pretext zelul lor pentru gloria lui Dumnezeu. Existau dovezi clare că omul care se afla înaintea lor fusese orb din naştere, că acum vedea şi că Isus era cel care făcuse această minune. Părinții orbului răspund în singura chestiune în care mărturia lor putea avea vreo importanță (versetul 20); în ce priveşte miracolul în sine, alții puteau şti mai bine cine l-a înfăptuit. Temerile pe care ei le dau la iveală arată că fariseii hotărâseră să-L respingă nu numai pe Isus, ci şi pe aceia care-L mărturiseau. Prin aceasta, mai-marii iudeilor aduseseră lucrurile într-un punct decisiv: nu numai că-L respingeau pe Hristos, dar îi scoteau pe cei care-L mărturiseau pe Domnul în afara privilegiilor poporului Israel, chiar cu privire la închinarea obişnuită (versetul 34). Dar ostilitatea lor nu făcea decât să scoată în evidență rămăşița credincioasă, să o pună deoparte într-o vreme în care piatra de încercare însemna mărturisirea lui Hristos. Prin aceasta, ei îşi decideau propria soartă şi îşi judecau propria stare.

Omul care fusese orb este dat afară de iudei, dar este găsit de fiul lui dumnezeu cel respins

Această stare nu este cu nimic schimbată de dovezile date aici de adevăr, şi pe care iudeii, părinţii şi fariseii le aveau înaintea ochilor lor. Credinţa venea numai în cel care trăia el însuşi această intervenţie puternică din partea lui Dumnezeu şi care avea astfel ochii deschişi pentru a vedea gloria Domnului Isus. Nu înseamnă că omul acesta a înţeles dintr-odată toate lucrurile, dar îşi dă seama că are de a face cu cineva trimis de Dumnezeu. El vede în Isus un profet şi, în clipa în care pleacă dinaintea fariseilor, el are încredere în cuvântul Domnului ca fiind un cuvânt divin. Iar această încredere îi este dată de aceeaşi putere cu care Isus împlinise minunea în viaţa lui. Odată ajuns aici, lucrurile îşi urmează simplu cursul lor şi omul este condus mai departe pe un teren pe care se găseşte eliberat de toate prejudecăţile vechi, dând persoanei lui Isus o valoare care umbrea orice alt lucru. Tocmai lucrul acesta îl va dezvolta Domnul în capitolul următor.

În ce-i priveşte pe iudei, ei îşi luaseră într-adevăr o poziţie clară: nu vroiau să aibă nimic de a face cu Isus şi căzuseră de acord să-i alunge pe toţi cei care credeau în El. În consecinţă, sărmanul om este dat afară după ce a încercat să discute cu ei asupra dovezii pe care o avea în propria sa persoană cu privire la misiunea Mântuitorului. Domnul, El Însuşi respins mai înainte, îl găseşte acolo, afară; şi i Se descoperă cu propriul Său nume de glorie. Îl întreabă: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?“. Iar omul se raportează tocmai la acest cuvânt al lui Isus, care reprezenta deja pentru el un adevăr divin; Isus Se prezintă pe Sine ca fiind El Însuşi Fiul lui Dumnezeu, iar omul I se închină.

Astfel, efectul puterii divine în exerciţiu era orbirea celor care, plini de propria lor înţelepciune, pretindeau că văd, dar a căror lumină nu era decât întuneric, şi dăruirea vederii celor care erau orbi din naştere.

Păstorul cel bun în contrast cu păstorii lui Israel
În capitolul 10 Domnul Isus Se pune în contrast pe Sine Însuşi cu toţi cei care pretindeau sau pretinseseră, că sunt păstori ai lui Israel. Domnul dezvoltă aceste trei puncte: El intră pe uşă; El Însuşi este Uşa; şi El este Păstorul oilor – Păstorul cel bun.

Intrarea Domnului în staul – adevăratul Păstor
El intră pe uşă. Adică, El Se supune tuturor condiţiilor stabilite de Cel care a zidit casa. Hristos corespunde cu tot ceea ce este scris despre Mesia şi ia drumul voii lui Dumnezeu în felul în care Se prezintă pe Sine Însuşi poporului. Nu este vorba de o energie omenească, nici de puterea care trezeşte şi atrage patimile oamenilor; ci de Omul ascultător care S-a plecat înaintea voii lui Yahve, care Şi-a păstrat locul smerit de slujitor şi care a trăit cu Cuvântul care ieşea din gura lui Dumnezeu, primind cu smerenie locul în care judecata lui Dumnezeu îl aşezase pe Israel.

Toate citatele Domnului în conflictul Său cu Satan sunt luate din Deuteronom, (Matei 4). În consecinţă Cel care veghează asupra oilor, Yahve, care lucra în Israel prin Duhul Său şi în providenţă, şi care dispunea de toate lucrurile, Îi dă intrare liberă la oi în ciuda fariseilor, a preoţilor şi a multor altora ca ei. Cei aleşi din Israel ascultă glasul Lui. Acum Israel se afla sub condamnare; prin urmare El scoate oile afară, însă merge El Însuşi înaintea lor. El părăseşte acel staul străvechi, purtând fără îndoială ocara, însă mergând înaintea oilor Sale, în ascultare potrivit cu voia lui Dumnezeu – o asigurare pentru oricine credea în El, că acesta era drumul corect, o garanţie pentru cei ce-L urmau, care îi punea la adăpost de orice pericol şi care le arăta calea pe care urmau să meargă.

Oile îl urmează fiindcă Îi cunosc glasul. Există multe alte glasuri, însă oile nu le cunosc. Siguranţa lor nu constă în a le cunoaşte pe toate, ci în a şti că ele nu reprezintă acel singur glas care înseamnă viaţă pentru ele – glasul lui Isus. Toate celelalte sunt glasurile străinilor.

Uşa oilor

El este uşa oilor. Tot El este autoritatea lor de a ieşi, precum şi mijlocul lor de intra. Intrând, ele sunt mântuite. Ele intră şi ies. Nu mai este acel jug al poruncilor, care păzindu-le de cei de afară, le ţinea astfel prizoniere. Oile lui Hristos sunt libere; siguranţa lor stă în grija personală a Păstorului; şi în această stare de libertate, ele se hrănesc în păşunile bune şi grase pe care dragostea Sa le oferă. Într-un cuvânt, nu mai este vorba de iudaism, ci de mântuire, de libertate şi de hrană. Hoţul vine ca să profite de oi, ucigându-le. Hristos a venit ca ele să aibă viaţă, şi s-o aibă din belşug; adică, potrivit cu puterea acestei vieţi în Isus, Fiul lui Dumnezeu, care în curând urma să aibă această viaţă (a cărei putere era în Persoana Sa) în starea de înviere, deasupra morţii.

Păstorul cel bun care-Şi dă viaţa pentru oi

Adevăratul Păstor al lui Israel (cel puţin al rămăşiţei), devine uşa care permitea ieşirea oilor din staulul iudaic, precum şi intrarea lor în privilegiile lui Dumnezeu, prin faptul că le dă viaţa potrivit cu abundenţa în care El o putea oferi. El era de asemenea într-o legătură specială cu oile puse astfel deoparte: bunul Păstor care-Şi dădea viaţa pentru oile Sale. Alţi păstori se gândeau la ei înşişi, El însă la oile Sale. El le cunoştea, iar ele Îl cunoşteau pe El, aşa cum Tatăl Îl cunoştea pe El şi cum El Îl cunoştea pe Tatăl. Preţios principiu! S-ar fi putut înţelege că este vorba doar de o cunoaştere pământească şi de un interes al lui Mesia aici pe pământ cu privire la oile Sale. Însă Fiul, deşi Îşi dăduse viaţa şi era în cer, Îi cunoaşte pe ai Săi, aşa cum Tatăl Îl cunoştea pe El, atunci când El Se afla pe pământ.

„Celelalte oi" ale Lui; o singură turmă şi un singur Păstor

Astfel El Îşi dădea viaţa pentru oile Sale; dar avea şi alte oi care nu erau din acel staul, iar moartea Sa avea valoare şi pentru mântuirea acestor sărmani dintre neamuri. El urma să-i cheme şi pe aceştia. Fără îndoială El Îşi dăduse viaţa şi pentru iudei – pentru toate oile în general (versetul 11). Însă El nu vorbeşte

în mod distinct despre neamuri, până nu pomeneşte despre moartea Sa. Avea să-i aducă şi pe aceştia şi avea să fie doar o turmă[1] şi un singur Păstor (versetul 16).

Valoarea intrinsecă a morţii lui Hristos în ochii Tatălui; puterea Sa unică de a-Şi da viaţa şi de a o lua din nou

Această învăţătură care arată lepădarea lui Israel şi chemarea afară a celor aleşi din acest popor, prezintă moartea lui Isus ca fiind efectul dragostei Sale pentru ai Săi şi vorbeşte despre cunoaşterea Sa divină cu privire la oile Sale atunci când El va fi departe de ele, precum şi despre chemarea celor dintre neamuri. Este vădită importanţa unei astfel de învăţături la acel moment. Importanţa ei prin harul lui Dumnezeu, nu s-a pierdut prin trecerea timpului şi nu este limitată de schimbarea de dispensaţie. Ea ne introduce în realităţile substanţiale ale harului legate de Persoana lui Hristos. Însă moartea lui Hristos înseamnă mai mult decât dragoste pentru oile Sale. Ea avea o valoare intrinsecă în ochii Tatălui. „Pentru aceasta Mă iubeşte Tatăl, pentru că Îmi dau viaţa ca din nou să o iau" (versetul 17). El nu spune aici că Şi-o dă pentru oile Sale – faptul în sine al dăruirii vieţii Lui constituie plăcerea Tatălui. *Noi* iubim fiindcă El ne-a iubit întâi, însă Isus, Fiul divin, poate oferi motive pentru dragostea Tatălui faţă de El. Dându-Şi viaţa, El L-a glorificat pe Tatăl. Moartea era recunoscută ca fiind pedeapsa dreaptă pentru păcat (fiind în acelaşi timp anulată, ca şi cel care avea puterea ei[2]), iar viaţa veşnică este adusă la lumină ca rod al răscumpărării – viaţa din Dumnezeu. Aici de asemenea sunt puse în evidenţă drepturile Persoanei lui Hristos. Nimeni nu-I ia viaţa, ci o dă El de la Sine Însuşi. Avea această putere, să-Şi dea viaţa şi s-o ia din nou (ceea ce nu este adevărat despre nimeni altul, decât despre Acela care avea această putere prin drept divin). Totuşi, chiar în acest aspect, El nu Se depărta de drumul ascultării; primise această poruncă de la Tatăl Său (versetul 18). Dar cine ar fi putut s-o împlinească decât Acela

[1] Nu „un singur staul". Numai există staul acum.

[2] 2 Timotei 1.10; Evrei 2.14.

care a putut spune: „Dărâmați templul acesta şi în trei zile îl voi ridica iarăşi“?[1]

„Nu vor pieri niciodată“; gloria şi dragostea Fiului şi Tatălui identificate cu siguranța oilor

Oamenii discută ceea ce El le spusese. Erau unii care nu vedeau în El decât un om ieşit din minți, şi Îl insultau. Alții mişcați de puterea minunii pe care o făcuse; simțeau că cuvintele Sale aveau un caracter diferit de cel al nebuniei. Până la un anumit punct conştiințele lor erau atinse. *Iudeii* Îl înconjoară şi-L întreabă cât avea să le mai țină sufletele în încordare: „Dacă Tu eşti Hristosul, spune-ne deschis“ (versetul 24). Isus le răspunde că deja le spusese şi că lucrările Sale dădeau mărturie despre El. El apelează la două mărturii pe care le-am văzut prezentate în capitolele precedente (8, 9), şi anume, Cuvântul Său şi lucrările Sale. Însă El adaugă că ei nu erau dintre oile Sale. Apoi foloseşte această ocazie fără să ia în seamă prejudecățile lor, ca să adauge câteva adevăruri prețioase cu privire la oile Lui: ele ascultă glasul Său; El le cunoaşte; Ele Îl urmează; El le dă viață veşnică şi ele nu vor pieri niciodată (versetele 27,28). Pe de-o parte, viața din ele nu poate pieri, iar de cealaltă, nimeni nu le va smulge din mâna Mântuitorului – nici o putere din afară nu o va birui pe cea a Aceluia care le păzeşte. Însă mai există un alt adevăr infinit de prețios pe care Domnul în dragostea Sa ni-l descoperă. Tatăl ne-a dăruit pe noi lui Isus şi El este mai mare decât toți cei care ar căuta să ne smulgă din mâna Sa. Iar Isus şi Tatăl sunt una. Scumpă învățătură, în care gloria Persoanei Fiului lui Dumnezeu este identificată cu siguranța oilor Sale, cu înălțimea şi adâncimea dragostei al căror obiect sunt aceste oi. Aici nu este vorba, ca în capitolul 8, de o mărturie care, oricât de divină ar fi, arată ce este omul, ci este lucrarea şi dragostea eficace a Fiului, şi în acelaşi timp a Tatălui. Nu este

[1] Dragostea şi ascultarea sunt principiile care guvernează viața divină. Acest lucru este dezvoltat în prima Epistolă a lui Ioan, în ce ne priveşte pe noi înşine. O altă caracteristică a vieții divine într-o ființă creată este dependența, şi aceasta a fost pe deplin manifestată în Isus ca Om.

„EU SUNT", ci „Eu şi Tatăl una suntem" (versetul 30). Dacă El a împlinit lucrarea şi are grijă de oi, Tatăl era Acela care le-a dat Lui. Hristos putea săvârşi o lucrare divină şi furniza un motiv pentru dragostea Tatălui, însă Tatăl era Acela care I-a dat să facă această lucrare. Dragostea Lor pentru oi este una, aşa cum cei care beneficiază de ea sunt una.

Subiectele capitolelor 8, 9 şi 10

Capitolul 8, prin urmare, reprezintă manifestarea lui Dumnezeu în mărturie şi ca lumină; capitolele 9 şi 10, prezintă harul eficace care strânge oile sub îngrijirea Fiului şi a dragostei Tatălui. Ioan foloseşte termenul „Dumnezeu" atunci când vorbeşte despre natura Sa sfântă şi despre responsabilitatea omului – şi termenii de „Tatăl" şi „Fiul", atunci când vorbeşte de har în legătură cu poporul lui Dumnezeu.

Observați că lupul poate veni şi răpi[1] oile dacă păstorii sunt plătiți; însă el nu le poate smulge din mâna Mântuitorului.

Isus îi părăseşte definitiv

La sfârşitul capitolului, după ce iudeii au luat pietre ca să-L omoare din cauză că El Se făcuse pe Sine Însuşi egal cu Dumnezeu, Domnul nu caută se le dovedească adevărul cu privire la ceea ce este El, ci arată că, potrivit propriilor lor principii şi mărturiei Scripturii, ei erau greşiți în această privință. El face iarăşi apel la cuvintele şi lucrările Sale, dovedind că El este în Tatăl şi Tatăl este în El. Din nou ei iau pietre să-L omoare şi Isus îi părăseşte definitiv. Totul era încheiat cu privire la Israel.

[1] În original este acelaşi cuvânt pentru termenii „răpi" şi „smulge", din versetele 12, 28 şi 29.

Capitolul 11

Moartea lui Lazăr; starea reală a omului; răul îngăduit să meargă până la capăt

Ajungem acum la mărturia pe care Tatăl o dă pentru Isus ca răspuns la lepădarea Lui. În acest capitol este prezentată credinței puterea învierii şi a vieții în propria Sa Persoană[1]. Dar aici nu numai că El este lepădat, ci omul este privit ca fiind mort, iar Israel de asemenea. Căci vedem omul în persoana lui Lazăr. Familia din Betania era binecuvântată; ea Îl primise pe Domnul în sânul ei. Lazăr se îmbolnăveşte, iar afecțiunile omeneşti ale Domnului sunt în mod natural puse în mişcare. Marta şi Maria simt acest lucru şi Îi trimit vorbă că cel pe care Îl iubea era bolnav (versetul 3). Însă Isus rămâne în locul în care era. Ar fi putut spune un cuvânt, ca în cazul sutaşului sau al copilului bolnav de la începutul acestei Evanghelii, dar n-a făcut-o. El Îşi manifestase puterea şi bunătatea vindecându-l pe om aşa cum acesta se găsea pe pământ, precum şi eliberându-l de sub puterea vrăjmaşului, şi aceasta în mijlocul lui Israel. Dar aceasta nu constituia scopul Lui aici şi nici – cu atât mai puțin – limitele a ceea ce venise să facă. Era o chestiune de dăruire a vieții, de înviere a ceea ce era mort înaintea lui Dumnezeu. Aceasta era adevărata stare a lui Israel; era de fapt starea omului. Prin urmare El îngăduie ca starea omului aflat sub păcat să continue şi să se manifeste în toată intensitatea efectelor ei aici pe pământ şi permite vrăjmaşului să-şi exercite puterea până la capăt. Nu mai rămâne nimic decât judecata lui Dumnezeu; iar moartea, în ea însăşi, îl dovedea pe om vinovat de păcat în timp ce-l conducea către judecată. Bolnavul poate fi

[1] Este foarte izbitor să-L vedem pe Domnul comportându-Se cu smerenie într-o slujire a ascultării, îngăduind ca răul să meargă până la capăt, ca dovadă a falimentului omului (moartea) şi puterii lui Satan, până când voia Tatălui L-a chemat să Se ocupe de acest rău. Atunci nici un pericol nu mai constituie o piedică, iar El este învierea şi viața în prezența şi în puterea Sa personală; iar apoi El – fiind astfel – Se dă la moarte pentru noi.

vindecat, însă nu există nici un remediu pentru moarte. Totul este sfârşit pentru om, aşa cum se află el pe acest pământ. Nu rămâne altceva decât judecata lui Dumnezeu. Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata (Evrei 9.27). Prin urmare Domnul nu vindecă în cazul acesta. El îngăduie ca răul să meargă până la capăt – până la moarte. Acela era adevăratul loc pentru om. După ce Lazăr a adormit, El merge să-l trezească. Ucenicii se tem de iudei, şi pe bună dreptate. Însă Domnul, după ce a aşteptat voia Tatălui Său, nu se teme să o împlinească. Pentru El era *ziuă*.

De fapt, oricât de mare ar fi fost dragostea Sa față de popor, El trebuia să-l lase să moară (şi era de fapt mort) şi să aştepte timpul rânduit de Dumnezeu pentru a-l învia. Dacă El Însuşi trebuie să moară pentru a împlini acest lucru, El Se încredinţează pe Sine în mâinile Tatălui Său.

Moartea lui Lazăr nu este împiedicată; Hristos, care a murit, este arătat ca fiind Învierea şi Viaţa

Dar haideți să cercetăm adâncimea acestei învățături. Moartea a intervenit; ea trebuie să aibă loc. Omul este cu adevărat în moarte înaintea lui Dumnezeu; însă Dumnezeu intervine în har. Două lucruri sunt prezentate în întâmplarea de care ne ocupăm. Domnul ar fi putut să-l vindece pe Lazăr. Credinţa şi nădejdea Martei, Mariei sau a iudeilor, nu merg mai departe de atât. Marta totuşi recunoaşte că El, ca Mesia, bucurându-Se de favoarea lui Dumnezeu, avea să primească de la El tot ceea ce urma să ceară. Însă El nu împiedicase moartea lui Lazăr, deşi intervenise în trecut de atât de multe ori, chiar pentru străini, pentru oricine Îl solicitase. În al doilea rând, Marta ştia că fratele ei va învia în ziua de apoi; dar oricât de adevărat era acest lucru, el nu era de nici un ajutor pentru momentul respectiv. Căci cine avea să răspundă în locul omului, mort în urma judecăţii asupra păcatului? A învia şi a sta înaintea lui Dumnezeu nu constituia un răspuns cu privire la moartea intervenită prin păcat. Două lucruri erau adevărate. Hristos adesea îl eliberase pe omul muritor de suferinţele în carne,

şi avea să fie o înviere în ziua de apoi. Însă aceste lucruri nu aveau nici o valoare în prezența morții. Hristos Se afla, totuşi, acolo; şi El este – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! – învierea şi viața. Omul fiind mort, învierea este menționată întâi. Însă Isus este învierea şi viața în puterea prezentă a vieții divine. Şi observați că viața, venită prin înviere, eliberează pe om de tot ceea ce moartea implică, şi lasă în urmă[1] împreună cu păcatul tot ceea ce aparține vieții pe care omul a pierdut-o. Hristos, murind pentru păcatele noastre, a purtat pedeapsa lor – le-a purtat *pe ele. El a murit.* Toată puterea vrăjmaşului, toate efectele ei cu privire la omul muritor, toată judecata lui Dumnezeu, a fost purtată de El şi a ieşit din sfera ei în puterea unei vieți noi de înviere, viață care ne este dăruită şi nouă; astfel

[1] Hristos a luat o viață omenească în har lipsită de păcat; şi trăind în această viață a luat păcatul asupra Lui. Păcatul aparține, ca să zicem aşa, vieții acesteia în care Hristos nu a cunoscut păcat, dar în care a fost făcut păcat pentru noi. Însă El a murit – a părăsit această viață. El este mort față de păcat; El a sfârşit-o cu păcatul, sfârşind cu viața de care păcatul aparținea – păcat care nu se afla în El, ci în noi – acea viață în care El a fost făcut păcat pentru noi. Înviat fiind prin puterea lui Dumnezeu, El trăieşte într-o stare nouă, în care păcatul nu poate intra, fiind lăsat în urmă împreună cu viața pe care El a părăsit-o (Romani 6.3-10). Credința ne aduce şi pe noi în această stare prin har.

S-a pretins că aceste gânduri afectează viața divină şi eternă care era în Hristos. Dar aceasta este o obiecție cu totul nefondată şi rea. Chiar în cazul unui păcătos neconvertit, moartea nu are nimic a face cu încetarea existenței în ce priveşte viața umană interioară. Toți sunt vii pentru Dumnezeu şi viața divină în Hristos niciodată nu putea înceta, nici nu se putea schimba. El niciodată nu Şi-a dat-o pe aceasta, ci în puterea acesteia Şi-a dat viața pe care o poseda pe pământ ca om, pentru a o lua înapoi într-un fel cu totul nou în înviere, dincolo de mormânt. Obiecțiunea este cu totul rea. În ediția prezentă nu am schimbat nimic în această notă, ci am adăugat doar câteva cuvinte cu speranța că va fi mai clar pentru toți. Învățătura în sine reprezintă un adevăr vital. În text am scos sau am modificat o porțiune dintr-un alt motiv, şi anume pentru că exista confuzie între puterea divină a vieții în Hristos şi învierea Lui de către Dumnezeu, privit ca om aflat în mormânt. Ambele aspecte sunt adevărate şi aceasta într-un fel binecuvântat, însă au fost confundate în text. În Efeseni, Hristos ca om este înviat de către Dumnezeu. În Ioan avem puterea divină şi de înviere în El Însuşi.

că noi suntem din punct de vedere spiritual vii din morți, așa cum El Însuși este viu din morți. Păcatul (El fiind făcut păcat și purtând păcatele noastre în trupul Său pe lemn), moartea, puterea lui Satan, judecata lui Dumnezeu, au fost depășite de către El și lăsate în urmă, iar omul se află într-o stare cu totul nouă, în neputrezire. Acest lucru va fi adevărat și pentru noi în ce privește trupul. Însă prin dăruirea vieții Lui, ca înviat dintre cei morți, Dumnezeu ne-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile.

În cazul de față, Isus n-a făcut decât să arate că această putere era în El. Fiul lui Dumnezeu a fost glorificat în manifestarea acestei puteri, deocamdată doar cu privire la Lazăr, căci știm că El nu murise încă pentru păcat[1]. Cel credincios, chiar dacă ar fi mort, va învia și cel care trăiește și crede în El nu va muri. Hristos a biruit moartea; puterea pentru aceasta se afla în Persoana Lui, iar Tatăl a dat mărturie despre acest fapt cu privire la El. Există unii care-I aparțin și trăiesc atunci când Domnul exercită această putere? Aceștia nu vor muri niciodată – moartea nu mai există în prezența Sa. Sunt unii care au murit înainte ca El s-o exercite? Ei vor trăi – moartea nu poate rezista înaintea Lui. Întregul efect al păcatului asupra omului este complet distrus prin înviere, privită ca putere a vieții în Hristos. Aceasta are referire desigur la cei sfinți, cărora viața le este dată. Aceeași putere este exercitată, bineînțeles, și față de cei nelegiuiți; însă

[1] Învierea are un caracter dublu: puterea divină pe care El o putea exercita și chiar a exercitat-o cu privire la Sine Însuși (capitolul 2.19), iar aici cu privire la Lazăr, amândouă aceste învieri fiind dovada calității Sale de Fiu; și, în al doilea rând, eliberarea unui om mort din starea lui. Astfel Dumnezeu L-a înviat pe Hristos dintre cei morți și tot așa Hristos îl învie aici pe Lazăr. În învierea lui Hristos ambele caractere sunt unite în propria Sa persoană. În cazul lui Lazăr, bineînțeles, ele erau separate. Însă Hristos are viața în Sine Însuși și aceasta în putere divină. Dar El Și-a dat viața în har, iar noi suntem prezentați în Efeseni 2 ca aduși la viață împreună cu El. Însă pare că s-a evitat să se afirme că El a fost adus la viață, atunci când se vorbește de El singur, în Efeseni 1.

nu constituie dăruirea vieții din Isus, nici învierea împreună cu El, după cum este evident[1].

Moartea ca sfârşit al vieții naturale; învierea ca sfârşit al morții

Hristos a exercitat această putere în ascultare şi în dependență de Tatăl Său, deoarece El era Om şi umbla înaintea lui Dumnezeu pentru a-I împlini voia; însă *El este* învierea şi viața. El a introdus puterea vieții divine în mijlocul morții, iar moartea este astfel distrusă, nemaiavând nici o putere asupra morții de înviere. Moartea reprezintă sfârşitul vieții naturale pentru omul păcătos. Învierea este sfârşitul morții, care astfel nu mai deține nimic în noi. Este în avantajul nostru că, după ce a făcut tot ceea ce putea face, moartea a luat sfârşit. Noi trăim în viața[2] care i-a pus capăt şi ieşim din tot ceea ce poate fi în legătură cu o viață care nu mai există. Ce eliberare! Hristos este El Însuşi această putere. El a devenit aşa pentru noi în manifestarea şi exercitarea ei deplină în învierea Sa.

Nevoia şi durerea Martei şi Mariei; compasiunea Domnului

Marta, deşi Îl iubea pe Domnul şi credea în El, nu înțelege aceste lucruri; şi o cheamă pe Maria, simțind că sora ei Îl va înțelege mai bine. Vom vorbi acum puțin despre aceste două surori. Maria care aştepta ca Domnul s-o cheme la El, lăsându-I Lui inițiativa într-un fel modest, deşi plin de durere, auzind că Domnul o chemase, se duce direct la El. Iudeii, Marta şi Maria văzuseră minunile şi vindecările care ținuseră în loc puterea

---

[1] Obiecțiunea rea, la care am făcut referire cu două note mai înainte, aprobă (într-un mod involuntar, sunt de acord) doctrina oribilă a anihilării, cum că moartea, adică sfârşitul vieții naturale, ar însemna încetarea existenței. Semnalez acest lucru fiindcă această formă de învățătură rea este foarte actuală. Ea răstoarnă întreaga esență a creştinismului.

[2] Observați felul în care apostolul percepe puterea acestei vieți atunci când zice: „Pentru ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață". Priviți, din acest punct de vedere, la primele cinci capitole din 2 Corinteni.

morții. La acestea fac ei referire. Dar aici viața se sfârşise deja. Ce mai putea fi de ajutor? Dacă El ar fost acolo, ei ar fi putut conta pe dragostea şi pe puterea Lui. Maria Îi cade la picioare plângând. Cu privire la puterea învierii ea nu înțelegea mai mult decât Marta; însă inima ei este zdrobită de simțământul morții în prezența Aceluia care avea viața. Este o expresie a nevoii şi a durerii, mai degrabă decât o plângere. Iudeii varsă şi ei lacrimi; puterea morții apăsa pe inimile lor. Isus pătrunde în aceste simțăminte cu compasiune. El S-a tulburat în duh şi suspină înaintea lui Dumnezeu, însă lacrimile Sale se transformă într-un geamăt care, deşi neexprimat, reprezenta greutatea morții, simțită în compasiune şi prezentată lui Dumnezeu prin acest geamăt al dragostei, ce realiza pe deplin adevărul; şi aceasta în dragoste față de aceia care sufereau sub acel rău pe care geamătul Său îl exprima.

Nevoia dă prilej puterii Domnului de a o rezolva

El purta povara morții înaintea lui Dumnezeu în duhul Său, moarte ce reprezenta starea nenorocită a omului – jugul de care omul nu se putea elibera pe sine; şi El este ascultat. Nevoia pune în mişcare puterea Lui. Nu era acum momentul de a explica cu răbdare ceea ce era El, aşa cum procedase cu Marta. El simte şi acționează potrivit cu nevoia pe care Maria o exprimase, inima ei fiind deschisă de către harul care era în El.

Compasiunea omului şi exercitarea puterii vieții de către Fiul lui Dumnezeu

Omul poate avea compasiune; aceasta este expresia lipsei de putere. Isus pătrunde în suferința omului muritor şi Se aşează pe Sine Însuşi sub jugul morții care apasă asupra acestuia (şi aceasta într-un fel mai complet decât ar putea-o face omul însuşi), însă El o îndepărtează împreună cu cauza ei. El face mai mult decât doar s-o îndepărteze; El introduce puterea care o îndepărtează. Aceasta este gloria lui Dumnezeu. Când Hristos este prezent, dacă murim, nu murim pentru moarte, ci pentru viață. Murim ca să trăim în viața lui Dumnezeu, în

locul celei a omului. Şi prin cine? Prin Isus, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie glorificat. Moartea a intrat prin păcat, iar omul se află sub puterea morţii. Însă acest lucru nu a făcut decât să creeze posibilitatea ca noi să posedăm viaţa potrivit cu cel de-al doilea Adam, Fiul lui Dumnezeu, şi nu potrivit cu primul Adam, omul păcătos. Acesta este har. Dumnezeu este glorificat în această lucrare de har şi Fiul lui Dumnezeu este Acela a cărui slavă străluceşte în această lucrare divină.

Ceea ce le caracteriza pe Marta şi pe Maria; Maria la picioarele lui Isus

Observaţi că acesta nu este har oferit ca mărturie, ci ca exercitarea puterii vieţii. Putrezirea nu constituie o piedică pentru Dumnezeu. Pentru ce a venit Hristos? Pentru a aduce omului mort cuvintele vieţii veşnice. Maria se hrănea cu aceste cuvinte. Marta slujea – îşi ocupa inima cu multe lucruri. Ea credea, Îl iubea pe Isus şi L-a primit în casa ei; Domnul o iubea la rândul Lui. Dar Maria asculta cuvintele Lui – acesta era scopul pentru care El venise – şi El i-a dat dreptate în această privinţă. Partea bună pe care ea şi-o alesese nu avea să-i fie luată.

Când Domnul soseşte, Marta pleacă din proprie iniţiativă să-L întâmpine. Ea se retrage atunci când Isus îi vorbeşte despre puterea prezentă a vieţii în Persoana Sa. Noi, deşi creştini, suntem stânjeniţi atunci când ne simţim incapabili să înţelegem semnificaţia cuvintelor Domnului, sau ale acelora pe care cei ai Lui ni le spun. Marta simţea că aceasta era mai degrabă partea Mariei decât a ei. Ea pleacă şi o cheamă pe sora ei, spunându-i că Învăţătorul (observaţi numele pe care ea I-l dă) a venit şi că *o cheamă* (versetul 28). Ea lua propria conştiinţă drept vocea lui Hristos. Maria se ridică îndată şi vine la El. Ea n-a înţeles mai mult decât Marta. Inima ei îşi prezintă nevoia la picioarele lui Isus, unde auzise cuvintele Sale şi învăţase dragostea şi harul Său; iar Isus întreabă unde se afla mormântul. Pentru Marta, întotdeauna ocupată cu împrejurările, fratele ei mirosea greu deja.

Familia din Betania

După aceea (pe când Marta servea şi Lazăr era prezent), în capitolul 12 Maria Îl unge pe Domnul, simțind în mod instinctiv ceea ce avea să urmeze; pentru că iudeii se sfătuiau cum să-L dea la moarte. Inima ei, învățată de dragostea Domnului, simțea vrăjmăşia iudeilor, iar afecțiunile ei, stimulate de o adâncă recunoştință, revarsă asupra Lui lucrul cel mai de preț pe care îl avea. Cei prezenți o învinuiesc; Isus îi ia partea din nou. Gestul Mariei nu părea condus de rațiune, însă ea înțelesese poziția Lui. Ce lecție! Ce familie binecuvântată era aceasta din Betania, în care inima lui Isus a găsit (atât cât se putea pe pământ) o mângâiere pe care dragostea Sa a acceptat-o! Cu ce dragoste avem a face! Dar vai, şi cu ce ură! Pentru că vedem în această Evanghelie opoziția cumplită dintre om şi Dumnezeu.

Mărturia lui Dumnezeu cu privire la harul Său revărsat peste cei mai slabi slujitori ai Săi

Există un punct interesant aici pe care trebuie să-l observăm înainte de a trece mai departe. Duhul Sfânt relatează un incident în care necredința trecătoare, însă vinovată, a lui Toma a fost acoperită de harul Domnului. Era nevoie ca această întâmplare să fie relatată; însă Duhul Sfânt a avut grijă se ne arate că Toma Îl iubea pe Domnul şi că era gata, din inimă, să moară împreună cu El (capitolul 20.24-29; 11.16). Avem şi alte exemple de felul acesta. Pavel spune: „Ia-l pe Marcu şi adu-l cu tine; fiindcă îmi este de folos pentru lucrare", (2 Timotei 4.11). Sărmanul Marcu; aceasta era necesar din pricina a ceea ce se întâmplase la Perga (Fapte 13.13; 15.36). Barnaba are acelaşi loc în afecțiunile şi amintirea apostolului. Noi suntem slabi; Dumnezeu nu ascunde acest lucru, însă El revarsă mărturia harului Său peste cei mai slabi dintre slujitorii Lui.

Omorârea lui Isus propusă de către marele preot; Domnul Îşi păstrează liniştit locul de slujire

Dar să continuăm. Caiafa, căpetenia iudeilor, ca mare preot, propune omorârea lui Isus din pricină că El înviase pe Lazăr.

Din ziua aceea ei uneltesc împotriva Lui la Ierusalim. Isus Se supune. El a venit să-Şi dea viaţa ca preţ de răscumpărare pentru mulţi şi continuă să împlinească lucrarea la care dragostea Sa se angajase, potrivit cu voia Tatălui Său, oricare ar fi fost planurile şi răutatea oamenilor. Lucrarea vieţii şi a morţii, a lui Dumnezeu şi a lui Satan, se aflau faţă în faţă. Însă planurile lui Dumnezeu urmau să fie împlinite în har, oricare ar fi fost mijloacele pentru aceasta. Isus Se devotează lucrării prin care aceste planuri aveau să fie împlinite. După ce a arătat puterea învierii şi a vieţii în Sine Însuşi, El Se găseşte din nou, când vine momentul potrivit, liniştit în locul în care slujirea Sa L-a condus; însă El nu mai procedează în aceeaşi manieră ca înainte în templu. El merge acolo într-adevăr, însă chestiunea dintre Dumnezeu şi om era deja stabilită din punct de vedere moral.

Capitolul 12

Familia din Betania: un model al celor trei clase diferite ce compun adevărata rămăşiţă

Locul Său acum este cu rămăşiţa, acolo unde inima Sa găsea odihnă – în casa din Betania. Avem, în această familie, un model al adevăratei rămăşiţei din Israel; trei cazuri diferite în ce priveşte poziţia lor înaintea lui Dumnezeu. Marta avea acea credinţă care, fără îndoială o ataşa de Hristos, dar care nu trecea dincolo de ceea ce era necesar pentru Împărăţie. Cei care vor fi cruţaţi până în zilele din urmă vor avea aceeaşi credinţă. Această credinţă a lor va recunoaşte în cele din urmă pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Lazăr se afla şi el acolo, trăind prin acea putere care era capabilă de asemenea să învie în acelaşi fel pe toţi credincioşii morţi[1], putere care, prin har, în ziua de apoi,

[1] Vorbesc doar despre puterea necesară pentru a produce acest efect; căci într-adevăr, starea de păcat a omului, fie iudei, fie dintre neamuri, necesita ispăşire; şi n-ar fi putut exista nici un credincios care să fie înviat dintre cei morţi dacă harul lui Dumnezeu nu ar fi acţionat în virtutea, şi în vederea, acelei ispăşiri. Vorbesc doar de puterea care locuia în Persoana

va chema pe Israel, din punct de vedere moral, afară din starea de moarte. Într-un cuvânt, avem aici rămăşiţa care nu va muri, cruţată prin intermediul unei credinţe adevărate (dar credinţa într-un Mântuitor viu, care va elibera pe Israel), şi pe aceia care vor fi înviaţi ca din morţi pentru a se bucura de Împărăţie. Marta slujea; Isus Se afla în compania lor; iar Lazăr stă la masă cu El.

Se afla însă acolo şi reprezentanta unei alte clase. Maria, care băuse din fântâna adevărului, şi primise acea apă vie în inima ei, înţelesese că acolo se afla ceva mai mult decât speranţa şi binecuvântarea lui Israel, anume Isus Însuşi. Ea face ceea ce I Se potrivea lui Isus în lepădarea Lui – Celui care este învierea înainte ca să fie viaţa noastră. Inima ei o determină să se asocieze cu această lucrare a lui Isus, şi Îl unge înaintea îngropării Lui. Pentru ea Isus Însuşi este subiectul principal – şi El lepădat; iar credinţa îşi ia locul în ce constituia sămânţa adunării, încă ascunsă în ogorul lui Israel şi al acestei lumi, dar care în înviere, va răsări în toată frumuseţea vieţii lui Dumnezeu – a vieţii eterne. Este o credinţă care se revarsă pe sine asupra Lui, asupra trupului Său, în care El urma să sufere pedeapsa datorată păcatului, pentru mântuirea noastră. Egoismul necredinţei, trădându-şi păcatul prin dispreţul faţă de Hristos şi prin indiferenţă (versetele 5,6), oferă Domnului ocazia de a descoperi adevărata valoare a faptei acestei slujitoare iubite. Aici este scoasă în evidenţă ungerea picioarelor Lui, care arată că tot ceea ce aparţine de Hristos, tot ceea ce era Hristos, avea pentru ea o valoare ce o împiedica să privească la orice altceva. Acesta este adevăratul mod de a-L aprecia pe Hristos. Credinţa care cunoaşte dragostea Lui ce întrece orice cunoştinţă se manifestă ca o mireasmă plăcută în întreaga casă. Şi Dumnezeu Îşi aminteşte de acest lucru într-un fel potrivit cu harul Lui. Isus a înţeles-o; aceasta era tot ceea ce ea îşi dorea. El

---

lui Hristos, aceea care a biruit toată puterea morţii, moarte ce nu putea face nimic împotriva Fiului lui Dumnezeu. Dar starea omului (care a făcut necesară moartea lui Hristos) a fost clar demonstrată prin lepădarea Lui, lepădare care a dovedit că orice mijloc a fost incapabil să-l aducă pe om înapoi, aşa cum era el, la Dumnezeu.

o îndreptăţeşte; cine se va ridica împotriva ei? Scena se încheie şi cursul evenimentelor este reluat.

Respingerea deliberată a Împăratului lui Israel; adevăratul Fiu al lui David

Vrăjmăşia iudeilor (vai, cea a inimii omului, lăsată astfel la latitudinea ei şi în consecinţă la cea a vrăjmaşului care este un ucigaş prin natură şi vrăjmaşul lui Dumnezeu – un duşman pe care nimic omenesc nu-l poate supune) ar dori să-l ucidă şi pe Lazăr. Omul este într-adevăr capabil de aceasta; dar de câte nu este capabil! Totul cedează înaintea urii – înaintea acestei uri împotriva lui Dumnezeu care Se manifestă pe Sine Însuşi. Dacă n-am şti despre această ură, hotărârea lor ar părea de neconceput. Ei trebuiau atunci fie să creadă în Isus, fie să-L lepede, căci puterea Sa este atât de evidentă încât ei trebuiau să facă ori una, ori alta. Un om înviat în mod public după patru zile, viu în mijlocul poporului, nu lasă nici un loc pentru nehotărâre. Isus cunoştea acest lucru în mod divin. El Se prezenta pe Sine ca Împărat al lui Israel pentru a-Şi revendica drepturile şi pentru a oferi mântuirea şi gloria promisă poporului şi Ierusalimului[1]. Poporul înţelege aceasta. Trebuie să fie o lepădare deliberată în sinedriu, lucru de care fariseii erau foarte conştienţi. Însă ceasul sosise şi, deşi ei nu puteau face nimic, fiindcă lumea se ducea după El, ei hotărăsc condamnarea la moarte a lui Isus, căci „El S-a dat pe Sine Însuşi".

Isus luându-Şi locul ca Fiu al Omului

Este dată acum cea de-a doua mărturie a lui Dumnezeu cu privire la Hristos, ca adevăratul Fiu al lui David. Prima mărturie I-a fost dată ca Fiu al lui Dumnezeu, prin învierea lui Lazăr (capitolul 11.4), iar a doua ca Fiu al lui David, când a intrat în Ierusalim călare pe mânzul unei măgăriţe. Totuşi, mai era încă un titlu care trebuia să Îi fie recunoscut. Ca Fiu al Omului El

[1] În aceasta Evanghelie motivul de strângere al mulţimii pentru a-L întâmpina şi însoţi pe Isus îl constituia învierea lui Lazăr – mărturia despre faptul că El este Fiul lui Dumnezeu.

urmează să stăpânească toate împărățiile pământului. Grecii vin[1] (căci faima Lui se răspândise dincolo de hotarele lui Israel) şi doresc să-L vadă. Isus spune: „A venit ceasul ca să fie glorificat Fiul Omului“ (versetul 23). Dar acum El Se întoarce la gândurile a căror expresie pentru inima Lui a constituit-o ungerea din partea Mariei. El trebuia să fi fost primit ca Fiu al lui David, dar luându-Şi locul ca Fiu al Omului, o perspectivă cu totul diferită se deschide în mod necesar înaintea Lui. Cum putea El să fie văzut ca Fiu al Omului, venind pe norii cerului ca să ia în stăpânire toate lucrurile potrivit cu planurile lui Dumnezeu, fără să moară? Dacă slujba ca Om pe pământ se sfârşea şi El S-ar fi eliberat cerând, dacă era nevoie, douăsprezece legiuni de îngeri, nimeni nu ar fi putut avea vreo parte cu El; ar fi rămas singur. „Dacă grăuntele de grâu nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod“. Hristos, pentru a-Şi lua gloria cerească şi pentru a nu fi singur în ea, trebuia să moară pentru a ajunge acolo şi pentru a lua la Sine sufletele pe care Dumnezeu I le-a dat. Acum venise ceasul; acesta nu mai putea întârzia. Totul era acum gata pentru încheierea punerii la încercare a acestei lumi, a omului, a lui Israel şi, mai presus de toate, planurile lui Dumnezeu urmau să fie împlinite.

Grăuntele de grâu; necesitatea morţii Domnului

Din punct de vedere exterior, totul constituia o mărturie pentru gloria Sa. El intră triumfal în Ierusalim, mulțimea aclamându-L ca Împărat. Ce făceau romanii? Ei tăceau înaintea lui Dumnezeu. Grecii, de partea lor, au venit să-L caute. Totul era gata pentru gloria Fiului Omului. Însă inima lui Isus ştia bine că pentru această glorie – pentru împlinirea bucuriei lui Dumnezeu, pentru a avea măcar o singură ființă umană cu El în slavă, pentru ca grânarul lui Dumnezeu să fie umplut potrivit planurilor harului – El trebuia să moară. Nu exista nici o altă cale prin care sufletele vinovate să vină la Dumnezeu. Ceea ce afecțiunea Mariei a întrezărit, Isus cunoştea potrivit cu

[1] Aceştia sunt greci propriu zis; nu sunt elenişti, care erau iudei aflați în diaspora, vorbitori de limbă greacă şi care aparțineau de țări străine.

adevărul; şi potrivit cu gândul lui Dumnezeu, El simte aceasta şi Se supune. Iar Tatăl răspunde în acest moment solemn dând mărturie despre efectul glorios al lucrării pe care în acelaşi timp măreţia Sa suverană o cerea – măreţie pe care Isus a glorificat-o deplin prin ascultarea Lui. Şi cine putea să facă aceasta, în afară de Acela care, prin acea ascultare, a introdus în scenă dragostea şi puterea lui Dumnezeu care au împlinit această lucrare?

A sluji şi a urma; cine îşi iubeşte viaţa o va pierde, iar cine o urăşte, o va păstra

În cele ce urmează, Domnul introduce un principiu important legat de adevărul conţinut în jertfa Lui. Nu este nici o legătură între viaţa naturală a omului şi Dumnezeu. Dacă în Omul Hristos Isus exista o viaţă în completă armonie cu Dumnezeu, El trebuia să Şi-o dea din cauza acestei stări a omului. Fiind de la Dumnezeu, El nu putea rămâne în legătură cu omul. Acesta din urmă nu dorea acest lucru. Isus dorea mai degrabă să moară decât să nu împlinească slujba Lui de a-L glorifica pe Dumnezeu – decât să nu fie ascultător până la sfârşit. Dar dacă cineva îşi iubea viaţa din această lume, o pierdea, căci această viaţă nu era în legătură cu Dumnezeu. Dacă cineva prin har o ura – se separa în inimă de acest principiu de înstrăinare faţă de Dumnezeu şi îşi dedica Lui viaţa – avea s-o aibă în starea nouă şi eternă (versetul 25). Deci, a-L sluji pe Isus înseamnă a-L urma; şi unde Se ducea El acolo avea să fie şi slujitorul Său. Rezultatul asocierii inimi cu Isus aici pe pământ, arătat prin a-L urma, trece dincolo de lumea aceasta, aşa cum de fapt urma să facă El, trece dincolo de binecuvântarea lui Mesia, în gloria cerească şi eternă a lui Hristos. Dacă cineva Îi slujea, Tatăl avea să-Şi amintească de aceasta şi să-l cinstească. Toate acestea sunt spuse în vederea morţii Sale, moarte care Îi ocupă gândurile, iar sufletul Îi este tulburat. Şi în groaza justă pe care acel moment o inspira, care în el însuşi reprezenta judecata lui Dumnezeu şi sfârşitul omului aşa cum Dumnezeu l-a creat aici pe pământ, El Îi cere lui Dumnezeu să-L scape de acel ceas. Şi într-adevăr, El venise, nu să fie atunci Mesia (deşi era), nici să-Şi ia împărăţia

(deşi acesta era dreptul Său), ci El venise chiar pentru acel ceas – ca prin moarte să-L glorifice pe Tatăl Său. Acest lucru îl dorea, orice ar fi implicat el. „Tată, glorifică Numele Tău", este singura Lui rugăciune. Aceasta este perfecțiunea – El simte ce înseamnă moartea. Nu ar fi fost nici un sacrificiu dacă nu ar fi simțit aceasta. Dar în timp ce o simte, singura Lui dorință era să-L glorifice pe Tatăl. Dacă aceasta Îl costa totul, lucrarea era perfectă în aceeaşi măsură.

Numele Tatălui glorificat în înviere

Perfect fiind în această dorință, şi aceasta până la moarte, Tatăl nu poate face altceva decât să-I răspundă. În răspunsul Lui, mi se pare, Tatăl Îi anunță învierea. Dar ce har, ce minune, să putem avea acces la un astfel de dialog! Inima este uimită, în timp ce este umplută de închinare şi de har, contemplând perfecțiunea lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, în drumul lui până la moarte (adică o perfecțiune absolută), privindu-L cum căuta numai gloria Tatălui, cu simțământul deplin a ceea ce însemna moartea, şi privind pe Tatăl răspunzând – un răspuns necesar din punct de vedere moral pentru această jertfă a Fiului şi pentru propria Lui glorie. Un glas se aude din ceruri: „L-am glorificat, şi îl voi mai glorifica". Cred că Tatăl glorificase deja Numele Său în învierea lui Lazăr[1]; El va repeta aceasta în învierea lui Hristos – o înviere glorioasă care în ea însăşi o implică pe a noastră, aşa cum Domnul spusese la mormântul lui Lazăr, fără să o numească pe cea a Sa.

Venirea glorioasă a Fiului Omului şi adevărurile legate de ea

Să observăm acum legătura dintre adevărurile rostite în acest pasaj remarcabil. Sosise ceasul pentru gloria Fiului Omului.

[1] Învierea este potrivit stării lui Hristos. Lazăr a fost înviat în timp ce Isus trăia aici în carne, şi astfel Lazăr a fost înviat pentru viața în carne. Când Hristos în glorie ne învie pe noi, El ne va învia în glorie. Şi chiar acum când Hristos este ascuns în Dumnezeu, viața noastră este ascunsă cu El acolo.

Dar, pentru aceasta, era nevoie ca grăuntele de grâu să cadă în pământ şi să moară; altfel rămânea singur. Acesta constituia un principiu universal. Viaţa naturală a acestei lumi în noi nu avea nici o parte cu Dumnezeu. Isus trebuie să fie urmat. Noi trebuie *astfel* să fim cu El; aceasta însemna să-L slujeşti. Tot astfel trebuie să fim şi onoraţi de către Tatăl. Hristos priveşte moartea în faţă şi simte toată greutatea ei. Totuşi El Se preocupă cu un singur lucru – gloria Tatălui Său. Tatăl Îi răspunde la aceasta. Dorinţa Lui trebuie să fie împlinită. El nu va rămâne fără un răspuns la perfecţiunea Sa. Oamenii aud acest răspuns ca pe vocea Domnului Dumnezeu, aşa cum este ea descrisă în Psalmi. Hristos (care, în toate acestea, S-a dat pe Sine Însuşi cu totul la o parte, şi vorbise doar de gloria celor care-L urmau şi a Tatălui Său) declară că acest glas s-a auzit pentru ei, ca să poată înţelege ce era El pentru mântuirea lor. Apoi se deschide înaintea Lui – care Se dăduse pe Sine la o parte şi Se supusese oricărui lucru de dragul Tatălui Său – nu gloria viitoare, ci valoarea, importanţa, slava lucrării pe care urma să o facă. Principiile despre care am vorbit sunt aici aduse la punctul central al desfăşurării lor. În moartea Lui *lumea* era judecată; Satan era prinţul ei şi el este aruncat afară. În aparenţă Hristos era Cel aruncat afară. Prin moarte El, din punct de vedere moral şi juridic, l-a nimicit pe cel care avea puterea morţii. Aceasta a reprezentat întreaga anulare a tuturor drepturilor vrăjmaşului asupra oricui şi a orice s-ar fi manifestat ele, când Fiul lui Dumnezeu, şi Fiu al Omului, a purtat judecata lui Dumnezeu ca om în ascultare până la moarte. Toate drepturile pe care Satan le poseda prin neascultarea omului şi prin judecata lui Dumnezeu asupra acestuia, nu constituiau decât drepturi în virtutea cerinţelor lui Dumnezeu cu privire la om, şi ele I-au revenit în întregime doar lui Hristos. Moartea omului, moarte a cărei putere aparţine lui Satan, răutatea şi puterea acestuia din urmă (zadarnice împotriva lui Hristos, în care Satan nu avea nimic), precum şi judecata lui Dumnezeu s-au reunit în moartea Mântuitorului. Fiind înălţat între Dumnezeu şi lume, în ascultare pe cruce, purtând plata păcatului, Hristos devenea punctul de atracţie pentru toţi cei vii, care prin El se pot apropia

de Dumnezeu. În timp ce trăia, Isus ar fi trebuit recunoscut ca Mesia cel promis; înălțat de pe pământ ca jertfă înaintea lui Dumnezeu, nemaifiind de pe pământ ca trăind pe el, Domnul reprezenta punctul de atracție către Dumnezeu pentru toți cei care, trăind pe pământ, erau străini de Dumnezeu, așa cum am văzut, pentru ca ei să poată veni la El acolo (prin har) şi să aibă viață prin moartea Mântuitorului. Isus îi avertizează pe oameni că El, Lumina lumii, avea să mai rămână puțin timp cu ei (versetul 34 şi următoarele). Ei trebuiau să creadă cât mai era încă timp. Curând venea întunericul, iar ei nu aveau să mai vadă încotro merg. Vedem că, oricare puteau fi gândurile care-I ocupau inima, dragostea lui Isus nu se răceşte niciodată. El Se gândeşte la cei din jurul Său – la oameni potrivit cu nevoile lor.

Avertismentul profetic al lui Isaia cu privire la rezultatele necredinței

Totuşi ei nu au crezut, potrivit cu mărturia profetului dată cu privire la umilința Sa până la moarte, când el a avut viziunea gloriei Sale divine, glorie care nu putea aduce decât judecata peste un popor răzvrătit (Isaia 53 şi 6).

Planurile de har ale lui Dumnezeu; îndelunga Sa răbdare

Totuşi, așa este harul: umilința Lui avea să reprezinte mântuirea lor; şi în gloria care îi judeca, Dumnezeu Îşi va aminti de planurile harului Său, la fel de sigur un rod al acelei glorii cum era judecata pe care Domnul Oştirilor, Cel Sfânt, Sfânt, Sfânt, trebuie s-o pronunțe împotriva răului – o judecată amânată prin îndelunga Lui răbdare, secole de-a rândul, dar împlinită acum când aceste din urmă eforturi ale îndurării Sale erau disprețuite şi lepădate. Ei au iubit mai mult aprobarea oamenilor decât gloria care venea de la Dumnezeu.

Mântuitorul şi Cuvântul Său

În cele din urmă Isus declară ceea ce reprezenta cu adevărat venirea Lui – că, de fapt, cei care credeau în El, în Isus pe care

Îl vedeau pe pământ, credeau în Tatăl Său şi Îl vedeau pe Tatăl Său. El venise ca lumină şi cei care credeau nu aveau să umble în întuneric. El nu judeca; El a venit să mântuiască, însă Cuvântul pe care El îl spusese urma să-i judece pe cei care-l auziseră, căci era Cuvântul Tatălui şi era viaţă veşnică.

Capitolul 13

Ura neîncetată a omului; dragostea neschimbătoare a Domnului

Acum deci, Domnul Îşi ia locul Său potrivit voii lui Dumnezeu pentru acest moment, ca urmând să meargă la Tatăl. Sosise timpul pentru acest lucru. El ia acest loc în mod practic, lucru care se poate observa în discursurile şi învăţăturile Sale de aici înainte, ca şi în toate relaţiile care decurg din asumarea acestei poziţii potrivit cu planurile lui Dumnezeu. Domnul nu Se mai află în legătură cu o lume care Îl lepădase deja; totuşi El îi iubeşte pe ai Săi până la capăt. Două lucruri se prezintă înaintea Lui: pe de o parte, păcatul care lua cea mai dureroasă formă pentru inima Sa prin trădarea lui Iuda, iar de cealaltă, conştienţa întregii glorii care Îi era dată ca Om, precum şi a locului de unde venise şi unde avea să Se întoarcă, adică a caracterului Său personal şi ceresc în relaţie cu Dumnezeu, împreună cu gloria care Îi era dată. El venea de la Dumnezeu şi Se la Dumnezeu; iar Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini.

Slujba dragostei; Avocatul nostru din ceruri

Însă nici intrarea Sa în glorie, nici răutatea inimii omului păcătos, manifestată în Iuda, nu-I înstrăinează inima de ucenici şi nici de nevoile acestora. El nu face altceva decât să-Şi exercite dragostea, pentru a-i pune în legătură cu Sine în poziţia nouă pe care El o crea pentru ei mergând la Dumnezeu. El nu mai putea rămâne cu ei pe pământ; dacă-i părăsea, şi trebuia să-i părăsească, El nu avea să-i abandoneze, ci să-i facă potriviţi pentru a fi acolo unde El Se ducea. El îi iubea cu o dragoste pe care nimic nu o putea opri. Ea a mers până la rezultatele

ei complete; şi El trebuie să-i facă potriviți pentru a fi cu El. Binecuvântată schimbare, pe care dragostea a săvârşit-o chiar atunci când El încă Se afla cu ei aici jos! Ei urmau să aibă parte cu El, care venea de la Dumnezeu şi Se ducea la Dumnezeu, şi în mâinile Căruia Tatăl dăduse toate lucrurile; dar atunci ei trebuie să se afle într-o stare potrivită pentru a fi cu El acolo. Cu acest scop El este încă slujitorul lor în dragoste, şi chiar mai mult decât oricând. Fără îndoială că, în harul Său desăvârşit, El fusese slujitor al lor şi până acum, dar făcuse aceasta ca fiind în mijlocul lor. Ei erau astfel într-un anumit sens însoțitorii Lui; cinau cu toții la aceeaşi masă. Însă El părăseşte această poziție ridicându-Se de la masă – aşa cum urma să o părăsească pe cea a asocierii Sale personale cu ucenicii Săi, prin înălțarea la cer. Dar dacă face acest lucru, El încă Se încinge pentru a le sluji, şi ia apă[1] pentru a le spăla picioarele. Deşi aflat în cer El încă ne slujeşte[2]. Efectul acestei slujiri este că Duhul Sfânt îndepărtează în mod practic, prin Cuvânt, toată întinăciunea pe care o acumulăm în umblarea prin această lume de păcat. Pe calea noastră intrăm în contact cu această lume care L-a lepădat pe Hristos. Fiind Avocatul nostru din cer (comparați cu 1 Ioan 2), El ne curăță de întinăciunea ei prin Duhul Sfânt şi prin Cuvânt;

[1] Aici nu este vorba de sânge. Acesta cu siguranță trebuie să existe; El nu a venit doar cu apă, ci cu apă şi cu sânge. Însă aici, sub toate aspectele, este vorba de spălarea cu apă. Spălarea de păcate în sângele Său nu este niciodată repetată, în nici un fel. În acest caz Isus ar fi trebuit să sufere de mai multe ori. Vezi Evrei 9 şi 10. În privința imputării nu mai este cunoştință de păcate (Evrei 10.2).

[2] Domnul, devenind Om, a luat înfățişarea unui slujitor (Filipeni 2). La aceasta El nu renunță niciodată. S-ar fi putut crede că a renunțat la acest lucru atunci când a plecat în glorie, dar El arată aici că nu este aşa. El spune acum, ca în Exod 21.5: „Eu iubesc pe stăpânul meu, pe soția mea şi pe copiii mei; nu vreau să ies liber". Astfel a devenit slujitor pentru totdeauna, chiar dacă Îi stăteau la dispoziție douăsprezece legiuni de îngeri. Aici El este slujitorul care le spală picioarele întinate de mersul prin această lume. În Luca 12 vedem că Îşi păstrează locul de slujire şi în glorie. Acesta este un gând sublim, anume că El chiar şi acolo ne slujeşte, dându-ne cele mai mari binecuvântări cereşti pentru fericirea noastră.

El ne curăță în vederea relației cu Dumnezeu, Tatăl Lui, relație în care ne-a introdus intrând El Însuşi în ea în ceruri, ca Om.

Spălarea picioarelor ucenicilor; mijloacele pentru acest lucru

Este nevoie de o curăție care să se potrivească prezenței lui Dumnezeu, pentru că El acolo mergea. Totuşi este vorba doar despre picioare. Trupul preoților care slujeau lui Dumnezeu în cort era spălat la momentul consacrării lor. Acea spălare nu era repetată. Deci, odată regenerați din punct de vedere spiritual prin Cuvânt, acest lucru nu se mai repetă pentru noi. În expresia „cel ce este spălat", este folosit un cuvânt diferit de cel din expresia „nu are nevoie să i se spele decât picioarele". Primul cuvânt semnifică îmbăierea întregului trup; cel de-al doilea înseamnă spălarea doar a mâinilor sau a picioarelor. Avem nevoie de această a doua spălare în mod continuu, însă odată născuți din apă prin Cuvânt, nu trebuie să fim spălați în întregime din nou, tot aşa cum prima consacrare a preoților nu mai trebuia repetată. Preoții îşi spălau mâinile şi picioarele ori de câte ori îşi începeau slujba – ca să se poată apropia de Dumnezeu. Pentru noi, Isus restabileşte comuniunea şi capacitatea de a-I sluji lui Dumnezeu atunci când le-am pierdut. El este cel ce face acest lucru; deoarece, ca poziție, suntem cu totul curați înaintea lui Dumnezeu. În capitolul nostru, această slujire era slujirea lui Hristos – a dragostei Sale. El le-a şters picioarele cu şergarul cu care era încins (mijlocul încins ilustrând slujirea). Mijlocul de curățire era apa – cuvântul aplicat prin Duhul Sfânt. Petru refuză ideea că Hristos Se umilea în felul acesta (versetele 6-8); însă noi trebuie să ne supunem acestui gând, anume că păcatul nostru este de aşa natură, încât nimic altceva decât umilirea lui Hristos nu ne-ar putea vreodată curăța de el. Nimic altceva nu ne va face să cunoaştem cu adevărat curăția desăvârşită şi strălucitoare a lui Dumnezeu, sau dragostea şi devotamentul lui Isus; şi tocmai în înțelegerea acestor lucruri stă faptul de a avea o inimă sfințită pentru prezența lui Dumnezeu. Petru apoi ar vrea ca Domnul să-i spele şi mâinile şi capul (versetul 9).

Dar acest lucru este deja făcut. Dacă suntem ai Lui, suntem născuți din nou şi curățiți prin Cuvântul pe care El deja l-a aplicat sufletelor noastre; numai că picioarele ni se pot murdări în umblare. Cuvântul aplicat prin Duhul Sfânt restabileşte comuniunea noastră cu Dumnezeu, curățindu-ne de ceea ce ne împiedică să ne bucurăm de ea, atunci când picioarele noastre s-au murdărit în umblarea prin lume. După modelul acestei slujiri a lui Hristos în har trebuie să acționăm şi noi față de frații noştri.

Trădarea lui Iuda este cunoscută de Domnul

Iuda nu era curat; el nu fusese născut din nou; nu era curat prin Cuvântul pe care Isus îl spusese. Totuşi, atunci când fusese trimis de Domnul, cei care-l primiseră pe el, Îl primiseră pe Hristos. Iar acest din urmă lucru este adevărat cu privire la toți cei pe care El îi trimite prin Duhul Său, după plecarea Sa în cer. Acest gând face ca Domnul să-Şi aducă aminte de trădarea lui Iuda; sufletul Său se tulbură din pricina acestui lucru şi El Îşi descarcă inima înaintea ucenicilor, făcându-li-l cunoscut. Lucrul cu care inima Lui se ocupă aici nu este faptul că El ştia cine este trădătorul, ci faptul că unul dintre ei avea s-o facă, *unul dintre cei* care-I fuseseră însoțitori.

Dragostea lui Ioan şi a lui Petru pentru Domnul

Din pricină că a spus aceste cuvinte, ucenicii au început să privească unii la alții. Era unul ce se afla aproape de El, ucenicul pe care Isus îl iubea; aceasta fiindcă avem, în toată această porțiune a Evangheliei după Ioan, mărturia harului care răspunde feluritelor forme de răutate şi de nelegiuire a omului. Această dragoste a lui Isus modelase inima lui Ioan – îi dăduse acestuia încredere şi consecvență în afecțiuni; şi în consecință, fără alt motiv decât acesta, el se afla suficient de aproape de Isus pentru a primi comunicări din parte Lui. Nu pentru a primi aceste comunicări s-a aşezat el aproape de Isus; el era acolo pentru că-L iubea pe Domnul, a Cărui dragoste îl alipise astfel de Sine Însuşi. Însă, aflat acolo, el era astfel în

stare să le primească. În felul acesta şi noi astăzi putem încă să învăţăm de la El.

Petru Îl iubea pe Domnul; însă era prea mult din el însuşi pentru a putea avea intimitate, nu însă şi pentru a sluji, dacă Dumnezeu îl chema – şi El a făcut acest lucru în har, după ce l-a zdrobit în întregime şi l-a făcut să se cunoască pe el însuşi. Cine dintre cei doisprezece a dat mărturie ca Petru, în care Dumnezeu a lucrat cu putere faţă de cei circumcişi? Însă nu găsim în epistolele sale ceea ce găsim în ale lui Ioan[1]. Totuşi fiecare are locul său dat de suveranitatea lui Dumnezeu. Petru îl iubea pe Hristos; şi vedem că, unit de asemenea cu Ioan prin această afecţiune comună, ei sunt în mod constant împreună; după cum, la sfârşitul acestei Evanghelii, el este curios să cunoască soarta lui Ioan. Prin urmare el îl foloseşte pe Ioan ca să-L întrebe pe Domnul care dintre ei avea să-L trădeze, aşa cum El spusese. Să ne aducem aminte că modul de a cunoaşte gândul Său, atunci când apar nelinişti în sufletul nostru, este să fim aproape de El de dragul Său.

Iuda posedat de Satan: întuneric şi disperare

Isus îl indică pe Iuda prin bucăţica pe care i-o dă, gest care l-ar fi oprit pe oricare altul din intenţiile sale, însă care pentru el nu a fost decât pecetea ruinei lui. Condamnarea cade asupra inimii direct proporţional cu orice favoare a lui Dumnezeu pe care aceasta o respinge. După ce ia bucăţica, Satan intră în Iuda. Deja nelegiuit datorită lăcomiei şi cedând de obicei tentaţiilor de fiecare zi, cu toate că se afla în apropierea Domnului, împietrindu-şi inima faţă de efectul acelui har care se afla întotdeauna înaintea ochilor săi şi alături de el, şi care, într-un anumit fel, se manifestase faţă de sine, Iuda a sfârşit prin a ceda sugestiilor vrăşmaşului şi s-a făcut pe sine instrumentul marilor preoţi pentru a-L trăda pe Domnul. El ştia ce doreau aceştia şi s-a dus oferindu-se pe sine. Iar când – datorită îndelungii sale familiarizări cu harul şi cu prezenţa lui Isus, în timp ce

[1] Pe de altă parte, Petru a murit pentru Domnul. Ioan a fost lăsat ca să îngrijească de adunare; se pare că el nu a murit ca martir.

ceda păcatului – acel har şi gândul Persoanei lui Hristos şi-au pierdut în întregime influenţa asupra lui, a ajuns într-o stare în care nu mai simţea nimic la gândul trădării Stăpânului său. Cunoştinţa pe care o avea despre puterea Domnului l-a ajutat să se dedea răului şi a făcut ca ispita lui Satan să fie mai puternică; fiindcă, în mod evident, el era convins că Domnul avea oricând posibilitatea să Se elibereze de vrăjmaşii Lui; şi, atât cât priveşte puterea de a o face, Iuda avea dreptate gândind că Domnul putea acest lucru. Dar ce cunoaşte el din gândurile lui Dumnezeu? Totul era întuneric, din punct de vedere moral, în sufletul său.

Şi acum, după această ultimă mărturie, care era deopotrivă un semn al harului şi o dovadă despre adevărata stare a inimii sale insensibilă la acesta (aşa cum este exprimat în psalmul împlinit aici), Satan intră în el, pune stăpânire asupra lui, aşa încât să-l împietrească faţă de tot ceea ce l-ar fi putut face să simtă, chiar ca om, natura oribilă a lucrului pe care-l făcea, şi să-l slăbească în hotărârea sa de face răul; aşa încât nici conştiinţa, nici inima sa să nu fie trezite în timp ce-l comitea. Înfiorătoare stare! Satan îl ţine în stăpânire până când este forţat să-l părăsească pentru judecata de care nu-l poate adăposti şi care va cădea şi asupra lui la timpul rânduit de Dumnezeu – judecată care se manifestă faţă de conştiinţa lui Iuda după ce răul a fost înfăptuit, atunci când era prea târziu. Acest teribil sentiment a ceea ce-l aşteaptă se arată la Iuda printr-o disperare pe care legătura cu Satan n-o putea decât amplifica. Însă ea îl forţează să dea mărturie despre Isus înaintea acelora care avuseseră de câştigat în urma păcatului său şi care i-au dispreţuit mustrările de conştiinţă. Căci disperarea dă glas adevărului; vălul acoperitor este rupt; numai există înşelare de sine, iar conştiinţa este dezgolită înaintea lui Dumnezeu, însă înaintea judecăţii Sale. Satan nu mai înşeală în acest stadiu, dar omul nu mai poate cunoaşte harul, ci doar perfecţiunea lui Hristos. Iuda dă mărturie despre nevinovăţia lui Isus, aşa cum a făcut tâlharul de pe cruce. Acesta este felul în care moartea şi distrugerea au auzit de faima înţelepciunii Lui: doar Dumnezeu îi pricepe calea şi-i cunoaşte locul (Iov 28.22,23).

Atotştiinţa domnului

Isus cunoştea starea lui Iuda, a unuia pentru care nu mai era nici o speranţă şi care nu putea decât să conducă lucrurile spre ceea ce El urma să facă. „Ceea ce faci, fă repede!“, i-a spus Isus (versetul 27). Dar ce cuvinte sunt acestea, atunci când le auzim de pe buzele Aceluia care era dragostea însăşi! Totuşi ochii lui Isus erau acum aţintiţi asupra morţii Sale. El este singur. Nimeni, nici măcar ucenicii Săi nu aveau vreo parte cu El în aceasta. Ei nu-L mai puteau urma unde Se ducea El acum, tot aşa cum nu o puteau face nici iudeii. Solemn, însă glorios ceas! Om fiind, El urma să stea înaintea lui Dumnezeu cu privire la ceea ce-l separa pe om de Dumnezeu – să-L întâlnească pe Acesta în judecată. De fapt, aceasta spune El de îndată ce Iuda iese. Uşa care s-a închis în urma lui Iuda L-a separat pe Hristos de această lume.

Crucea, cea mai strălucitoare manifestare a slavei lui Dumnezeu, centrul istoriei eternităţii

„Acum“, spune El, „este glorificat Fiul Omului“ (versetul 31). Spusese aceasta când veniseră grecii, însă atunci fusese vorba de gloria viitoare – gloria Sa ca şi cap al tuturor oamenilor şi, de fapt, al tuturor lucrurilor. Însă aceasta nu putea încă avea loc; iar El a spus: „Tată, glorifică numele Tău“. Isus trebuia să moară. *Aceasta* era ceea ce glorifica numele lui Dumnezeu într-o lume în care exista păcatul. Era gloria Fiului Omului să împlinească această lucrare aici, unde se manifestase întreaga putere a vrăjmaşului, efectul păcatului şi judecăţii lui Dumnezeu asupra acestui păcat; aici unde această chestiune a păcatului a fost pecetluită din punct de vedere moral; unde Satan (în puterea sa asupra omului păcătos – a omului aflat sub păcat, lucru deplin manifestat prin vrăjmăşia declarată faţă de Dumnezeu) şi Dumnezeu s-au întâlnit, nu ca în cazul lui Iov, când Satan a fost un instrument folosit de Dumnezeu pentru disciplinare, ci pentru dreptate – pentru ceea ce Dumnezeu era împotriva păcatului, moment în care, prin jertfirea de Sine a lui Hristos, toate atributele Sale au trebuit să fie exercitate şi

glorificate, şi în care de fapt, prin intermediul a ceea ce a avut loc, toate perfecțiunile lui Dumnezeu pe care răutatea lui Satan nu puteau să le atingă, au fost glorificate, fiind manifestate în Isus sau prin intermediul a ceea ce El a suferit.

Aceste perfecțiuni fuseseră manifestate în mod direct în Persoana Lui, atât cât era vorba de har, dar acum când prilejul exercitării fiecăruia din ele era oferit de ocuparea de către El a unui loc ce-L punea la încercare potrivit cu atributele lui Dumnezeu, perfecțiunea lor divină putea fi arătată prin *om*, anume în Isus care stătea acolo în locul omului. Şi (fiind făcut păcat, iar aceasta – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! – pentru omul păcătos) Dumnezeu era glorificat în El. Căci iată lucrurile care s-au întâlnit de fapt la cruce: puterea totală a lui Satan asupra oamenilor, excepție făcând doar Isus; omul în vrăjmăşia sa completă manifestată împotriva lui Dumnezeu, prin lepădarea Fiului Său; Dumnezeu manifestat în har; apoi vedem în Hristos, ca Om, dragostea perfectă față de Tatăl Său şi ascultarea Sa desăvârşită, şi aceasta în locul unde se afla păcatul, ba încă făcut păcat (căci perfecțiunea dragostei față de Tatăl Său şi ascultarea s-au arătat atunci când El a fost făcut păcat înaintea lui Dumnezeu pe cruce); apoi măreția lui Dumnezeu satisfăcută şi glorificată (Evrei 2.10); judecata perfectă şi dreaptă împotriva păcatului, ca fiind Cel Sfânt; dar şi dragostea Sa desăvârşită față de păcătoşi arătată prin faptul că L-a dat pe singurul Său Fiu. Căci prin aceasta am cunoscut dragostea. Pentru a rezuma: la cruce îl găsim pe om în răutatea lui absolută – ura față de bine; puterea deplină a lui Satan peste lume – prințul lumii acesteia; Omul într-o perfectă bunătate, ascultare şi dragoste față de Tatăl, indiferent de cât L-ar fi costat; Dumnezeu în dreptatea Sa absolută şi infinită împotriva păcatului şi nemărginita dragoste divină față de păcătoşi. Binele şi răul au fost pe deplin stabilite pentru totdeauna, mântuirea a fost lucrată, iar temelia pentru cerurile şi pământul nou a fost aşezată. Putem spune pe drept „Fiul Omului este glorificat şi Dumnezeu este glorificat în El". Complet dezonorat de primul om, El este glorificat infinit mai mult de al Doilea, şi prin urmare El îl aşează pe om (Hristos) în glorie, şi aceasta îndată,

fără să aştepte timpul Împărăţiei. Însă acest lucru necesită câteva precizări, mai puţin abstracte; căci crucea este centrul universului, potrivit lui Dumnezeu, temelia mântuirii şi gloriei noastre, precum şi cea mai strălucită manifestare a gloriei lui Dumnezeu, centrul istoriei eternităţii.

„Fiul Omului glorificat" în Isus pe cruce şi „Dumnezeu glorificat în El" acolo

Domnul spusese, când grecii doriseră să-L vadă, că venise ceasul să fie glorificat Fiul Omului. El vorbea atunci de gloria Sa ca Fiu al Omului, glorie pe care El trebuia s-o ia sub acest titlu. El simţea într-adevăr că pentru a-i duce pe oameni în acea glorie, El Însuşi trebuia să treacă prin moarte. Însă era preocupat de un singur lucru, care Îi abătea gândul de la glorie şi de la suferinţă – anume dorinţa pe care o avea în inimă ca Tatăl Său să fie glorificat. Acum se ajunsese la punctul la care această lucrare trebuia să fie împlinită şi sosise momentul când Iuda (trecând peste limitele răbdării juste şi perfecte a lui Dumnezeu) a ieşit, dând frâu liber nelegiuirii sale pentru a duce la capăt fărădelegea ce urma să conducă la împlinirea minunată a planurilor lui Dumnezeu.

Acum Fiul Omului a fost glorificat într-un fel cu mult mai admirabil decât va fi chiar în gloria pozitivă care-I aparţine sub acest titlu. Ştim că El va fi îmbrăcat cu această glorie, însă, pe cruce Fiul Omului a purtat tot ceea ce era necesar pentru manifestarea perfectă a întregii glorii a lui Dumnezeu. Întreaga greutate a acestei glorii a apăsat asupra Lui prin cerinţele ei, pentru a-L pune la probă ca să se vadă dacă o putea susţine, adeveri şi înălţa; şi aceasta prin manifestarea ei în locul unde, în afară de această scenă, păcatul ascundea această glorie şi, ca să zicem aşa, îi dădea cu impietate o înfăţişare falsă. Putea Fiul Omului să ia un astfel de loc, să ia asupra Sa o astfel de sarcină şi s-o împlinească; să-Şi menţină locul până la sfârşit fără eşec? Isus a făcut acest lucru. Măreţia lui Dumnezeu trebuia revendicată împotriva răzvrătirii insolente a creaturii Sale, nu printr-o judecată executată asupra ei, care ar fi nimicit-o;

adevărul Lui, care-l amenința pe om cu moartea, trebuia menținut; dreptatea Lui împotriva păcatului trebuia menținută (şi cine se putea opune ei?); şi în acelaşi timp, dragostea Lui trebuia demonstrată pe deplin. Satan avea toate drepturile pe care le obținuse asupra noastră prin păcatul nostru, iar Hristos – perfect ca Om, singur, despărțit de toți oamenii, în ascultare şi având un singur scop, anume slava lui Dumnezeu, şi fiind astfel perfect într-un mod divin, sacrificându-Se pe *Sine Însuşi* pentru acest scop – L-a glorificat deplin pe Dumnezeu; Dumnezeu a fost glorificat *în El*. Dreptatea Lui, măreția Sa, adevărul şi dragostea Lui – toate au fost adeverite pe cruce aşa cum sunt ele în El Însuşi, şi au fost descoperite doar acolo; şi aceasta cu privire la păcat.

Toate atributele lui Dumnezeu descoperite păcătosului în mod liber şi pe deplin

Iar Dumnezeu poate acționa acum în mod liber potrivit cu ceea ce este El pentru Sine Însuşi, fără ca vreun atribut al Său să ascundă, să întunece sau să contrazică pe un altul. Adevărul îl condamna pe om la moarte, dreptatea îl condamna pentru totdeauna pe cel păcătos, iar măreția divină cerea ca sentința să fie executată. Unde era însă dragostea? Dacă dragostea, aşa cum omul o concepea ar fi trecut cu vederea totul, unde ar fi fost măreția şi dreptatea Sa? Aşa ceva nu s-ar fi putut întâmpla; iar dragostea nu ar fi fost cu adevărat dragoste, ci indiferență față de rău. Prin intermediul crucii El este drept şi îndreptățeşte în har; El este dragoste şi în această dragoste El face parte de dreptatea Sa omului. Pentru cel credincios, dreptatea lui Dumnezeu ia locul păcatului omului. Dreptatea omului, la fel ca şi păcatul său, dispar dinaintea luminii strălucitoare a harului şi nu întunecă gloria suverană a unui har ca acesta arătat față de omul care era cu adevărat înstrăinat față de Dumnezeu.

Dumnezeu glorificând pe Fiul Omului în Sine Însuşi

Şi cine împlinise aşa ceva? Cine satisfăcuse şi consolidase întreaga glorie a lui Dumnezeu (în ce priveşte manifestarea ei

şi de asemenea revendicarea ei, acolo unde ea fusese, ca stare de lucruri, compromisă prin păcat)? Fiul Omului. De aceea Dumnezeu Îl glorifică cu propria Sa glorie, căci era într-adevăr acea glorie pe care El o satisfăcuse şi o reaşezase în locul ei de cinste, atunci când înaintea creaturilor Sale fusese întunecată prin păcat – căci în ea însăşi această glorie nu poate fi prejudiciată. Şi nu numai că ea a fost restabilită, dar acest lucru a fost realizat aşa cum nici un alt mijloc nu ar fi putut să o facă. Niciodată dragostea nu a fost manifestată aşa cum s-a arătat prin faptul că Dumnezeu L-a dăruit pe Fiul Său pentru păcătoşi; nici n-a existat dreptate (pentru care păcatul este insuportabil) la fel ca aceea care nu L-a cruțat pe Fiul Însuşi, atunci când El a purtat păcatul; nici măreție ca aceea care L-a considerat responsabil pe Fiul lui Dumnezeu Însuşi pentru toată întinderea exigențelor ei (comparați cu Evrei 2); nici adevăr ca acela care nu a cedat chiar când Isus a trebuit să moară pentru a-l revendica. Acum noi Îl cunoaştem pe Dumnezeu. Dumnezeu fiind glorificat în Fiul Omului, Îl glorifică în Sine Însuşi. Drept care El nu aşteaptă ziua gloriei Sale manifestată față de oameni potrivit cu gândul din capitolul 12. Dumnezeu Îl cheamă pe Isus la dreapta Sa, aşezându-L acolo îndată şi doar pe El singur. Cine poate fi acolo (dacă nu este în duh) în afară de El? Aici gloria Sa este în legătură cu ceea ce doar El singur putea şi trebuia să facă; iar rodul acestei lucrări doar El trebuia să-l aibă împreună cu Dumnezeu, căci El era Dumnezeu.

Singur pe cruce, unic în slavă şi având întâiul loc acolo

Alte glorii vor veni la timpul lor. El le va împărți cu noi, deşi în toate lucrurile El are întâiul loc. Aici El este singur, şi întotdeauna trebuie să rămână aşa (adică în ceea ce Îi este propriu lui Însuşi). Cine a împărțit crucea cu El ca suferință pentru păcat şi împlinire a dreptății? Noi într-adevăr împărțim crucea cu El atât cât priveşte suferința din pricina dreptății şi din dragoste pentru El şi pentru poporul Lui, şi aceasta chiar până la moarte; şi în felul acesta vom împărți şi gloria Lui. Însă este evident că noi nu-L putem glorifica pe Dumnezeu ca jertfă

pentru păcat. Doar Cel care nu a cunoscut păcatul a putut fi făcut păcat. Fiul lui Dumnezeu singur a putut purta această povară.

Porunca nouă dată ucenicilor: dragostea frățească

În acest sens Domnul – când inima Lui a găsit alinare în comunicarea acestor planuri măreţe – S-a adresat ucenicilor cu afecţiune spunându-le că legătura lor cu El aici jos avea să se încheie în curând şi că El urma să plece acolo unde ei nu-L puteau urma, tot aşa cum nu-L puteau urma nici iudeii necredincioşi (versetul 33 şi următoarele). Dragostea frățească urma, într-un anumit sens, să-I ia locul. Ei trebuia să se iubească unii pe alţii aşa cum El îi iubise, cu o dragoste care se ridica deasupra greşelilor fraţilor lor – o dragoste frățească care acţiona în aceste aspecte potrivit harului desăvârşit al Mântuitorului. Dacă stâlpul principal pe care se sprijineau era luat din mijlocul lor, ei trebuiau să se sprijine unul pe altul, deşi nu prin propria lor putere. Şi prin aceasta aveau să fie recunoscuţi ucenicii lui Hristos.

Încrederea lui Simon Petru în sine însuşi

Acum Simon Petru doreşte să pătrundă în ceea ce nici un om, în afară de Isus, nu putea intra – în prezenţa lui Dumnezeu prin drumul morţii. Aceasta este încrederea cărnii. Domnul îi spune, în har, că acest lucru nu puteau să aibă loc acum. El trebuia să usuce acea mare ale cărei adâncimi omul nu le putea pătrunde – moartea – acel Iordan care se revărsa peste maluri. Şi abia atunci când moartea nu mai reprezenta judecata lui Dumnezeu, nici nu mai era mânuită de puterea lui Satan (căci în ambele caractere Hristos a distrus complet puterea morţii pentru cel credincios) atunci sărmanul Său ucenic o putea traversa din pricina dreptăţii, de dragul lui Hristos. Însă Petru vroia să-L urmeze prin propria sa putere, pretinzând a fi capabil să facă exact ce Isus urma să facă pentru el. Totuşi, înspăimântat la prima mişcare a vrăjmaşului, el se dă înapoi dinaintea unei slujnice şi-L tăgăduieşte pe Stăpânul pe care

Îl iubea. În lucrurile lui Dumnezeu, încrederea cărnii nu face altceva decât să ne conducă într-o poziție în care se dovedește neputincioasă să reziste. Sinceritatea singură nu poate face nimic împotriva vrăjmașului. Trebuie să avem puterea lui Dumnezeu.

Capitolul 14

În vederea plecării Sale, Domnul Se prezintă ca singurul Obiect al credinței

Domnul Își începe acum cuvântarea față de ei în vederea plecării Sale. El Se ducea acolo unde ei nu puteau veni. Pentru ochiul omenesc ei urmau să fie lăsați singuri pe pământ. Domnul li se adresează simțind această stare deznădăjduită a lor, arătându-le că *El* era Obiect al credinței în aceeași măsură ca Dumnezeu. Făcând acest lucru, El le prezintă întregul adevăr cu privire la starea lor. Nu lucrarea Lui este subiectul tratat, ci poziția lor în virtutea acestei lucrări. Persoana Sa ar fi trebuit să fie pentru ei cheia poziției lor, și așa urma să fie de-acum încolo. Duhul Sfânt, Mângâietorul, care trebuia să vină, urma să fie puterea prin care ei să se bucure de această poziție, precum și de multe alte lucruri.

Revelația pentru credință a ceea ce este dincolo de moarte; ceea ce însemna plecarea Domnului pentru ucenicii Săi: a fi cu El

Domnul răspunde la întrebarea lui Petru „Unde Te duci", de la sfârșitul capitolului 13. Numai că, atunci când dorința cărnii caută să apuce pe calea pe care Isus pornea, Domnul arată că puterea cărnii nu era de nici un folos; căci de fapt Petru propunea să-L urmeze pe Hristos în moarte. Sărmanul Petru!

Dar după ce Domnul a scris sentința morții asupra cărnii pentru noi, prin descoperirea neputinței ei, El poate (capitolul 14) să descopere ce este dincolo de moarte pentru credință; iar ceea ce ne aparține prin moarte Sa își aruncă lumina înapoi și ne învață cine era El atunci când Se afla pe

pământ, şi dintotdeauna, înainte de a fi lumea. El nu făcea altceva decât să Se întoarcă în locul de unde venise, însă El începe cu ucenicii Săi din punctul unde ei se aflau şi vine în întâmpinarea nevoii inimii lor explicându-le în ce fel – mai bun, într-un anumit sens, decât a-L urma aici jos – ei vor fi cu El unde Se va afla în timpul absenței Lui de pe pământ. Ei nu-L vedeau pe Dumnezeu în mod corporal prezent cu ei; pentru a se bucura de prezența Lui, ei credeau în El. Acelaşi lucru trebuia să se întâmple şi cu privire la Isus. Ei trebuiau să creadă în El. El nu-i părăsea plecând, ca şi cum ar fi fost loc doar pentru El în casa Tatălui. (El face aluzie la Templu, ca imagine.) Era loc pentru ei toți. A merge acolo, observați, era în continuare gândul Său – El nu este privit aici ca Mesia. Îl vedem în relațiile în care stătea potrivit cu adevărurile eterne ale lui Dumnezeu. El a avut întotdeauna plecarea Sa în vedere; dacă n-ar fi fost loc pentru ei acolo, El le-ar fi spus aceasta. Locul lor era cu El, însă El pleca pentru a le pregăti un loc. Dacă n-ar fi prezentat răscumpărarea în ceruri şi pe Sine Însuşi ca Omul nou potrivit cu puterea acestei răscumpărări, n-ar fi putut exista nici un loc pregătit în cer pentru ei. El intră în cer în puterea acelei vieți care avea să-i aducă şi pe ei acolo. Însă ei nu aveau să meargă singuri ca să-L reîntâlnească, şi nici El nu-i va reîntâlni pe ei aici jos. Cerul, nu pământul era în discuție. Nici nu avea să trimită pe alții pentru ei, ci fiind aceia pe care El îi prețuia nespus, El Însuşi avea să vină şi să-i ia la Sine, ca acolo unde era El să fie şi ei. El avea să Se ridice de pe tronul Tatălui şi să vină – acolo, bineînțeles, ei nu pot şedea – însă El îi va lua acolo unde El Însuşi va fi în glorie înaintea Tatălui. Ei vor fi cu El – o poziție cu mult mai minunată decât dacă El ar fi rămas cu ei aici jos, chiar ca Mesia în glorie pe pământ.

Mergând la Tatăl; El Însuşi este calea

Acum, de asemenea, după ce a spus unde Se ducea, anume la Tatăl Său (şi vorbind potrivit cu efectul morții Sale pentru ei), El le spune că ei ştiau unde Se duce şi de asemenea calea într-acolo. Căci El mergea la Tatăl şi ei Îl văzuseră pe Tatăl, văzându-L pe

El. Şi astfel, văzându-L pe Tatăl în El, ei cunoşteau calea; căci venind la El, ei veneau la Tatăl, care era în El aşa cum El era în Tatăl. El Însuşi deci era *calea*. Prin urmare îi reproşează lui Filip faptul că nu-L cunoscuse. El fusese atât de mult timp cu ei ca fiind în propria Sa Persoană descoperirea Tatălui; iar ei ar fi trebuit să-L fi cunoscut şi să fi văzut că El era în Tatăl şi că Tatăl era în El, şi astfel să fi ştiut unde Se duce, adică la Tatăl. El le făcuse cunoscut numele Tatălui; iar dacă ei n-au putut să-L vadă pe Tatăl în El, ori să fie convinşi prin cuvintele Lui, ar fi trebuit să cunoască acest lucru din lucrările Sale; căci Tatăl care locuia în El era Cel care făcea aceste lucrări. Aceasta depindea de propria Sa Persoană, în vremea în care era încă în lume, totuşi o glorie izbitoare a Persoanei Sale stătea în legătură cu plecarea Sa. După ce El avea să plece, ei urmau să facă lucrări încă şi mai mari decât acelea făcute de El, din cauză că lucrarea lor va fi în raport cu poziția Sa de Om glorificat înaintea Tatălui. Acest lucru era necesar pentru slava Sa. Nu existau limite în această privință. El îi aşeza într-o legătură imediată cu Tatăl prin lucrarea puterii Sale şi a numelui Său; şi orice ar fi cerut de la Tatăl în numele Lui, Hristos Însuşi avea să împlinească pentru ei. Cererea lor va fi ascultată şi aprobată de Tatăl – arătând ce apropiere de Tatăl dobândise El pentru ei; şi El (Hristos) avea să facă tot ceea ce ei vor cere. Fiindcă puterea Fiului nu lipsea, şi nu putea să lipsească pentru împlinirea voii Tatălui; nu existau limite pentru puterea Lui.

Ucenicia caracterizată prin ascultare; făgăduința cu privire la Duhul Sfânt, care avea să rămână cu ei pentru totdeauna

Acest lucru însă ne conduce către un alt subiect. Dacă ei L-ar iubi, aceasta ar urma să se arate nu prin regrete, ci prin păzirea poruncilor Lui. Ei trebuiau să umble în ascultare (versetul 15). Aceasta caracterizează ucenicia de atunci încoace. Dragostea doreşte să fie cu El, însă se manifestă prin păzirea poruncilor Lui; căci şi Hristos are dreptul de a porunci. De cealaltă parte, El urma să le reprezinte interesele în cer şi o altă binecuvântare

avea să le fie oferită, anume Duhul Sfânt Însuşi, care nu-i va părăsi niciodată, aşa cum Hristos avea s-o facă. Lumea nu putea primi Duhul Sfânt. Hristos, Fiul, fusese arătat ochilor lumii şi ar fi trebuit să fi fost primit de aceasta. Duhul Sfânt urma să lucreze fără să fie văzut; căci prin lepădarea lui Hristos totul s-a sfârşit în ceea ce priveşte lumea în starea ei naturală, în relaţia ei cu Dumnezeu, în ce priveşte prima creaţie. Însă Duhul Sfânt va fi cunoscut de către ucenici; căci El nu numai că nu avea să-i părăsească, ci El va fi în ei, nu doar cu ei, în sensul în care fusese Hristos. Duhul Sfânt nu va fi văzut şi nici cunoscut de către lume.

Calea, Adevărul şi Viaţa

Până acum, în cuvântarea Sa, El îi călăuzise pe ucenicii Săi să-L urmeze (în duh) în locurile cereşti, prin cunoaşterea pe care familiarizarea cu Persoana Sa (în care Tatăl era revelat) le-o dădea cu privire la locul în care El Se ducea, şi de asemenea la calea într-acolo. El Însuşi era calea, aşa cum am văzut. El era adevărul însuşi în descoperirea lui Dumnezeu (o descoperire perfectă) şi a relaţiei sufletului cu El; şi de asemenea descoperea starea reală şi caracterul tuturor lucrurilor, făcând să strălucească lumina perfectă a lui Dumnezeu în propria Persoană a Celui care L-a descoperit. El era viaţa în care putea fi cunoscut Dumnezeu şi adevărul. Oamenii veneau la Tatăl prin El; Îl găseau pe Tatăl descoperit în El; şi aveau în El acea viaţă care îi făcea capabili să se bucure de Tatăl şi a cărei primire îi aducea de fapt la Tatăl.

Râul binecuvântării care curge pentru ucenici în această lume: viaţa în Hristos

Acum însă El nu mai prezintă ceea ce este obiectiv; nu-L mai prezintă pe Tatăl în El (lucru pe care ei ar fi trebuit să-l cunoască), nici pe El în Tatăl, pe când Se afla aici pe pământ. Prin urmare El nu le mai îndreaptă gândurile la Tatăl prin El Însuşi, nici către El aflat în Tatăl în cer. El aşează înaintea lor ceea ce urma să le fie dat aici pe pământ: râul binecuvântării

care avea să curgă pentru ei în această lume, în virtutea a ceea ce Isus era în cer, a ceea ce era El acolo pentru ei. De îndată ce Duhul Sfânt este prezentat ca trimis, Domnul spune: „Nu vă voi lăsa orfani, vin la voi" (versetul 18). Prezența Sa, în ~~duh~~ aici pe pământ, constituie mângâierea poporului Său. Ei aveau să-L vadă; iar acest lucru este cu mult mai real decât a-L vedea cu ochii fizici. Da, mult mai real; înseamnă a-L cunoaşte într-un fel mult mai adevărat, chiar dacă prin har ei crezuseră în El ca fiind Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. Şi, mai mult, această capacitate spirituală de a-L vedea pe Hristos cu inima, prin prezența Duhului Sfânt, este legată de viață. „Pentru că Eu trăiesc şi voi veți trăi". Noi Îl vedem pentru că avem viață spirituală şi această viață este în El, această viață este El Însuşi. „Această viață este în Fiul". Ea este la fel de sigură pentru noi cum este pentru El. Ea derivă din El. *Pentru că* El trăieşte, noi vom trăi. Viața noastră este, în orice lucru, manifestarea Aceluia care este viața noastră. Aşa cum apostolul exprimă acest lucru: „Ca şi viața lui Isus să fie arătată în trupul nostru muritor". Din nefericire, carnea se împotriveşte vieții divine care este în noi; totuşi aceasta este viața noastră în Hristos.

Poziția ucenicilor în Hristos în virtutea prezenței Duhului Sfânt

Dar aceasta nu este totul. Fiindcă Duhul Sfânt locuieşte în noi, cunoaştem că suntem în Hristos.[1] „În ziua aceea veți cunoaşte că Eu sunt în Tatăl Meu şi voi în Mine şi Eu în voi". Nu este „Tatăl în Mine (lucru care oricum este întotdeauna adevărat) şi Eu în El" – cuvinte care, primele dintre ele omise aici, exprimau realitatea manifestării de către El a Tatălui pe pământ. Domnul

[1] Remarcați că acest lucru este individual, nu unirea mădularelor trupului cu Hristos; şi nici „unire" nu este cuvântul exact pentru aceasta. Noi suntem *în* El. Aceasta este mai mult decât unire, şi nu acelaşi lucru. Este vorba de natură şi de viață, de poziția în acestea, de locul nostru în ele. Când El Se afla pe pământ şi ei nu aveau Duhul Sfânt, ei ar fi trebuit să cunoască faptul că El era în Tatăl şi Tatăl în El. Când El urma să fie în cer şi ei vor avea Duhul Sfânt, ucenicii aveau să cunoască faptul că sunt în El şi El în ei.

exprimă doar ceea ce Îi aparține Lui Însuşi, fiind în mod real şi divin una cu Tatăl – „Eu sunt în Tatăl Meu“. Domnul vorbeşte aici de această ultimă parte a adevărului (implicată fără îndoială în cealaltă – „Tatăl este în Mine“ – atunci când este corect înțeleasă). Nu se putea în realitate să existe una fără alta; însă oamenii îşi puteau imagina un astfel de lucru: o manifestare a lui Dumnezeu într-un om, fără ca acest om să fie în mod real Dumnezeu, în el însuşi, aşa încât să se poată spune şi: „El este în Tatăl“. Oamenii visează astfel de lucruri; ei vorbesc de manifestarea lui Dumnezeu în carne. Noi vorbim de Dumnezeu manifestat în carne. Aici însă toată dificultatea este înlăturată – El era în Tatăl, şi aceasta este partea de adevăr repetată aici; adăugând la ea, în virtutea prezenței Duhului Sfânt, că în timp ce ucenicii ar fi trebuit să cunoască într-adevăr pe deplin Persoana divină a lui Isus, ei ar fi trebuit, mai mult, să cunoască faptul că ei înşişi erau în El. „Cine se alipeşte de Domnul este un singur Duh cu El“ (1 Corinteni 6.17). Isus n-a spus că ei ar fi trebuit să cunoască *acest lucru* în timp ce Se afla cu ei pe pământ. Ei ar fi trebuit să cunoască faptul că Tatăl era în El şi El în Tatăl, aspect care-L privea doar pe El singur. Ucenicii însă, după ce aveau să primească Duhul Sfânt, trebuiau să cunoască poziția lor în El – o uniune a cărei putere şi legătură este Duhul Sfânt. Viața lui Hristos curge de la El în noi. El este în Tatăl, noi în El şi de asemenea El în noi, potrivit cu puterea prezenței Duhului Sfânt.

Păzirea şi cârmuirea continuă; dragostea copilului, a Tatălui şi cea a lui Hristos, arătate pe drumul ascultării

Acesta este subiectul credinței comune şi adevărate pentru toți. Însă există o continuă păzire şi cârmuire, iar Isus ni Se manifestă în legătură cu umblarea noastră şi într-o manieră dependentă de ea. Cel care se preocupă cu voia Domnului, o va cunoaşte şi o va împlini. Un copil *bun* nu doar că ascultă atunci când cunoaşte voia Tatălui Său, ci dobândeşte cunoaşterea acestei voințe prin faptul că ia seama la ea. Acesta este duhul de ascultare în dragoste. Dacă noi acționăm astfel ~~în~~ privire la

Isus, Tatăl, care ține seama de tot ceea ce este în legătură cu Fiul Său, ne va iubi. Isus ne va iubi de asemenea şi ni Se va arăta. Iuda (nu Iscarioteanul) nu a înțeles acest lucru, din pricină că nu vedea mai departe de o manifestare trupească a lui Hristos, aceea pe care şi lumea o putea percepe. Prin urmare, Isus adaugă că adevăratul ucenic ascultător (şi aici El vorbeşte, într-un mod spiritual şi mai general despre Cuvântul Său, nu doar despre poruncile Sale)[1] va fi iubit de Tatăl, şi că Tatăl şi El Însuşi vor veni şi îşi vor face locuința la el. Astfel că, dacă există ascultare, în timp ce aşteptăm momentul când vom merge să locuim cu Isus în prezența Tatălui, El şi Tatăl îşi fac locuința la noi, cei în care Duhul Sfânt locuieşte, aşa cum Tatăl şi Duhul Sfânt erau prezenți, atunci când Fiul Se afla aici pe pământ – fără îndoială într-un alt fel, căci El era Fiul, iar noi doar trăim prin El; dar în noi locuieşte doar Duhul Sfânt. Însă în ce priveşte aceste Persoane glorioase, ele nu sunt despărțite. Tatăl făcea lucrările în Hristos şi Isus scotea demonii prin Duhul Sfânt; totuşi Fiul era Cel care lucra. Dacă Duhul Sfânt este în noi, Tatăl şi Fiul vin şi Îşi fac locuința la noi. Se va observa însă aici că este vorba de guvernare. Noi suntem, potrivit cu viața cea nouă, sfințiți spre ascultare. Nu este aici vorba de dragostea lui Dumnezeu în har suveran față de păcătos, ci de căile Tatălui față de copiii Săi. Prin urmare, manifestările dragostei Tatălui şi a lui Hristos se găsesc pe drumul ascultării. Noi îi iubim pe copiii noştri neascultători, însă nu-i mângâiem. Dacă întristăm pe Duhul Sfânt, El nu va fi în noi puterea manifestată către sufletele noastre în părtăşia Tatălui şi a Fiului, ci va acționa asupra conştiințelor noastre mustrându-ne, deşi ne va oferi în acelaşi timp un simțământ al harului. Dumnezeu poate să ne restabilească prin dragostea Sa şi să ne dea mărturie atunci când am rătăcit; dar ne bucurăm de comuniunea cu El doar umblând în ascultare. În sfârşit, Isus Însuşi trebuia să fie ascultat; însă trebuie remarcat că ascultarea

[1] „A păzi Cuvântul" merge puțin mai departe decât „a păzi poruncile". Prima expresie presupune mai mult realizarea gândului lui Isus, semnificația a tot ce El spune – în sensul că tot ceea ce El exprimă se adresează inimii.

față de El era ascultarea față de cuvintele Tatălui date lui Isus, așa cum El era aici pe pământ. Cuvintele Lui erau cuvintele Tatălui.

Hristos, Om cu adevărat şi pentru totdeauna, dar şi Dumnezeu manifestat în carne

Duhul Sfânt dă mărturie despre ceea ce a fost Hristos şi de asemenea despre gloria Lui în cer. Aceasta este manifestarea vieții perfecte a Omului, a lui Dumnezeu în Om, a Tatălui în Fiul – manifestarea Tatălui prin Fiul care este în sânul Tatălui. Astfel erau cuvintele Fiului aici jos; şi când vorbim de poruncile Lui, nu este vorba doar de manifestarea gloriei Lui prin Duhul Sfânt şi a rezultatelor ei când El avea să fie în cer; ci de poruncile Lui atunci când El Se afla aici pe pământ şi vorbea cuvintele lui Dumnezeu; căci nu I se dăduse Duhul cu măsură, așa încât cuvintele Lui să fie amestecate sau imperfecte, ori cel puțin nu divine. El era cu adevărat Om şi pentru totdeauna Om; însă era Dumnezeu manifestat în trup. Porunca veche de la început este în același timp nouă, întrucât aceeaşi viață care se exprimă în poruncile Lui, acum ne aparține şi nouă şi ne animă – lucru adevărat în El şi în noi. (Comparați cu 1 Ioan 2.) Poruncile sunt acelea ale Omului Hristos, şi totuşi sunt poruncile lui Dumnezeu şi cuvintele Tatălui, potrivit cu viața ce a fost manifestată în această lume în Persoana lui Hristos. Ele exprimă în El, şi formează şi conduc în noi, acea viață eternă ce era la Tatăl şi care ne-a fost manifestată în Om – în Acela pe care apostolii L-au putut vedea, auzi şi pipăi; şi această viață o avem în El. Totuşi, deşi avem această viață, ne-a fost dat Duhul Sfânt ca să ne călăuzească în tot adevărul, potrivit cu același capitol din Epistola lui Ioan – „Voi aveți ungerea de la Cel Sfânt şi ştiți toate".

Diferența dintre poruncile lui Hristos şi lege

A dirija viața este un lucru diferit de a cunoaşte toate lucrurile. Aceste două aspecte sunt în legătură, pentru că, umblând potrivit cu această viață, nu întristăm pe Duhul Sfânt şi suntem

în lumină. A dirija viața, unde aceasta există, nu este același lucru cu a da o lege impusă omului în carne (într-un mod just fără îndoială), promițându-i viața dacă el păzește aceste porunci. Aceasta este diferența dintre poruncile lui Hristos și lege; nu în ce privește autoritatea – autoritatea divină este întotdeauna aceeași în ea însăși – ci în faptul că legea oferă viața și este adresată omului responsabil, în carne, oferindu-i viața ca rezultat al ascultării de ea; în timp ce poruncile lui Hristos exprimă și dirijează viața celui care trăiește prin Duhul, în legătură cu poziția sa în Hristos și a lui Hristos în el. Duhul Sfânt (care, în afară de aceasta, învață pe credincios toate lucrurile) reamintește poruncile lui Hristos – toate lucrurile pe care El le spusese ucenicilor. Lucrurile stau la fel în detaliu, prin harul Său, cu credincioșii ca indivizi în timpul de acum.

Domnul dăruiește propria Sa pace

În sfârșit Domnul, în mijlocul acestei lumi, lasă pacea ucenicilor Săi, dându-le propria Sa pace (versetul 27). El le-a putut spune aceasta atunci când avea să plece și în cadrul deplinei revelări a lui Dumnezeu; El poseda această pace chiar în mijlocul lumii și cu toată împotrivirea ei. El trecuse prin moarte și băuse paharul, înlăturase păcatul pentru ei, distrusese puterea vrăjmașului în moarte și făcuse ispășire glorificându-L deplin pe Dumnezeu. Pacea fusese făcută, și făcută pentru ei înaintea lui Dumnezeu, iar tot ceea ce ei erau era adus în lumină, lumină care era El Însuși, astfel că această pace era perfectă în lumină. Iar pacea era perfectă în lume, fiindcă ea îi aducea în așa fel în legătură cu Dumnezeu, încât lumea nici măcar nu putea atinge sursa bucuriei lor. Mai mult, Isus împlinise acest lucru pentru ei de așa manieră – și le făcuse parte de ea într-o așa măsură – încât El le dă pacea pe care El Însuși o avea înaintea Tatălui și în care, în consecință, El a umblat prin această lume. Lumea dă ceva din bunurile ei, fără să renunțe la cea mai mare parte din ele; dar după ce dă, nu mai are lucrul respectiv. Hristos ne introduce în savurarea a ceea ce aparține Lui Însuși – a propriei Sale poziții

înaintea lui Tatălui[1]. Lumea nu dă, şi nici nu poate da, în acest fel. Cât de perfectă trebuie să fi fost acea pace de care El S-a bucurat cu Tatăl; pace pe care ne-o dă şi nouă – a Lui Însuşi.

În gloria şi fericirea Domnului găsim propria noastră glorie şi fericire

Mai rămâne încă un gând preţios – o dovadă a harului inexprimabil în Isus. El contează atât de mult pe afecţiunile noastre, şi aceasta în mod personal, faţă de Sine Însuşi, încât spune: „Dacă M-aţi fi iubit, v-aţi fi bucurat că Mă duc la Tatăl" (versetul 28). El ne oferă privilegiul de a fi interesaţi de propria Sa glorie, de fericirea Sa, şi în acestea să le găsim pe ale noastre proprii.

Dorinţa inimii creştinului

Bun şi preţios Mântuitor, ne bucurăm cu adevărat că Tu, care ai suferit atât de mult pentru noi, ai împlinit acum toate lucrurile şi eşti în odihnă alături de Tatăl Tău, cu toate că eşti încă activ în dragoste faţă de noi. O, dacă Te-am cunoaşte şi Te-am iubi mai mult! Putem însă spune cu toată inima: Vino curând, Doamne! Părăseşte încă odată tronul odihnei Tale şi al gloriei Tale personale, şi vino să ne iei la Tine Însuţi, ca totul să poată fi împlinit şi pentru noi, şi să fim cu Tine în lumina feţei Tatălui Tău şi în casa Lui! Harul Tău este infinit, dar prezenţa Ta şi bucuria Tatălui vor fi odihna inimilor noastre şi bucuria noastră eternă.

---

[1] Acest lucru este adevărat într-un mod binecuvântat în toate aspectele, cu excepţia desigur a Dumnezeirii în esenţă, şi a unităţii Sale cu Tatăl – în acestea El rămâne în mod divin singur. Dar tot ceea ce El are ca Om şi ca Fiu în umanitate introduce în expresia „Tatăl Meu şi Tatăl vostru, Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru". Pacea Lui, bucuria Lui, cuvintele pe care Tatăl I le-a dat, toate acestea El ni le-a dat nouă. Ne-a dat de asemenea gloria dată Lui şi suntem iubiţi cu dragostea cu care Tatăl L-a iubit pe El. Planurile lui Dumnezeu nu au avut în vedere doar să rezolve problema responsabilităţii ca şi copii ai lui Adam, ci şi să ne aşeze înaintea lumii în aceeaşi poziţie cu al doilea Adam, propriul Său Fiu. În lucrarea Lui, Hristos a făcut ca aceasta să fie dreptatea lui Dumnezeu.

Plinătatea harului şi perfecţiunea arătate în Persoana lui Isus

Aici Domnul încheie această parte a cuvântării Sale[1]. El le arătase ca un întreg tot ceea ce decurgea din plecarea şi din moartea Sa. Observaţi că subiectul central aici este întotdeauna Gloria Persoanei Sale; căci chiar cu privire la moartea Sa este spus: „Acum este glorificat Fiul Omului" (capitolul 13.31). Totuşi El îi avertizase dinainte despre aceste lucruri, ca ele să le întărească, şi nu să le slăbească, credinţa; căci nu avea să mai vorbească mult cu ei. Lumea era sub puterea vrăjmaşului şi acesta venea; nu din cauză că avea ceva în Hristos – nu avea nimic acolo; prin urmare el nu avea nici măcar puterea morţii asupra Lui. Moartea Sa nu a fost efectul puterii lui Satan asupra Lui, ci prin aceasta El arăta lumii că iubea pe Tatăl; şi că era ascultător faţă de Tatăl, oricât L-ar fi costat. Şi aceasta era perfecţiunea absolută în om. Dacă Satan era prinţul acestei lumi, Isus nu căuta să-Şi menţină gloria ca Mesia în ea. Însă prin moartea Sa a arătat lumii, acolo unde se afla puterea lui Satan, plinătatea harului şi a perfecţiunii în propria Sa Persoană; cu scopul ca lumea să iasă din propria sa condiţie, ca să zic aşa, cel puţin cei care aveau urechi de auzit.

Apoi Domnul încetează să vorbească şi pleacă. El nu mai şade împreună cu ai Săi, ca făcând parte din această lume, ci Se ridică şi o părăseşte.

Rezumatul cuvântării Domnului din capitolele 14, 15 şi 16

Ceea ce am spus despre poruncile Domnului date în timpul umblării Sale aici pe pământ (un subiect cu privire la care următoarele capitole ne vor oferi o dezvoltare interesantă) ne ajută mult în a înţelege întreaga cuvântare a Domnului de aici până la sfârşitul capitolului 16. Subiectul este divizat în două

[1] Capitolul 14 ne prezintă relaţia personală a Fiului cu Tatăl şi poziţia noastră în El ca Cel aflat în această relaţie, cunoscută prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat. În capitolul 15 ne este prezentat locul şi poziţia Sa pe pământ, El fiind adevărata Viţă, şi apoi starea Sa glorioasă ca înălţat şi trimiţând Mângâietorul pentru a ne-o descoperi.

părți principale: acțiunea Duhului Sfânt atunci când Domnul nu va mai fi aici pe pământ; şi relația ucenicilor cu El în timpul umblării Sale pe pământ. Astfel avem aici, pe de-o parte, ceea ce decurge din faptul înălțării Sale la dreapta lui Dumnezeu (poziție care L-a pus deasupra sferei iudeilor şi a neamurilor) şi, de cealaltă parte, ceea ce depindea de prezența Lui pe pământ – prezență care în mod necesar concentra toate promisiunile în propria Sa Persoană. În acelaşi timp sunt prezentate relațiile alor Săi cu Sine Însuşi, văzute în legătură cu pământul, iar ucenicii aşezați la rândul lor în aceste relații, chiar şi atunci când El avea să fie absent. Acest ultim subiect este inclus în capitolul 15. Existau, în consecință, două feluri de mărturie: cea a Duhului Sfânt în mod strict (adică ceea ce El descoperă cu privire la Isus înălțat); şi a ucenicilor ca martori a tot ceea ce văzuseră cu privire la Isus pe pământ (capitolul 15.26,27). Nu că în mărturia lor ei n-ar fi avut ajutorul Duhului Sfânt, dar mărturia lor cu privire la ce văzuseră nu constituia noua mărturie despre gloria cerească, mărturie dată de Duhul Sfânt trimis din cer. În ceea ce priveşte mărturia ucenicilor înşişi, Duhul Sfânt le reamintea ceea ce Isus fusese şi ceea ce El spusese în timp ce Se afla pe pământ. Prin urmare, în pasajul pe care tocmai l-am citit, lucrarea Duhului este descrisă astfel (capitolul 14.26): „El vă va învăța toate şi *vă va aminti toate câte v-am spus*“ (comparați cu versetul 25). Sunt prezentate aici cele două părți ale lucrării Duhului Sfânt. Isus le spusese ucenicilor multe lucruri. Duhul Sfânt însă avea să-i învețe toate lucrurile; mai mult, El le va reaminti tot ceea ce Isus spusese. În capitolul 16.12,13 Isus le mărturiseşte că avea multe lucruri să le spună, dar că ei nu le puteau purta la acea vreme. Dar mai târziu Duhul adevărului avea să-i călăuzească în tot adevărul. El nu va vorbi de la Sine, ci tot ceea ce va auzi aceea le va spune. El nu era ca un duh individual, care vorbeşte de la sine însuşi. Fiind *una* cu Tatăl şi cu Fiul, şi venit să descopere gloria şi planurile lui Dumnezeu, toate comunicările Lui aveau să fie în legătură cu ele, revelând gloria lui Hristos înălțat, Căruia Îi aparținea tot ceea ce avea Tatăl. Aici nu este vorba de a reaminti tot ceea ce Isus spusese pe pământ; obiectul revelației este ceresc şi are în vedere ceea

ce se găseşte acolo sus, precum şi gloria deplină a lui Isus, sau orice altceva legat de scopurile viitoare ale lui Dumnezeu. Ne vom întoarce la acest subiect mai târziu. Am spus aceste câteva cuvinte pentru a sublinia deosebirile pe care le-am indicat.

Capitolul 15

Adevărata viță; Hristos pe pământ în contrast cu Israel

Începutul acestui capitol şi lucrurile privitoare la viță țin de partea pământească – de ceea ce Isus a fost pe pământ – de relația Lui cu ucenicii Săi ca aflați pe pământ, şi nu trece dincolo de această poziție. „Eu sunt adevărata Viță". Yahve sădise o vie scoasă din Egipt (Psalmul 80.8). Aceasta este Israel potrivit cărnii; dar el nu era adevărata viță. Adevărata Viță era Fiul Său, pe care El L-a scos din Egipt – Isus[1] (Matei 2.15). Astfel Se prezintă El pe Sine ucenicilor. Nu avem aici ceea ce El va fi după plecarea Sa; El era adevărata Viță pe pământ, şi numai pe pământ. Nu se poate vorbi de a planta vii în cer, nici de a curăța mlădițe acolo.

Rodul purtat de mlădițe; responsabilitatea personală a ucenicilor

Ucenicii L-ar fi putut considera pe Domnul ca fiind cea mai aleasă mlădiță a viei; dar astfel El n-ar fi fost decât un membru al lui Israel, în timp ce de fapt El Însuşi era vasul şi sursa binecuvântării, potrivit promisiunilor lui Dumnezeu. Prin urmare adevărata Viță nu este Israel, ci din contră, este Hristos în contrast cu Israel, însă Hristos sădit pe pământ, luând locul lui Israel, ca *adevărata* Viță. Tatăl îngrijeşte această Viță în mod evident pe pământ. Nu este nevoie de viticultor în cer. Ucenicii au nevoie de această îngrijire, aceia care sunt ataşați lui Hristos, ca rămăşiță a lui Israel. Purtarea de rod este căutată pe pământ.

---

[1] Comparați cu Isaia 49, în ce priveşte înlocuirea lui Israel cu Hristos. El, într-un caracter al binecuvântării, ia locul lui Israel, aşa cum a făcut cu omul în general.

De aceea Domnul le spune: „*Deja* voi *sunteți* curați, datorită Cuvântului pe care vi l-am spus". „Voi sunteți mlădițele." Iuda, se poate spune, era la acest moment aruncat afară, la fel ca ucenicii care n-au mai umblat cu El. Ceilalți aveau să fie puşi la încercare şi curățați, ca astfel să poarte şi mai multă rod.

Nu mă îndoiesc că această relație încă rămâne, în principiu şi într-o analogie generală. Cei care fac o mărturie de credință, care se ataşează lui Hristos pentru a-L urma, vor fi curățiți dacă au cu adevărat viață; dacă nu, ceea ce au le va fi luat. Observați aici prin urmare că Domnul vorbeşte doar de Cuvântul Lui – acela al adevăratului Profet – şi de judecata manifestată fie prin disciplină, fie prin tăiere. În consecință, El nu vorbeşte de puterea lui Dumnezeu, ci de responsabilitatea omului – o responsabilitate căreia cu siguranță omul nu-i poate face față fără har; dar care are totuşi acel caracter al responsabilității personale.

Curățiți de Tatăl; rodul ca dovadă a unei legături vitale şi eterne

Isus era sursa întregii lor puteri. Ei trebuiau să rămână în El; astfel – căci acesta este ordinea – El avea să rămână în ei. Am văzut aceasta în capitolul 14. Domnul nu vorbeşte aici de lucrarea suverană a dragostei pentru mântuire, ci de cârmuirea copiilor de către Tatăl; aşa încât binecuvântarea depinde de umblare (capitolul 14.21-23). Aici însă viticultorul caută rod; şi învățătura dată prezintă dependența completă de Viță ca singurul mijloc de a-l produce. Iar El arată ucenicilor că, umblând pe pământ, aveau să fie curățiți de Tatăl şi că cineva (căci în versetul 6 El are grijă să schimbe expresia, fiindcă Îşi cunoştea ucenicii şi îi declarase deja curați) – un om, oricine nu purta roadă, avea să fie tăiat. Căci aici subiectul nu este relația cu Hristos în cer prin Duhul Sfânt, care nu poate fi ruptă, ci acea legătură formată aici pe pământ, care putea fi vitală şi eternă sau nu. Iar rodul era dovadă a acestui lucru.

În prima viță acest lucru nu a fost necesar; ei erau iudei prin naştere, erau circumcişi, păzeau poruncile şi rămâneau în viță

ca mlădițe bune, fără să aducă vreun rod pentru Dumnezeu. Ei erau tăiați din Israel doar în urma călcării voite a legii. Aici nu este vorba de o relație cu Yahve întemeiată pe naşterea într-o anumită familie. Ceea ce se caută este glorificarea Tatălui prin purtarea de rod. Acesta este lucrul care va arăta că ei sunt ucenicii Aceluia care a adus atât de mult rod.

Rămânerea în Hristos; sursa puterii şi a roadelor

Hristos, deci, era adevărata Viță; Tatăl era Viticultorul; cei unsprezece erau mlădițele. Ei trebuiau să rămână în El, lucru realizat prin convingerea că rodul poate fi produs doar în El şi privind la El mai întâi. Hristos precede rodul. Este vorba de dependență, de obişnuință practică de a sta cu inima aproape de El, de a te încrede în El, fiind ataşat de El printr-o dependență totală. În acest fel Hristos avea să fie în ei o sursă constantă de putere şi de rod. El va fi în ei, iar în afara Lui ei nu vor putea face nimic. Dacă, rămânând El, ei posedau puterea prezenței Lui, aveau să aducă mult rod. Dar, „dacă cineva" (El nu spune „ei"; El îi cunoaşte ca fiind curați şi mlădițe adevărate) nu rămânea în El, trebuia aruncat afară şi ars. Dacă ei rămâneau în El (adică, dacă exista dependență constantă ce se alimentează de la sursă) şi dacă cuvintele lui Hristos rămâneau în ei, conducându-le inima şi gândurile, ei urmau să aibă la dispoziție sursele puterii divine; puteau să ceară tot ce ar fi voit şi avea să le fie dat. Dar mai mult, Tatăl Îl iubise pe Fiul în mod divin în timp ce Acesta era pe pământ. Isus a făcut acelaşi lucru cu privire la ei. Ucenicii trebuiau să rămână în dragostea Lui. În versetele precedente a fost vorba de a rămâne în El; aici este vorba de a rămâne în dragostea Lui[1]. Prin păzirea poruncilor Tatălui Său, El rămăsese în dragostea Lui; prin păzirea poruncilor lui Isus, ei aveau să rămână în dragostea *Sa*. Dependența implică încredere şi raportare la Acela de care depindem pentru a primi putere, fiind incapabili

[1] Există trei îndemnuri: „Rămâneți în Mine"; „Dacă rămâneți în Mine şi cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți"; „Rămâneți în dragostea Mea".

să facem vreun lucru fără El, ceea ce ne determină să ne ținem strâns de El. Dependența şi ascultarea sunt cele două principii importante ale vieții practice aici pe pământ. Aşa a umblat Isus ca Om; El a cunoscut prin experiență adevărata cale pentru ucenicii Săi. Poruncile Tatălui Său constituiau expresia a ceea ce Tatăl era. Prin păzirea lor în duhul ascultării, Isus umblase mereu în comuniune cu dragostea Lui, menținuse comuniunea cu Tatăl. Poruncile lui Isus, atunci când El Se afla pe pământ, reprezentau expresia a ceea ce *El* era, perfect în mod divin pe calea pe care El trebuia să meargă. Umblând în ele, ucenicii Săi, aveau să fie în comuniune cu dragostea *Lui.* Domnul spunea aceste lucruri ucenicilor pentru ca bucuria Lui[1] să rămână în ei şi ca bucuria lor să fie deplină. Vedem că subiectul tratat aici nu este mântuirea unui păcătos, ci calea ucenicului, pentru ca acesta să se poată bucura pe deplin de dragostea lui Hristos şi ca inima să nu fie umbrită de nici un nor în locul unde se găseşte bucuria.

Ascultarea este mijlocul de a rămâne în dragostea Domnului

Nu se tratează aici nici chestiunea dacă un credincios adevărat poate fi despărțit de Dumnezeu, fiindcă Domnul prezintă ascultarea ca fiind mijlocul de a rămâne în dragostea Sa. Cu siguranță *El* nu putea să piardă favoarea Tatălui Său, nici să înceteze să fie Obiectul dragostei Sale. Nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Şi totuşi El spune: „Am ținut poruncile Tatălui Meu şi rămân în dragostea Lui" (versetul 10). Aceasta însă a fost calea divină pe care El S-a bucurat de dragostea Tatălui. Este vorba deci de umblarea şi de puterea unui ucenic şi nu de mijlocul pentru mântuire.

[1] Unii au crezut că acesta înseamnă bucuria lui Hristos la vederea umblării cu credincioşie a unui ucenic al Său; eu nu cred aşa. Este vorba de bucuria pe care El a avut-o aici pe pământ, la fel cum El ne-a lăsat pacea Sa şi cum urmează să ne dea propria-I glorie.

Măsura cu care ucenicii trebuie să se iubească unii pe alţii

În versetul 12 începe o altă parte a subiectului. El vrea (*aceasta* este porunca Lui) ca ei să se iubească unii pe alţii aşa cum îi iubise El. Mai înainte El vorbise despre dragostea Tatălui pentru El, dragoste care s-a revărsat din cer în inima Sa, în vremea când Se afla pe acest pământ[1]. El îi iubise în acelaşi fel; dar El fusese de asemenea un însoţitor al lor, un slujitor, în această dragoste. Astfel că ucenicii trebuiau să se iubească unii pe alţii cu o dragoste care să se ridice deasupra slăbiciunilor celorlalţi, şi care să fie în acelaşi timp o dragoste frăţească, făcându-l pe cel însufleţit de ea să fie slujitorul fratelui său. Ea mergea aşa de departe încât cineva trebuia să-şi dea viaţa pentru prietenii săi. Cel care asculta de Isus, era prietenul Său. Observaţi că El nu spune că va fi Prietenul lor. El a fost Prietenul *nostru* atunci când Şi-a dat viaţa pentru păcătoşi; *noi* suntem prietenii *Lui,* când ne bucurăm de încrederea Sa, aşa cum spune El aici: „Toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscut" (versetul 15). Oamenii vorbesc despre problemele lor, potrivit cu necesitatea de a face aceasta, celor pe care aceste probleme îi privesc într-o oarecare măsură. Toate gândurile mele însă le împărtăşesc doar celui care îmi este prieten. „Voi ascunde Eu de Avraam lucrul pe care am să-l fac?" Şi Avraam era numit „prietenul lui Dumnezeu". Lucrurile pe care i le-a spus atunci Dumnezeu lui Avraam, nu erau lucruri care-l priveau direct pe acesta din urmă (El îi spusese şi astfel de lucruri, ca Dumnezeu), ci lucruri cu privire la lume, la Sodoma. Dumnezeu face acelaşi lucru şi cu Adunarea, şi în mod practic cu privire la fiecare ucenic ascultător în parte; un astfel de om primeşte gândurile Sale. Mai mult, El Însuşi îi alesese pentru acest lucru. Nu ei Îl aleseseră pe El, printr-un act al propriei lor voinţe. El îi alesese şi îi rânduise să meargă şi să aducă rod, un rod care să rămână. Deci, fiind astfel aleşi pentru lucrare, ei aveau să primească

[1] El nu spune: „Cum Mă iubeşte pe Mine Tatăl", ci „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl", adică El nu vorbeşte doar despre dragostea eternă a Tatălui pentru Fiul, ci de dragostea arătată faţă de El în umanitatea Sa aici pe pământ.

de la Tatăl – care într-o astfel de situaţie nu le putea refuza nimic – tot ceea ce vor cere (versetul 16). Aici Domnul ajunge la izvorul şi la siguranţa harului, astfel încât responsabilitatea practică sub care El îi aşează din punct de vedere moral, să nu umbrească harul divin care lucra faţă de ei şi îi aşeza sub această responsabilitate.

Ucenicii în aceeaşi poziţie ca Stăpânul lor: urâţi de către lume

Prin urmare ei trebuiau să se iubească unii pe alţii[1]. Că lumea avea să-i urască nu era decât o consecinţă naturală a urii ei faţă de Hristos; ea nu făcea decât să pecetluiască asocierea lor cu El. Lumea iubeşte ceea ce este din lume; acest lucru este foarte normal. Ucenicii nu făceau parte din ea, şi în afară de aceasta, Isus, pe care ea Îl lepădase, îi alesese şi îi scosese din lume; prin urmare ea avea să-i urască, fiindcă ei fuseseră aleşi prin har: „Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales din această lume, de aceea vă urăşte lumea“ (versetul 19). Există, în plus, motivul moral al urii lumii faţă de ucenici, anume că ei nu făceau parte din ea; însă aceasta demonstra relaţia lor cu Hristos şi drepturile Lui suverane prin care El îi scosese pentru Sine afară dintr-o lume răzvrătită. Ei urmau să aibă aceeaşi parte ca Stăpânul lor; aveau să fie urâţi din pricina Numelui Său, fiindcă lumea – şi El vorbeşte în mod special despre iudei, în mijlocul cărora lucrase – nu L-a cunoscut pe Tatăl care-L trimesese în dragoste. A se mândri cu Yahve, ca fiind Dumnezeul *lor*, era lucrul care le convenea cel mai mult. Ei l-ar fi primit pe Mesia pe această premiză. Însă a-L cunoaşte pe Tatăl, descoperit în adevăratul Său caracter de către Fiul, era un lucru cu totul diferit. Totuşi Fiul Îl descoperise şi Îl manifestase pe Tatăl şi desăvârşirile Sale, deopotrivă prin cuvintele şi prin faptele Lui.

---

[1] Alegându-i şi punându-i deoparte să se bucure împreună de această relaţie cu El afară din lume, El îi aşezase într-o poziţie a cărei consecinţă firească era dragostea reciprocă; şi, de fapt, simţământul acestei poziţii şi dragostea merg împreună.

Oamenii căzuți au demonstrat, în prezența îndurării şi harului, că preferă păcatul în locul lui Dumnezeu

Dacă Hristos nu ar fi venit şi nu le-ar fi vorbit, Dumnezeu nu i-ar fi putut învinui de păcat. Ei ar fi putut merge înainte, chiar dacă într-o stare necurățită, fără nici o dovadă că nu-L vroiau pe Dumnezeu (măcar că exista mult păcat şi încălcări ale legii, făptuite de ei ca oameni şi ca popor aflat sub lege)– că nu vroiau să se întoarcă la El, nici chiar atunci când îndurarea îi chema. Rodul unei naturi căzute se afla acolo, fără îndoială, dar nu şi dovada că acea natură prefera păcatul în locul lui Dumnezeu, atunci când Dumnezeu Se afla acolo în îndurare, neținându-le în seamă acest păcat. Harul era acela care lucra față de ei fără să le țină păcatul în socoteală. Îndurarea îi tratase ca fiind căzuți, nu ca făpturi împotrivitoare. Dumnezeu nu Se plasa pe terenul legii care impută păcatul, ci pe cel al harului în cadrul descoperirii Tatălui de către Fiul. Situația devenise fără nădejde, după respingerea cuvintelor şi lucrările Fiului care-L descopereau pe Tatăl în har (comparați cu capitolul 16.9). Altfel starea lor reală nu ar fi fost pusă în întregime la încercare şi Dumnezeu ar fi avut încă un mijloc pe care să-l folosească. El îl iubea pe Israel prea mult pentru a-l condamna înainte de a folosi şi ultima cale de a-l recupera.

Dacă Domnul nu ar fi făcut printre ei lucrări pe care nici un alt om nu le făcuse, ei ar fi putut rămâne aşa cum erau, refuzând să creadă în El, fără să fie vinovați înaintea lui Dumnezeu. Ei ar fi putut rămâne în continuare obiectul îndelungii răbdări a lui Yahve; acum însă ei văzuseră şi urâseră şi pe Fiul şi pe Tatăl. Tatăl fusese deplin manifestat în Fiul – în Isus; şi dacă, atunci când Dumnezeu era deplin manifestat, şi aceasta în har, ei Îl lepădau, ce s-ar mai fi putut face, decât să fie abandonați în păcat, departe de Dumnezeu. Dacă El ar fi fost manifestat doar în parte, ei ar fi avut o scuză, ei ar fi putut spune: „Ah! Dacă ne-ar fi arătat har, dacă L-am fi cunoscut aşa cum este, nu L-am fi lepădat". Acum ei nu mai puteau spune aceasta. Ei

Îl văzuseră pe Tatăl şi pe Fiul în Isus. Dar vai, Îl văzuseră şi Îl urâseră[1].

Aceasta însă nu constituia decât împlinirea a ceea ce fusese mai dinainte spus despre ei în legea lor. Totul era încheiat în ce priveşte mărturia dată pentru Dumnezeu de către popor şi a unui Mesia ce trebuia primit de ei. Ei Îl urâseră fără temei.

Promisiunea cu privire la Duhul Sfânt; noua mărturie care trebuia dată despre Fiul lui Dumnezeu

Acum (versetul 26 şi în continuare) Domnul Se ocupă de subiectul cu privire la Duhul Sfânt care urma să vină pentru a-I susține gloria, glorie pe care poporul o lepădase. Iudeii nu-L cunoscuseră pe Tatăl manifestat în Fiul; Duhul Sfânt avea să vină de la Tatăl pentru a da mărturie despre Fiul. Fiul urma să-L trimită de la Tatăl. În capitolul 14 Tatăl este Cel care-L trimite în Numele lui Isus în vederea relației personale a ucenicilor cu Domnul. Aici Isus este Cel care, după ce Se suie la cer, Îl trimite să dea mărturie despre slava Sa, pe care El o are, fiind înălțat în locul Său ceresc. Aceasta era noua mărturie şi ea trebuia dată cu privire la Isus, Fiul lui Dumnezeu, înălțat în cer. Ucenicii *de asemenea* trebuiau să dea mărturie despre El, fiindcă fuseseră cu El de la început. Ei urmau să mărturisească cu ajutorul Duhului Sfânt, ca martori oculari ai vieții Domnului pe pământ, despre manifestarea Tatălui în El. Duhul Sfânt, trimis de El, era martorul gloriei pe care Domnul o avea la Tatăl, de unde El Însuşi venise.

Poziția ucenicilor după plecarea lui Hristos

Avem astfel pe Hristos, adevărata Viță, şi pe ucenici ca mlădițe, deja curați, Hristos fiind încă pe pământ. După plecarea Sa ei trebuiau să mențină această relație practică pe pământ. Ei aveau să fie în relație cu El, aşa cum El fusese cu Tatăl aici jos. Ei urmau să fie unii față de alții aşa cum El fusese față de ei. Poziția lor era afară din lume. Iudeii *urâseră* atât pe Fiul, cât

[1] Remarcați că se face din nou referire aici la Cuvântul şi la lucrările Sale.

şi pe Tatăl; Duhul Sfânt avea să dea mărturie despre Fiul care era cu Tatăl şi în Tatăl. Iar ucenicii trebuiau de asemenea să mărturisească despre ceea ce El fusese pe pământ. Duhul Sfânt, şi într-un anumit sens ucenicii, urmau să ia locul atât al lui Isus, cât şi al vechii vițe, pe pământ.

Prezența şi mărturia Duhului Sfânt pe pământ

Acum ne sunt înfățişate prezența şi mărturia Duhului Sfânt. Este bine să remarcăm legătura dintre subiectele pasajelor la care privim acum. În capitolul 14 avem Persoana Fiului care-L descoperă pe Tatăl, şi Duhul Sfânt care oferă cunoaşterea faptului că Fiul este în Tatăl şi că ucenicii sunt în Isus aflat în cer. Aceasta reprezenta starea personală atât a lui Hristos, cât şi a ucenicilor, şi toate acestea sunt legate împreună; numai că primul este menționat Tatăl, Fiul aflându-Se aici jos, şi apoi Duhul Sfânt trimis de către Tatăl. În capitolele 15 şi 16 avem două perioade distincte – Hristos adevărata Viță pe pământ, iar apoi Mângâietorul venit pe pământ, trimis de către Hristos cel înălțat. În capitolul 14 Hristos Se roagă Tatălui, care trimite Duhul Sfânt în Numele lui Hristos. În capitolul 15, Hristos înălțat fiind, trimite Duhul Sfânt de la Tatăl, un Martor al înălțării Sale, aşa cum ucenicii, călăuziți de acelaşi Duh, erau martori ai vieții Sale de umilință, dar trăită ca Fiu pe pământ.

Duhul Sfânt trimis de Tatăl în Numele lui Hristos – Mângâietorul care rămâne

Există însă nu numai legătură între subiecte, ci şi o dezvoltare a lor. În capitolul 14 Domnul, deşi urma să părăsească pământul, vorbeşte în legătură cu ceea ce El era la acel moment pe pământ. Aici Tatăl (nu Hristos Însuşi) este Cel care trimite Duhul Sfânt, la cererea Lui. El pleacă de pe pământ la cer, ca Unul care le reprezintă cauza ca Mijlocitor. El urma să-L roage pe Tatăl, şi Tatăl le va da un alt Mângâietor, care va rămâne cu ei nepărăsindu-i aşa cum El urma să facă. Relația lor cu Tatăl va depinde de Duhul Sfânt, care le va fi trimis în urma credinței în Domnul; Duhul Sfânt nu va fi trimis lumii, nici peste iudei

ca atare. El va fi trimis *în Numele lui Isus*. Mai mult decât atât, Duhul Sfânt Însuşi îi va învăţa şi le va aduce aminte de poruncile lui Isus – tot ceea ce El le spusese. Căci capitolul 14 ne oferă întreaga poziţie care rezulta din manifestarea[1] Fiului şi cea a Tatălui în El, şi de asemenea din faptul plecării Sale (adică, rezultatul ei cu privire la ucenici).

---

[1] Observaţi aici desfăşurarea practică, în ce priveşte viaţa, a acestui subiect deosebit de interesant, în 1 Ioan 1 şi 2. Viaţa eternă care era cu Tatăl fusese manifestată (căci în El, în Fiul, era viaţa, El fiind şi Cuvântul vieţii, iar Dumnezeu este lumină. Comparaţi cu Ioan 1). Creştinii trebuiau să păzească poruncile Sale (1 Ioan 2.3-5). Era o poruncă veche pe care ei o avuseseră de la început – adică, de la Isus aflat pe pământ, de la Acela pe care Îl pipăiseră cu mâinile lor. Dar acum această poruncă era adevărată în El şi în ei; adică această viaţă de dragoste (a cărei expresie o constituiau aceste porunci) precum şi viaţa de dreptate, urma să se reproducă în ei în virtutea unirii lor cu El, prin Duhul Sfânt, potrivit cu Ioan 14.20. Ei de asemenea rămâneau în Isus (1 Ioan 2.6). În Ioan 1 vedem pe Fiul care este în sânul Tatălui, care-L face cunoscut pe Tatăl. El Îl descoperă aşa cum El Însuşi L-a cunoscut – Îl arată aşa cum Tatăl era pentru El Însuşi. Şi El a adus această dragoste (dragoste cu care El Însuşi era iubit) în sânul umanităţii şi a aşezat-o în inima ucenicilor Săi (vezi capitolul 17.26); şi aceasta este cunoscută acum în perfecţiune prin locuirea lui Dumnezeu în noi şi prin dragostea Lui făcută desăvârşită în noi, în timp ce stăruim în dragostea frăţească (1 Ioan 4.12; comparaţi cu Ioan 1.18). Manifestarea faptului că suntem astfel iubiţi se va concretiza prin arătarea noastră în aceeaşi glorie ca şi Hristos (capitolul 17.22,23). Hristos manifestă această dragoste prin faptul că a venit de la Tatăl. Poruncile Sale ne învaţă această dragoste, iar viaţa pe care o avem în El o reproduce. Principiile Lui oferă forma acestei vieţi şi o călăuzesc prin labirintul căilor cărnii şi al ispitelor în mijlocul cărora El Şi-a trăit această viaţă, fără păcat. Duhul Sfânt este puterea acestei vieţi, numai El constituind legătura puternică şi vie cu Domnul, şi fiind Acela prin care avem conştienţa că suntem în Hristos şi că El este în noi. (Unitatea dintre trup şi Cap este un lucru diferit, care nu constituie subiectul învăţăturii lui Ioan.) Din plinătatea Sa noi primim har peste har. Prin urmare, trebuie să umblăm aşa cum El a umblat (nu *să fim* ceea ce El a fost); căci nu trebuie să umblăm în carne, deşi ea se află în noi fără ca în El să fi existat vreodată.

Duhul Sfânt trimis şi de către Hristos, ca martor al înălţării Sale

În capitolul 15 El epuizase subiectul despre porunci în legătură cu viaţa manifestată în El Însuşi aici jos; iar la sfârşitul acestui capitol El Se consideră pe Sine înălţat şi adaugă: „Când va veni Mângâietorul, pe care Eu vi-L voi trimite de la Tatăl..." (15.26). El vine într-adevăr de la Tatăl, căci relaţia noastră este şi trebuie să fie nemijlocită cu Tatăl. Acolo ne-a aşezat Hristos. Dar în acest verset nu Tatăl este Cel care trimite Duhul Sfânt la cererea lui Isus, şi în Numele Lui. Hristos Şi-a luat locul în glorie ca Fiu al Omului, potrivit cu roadele glorioase ale lucrării Sale, şi *El* este Cel care-L trimite. În consecinţă Duhul Sfânt dă mărturie despre ceea ce Hristos este în cer. Fără îndoială că El ne face să înţelegem ceea ce Isus a fost aici pe pământ, unde într-un har infinit L-a manifestat pe Tatăl. Ba chiar să înţelegem acest lucru mult mai bine decât au făcut-o cei care fuseseră cu El în timpul călătoriei Sale pe acest pământ. Dar acest lucru se găseşte în capitolul 14. Totuşi Duhul Sfânt este trimis de Hristos din cer şi El ni-L descoperă pe Fiul, pe care acum Îl cunoaştem ca pe Unul care L-a manifestat pe Tatăl într-un mod perfect şi divin (măcar că a făcut-o ca Om şi în mijlocul oamenilor păcătoşi). Îl cunoaştem, repet pe Fiul, ca fiind cu Tatăl şi în Tatăl. De acolo ne-a trimis El Duhul Sfânt.

Capitolul 16

Duhul Sfânt privit ca fiind deja aici

În capitolul 16 se face un pas înainte în descoperirea acestui har. Duhul Sfânt este privit ca fiind deja pe pământ.

În acest capitol Domnul declară ucenicilor că le-a prezentat toată învăţătura cu privire la plecarea Sa; de asemenea, suferinţele lor în lume, fiind plasaţi în poziţia pe care El o avusese; bucuria lor, aflându-se în aceeaşi relaţie cu El, fiind aceea pe care El o avusese pe pământ cu Tatăl Său; cunoaşterea de către ei a faptului că El era în Tatăl şi ei în El, şi El Însuşi în ei; în sfârşit darul Duhului Sfânt, pentru a-i pregăti în

vederea a tot ceea ce avea să aibă loc după plecarea Lui, ca astfel ei să nu se poticnească. Căci aveau să fie daţi afară din sinagogi şi cei care îi vor omorî vor crede că fac o slujbă pentru Dumnezeu. Aşa va fi starea de orbire a celor care, bazându-se pe o formă a vechilor lor învăţături şi lepădând lumina, se vor servi de această formă a adevărului, prin care ei dau credit cărnii, pentru a se împotrivi luminii care, în conformitate cu Duhul, nu face altceva decât să judece carnea. Ei vor face acest lucru pentru că nu L-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Isus, Fiul Tatălui. Adevărul proaspăt scos la lumină este cel care testează cu adevărat sufletul şi credinţa. Adevărul vechi, în mod general acceptat, şi prin care o grupare de oameni este distinsă de cei din jur, poate fi un motiv de îngâmfare pentru carne, chiar acolo unde acest adevăr este de la Dumnezeu, aşa cum era cazul iudeilor. Însă adevărul proaspăt este în sursa sa o chestiune de credinţă; nu mai există sprijinul unei grupări care să-i dea credit, ci doar crucea, ostilitatea şi izolarea. Ei credeau că-L slujesc pe Dumnezeu, însă nu-L cunoşteau nici pe Tatăl, nici pe Fiul.

Întristarea firii la gândul plecării Domnului; câştigul credinţei

Firea se ocupă cu ceea ce ea pierde. Credinţa priveşte către viitorul spre care Dumnezeu o conduce. Preţios gând! În ucenici acţiona firea; ei Îl iubeau pe Hristos şi sufereau la gândul plecării Sale. Credinţa însă nu trebuia să se oprească aici. Dacă ei ar fi înţeles gloria necesară a Persoanei lui Isus, dacă afecţiunea lor, însufleţită de credinţă, s-ar fi gândit la El şi nu la ei înşişi, atunci ei ar fi trebuit să întrebe: „Unde Te duci?“ Totuşi Cel ce Se gândea la ei, îi asigură că plecarea Lui va fi un câştig pentru ei. Glorios rod al căilor lui Dumnezeu! Câştigul lor consta în faptul că Mângâietorul avea să aici pe pământ cu ei şi în ei. Observaţi că aici Isus nu vorbeşte despre Tatăl, ci despre Mângâietorul care va veni în locul Lui pentru a menţine mărturia dragostei Sale pentru ucenici şi relaţia Sa cu ei. Hristos pleca; căci dacă n-ar fi plecat, Mângâietorul n-ar

fi venit. Dar dacă pleca, avea să-L trimită. Când Duhul avea să vină, El va demonstra adevărul cu privire la lumea care-L lepădase pe Hristos şi îi persecuta pe ucenicii Săi. De asemenea, El va acționa în ucenici pentru binecuvântare.

Mărturia Mângâietorului față de lume

Cu privire la lume, Mângâietorul are un singur subiect de mărturie, pentru a demonstra păcatul lumii. Ea nu crezuse în Isus – în Fiul. Fără îndoială că exista păcat manifestat în orice fel şi, la drept vorbind, nimic altceva decât păcat – un păcat care merita condamnarea. Iar în lucrarea de convertire, El face sufletul conştient de aceste păcate. Însă lepădarea lui Hristos a aşezat lumea întreagă sub o judecată comună. Fără îndoială, fiecare va răspunde pentru păcatele sale; iar Duhul Sfânt ne face să simțim aceste păcate. Dar lumea, ca un sistem responsabil înaintea lui Dumnezeu, Îl lepădase pe Fiul Său. Acesta constituia temeiul pe care Dumnezeu lucra acum față de lume şi care punea în lumină inima omului. Era demonstrarea faptului că, Dumnezeu fiind pe deplin revelat în dragoste, omul nu voia să-L primească. El a venit neținându-le în seamă păcatele, dar ei L-au respins. Isus nu venise ca Fiul lui Dumnezeu descoperit în gloria Lui, de la care oamenii să dea înapoi cu teamă, măcar că nu puteau scăpa de această descoperire; ci era ceea ce El reprezenta din punct de vedere moral, în natura şi în caracterul Lui. Dar omul L-a urât; întreaga mărturie menită să-L aducă pe om la Dumnezeu, a fost inutilă. Cu cât mărturia a fost mai clară, cu atât omul s-a împotrivit ei. Dovada păcatului lumii a fost lepădarea lui Hristos. Cumplită mărturie, ca Dumnezeu manifestat în bunătate să stârnească disprețul pentru că era perfect şi de o bunătate perfectă! Aşa este omul. Mărturia Duhului Sfânt față de lume, la fel cea a lui Dumnezeu față de Cain în vechime, va fi: „Unde este Fiul Meu?“ Nu că omul n-ar fi fost vinovat – era aşa atunci când Hristos a venit – ci era pierdut, pomul era rău[1].

[1] Omul este judecat pentru ceea ce a făcut, dar este pierdut prin ceea ce este în sine însuşi.

Dovedirea dreptății: Hristos la dreapta lui Dumnezeu

Dar aceasta însemna calea lui Dumnezeu către ceva cu totul diferit – dovedirea dreptății, prin faptul că Hristos mergea la Tatăl şi lumea nu avea să-L mai vadă. Acesta era rezultatul lepădării Sale. Dreptate omenească nu exista. Păcatul omului a fost dovedit prin lepădarea lui Hristos. Crucea a reprezentat într-adevăr judecata asupra păcatului; şi în acest sens a fost ea dreptate. Dar ceea ce s-a văzut în această lume a fost faptul că singurul Om drept a suferit condamnarea oamenilor şi părăsirea de către Dumnezeu; aceasta cu siguranța n-a reprezentat manifestarea dreptății, ci despărțirea finală, din punct de vedere juridic, dintre om şi Dumnezeu (vezi capitolul 11,12.31). Dacă Hristos ar fi fost izbăvit şi ar fi devenit Împărat al lui Israel, aceasta n-ar fi reprezentat o consecință adecvată a faptului că El L-a glorificat deplin pe Dumnezeu. Glorificând pe Dumnezeu, Tatăl Său, El avea să-Şi ia locul la dreapta Lui, la dreapta Măririi în ceruri, ca să fie glorificat în Dumnezeu Însuşi şi să stea pe tronul Tatălui. *Aşezarea Lui acolo* reprezintă dreptatea divină (capitolul 13.31,32; 17.1,4,5). Această dreptate făcea ca lumea, aşa cum este ea, să fie lipsită de Isus pentru totdeauna. Omul nu-L va mai vedea. Dreptatea în favoarea oamenilor se afla în Hristos la dreapta lui Dumnezeu – şi constituia judecată cu privire la lume, deoarece ea Îl pierduse fără nădejde şi pentru totdeauna, prin faptul că L-a respins.

Satan, prințul acestei lumi, este judecat

Mai mult, Satan se dovedise a fi prințul acestei lumi prin faptul că îi conducea pe toți oamenii împotriva Domnului Isus. Pentru a împlini scopurile lui Dumnezeu în har, Isus nu Se împotrivește, ci Se dă pe Sine Însuşi la moarte. Cel care are puterea morții s-a aruncat în luptă riscând totul. În dorința de a-l ruina pe om, el a trebuit să folosească tot ceea ce avea la dispoziție împotriva Prințului Vieții. El a reuşit să asocieze întreaga lume cu sine însuşi în acest scop, pe iudei şi pe neamuri, pe preoți, pe popor, pe guvernatori şi pe soldați. Lumea se afla acolo, condusă de prințul ei, în acea zi solemnă. Vrăjmaşul mizase tot ceea

ce avea, iar lumea era de partea lui. Dar Hristos a înviat, S-a înălțat la Tatăl şi a trimis Duhul Sfânt. Toate motivațiile care guvernează lumea, precum şi puterea prin care Satan îi ținea captivi pe oameni, sunt arătate ca provenind de la el; dar el este judecat. Puterea Duhului Sfânt este mărturia despre acest lucru şi ea depăşeşte toată puterea vrăjmaşului. Lumea nu este încă judecată, adică judecata nu este încă executată; ea va fi judecată într-un fel diferit; dar ea este judecată din punct de vedere moral, căci prințul ei este judecat. Toate motivațiile ei religioase şi nereligioase, au condus-o să-l respingă pe Hristos, punând-o astfel sub puterea lui Satan. În acest caracter a fost judecat el; căci el a condus lumea împotriva Aceluia care este dovedit a fi Fiul lui Dumnezeu prin coborârea Duhului Sfânt, consecință a zdrobirii puterii lui Satan în moarte.

Prezența Duhului Sfânt pe pământ este dovada că lumea L-a lepădat pe Fiul lui Dumnezeu

Toate acestea aveau loc prin prezența Duhului Sfânt pe pământ, trimis de Hristos. Prezența lui aici, constituia dovada acestor trei lucruri (versetele 8-11). Căci dacă Duhul Sfânt este aici, aceasta este din cauza faptului că lumea L-a lepădat pe Fiul lui Dumnezeu. Dreptatea a fost pusă în evidență prin aşezarea lui Isus la dreapta lui Dumnezeu, iar dovada pentru aceasta era prezența Duhului Sfânt pe pământ, precum şi faptul că lumea nu-L va mai vedea pe Domnul Isus. Lumea care L-a lepădat nu era judecată în mod public, ci fiindcă Satan o condusese să-L lepede pe Fiul, prezența Duhului Sfânt pe pământ dovedea că Isus nimicise puterea morții; că cel care avusese puterea morții era astfel judecat; că el se dovedise a fi vrăjmaşul Celui pe care Tatăl Îl aprobase; că el pierduse puterea, iar biruința fusese câştigată de cel de-al doilea Adam, tocmai atunci când întreaga putere a lui Satan fusese îndreptată asupra slăbiciunii omeneşti a Aceluia care în dragoste Se supusese ei. Dar Satan, astfel judecat, era prințul lumii acesteia.

Lucrarea Duhului Sfânt în ucenici şi pentru ucenici

Prezența Duhului Sfânt nu trebuie să reprezinte demonstrarea drepturilor lui Hristos ca Mesia – drepturi reale, fără îndoială – ci demonstrarea acelor adevăruri cu privire la lumea în care Israel se afla acum ca pierdut, după ce lepădase promisiunile, deşi Dumnezeu va continua să păstreze această națiune pentru Sine. Însă Duhul Sfânt făcea ceva mai mult decât să dea pe față starea lumii. El avea să împlinească o lucrare în ucenici; avea să-i călăuzească în tot adevărul şi să le descopere lucrurile viitoare; căci Isus avea multe lucruri să le spună, pe care ei încă nu le puteau purta. Când Duhul Sfânt avea să fie în ei, El urma să fie atât puterea lor, cât şi Învățătorul lor; iar aceasta va fi o stare de lucruri cu totul diferită pentru ucenici. Aici El este privit ca fiind prezent pe pământ în locul lui Isus şi ca locuind în ucenici; nu ca un duh individual, care vorbeşte de la sine, ci aşa cum Isus Însuşi a spus: „Eu judec după cum aud"; cu o judecată în mod perfect divină şi cerească. La fel Duhul Sfânt, acționând în ucenici va vorbi lucrurile care vin de sus şi cele care țin de viitor, potrivit unei cunoştințe divine. El va vorbi despre cer şi despre viitor, comunicând lucrurile cereşti şi descoperind evenimentele care vor veni peste pământ; şi unele şi celelalte sunt mărturii că această cunoştință aparține lui Dumnezeu. Cât de binecuvântat este să beneficiem de lucrurile pe care El ni le oferă!

Duhul Sfânt ia locul lui Hristos pe pământ

Dar, mai mult, Duhul ia locul lui Hristos pe pământ. Isus Îl glorificase pe Tatăl aici jos; Duhul Sfânt urma să-L glorifice pe Isus, cu privire la gloria care aparținea Persoanei şi poziției Sale. El nu vorbeşte aici în mod direct despre gloria Tatălui. Ucenicii văzuseră gloria vieții lui Hristos pe pământ; Duhul Sfânt avea să desfăşoare înaintea lor gloria lui Isus în lucrurile care Îi aparțineau ca glorificat la Tatăl – acele lucruri care erau ale Lui.

Ei aveau să învețe „în parte". Aceasta este măsura omului când este vorba de lucrurile lui Dumnezeu, însă întinderea

acestei măsuri este declarată de Domnul Însuşi: „Acela Mă va glorifica, pentru că va primi din ce este al Meu şi vă va face cunoscut. *Tot ce are Tatăl* este al Meu; de aceea am spus că va primi din ce este al Meu şi vă va face cunoscut".

Numele şi gloria lui Hristos; poziția Sa în virtutea lucrării Sale ca Fiu al Omului; drepturile Sale ca Fiu al Tatălui

Avem astfel darul Duhului Sfânt prezentat într-un fel variat în legătură cu Hristos. Domnul Se adresează Tatălui în dependență de El şi ca reprezentant al ucenicilor Săi, plecat fiind din mijlocul lor. El Îi cere Tatălui să trimită Duhul Sfânt (capitolul 14.16). Apoi vedem că Numele Său este atotputernic. Toată binecuvântarea de la Tatăl vine în Numele Lui. Tot binele care ne vine este din pricina Lui, este potrivit cu eficacitatea Numelui Său şi a tot ceea în El este plăcut Tatălui. Astfel Tatăl va trimite Duhul Sfânt în Numele Său (capitolul 14.26). Iar Hristos, fiind glorificat în cer, după ce Îşi va lua locul la Tatăl, El Însuşi va trimite Duhul Sfânt (capitolul 15.26), care iese de la Tatăl. În sfârşit, Duhul Sfânt este prezent aici în această lume, în ucenici şi împreună cu ei, Îl glorifică pe Domnul Isus şi ia din lucrurile Domnului Isus pentru a le descoperi celor ai Săi (capitolul 16.13-15). Aici este înfățişată toată slava Persoanei lui Hristos, precum şi drepturile care țin de poziția pe care El a luat-o. Tot ce are Tatăl este al Lui. El Şi-a luat poziția potrivit cu planurile eterne ale lui Dumnezeu în virtutea lucrării Sale ca Fiu al Omului. Dar dacă El a intrat în posesia tuturor lucrurilor în acest caracter, înseamnă că tot ce El stăpâneşte Îi aparține ca Fiu, căruia (fiind una cu Tatăl) Îi aparține tot ce Tatăl are.

Plecarea Domnului la Tatăl; ucenicii sunt încurajați să se apropie de Tatăl

Domnul avea să fie ascuns de privirile lor pentru un timp. Ucenicii aveau să-L vadă după aceea (versetul 16 şi următoarele), căci tot ce urma să se întâmple nu era decât împlinirea căilor lui Dumnezeu; nu era vorba ca ei să-L piardă prin moartea Lui. El mergea la Tatăl Său. Cu privire la aceasta ucenicii nu înțelegeau

nimic. Domnul dezvoltă acest fapt şi consecinţele lui, fără să le arate încă întreaga implicaţie a ceea ce le spunea. El abordează subiectul din punct de vedere omenesc şi istoric. Lumea se va bucura că a scăpat de El. Nenorocită bucurie! Ucenicii aveau să plângă, măcar că motivul întristării lor era adevăratul izvor de bucurie pentru ei; dar întristarea lor se va preface în bucurie. Din punct de vedere al mărturiei, aceasta a avut loc când El S-a arătat lor după învierea Sa; însă această promisiune se va împlini când El va veni să-i ia la Sine. Dar când ei aveau să-L vadă din nou, vor înţelege relaţia cu Tatăl Său în care i-a aşezat; ei se vor bucura de ea prin Duhul Sfânt deja de aici de pe pământ. Starea lor nu va mai fi aceea în care se găseau la acel moment, şi anume să nu se poată apropia ei înşişi de Tatăl, în timp ce El putea face lucrul acesta (aşa cum a spus Marta „ştiu că tot ceea vei cere de la Dumnezeu, El Îţi va da"). Ei puteau acum să meargă *direct* la Tatăl, care Îi iubea fiindcă crezuseră în Isus şi Îl primiseră atunci când El Se smerise pe Sine în această lume caracterizată de păcat (în principiu lucrurile stau totdeauna aşa); ei puteau deci să-I ceară în Numele Său ceea ce vroiau şi aveau să primească, pentru ca bucuria lor să fie deplină în conştienţa poziţiei binecuvântate de favoare în care erau aduşi şi a valorii a tot ceea ce posedau în Hristos.

Înţelegerea limitată pe care ucenicii o aveau cu privire la semnificaţia cuvintelor Domnului

Totuşi Domnul le declară deja temelia acestui adevăr: El venea de la Tatăl şi Se ducea înapoi la Tatăl (versetul 28). Ucenicii cred că acum El vorbeşte fără pilde, şi că-L pot înţelege. Simţeau că Domnul le pricepuse gândul pe care încă nu-l exprimaseră către El. Totuşi, în realitate ei nu se ridicau la înălţimea a ceea ce El le spunea. Domnul le spusese că ei crezuseră în El ca „venit de la Dumnezeu". Acest lucru ei îl înţelegeau; iar ceea ce avusese loc îi întărise în această încredinţare şi îşi declară convingerea cu privire la acest adevăr, însă nu pătrund în gândul venirii Lui „de la Tatăl" şi al plecării Lui „la Tatăl". Ei se credeau a fi cu totul luminaţi, dar nu înţeleseseră nimic de

natură să-i ridice deasupra efectului lepădării lui Hristos, lucru pe care îl putea face doar convingerea că El venea de la Tatăl şi Se ducea la Tatăl. Prin urmare Isus le declară că moartea Sa avea să-i împrăştie şi că ei Îl vor părăsi. Însă nu avea să rămână singur, căci Tatăl va fi cu El. Domnul le explică aceste lucruri pentru ca ei să aibă pace în El. În lumea care L-a lepădat ei vor avea necazuri; însă El biruise lumea, de aceea ei puteau să aibă îndrăzneală. Aici se încheie conversaţia lui Isus cu ucenicii Săi pe pământ.

Capitolul 17

Rugăciunea de mijlocire a Domnului

În acest capitol El Se adresează Tatălui Său, ca Unul care-Şi ia locul plecând de aici, şi totodată arată locul ucenicilor Săi (care era de fapt locul pe care El îl avusese pe pământ), în raport cu Tatăl şi cu lumea, după ce El avea să plece pentru a fi glorificat la Tatăl. În esenţă tot capitolul vorbeşte despre aşezarea ucenicilor în locul Său, după ce El aşează temelia pentru acest lucru prin propria Sa lucrare şi glorificare. Este vorba deci, afară de ultimele versete, de locul Său pe pământ. Aşa cum El a fost în mod divin în cer, şi la fel cum a arătat un caracter divin şi ceresc pe pământ, aşa şi ei (El fiind ca Om glorificat în ceruri), uniţi cu El, urmau la rândul lor să arate acelaşi caracter. Prin urmare, avem mai întâi locul pe care El personal îl ia, precum şi lucrarea care le dă lor dreptul să fie aşezaţi în acelaşi loc.

Rezumatul şi împărţirea capitolului 17

Capitolul 17 este împărţit astfel: versetele 1-5 fac referire la Hristos Însuşi, la ocuparea de către El a poziţiei Sale în glorie, la lucrarea Sa şi la acea glorie care aparţine Persoanei Sale, precum şi la rezultatul lucrării Sale. Versetele 1-3 prezintă noua Sa poziţie în două aspecte: „Glorifică pe Fiul Tău“ şi „autoritate peste orice făptură“, pentru a da viaţă eternă tuturor acelora care i-au fost daţi Lui. În versetele 4 şi 5 avem

lucrarea Sa şi rezultatele ei. În versetele 6-13 El vorbeşte despre ucenicii Săi, în relaţia lor cu Tatăl în urma descoperirii de către Domnul a Numelui Tatălui, iar apoi avem faptul că El le-a dăruit cuvintele pe care El Însuşi le primise, ca astfel ei să se poată bucura de binecuvântarea deplină a acestei relaţii. De asemenea El Se roagă ca ei să fie una, aşa cum El şi Tatăl erau una. În versetele 14-21 găsim relaţia lor cu lumea, în virtutea cuvântului Tatălui ce le fusese încredinţat. În versetele 20 şi 21 Domnul îi introduce în aceeaşi binecuvântare pe aceia care aveau să creadă prin intermediul ucenicilor. Versetele 22-26 fac cunoscut rezultatul de care ei vor avea parte, fie în viitor, fie în această lume: posesia gloriei pe care Hristos o primise de la Tatăl – fericirea de a fi cu El, bucurându-se la vederea gloriei Sale; şi faptul că dragostea Tatălui avea să fie cu ei aici jos, fiind iubiţi aşa cum Isus Însuşi fusese iubit, iar El Însuşi avea să fie în ei. Ultimele trei versete sunt singurele care îi arată pe ucenici aflaţi în cer, ca un adevăr suplimentar.

Acesta este un scurt sumar al acestui capitol minunat în care ni se îngăduie să auzim, nu cuvântarea lui Hristos faţă de om, ci dorinţele inimii Sale atunci când El o revarsă înaintea Tatălui Său pentru binecuvântarea celor care sunt ai Lui. Ce har minunat este acesta care ne permite să auzim aceste dorinţe şi să înţelegem toate privilegiile care decurg din această grijă a Lui pentru noi, din faptul că noi suntem subiectul discuţiei dintre Tatăl şi Fiul, al dragostei Lor comune faţă de noi, atunci când Hristos dă glas propriilor Sale dorinţe pe care le avea în inima Sa şi pe care le prezintă Tatălui ca pe dorinţele Sale personale!

Câteva explicaţii ne pot ajuta să înţelegem semnificaţia unor pasaje în acest capitol minunat şi preţios. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să ne ajute la aceasta!

Noua poziţie a lui Hristos în glorie; autoritatea peste orice făptură, ca să dea viaţa veşnică celor daţi Lui

Domnul, ale cărui priviri de dragoste fuseseră până atunci îndreptate către ucenicii Săi pe pământ, Îşi ridică acum ochii

spre cer şi Se adresează Tatălui Său. Venise ceasul ca Fiul să fie glorificat, astfel ca din glorie El să poată glorifica pe Tatăl. Aceasta reprezintă, în general vorbind, noua poziție a Omului. Viața Lui de aici se sfârşea şi El trebuia să Se înalțe la cer. Două lucruri stau în legătură cu înălțarea Lui: autoritatea peste *orice făptură* şi dăruirea vieții veşnice tuturor acelora pe care Tatăl i-I dăduse Lui. „Capul *oricărui bărbat* este Hristos". Cei pe care Tatăl i-I dăduse Lui primesc viața veşnică de la Acela care S-a suit la cer. Viața veşnică reprezenta cunoaşterea Tatălui, singurul Dumnezeu adevărat, şi a lui Isus Hristos pe care El Îl trimisese (versetul 3).

Cunoaşterea Celui Atotputernic dădea siguranță pentru cel ce călătorea pe acest pământ prin credință; cunoaşterea lui Yahve dădea certitudinea împlinirii promisiunilor lui Dumnezeu față de Israel; cunoaşterea Tatălui care L-a trimis pe Fiul, pe Isus Hristos (Unsul şi Mântuitorul), care era viața însăşi, viață primită ca un lucru prezent (1 Ioan 1.1-4), era viața veşnică. Adevărata cunoaştere aici nu înseamnă o punere la adăpost față de pericolele exterioare, nici o speranță viitoare, ci comunicarea prin intermediul vieții, a părtăşiei cu Ființa făcută astfel cunoscută sufletului – a părtăşiei cu Dumnezeu Însuşi pe deplin cunoscut ca Tatăl şi Fiul. Aici nu este vorba de divinitatea Persoanei lui Hristos, măcar că doar o Persoană divină putea ocupa un astfel de loc şi putea vorbi astfel, ci de locul pe care îl luase în împlinirea planurilor lui Dumnezeu. Ceea ce se spune despre Isus în acest capitol nu poate fi spus decât despre Unul care este Dumnezeu; dar subiectul tratat aici este cel despre locul Său în planurile lui Dumnezeu şi nu descoperirea naturii Sale. El primeşte totul de la Tatăl Său – este trimis de El şi Tatăl Său Îl glorifică[1]. În 1 Ioan 5.20 avem acelaşi adevăr cu privire

[1] Cu cât cercetăm mai mult Evanghelia după Ioan, cu atât Îl vedem pe Acela care vorbeşte şi acționează cum numai o Persoană divină – una cu Tatăl – o poate face, dar întotdeauna ca Unul care are un loc de slujitor şi nu Şi-a luat nimic singur, ci a primit totul din mâna Tatălui Său. „Te-am glorificat"; „acum glorifică-Mă". Ce limbaj al egalității de natură şi dragoste! Dar El nu spune: „Iar acum Mă voi glorifica pe Mine Însumi". El a ocupat locul unui Om pentru a primi totul, deşi era vorba de o glorie

la dăruirea vieții veşnice în legătură cu natura Sa divină şi cu unitatea Lui cu Tatăl. Aici El împlineşte voia Tatălui şi este dependent de El în poziția pe care a luat-o şi pe care urma să o ia, chiar în glorie, oricât de glorioasă era natura Sa în esență. Astfel, în capitolul 5 al Evangheliei noastre, El aduce la viață pe cine vrea; aici însă El dă viața celor pe care Tatăl I i-a dat. Iar viața pe care El o dă este obținută prin cunoaşterea Tatălui şi a lui Isus Hristos pe care la trimis El.

Lucrarea lui Hristos şi rezultatele ei

Apoi El face cunoscute condițiile în care Îşi ia locul în cer. Isus Îl glorificase în mod desăvârşit pe Tatăl pe pământ. Nimic din ceea ce Îl manifesta pe Dumnezeu Tatăl nu lipsise din mărturia Lui, oricare au fost dificultățile prin care a trecut; împotrivirea păcătoşilor nu a constituit decât o ocazie pentru arătarea acestui lucru. Dar chiar aceasta a făcut ca suferința Domnului să fie infinită. Totuşi Isus împlinise sarcina de a manifesta această glorie pe pământ în fața a tot ceea ce se opunea ei. Gloria Sa la Tatăl în cer nu era decât consecința justă şi necesară, o dovadă a dreptății lui Dumnezeu. Mai mult, Isus avusese această glorie la Tatăl Său înainte de a fi lumea. Lucrarea şi Persoana Lui Îi dădeau în mod egal dreptul la această glorie. Tatăl glorificat pe pământ prin Fiul; Fiul glorificat la Tatăl în cer: iată revelația conținută în aceste versete; un drept care decurgea din Persoana Sa ca Fiu, însă un drept la o glorie în care El a intrat ca Om, în urma faptului că L-a glorificat în mod perfect, în această poziție, pe Tatăl Său pe pământ. Acestea sunt versetele care fac referire la Hristos. Mai mult, această revelație ne aşează înainte *relația* în care El intră în acest loc nou ca Om, ca Fiu al Său, precum şi lucrarea prin care El face aceasta în dreptate, şi astfel ne oferă nouă *dreptul* şi caracterul în care noi avem un loc acolo.

---

pe care o avusese la Tatăl înaintea de a fi lumea. Acest lucru este de o frumusețe de neînchipuit. Din această poziție a încercat vrăjmaşul în zadar să-L scoată, ispitindu-L în pustie.

Ucenicii Domnului în relație cu Tatăl prin descoperirea Numelui și Cuvântului Său

Acum (versetul 6 şi următoarele) El vorbeşte despre ucenici, despre felul în care au intrat ei în locul destinat lor, loc aflat în legătură cu această poziție a lui Isus – în relație cu Tatăl Său. El descoperise numele Tatălui acelora pe care Tatăl i-I dăduse din această lume. Ei aparțineau Tatălui şi El îi dăduse pe ei lui Isus. Ucenicii păziseră Cuvântul Tatălui; aceasta a însemnat credință în descoperirea pe care Fiul o făcuse cu privire la Tatăl. Cuvintele profeților erau adevărate. Cei credincioşi se bucurau de ele; ele susțineau credința lor. Dar Cuvântul Tatălui, dat prin Isus, Îl descoperea pe Tatăl Însuşi în Cel pe care Tatăl Îl trimisese şi îl aşeza pe cel ce primea acest Cuvânt într-un loc al dragostei, acel loc care era al lui Hristos; iar a-L cunoaşte pe Tatăl şi pe Fiul însemna viața eternă. Acest lucru era cu totul diferit de speranțele legate de Mesia sau de ceea ce Yahve Îi dăduse Lui. Acesta este un alt caracter în care ucenicii sunt prezentați Tatălui; nu ca primindu-L pe Hristos în caracterul de Mesia, cu cinstea pe care El o deținea în virtutea acestui titlu. Ei cunoscuseră că toate lucrurile pe care Isus le avea erau de la Tatăl. Prin urmare, El era Fiul; relația lui cu Tatăl era astfel recunoscută. Deşi erau lipsiți de pricepere, Domnul îi priveşte potrivit cu felul în care El le aprecia credința, potrivit cu obiectul credinței aşa cum îl cunoştea El Însuşi, nu potrivit înțelegerii pe care o aveau ei. Prețios adevăr! (Comparați cu capitolul 14.7.)

Deci, ei L-au recunoscut pe Isus ca pe Unul care a primit toate lucrurile de la *Tatăl*, nu ca pe Mesia care primeşte totul de la Yahve; căci Isus le dăruise toate cuvintele pe care Tatăl I le dăduse Lui. Astfel, El îi adusese, în ce priveşte sufletele lor, în conştiența relației dintre Fiul şi Tatăl, şi într-o comuniune deplină, potrivit cu comunicările Tatălui către Fiul în cadrul acelei relații. El vorbeşte de poziția lor prin credință – nu de înțelegerea de către ei a acestei poziții. Astfel ei recunoscuseră că Isus a ieşit de la Tatăl şi că El a venit cu autoritatea Tatălui – că Tatăl Îl trimisese. De acolo a venit El, şi a venit cu

autoritatea unei însărcinări de la Tatăl. Aceasta era poziția lor prin credință.

Rugăciunea Domnului pentru ucenici, priviți ca separați de această lume

Acum, ucenicii fiind deja în această poziție, El îi așează înaintea Tatălui în rugăciunea Sa potrivit cu gândurile și dorințele Sale. El Se roagă pentru ei deosebindu-i complet de lume. Va veni timpul când, potrivit Psalmului 2, subiectul rugăciunii Sale va fi lumea – „Cere-Mi şi-Ți voi da națiunile de moştenire şi marginile pământului în stăpânire" (versetul 8); acum însă El Se roagă cu privire la aceia care nu sunt din această lume şi pe care Tatăl I i-a dat, căci ai Tatălui erau. Pentru că tot ce aparține Tatălui se află în opoziție completă față de lume (comparați cu 1 Ioan 2.16).

Motivele cererii Domnului

Domnul prezintă Tatălui două motive pentru cererea Lui. Primul: ei erau ai Tatălui, astfel încât Tatăl avea să-i păzească din pricina gloriei Sale proprii şi datorită afecțiunilor Lui pentru aceia care Îi aparțineau. Al doilea: Isus era glorificat în ei, astfel încât, dacă Isus constituia obiectul afecțiunii Tatălui, pentru acest motiv Tatăl urma să-i păzească pe ei. Afară de aceasta, interesele Tatălui şi Fiului nu puteau fi separate. Dacă ei erau ai Tatălui, erau de fapt, ai Fiului; iar acesta nu constituia decât un exemplu al acestui adevăr universal că tot ceea ce Fiul avea, aparținea Tatălui, şi că tot ce Tatăl avea aparținea Fiului (versetul 10). Ce loc pentru noi – să fim obiectul acestei iubiri reciproce, al acestor interese comune şi inseparabile ale Tatălui şi Fiului! Acesta este marele principiu, marele fundament, al rugăciunii lui Hristos. El Se ruga Tatălui pentru ucenicii Săi fiindcă ei aparțineau Tatălui; prin urmare Isus trebuie să caute binecuvântarea lor. Interesul Tatălui pentru ei este deplin, căci în ei Fiul urma să fie glorificat.

Împrejurările la care are aplicație rugăciunea

Apoi Domnul prezintă împrejurările la care are aplicație rugăciunea Sa. El Însuşi urma să nu Se mai afle în această lume. Ei vor fi lipsiți de purtarea Lui de grijă ca atunci când era prezent cu ei şi vor rămâne în această lume, în timp ce El Se duce la Tatăl. Acesta reprezenta temeiul cererii Sale cu privire la poziția lor. Prin urmare, El îi pune în legătură cu Sfântul Tată – cu toată dragostea perfectă a unui astfel de Tată – Tatăl lui Isus şi Tatăl lor, menținând (ceea ce constituia binecuvântarea lor) sfințenia pe care natura Lui o pretindea pentru ca ei să fie în relație cu El. Aceasta era o păzire nemijlocită. Tatăl Însuşi îi va păzi în Numele Său pe aceia pe care îi dăduse lui Isus. Legătura dintre El şi ei era astfel directă. Isus i-a încredințat pe ei Tatălui, şi aceasta nu doar ca aparținând Tatălui, ci de-acum ca fiind ai Lui Însuşi, potrivit cu toată valoarea pe care acest lucru le-o dădea în ochii Tatălui.

Unitatea şi legătura ei

Obiectul cererii Sale era ca ei fie păstrați în unitate, la fel cum Tatăl şi Fiul sunt una. Legătura acestei unități nu putea fi decât un Duh divin şi unic. În acest sens legătura era cu adevărat divină. În măsura în care ei erau umpluți de Duhul Sfânt, ei aveau doar un singur gând, un singur sfat, o singură țintă. Aceasta este unitatea la care se face referire aici. Tatăl şi Fiul erau singurul lor obiect; iar singurul lucru pe care-l urmăreau era împlinirea planurilor şi scopurilor Lor. Ei nu aveau decât gândurile lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu Însuşi, Duhul Sfânt, era sursa gândurilor lor. Nu exista decât o singură putere şi natură divină care-i unea – Duhul Sfânt. Gândul, ținta, viața, întreaga lor existență morală, erau deci una. Domnul vorbeşte, în mod necesar, la înălțimea gândurilor Sale atunci când dă expresie dorințelor Sale pentru ei. Dacă este o chestiune de realizare a poziției, atunci trebuie să ne gândim la om, dar şi la o putere care este făcută desăvârşită în slăbiciune.

Relația ucenicilor cu Tatăl ca fii şi ca sfinți aflați în grija Sa
Aceasta este suma dorințelor Domnului pentru ucenici: de a fi fii şi sfinți aflați în grija Tatălui; a fi una, nu prin efort sau prin învoială, ci potrivit puterii divine. El, aflându-Se aici, îi păzise în Numele Tatălui, împlinind cu credincioşie tot ceea ce Tatăl Îi încredințase şi fără să piardă pe vreunul din aceea care erau ai Tatălui. În ce-l priveşte pe Iuda, a fost doar împlinirea Cuvântului. Protecția pe care Isus le-o oferise aflându-Se împreună cu ei în această lume urma să înceteze acum. Însă El spune aceste lucruri fiind încă aici, iar ucenicii le auzeau pentru ca ei să poată înțelege că aveau înaintea Tatălui aceeaşi poziție pe care Hristos o deținuse, şi ca ei să aibă astfel împlinită în ei, în cadrul aceleiaşi relații, bucuria pe care Hristos o avusese. Ce har inexprimabil! Ei Îl pierduseră, în mod vizibil, pentru a ajunge de fapt (prin El şi în El) în propria Sa relație cu Tatăl, bucurându-se de tot ceea ce Domnul Însuşi S-a bucurat în această comuniune aici jos, ca aflați acum în locul Lui, în relație personală cu Tatăl. Prin urmare El le dăruise toate cuvintele pe care Tatăl le dăduse Lui – comunicările dragostei Tatălui către Isus Însuşi, pe când El umbla ca Fiu aici pe pământ. Şi, în numele special de „Tată Sfânt", cu care Fiul Însuşi S-a adresat Lui pe pământ, Tatăl avea să-i păzească pe aceia pe care Fiul îi lăsase aici. Astfel ei urmau să aibă bucuria Lui împlinită în ei.

Relația ucenicilor cu lumea
Aceasta constituia relația lor cu Tatăl, Isus fiind plecat de pe pământ. Acum (versetul 14 şi următoarele) El vorbeşte de relația lor cu lumea, ca o consecință a relației lor cu Tatăl.

El le-a dat Cuvântul Tatălui Său, nu cuvintele pentru a-i aduce în comuniune cu El, ci Cuvântul Său – mărturia a ceea ce El era. Prin urmare lumea i-a urât aşa cum L-a urât pe Isus (mărturia vie şi personală a Tatălui) şi pe Tatăl Însuşi. Fiind astfel în relație cu Tatăl care îi scosese din mijlocul lumii, şi primind Cuvântul Tatălui (precum şi viața veşnică în Fiul), ei nu erau din lume aşa cum El nu era din lume; prin urmare lumea îi ura. Totuşi Domnul nu Se roagă ca ei să fie luați din lume, ci

ca Tatăl să-i păzească de rău. El intră în detaliile dorinţelor Sale în această privinţă, dorinţe întemeiate pe faptul că ei nu erau din lume. Domnul repetă acest gând ca bază a poziţiei lor aici pe pământ: „Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume“ (versetul 16). Ce trebuiau ei deci să fie? După ce regulă? Potrivit cărui model trebuiau ei să fie formaţi? Prin adevăr, iar Cuvântul Tatălui era adevărul. Hristos a fost întotdeauna Cuvântul, însă Cuvântul viu care a trăit printre oameni. Noi posedăm acest Cuvânt, scris şi neclintit, în Scripturi; ele Îl descoperă pe Domnul şi dau mărturie despre El. Astfel urmau ucenicii să fie puşi deoparte pentru Dumnezeu. „Sfinţeşte-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul“ (versetul 17). Acesta era mijlocul prin care ei, din punct de vedere personal, aveau să fie formaţi, anume prin Cuvântul Tatălui, Cuvânt care este caracterizat de descoperirea Tatălui de către Isus.

Ucenicii trimişi în lume; misiunea şi mărturia lor

Urmează acum misiunea ucenicilor. Isus îi trimite în lume aşa cum Tatăl Îl trimisese pe El în lume. Ei erau *în* lume, dar în nici un caz *din* lume. Ucenicii sunt trimişi în lume din partea lui Hristos; dacă ei ar fi fost din lume n-ar fi putut fi trimişi în ea. Adevărul era prezentat nu doar de Cuvântul Tatălui, sau de comunicarea acestui Cuvânt prin Hristos prezent în mijlocul ucenicilor Săi (lucruri de care Isus vorbise începând cu versetul 14 până acum: „Le-am dat Cuvântul Tău“): El Însuşi Se sfinţea pentru ei. El Se punea pe Sine deoparte ca Om ceresc, mai presus de toate cerurile, Om glorificat în slavă, pentru ca astfel întreg adevărul să strălucească în El, în Persoana Sa, înviat fiind dintre cei morţi prin slava Tatălui, în El manifestându-se tot ceea ce era Tatăl. El Însuşi era mărturia dreptăţii, dragostei şi puterii divine, care a dărâmat în totalitate minciuna lui Satan, prin care omul fusese înşelat şi prin care falsitatea a fost introdusă în lume; modelul perfect a ceea ce omul era potrivit planurilor lui Dumnezeu, şi ca expresie a planurilor Sale din punct de vedere moral şi din cel al poziţiei în glorie – chipul Dumnezeului nevăzut, El Fiul aflat în slavă. Isus Se

pune pe Sine deoparte, în această slavă, pentru ca ucenicii să fie sfinţiţi prin comunicarea către ei a ceea ce El era; căci această comunicare era adevărul şi îi forma pe ei conform imaginii a ceea ce acest adevăr le descoperea. Astfel era gloria Tatălui descoperită prin El pe pământ, glorie în care El Se înălţase ca om. Căci acesta este rezultatul complet – prezentarea în glorie a felului în care El Se pusese pe Sine deoparte pentru Dumnezeu, însă în beneficiul celor ai Săi. Avem astfel nu doar formarea şi cârmuirea gândurilor prin intermediul Cuvântului, punându-ne deoparte pentru Dumnezeu din punct de vedere moral, ci afecţiunile binecuvântate care decurg din faptul că avem acest adevăr în Persoana lui Hristos, inimile noastre fiind legate de El prin har. Aceasta sfârşeşte cea de-a doua parte a lucrurilor legate de ucenici în ceea ce priveşte comuniunea şi mărturia lor.

Rugăciunea Domnului pentru toţi cei ai Lui, nu doar pentru cei doisprezece; unitatea în comuniune cu Tatăl şi cu Fiul

În versetul 20, Domnul declară că Se roagă de asemenea pentru cei care aveau să creadă în El prin intermediul ucenicilor. Caracterul unităţii de aici diferă puţin de cel din versetul 11. Acolo vorbind despre ucenici El spune: „*aşa cum* noi suntem una"; căci unitatea Tatălui cu Fiul s-a arătat prin faptul că erau una în scopuri, în dragoste, în lucrare şi în orice alt lucru. Prin urmare acest fel de unitate trebuia să se vadă şi la ucenici. Aici însă cei care credeau, de vreme ce primiseră ce li se comunicase, îşi găseau unitatea în puterea binecuvântării în care fuseseră aduşi. Printr-un sigur Duh, în puterea Căruia ei erau în mod necesar uniţi, ocupau un loc în comuniune cu Tatăl şi cu Fiul. Era însăşi comuniunea dintre Tatăl şi Fiul (comparaţi cu 1 Ioan 1.3; cât de asemănător este limbajul apostolului cu cel al Domnului Isus!). Astfel, Domnul Se roagă ca ei să fie una *în* Tatăl şi în Fiul. Acesta era mijlocul prin care lumea trebuia să creadă că Tatăl Îl trimisese pe Fiul; căci îi vedea pe aceia care crezuseră şi care, oricât de diferite ar fi fost caracterele şi

obiceiurile lor, şi oricât de puternice le-ar fi fost prejudecăţile, erau totuşi *una* (prin această puternică descoperire şi lucrare) *în* Tatăl şi în Fiul.

Cuvintele Domnului către Tatăl; gloria pe care Tatăl a dat-o Fiului

Aici se încheie rugăciunea, dar nu şi conversaţia Sa cu Tatăl. Domnul ne dă gloria pe care Tatăl i-a dat-o Lui (şi aici martorii şi credincioşii sunt contopiţi). Aceasta este baza unui al treilea[1] fel de unitate. Este adevărat, toţi vor avea parte în glorie de această unitate absolută în gânduri, obiect şi scopuri, care are ca model unitatea dintre Tatăl şi Fiul. Această unitate va fi ceva natural pentru toţi cei aflaţi în slavă, atunci când vom fi făcuţi desăvârşiţi şi când energia Duhului Sfânt nu va mai lăsa loc pentru nimic altceva.

O unitate care se manifestă în glorie

Însă chiar existenţa acestei unităţi face loc unui alt adevăr – acela al manifestării ei, sau cel puţin al unei surse interioare care realiza această manifestare în cei credincioşi glorificaţi: „Eu în ei", spune Isus, „şi Tu în Mine" (versetul 23). Aceasta nu este doar unitatea perfectă din versetul 11, nici reciprocitatea şi comuniunea din versetul 21. Este vorba de Hristos în toţi

[1] Avem trei feluri de unitate prezentate în acest capitol. Prima este cea a ucenicilor, „*aşa cum* Noi suntem una", unitate realizată prin puterea singurului Duh, în gânduri, scopuri şi slujire; Duhul Sfânt făcându-i una, drumul lor în comun nu era nimic altceva decât expresia gândurilor şi puterii Sale. Apoi, unitatea celor care aveau să creadă prin intermediul ucenicilor, unitate în comuniune cu Tatăl şi cu Fiul, „una *în* Noi" – realizată tot prin Duhul Sfânt, dar credincioşii sunt priviţi ca aduşi în această comuniune după cum vedem în 1 Ioan 1.3, aşa cum am menţionat deja. Urmează unitatea în glorie, „în mod desăvârşit una", prezentată în manifestarea şi în descoperirea ei către lume: Tatăl în Fiul şi Fiul în ei toţi. Cea de-a doua unitate era pentru ca lumea să creadă, iar a treia pentru ca ea să cunoască. Primele două unităţi s-au împlinit în mod literal potrivit cu termenii în care sunt exprimate. Cât de mult s-au depărtat credincioşii de la aceste modele nu mai este nevoie să spunem.

cei credincioşi şi de Tatăl în Hristos, o unitate manifestată în slavă, nu doar în ce priveşte comuniunea – o unitate în care totul este conectat perfect cu sursa. Iar Hristos, singurul pe care ei trebuiau să-L manifeste, este în ei; şi Tatăl, pe care Hristos L-a manifestat în mod perfect, este în El. Lumea (căci aceasta va avea loc în gloria mileniului şi se va manifesta faţă de lume) va *cunoaşte* atunci (El nu spune, „ca lumea să creadă") că Isus fusese trimis de către Tatăl[1] şi că, mai mult, ucenicii fuseseră iubiţi de Tatăl la fel cum Isus Însuşi a fost iubit. Dovada acestui lucru va sta în faptul că ei vor avea aceeaşi glorie ca şi Hristos.

Taina dezvăluită celor care Îl iubesc; ei vor fi cu Hristos şi vor vedea gloria Sa

Dar lucrurile nu se opresc aici. Există un loc unde lumea nu va fi, şi ceva pe care ea nu-l va vedea. „Tată, doresc ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie şi ei cu Mine unde sunt Eu" (versetul 24). Acolo vom fi nu numai ca Hristos (făcuţi asemenea Fiului, purtând chipul Omului ceresc înaintea ochilor lumii) ci vom fi *cu El*, acolo unde El Se află. Isus doreşte ca noi să vedem gloria Sa[2]. Aceasta este o mângâiere şi o încurajare pentru noi, după ce am fost părtaşi ocării Sale aici; iar acest lucru este cu atât mai preţios cu cât vedem că Cel care a fost dezonorat ca Om, şi fiindcă a devenit om de dragul nostru, va fi, din chiar această pricină, glorificat cu o glorie deasupra oricărei alta, afară de cea a Celui care I-a pus totul sub picioare; căci El vorbeşte aici de o glorie dată. Iată ce o face să fie atât de preţioasă pentru noi, căci Domnul a dobândit-o prin suferinţele îndurate pentru noi, şi totuşi ea este ceea ce I Se cuvine Lui în mod perfect – răsplata dreaptă pentru faptul că El L-a glorificat desăvârşit pe Tatăl în aceste suferinţe. Aceasta este o bucurie deosebită, cu totul dincolo de ceea ce lumea poate să cunoască. Lumea va vedea

[1] Cum ar mai putea lumea să nege acest lucru când Îl va vedea în glorie?

[2] Acest lucru corespunde cu intrarea în nor a lui Moise şi Ilie, după ce ei fuseseră arătaţi în aceeaşi slavă ca şi Hristos, stând alături de El pe muntele transfigurării.

gloria pe care o avem în comun cu Hristos şi va cunoaşte că am fost iubiți aşa cum Hristos a fost iubit. Există însă un secret pentru cei care-L iubesc, legat de Persoana Sa şi de asocierea noastră cu El. Tatăl L-a iubit înainte de a fi lumea – o dragoste care nu poate avea termen de comparație, fiind infinită şi perfectă, şi deci de natură să satisfacă deplin inima Lui. Vom împărtăşi şi noi această dragoste în sensul că Îl vom vedea pe Preaiubitul nostru în ea şi vom fi cu El, şi de asemenea vom privi gloria pe care Tatăl I-a dat-o potrivit cu dragostea cu care El L-a iubit înainte ca lumea să fi avut vreo parte în căile lui Dumnezeu. Până la acest moment noi ne-am aflat în lume; aici suntem în cer deasupra oricărei pretenții sau înțelegeri a lumii (Hristos fiind privit în rezultatul acestei iubiri pe care Tatăl o avea pentru El înainte de a fi lumea). Hristos deci era plăcerea Tatălui şi Îl vedem bucurându-Se ca Om în rodul veşnic al acestei iubiri; vom fi şi noi cu El pentru totdeauna acolo, bucurându-ne de poziția Sa în glorie – de faptul că Isus al nostru, Preaiubitul nostru este acolo, şi că El este ceea ce este.

Dreptatea tatălui

Între timp, lucrurile stând aşa, exista o dreptate în căile lui Dumnezeu cu privire la lepădarea lui Isus. El manifestase deplin şi perfect pe Tatăl. Lumea nu-L cunoscuse, dar Isus Îl cunoscuse, iar ucenicii cunoscuseră că Tatăl Îl trimisese. El face apel aici, nu la sfințenia Tatălui, ca El să-i păzească potrivit cu acel nume binecuvântat, ci la dreptatea Tatălui, ca El să facă deosebire între lume pe de-o parte, şi Isus şi ai Săi de cealaltă; căci exista pentru aceasta atât motivul moral, cât şi cel al dragostei inexprimabile a Tatălui pentru Fiul. Iar Isus doreşte ca noi să ne bucurăm, în timp ce ne aflăm aici pe pământ, de înțelegerea acestei deosebiri, înțelegere venită prin intermediul comunicărilor harului. Va veni o vreme când lumea va înțelege acest lucru prin judecată.

Declararea numelui tatălui

El le făcuse cunoscut Numele Tatălui şi avea să li-l mai facă cunoscut, chiar şi după ce Se va sui în cer, pentru ca dragostea cu care Îl iubise Tatăl să fie în ei (ca inimile lor s-o aibă în această lume – ce har!) şi Isus Însuşi să fie în ei ca Cel care le comunica această dragoste, ca sursa puterii lor de a se bucura de ea, dirijând-o ca să zicem aşa, în toată perfecţiunea în care El S-a bucurat de ea, înspre inimile lor în care El locuia – El Însuşi fiind puterea, viaţa, capacitatea, dreptul şi mijlocul ca ei să se bucure astfel de această dragoste în inima lor. Căci Fiul este Cel care ne-o declară, ca noi să cunoaştem Numele Tatălui pe care El ni-l descoperă. Cu alte cuvinte, El doreşte ca noi să ne bucurăm acum de acea relaţie în dragoste în care-L vom vedea în cer. Lumea va cunoaşte că noi am fost iubiţi ca Isus atunci când vom apărea în aceeaşi glorie cu El; însă, Hristos fiind în noi, partea noastră este să cunoaştem acest lucru încă de pe acum.

CAPITOLUL 18

Gloria personală a Domnului aşa cum iese ea la iveală în istoria ultimelor momente ale vieţii Sale

Istoria celor din urmă momente ale vieţii Domnului nostru începe după ultimele cuvinte pe care El le-a adresat Tatălui Său. Vom găsi chiar şi în această parte a Evangheliei caracterul general a ceea ce se relatează în ea (potrivit cu ceea ce am văzut până acum), anume că evenimentele scot la iveală gloria personală a Domnului. Avem într-adevăr prezentată accentuat răutatea omului, dar subiectul principal în această descriere este Fiul lui Dumnezeu, nu Fiul Omului suferind sub greutatea a ceea ce a venit peste El. Nu avem deci agonia din grădină, nici expresia simţămintelor Sale ca părăsit de Dumnezeu. De asemenea, iudeii sunt arătaţi ca fiind lepădaţi cu totul.

Nelegiuirea lui Iuda; răutatea unei inimi împietrite

Nelegiuirea lui Iuda este zugrăvită aici la fel de accentuat ca în capitolul 13. El cunoştea bine locul de întâlnire, căci Isus obişnuia să meargă acolo cu ucenicii Săi. Ce gând – să aleagă un astfel de loc pentru a-L trăda pe Domnul! Ce împietrire de neconceput a inimii! Dar el se încredinţase din nefericire cu totul în mâinile lui Satan, ca instrument în mâinile vrăjmaşului, manifestare a puterii şi a adevăratului caracter al acestuia!

Arătarea gloriei divine; Păstorul cel bun şi oile Sale

Ce multe lucruri avuseseră loc în această grădină! Câte destăinuiri pornite dintr-o inimă plină de dragoste a lui Dumnezeu Însuşi, care căuta să intre în inimile înguste şi prea insensibile ale ucenicilor Săi iubiţi! Dar nimic din toate acestea nu mai conta pentru Iuda. El vine însoţit de cei pe care preoţii şi fariseii în răutatea lor îi trimiseseră pentru a pune mâna pe Isus. Dar Isus le-o ia înainte. El este Cel care Se prezintă pe Sine Însuşi înaintea lor. Cunoscând toate lucrurile care aveau să vină peste El, Isus înaintează întrebând: „Pe cine căutaţi?“. El este Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, care Se dă pe Sine Însuşi. Ei răspund: „Pe Isus din Nazaret“. Isus le spune: „Eu sunt“. Iuda se afla şi el acolo, el, care-L cunoştea bine şi care cunoştea acel glas atât de familiar urechilor sale. Nimeni nu a pus mâinile pe El, însă de îndată ce cuvântul Său răsună în inimile lor, îndată ce acel divin „EU SUNT“ se aude înlăuntrul lor, ei se dau înapoi şi cad la pământ. Cine Îl va prinde? Nu trebuia decât să plece şi să-i părăsească acolo. Dar nu pentru aceasta venise El, iar timpul pentru a Se da pe Sine Însuşi sosise. Prin urmare Îi întreabă din nou: „Pe cine căutaţi?“. Ei răspund ca mai înainte: „Pe Isus din Nazaret“. Prima oară a trebuit să se arate gloria divină a Persoanei lui Hristos; de acum se arată grija Sa pentru cei răscumpăraţi. „Dacă Mă căutaţi *pe Mine*“, spune Domnul, „lăsaţi-i pe aceştia să se ducă“ – pentru ca să se împlinească cuvântul: „n-am pierdut pe nici unul din cei pe care Mi i-ai dat Tu“. El Se prezintă pe Sine ca Păstorul cel bun, care-Şi dă viaţa pentru oile Sale. Domnul Se aşează înaintea lor, pentru

ca ele să scape de pericolul care le amenință și ca totul să vină peste El. Se predă pe Sine Însuși. Domnul Se dă la moarte de bunăvoie.

Ascultarea perfectă manifestată de Domnul; energia carnală și lipsită de pricepere a lui Petru

Însă oricare a fost gloria divină pe care El a manifestat-o, precum și harul Său de Mântuitor care era credincios celor ai Săi, El acționează totuși în ascultare, cu calmul desăvârșit al unuia ce cântărise înaintea lui Dumnezeu toate consecințele acestei ascultări, și care primea acum toate din mâna Tatălui Său. Isus ia poziția ascultării atunci când energia carnală și lipsită de pricepere a lui Petru folosește forța pentru a-L apăra pe Acela care, dacă ar fi vrut, n-ar fi trebuit decât să plece, atunci când un cuvânt ieșit de pe buzele Sale aruncase la pământ pe aceia care veniseră să-L prindă, cuvânt care, deși le descoperise pe Cel pe care-L căutau, îi lăsase fără puterea de a pune mâna pe El. Când Petru îl lovește pe slujitorul Malhus, Domnul ia locul ascultării și răspunde: „Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu-l beau?" (versetul 11). Persoana divină a lui Hristos fusese manifestată; El se oferise pe Sine Însuși de bunăvoie, și aceasta pentru a-i păzi pe cei ai Lui; iar acum Se manifesta ascultarea Sa desăvârșită.

Domnul Se supune în liniște omului pentru a împlini planurile lui Dumnezeu

Au fost scoase în evidență atât răutatea unei inimi împietrite, cât și lipsa de pricepere a unei inimi carnale, deși sinceră. Isus are un loc unic și deosebit. El este Mântuitorul. Supunându-Se astfel oamenilor, pentru ca să împlinească planurile și voia lui Dumnezeu, El le îngăduie să-L ducă unde vroiau. Această Evanghelie ne relatează doar puțin din cele ce s-au întâmplat în acele împrejurări. Isus, deși întrebat, nu răspunde aproape nimic cu privire la Sine Însuși. Vedem, atât înaintea marelui preot, cât și a lui Pilat, o superioritate calmă, și totuși smerită, a Unuia care Se dădea la moarte pe Sine Însuși; totuși nu L-au

putut condamna decât pentru mărturia pe care a dat-o despre Sine. Toți auziseră deja învățătura pe care El o dăduse. Domnul pune la îndoială autoritatea care-L judeca, dar nu într-un fel oficial, ci într-unul paşnic şi moral; iar când este lovit pe nedrept, El mustră cu demnitate şi cu un calm perfect, în timp ce Se supune insultei. Însă nu-L recunoaşte pe marele preot în nici un fel; totuşi nu i Se opune deloc. Domnul îl lasă pradă incapacității sale morale.

Slăbiciunea carnală a lui Petru este manifestată, aşa cum mai înainte se manifestase energia lui carnală.

Isus înaintea lui Pilat şi Pilat înaintea lui Isus

Când este adus înaintea lui Pilat (deşi, din pricina adevărului, El mărturiseşte că este împărat), Domnul acționează cu aceeaşi linişte şi supunere; însă El îi pune întrebări lui Pilat şi îi răspunde în aşa fel încât Pilat nu-I poate găsi nici o vină. Incapabil din punct de vedere moral să se ridice la înălțimea lucrurilor prezentate lui, şi stânjenit în prezența prizonierului divin, Pilat ar fi vrut să-L elibereze, folosindu-se de un obicei care consta în a elibera un prizonier la cererea iudeilor, în timpul sărbătorii Paştelui. Dar conştiința lui Pilat, indiferentă şi împietrită aşa cum era ea, deşi atinsă de prezența Aceluia pe care-L avea înainte (chiar dacă El era într-o stare smerită), n-a putut totuşi scăpa de răutatea acelora care făceau voia vrăjmaşului. Iudeii protestează împotriva propunerii pe care neliniştea guvernatorului le-o sugerează şi aleg un tâlhar în locul lui Isus.

Capitolul 19

Autorii reali ai morții Domnului

Pilat dă frâu liber cruzimii sale obişnuite. Totuşi, în relatarea oferită în această Evanghelie, iudeii sunt înfățişați cu precădere ca fiind autorii reali (atât cât ține de om) ai morții Domnului. Zeloşi pentru puritatea lor din punct de vedere ceremonial, însă indiferenți cu privire la dreptate, ei nu se mulțumesc

să-L judece potrivit cu legea lor[1]; ei au ales să-L omoare prin mâna romanilor, căci întregul plan al lui Dumnezeu trebuia împlinit.

Neliniştea, mândria şi nedreptatea lui Pilat; încercarea de a-i face doar pe iudei vinovaţi de moartea Domnului

În urma cererilor repetate ale iudeilor, Pilat Îl dă pe Isus în mâinile lor, făcându-se astfel complet vinovat pentru acest lucru, căci mărturisise deschis nevinovăţia Domnului, şi fusese de bună seamă atins în conştiinţă de dovezile evidente cu privire la faptul că Persoana pe care o avea în faţă era una cu totul deosebită. El n-a vrut să arate că era marcat de acest lucru, însă se vede că era aşa (capitolul 19.8). Gloria divină care străpungea vălul umilinţei lui Hristos, acţionează asupra lui şi dă putere declaraţiei iudeilor că Isus Se numise pe Sine Însuşi Fiul lui Dumnezeu. Pilat deja pusese să fie biciuit şi-L lăsase la bunul plac al batjocurii soldaţilor; şi aici ar fi vrut el să se sfârşească totul. Probabil că el nădăjduia de asemenea că iudeii se vor mulţumi cu atât, şi Îl aduce înaintea lor încununat cu spini. Sau poate că nutrea speranţa că gelozia lor cu privire la aceste insulte la adresa naţiunii iudaice, îi va determina să ceară eliberarea Lui. Însă, urmărindu-şi cu brutalitate scopul malefic, ei strigă: „Răstigneşte-L! Răstigneşte-L!“. Pilat nu vrea să se încarce cu o asemenea vină şi le dă libertatea ca ei s-o facă spunând că nu găseşte nici o vină în El. În acest moment ei apelează la legea iudaică, potrivit căreia El trebuia să moară pentru că Se făcuse pe Sine Fiul lui Dumnezeu. Pilat, deja atins şi cercetat în mintea lui, se neliniştеşte şi mai mult; întorcându-se în sala de judecată, Îi pune din nou întrebări lui Isus. Acesta nu-i dă nici un răspuns. Orgoliul lui Pilat se trezeşte şi întreabă: „Nu ştii că am autoritate să Te eliberez şi am autoritate să Te răstignesc?“

[1] Se spune că tradiţia lor iudaică le interzicea să omoare pe cineva în timpul marilor sărbători. Este posibil ca acest lucru să-i fi influenţat pe iudei; însă oricum au stat lucrurile, planurile lui Dumnezeu au fost astfel împlinite. În alte ocazii n-au mai fost atât de prompţi în a se supune exigenţelor romanilor, care-i privau de dreptul de a cruţa sau a lua viaţa.

(versetul 10). Domnul, prin răspunsul Său, Îşi menţine deplina demnitate a Persoanei Sale. Pilat nu avea nici o putere asupra Lui dacă voia lui Dumnezeu nu ar fi permis acest lucru – şi acestei voinţe i S-a supus Domnul. A presupune că omul ar fi putut face ceva împotriva Lui fără ca voia lui Dumnezeu să fie prin aceasta împlinită, nu făcea decât să mărească păcatul acelora care-L dădeau în mâna lui Pilat. Gravitatea păcatului comis împotriva Lui era direct proporţională cu gradul în care ei cunoşteau Persoana Sa. Neaprecierea corectă a Persoanei Sale făcea ca orice alt lucru să fie judecat în mod greşit, iar în cazul lui Iuda, să se arate cea mai completă orbire morală. El cunoştea puterea Stăpânului său. Ce însemna predarea Lui de către Iuda în mâinile oamenilor, dacă nu faptul că venise ceasul Său? Dar, aşa stând lucrurile, cât de vinovată era poziţia vânzătorului!

Isus însă vorbeşte întotdeauna potrivit cu gloria Persoanei Lui, şi fiind prin acesta cu totul deasupra împrejurărilor prin care trecea în har şi în ascultare faţă de voia Tatălui Său. Pilat este complet tulburat de răspunsul Domnului, însă simţămintele sale nu sunt suficient de puternice pentru a face faţă argumentelor cu care iudeii îl forţau; ele au însă destulă putere pentru a-l face să arunce asupra iudeilor toată vina condamnării Domnului, făcându-i astfel complet vinovaţi de faptul că s-au lepădat de El.

Iudeii se condamnă pe ei înşişi; Isus este dat la moarte

Pilat a căutat să-L scape pe Domnul de furia iudeilor, însă, în cele din urmă, temându-se că ar putea fi acuzat de infidelitate faţă de Cezar, se adresează cu dispreţ iudeilor spunând: „Iată Împăratul vostru!“, acţionând, deşi inconştient, sub mâna lui Dumnezeu, pentru a scoate din gura lor acele cuvinte memorabile, care constituie nenorocirea lor până în ziua de azi: „Nu avem împărat decât pe Cezarul“. Prin aceasta ei L-au lepădat pe Mesia al lor. Cuvântul fatal, care a atras judecata lui Dumnezeu, a fost rostit; şi Pilat L-a dat în mâinile lor (versetul 16).

Titlul Domnului înscris pe cruce

Isus, smerit şi purtându-Şi crucea, Îşi ia locul în rândul celor nelegiuiți. Totuşi Dumnezeu, care a voit ca toate acestea să se întâmple, a avut de asemenea grijă ca să fie dată o mărturie despre demnitatea Lui; şi Pilat (poate pentru a-i necăji pe iudei, însă cu siguranță pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu) înscrie pe cruce titlul Domnului: „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor"; Nazarineanul disprețuit era adevăratul Mesia. Aici, ca peste tot în această Evanghelie, iudeii sunt priviți ca lepădați de Dumnezeu.

Isus crucificat; profeția împlinită

În acelaşi timp apostolul arată – ca şi în alte locuri din Evanghelia sa – că Isus era adevăratul Mesia, citând profețiile care vorbesc despre ceea ce I s-a întâmplat, în privința lepădării şi suferințelor Lui, aşa că El este dovedit a fi Mesia prin chiar împrejurările în care a fost lepădat de popor.

După relatarea crucificării Sale, privită ca faptă a omului, ni se prezintă caracterul ei prin prisma divină. Sângele şi apa au curs din coasta străpunsă a Domnului.

Devotamentul femeilor arătat la cruce

Devotamentul femeilor care L-au urmat, poate mai puțin important prin prisma activității în sine, străluceşte totuşi într-un fel propriu prin acea perseverență a dragostei care le-a adus lângă cruce. Poziția mai responsabilă a apostolilor, ca bărbați, nu le-a permis acest lucru; însă oricare ar fi fost scuza apostolilor, aceasta nu scade nimic din privilegiul pe care harul îl acordă femeii atunci când ea este credincioasă lui Isus. Dar acest lucru Îi oferă lui Hristos ocazia să ne dea instrucțiuni noi prin prezentarea lui Însuşi aşa cum era; de a ne prezenta lucrarea Lui, deasupra tuturor circumstanțelor, ca efect şi expresie a unei energii spirituale care Îl consacra, ca Om, în întregime pentru Dumnezeu, oferindu-Se pe Sine Însuşi lui Dumnezeu prin Duhul cel Veşnic. Lucrarea Mântuitorului era împlinită. El Se dăduse pe Sine Însuşi,

iar acum Se întoarce, ca să spunem aşa, către relaţiile Sale personale. Natura în simţămintele Lui omeneşti, este văzută în toată perfecţiunea ei, ca şi superioritatea Lui divină, personală, faţă de circumstanţele prin care a trecut în har ca Om ascultător. Expresia simţămintelor Lui de Fiu, arată că această consacrare a Lui pentru Dumnezeu, care-L făcuse să dea deoparte toate acele afecţiuni ce sunt deopotrivă necesitatea şi datoria omului potrivit naturii, nu însemna lipsa sentimentelor omeneşti, ci era puterea Duhului lui Dumnezeu. Văzându-le pe femei, El nu le mai vorbeşte din poziţia de Învăţător şi Mântuitor, nici ca Învierea şi Viaţa; ci Cel care le vorbeşte este Isus, un Om, în relaţiile Sale omeneşti (versetul 25).

Însărcinarea lui Ioan; dragostea Învăţătorului pentru Ioan

„Femeie", spune El, „iată fiul tău" – şi astfel o încredinţează pe mama Lui grijii lui Ioan, ucenicul pe care Isus îl iubea. Apoi Se adresează acestuia: „Iată, mama ta!"; şi de atunci ucenicul a luat-o la el acasă. Dulce şi preţioasă însărcinare! Doar unul care avea parte de o astfel de iubire putea să aprecieze această încredere pe care Domnul i-o arăta. Aceasta ne arată de asemenea că iubirea Lui faţă de Ioan avea un caracter de afecţiune şi ataşament omenesc în totul potrivit gândului lui Dumnezeu, însă nu de esenţă divină, deşi plin de un har divin – un har care le dădea întreaga lor valoare, dar care se manifesta potrivit realităţii inimii omeneşti. În mod evident, de altă parte, acesta era lucrul care îi lega pe Petru şi pe Ioan împreună: Isus constituia singurul Obiect al inimii lor. Deşi aveau caractere diferite – fiind chiar din această pricină cu atât mai mult uniţi – ei aveau gândurile preocupate de un singur lucru. Consacrarea completă faţă de Isus este cea mai puternică legătură între inimile omeneşti. Ea înlătură eul, iar cei care o posedă devin una în gânduri, intenţii şi planuri, fiindcă au doar un singur obiect. În Isus însă această manifestare era perfectă şi cu totul o manifestare a harului. Nu se spune: „Ucenicul care-L iubea pe Isus"; această expresie ar fi fost cu totul nepotrivită. Ea ar fi însemnat ca Isus să fie scos complet din locul Lui şi lipsit

de demnitatea şi de gloria Sa personală, distrugându-se astfel valoarea dragostei Sale faţă de Ioan. Totuşi Ioan Îl iubea pe Hristos şi în consecinţă preţuia astfel iubirea Învăţătorului său; iar inima lui, fiind ataşată de El prin har, îl face să împlinească cu devotament această dulce însărcinare, pe care şi-a găsit plăcerea s-o relateze aici. Într-adevăr, dragostea lui faţă de Mântuitorul îl face să vorbească despre faptul că era iubit de El, dar fără să menţioneze iubirea sa faţă de Domnul.

Cred că vedem din nou acest simţământ personal al apostolului la începutul primei sale epistole, simţământ folosit de Duhul lui Dumnezeu, în mod evident nu ca fundament, ci pentru a accentua expresia a ceea ce el văzuse şi cunoscuse.

Vedem aici de asemenea că această Evanghelie nu ni-L prezintă pe Hristos sub povara suferinţelor Lui, ci acţionând potrivit cu gloria Persoanei Sale, ca aflat deasupra tuturor lucrurilor şi împlinind totul în har. Cu un calm desăvârşit, El Se îngrijeşte de mama Lui; după ce a făcut aceasta, El ştie că totul s-a sfârşit. El avea, potrivit limbajului omenesc, o deplină stăpânire de sine.

Domnul Îşi dă viaţa ca un act voluntar

Isus are încă o profeţie de împlinit. El spune: „Mi-e sete" şi, aşa cum Dumnezeu spusese mai dinainte, ei I-au dat oţet. Acum Domnul ştie că nu mai rămânea nici un lucru de împlinit. Îşi pleacă capul şi Îşi dă[1] El Însuşi duhul (versetul 30).

Astfel, când întreaga lucrare divină este împlinită, Omul divin Îşi dă duhul, şi astfel acel duh părăseşte trupul care îl

[1] Aceasta este forţa expresiei de aici care este foarte diferită de cuvântul *exepneusen* (a-şi da ultima suflare). Vedem din Luca (23.46) că a făcut acest din urmă lucru, atunci când a spus: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredinţez duhul". Însă în Ioan, Duhul Sfânt ne prezintă moartea Lui ca rezultat al unui act voluntar, dându-Şi (lăsându-Şi) duhul, nespunând cui Şi-a încredinţat (ca Om cu o absolută şi perfectă credinţă) duhul omenesc şi sufletul Lui, atunci când a murit. Aici este scoasă în evidenţă autoritatea Sa divină, nu încrederea în Tatăl Său. Acest cuvânt nu este niciodată folosit, nici în Noul Testament, nici în Septuaginta, decât cu privire la Hristos şi doar în acest pasaj.

purtase până atunci. Venise timpul pentru împlinirea acestui lucru; şi făcând aceasta, El a asigurat împlinirea unei alte profeţii: „Nici unul din oasele Sale nu va fi zdrobit". Toate lucrurile au concurat la împlinirea cuvintelor şi scopurilor Celui care le vestise mai dinainte.

Sângele şi apa, mărturii despre o mântuire eternă şi perfectă

Un soldat Îi străpunge coasta cu o suliţă. Din coasta *unui Mântuitor mort* au curs apa şi sângele; mărturii cu privire la mântuirea veşnică şi perfectă; apa pentru curăţirea păcătosului, iar sângele pentru ispăşirea păcatelor lui. Evanghelistul a fost martor al acestui lucru. Dragostea pentru Domnul îl face să amintească această scenă, şi ne-o relatează pentru ca şi noi să credem. Vedem pe de-o parte că iubitul ucenic a fost un vas folosit pentru scrierea acestei Evanghelii (şi este minunat şi potrivit cu voia lui Dumnezeu să-l vedem aşa), iar de cealaltă parte vedem clar cine era Cel care-l folosea. Cât de multe sunt lucrurile la care Ioan a fost martor, dar pe care el nu le relatează. Strigătul Domnului părăsit de Dumnezeu, cutremurul de pământ, mărturia sutaşului, convertirea tâlharului, toate aceste lucruri, s-au petrecut înaintea ochilor lui, care erau fixaţi asupra Învăţătorului său; însă el nu le menţionează. El vorbeşte despre ceea ce Preaiubitul lui era în mijlocul tuturor acestor lucruri. Duhul Sfânt l-a făcut să relateze ceea ce ţinea de gloria personală a lui Isus. Afecţiunile lui pentru Domnul au făcut ca o astfel de sarcină să fie dulce şi uşoară, Duhul Sfânt l-a destinat pentru acea sarcină, care lui îi era atât de potrivit s-o împlinească. Prin har, instrumentul a fost făcut potrivit pentru lucrarea în vederea căreia Duhul Sfânt îl pusese deoparte. Memoria şi inima sa s-au aflat sub influenţa dominantă şi exclusivă a Duhului Sfânt. Pe de-o parte, simpatizăm cu instrumentul; de cealaltă, credem în ceea ce Duhul Sfânt relatează prin intermediul lui, căci cuvintele sunt acelea ale Duhului Sfânt.

Exprimarea harului divin; demnitatea personală a lui Hristos nu este niciodată minimalizată

Nimic nu poate fi mai mişcător şi mai interesant decât harul divin care se exprimă în tandreţea omenească şi ia forma ei. În timp ce posedă întreaga realitate a afecţiunilor omeneşti, el are totodată completa putere şi profunzime a harului divin. Era într-adevăr un har divin că Isus avea astfel de afecţiuni. De cealaltă parte, nimic nu poate fi mai departe de aprecierea acestei surse suverane a dragostei divine care curge prin canalul perfect croit prin propria-i putere, decât pretenţia că această iubire ne-ar pune pe acelaşi taler cu Cel ce ne iubeşte astfel. Unii credincioşi adevăraţi dintre moravieni L-au numit pe Domnul Isus „frate", şi de atunci şi alţii au împrumutat această expresie. Cuvântul însă niciodată nu se exprimă astfel. „*Lui* nu-I este ruşine să ne numească fraţi". Demnitatea personală a lui Hristos nu este niciodată şubrezită de intensitatea dragostei Lui.

Iosif din Arimateea şi Nicodim se îngrijesc de trupul Domnului

Însă Mântuitorul respins avea să fie cu cel bogat în moartea Sa, oricât de disprețuit fusese în timpul vieţii Sale. Doi oameni, care nu îndrăzniseră să-L mărturisească în timpul vieţii Lui, sunt treziți acum de gravitatea păcatului comis de poporul lor şi de evenimentul în sine al morţii Lui – harul lui Dumnezeu, care i-a pus de-o parte pentru această lucrare, făcându-i să simtă toate acestea. Ei se ocupă de trupul Său mort. Iosif, un sfătuitor dintre iudei, îl roagă pe Pilat să-i dea trupul lui Isus, iar Nicodim i se alătură pentru a aduce ultimele onoruri Celui pe care nu-L urmaseră niciodată în timpul vieţii Sale. Atitudinea lor este uşor de înţeles: una este să-L urmezi pe Isus totdeauna, purtând ocara şi trecând definitiv de partea Lui, şi cu totul altceva să iei poziţie într-o anumită ocazie importantă şi într-un moment în care oricum nu se mai putea pune problema de a-L urma în mod constant în respingerea Lui. Nu este greu să ne arătăm credincioşi atunci când întinderea

răului ne forțează să ne separăm de el; când binele, respins, pentru că este perfect în mărturie, şi dovedit perfect tocmai prin respingerea lui, ne forțează să ne definim poziția, dacă cel puțin există în noi, prin har, un simțământ *moral*. Prin toate acestea însă, Dumnezeu Şi-a împlinit cuvintele Sale adevărate. Iosif şi Nicodim au aşezat trupul Domnului într-un mormânt nou, aflat într-o grădină în apropierea crucii; căci, din pricină că era ziua pregătirii iudeilor, n-au putut face mai mult în acest moment.

Rezumatul capitolelor 20 şi 21

Capitolul 20 ne oferă, într-un rezumat al câtorva împrejurări principale dintre cele care au avut loc după învierea lui Isus, un tablou al tuturor consecințelor acestui eveniment important, într-o legătură imediată cu harul care a produs aceste consecințe şi cu afecțiunile care ar trebui să fie văzute în cel credincios atunci când este adus din nou în relație cu Domnul. În acelaşi timp vedem un tablou al tuturor căilor lui Dumnezeu până la descoperirea lui Hristos față de rămăşiță în mileniu. În capitolul 21 ne este zugrăvit mileniul.

Isus înviat; căutat de Maria Magdalena; Petru şi Ioan găsesc dovezile învierii Sale

Maria Magdalena, din care Domnul scosese şapte demoni, apare prima în scenă – expresie mişcătoare a căilor lui Dumnezeu! Ea reprezintă, nu mă îndoiesc, rămăşița iudaică din vremea aceea, personal ataşată de Domnul, dar necunoscând puterea învierii Sale. Ea este singură în manifestarea dragostei ei, şi chiar puterea afecțiunilor ei o izolau de ceilalți. Ea nu era singura persoană mântuită, însă vine singură ca să-L caute pe Isus – Îl căuta într-un mod greşit este adevărat, însă Îl căuta, şi aceasta înainte ca mărturia gloriei Sale să strălucească într-o lume de întuneric. Îl căuta pentru că-L iubea. Maria vine înaintea celorlalte femei, în timp ce era încă întuneric. Vedem o inimă plină de iubire (pe care am observat-o deja în femeile care credeau) care se preocupa cu Isus, atunci când mărturia

publică a bărbaților lipsea încă cu desăvârşire. Unei astfel de inimi preocupată cu El, S-a descoperit Domnul mai întâi după ce a înviat. Totuşi inima ei ştia la cine ar fi putut găsi un ecou: văzând că trupul Domnului lipseşte, ea merge la Petru şi la celălalt ucenic pe care Îl iubea Isus. Ei vin şi găsesc dovezile unei învieri deja petrecute, cu toată ordinea care se cuvenea puterii lui Dumnezeu, oricâtă nelinişte era de natură să producă aceasta în mintea omului. Nu se vedea nici un semn al grabei; totul era în ordine, iar Isus nu Se afla acolo.

Afecțiunea Mariei; Bunul Păstor şi oile Sale

Totuşi, cei doi ucenici nu sunt însuflețiți de acelaşi ataşament care umplea inima Mariei, care fusese obiectul unei eliberări[1] atât de mărețe din partea Domnului. Ei văd şi, pe temeiul acestor dovezi vizibile, cred (versetul 8). Aceasta nu era o înțelegere spirituală a gândurilor lui Dumnezeu prin intermediul Cuvântului Său; ei *au văzut* şi au crezut. În aceasta nu este nimic care să-i strângă laolaltă pe ucenici. Isus nu mai era acolo; El înviase. Cei doi ucenici s-au mulțumit să vadă că mormântul era gol, după care au plecat *la ei acasă*. Maria însă, condusă mai degrabă de afecțiunea ei decât de înțelegerea împrejurărilor, nu se mulțumeşte să recunoască cu răceală că Isus este înviat[2]. Ea credea că El este încă mort, pentru că El

[1] „Şapte demoni". Aceasta reprezintă posedarea completă a acestei sărmane femei de către duhurile necurate cărora le căzuse pradă. Aceasta era de fapt adevărata stare a poporului iudeu.

[2] Îmi este imposibil, prezentând principiile importante pentru ajutorul celor care caută să înțeleagă Cuvântul, să dezvolt tot ceea ce este atât de mişcător şi interesant în acest capitol 20, capitol asupra căruia am meditat adesea cu interes crescând. Această descoperire a Domnului față de sărmana femeie, care nu poate trăi fără Mântuitorul ei, este plină de o frumusețe mişcătoare pusă în evidență de fiecare detaliu. Există însă un punct de vedere asupra căruia, aş vrea să atrag atenția cititorului. Sunt prezentate aici patru stări de suflet care, luate împreună sunt foarte instructive şi au aplicație la cel credincios: **1.** Ioan şi Petru, care văd şi cred, cred cu adevărat; însă ei nu văd în Hristos singurul centru al tuturor gândurilor lui Dumnezeu, în ce priveşte gloria Sa, lumea sau sufletele. El nu este nici centrul afecțiunilor lor, deşi ei sunt cu adevărat credincioşi.

nu mai era prezent ca înainte. Moartea Lui, faptul că nu-L mai regăsea, măreşte intensitatea afecţiunilor ei, pentru că El Însuşi era obiectul acestor afecţiuni. Toate dovezile acestei afecţiuni

---

Aflând că a înviat, ei pot trăi şi fără El. Maria, care nu ştia acest lucru şi care chiar dădea dovadă de ignoranţă, nu putea totuşi trăi fără Isus. Ea trebuia să-L aibă pentru sine. Petru şi Ioan pleacă la ei acasă; acesta este centrul intereselor lor. Ei au crezut cu adevărat, însă eul şi casele lor le sunt suficiente. **2.** Toma crede şi recunoaşte cu credinţă adevărată, pe baza dovezilor incontestabile, că Isus este Domnul şi Dumnezeul său. El crede cu adevărat în ce priveşte relaţia sa personală cu Dumnezeu, însă nu cunoaşte eficacitatea lucrării Domnului şi nici relaţia cu Tatăl Său, în care Domnul Isus îi aduce pe ai Săi – adunarea. El probabil că are pace, însă a pierdut întreaga revelaţie cu privire la poziţia adunării. Cât de multe suflete – chiar mântuite – se află în aceste două stări! **3.** Maria Magdalena dă dovadă de o ignoranţă extremă. Ea nu ştie că Isus a înviat şi are un simţământ atât de redus al faptului că El era Domn şi Dumnezeu, încât crede că cineva I-ar fi putut lua trupul. Însă Isus era totul pentru ea, era nevoia sufletului ei, singura dorinţă a inimii ei. Fără El ea nu avea casă, nici Domn, nici nimic altceva. Acestei nevoi îi răspunde Isus acum, nevoia care indica lucrarea Duhului Sfânt în inima ei. El Îşi cheamă oaia pe nume, ei i Se descoperă prima dată şi o învaţă că prezenţa Lui nu mai era una trupească pe pământ, cu un caracter iudaic, ci că trebuia să Se suie la Tatăl Său, că ucenicii erau acum fraţii Săi, şi că erau aşezaţi în aceeaşi poziţie cu a Lui – Om înviat şi înălţat – înaintea Dumnezeului şi Tatălui Său. Înaintea Mariei se deschide toată gloria acestei noi poziţii individuale. **4.** Această revelaţie îi strânge pe ucenici împreună. Apoi Isus le aduce pacea pe care El a făcut-o, şi au deplina bucurie a unui Mântuitor prezent care le aduce această pace. El face ca această pace (posedată de ei în virtutea lucrării şi biruinţei Sale) să fie punctul lor de plecare, îi trimite aşa cum Tatăl Îl trimisese pe El şi le împarte Duh Sfânt, ca suflare şi putere de viaţă, pentru ca ei să poată împărtăşi acea pace şi altora. Acestea sunt comunicările cu privire la eficacitatea lucrării Sale, aşa cum El transmisese Mariei pe cele cu privire la relaţia Sa cu Tatăl, care rezulta din această lucrare. Toate acestea reprezintă răspunsul la ataşamentul Mariei faţă de Hristos, sau rezultatul acestui ataşament. Dacă prin har există afecţiune, cu siguranţă va fi şi un răspuns din partea lui Dumnezeu faţă de nevoia pe care afecţiunea a produs-o în acea inimă. Ceea ce Domnul comunică aici este adevărul care decurge din lucrarea Sa. Nici o altă stare, în afară de aceea pe care Hristos o prezintă acum, nu poate fi potrivită cu lucrarea pe care El a împlinit-o şi cu dragostea Tatălui. Este singura stare în care Hristos ne poate aşeza, prin lucrarea Lui.

sunt reproduse aici în cea mai mişcătoare manieră. Ea presupune că grădinarul trebuia să fi ştiut despre cine era vorba, fără ca ea să-i spună (versetul 15), căci ea nu se gândea decât la *Unul* singur (aşa cum am întreba într-o familie despre un membru al ei iubit, care preocupă inimile tuturor, adresându-mă cu cuvintele: „Ce mai face?", fără să-i mai menţionez numele). Fiind aplecată deasupra mormântului, şi-a întors capul când El s-a apropiat; iar atunci Bunul Păstor, înviat dintre cei morţi, Îşi cheamă oaia pe nume. Şi vocea Sa cunoscută şi iubită – măreaţă potrivit cu harul care se adresa ei – Îl descoperă instantaneu pe Acela pe care ea Îl auzea. Ea se întoarce către El şi Îi răspunde: „Rabuni" – adică „Învăţătorule" (versetul 16).

Noua poziţie şi relaţie a Domnului cu rămăşiţa

Însă, în timp ce El Se descoperă astfel rămăşiţei preaiubite pe care o izbăvise, totul se schimbă în poziţia şi în relaţia Lui cu ea. El nu urma să locuiască trupeşte în mijlocul poporului Său pe pământ; nu Se întorsese să restabilească împărăţia în Israel. „Nu mă atinge", spune El Mariei. Însă prin răscumpărare El împlinise un lucru cu mult mai important: îi aşezase pe ucenici în aceeaşi poziţie cu a Sa înaintea Tatălui şi Dumnezeului Său; şi îi numeşte – lucru pe care niciodată nu-L făcuse şi care n-ar fi putut fi făcut înainte – *fraţi ai Săi*. Până la moartea Sa bobul de grâu a rămas singur. Fiul lui Dumnezeu, pur şi perfect, nu putea sta în aceeaşi relaţie cu Dumnezeu ca păcătosul; însă, în poziţia glorioasă pe care El avea să o ia ca Om, putea prin răscumpărare să-i asocieze cu Sine pe cei răscumpăraţi, curăţiţi, înnoiţi şi înfiaţi în El.

Noua poziţie a rămăşiţei împreună cu Hristos

Domnul transmite ucenicilor detalii cu privire la noua poziţie pe care ei o aveau acum împreună cu El. El spune Mariei: „Nu mă atinge, ci du-te la fraţii Mei şi spune-le că mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru" (versetul 17). Voia Tatălui – împlinită prin intermediul lucrării glorioase a Fiului, care, ca Om, Îşi lua acum locul afară din sfera

păcatului, împreună cu Dumnezeul şi Tatăl Său – şi lucrarea Fiului, izvorul vieţii eterne pentru ei, i-a adus pe ucenici în aceeaşi poziţie cu a Lui Însuşi înaintea Tatălui.

Domnul înviat aduce pacea în mijlocul ucenicilor

Mărturia dată pentru adevăr, *îi strânge pe ucenici laolaltă*. Ei se întâlnesc, cu uşile încuiate, rămaşi acum fără ocrotirea şi purtarea de grijă a lui Isus, Mesia, Yahve pe pământ. Însă dacă ei nu mai beneficiau de protecţia venită prin prezenţa lui Mesia, Îl aveau în schimb pe Isus în mijlocul lor. El le aduce ceea ce ei nu puteau avea înainte de moartea Sa: *pacea*.

El le aduce această pace perfectă, nu doar având în vedere nevoia sufletului lor, ci şi ca punct de plecare pentru misiunea lor; face aceasta după ce le dă dovezile învierii Sale, văzute în chiar trupul Său, demonstrându-le că era acelaşi Isus. Tatăl, izvorul etern şi infinit al dragostei, Îl trimisese pe Fiul, care rămânea în această dragoste, care era martorul ei şi al păcii pe care El, Tatăl, o răspândea în jurul Său, acolo unde păcatul nu putea intra. Respins fiind în misiunea Sa, Isus făcuse pace pentru toţi cei care aveau să primească mărturia harului ce realizase această pace; iar acum El Îşi trimite ucenicii din sânul acelei păci în care îi adusese – înlăturând păcatul prin moartea Sa – pentru a da mărturie în lume despre această pace.

Duhul Sfânt dăruit în vederea păcii şi puterii

Domnul spune *din nou*: „Pace vouă“ (versetul 21), pentru a-i trimite în lume înveşmântaţi şi încălţaţi cu această pace, aşa cum Tatăl Îl trimisese pe El. Domnul le dă Duhul Sfânt pentru ca, potrivit cu puterea Acestuia, ei să poată da mărturie despre iertarea păcatelor către o lume care era îngenuncheată sub jugul păcatului.

Deosebirea dintre acordarea Duhului Sfânt în această împrejurare şi la Cincizecime

Nu mă îndoiesc că, vorbind din punct de vedere istoric, scena de aici se deosebeşte de cea din Fapte 2, întrucât aici Duhul

Sfânt este prezentat ca o suflare de viață, așa cum Dumnezeu a suflat în nările lui Adam. Duhul Sfânt nu este prezentat aici ca trimis din cer. Hristos, care este un Duh dătător de viață, împarte viață spirituală ucenicilor potrivit cu puterea învierii[1].

În ce privește imaginea prezentată în mod figurativ în acest pasaj, vedem Duhul dat sfinților, adunați laolaltă de către mărturia cu privire la învierea Domnului și la faptul că El Se va sui la Tatăl; întreaga scenă ne prezintă Adunarea și privilegiile ei prezente. Astfel, găsim rămășița atașată de Hristos prin dragoste; apoi pe cei credincioși recunoscuți în mod individual ca fiind copii ai lui Dumnezeu și având aceeași poziție înaintea Lui ca și Hristos; apoi găsim Adunarea întemeiată pe această mărturie, strânsă laolaltă având-L pe Isus în mijloc și bucurându-se de pace; și, în cele din urmă, mădularele ei, în legătură cu pacea pe care Hristos a făcut-o, ele fiind martori către lume cu privire la iertarea păcatelor – fiindu-le încredințată administrarea acestei iertări.

Absența lui Toma de la prima întâlnire

Toma reprezintă pe iudeii din zilele din urmă, care vor crede atunci când vor vedea. Însă ferice de cei care au crezut fără să vadă (versetul 29). Credința lui Toma nu are în vedere poziția celor credincioși ca fii. El *recunoaște*, așa cum va face rămășița, că Isus este Domnul și Dumnezeul Său. El nu s-a aflat împreună cu ucenicii la prima lor strângere laolaltă.

---

[1] Comparați capitolele 4-8 din Romani cu 2 și 3 din Coloseni. Învierea este puterea de viață care ne-a scos de sub stăpânirea păcatului, păcat ce și-a găsit sfârșitul în moarte și a fost condamnat în moartea lui Isus, iar noi suntem morți față de păcat, nu condamnați din pricina lui, ci păcatul este condamnat în moartea Sa. Aceasta nu este o chestiune care privește *vina* noastră, ci *starea* noastră. Vina noastră, binecuvântat să fie Dumnezeu, a fost și ea înlăturată. Însă noi am murit împreună cu Hristos, iar învierea (epistola către Romani ne prezintă aspectul morții, iar cea către Coloseni adaugă învierea; în Romani se arată moartea față de păcat, iar în Coloseni moartea față de lume) ne prezintă ca vii înaintea lui Dumnezeu, având o viață în care Isus – și noi prin El – stă în prezența lui Dumnezeu potrivit cu perfecțiunea dreptății divine. Acest lucru însă presupune și lucrarea Lui.

Domnul, prin ceea ce face aici, consacră prima zi a săptămânii pentru întâlnirea cu ai Săi.

Evanghelistul este departe de a fi relatat tot ceea ce Isus a făcut. Scopul lucrărilor consemnate de el are în vedere comunicarea vieții eterne în Hristos. Aici pot fi deosebite două aspecte. Mai întâi, că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; apoi, că cei care cred aceasta au viața veşnică în numele Său. Evanghelia este consacrată acestui scop.

Capitolul 21

Acest capitol, în timp ce ne oferă o nouă mărturie cu privire la învierea lui Isus, ne prezintă – până la versetul 13 – o imagine a lucrării lui Hristos în mileniu; apoi, până la sfârşitul capitolului, este prezentată partea lui Petru şi cea a lui Ioan în legătură cu slujba lor pentru Hristos. Această aplicație este limitată la pământ, căci ei Îl cunoscuseră pe Isus pe pământ. Pavel este acela care ne oferă poziția cerească a lui Hristos şi a Adunării. Însă nu slujba lui Pavel este prezentată aici.

Petru şi Ioan găsiți în aceleaşi împrejurări ca atunci când au fost chemați prima oară

Câțiva dintre apostoli, în frunte cu Petru, merg să pescuiască. Domnul îi găseşte în aceleaşi împrejurări ca la început şi Se descoperă lor în aceeaşi manieră. Ioan înțelege imediat că este Domnul, iar Petru, cu energia sa obişnuită, se aruncă în apă ca să ajungă la El.

Observați aici că ne aflăm din nou pe terenul Evangheliilor istorice – cu alte cuvinte că miracolul acestei pescuiri se încadrează în lucrarea lui Hristos pe pământ şi se află în sfera legăturilor Sale precedente cu ucenicii Lui. Ne aflăm în Galileea, nu în Betania. Această scenă nu are caracterul obişnuit al Evangheliei după Ioan, care ne prezintă Persoana divină a lui Isus, în afara oricărei dispensații şi care ne ridică gândurile deasupra oricărui subiect care ține de acest pământ. Aici (la sfârşitul Evangheliei şi al tabloului oferit în capitolul 20, ca rezultat al manifestării Persoanei divine şi lucrării Sale)

evanghelistul intră pentru întâia oară pe terenul Evangheliilor sinoptice, al manifestării şi al roadelor legăturii lui Hristos cu pământul. Astfel, aplicaţia acestui pasaj nu este doar o idee pe care o sugerează conţinutul lui, ci se sprijină pe învăţătura generală a Cuvântului.

Există totuşi o diferenţă notabilă între ce a avut loc la început şi ceea ce vedem aici. În primul caz, corăbiile au început să se scufunde şi năvoadele s-au rupt. Aici însă nu s-a mai întâmplat aşa, iar Duhul Sfânt scoate în evidenţă acest lucru. Lucrarea lui Hristos din mileniu nu va fi supusă nici unei slăbiciuni. Îl vedem aici după învierea Sa, iar ceea ce El face nu se sprijină deloc pe responsabilitatea omului: năvodul nu se rupe. De asemenea, când ucenicii aduc peştii pe care-i prinseseră, Domnul are deja pregătiţi câţiva peşti acolo (versetul 9). La fel vor sta lucrurile la sfârşit pe pământ. Înainte de manifestarea Sa, El Îşi va pregăti o rămăşiţă pentru Sine pe pământ; dar după această manifestare El va strânge o mare mulţime din marea naţiunilor.

Hristos în compania ucenicilor săi

O altă idee îşi face loc aici. Hristos este din nou în compania ucenicilor Săi. „Veniţi", spune El, „şi mâncaţi" (versetul 12). Nu este vorba aici de lucrurile cereşti, ci de reînnodarea legăturii cu poporul Său în Împărăţie. Acest lucru nu se află în imediată legătură cu subiectul Evangheliei, subiect care ne conduce către lucruri mai înalte. Prin urmare, acest aspect este introdus aici într-un fel tainic şi simbolic. Această apariţie a lui Hristos este numită cea de-a treia manifestare a Sa. Mă îndoiesc că manifestarea Sa pe pământ înaintea morţii Sale este inclusă în acest număr. Mai degrabă cred că prima manifestare face referire la momentul când, după învierea Sa, El S-a arătat în mijlocul ucenicilor strânşi laolaltă; a doua constituie descoperirea Sa către iudei [Toma], după felul în care este prezentată în Cântarea Cântărilor; cea de-a treia reprezintă manifestarea publică a puterii Sale, atunci când Îşi va fi strâns deja rămăşiţa laolaltă. Apariţia Sa ca fulgerul pe cer nu îşi are locul aici. Din punct de vedere istoric, cele trei apariţii au fost:

1. în ziua învierii Sale; **2.** în următoarea zi întâi a săptămânii; **3.** cu ocazia apariției Sale la marea Galileii.

Restabilirea lui Petru

După aceea, într-un pasaj plin de un har inexprimabil, Domnul îi încredințează lui Petru grija oilor Sale (adică, nu mă îndoiesc, a oilor Sale dintre iudei; Petru este apostolul circumciziei) şi îi lasă lui Ioan o perioadă nedefinită de călătorie pe pământ (versetele 15-23). Cuvintele Sale au aplicație mai mult la slujbele decât la persoanele lor, cu excepția unui verset referitor la Petru. Aceste lucruri necesită însă câteva explicații mai detaliate.

Domnul începe să restabilească pe deplin sufletul lui Petru. El nu-i reproşează greşeala făcută, însă judecă izvorul răului care a produs-o: încrederea în sine însuşi. Petru declarase că chiar dacă toți se vor lepăda de Isus, el nu va face aceasta nicidecum. De aceea Domnul îl întreabă: „Mă iubeşti tu mai mult decât aceştia?", iar Petru ajunge până la urmă să recunoască faptul că era nevoie de atotştiința lui Dumnezeu pentru a cunoaşte că el, care se lăudase că-L iubea pe Isus mai mult decât toți ceilalți, avea într-adevăr afecțiune pentru Domnul. Întrebarea Domnului, repetată de trei ori, trebuie să fi cercetat profund inima lui Petru. Doar la a treia întrebare a răspuns el: „Doamne, Tu ştii toate: Tu cunoşti că Te iubesc". Isus nu slăbeşte presiunea asupra conştiinței lui până când Petru nu ajunge la acest punct. Totuşi, harul care făcea această lucrare pentru binele lui Petru era un har desăvârşit – acelaşi har care îl însoțise în ciuda oricărui lucru, care se rugase pentru el înainte ca Petru să simtă nevoia pentru aceasta, sau chiar înainte să comită greşeala sa. Căci, în momentul când s-ar fi crezut că Petru ar fi putut cel mult să fie iertat prin îndurarea divină, cea mai puternică mărturie a harului este revărsată asupra lui. Harul îmbelşugat se arată față de el atunci când este smerit datorită căderii sale şi adus într-o stare de dependență totală față de acest har. Domnul îi încredințează ceea ce El iubea cel mai mult: oile pe care tocmai le răscumpărase. Acesta este harul care se ridică deasupra a tot ceea ce este omul şi care în

consecință produce încredere, nu în sine, ci în Dumnezeu, care este sursa harului şi-l manifestă în mod desăvârşit. Acest har ne face capabili să împlinim lucrarea de har către cei din jurul nostru care au nevoie de el. Harul creează încredere direct proporțional cu măsura în care acționează.

Cred că Domnul face referire la oile deja cunoscute de Petru, doar acelea cu care Domnul fusese zi de zi în legătură, care ocupau acum gândurile Lui şi care ne sunt prezentate în scena din acest capitol – oile casei lui Israel.

După părerea mea, există o lucrare progresivă în ceea ce Domnul spune lui Petru. El întreabă: „Mă iubeşti [în greacă, *agapao*] tu mai mult decât aceştia?“ Petru spune: „Tu ştii că am afecțiune [în greacă, *fileo*] față de Tine“. Isus replică: „Paşte mieluşeii Mei“. A doua oară, El spune doar: „Mă iubeşti [*agapao*]?“, omițând comparația dintre Petru şi restul ucenicilor, după cum Petru pretinsese la început. Petru repetă declarația cu privire la afecțiunea [*fileo*] sa. Isus îi spune: „Păstoreşte oile Mele“. A treia oară Domnul îl întreabă: „Ai afecțiune [*fileo*] pentru Mine?“, folosind expresia lui Petru. După răspunsul acestuia, care, aşa cum am văzut, a înțeles motivul pentru care Domnul a folosit chiar cuvintele sale, El spune: „Paşte oile Mele“. Legăturile dintre Petru şi Hristos, aşa cum Îl cunoscuse el pe pământ, îl făceau potrivit pentru a păstori turma rămăşiței iudaice, pentru a hrăni mieii acestei turme, înfățişându-L înaintea lor pe Mesia, aşa cum fusese El. Era astfel făcut capabil să păstorească şi să călăuzească pe cei care erau mai avansați în viața de credință, şi totodată să ofere hrană celor nevârstnici din turmă.

Dorința lui Petru de a-L urma pe Domnul este împlinită prin voia lui Dumnezeu

Harul Mântuitorului nu se opreşte însă aici. Petru ar fi putut încă simți durerea pentru faptul că pierduse prilejul să-L mărturisească pe Domnul într-un moment critic. Isus însă îl asigură că dacă n-a putut să facă acest lucru prin propria sa voință, îi va fi îngăduit să-l facă prin voia lui Dumnezeu; şi

că, după cum se încingea singur atunci când era tânăr, alții aveau să-l încingă atunci când va fi bătrân şi să-l ducă unde nu voia. Avea să-i fie dat prin voia lui Dumnezeu să moară pentru Domnul, în timp ce mai înainte el declarase că putea face lucrul acesta prin propria sa putere. Acum, Domnul îi spune lui Petru să-L urmeze, căci acesta se smerise şi fusese adus într-o dependență totală față de har, iar acum ştia că nu are nici o putere şi simțea că depinde de Domnul. Petru pretinsese că va muri pentru Domnul, atunci când El îi spunea că nu poate să facă acest lucru. Era dorința inimii lui Petru să-L urmeze pe Domnul chiar până la moarte. Hrănindu-i pe aceia pe care Domnul continuase să-i hrănească până la moartea Sa, Petru avea să-l vadă pe Israel respingând orice mărturie de har, aşa cum Hristos îl văzuse făcând; iar lucrarea sa avea să se sfârşească aşa cum se sfârşise a lui Hristos (judecata fiind gata să vină şi să înceapă de la casa lui Dumnezeu). În cele din urmă, el va face ceea ce pretinsese că poate să facă şi nu putuse – să-L urmeze pe Hristos în temniță şi la moarte.

Partea şi slujirea lui Ioan

Urmează acum istoria ucenicului pe care-l iubea Isus. Ioan, care auzise fără îndoială chemarea adresată lui Petru, Îl urmează şi el pe Domnul; iar Petru, legat de Ioan, aşa cum am văzut, prin dragostea lor comună față de Domnul, întreabă ce se va întâmpla cu acesta. Răspunsul Domnului prezintă partea şi slujirea lui Ioan, însă după părerea mea, în legătură cu acest pământ. Dar felul enigmatic cu care Domnul Se exprimă este pe cât de remarcabil, pe atât de important: „Dacă vreau ca el să rămână până vin, ce-ți pasă ție?" În consecință, ucenicii au crezut că Ioan n-avea să moară. Însă Domnul nu spusese aceasta – ceea ce constituie o atenționare pentru noi ca să nu atribuim o semnificație cuvintelor Sale, în loc de a primi una; în acelaşi timp se arată nevoia pe care o avem de a fi ajutați de Duhul Sfânt, căci cuvintele Domnului ar fi putut fi interpretate astfel în mod literal. Luând eu însumi seama la această atenționare, voi spune ceea ce cred eu a fi semnificația cuvintelor Domnului,

asupra căreia nu am nici o îndoială, şi care ne va furniza cheia pentru multe alte expresii de acelaşi fel.

În relatările Evangheliilor, suntem puşi în legătură cu pământul (mai exact, este redată legătura lui Isus cu pământul). Fiind sădită pe pământ la Ierusalim, adunarea, ca şi casă a lui Dumnezeu, este recunoscută în mod oficial ca luând locul templului lui Yahve. Istoria adunării, stabilită oficial ca un centru pe pământ, s-a încheiat odată cu distrugerea Ierusalimului. Rămăşiţa mântuită de Mesia nu avea să mai fie în legătură cu Ierusalimul, centrul de strângere a neamurilor. În sensul acesta, distrugerea Ierusalimului a pus capăt din punct de vedere juridic noului sistem al lui Dumnezeu de pe pământ – sistem proclamat de Petru în Fapte 3, şi cu privire la care Ştefan a declarat iudeilor împotrivirea lor faţă de Duhul Sfânt, el fiind trimis ca mesager în urma Aceluia care plecase să-Şi primească împărăţia şi să Se reîntoarcă: „Nu vrem ca acesta să împărăţească peste noi“ (Luca 19.11-27). Pavel – ales dintre aceşti vrăjmaşi ai evangheliei încă adresate iudeilor prin Duhul Sfânt după moartea lui Hristos, şi pus deoparte dintre iudei şi neamuri, pentru a fi trimis la aceştia din urmă – împlineşte o lucrare nouă, care a fost ascunsă profeţilor din vechime, şi anume strângerea laolaltă a unei adunări cereşti luate dintre iudei şi naţiuni, fără nici o deosebire.

Întinderea slujirii lui Ioan

Distrugerea Ierusalimului a pus capăt unuia dintre aceste sisteme, ca şi existenţei iudaismului potrivit cu legea şi făgăduinţele, lăsând doar adunarea cerească. Ioan a rămas – ultimul dintre cei doisprezece – până în această perioadă, chiar după Pavel, pentru ca să vegheze peste adunarea astfel întemeiată, ca şi cadru orânduit pe pământ (responsabilă în acest caracter) al mărturiei lui Dumnezeu, obiect asupra căruia se manifestă guvernarea Sa pe pământ. Dar aceasta nu este totul. În *slujirea* lui, aşa cum o găsim în cartea Apocalipsa, Ioan merge până la sfârşit, până la venirea lui Hristos ca să judece pământul. Ioan a pus în legătură cele două aspecte ale judecăţii:

judecata asupra adunării ca martor responsabil pe pământ şi judecata asupra lumii, atunci când Dumnezeu Îşi va relua legătura cu pământul în cârmuire. Atunci mărturia adunării va fi deja sfârşită, ea fiind răpită la cer, potrivit cu caracterul ei specific, pentru a fi cu Domnul.

Astfel, cartea Apocalipsa ne prezintă judecata adunării pe pământ, ea fiind martorul oficial pentru adevăr. Apoi trecem în scena în care Dumnezeu Îşi reia guvernarea pe pământ, cu scopul de a-L instala pe Miel pe scaunul de domnie şi a înlătura puterea răului. Doar aici se găseşte caracterul ceresc al adunării, când cei ce o compun sunt văzuți şezând pe scaune de domnie ca împărați şi preoți, şi când are loc în cer nunta Mielului. Pământul – după prezentarea celor şapte biserici – nu mai are parte de o mărturie cerească. În cele şapte biserici nu este prezentat subiectul mărturiei cereşti, şi nici în aşa numita parte profetică a Apocalipsei. Astfel, privind adunările ca atare în acele zile, Adunarea potrivit învățăturii lui Pavel nu este prezentată acolo. Dacă privim aceste adunări ca o descriere a Bisericii, obiectul asupra căruia Se manifestă guvernarea lui Dumnezeu pe pământ, o avem prezentată până la lepădarea ei finală. Istoria continuă, iar partea profetică este legată în mod imediat de sfârşitul adunării. Numai că, în locul adunării, găsim lumea şi apoi iudeii[1].

Prin urmare, venirea lui Hristos pomenită la sfârşitul acestei Evanghelii, este manifestarea Lui pe pământ. Iar Ioan, care a rămas în viață până la încheierea tuturor lucrurilor

[1] Avem astfel, în viața de slujire şi în învățătura lui Petru şi Ioan, întreaga istorie de ordin religios pe pământ, de la începutul până la sfârşitul ei. Ea începe cu iudeii, ca o continuare a relațiilor lui Hristos cu ei, traversează întreaga eră creştină şi o găsim din nou după încheierea istoriei pământeşti a adunării, pe terenul relației lui Dumnezeu cu lumea (cuprinzând şi rămăşița iudaică) în vederea introducerii în lume a Întâiului Născut, acest eveniment glorios încheind istoria care a început cu lepădarea Sa.

Pavel prezintă lucrurile dintr-un punct de vedere foarte diferit. El priveşte adunarea ca trup al lui Hristos, unită cu El în cer.

introduse de Domnul în legătură cu Ierusalimul, îşi continuă aici slujirea până la arătarea lui Hristos faţă de lume.

Învăţătura lui Ioan, lucrarea lui Petru şi a lui Pavel

Deci, în Ioan avem două lucruri. Pe de-o parte slujirea Lui, atunci când se manifestă din punct de vedere dispensaţional şi al căilor lui Dumnezeu, nu trece dincolo de ceea ce este pământesc; venirea lui Hristos este prezentată ca fiind manifestarea Lui pentru împlinirea căilor lui Dumnezeu şi pentru instaurarea guvernării lui Dumnezeu. Pe de altă parte, el ne leagă de Persoana lui Isus, care este deasupra şi în afara oricărei dispensaţii şi a tuturor lucrărilor lui Dumnezeu, fiind manifestarea lui Dumnezeu Însuşi. Ioan nu se ocupă de învăţătura despre Adunare, aşa cum o face Pavel. El ne prezintă fie pe Isus personal, fie relaţiile lui Dumnezeu cu pământul[1].

Prima lui epistolă ne prezintă reproducerea vieţii lui Hristos în noi înşine, păzindu-ne astfel de toate pretenţiile învăţătorilor rătăciţi. Însă, prin aceste două părţi ale adevărului, ni se oferă o puternică susţinere a credinţei, când tot ce ţine de forma exterioară a mărturiei poate falimenta. Această susţinere ni se dă în Persoana lui Isus (ca fiind obiectul sigur al credinţei în care Îl cunoaştem pe Dumnezeu), precum şi în viaţa lui Dumnezeu reprodusă în noi, fiind aduşi la viaţă prin Hristos. Acest lucru este adevărat pentru totdeauna şi aceasta este viaţa veşnică, chiar dacă am fi fost singuri fără Adunare pe pământ, iar acest adevăr ne călăuzeşte peste ruinele ei în timpuri de faliment, posedând ceea ce este esenţial şi care ne rămâne pentru totdeauna. Restul este decis de guvernarea lui Dumnezeu. Însă privilegiul şi datoria noastră sunt să menţinem

[1] Ioan Îl prezintă pe Tatăl manifestat în Fiul, pe Dumnezeu prezentat de Fiul care este în sânul Tatălui, şi aceasta ca fiind viaţa eternă – Dumnezeu descoperit faţă de noi şi viaţa eternă. Pavel are slujba să ne descopere poziţia noastră înaintea lui Dumnezeu în Hristos. Totuşi fiecare dintre cei doi atinge în treacăt şi subiectul celuilalt. Slujba lui Ioan este caracterizată în mod dominant de prezentarea lui Dumnezeu către noi şi de dăruirea vieţii veşnice; iar slujba lui Pavel de prezentarea noastră înaintea lui Dumnezeu.

acea parte a mărturiei lui Dumnezeu, care i-a fost încredințată lui Pavel, şi aceasta atât timp cât prin har o putem face.

Trebuie remarcat de asemenea că slujbele lui Petru şi Pavel sunt cu privire la strângerea laolaltă, fie a celor din circumcizie, fie a celor dintre neamuri. Ioan se ocupă de ceea ce este esențial în viața veşnică. El prezintă judecata lui Dumnezeu în legătură cu lumea, dar ca un subiect care este în afara relațiilor lui şi alor noastre cu Dumnezeu, relații care sunt prezentate doar ca o introducere la cartea Apocalipsa. El Îl urmează pe Hristos atunci când fusese chemat doar Petru (Ioan 21.19-23), pentru că, deşi lui Petru i se încredințase slujba către iudei, aşa cum o avusese şi Domnul, Ioan – fără să fie chemat la acea lucrare – Îl urmează totuşi pe Isus pe acel teren. Domnul explică aceasta, aşa cum am văzut deja.

Versetele 24 şi 25 sunt un fel de notă explicativă asupra cărții, Ioan nerelatând tot ce a făcut Isus, ci ceea ce L-a descoperit ca fiind viața veşnică. În ce priveşte lucrările Lui, ele nu pot fi numărate.

Prin harul lui Dumnezeu, am putut expune aceste patru cărți prețioase, în măsura în care Dumnezeu mi-a dat putere să o fac, prezentând principiile lor cele mai importante. Meditația în ce priveşte conținutul lor în detaliu, o las fiecărei inimi în mod individual, însoțită de lucrarea puternică a Duhului Sfânt. Dacă le-am fi studiat în detaliu, ar fi trebuit să spunem, împreună cu apostolul, că lumea n-ar fi cuprins cărțile care ar fi putut fi scrise. Fie ca Dumnezeu, în harul Lui, să conducă sufletele în bucuria izvoarelor nesfârşite ale harului şi adevărului în Isus, pe care Evangheliile le conțin!